

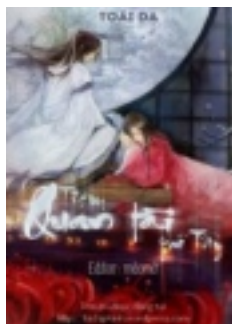
Tiệm Quan Tài Phố Tây

Contents

Tiệm Quan Tài Phố Tây	2
1. Chương 1: Có Một Tiệm Quan Tài	3
2. Chương 2: Hai Thi Thể Ko Hư Thối	7
3. Chương 3: Tiểu Hòa Thượng Tông Tổ	10
4. Chương 4: Ai Cũng Có Bí Mật	13
5. Chương 5: Tự Dưng Gây Chuyện	17
6. Chương 6: Con Người Thật Và Biểu Hiện Giả Dối	21
7. Chương 7: Ứng Chiến Với Ba Phi Thi	24
8. Chương 8: Nấu Chín Con Vịt	28
9. Chương 9: Đảo Mất Đã Ba Trăm Năm	31
10. Chương 10: Giết Vua Của Bách Quỷ	34
11. Chương 11: Tầng Phong Ấn Thứ Bảy	37
12. Chương 12: Hương Hoa Lưu Lại Trăm Năm	41
13. Chương 13: Thật Giả Ai Có Thể Phân Biệt	44
14. Chương 14: Một Tia Linh Khí	47
15. Chương 15: Phong Ấn Ngũ Hành Trận	50
16. Chương 16: Đến Tuyết Sơn Tây Lĩnh	54
17. Chương 17: Nửa Thật Nửa Giả	57
18. Chương 18: Hải Thần Bột Hải	60
19. Chương 19: Một Minh Điều Tra Hồng Hồ Trang	63
20. Chương 20: Phủ Có Đàn Nhưng Không Còn Người	66
21. Chương 21: Khoác Da Hồ Ly	70
22. Chương 22: Tội Nhân Âm Ti	74
23. Chương 23: Bí Mật Của Phong Đô	77
24. Chương 24: Thanh Vũ Và Bạch Bạch	79
25. Chương 25: Pháp Trận Thủ Thành	82
26. Chương 26: Tiền Duyên Ba Trăm Năm Trước	86
27. Chương 27: Bí Mật Ngũ Hành Trận	89
28. Chương 28: Đệ Tử Huyền Tôn Giáo	92
29. Chương 29: Đại Loạn Xảy Ra	96
30. Chương 30: Thần Thức Của Bạch Nham	99
31. Chương 31: Cực Hình Thần Diệt	102
32. Chương 32: Chuyện Cũ Phủ Đầy Bụi	105
33. Chương 33: Đã Không Còn Vạn Kiếp Bất Phục	108
34. Chương 34: Chuyện Cũ Như Khói Sương	111
35. Chương 35: Chuyện Lúc Trước Không Thể Truy Cứu	115
36. Chương 36: Phương Pháp Phá Giải Phong Ấn	118
37. Chương 37: Không Dễ Đoán	122
38. Chương 38: Cùng Đường Không Cùng Lòng	125
39. Chương 39: Chân Thân Của Bạch Bạch	128
40. Chương 40: Ranh Giới Bí Mật Núi Thiên Ngu	132

41. Chương 41: Càng Trông Càng Chờ Mong	135
42. Chương 42: Chỉ Yêu Nàng	138
43. Chương 43: Thất Tình Thiên Lôi Trận	141
44. Chương 44: Ai Thắng Ai Mất	144
45. Chương 45: Thị Sát Ma Tính*	147
46. Chương 46: Ngồi Núi Nhìn Hồ Đẩu*	150
47. Chương 47: Cướp Hỏa Vân Thần Đan	153
48. Chương 48: Bốn Cánh Màu Vàng	156
49. Chương 49: Chí Linh Cuối Cùng	159
50. Chương 50: Đại Nguyên Soái Thiên Đình	162
51. Chương 51: Người Mất Tích Tề Đồng	166
52. Chương 52: Ký Ưc Sâu Nhất	169
53. Chương 53: Ứng Kiếp Thiên Mệnh	173
54. Chương 54: Yêu Đã Thành Chuyện Cũ	176
55. Chương 55: Trả Lại Đá Vô Sắc	180
56. Chương 56: Nguyên Thần Dung Hợp	183
57. Chương 57: Khi Tình Đã Sâu Nặng	187
58. Chương 58: Đổi Thành Khách Làm Khó Chủ	190
59. Chương 59: Gặp Thái Thượng Lão Quân	193
60. Chương 60: Đến Núi Thiên Ngu	197
61. Chương 61: Hình Người Cửa Bạch Bạch	200
62. Chương 62: Người Con Thứ Năm Cửa Rồng	204
63. Chương 63: Thủ Thi Lúc Nửa Đêm	208
64. Chương 64: Tranh Thủ Một Lát Vui Thích	211
65. Chương 65: Nhị Hoàng Tử Long Tộc	215
66. Chương 66: Một Núi Hai Hồ	219
67. Chương 67: Thiện Ý Của Vân Nhai	219
68. Chương 68: Đại Chiến Trên Núi Thiên Ngu	219
69. Chương 69: Kính Côn Luân Thức Tỉnh	219
70. Chương 70: Nhạt Như Mấy Trôi, Nhẹ Như Gió Thổi	219
71. Chương 71: Không Thể Nào Quên	219
72. Chương 72: Thịnh Cầu Cuối Cùng	219
73. Chương 73: Đến Tây Thiên Tu Phật	219
74. Chương 74: Nguyên Thần Chuyển Thế	219
75. Chương 75: Tình Yêu Là Gì	219
76. Chương 76: Gánh Nặng Đường Xa	219
77. Chương 77: Trời Đất Vô Tận	219
78. Chương 78: Ngoại Truyện (thượng)	219
79. Chương 79: Ngoại Truyện (hạ)	224
80. Chương 80: Ngoại Truyện: Tiểu Kịch Trường 100 Câu Hỏi – Phần 1	228
81. Chương 81: Ngoại Truyện: Tiểu Kịch Trường 100 Câu Hỏi – Phần 2	231

Tiệm Quan Tài Phố Tây

Giới thiệu

Truyện thuộc thể loại huyền huyền, có yêu có ma có thần, nhưng không kinh khủng rợn tóc gáy, ngầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiem-quan-tai-pho-tay>

1. Chương 1: Có Một Tiệm Quan Tài

Bên phố Tây mở một tiệm quan tài mới.

Tiệm quan tài thì không có gì đáng ngạc nhiên.

Chủ tiệm quan tài Phố Tây là một phụ nữ.

Phụ nữ mở tiệm quan tài? Thật đáng ngạc nhiên!

Nàng họ Ly, khuê danh không rõ, mọi người gọi nàng là “Chưởng quầy Ly”.

Tiệm quan tài có một tiểu nhị tên là “Đỗ Tuyền”, ngày ngày trông cửa hàng đón khách.

Cửa hàng còn nuôi một kẻ rảnh rỗi, là một đạo sĩ đạo hiệu “Bạch Nham”.

Bỗng nhiên có một ngày tiệm quan tài lặng lẽ khai trương, không khua chiêng gõ trống, cũng không phô trương tuyên truyền, bởi vì tiệm quan tài vốn chẳng quan hệ với những việc vui. Trong thành vốn có một tiệm quan tài mở cửa buôn bán tại gian hàng này, nhưng mấy ngày trước đã yên lặng đóng cửa, không tiếp tục kinh doanh nữa. Đến tận một tháng sau, mọi người trong thành mới dần dần phát hiện ra sự thay đổi, có vài lời đồn dần truyền ra.

Nghe nói, chủ nhân tiệm quan tài cũ kiếm đủ tiền, vì thế mang theo gia quyến chuyển về nhà cũ.

Nghe nói, chưởng quầy Ly rất trẻ, nhưng lại rất xinh đẹp, là tiểu thiếp của nhà giàu từ kinh thành trốn tới.

Nghe nói, đạo sĩ tên Bạch Nham kia pháp lực cao cường, đối với việc tìm mộ, phong thủy, xem tướng đều rất thành thạo.

Nghe nói, chủ nhân thật sự của tiệm quan tài là tình nhân của chưởng quầy Ly, có của cải có thể lực, không chỉ mua gian cửa hàng mặt tiền này, còn mua nghĩa trang hoang ngoài thành, độc quyền thị trường.

Nghe nói..... tiệm quan tài mới mở ở Phố Tây qua lời đồn đại dần dần nổi tiếng ai ai cũng biết.

Mùa hè, ngày tam phục [1], trời nóng như đốt.

Tiệm quan tài khai trương ngày thứ ba mươi bảy.

Tiểu nhị Đỗ Tuyền cởi trần, hai chân dạn ra ngồi ở trong điểm, chậm chậm quạt bằng cái quạt hương bồ [2], mỗi thì đổi tay kia tiếp tục quạt.

Bạch Nham từ trong nội đường đi ra, nhìn Đỗ Tuyền như thế không khỏi nhú nhú mày, nhẹ trách mắng: “Tiểu Tuyền, xem cái tướng ngồi của ngươi kia, vậy thì sao có khách dám tới cửa chứ, để chưởng quầy thấy lại bị mắng cho xem.”

Đỗ Tuyền cúi đầu nhìn Bạch Nham, hần mặc đạo bào màu xám đã hơi bạc màu, khiến cho người ta nhìn thôi cũng đã phát ngốt. Đỗ Tuyền nhìn sang chỗ khác, đáp: “Đạo trưởng, ta không có đạo hạnh cao thâm như người, nóng như vậy mà vẫn còn có thể dương dương tự đắc. Hôm nay nóng đến mức ngay cả ruồi bọ cũng chẳng thèm bay, xin người thương xót để ta mát mẻ một tẹo đi.”

Bạch Nham cười cười, tự ngồi xuống, bưng Thiết Quan Âm [3] chính mình vừa mới pha lên uống.

Đỗ Tuyền hơi há miệng thở dốc, hai mắt đăm đăm nhìn Bạch Nham uống trà. Trời nóng, uống trà nóng..... Đỗ Tuyền nuốt nuốt nước miếng, đứng dậy đi vào nội đường.

“Người không trông cửa hàng sao?” Bạch Nham hỏi.

“Đi vào uống chút nước giếng cho mát mẻ.” Đỗ Tuyền giật giật khoe miệng, than thở một câu, “Thái bình thịnh thế, kiếm đâu ra việc chứ.”

Bạch Nham cười khê lắc đầu, nhìn bóng dáng Đỗ Tuyền rời đi, hô một câu: “Uống nước giếng vừa mức lên, người cẩn thận kéo tiêu chảy.”

Đỗ Tuyền trông cửa hàng một tháng mà không có lấy một vụ làm ăn nào, thế mà hần vừa quay người đi vào thì công việc lại tới cửa.

Một nam tử trung niên mặc áo trắng đồ tang phía sau có tùy tùng đi theo đi vào cửa hàng.

Bạch Nham đặt chén trà xuống đứng dậy, vuốt chòm râu dề, lẳng lặng đánh giá người khách vừa tới này. Nam tử trung niên hơi béo, mặt chữ điền, hai ria mép được chăm chút khá kĩ, quần áo trên người không phải hàng thượng đẳng nhưng cũng không kém, xem ra là quân gia nhà giàu. Tùy tùng phía sau hần cao gầy, hơi hơi khom người.

“Vị khách quan này muốn chọn mua quan tài, hay bài trí tang sự?”

“Ta họ Trần, là tổng quản Lâm phủ ở thành Đông. Lần này tới đây là muốn đặt sắp xếp tang sự cho Lâm lão gia nhà ta. Lâm phủ ở bản thành là nhà giàu có tiếng, lão gia nhà ta làm tang phải mua một cỗ quan tài tốt nhất mới được, phải để cho lão gia nhà ta đi vui vẻ thuận lợi, tiền không thành vấn đề. Làm tốt phụ nhân nhà ta tất sẽ có thưởng.”

Bạch Nham gật gật đầu, còn chưa kịp trả lời, Đỗ Tuyền bỗng nhiên từ trong nội đường đi ra, trong tay còn đang cầm một chén nước lớn, gào to: “Mát quá mát quá! Nước trong giếng này mát thật! Lão đạo, người có muốn.....”

“A, có khách đến sao, xin lỗi xin lỗi.” Đỗ Tuyền vội vàng cầm áo trên ghế mặc vào, sửa soạn xong lại nói với Trần tổng quản, “Tiểu tử lỗ mãng không có ý đắc tội, xin được lượng thứ.”

Trần tổng quản khoát tay, nói: “Không sao. Tiểu tử ngươi lỗ mãng liều lĩnh, va chạm với ta thì không sao, chớ để đến Lâm phủ lại va chạm với phụ nhân và thiếu phụ nhân, như vậy mới không tốt!”

Đỗ Tuyền liền thanh nói: “Vâng vâng vâng, tiểu tử hiểu.”

“Trần tổng quản yên tâm, tiểu tử này thoát nhìn tay chân vụng về, nhưng thật ra làm việc nhanh nhẹn lại cẩn thận, tuyệt đối có thể giải quyết thỏa đáng mọi việc.” Bạch Nham vuốt cằm nói khê, chuyển hướng sang Đỗ Tuyền nói, “Còn không đưa Trần tổng quản vào nội đường, để Trần tổng chọn gỗ quan tài.”

“Vâng vâng vâng, Trần tổng quản mời qua bên này.”

Sau khi Trần tổng quản và tùy tùng đi theo Đỗ Tuyền vào, Bạch Nham còn đứng tại chỗ, lẩm bẩm: “Lâm phủ..... từ trước đến nay lão gia Lâm gia xương cốt vẫn còn tốt chán, nghe nói vài ngày trước Lâm thiếu gia tranh chấp với người ta ở trên đường, Lâm lão gia còn tự mình lấy roi dạy dỗ con trai, sao đột nhiên lại chết?”

“Trần tổng quản đến xem, đây là tử mộc, đây là lim, đều là thượng đẳng, có sẵn, không biết tổng quản muốn loại nào? Hoa văn trên quan tài có thể khắc theo ý tổng quản, nhưng sẽ hơi mất thời gian. Ngoài ra, cửa hàng chúng tôi còn ra bán các đồ dùng mai táng khác, nến, tiền âm, đồ tang ...vân vân..., bảo đảm có thể khiến tang sự Lâm lão gia không bị mất mặt.....”

Khi Bạch Nham đi vào nội đường, Đỗ Tuyền đang nói thao thao bất tuyệt, nhưng Trần tổng quản cũng toàn gạt đầu chọn đất mà mua, dường như tâm sự hơi nặng nề nên chỉ vô ý thức khẽ gạt đầu thôi.

Không chỉ có Bạch Nham nhìn ra điều dị thường ở Trần tổng quản, Đỗ Tuyền cũng phát hiện, liền hỏi: “Trần tổng quản, có phải ngài có yêu cầu gì khác không?”

Trần tổng quản do dự một lát, nói: “Quả thật còn có một chuyện khó có thể mở miệng, chẳng biết có thể nói chuyện với chủ nhân quý cửa hàng được không?”

Đỗ Tuyền nói: “Xin lỗi, chương quầy nhà ta hiện nay không ở trong cửa hàng, có chuyện gì Trần tổng quản cứ nói cho đạo trưởng Bạch Nham.”

Bạch Nham mỉm cười gạt đầu với Trần tổng quản, nói: “Đợi chương quầy Ly trở về, ta sẽ nói lại cho nàng ấy.”

Trần tổng quản sờ sờ ria mép bất đắc dĩ gạt gạt đầu, nhìn tùy tùng chạy ra ngoài, Đỗ Tuyền cũng thức thời tránh đi.

“Tổng quản mời nói.”

“Đạo trưởng, lần này ngoại trừ đặt sắp xếp tang sự cho lão gia nhà ta, còn muốn đặt một linh cữu nhỏ.”

“Linh cữu nhỏ? Đây là?”

“Là cho trưởng tôn Lâm gia.”

“Hả?” Trưởng tôn Lâm gia? Không phải mới bảy, tám tuổi sao? “Lâm lão gia và Lâm thiếu gia đã gặp phải tai họa gì sao, sao lại ‘hồn về Tây Thiên’ cùng lúc như vậy?”

Trần tổng quản nhú mày, một hồi lâu mới nói: “Ai, việc này nói ra rất dài dòng, chỉ sợ nói đạo trưởng chưa chắc đã tin. Tuy rằng phu nhân hạ lệnh toàn quý phủ không ai được phép hồ ngôn loạn ngữ, nhưng xảy ra việc kỳ quái thì trong lòng mọi người cũng không yên, việc này có lẽ còn phải mời đạo trưởng ra tay trợ giúp.”

Bạch Nham không tiếp nói, chỉ lẳng lặng chờ Trần tổng quản nói ra.

Hơn nửa tháng trước, tiểu thiếu gia Lâm gia vừa tròn tám tuổi bỗng nhiên nhiễm bệnh, không được mấy ngày thì mất. Trên dưới Lâm gia vô cùng đau đớn, Lâm lão gia đương nhiên chịu đả kích lớn, ngày hôm sau cũng ngã bệnh, mặc dù đã mời danh y tới cứu mệnh, nhưng cũng không đến mười ngày sau vẫn buông tay nhân gian. Đây chẳng khác nào ‘nóc nhà thủng còn gặp mưa suốt đêm’, gia môn bất hạnh, Lâm phủ gần như sụp đổ. Nhưng chuyện lạ thường quý dị cổ quái lúc này mới bắt đầu phát sinh. Trong nhà, người đau đớn nhất là mẹ ruột của tiểu thiếu gia, sau khi Lâm lão gia bị bệnh, Lâm thiếu phu nhân nhất quyết ôm di thể con trai khóc chết đi sống lại, phòng của tiểu thiếu gia cũng không cho phép bất cứ ai vào. Lâm phu nhân bận chăm sóc Lâm lão gia nên cũng không lo toan được cho tang sự của tiểu thiếu gia, mà Lâm thiếu gia lại là kẻ không có chủ kiến. Con ruột chết còn không kịp đau lòng thì phụ thân lại bị bệnh. Hắn vội đến độ xoay vòng vòng, vì thế đã trì hoãn tang sự của tiểu thiếu gia. Đợi sau khi Lâm lão gia đi về cõi tiên, Lâm phu nhân mới nghĩ làm chung tang sự cho hai ông cháu. Khi vào phòng tiểu thiếu gia mới đột nhiên phát hiện Lâm thiếu phu nhân vẫn còn đang ôm xác con không cho bất cứ ai chạm vào, còn si ngốc vui vẻ, nói năng lộn xộn. Mà kì lạ ở chỗ thi thể tiểu thiếu gia trong những ngày nóng như thế này mà không hề có dấu hiệu hư thối, thế cho nên ngay cả Lâm phu nhân cũng có ảo giác rằng đứa nhỏ đáng thương kia còn chưa chết. Trong phủ bắt đầu lan truyền lời đồn đại rằng tiểu thiếu gia là bị yêu quỷ hút tinh khí mới không sống không chết như vậy. Lâm phu nhân là phận nữ lưu không thể đưa ra được chủ ý ngay lập tức, chỉ có thể mặc cho Lâm thiếu gia làm chủ. Lâm thiếu gia nghĩ trước mắt cứ để thế, nhẹ dạ tin lời hạ nhân đến miếu mới cao tăng đắc đạo đến nhà niệm kinh xua đuổi ma quỷ, nhưng dường như không có tác dụng, tiểu thiếu gia vẫn không có mạch đập không có nhiệt độ, cơ thể cũng không hư thối.

Trần tổng quản chậm rãi nói: “Để tránh cho hạ nhân bậy miệng tám lời nói lung tung, làm hỏng thanh danh Lâm gia, phu nhân liền sai ta đến trước chuẩn bị hậu sự, còn mời cao nhân về nhà làm bảy bảy bốn mươi chín ngày cúng bái hành lễ siêu độ vong hồn.”

Bạch Nham nghe xong chuyện của Lâm phủ, sắc mặt dần dần ngưng trọng, nhìn ánh mắt thăm lặng hơi khẩn cầu của Trần tổng quản, không khỏi âm thầm thở dài, nói: “Việc này lão đạo sẽ mau chóng nói cho chương quỳ Ly. Mời Trần tổng quản hồi phủ hỏi nếu Lâm phu nhân không ngại, khi nào chương quỳ Ly về lão đạo sẽ đưa nàng đến phủ xem xét một chuyến. Nếu cần cũng có thể lập tức đo chiều cao tiểu thiếu gia, nhanh chóng chế tác xong quan tài, cũng để cho người quá cố sớm xuống mồ an nghỉ.”

Trần tổng quản nghe vậy, suy nghĩ một lúc nói: “Mấy ngày gần đây tinh thần phu nhân không tốt, vì những chuyện xảy ra trong phủ mà đau đớn không thôi, mong rằng việc này mau chóng giải quyết cũng giảm bớt đi một nỗi lo âu. Đo chiều dài cho tiểu thiếu gia cũng là chuyện nên làm, xin chương quỳ Ly nhanh chóng tới phủ một chuyến. Mặt khác, mới vừa rồi những lời ta nói hy vọng đạo trưởng có thể giữ bí mật, những chuyện tâm linh kỳ lạ này dù thế nào cũng không tốt đối với thanh danh của Lâm phủ.”

“Lão đạo hiểu, xin Trần tổng quản cứ yên tâm.”

“Vậy đa tạ đạo trưởng.”

Bạch Nham nhìn theo Trần tổng quản rời khỏi tiệm quan tài, phân phó Đỗ Tuyên trông cửa hàng còn mình đi theo cửa hông ra ngoài.

Cách tiệm quan tài năm con phố có một biệt viện yên tĩnh, tường cao xám trắng, cửa lớn đỏ thẫm, hai con sư tử bằng đá hơn ba trăm cân ngồi ngay ngắn trước cửa, đây là phủ đệ của chương quỳ Ly tiệm quan tài.

Một cánh cửa son ngăn cách, mở ra là một thế giới u tĩnh khác. Trong sân cây xanh rợp bóng, dưới chân cầu nhỏ là dòng nước, vô cùng mát mẻ, không hề có cảm giác mặt trời chói chang nóng đến phát điên như bên ngoài. Toàn bộ tòa nhà giống như được xây trên mặt nước, Bạch Nham đi thẳng vào bước qua vài chiếc cầu nhỏ. Trong viện cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng nước chảy róc rách, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có, yên tĩnh đến nỗi khiến người ta bất giác cảm thấy rợn sống lưng.

Bạch Nham đẩy cửa chủ ốc, bước vào trong. Trong phòng khói nhẹ lượn lờ, gió từ ngoài cửa thổi vào nhẹ nhàng lay động những tấm màn lụa trong phòng.

“Còn sớm thế này người trở về làm gì?” Giọng nói của cô gái như chuông bạc, khe khẽ như sương khói phiêu tán trong phòng, tấm màn trắng thật dày che đi bóng dáng nàng chỉ chừa lại một bóng người mờ mờ.

Bạch Nham nói: “Đứng lên đi, trong tiệm có việc.”

“Đã có việc sao người không ở lại trong tiệm giúp Đỗ Tuyên đi?”

“Theo ta đến Lâm phủ.”

“Không đi.” Cô gái kiên quyết, nói, “Mệt, không muốn đứng lên, không muốn đi, lại càng không muốn đi cùng người.”

Bạch Nham đem chuyện Lâm phu nhân kể cho nàng xong nói: “Việc này rất kỳ quái, nàng không hiểu kỳ sao?”

“Mấy tên tiểu yêu tiểu quỷ người tùy tay thu phục là được, cần gì đến làm phiền ta?”

“Trên người Trần tổng quản không có yêu khí.”

“Liên quan gì đến ta, không đi không đi.” Cô gái không kiên nhẫn, nghe ngữ khí đã có ý đuổi người rồi.

“Là ai chọc tới nàng mà tức giận như vậy?”

“Ai chọc tới ta ? Người, chính là người!” Cô gái đi về phía Bạch Nham, đứng sau tấm màn che cuối cùng, giọng nói lạnh lùng, “Trên người ta còn có bảy đạo phong ấn người hạ, lại còn giảng nhiều cấm chú trong phòng như vậy, ta có thể thoải mái được sao?! Người nhốt ta ở đây là có ý gì? Có lợi gì? Ta nói cho người biết, bốn tiểu thư không thoải mái thì có chết cũng không đi! Muốn ta đi cũng được thôi, trước cởi bỏ một đạo phong ấn trên người ta đã.”

Bạch Nham khẽ cười một tiếng, nói: “Ha ha, phong ấn này chẳng qua chỉ khóa một nửa pháp lực của nàng, cấm chú trong phòng đối với nàng mà nói chẳng khác gì trò trẻ con, nếu nàng muốn phá cũng chỉ là vấn đề

thời gian thôi. Đừng dỗi nữa, theo ta đi đi. Giải một đạo phong ấn cũng không phải không thể, nhưng xem việc này rất cuộc nghiêm trọng đến mức nào đã, giải quyết xong mới có thể giải phong ấn cho nàng.”

“Người nghĩ rằng ta sẽ tin người sao?” Cô gái cố ý kéo dài câu hỏi.

“Không tin ta, nàng còn có thể tin ai?” Bạch Nham vừa trả lời vừa làm cái quyết, cánh tay nhẹ nhàng vung lên. Ánh sáng màu vàng nhẹ nhàng lướt qua, chú văn màu vàng chi chít trên những tấm lụa mỏng trong phòng tiêu tan như tro bụi, “Đi thôi.”

“Hừ.” Cô gái hừ lạnh một tiếng nhưng vẫn đi theo Bạch Nham ra khỏi phòng.

2. Chương 2: Hai Thi Thể Ko Hư Thối

Giữa ban ngày, mặt trời chói chang chiếu vào đầu, người trên đường rất thừa thớt, cửa hàng mặt tiền ven đường cũng rất quanh quẽ, những tiểu nhị ngồi trong quán cũng phờ phạc ỉu xìu y như Đỗ Tuyên, khách ngồi trong quán trà uống trà cũng không chịu nổi than thở thời tiết hôm nay.

Bỗng nhiên ánh mắt mọi người đều tập trung lên trên đường, có người giục đồng bạn bên cạnh: “Xem kia xem kia, mau nhìn bên kia!”

Một lão đạo mặc đạo bào màu xanh xám chậm rãi đi trên đường, cái này vốn không có gì đáng để người ta chú ý. Nhưng bên người hắn lại mang theo một vị mỹ nhân tuyệt thế. Nàng không đánh phấn trang điểm chỉ để mặt mộc đã khiến người ta ko tài nào dời mắt, trên mái tóc dài cài hai chiếc trâm vô cùng đơn giản, người biết nhìn hàng liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra đó là ngọc Dương Chi [1] vô giá. Bộ váy dài màu tím nhạt được thợ khéo chế tác cực kỳ cẩn thận, trên váy thêu mấy con chim non hoa gấm rực rỡ bằng chỉ bạc. Dưới chân là một đôi giày thêu trắng như tuyết, không dính một hạt bụi nhỏ. Cô gái dáng người thướt tha, nhanh nhẹn hoạt bát, đi bộ mà như lướt trên mây, giống như tiên tử trên trời. Như vậy khiến đám đàn ông hai bên đường nhìn mà sắp rơi cả tròng mắt. Mĩ nhân như vậy vốn đã khiến người ta chú ý, huống chi còn sống vai cùng một lão đạo sĩ đi trên đường, thật kỳ lạ!

Bạch Nham hơi hơi lắc đầu, nói nhỏ: “Nàng không thể thu liễm một ít sao?”

“Ta vốn không muốn ra ngoài, là người kéo ta ra, sao giờ lại trách ta?”

“Ai..... Khuôn mặt nàng như vậy..... Tai họa tai họa!”

“Hừ! Người quần được sao? Ta sinh ra đã như vậy, người không hài lòng cũng đành chịu.”

“Nếu nàng muốn vậy đổi một khuôn mặt bình thường một tẹo. Đối với nàng chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?”

Đôi mắt đẹp của cô gái khê liếc, lườm Bạch Nham một cái, nói: “Bổn tiểu thư không muốn. Muốn ta giống người biến thành cái bộ dáng vừa già lại vừa xấu chỉ bằng bảo ta tan thành mây khói luôn đi.”

Bạch Nham bắt đầu dĩ vãng trán, không tranh cãi với nàng nữa.

Chẳng bao lâu hai người đã tới phủ Lâm gia. Nói với người gác cổng lý do đến liền lập tức được đưa vào trong phòng, Trần tổng quản đi ra tiếp đón.

Trong khi chờ đợi Lâm phu nhân đi ra tiếp đãi bọn họ, hai người ngồi ở trong phòng uống trà.

Bạch Nham hỏi: “Nàng có cảm thấy được cái gì không ổn không?”

“Trạch viện bình thường, không có yêu khí. Nhưng trong nhà vừa mới có người chết mà không có khí của xác chết thoắt đường như rất kỳ lạ.”

“Gia phả gặp trên đường cũng không có gì khác thường, không nhập ma cũng không có dấu hiệu bị nhập, bình thường đường như rất không bình thường.”

Cô gái cười cười, châm chọc nói: “Người cho rằng đạo hạnh của người là Hoả Nhân Kim Tinh [2] à? Chỉ vậy đã khẳng định không có thần ma yêu nghiệt có thể lừa dối qua mặt người sao?”

Bạch Nham đáp: “Nếu thực sự gặp được đối thủ cao thâm như thế, vậy nàng nên vui vẻ.”

“Hử?”

“Có thể thu yêu nghiệt đạo pháp cao thâm như vậy, ta sẽ cởi bỏ một đạo phong ấn cho nàng, quyết không nuốt lời.”

Cô gái nhú mày, còn chưa kịp nói chuyện, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Lâm phu nhân được thị nữ dìu vào phòng, Trần tổng quản tiến lên nghênh đón, Bạch Nham và chưởng quầy Ly đứng dậy nhìn về phía vị Lâm phu nhân trẻ tuổi thần kỳ này.

Lâm phu nhân da trắng xinh đẹp, dáng người yếu đuối động lòng người, nhìn qua cùng lắm thì mới hơn hai mươi tuổi hoa, nhưng khuôn mặt tiêu tụy đã làm giảm mất ba phần rực rỡ. Một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp gả cho một người đàn ông năm sáu mươi tuổi làm vợ kế, thật sự có chút bất đắc dĩ khiến người khác nhìn mà tiếc hận. Càng làm cho người ta thốn thức hơn là lão gia Lâm phủ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, để lại một thiếu phụ xinh đẹp như vậy thủ tiết.

Trần tổng quản giới thiệu với Lâm phu nhân: “Phu nhân, vị này là đạo trưởng Bạch Nham, đây là chưởng quầy Ly.”

Hai tay Chưởng quầy Ly nắm lại giấu trong ống tay áo rộng thùng thình niệm một cái pháp quyết.

Lâm phu nhân nhìn chưởng quầy Ly dăm dăm, một hồi lâu mới phản ứng lại, thi lễ nói: “Chưởng quầy Ly.”

Lâm phu nhân là một mỹ nữ xinh đẹp như hoa tuyết sắc khuynh thành, nhưng lần đầu tiên nàng thấy chưởng quầy Ly liền chấn động. Nàng chưa bao giờ gặp qua cô gái nào xinh đẹp như vậy, không biết nên hình dung vẻ đẹp của nàng ta như thế nào, thậm chí không biết rốt cuộc nàng đẹp đến mức nào. Cảm giác kia giống như tất cả mọi từ ngữ để ca ngợi vẻ đẹp của người con gái trên đời đều không miêu tả ra được một phần mười lực của nàng, tất cả mọi cô gái trên đời ở trước mặt nàng đều tự biết thua kém mà xấu hổ.

Bạch Nham cảm nhận được động tác nhỏ của chưởng quầy Ly, không khỏi nhú nhú mày, trừng mắt liếc nàng một cái, dường như là đang nói: “Nàng muốn làm cái gì?”

Chưởng quầy Ly chợt nhú mày, lấy ánh mắt đáp trả: “Ai cần người lo!”

Bạch Nham thu hồi ánh mắt, nói với Lâm phu nhân: “Lâm phu nhân, nếu không ngại để bần đạo vòng quanh quý phủ một vòng, xem qua bố cục phong thủy của quý phủ. Bằng không xin phu nhân đưa chưởng quầy Ly đi bái tế Lâm lão gia và Lâm tiểu thiếu gia trước.”

Lâm phu nhân sững sờ đáp: “Được được, để ta sai hạ nhân đưa đạo trưởng đi một vòng. Trần tổng quản đã nói cho ta, chưởng quầy Ly sẽ đến đo chiều dài cho tiểu thiếu gia, vậy xin mời theo thiếp thân đến đây.”

Chưởng quầy Ly vừa đi vừa hỏi: “Lâm phu nhân xin thứ lỗi cho ta mạo muội, xin hỏi phu nhân gả cho Lâm lão gia bao lâu rồi?”

Lâm phu nhân ngẩn người, không rõ nàng vì sao lại hỏi vấn đề rêu rĩa như vậy, nhưng xuất phát từ lễ phép vẫn thành thật trả lời: “Đã hai năm.”

“Vậy cơ thể Lâm lão gia vẫn luôn khỏe mạnh chứ?” Tình huống khác thì có thể chưởng quầy Ly không rõ nhưng Lâm lão gia này nhất định là một lão già hao sắc, bằng không sao có thể lấy một mỹ nhân còn nhỏ tuổi hơn con mình làm vợ kế.

“Vâng, thân thể lão gia vẫn luôn khỏe mạnh, giờ Thìn (7 đến 9 giờ sáng) hàng ngày còn tập quyền trong viện, nói là cường thân kiện thể, ngoại trừ ngày lễ ngày tết, ngay cả rượu cũng không uống nhiều. Ai ngờ trong nhà gặp bất hạnh, đứa cháu trai được thương yêu nhất lại ra đi trước ông ấy, ai.....”

“Vậy còn tiểu thiếu gia thì sao? Trước nay vẫn không ốm đau bệnh tật gì chứ?”

“Đúng vậy, một đứa bé tám tuổi hơi nghịch ngợm, khó tránh khỏi va chạm nhưng từ trước đến nay không bệnh tật, ngay cả cảm mạo cũng rất ít bị.”

Chưởng quầy Ly khẽ gật đầu, không hỏi nữa. Không bao lâu hai người đã đi đến phòng ngủ của Lâm lão gia.

Lâm phu nhân đẩy cửa phòng mời chưởng quầy Ly tiến vào. Trong phòng tràn ngập mùi hôi, Lâm phu nhân giải thích nói: “Lão gia đã tắt thở hai ngày, nhưng thi thể tiểu thiếu gia mặc dù lạnh nhưng không thối, khiến lòng ta hoảng sợ không thôi, cũng không biết nên làm gì với xác của lão gia bây giờ. Trong nhà xảy ra chuyện như vậy, tiểu gia lại đau lòng quá mức khó có thể kìm chế, hai ngày qua cũng ngày ngày đại đại, trong nhà không có người làm chủ nên vẫn trì hoãn. Xác lão gia..... Ta cũng không biết nói như thế nào mới tốt.”

Không đợi Lâm phu nhân nói thêm nữa, chưởng quầy Ly đã tự đi tới bên giường Lâm lão gia, nhìn thi thể.

Chưởng quầy Ly quay người lại, thấy Lâm phu nhân đứng xa xa, nói: “Lâm phu nhân, xin thứ cho ta vô lễ.”

Chưa kịp để Lâm phu nhân phản ứng, chưởng quầy Ly đã đưa tay xốc tấm vải trắng trên người Lâm lão gia ra, thậm chí còn lấy tay chạm vào thi thể.

“A!” Lâm phu nhân không khỏi kêu nhỏ một tiếng lấy hai tay che mắt: “Chưởng quầy Ly, xác chết này vẫn không nên xem thì hơn!”

Chưởng quầy Ly mở tiệm quan tài, sao lại sợ thi thể cơ chứ.

Thi thể Lâm lão gia đã hư thối không ở mức bình thường nữa rồi, thậm chí không thể nói là hư thối. Da thịt Lâm lão gia đã héo rút tiêu tụy, còn hiện ra màu xanh lam nhạt, trên da phủ một lớp chất lỏng màu trắng sữa dính dính. Mà mùi thối thi thể phát ra không phải mùi hôi của xác chết, lẫn trong đó có vài mùi nữa.

Chưởng quầy Ly kiểm tra kỹ lưỡng nhưng không nói bất kỳ lời nào với Lâm phu nhân, chỉ nói: “Không biết phu nhân có thể đưa ta đi xem xác tiểu thiếu gia không?”

Lâm phu nhân không nghi ngờ gì gật đầu đưa chưởng quầy Ly đến phòng tiểu thiếu gia ở phía Tây.

Muốn nhìn xác tiểu thiếu gia khó hơn là nhìn xác Lâm lão gia bởi vì Lâm thiếu phu nhân ôm chặt thi thể con trai không buông, cuộn mình trên giường không cho phép bất cứ ai lại gần. Vừa thấy Lâm phu nhân và chưởng quầy Ly đến liền gào lên tay nắm chân đá, nói cái gì cũng không cho các nàng chạm vào, ngay cả liếc nhìn một cái cũng không được.

Chưởng quầy Ly phiền lòng với người đàn bà điên này, vì thế âm thầm niệm quyết định thân Lâm thiếu phu nhân và Lâm phu nhân, còn mình tự đi xem xác Lâm tiểu thiếu gia không phân hủy.

Chưởng quầy Ly niệm chú ngữ lập tức khiến Bạch Nham chú ý, hần lạng lẽ thở dài, đã không kịp ngăn cản thì cứ kệ nàng đi.

Bạch Nham dạo qua toàn Lâm phủ rồi quay về đại sảnh chờ Lâm phu nhân và chưởng quầy Ly trở về.

Đến khi Lâm phu nhân tiễn Bạch Nham và chưởng quầy Ly đi, nàng vẫn không phát hiện có gì khác thường, chỉ nghĩ vì Lâm thiếu phu nhân ngăn cản nên chưởng quầy Ly không thể nhìn thấy thi thể tiểu thiếu gia. Mà chưởng quầy Ly đã hỏi nàng chiều cao của tiểu thiếu gia, nhận lời hai ngày nữa sẽ đưa hai cỗ quan tài một lớn một nhỏ tới, khiến nàng thở phào nhẹ nhõm.

Khi Bạch Nham và chưởng quầy Ly trở về nhà mặt trời đã xuống núi, Đỗ Tuyên cũng đã đóng cửa tiệm về nhà.

Ba người ngồi vây quanh bàn, Đỗ Tuyên tò mò hỏi: “Lão đạo, Lâm gia xảy ra chuyện gì? Người và chưởng quầy đi xem có thu hoạch được gì không?”

Bạch Nham nói: “Thu hoạch thì có nhưng không nhiều. Phong thủy Lâm phủ không có vấn đề, vấn đề không xuất phát từ Lâm phủ hoặc hạ nhân Lâm phủ. Cái chết của Lâm lão gia và Lâm gia tiểu thiếu gia không dễ dàng giải quyết đâu.”

“Nói cũng như không.” Chưởng quầy Ly cười nhạt, nói, “Thi thể Lâm lão gia ta đã xem rồi, là do bị hút khô tinh khí, nhưng theo cách rất chậm, thế nên thi thể Lâm lão gia mới lưu lại ‘Nước Quý Thi’ hơn nữa xác chết còn chưa thối đã khô héo.”

“Nước Quỷ thi?” Đỗ Tuyên kinh ngạc nói, “Là cương thi sao?”

Chưởng quầy Ly khẽ lắc đầu nói: “Còn chưa chắc chắn, có thể dùng phương thức thông thả mà không dễ phát hiện để hấp thu tinh phách con người chỉ có Phi thi cao đẳng hoặc Bạt [1] thôi. Nếu thật sự dụng phải thì quả thực rất phiền đó.”

Đỗ Tuyên kinh ngạc nhìn Bạch Nham, Bạch Nham cũng hỏi: “Vậy tiểu thiếu gia Lâm gia thì sao?”

“Lâm gia lạ nhất là tiểu thiếu gia này,” Chưởng quầy Ly đứng dậy, chậm rãi đi lại, từ từ nói, “Xác đứa bé kia không thối không nát không xấu là do nó đã chết nhưng bị hạ chú, phòng ngừa xác chết hư thối.”

“Hạ chú?” Bạch Nham rốt cục không khỏi nghi hoặc, “Cương thi hút tinh phách con người thì có thể hiểu được. Nhưng có liên quan gì đến cái chết của tiểu thiếu gia, vì sao phải bảo vệ thi thể đứa nhỏ này?”

Chưởng quầy Ly nói: “Ta đã hỏi Lâm phu nhân, trong Lâm phủ không có người tu đạo, không ai có khả năng hạ chú.”

Đỗ Tuyên hỏi: “Cô xác định Lâm phu nhân nói thật sao?”

Chưởng quầy Ly tà mị cười, nói: “Ta cũng hạ chú trên người nàng ta, nàng ta sẽ không thể nói dối ta, trừ phi đạo hạnh của nàng cao hơn ta.”

“Vậy nếu Lâm phu nhân chính là nữ Bạt thì sao?” Đỗ Tuyên lại hỏi.

Bạch Nham lắc đầu nói: “Bây giờ rất khó có thể kết luận, nếu nàng ta thật sự là nữ Bạt có đạo hạnh ngàn năm, cũng đã tu luyện thành ma, vậy muốn che giấu khí trước mặt chúng ta là điều không thể.”

Chưởng quầy Ly nói với Bạch Nham: “Cởi bỏ một đạo phong ấn trên người ta. Lấy pháp lực của ta bây giờ có lẽ không ứng phó được với nữ Bạt.”

Bạch Nham nhìn chăm chú vào chưởng quầy Ly nhất thời khó hạ quyết định. Cởi bỏ một đạo phong ấn trên người chưởng quầy Ly quả thật có thể tăng pháp lực, muốn ứng phó với nữ Bạt cũng sẽ không khó khăn. Nhưng một khi phong ấn được cởi bỏ, chưởng quầy Ly sẽ càng không chịu để Bạch Nham trôi buốc, kết quả này khác nào thả hổ về rừng. Đối phó với chưởng quầy Ly còn khó hơn nữ Bạt.

Bạch Nham suy nghĩ một hồi, nói: “Là Phi thi hay là Bạt còn chưa thể kết luận, phong ấn của nàng tạm thời không thể giải.”

Đỗ Tuyên chống cằm, nhìn Bạch Nham lại nhìn chưởng quầy Ly, nhìn hai người mắt to trừng mắt nhỏ lườm nhau, không khỏi thở dài nói: “Ai, hai người cứ từ từ mà lườm, ta về phòng trước.”

Đỗ Tuyên đi rồi, chưởng quầy Ly cũng dịu xuống, lại ngồi xuống, nói: “Chúng ta mới đến, còn chưa rõ nơi này do ai đứng đầu. Tội gì phải xen vào việc của người khác đặc tội lung tung với đám ngư phủ xà thần, ta nói, chỉ bằng mặc kệ việc này đi, làm hậu sự cho người chết là được rồi. Mà kiếp số của Tiểu Tuyên cũng sắp đến rồi, giúp hắn độ kiếp bình an mới là chuyện nên làm, đừng lo chuyện bao đồng.”

Bạch Nham khẽ thở dài một cái, từ chối cho ý kiến.

“Ta nói này lão đạo, người không muốn phi thăng, cái trò làm việc thiện tích đức nên giao cho đám đạo sĩ hòa thượng muốn phi thăng thành tiên làm đi.” Chưởng quầy Ly không cần phải nhiều lời nữa, đi thẳng vào nội thất nằm soài lên giường không thèm để ý tới Bạch Nham nữa.

3. Chương 3: Tiểu Hòa Thượng Tông Tổ

Vất vả lắm vụ làm ăn đầu tiên của tiệm quan tài Phố Tây mới đến cửa, thế nên thợ thủ công trong cửa hàng lý đương nhiên cực kì chăm chỉ. Hai cỗ quan tài lớn nhỏ chỉ vẽ vện trong vòng hai ngày đã được chế tác xong rồi. Chưởng quầy Ly vui vẻ liền thưởng cho từng thợ thủ công mỗi người một xâu tiền, là cả một xâu tiền đó, bằng cả một tháng tiền công của bọn họ, làm cho đám thợ thủ công vui mừng mấy ngày liền.

Sau ngày chế tác xong quan tài, Đỗ Tuyền đưa hai cỗ quan tài đến Lâm phủ.

Đoàn người Đỗ Tuyền đến Lâm phủ, gia đình Lâm phủ đi ra đón chào, người gác cổng nói với Đỗ Tuyền: “Tiệm quan tài à? Cuối cùng cũng đến, cuối cùng cũng đến rồi!”

Đỗ Tuyền thấy biểu tình uể oải bi ai của người gác cổng kia, tò mò hỏi: “Xin hỏi tiểu ca đã phát sinh chuyện gì sao?”

“Ai! Gia môn bất hạnh! Lão gia và tiểu thiếu gia vừa mới chết, thiếu gia lại chống đỡ không được mà ngã bệnh, chỉ sợ Lâm phủ lại phải đặt thêm một bộ quan tài nữa thôi! Ai.....”

“A?!” Đỗ Tuyền không khỏi kinh ngạc, Lâm phủ này rốt cuộc đã chọn loại quý quái gì vậy?

“Thùng thùng thùng.” Cửa chính Lâm phủ rộng mở, một hòa thượng đứng trước cửa gõ gõ cửa, hỏi, “Xin hỏi nơi này là Lâm phủ sao?”

Người gác cổng ứng tiếng nói: “Đúng đúng, chủ nhân nơi này đúng là họ Lâm, xin hỏi tiểu sư phụ có gì chuyện gì sao.”

Đỗ Tuyền thấy hòa thượng kia chỉ khoảng hai mươi tuổi, bộ dáng đoan chính, thanh tú tuấn lãng, trước ngực đeo một chuỗi hạt châu thủy tinh màu vàng, chuỗi trì châu đeo trên tay cũng phát sáng lấp lánh. Điều khiến Đỗ Tuyền chú ý là cái đó và chính khí lãng nhiên trên người hắn ta, dường như cũng có chút đạo hạnh.

Không biết có phải nhận ra ánh mắt Đỗ Tuyền hay không mà hòa thượng cũng quay sang liếc nhìn Đỗ Tuyền một cái, trong mắt có một tia hoài nghi nhưng rồi ngay lập tức lại trở nên thoải mái. Hắn nhìn người gác cổng niệm một tiếng A di đà Phật, nói: “Tiểu tăng pháp danh Tòng Tổ, ngụ lại chùa khác* ở Thanh Vân tự ngoài thành, nghe nói chủ nhân Lâm phủ gặp bất trắc, nên đặc biệt đến thăm hỏi, hy vọng có thể giúp đỡ chút việc.”

[*]Quái đản: ngụ lại chùa khác (chỉ những nhà sư đi hành khất)

“Người?” Người gác cổng gãi gãi đầu, trầm nghĩ vài ngày trước hòa thượng Thanh Vân tự đã đến cúng bái hành lễ một lần cũng không thấy có hiệu quả, tiểu hòa thượng choai choai này có thể so với cao tăng Thanh Vân tự lợi hại hay sao?

Người gác cổng nghĩ, nói: “Tiểu sư phụ xin chờ một lát, để tiểu nhân đi thông báo cho phu nhân một tiếng.”

“Làm phiền rồi.”

Người gác cổng lại nhìn về Đỗ Tuyền nói: “Làm phiền các vị nâng quan tài vào.”

Đỗ Tuyền liên tục gật đầu, chỉ huy tiểu nhị nâng quan tài. Thấy người gác cổng dẫn hòa thượng kia đi xa, hắn phân phó bọn tiểu nhị một tiếng, còn mình về tiệm quan tài trước.

Bạch Nham thấy một mình Đỗ Tuyền vội vã trở về, liền hỏi: “Sao vậy? Sao người lại về một mình?”

“Lão đạo, có một hòa thượng đến Lâm phủ, xem ra cũng có chút đạo hạnh.”

“À? Là Lâm phu nhân mời về làm pháp sự cho Lâm lão gia và tiểu thiếu gia sao?”

“Không, không phải, là tăng nhân vân du, ngụ lại ở Thanh Vân tự, chính mình tìm tới Lâm phủ, tuổi còn trẻ, ta thấy không quá hai mươi lăm.” Đỗ Tuyền uống một ngụm nước, nói, “Tràng hạt trên người hòa thượng phổng chừng đều là bảo bối, năm mươi bốn hạt châu thủy tinh trên cổ viên nào viên nấy lớn như hạt long nhãn, chuỗi trì châu trong tay nhỏ hơn một ít, khoảng chừng này này!”

Đỗ Tuyền vừa nói vừa khoa tay múa chân.

“Chưa thấy bảo bối bao giờ à? Sao lại ngạc nhiên như vậy.” Bạch Nham ngoài miệng mặc dù không thêm để ý, nhưng trong đầu lại nghĩ khác. Nếu theo như lời Đỗ Tuyền, quái châu và trì châu này đều là vật phi phàm, vật như vậy có một không hai, rất nhiều cao tăng đắc đạo cũng không có cơ duyên có được bảo bối như vậy, mà một hòa thượng tuổi còn trẻ lại có thể công khai đeo. Nếu không phải hắn ta có đủ sức mạnh khống chế chúng nó, thì cũng là có duyên; Hoặc là bọn giang hồ bịp bợm lừa đời lấy tiếng.

Đỗ Tuyền giải thích nói:“Lão đạo, ta không nói đùa đâu, tràng hạt kia quả thật là pháp khí thật, đạo hạnh hòa thượng kia chắc chắn cũng rất cao thâm.”

Bạch Nham đứng dậy, nói:“Người đã khẳng định như vậy, ta đây đành tự mình đi một chuyến, chiêm ngưỡng pháp khí thật và tiểu hòa thượng đạo hạnh cao thâm trong miệng người.”

“Ai, người cứ vậy mà đi à?”

“Còn muốn thế nào nữa?” Bạch Nham một bước đã bước ra mặt tiền cửa hàng, nói,“Về nhà báo tin cho chuông quây Ly, bảo nàng đến Lâm phủ xem nào nhiệt.”

Chuông quây Ly nghe được lời nhắn của Bạch Nham qua Đỗ Tuyền, không kiềm chế được tò mò trong lòng, vì thế cũng mò đến Lâm phủ. Nhưng nàng tới Lâm phủ mới phát hiện Bạch Nham căn bản chưa từng đến Lâm phủ, mà tuy trong lòng nàng có phê bình kín đáo, nhưng muốn dẹp đường hồi phủ cũng đã muộn. Bởi vì người gác cổng vừa thấy chuông quây Ly đến đã vội mời nàng vào trong phủ, nói cho nàng biết nửa canh giờ trước Lâm thiếu gia đã qua đời.

Hai ngày trước Lâm phủ hỗn loạn vô cùng còn Lâm phủ lúc này lại tiêu điều vắng vẻ. Trên đường vào chuông quây Ly thấy có gia đình tỳ nữ mang theo gói đồ vội vàng rời đi.

“Ai..... không biết Lâm gia đã tạo nghiệt gì, mới ngắn ngủn một tháng tam đại trong nhà đều đã ly kỳ bỏ mình. Bây giờ trong lòng mọi người đều hoảng sợ, chuẩn bị rời khỏi nơi này tìm đường ra khác.” Người gác cổng bất đắc dĩ lắc đầu, trong giọng nói khôn kể bi thương, nói,“Ta từ nhỏ đã làm công ở Lâm phủ, cũng đã hơn mười năm rồi, không ngờ nay lại không thể không đi.....”

Không cần người gác cổng giải thích, chuông quây Ly cũng biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng không để ý nhà này có tan hay không, thậm chí không thêm để ý rốt cuộc là cái gì hại chết tam đại Lâm gia. Chỉ hỏi:“Hôm nay tiểu nhị cửa hàng ta thấy có một hòa thượng đến phủ?”

“Đúng vậy, phu nhân đã giữ tiểu sư phụ kia lại, chưa đến một khắc thiếu gia liền qua đời, người trong nhà tang gia bối rối, ta cũng không lưu ý đến tiểu sư phụ Tông Tổ.”

Gã sai vặt đưa chuông quây Ly đi gặp Lâm phu nhân, vị tiểu sư phụ Tông Tổ kia đang khoanh chân ngồi tụng kinh văn trong đại đường, mà Lâm phu nhân ngồi ở ghế chủ tọa nức nở nghẹn ngào, so với hai ngày trước càng thêm tiêu tụy, dung nhan tú lệ giờ phút này đã như trang giấy ướt nhẹp tái nhợt.

“Lâm phu nhân, xin nén bi thương.” Chuông quây Ly tiến lên thân nhiên an ủi một câu.

Lâm phu nhân đã khóc đến kiệt sức, ngay cả sức lực đứng dậy đón chuông quây Ly cũng không có, chỉ có thể nhìn về phía chuông quây Ly hơi hơi gạt đầu, cũng không thể nói gì hơn.

Chuông quây Ly cảm thấy một ánh mắt sắc bén bắn ra từ bên cạnh, vì thế xoay người đối mặt với Tông Tổ, cười nhạt.

Tông Tổ đứng lên, đi hai bước về phía chuông quây Ly. Một đôi con ngươi thanh tú tối đen nhìn chuông quây Ly đăm đăm, không vì dung mạo tuyệt thế của nàng mà say mê, mà do cảm giác được hơi thở không giống người thường trên người chuông quây Ly. Tông Tổ từ nhỏ theo sư phụ tu Đạo Phật học, vì thiên tư và tuệ căn hơn người, nên dù trẻ nhưng tu vi lại cao hơn sư phụ rất nhiều. Mặc dù hắn không có Thiên Nhân có thể phát hiện yêu ma quỷ quái, nhưng hắn có thiên phú kỳ lạ, có thể phân biệt tinh khí của người và yêu quái, sẽ không bị yêu ma đạo hạnh cao thâm biến hóa lừa gạt.

Nhưng giờ phút này khi đối mặt với chuông quây Ly, Tông Tổ rõ ràng cảm giác được hơi thở trên người chuông quây Ly không phải phạm nhân, nhưng yêu khí trên người yêu ma luôn luôn đục ngầu chua thối, mà hơi thở của chuông quây Ly lại tinh khiết thơm ngào ngạt, chẳng lẽ là tiên? Tông Tổ không biết, bởi vì hắn chưa bao giờ gặp tiên, hoặc là ma, chẳng lẽ đạo pháp của chuông quây Ly đã thâm ảo đến độ hắn không thể phân biệt và đối phó sao?

Hai người nhìn nhau cả nửa ngày như vậy, rốt cục chuông quây Ly vẫn mở miệng trước:“Xin chào, Tiểu sư phụ.” Hai tay chuông quây Ly tạo thành chữ thập, cung kính hơi hơi cúi đầu.

Tông Tổ ngăn người, lập tức đáp lễ, nói:“Tiểu tăng Tông Tổ, xin chào nữ thí chủ.”

“Tiểu nữ họ Ly, là bà chủ tiệm quan tài thành tây, lần này đến vốn muốn trao đổi cùng Lâm phu nhân về tang sự của Lâm lão gia và Lâm tiểu thiếu gia, ai ngờ ngay cả Lâm thiếu gia cũng không chịu nổi đả kích.....”

Ánh mắt Tông Tổ đột nhiên trở nên lạnh lẽo, nói:“Lâm lão gia và Lâm thiếu gia đều bị yêu nghiệt hút hết máu mà chết, mà cái chết của tiểu thiếu gia cũng có điểm kỳ lạ.”

“Cái gì?” Chương quỳ Ly ra vẻ kinh ngạc.

“Người xuất gia không nói dối, lúc tiểu tăng vừa tới đã nói việc này cho Lâm phu nhân, ai, nhưng Lâm phu nhân không thể thừa nhận sự thật đó. Chỉ khi tiểu tăng thu yêu nghiệt kia mới có thể siêu độ vong hồn Lâm gia.”

Chương quỳ Ly kinh ngạc một hồi lâu, cuối cùng chỉ nói:“Vậy phải làm phiền tiểu sư phụ rồi.”

Chương quỳ Ly cẩn thận quan sát phật châu trên người Tông Tổ, nhìn hẩn yên lặng niệm kinh gạt trừ châu, nàng cũng không dám đứng quá gần.

Tông Tổ dường như có lòng thử chương quỳ Ly, chậm rãi đến gần nàng. Chương quỳ Ly lặng lẽ nhíu nhíu mày, phật châu trên người Tông Tổ quả nhiên là bảo bối, cách ba thước đã làm cho nàng có cảm giác bị áp bách rồi. Nếu Tông Tổ có đạo hạnh như Bạch Nham thì chỉ sợ giờ phút này đã có thể làm cho nàng đau đớn khó chịu không thể không phản kháng, thậm chí ép nàng dùng toàn lực đấu pháp, cùng liều mạng.

Ngay khi chương quỳ Ly suy nghĩ tìm cách rút lui thì một tiếng thét chói tai từ trong viện truyền ra, khiến Lâm phu nhân hoảng sợ. Trong nháy mắt chương quỳ Ly và Tông Tổ đều cảm giác được yêu khí dày đặc.

Tông Tổ một bước đã chạy ra khỏi đại đường lao về phía nội viện, chương quỳ Ly trong lòng có tò mò, nàng rất muốn biết tiểu hòa thượng này rốt cuộc lợi hại đến mức nào, vì thế nói với Lâm phu nhân một câu:“Phu nhân không cần hoảng sợ, ta đi theo tiểu sư phụ nhìn xem.”

Chưa tới nội viện, đã thấy một đám khí đen phóng lên cao, Tông Tổ niệm cái pháp quyết một ánh kim quang như tên đâm tới đám khí đen kia, đánh tan khí đen.

“Con ta! Con ta!! Trả con ta lại cho ta !!!” Lâm thiếu phu nhân thê lương kêu thảm thiết từ xa xông tới, tiếng kêu như tiếng quỷ khiến người ta còn thấy sợ hãi hơn đám khí đen kia.

Chương quỳ Ly theo sau Tông Tổ vọt vào nội viện, chỉ thấy đám khí đen kia nấn ná ở giữa viện, loáng thoáng có thể thấy được có bóng người trong đó.

Tông Tổ trong miệng lẩm bẩm, bỗng nhiên ra tay, tế trì châu trong tay. Trì châu mang theo hào quang màu vàng lượn vòng phía trên đám khí đen. Theo tư thế bàn tay trắng nõn biến đổi, trì châu lập tức bắn ra hào quang bốn phía, chợt thu lại hình thành một bức tường hào quang bao vây khí đen ở trong.

Đám khí đen bỗng nhiên bành trướng mở ra giống như muốn lao tới vách tường hào quang nhưng lại bị quán chặt, mặc cho nó cuồng loạn thế nào vách tường vẫn càng lúc càng thu nhỏ theo pháp quyết của Tông Tổ. Cuối cùng vách tường hào quang thu nhỏ thành một tia sáng màu vàng, khi hào quang biến mất là lúc đám khí đen kia bị tiêu diệt, giữa sân chỉ để lại thi thể của Lâm tiểu thiếu gia.

Chương quỳ Ly kinh ngạc nhìn Tông Tổ thu hồi trì châu trong tay, thật không ngờ hẩn có tu vi đến mức này, phật châu kia lại là pháp bảo, có thể tinh lọc vong linh. May mà nàng không tùy tiện thử Tông Tổ, bằng không lại chọc phải phiền toái. Một tên Bạch Nham đã đủ phiền chết nàng rồi. Chỉ tiếc lần này Tông Tổ chỉ diệt được một đám hung linh, chứ chưa phải yêu nghiệt sát hại Lâm lão gia và Lâm thiếu gia.

4. Chương 4: Ai Cũng Có Bí Mật

Chương quỳ Ly ra khỏi Lâm phủ, khi đi và khi đến về mặt nàng vẫn bình thường không thay đổi chút nào, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, mà nàng cũng không hề nhìn thấy gì cả. Nàng tránh khỏi đường cái rẽ vào một cái ngõ nhỏ không người, nói nhỏ một tiếng:“Xuất hiện đi.”

Trong ngõ nhỏ chỉ có một mình chưởng quầy Ly chậm rãi đi, tiếng gọi của nàng nhẹ như gió bành bồng trôi nổi, thổi qua bên môi nàng.

“Ha ha, giận ta rồi sao?” Bạch Nham không biết từ khi nào bỗng xuất hiện phía sau chưởng quầy Ly, hai người một trước một sau đi chậm rãi, giống như đã đi cùng nhau một đoạn đường rất dài.

“Người bảo Tiểu Tuyên quấy nhiễu nhiều mộng đẹp của ta, nói có trò hay xem, kết quả là người đứng nhìn trò hay của ta, còn mình thì niệm chú ẩn thân, ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu.”

“Ta là đạo sĩ, nàng bảo ta phải nói gì với tiểu hòa thượng kia? Chỉ nghĩ đến chuyện ta và hòa thượng kia đứng cùng nhau, một người là hòa thượng tuổi còn trẻ tuổi, một là đạo sĩ lời thôi tiểu tụy, nàng không biết cảnh tượng như vậy rất không hài hòa sao?” Bạch Nham cười như tự giễu.

Chưởng quầy Ly liếc mắt xem thường, nhưng cũng không kim chế được mà tưởng tượng theo cách nói của hắn. Cảnh tượng kia hình như thật sự hơi kì quặc, nàng ghen cười, giả bộ giận dữ nói: “Hừ, đừng cho là ta không biết người suy nghĩ cái gì, người muốn thử tiểu hòa thượng cũng muốn thử cả ta, cho nên lừa ta đi. Ta nói cho người biết, phật châu trên người hòa thượng là bảo bối là chuyện thật, nhưng đừng tưởng bằng mấy chục hạt châu là có thể khống chế ta, ha, đừng vọng tưởng!”

“Ai ai,” Bạch Nham liên thanh thở dài, ra vẻ xúc động vô hạn nói, “Không ngờ qua nhiều năm như thế rồi mà nàng vẫn nghĩ ta xấu xa như vậy.”

“Không phải ta nghĩ vậy, mà do người vốn dĩ đã xấu xa sẵn rồi.”

Bạch Nham nghe xong lời này cũng không giận, chỉ mang theo ba phần uất ức giải thích: “Ta chỉ muốn biết tiểu hòa thượng này rốt cuộc là lợi hại đến mức nào thôi. Chúng ta quen biết trăm năm, tu vi của nàng còn cần phải thử sao?”

“Tiểu hòa thượng quả thật có tuệ căn, mới bằng đó tuổi đã có thể có tu vi như vậy thật sự là trăm năm khó gặp. Đáng tiếc tuổi quá nhỏ, có đạo hạnh nhưng quá mức thành thật, muốn đấu với lão yêu tinh ngàn năm này vẫn còn quá non.”

“Ha ha ha, lời này không sai, nếu không chúng ta giúp hắn một phen nhé?”

“Giúp? Người là đạo sĩ, hắn là hòa thượng, người muốn giúp hắn? Ha ha, cái này thật đáng ngạc nhiên.”

“Cùng là vi đạo, có gì không thể.” Bạch Nham nói rất nghiêm túc, nhưng chính mình cũng rất muốn cười.

“Giả nhân giả nghĩa! Vừa rồi không biết là ai nói, đứng cùng hòa thượng thì không hài hòa. Sao giờ lại chuẩn bị giảng đạo luận kinh với tiểu hòa thượng kia thế?” Chưởng quầy Ly lười nói nhảm với Bạch Nham, khoát tay áo, nói, “Giúp hay không giúp tùy người, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến ta. Người mau về tiệm đi, nói cho tiểu nhị lại mang thêm một bộ quan tài nữa tới Lâm phủ.”

“Đã biết, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ việc kiếm bạc của chưởng quầy!” Bạch Nham dừng chân, nhìn bóng dáng chưởng quầy Ly đi xa, trả lời một câu. Khi bóng dáng của nàng ở phía xa hóa thành một điểm đỏ, khóe miệng Bạch Nham hiện lên chút ý cười, thì thào lẩm bẩm, “Nàng đối với chuỗi phật châu kia vẫn có chút kiêng kị. Không biết bảo bối ở nơi nào, nếu không hôm nào đây ta cũng mang một chuỗi đến hù dọa nàng?”

Bạch Nham trở về tiệm, Đỗ Tuyên chào đón kéo hắn lại, hỏi: “Thế nào thế nào? Tiểu hòa thượng kia thế nào?”

“Thế nào cái gì? Không phải là một hòa thượng sao?”

“A nha, ta hỏi, người và chưởng quầy có thử được cái gì không? Phật châu trên người hắn rất lợi hại đúng không?”

Bạch Nham hơi hơi gật đầu, nói: “Quả đúng là bảo bối không tồi, vừa rồi suýt nữa đã đánh cho một con lệ quỷ hồn phi phách tán.”

“Hồn phi phách tán? Lợi hại như vậy sao?” Đỗ Tuyên hơi kinh ngạc.

Đỗ Tuyền còn đang sững sờ, Bạch Nham nói: “Chưởng quầy bảo người đem thêm một bộ quan tài nữa tới Lâm phủ.”

“Biết rồi, lúc ta về đã bảo thợ ở tổ làm thêm một bộ quan tài. Làm xong vụ làm ăn ở Lâm phủ này, chúng ta có thể hai tháng không cần mở cửa hàng.”

“Ha ha, người đi theo chưởng quầy Ly quá lâu, càng ngày càng tham tiền rồi.”

“Đương nhiên, chưởng quầy nói, mọi người ai cũng tham, đơn giản là tham cái gì thôi.”

Bạch Nham cười lắc lắc đầu, lên tiếng: “Đúng vậy, con người không phải ai cũng thế sao.”

Bạch Nham nhắc chân đi vào nội đường, lại bị Đỗ Tuyền giữ chặt, hỏi: “Lão đạo, chuyện Lâm phủ chúng ta mặc kệ à?”

“Chuyện này hồi phủ nói sau, người đi đưa quan tài trước đi.”

“À.”

Đỗ Tuyền về nhà thấy chưởng quầy Ly gác chân ngồi trên cầu nhỏ, nhìn mặt nước ngẩn người.

Khe suối nhỏ trong trạch viện trong suốt thấy đáy, chưởng quầy Ly nhìn bóng mình trong nước đến thất thần, ngay cả Đỗ Tuyền trở về cũng không biết.

“Chưởng quầy, suy nghĩ cái gì vậy? Lão đạo đâu?”

Chưởng quầy Ly nhìn mặt nước lặng yên không gợn sóng, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Nước quá trong ắt không có cá, không thú vị.” Dứt lời đứng dậy, đi về phòng.

“Nước này..... chộc tới cô sao?” Đỗ Tuyền nhìn về phía bóng lưng chưởng quầy Ly hô một câu, nghĩ rằng, nhất định là lão đạo kia lại chộc chưởng quầy không vui rồi, cho nên trốn biệt đi đâu mất không dám lộ mặt ra.

Đỗ Tuyền nhìn thoáng qua mặt nước, hít một cái: “Cũng đâu phải là không có cá..... Nếu có cá đại khái đều thành tinh rồi. Sao bỗng nhiên lại quan tâm đến cá vậy?”

Đến giờ cơm chiều, chỉ có Đỗ Tuyền và chưởng quầy Ly. Đỗ Tuyền nhin không được hỏi: “Chưởng quầy, lão đạo đâu?”

Chưởng quầy Ly dùng chiếc đũa chọc chọc cơm, trả lời: “Đi xem nàng ta rồi.”

“Nàng nào?” Đỗ Tuyền đột nhiên không kịp phản ứng, nghĩ lại mới giật mình nói: “Nhanh như vậy nàng ta đã sinh ra rồi sao?”

“Nhanh gì, chúng ta ở đây đã hơn một tháng rồi.”

Đỗ Tuyền gật gật đầu, thở dài, nói: “Chưởng quầy, cô nói xem có phải lão đạo rất cố chấp hay không, rốt cuộc hẳn muốn bảo vệ nàng ta tới khi nào nữa?”

Chưởng quầy Ly cười nhạo một tiếng, nói: “Bảo vệ tới khi nào ư? À, chỉ sợ là đời đời kiếp kiếp vẫn muốn bảo vệ.”

Đỗ Tuyền nghe xong lời này, ủ rũ nói: “A, vậy chúng ta không phải cũng phải bảo vệ nàng ta đời đời kiếp kiếp sao?!”

Chưởng quầy Ly không nói tiếp, cố ăn hai miếng cơm.

“Chưởng quầy, ta không hiểu, rốt cuộc yêu là cái gì vậy, lão đạo tu hành ngàn năm mà vẫn không nhìn thấu sao?”

“Yêu à, cái thứ đó hại người không ít đâu.” Chưởng quầy Ly khép mi cười, không nhìn ra là vui hay buồn.

“Mọi người sẽ yêu sao?” Đỗ Tuyền giống như một đứa bé quyết truy hỏi kỹ càng đến cùng.

“Sẽ, con người cả đời sẽ yêu một lần, nhưng có vài người yêu sâu nặng, vài người lại yêu hời hợt, có người yêu là nhất thời, có người yêu là cả đời.”

“Nhưng lão đạo có phải yêu quá lâu rồi không?”

Chưởng quầy Ly lắc đầu, nói: “Hắn không phải yêu quá lâu, mà là tra tấn chính mình quá lâu.”

“Vì sao?”

Sắc mặt chưởng quầy Ly dần dần ảm đạm, yên lặng một lát mới nói: “Sao ngươi không tự đi hỏi hắn ý? Hỏi ta làm gì?”

Chưởng quầy Ly hạ bát đũa, đứng dậy rồi đi.

Đỗ Tuyền nhìn trong bát nạng còn lại hơn nửa, thở dài, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, bật thốt lên hỏi: “Chưởng quầy có yêu không?”

Chưởng quầy Ly dừng lại, ngoái đầu nhìn lại cười: “Tiểu Tuyền, ta đâu phải là người.”

Đỗ Tuyền ngẩn người, lại nói: “Vậy cô là cái gì?”

Chưởng quầy Ly đã đi ra ngoài rồi, cũng không đáp lại câu hỏi của Đỗ Tuyền, chỉ để mình hắn tiếp tục buồn bực.

Không lâu sau Bạch Nham trở lại, còn cầm theo bầu rượu, “Ồ? Sao chỉ có một mình ngươi ăn cơm vậy? Chưởng quầy Ly đâu?”

“Chưa ăn xong đã về phòng rồi.”

Bạch Nham gật gật đầu, nói: “Đến đây, ta mang rượu về này, cùng nhau uống hai chén đi.”

Đỗ Tuyền chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Lão đạo, ngươi có biết nguyên hình của chưởng quầy Ly là gì không?”

Bạch Nham cười nói: “Sao đột nhiên ngươi lại hỏi chuyện này?”

“Không phải đột nhiên, lúc nào cũng muốn biết chẳng qua là không hỏi thôi.”

“Vậy thì đừng hỏi.” Bạch Nham tự rót cho mình một chén rượu.

Đỗ Tuyền cướp bình rượu ôm vào trong ngực, nói: “Lúc ngươi cởi bỏ phong ấn trên người chưởng quầy Ly, nạng sẽ biến trở về nguyên hình đúng không? Lần trước bị các ngươi cố ý đuổi đi, lần này nhất quyết phải nhìn xem!”

“Ha ha ha,” Bạch Nham cười lớn lắc đầu, cướp lại bình rượu, nói, “Ngươi quả thực vẫn là tính tình của một đứa nhóc.”

Đỗ Tuyền hừ một tiếng, hần hận nhất bị nói là đứa nhóc, hần thành hình người cũng đã vài trăm năm rồi, sao có thể là thằng nhóc được cơ chứ? Đỗ Tuyền giận dữ, bỗng nhiên đứng dậy rồi đi.

Bạch Nham cất tiếng cười to đứng lên, Đỗ Tuyền lại quay lại.

“Ha ha ha, không phải đang tức giận sao? Sao lại quay lại?”

Đỗ Tuyền bĩu môi, ngồi xuống, nói: “Ngươi còn chưa nói cho ta biết chuyện về Lâm phủ. Chúng ta mặc kệ à?”

“Chưởng quầy nhà ngươi nói mặc kệ.”

“À.....” Đỗ Tuyền kéo dài âm cuối, vẻ mặt thất vọng, nói, “Vậy thật không thú vị.”

“Đây là ý của chưởng quầy nhà ngươi, mất hứng thì tìm nạng mà nói.”

“Ha, lão đạo chết tiệt, ngày thường thích đối nghịch với chưởng quầy, sao giờ lại nghe lời chưởng quầy thế?”

Bạch Nham liếc nhìn Đỗ Tuyền một cái, khẽ cười nói: “Ngươi thật sự muốn quản chuyện Lâm phủ sao?”

“Chuyện Lâm phủ mặc kệ cũng được thôi, nhưng ta muốn biết tiểu hòa thượng kia xảy ra chuyện gì. Hôm nay gặp hắn một lần, ánh mắt hắn nhìn ta hơi quái dị, ta sợ hắn thật sự có thể nhìn ra được cái gì.”

“Hắn có thể nhìn thấu ngươi?” Bạch Nham nhún mày hỏi.

“Không biết, dù sao ta bị hấn trừng mắt nhìn một cái là cả người đã không thoải mái. Người nói hôm nay hấn diệt tên tiểu quỷ, vậy lấy bản lĩnh của hấn có thể đối phó với Bạt không?”

Bạch Nham lắc đầu nói: “Ma sao dễ đối phó vậy chứ. Từ cương thi lên đến Bạt, qua mấy ngàn năm tu hành mới có thể thành ma, lấy đạo hạnh hơn mười hai mươi năm của hấn mà có thể ứng phó vậy trên đời này đã không còn yêu ma quỷ quái rồi.”

“Chúng ta giúp hấn à?”

“Người không sợ bị hấn nhìn ra manh mối sao?”

“Vậy nhìn hấn đi chịu chết sao?”

“Chuyện này không đến lượt ta quyết định.”

Đỗ Tuyên nhìn Bạch Nham, không nhìn được đập cái bàn: “Cái này không được cái kia không được, người đang lừa ta đây à!”

“Ha ha, vậy chúng ta đem hòa thượng kia làm tảng đá, thả con tép bắt con tôm, để hấn đi đánh rắn động cỏ trước, chúng ta nhìn tình huống rồi nói sau.”

“Vậy chẳng phải để cho hấn đi chịu chết à?” Đỗ Tuyên ủ rũ, thở dài, thầm nghĩ sớm biết rằng lão đạo người không phải người tốt rồi mà.

Bạch Nham nhìn Đỗ Tuyên, nhớ tới lời của chuông quây Ly đêm qua, giúp Tiểu Tuyên độ kiếp mới là chuyện chính, vì thế nói: “Yên tâm, có ta ở đây, tiểu hòa thượng kia không chết được đâu.”

5. Chương 5: Tự Dưng Gây Chuyện

Bạch Nham một mình uống sạch một vò rượu, đến khi uống say chúi choáng mới lão đảo đi về phòng. Đi đến cầu nhỏ bỗng nhiên cảm thấy trong bụng khó chịu muốn nôn, cúi người xuống còn chưa kịp nôn ra cái gì, cơ thể đã mất thăng bằng ngã xuống nước.

Chuông quây Ly nghe thấy tiếng vang đi ra nhìn, thấy Bạch Nham nằm dưới nước quẫy đạp lung tung.

“Ai, lão đạo chết tiệt! Thật không để người ta được yên mà.” Chuông quây Ly vừa hùng hùng hổ hổ mắng mỏ, vừa ngồi xổm xuống đưa tay túm lấy cổ áo Bạch Nham kéo hấn lên bờ.

“Này! Lão đạo, người mượn rượu phát điên à!” Chuông quây Ly thấy hấn còn mơ mơ màng màng, đúng là thời cơ tốt để phát giận bắt nạt hấn, vì thế nâng tay cho Bạch Nham một cái tát.

Bạch Nham đau quá gào lên: “A a a, sao nàng lại đánh ta?!”

“Biết đau là tỉnh rồi đúng không?”

Chuông quây Ly đứng dậy định đi, mới nâng chân lên lại phát hiện Bạch Nham đang vươn tay giữ làn váy nàng lại, nắm rất chặt, miệng còn nói: “Nàng là hổ cái à? Sao mà hung dữ thế? Rất đau đấy.”

“Hừ, còn không buông tay? Muốn ăn đòn đúng không?” Chuông quây Ly kéo kéo váy, Bạch Nham vẫn không buông, không chỉ không buông mà cả người hấn còn vịn vào váy nàng bò lên bờ, tay ôm lấy cẳng chân chuông quây Ly.

“Đạo sĩ thôi! Tên chết tiệt! Mau buông tay ra!”

“Nàng ngồi cùng ta một lát.” Không biết Bạch Nham mượn rượu giả điên, hay mượn rượu làm càn, lại dám bắt đầu đùa giỡn vô lại.

Chuông quây Ly bất đắc dĩ phải ngồi xuống, nhất quyết hất tay Bạch Nham ra, nói: “Người đủ chưa, đừng có được đằng chân lân đằng đầu!”

Bạch Nham nằm ngửa mặt lên trời, một chân còn ngâm trong nước, hần cũng mơ hồ, trong miệng mơ mơ màng màng nói cái gì: “Nàng rất xinh đẹp, tròn tròn, nhà tuy rằng không giàu có, nhưng có cha mẹ yêu thương, kiếp này nàng sẽ hạnh phúc đúng không?”

“Người hỏi ta, ta hỏi ai?”

“Vì sao kiếp nào nàng cũng không hạnh phúc?” Bạch Nham nhìn chương quỳ Ly hỏi, lại hơi ghen ngào .

“Hừ, đó là số mệnh của nàng ta, là khổ là ngọt là vui hay buồn đều là của nàng ta mắc mớ gì tới người, là chính người cố sống cố chết muốn đi nhìn bất hạnh của nàng ta, sau đó lại đau lòng khổ sở vì nàng ta. Kết quả còn lôi kéo ta và Tiểu Tuyền chịu tội cùng.”

“Hung dữ Nàng không thể nói một câu dễ nghe để an ủi ta sao?”

“An ủi người làm cái gì? Người ngại mình chưa đủ điên à? Cái gì nên nói, có thể nói, ta đã nói hết rồi.”

“Đúng vậy, là tự ta không nghe thôi.....”

Chương quỳ Ly nhìn Bạch Nham, lặng lẽ thở dài, dịu giọng nói: “Người cứ khẳng khẳng một mực như thế..... Át bị trời phạt.”

“Ừm.....” Bạch Nham nhắm mắt lại, giống như đang ngủ. Chương quỳ Ly lẳng lặng nhìn hần trong chốc lát, chậm rãi đứng dậy rời đi, chưa đi vài bước lại quay đầu nhìn hần một cái.

Nếu có thể hôn mê bất tỉnh, có lẽ cũng không tệ.

Chương quỳ Ly chuẩn bị về phòng, đi được vài bước nhìn thấy Đỗ Tuyền đứng ở hành lang phía xa.

“Sao không về phòng mà ngồi?”

Đỗ Tuyền nhìn Bạch Nham, hỏi: “Chương quỳ, lão đạo làm sao vậy?”

“Uống rượu, mượn rượu làm càn.” Chương quỳ Ly lại liếc một cái, đáy lòng trống rỗng, nói, “Về phòng đi. Không cần quan tâm đến hần.”

“À,” Đỗ Tuyền lên tiếng, chương quỳ Ly xoay người định đi, lại bị Đỗ Tuyền gọi lại, “Chương quỳ, chuyện Lâm phủ, chúng ta mặc kệ à?”

Chương quỳ Ly nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc nhúng tay vào. Sáng ngày mai người đi hỏi thăm mấy năm gần đây trong thành này có xảy ra chuyện lạ tương tự không, tất cả đều phải hỏi cho rõ ràng.”

“Vâng.”

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Tuyền ra ngoài hỏi thăm tin tức, đến gần giữa trưa mới về tới cửa hàng.

Còn chưa tới cửa hàng, xa xa ở đầu đường đã nhìn thấy có rất nhiều người đứng trước cửa tiệm quan tài, không chỉ đứng kín cửa mà còn chiếm hơn nửa con phố. Kỳ lạ, giữa ban ngày, thái bình thế này, chẳng lẽ qua một đêm đã chết hơn mười người? Sao nhiều người muốn mua quan tài như vậy?

“Tránh ra, nhường đường nhường đường nào, cho qua nào cho qua nào!” Đỗ Tuyền mất rất nhiều sức mới chen được vào trong, nhìn đám người chen lấn đứng ngoài cửa hết nhìn đông lại nhìn tây, nhưng trong cửa hàng lại trống không.

Đỗ Tuyền túm một tiểu nhị tới hỏi: “Những người này bị làm sao thế?”

“Ôi, ai biết, sáng sớm đã lục tục vây quanh, nghe nói là tới xem chương quỳ Ly nhà chúng ta.”

“Hả?” Đỗ Tuyền há hốc miệng, nửa ngày cũng không khép lại được, lại hỏi, “Xem chương quỳ Ly làm gì?”

Một tiểu nhị khác từ trong nội đường đi ra, va vào bên người Đỗ Tuyền, tám chuyện nói: “Tiểu Tuyền ca, huynh không nghe nói sao? Trong thành đều truyền nhau nói rằng chương quỳ Ly nhà chúng ta là mỹ nhân như thiên tiên, có dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn, tư thế tuyệt thế khuynh quốc.....”

“Ngừng ngừng ngừng, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Ai, lúc mới gặp chưởng quầy Ly, chúng ta còn không khép nổi miệng, tròng mắt cũng sắp rơi ra rồi. Ta thấy, trên đời này thật đúng là không có cô gái nào đẹp hơn chưởng quầy Ly.”

Đỗ Tuyền nâng tay cho tiểu nhị kia một phát, trách mắng: “Người không muốn ở đây làm nữa à? Nói hươu nói vượn!”

Tiểu nhị ôm đầu, oán giận nói: “Ta nói bấy lúc nào! Nếu ta nói bấy, sao lại có nhiều người trông mong ở cửa đợi cả nửa ngày chỉ vì muốn nhìn thấy chưởng quầy Ly như vậy chứ?!”

“Nhất định là do các người lăm mồm lăm miệng không biết giữ ý để người ta nói lung tung!” Dáng vẻ Đỗ Tuyền răn dạy người ta không hề giống một thiếu niên mới mười mấy tuổi.

Hai tiểu nhị vội vàng phủ nhận nói: “Ai ai, chúng ta đâu dám ở bên ngoài nói lung tung nói, bọn họ đều là nghe người khác nói. Hình như là hai ngày trước chưởng quầy Ly và sư phụ Bạch Nham đến Lâm phủ, người qua đường nhìn thấy, từ đó liền truyền nhau.”

Đỗ Tuyền nghĩ lại thấy lời tiểu nhị cũng có lý. Lúc tuyển thợ, chưởng quầy Ly đã hạ chú ở trên người bọn họ, những chuyện liên quan đến chưởng quầy Ly bọn họ sẽ không hé răng một chữ, lại càng không có ý nghĩ không an phận với nàng. Nhưng tiểu nhị trong tiệm còn dễ ứng phó, còn dân chúng trong thành người này truyền người kia, vậy phải làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, Bạch Nham cũng đến, nhìn thấy cảnh này hần cũng choáng váng, vội hỏi Đỗ Tuyền: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đỗ Tuyền thở dài kể lại mọi chuyện cho Bạch Nham. Bạch Nham cười buồn một lúc, mới nói: “Thôi thôi, cứ để bọn họ đứng đấy, ta thấy hôm nay không nhìn thấy chưởng quầy Ly thì bọn họ sẽ không từ bỏ đâu.”

“Vậy khi nào chưởng quầy đến?”

“Nàng nói muốn ngủ thêm một lát, ta nghĩ chưa đến giờ Mùi (từ 13 giờ đến 15 giờ) thì chưa đến đâu.”

Cả đám người trong tiệm lẫn ngoài tiệm quả nhiên phải đợi đến giờ Mùi mới nhìn thấy bóng dáng chưởng quầy Ly.

Mọi người trên đường thấy chưởng quầy Ly đến, đều tự giác ào ào dạt sang hai bên nhường đường, si mê nhìn nàng, thật giống như nhìn thấy thiên tiên hạ phàm.

Chưởng quầy Ly chau mày, nhìn nhìn bốn phía, chẳng lẽ đàn ông toàn thành đều đến đây à? Lần này nhìn qua có phần giống hoàng đế xuất hành.

Vào trong tiệm, chưởng quầy Ly đi thẳng vào nội đường, không thèm để ý tới đám người rục rịch ngoài tiệm.

Bạch Nham đang uống trà thấy chưởng quầy Ly đến, cười rộ lên: “Rốt cục cũng đến rồi.”

“Bên ngoài sao nhiều người thế?”

“Ai, sớm nói nàng hãy khiêm tốn một chút thì nàng không nghe, bây giờ thì trời hoa gheo nguyệt rồi.”

“Đừng có châm chọc!” Chưởng quầy Ly vừa rót chén trà, còn chưa kịp ngồi xuống uống ngụm nào thì một tiểu nhị đột nhiên lao vào.

“Chưởng quầy, chưởng quầy, không tốt!”

“Sao lại hốt ha hốt hoảng vậy! Xảy ra chuyện gì à?”

“Vâng vâng, là Bùi thiếu gia dẫn người đến! Còn mang đến không ít lễ vật, ngồi trong tiệm nói là muốn gặp người, Tiểu Tuyền đang ngăn đón hần.”

“Bùi thiếu gia nào? Bốn tiểu thư không gặp!”

“Ôi ôi, chưởng quầy ơi, người không biết thôi, Bùi Đông Vũ – Bùi thiếu gia này là kẻ hung hăng, vô lý nhất cái thành này! Hần cực kỳ háo sắc, ý vào nhà mình có gia nghiệp lớn, chuyện gì cũng dám làm.”

“Gia nghiệp lớn? Lớn bao nhiêu?”

“Chưởng quầy, bây giờ không phải lúc rảnh rỗi để nói tử tử, người mau ra ngoài đi. Nếu người không đi, không khéo Bùi thiếu gia phá tiệm chúng ta mất.”

Bạch Nham ngồi bên vô tâm vô phách cười ha hả, lại còn châm dầu vào lửa chưởng quầy Ly.

“Lão đạo, người cứ cười đi, nhưng đừng cười đến lạc giọng, không ai cứu được người đâu!”

Dứt lời, chưởng quầy Ly nhanh chóng ra khỏi nội đường, đi gặp cái tên Bùi thiếu gia kia.

Trong điểm, Bùi thiếu gia bắt chéo chân, khoan thai ngồi trên ghế, gãi sai vặt bên người ra sức quạt cho hân. Đỗ Tuyền đã tức đến mức dậm chân, giận dữ nói: “Chưởng quầy nhà ta là người làm ăn đứng đắn, người đừng vội khinh người quá đáng!”

“Tiểu Tuyền, sao lại ăn nói với khách như vậy?” Lúc chưởng quầy Ly đi ra đã thay đổi một bộ mặt tươi cười, gần từng tiếng mềm mại chậm khê, khiến tất cả mọi người nhìn đến choáng váng.

Đỗ Tuyền cố gắng áp chế tức giận, lùi đến bên người chưởng quầy Ly, ghé vào bên tai nàng nói: “Chưởng quầy Ly, tên không biết sống chết này vọng tưởng lấy cô về làm thiếp!”

Chưởng quầy Ly cười khê, lắc lắc đầu với Đỗ Tuyền, nói nhỏ : “Nếu hân không biết sống chết, vậy để hân chết luôn cũng thế.”

Đỗ Tuyền nghe vậy lập tức trợn tròn mắt, lắc đầu như trống bỏi: “Chưởng quầy”

Không đợi Đỗ Tuyền nói thêm, chưởng quầy Ly đã đi tới trước mặt Bùi Đông Vũ. Lúc Bùi Đông Vũ thấy chưởng quầy Ly đến đã không ngồi yên nổi rồi, hân vội đứng lên sững sờ nhìn chằm chằm chưởng quầy Ly, hơn nửa ngày cũng chưa hoàn hồn.

“Bùi thiếu gia lần này đến tiểu quán là muốn mua quan tài sao? Không biết là cho ai dùng?” Chưởng quầy Ly mỉm cười hỏi.

Chưởng quầy Ly khi không cười đã kiêu diễm thoát tục, mà giờ phút này cười lên quả thật là thiên kiều bá mị. Hôn Bùi Đông Vũ toàn bộ đã bị chưởng quầy Ly câu đi rồi.

Sửng sốt một hồi lâu, Bùi Đông Vũ mới thở nổi, tiến lên phía trước hai bước, áp sát vào chưởng quầy Ly, cười nói: “Chưởng quầy Ly quả nhiên là xinh đẹp vô song, dung mạo này cho dù là tiên tử dao trì cũng không bằng một phần vạn.”

Chưởng quầy Ly khê cười nói: “Thì ra Bùi thiếu gia đã từng gặp tiên tử dao trì.”

Những người khác nghe thấy chưởng quầy Ly châm chọc Bùi Đông Vũ cũng muốn cười, nhưng e ngại thế lực Bùi gia quá lớn không dám đắc tội, chỉ có thể ghen không dám cười ra tiếng.

Bùi Đông Vũ lại như thể nghe thấy chưởng quầy Ly khen hân, chẳng những không ngại, còn rất vui vẻ, nói: “Cái miệng nhỏ nhắn của chưởng quầy Ly thật là lợi hại, bổn thiếu gia thích. Hôm nay vì chưởng quầy Ly chuẩn bị chút lễ mọn, xin chưởng quầy Ly nhận lấy. Ngày mai, ta sẽ cho bà mối đến quý phủ cầu hôn, chưởng quầy Ly muốn sinh lễ gì cứ việc nói, dù là sao trên trời, trần châu dưới Long cung, bổn thiếu gia đều có thể cho đưa tới cho nàng.”

Chưởng quầy Ly không khỏi buồn cười, người này thật đúng là biết khoe khoang.

“Ta nghĩ có phải Bùi thiếu gia hiểu lầm cái gì rồi không? Tiểu nữ không thể gả cho ngài.”

“Vì sao không thể?” Bùi Đông Vũ nói, “Chẳng lẽ nàng thật sự đã gả cho người khác rồi sao? Gả cho người khác cũng không sao, bảo hân bỏ vợ, ta lại lấy cũng được!”

Nói đơn giản nhĩ. Bùi gia rốt cuộc có lai lịch gì mà có thể khiến Bùi Đông Vũ nói những lời nhảm nhí này một cách hiển nhiên như vậy?!

Bùi Đông Vũ nói xong liền cầm lấy tay chưởng quầy Ly. Chưởng quầy Ly trong lòng giận dữ, suýt chút nữa đã phát tác, đúng lúc đó có một người từ trong nội đường đi ra, nói: “Xin bùi công tử buông nương tử ta ra.”

6. Chương 6: Con Người Thật Và Biểu Hiện Giả Dối

Từ xưa đến nay, có lẽ chưa có tiệm quan tài nhà ai náo nhiệt như tiệm quan tài phố Tây.

Ngoài cửa tiệm một đám dân chúng không rõ chân tướng vây quanh, trong tiệm Bùi công tử mang theo vài tên người hầu đứng chật ních cả phòng.

Trước mắt bao người, Bùi công tử động tay động chân với chưởng quầy Ly quả là vũ nhục rất lớn. Dân chúng bên ngoài khó nhịn tức giận, tinh thần quần chúng sôi trào, Đỗ Tuyên và đám tiểu nhị suýt chút nữa định xông lên đánh người.

Đột nhiên, nghe được một câu từ trong nội đường: “Xin Bùi công tử buông nương tử ta ra.”

Mọi người kinh ngạc nhìn về nơi tiếng nói phát ra, lại thấy một chàng trai đứng trong tiệm. Sau này mọi người tám chuyện say sưa, đều hình dung chàng trai kia như thế này:

Chàng trai mặc cẩm y xanh tím than, viền ống tay áo và cổ áo bằng tơ vàng, đai ngọc bên hông treo một khối huyết ngọc to cỡ bàn tay, hai tay chấp phía sau. Cái gì gọi là phong thần tuần lãng, cái gì gọi là phong lưu tiêu sái, cái gì gọi là ngọc thụ lâm phong, cái gì gọi là siêu phàm thoát tục, nhìn hần là hiểu. Chỉ đứng thôi đã khiến người ta cảm thấy như thần tiên. Đứng cùng chưởng quầy Ly thì chính là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, trai tài gái sắc, quả là một đôi người ngọc. So với hần, Bùi công tử chẳng khác gì một con chó trụi lông (đồ vô liêm sỉ) đeo vàng đội bạc, người gặp người ghét.

Khi Bùi Đông Vũ sững sờ, chàng trai dịu dàng hất ma trảo của Bùi Đông Vũ ra nắm lấy tay chưởng quầy Ly, nhẹ nhàng hỏi: “Du Dao có sao không?”

Chưởng quầy Ly trừng mắt nhìn chàng trai kia rồi chợt mỉm cười gật đầu, bộ dáng thẹn thùng như tân nương, trên mặt lộ vẻ ngại ngùng ái mộ.

“Người người người người người người?” Bùi Đông Vũ chỉ vào chàng trai “Người” cả nửa ngày, cuối cùng mới nói ra được một câu hoàn chỉnh: “Người là phu quân của chưởng quầy Ly?!”

“Đúng vậy.” Chàng trai nhìn Bùi Đông Vũ, lạnh lùng nói, “Du Dao là thê tử của ta, Bùi công tử chớ có suy nghĩ không an phận. Ta tuyệt đối sẽ không bỏ vợ, người cũng tuyệt đối không thể lấy được nàng.”

“Người người người! Người thật to gan, người có biết Bùi Đông Vũ ta ai không?! Những gì bổn thiếu gia thích chưa bao giờ không đoạt được, người cũng vậy!”

Bùi Đông Vũ còn la hét om sòm, chàng trai nâng tay cầm trong tay một khối bạch ngọc sáng lấp lánh, nhẹ giọng nói với Bùi Đông Vũ: “Đây là cẩm thạch đương kim Thánh Thượng ban thưởng, nếu người thực sự không phục thì cứ đến chỗ Hoàng Thượng mà xin tứ hôn.”

“Đỗ Tuyên, tiễn khách.” Không đợi Bùi Đông Vũ phản ứng lại, chàng trai đã nắm tay chưởng quầy Ly đi vào nội đường.

Bùi Đông Vũ còn đang không thể tin đứng hóa đá, hần tận mắt nhìn thấy, khối bạch ngọc kia quả thật có khắc Long Đăng, là khối bạch ngọc Hoàng Thượng cực kỳ yêu thích, sao có thể?! Làm sao có thể?!!

Mới đi vào nội đường, chưởng quầy Ly đột nhiên hất tay chàng trai kia ra, quát lớn nói: “Đạo sĩ thôi! Ai cho người xen vào việc của người khác?!”

Bạch Nham cười khở nói: “Ta giúp nàng giải vây hóa ra lại là lỗi của ta sao?”

“Mèo khóc chuột!” Chưởng quầy Ly uống một ngụm nước lớn, nói, “Rốt cuộc người có ý gì?!”

“Đơn thuần muốn giúp nàng thôi, thế cũng không được sao?” Bạch Nham ngồi xuống bên cạnh chưởng quầy Ly. Chàng trai tuần lãng mới vừa rồi lại biến trở về thành lão đạo sĩ mặc đạo phục xanh xám – Bạch Nham.

“Hừ! Không phải người thích bộ dáng vừa già vừa xấu này sao? Tội gì phải bày ra làm trò như vậy?! Dù sao mệnh Bùi Đông Vũ cũng không dài, chẳng lẽ ta sẽ tức giận vì một tên không bằng heo chó như vậy sao?!”

Vốn khắp cái quyết, niệm chú là có thể giải quyết mọi chuyện, người lại nhảy ra quấy rối! Bây giờ thì toàn thành đều biết ta còn có một vị phu quân từ trên trời rơi xuống, thật phiền toái !! Phu quân? Một người nghĩ ra được! Nếu về sau có người điều tra, người định tiếp tục chơi trò người sống thay đổi sao?!” Chương quỳ Ly mắng Bạch Nham té tát, rồi không biết bỗng nhiên nghĩ tới cái gì liền ngậm miệng không nói nữa.

Bạch Nham vẫn cười đến vô tâm, nói:“Ta mà dùng bộ dáng này đi ra ngoài, thì có ích lợi gì. Ai sẽ tin tưởng một tiểu mỹ nhân thiên tư quốc sắc như nàng lại gả cho một tên đạo sĩ thối? Nhưng như ta vừa rồi rất tốt, nếu nàng lo lắng bị lộ, ta có thể thường xuyên hiện thân, cùng nàng giả làm một đôi vợ chồng ân ái. Về phần gia cảnh thân thể linh tinh, ta sẽ có biện pháp giải quyết.”

Chương quỳ Ly căn môi hung ác lườm Bạch Nham, hắn giật mình phát hiện lúc này đây sợ là đã chọc giận nàng thật rồi, vì thế lập tức thay đổi chủ đề, nói:“Vừa rồi nàng có phát hiện trên người Bùi Đông Vũ kia có mùi cổ mốc không. Sợ là đã sớm bị hút tinh hồn, trên người dính ‘nước quỷ thi’ mà vẫn hồn nhiên không biết.”

Chương quỳ Ly đứng lên, nói:“Chuyện này ta mặc kệ!” Dứt lời, bóng hình chợt lóe lên hóa thành một chùm ánh sáng nhạt biến mất tăm.

Đỗ Tuyên thấy chương quỳ Ly đi rồi, mới dám vào phòng, thở dài nói:“Lão đạo, chương quỳ giận thật rồi.”

“Ừ, ta biết.”

“Người biết còn chọc nàng tức giận?”

Bạch Nham nhún nhún vai, không trả lời.

“Lão đạo, bộ dạng vừa rồi của người đẹp hơn.” Đỗ Tuyên nhìn Bạch Nham từ trên xuống dưới rất lâu, bấm đầu ngón tay tính, nói,“Lão đạo, lần trước nhìn thấy bộ dáng kia là chuyện từ năm sáu mươi năm trước rồi nhỉ! Rốt cuộc đâu mới là hình dáng thật sự của người vậy? Như bây giờ hay là như vừa rồi vậy? Lão đạo lão đạo, người không phải người đúng không? Bán tiên à?”

Bạch Nham uống trà, cười cười, đáp:“Người quản ta nhiều như vậy làm gì.”

“Người nói cho ta biết đi!”

Bạch Nham bắt đắc dĩ cười khổ, chuyển đề tài, hỏi:“Đúng rồi, sáng sớm hôm nay người không ở trong cửa hàng mà đi đâu vậy?”

“À, chương quỳ Ly muốn ta ra ngoài hỏi thăm chút chuyện.”

“Nghe được gì rồi hả?”

“Đương nhiên.”

“Về thôi, nói cho chương quỳ Ly biết những gì người nghe được.” Bạch Nham đứng dậy kéo Đỗ Tuyên đi.

Bạch Nham kéo Đỗ Tuyên về nhà, chương quỳ Ly lại ngồi trên cầu ngăn người. Đỗ Tuyên sán tới bên tai Bạch Nham nói nhỏ:“Hôm qua chương quỳ cũng ngồi ngăn người như vậy.”

Bạch Nham đi qua, ngồi xuống bên người chương quỳ Ly, nói với Đỗ Tuyên:“ Tiểu Tuyên đến đây, ngồi bên này này, ngồi xuống nói.”

“Hả? À.”

Đỗ Tuyên ngồi xuống cạnh Bạch Nham, nói:“Ta đã hỏi thăm được, gần hai mươi năm qua trong thành chưa từng xảy ra chuyện giống như Lâm gia. Người chết là chuyện thường, chẳng qua đa số đều là chết già chết bệnh, số ít là đánh nhau, cũng có vài vụ đột tử, không có gì kỳ lạ. Ngay cả nha môn ta cũng đến một chuyến, lên giờ cả sổ ghi chép nhưng không phát hiện có gì đặc biệt.”

“Tức là không tra ra được gì?”

“Cũng không hẳn. Chỉ có một việc hơi kỳ lạ. Tiểu thiếu gia Lâm gia là người đầu tiên đột nhiên nhiễm bệnh chết. Ta đi tìm hiểu thì thấy hơn mười năm qua ước chừng có mười mấy đứa bé khoảng bảy, tám tuổi bỗng

nhiên nhiễm bệnh mà chết. Đám trẻ con đó ở các gia đình khác nhau, có thể nói là vốn không có chút quan hệ nào.”

“Người nói trọng điểm đi.” Chương quỳ Ly hơi mất kiên nhẫn.

“Trong mười mấy đứa bé có ba bé trai giống tiểu thiếu gia Lâm gia, tám tuổi bỗng nhiên nhiễm bệnh, không đến hai ngày là chết. Mà trọng điểm là, bốn đứa bé trai này đều sinh ra trong tết Trung Nguyên*.”

[*]Tết Trung nguyên: rằm tháng bảy Âm lịch, theo tục xưa, vào ngày này phải đốt quần áo giấy, cúng tế người thân đã mất

Bạch Nham vuốt vuốt chòm râu, trầm ngâm nói:“Tết Trung Nguyên? Bốn đứa bé trai thể chất thiên về âm hàn, khó tránh bị quỷ quái nhòm ngó. Ngoại trừ đứa bé nhà Lâm gia, ba đứa kia thì sao?”

“Đều đã hạ táng.” Đỗ Tuyên đáp,“Lúc trước cũng không có ai phát hiện ra người chết rồi mà xác không thối rữa.”

Chương quỳ Ly nói:“Hôm nay đến Lâm phủ cướp thi thể tiểu thiếu gia cũng là cương thi, mà hại chết Lâm lão gia và Lâm thiếu gia cũng là cương thi, hai chuyện này có quan hệ hay chỉ là trùng hợp?”

Bạch Nham mày rậm nhíu chặt nói:“Không thể nào. Dù là người hay là yêu ma đều có phạm vi hoạt động và phạm vi thể lực cố định của mình. Loại ma giống như Bạt tuyết đối sẽ không để hai ba tiểu quỷ làm loạn trên chính địa bàn của mình.”

Đỗ Tuyên hỏi:“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Bạch Nham nghĩ nghĩ, nói:“Lâm phủ có tiểu hòa thượng Tông Tổ kia trông nom, lấy công lực của hắn đối phó với đám tiểu quỷ vẫn dư sức. Chúng ta theo dõi Bùi Đông Vũ, tinh hồn của hắn đã bị hút gần hết rồi, ta nghĩ cương thi có thể sẽ tìm đến hắn.”

“Loại người đó bị hút khô cũng đáng.” Chương quỳ Ly vừa nói vừa đứng dậy, nói,“Các người thích chơi thì cứ chơi đi.”

“Nàng mặc kệ thật sao?” Bạch Nham hỏi.

“Mặc kệ.” Chương quỳ Ly lười biếng đáp một câu.

Đợi chương quỳ Ly đi xa, Đỗ Tuyên mới hỏi:“Chương quỳ Ly nói mặc kệ, làm sao bây giờ?”

Bạch Nham nhún nhún vai cười nói:“Nếu nàng thực sự mặc kệ thì sẽ không bảo người đi thăm dò, vừa rồi cũng sẽ không im lặng ngồi nghe người nói.”

“Cũng đúng.” Đỗ Tuyên lúc này mới lộ ra biểu tình chột hiệu.

“Bắt đầu từ ngày mai, người âm thầm theo dõi Bùi Đông Vũ, mặt khác hỏi thăm xem hắn hay qua lại với những ai, có quan hệ cá nhân với Lâm thiếu gia hay không, nói không chừng chúng ta có thể tìm được chút manh mối về cương thi.”

“Vậy còn người?”

“Ta muốn đến gặp tiểu sư phụ Tông Tổ.” Bạch Nham nói,“Mặt khác người nhắn chương quỳ Ly một tiếng hộ ta, chuyện buổi chiều hôm nay ta sẽ xử lý tốt.”

“Chính người nói cho nàng là được rồi, sao còn cần ta truyền lời?”

“Ha ha, người không thấy chương quỳ nhà người đang giận ta sao? Nếu nói thẳng trước mặt nàng thì thể nào cũng ăn mắng.”

Đỗ Tuyên đứng dậy, vỗ vỗ quần áo, nói:“Gần như ngày nào chương quỳ cũng giận người mà, người cũng luôn luôn không sợ mắng, ta đã quen rồi, người còn có cái gì phải sợ.”

“Hắc, tiểu tử người bắt đầu biết trêu chọc ta rồi đấy!” Bạch Nham cười mắng một câu.

Đến giờ cơm chiều, lại chỉ có Đỗ Tuyên và chương quỳ Ly. Chương quỳ Ly không thấy Bạch Nham xuất hiện hơi hơi nhíu mày nhưng không nói gì.

Đỗ Tuyền nói:“Lão đạo nói muốn đi gặp tiểu hòa thượng kia.”

“Đừng quan tâm đến hần.”

Bên kia Bạch Nham bụng đói meo chưa được ăn cơm đã phải lết đến Lâm phủ. Đi được nửa đường lại cảm thấy có chút chán nản, vì sao hần phải trốn? Giống như Đỗ Tuyền đã nói, hần sợ bị ai đó mắng thật sao? Hoặc là sợ nàng thật sự tức giận? Ai ai, thôi thôi.

Ban đêm Lâm phủ tỏa ra một luồng khí thế lạnh âm trầm, tòa nhà to như vậy mà xưa đâu bằng nay, phần vịnh ngày xưa đều đã hóa thành bụi trần. Khi Bạch Nham đến thì ngay cả người gác cổng cũng đã bỏ đi rồi. Hần bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, quả là tan đàn xẻ nghé.

Bạch Nham tự đi vào cửa đến đại đường, ba chiếc quan tài đặt lần lượt, chỉ có một mình Tông Tổ khoan khoái chân ngồi niệm kinh trước linh cữu, nghe thấy tiếng bước chân Bạch Nham hần cũng không để ý. Bạch Nham thắp nén hương cho ba người già trẻ Lâm gia rồi im lặng ngồi một bên, đợi cho Tông Tổ niệm kinh văn xong.

Lúc Tông Tổ đứng dậy mới phát hiện người tới là một đạo sĩ.

Bạch Nham hai tay tạo thành chữ thập, nói:“Xin chào tiểu sư phụ Tông Tổ, lão đạo là Bạch Nham.”

Tông Tổ hồi lễ, nói:“Trẻ như vậy rồi Đạo trưởng còn đến đây là có chuyện gì sao? Lâm phu nhân ưu thương quá độ đang nghỉ ngơi ở trong phòng, hiện tại không tiện quấy rầy, hạ nhân quý phủ này gần như đã bỏ đi hết, thật sự không còn ai có thể tiếp đón Đạo trưởng.”

Bạch Nham cười nói:“Không phải vẫn còn Tiểu sư phụ sao?”

“Đạo trưởng tới tìm ta sao?”

“Đúng,” Bạch Nham gật đầu nói,“Ta nghe chuông quây Ly nói về chuyện xảy ra lúc ban ngày, nên cố ý đến đón tiểu sư phụ.”

“Tiểu tăng chỉ làm hết khả năng thôi.” Tông Tổ nghe Bạch Nham nhắc đến chuông quây Ly, trong lòng cảm thấy vướng mắc, không rõ là cảm giác gì.

“Thật không dám dấu diếm, lão đạo đã từng tới Lâm phủ, thấy quý phủ có chút khác thường nhưng lại không rõ là chuyện gì xảy ra. Bây giờ tới là muốn xin tiểu sư phụ chỉ dạy.”

Tông Tổ lặng lẽ đánh giá Bạch Nham, cảm thấy người này khí tức ổn định, thần sắc thư thái chắc chắn không phải hạng thuật sĩ giang hồ đơn giản, nhưng Tông Tổ hoàn toàn không thể nhìn ra năng lực thật của hần, thật khó phán đoán.

“Lão gia, thiếu gia, tiểu thiếu gia Lâm phủ, ba người chết oan chết uổng, hơn nữa không rõ nguyên nhân, tiểu tăng cũng khó đưa ra bình luận. Tiểu quỷ hôm qua cũng không phải là thủ phạm, nếu muốn biết ngọn nguồn sự tình chỉ có thể đợi.”

“Đợi?”

“Đúng vậy, đợi, ôm cây đợi thỏ.”

7. Chương 7: Ứng Chiến Với Ba Phi Thi

Lúc trăng đến đỉnh, Đỗ Tuyền sốt ruột chạy tới gõ cửa phòng chuông quây Ly:“Chuông quây, chuông quây.”

Chuông quây Ly đi ra mở cửa, không cần hỏi cũng không cần Đỗ Tuyền giải thích đã nói:“Yêu khí nặng như vậy ta đã sớm phát hiện, người gặp cái gì?”

“Chuông quây, yêu khí này là từ phía Lâm phủ, lão đạo còn chưa về, chúng ta đi xem đi.”

“Sợ cái gì, lấy đạo hạnh của hần, đánh không lại thì vẫn trốn được. Đạo hạnh của người còn thấp, đi cũng không giúp được gì.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng chưởng quầy Ly hiểu rõ, đã ba, năm mươi năm rồi nàng chưa từng thấy yêu khí dày đặc như vậy, sợ không phải ma cũng chẳng kém là bao.

“Ai nha, chưởng quầy, chúng ta vẫn nên đi xem đi.” Đỗ Tuyên kéo chưởng quầy Ly, khắp cái quyết lập tức đã đến Lâm phủ.

Lúc này Lâm phủ như Quỷ Vực, bầu trời như bị một tấm vải đen che kín không nhìn thấy rõ bất cứ cái gì. Màn sương dày mờ mờ ảo ảo, trong không khí tỏa ra mùi thối nát tanh hôi.

Đỗ Tuyên đột nhiên rùng mình, nuốt nước miếng một cái, nói: “Chưởng quầy, ta cảm thấy lạnh quá.”

Chưởng quầy Ly lặng lẽ niệm chú vẽ một lá bùa trong lòng bàn tay Đỗ Tuyên, nói: “Đạo hạnh người không đủ còn muốn đến, giờ thấy khó chịu chưa.”

Chưởng quầy Ly vẽ xong bùa, Đỗ Tuyên mới cảm thấy có thể thở ra một hơi, vừa rồi hần cảm thấy khó chịu lồng ngực như bị cả quả núi đè lên, cả người lạnh lẽo.

Đỗ Tuyên ngẩng đầu nhìn trời, hỏi: “Chưởng quầy, rốt cuộc nơi này có bao nhiêu yêu ma quỷ quái? Đồng nghìn nghịt thế kia.”

“Không biết, đại khái khoảng bảy tám con, bên trong ít nhất có ba phi thi. Bằng một mình lão đạo không thể đồng thời thu phục cả ba phi thi, huống chi còn có Bạt.”

“Bạt? Thật sự là Bạt thành ma sao?”

Chưởng quầy Ly gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

“Vậy chúng ta mau chóng vào xem thôi.”

Khi chưởng quầy Ly và Đỗ Tuyên tìm được Bạch Nham, hần đang tránh ở góc tường nhìn một mình Tông Tổ đứng trong sân cùng với một đám không biết là cái gì đánh nhau ác liệt.

“Lão đạo, người trốn ở chỗ này làm gì?” Đỗ Tuyên vỗ vỗ vai Bạch Nham.

Bạch Nham nhìn chằm chằm hỗn chiến quang ảnh đan xen vào nhau giữa sân, nói: “Xem diễn, ta vốn tưởng rằng tiểu hòa thượng này có pháp bảo quý, còn có chút đạo hạnh trời cho, không ngờ hần còn có năng lực khác.”

Đỗ Tuyên chỉ có thể nhìn thấy Tông Tổ bị từng đám khí đen vây quanh, nhưng không thấy rõ kết quả, liền hỏi: “Lão đạo người có thể nói rõ ràng chút được không?”

“Trì châu của Tông Tổ chỉ dùng để đối địch, mà quả châu lại dùng để hộ thân khiến mấy phi thi kia không thể nhập vào người hần. Vừa rồi ta thấy hần dùng một cái bát vàng nhỏ bắt một phi thi,” Bạch Nham mỉm cười nói, “Không đơn giản, có thể trong tình huống hỗn loạn như vậy mà thu phục một phi thi, thật không đơn giản.”

“Hơn nữa đối mặt với đám yêu quỷ đông đúc mạnh hơn mình mà hần vẫn có thể bình tĩnh ứng chiến, có lẽ hần bắt quỷ cũng lâu năm rồi.” Chưởng quầy Ly thêm một câu, lại hỏi, “Bạt đâu?”

“Đi tìm thi thể tiểu thiếu gia rồi.”

“Vậy sao người còn ở đây nhàn nhã xem diễn?” Đỗ Tuyên nôn nóng.

Bạch Nham giữ chặt Đỗ Tuyên, sợ hần đi tìm Bạt, nói: “Người đừng hành động thiếu suy nghĩ, Bạt không phải thứ người có thể ứng phó. Huống hồ ta đã đánh dấu trên xác tiểu thiếu gia, tốt nhất là cứ để Bạt mang đi, trực tiếp dẫn chúng ta đến ổ của nó.”

Chưởng quầy Ly nghe Bạch Nham nói như vậy, lập tức nhú mày, hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Hàng yêu phục ma.” Bạch Nham thoải mái trả lời.

“Không kiên nhẫn rồi hả?” Chưởng quầy Ly không khách khí châm chọc.

Bạch Nham mỉm cười, không để ý tới chưởng quầy Ly, nói với Đỗ Tuyên: “Tiểu Tuyên, người đi trước chuẩn bị một số bữa hộ thân thêm một chiếc xe ngựa đón người Lâm gia ra khỏi thành.”

“Hả? Ra khỏi thành? Đi đâu?”

“Lúc đó ta sẽ nói tỉ mỉ cho người, đi trước đi.”

“À.....” Đỗ Tuyên nhìn chưởng quầy Ly, thấy nàng không phản đối liền lên tiếng rời đi.

Đỗ Tuyên mới đi, một tiếng rít gào chói tai khủng khiếp vang lên thật lâu mà vẫn vang vọng. Tòng Tổ không bị tiếng hét này làm phân tâm, tiếp tục khổ chiến.

Chưởng quầy Ly nghe được cảm thấy trong lòng sợ hãi, hỏi: “Sao lại thế này?”

Bạch Nham cười nói: “Ta hạ chú trên người tiểu thiếu gia, sợ là có cái gì đó muốn nhập vào xác tiểu thiếu gia, bị ấn chú của ta thiêu hủy hơn một nửa nội nguyên rồi.”

“Người thật nham hiểm.”

Bạch Nham không cười nữa, nói: “Giờ ta đi giúp Tòng Tổ thu yêu, nếu nàng không ngại thì đi chăm sóc Bùi Đông Vũ đi, hắn là đồ ăn rất ngon miệng đấy.”

Chưởng quầy Ly lườm Bạch Nham một cái, nói: “Cái tên phá của kia chết cũng đáng.” Dứt lời liền rời đi. Bạch Nham hiểu chưởng quầy Ly từ xưa đến nay nói năng chua ngoa nhưng lại mềm lòng. Có nàng, mạng nhỏ của Bùi Đông Vũ xem như được bảo vệ rồi. Chỉ sợ Bùi Đông Vũ không biết quý trọng lại chọc vào vảy ngược của chưởng quầy Ly, vậy là do hắn tự tìm đường chết thôi.

Tòng Tổ đang cùng mấy phi thi kia đánh túi bụi, cuộc chiến kéo dài như vậy, hắn lấy sức một người đấu pháp với ba phi thi đạo hạnh mấy trăm năm, giờ mới dần dần rơi vào thế hạ phong thật sự là rất giỏi. Bạch Nham thấy thời cơ đã tới, đứng dậy đếm phù chú, gia nhập cuộc chiến.

Mấy tờ phù chú của Bạch Nham không làm ảnh hưởng đến phi thi là mấy, chỉ khiến chúng nó rối loạn vị trí. Phi thi tu hành mấy trăm năm cũng không dễ ứng phó. Lúc này có một con đã phi thân đánh về phía Bạch Nham, hai con khác vẫn đang dây dưa Tòng Tổ không tha.

Như Bạch Nham dự kiến, nó vẫn không thêm để mắt đến một lão đạo thoái như hắn. Khinh địch là trí mạng nhất. Cũng khó trách, nếu hắn không thâm tàng bất lộ* sao có thể lừa gạt thần phật đầy trời và rất nhiều yêu ma chứ. Đợi phi thi đến gần, Bạch Nham rút kiếm Cự Khuyết, chỉ thấy một vệt sáng trắng xẹt qua, bình tĩnh như gió lại sắc bén như sấm, phi thi kia thậm chí chưa thấy rõ vũ khí của Bạch Nham đã hóa thành bụi tan vào không trung.

[*]Thâm tàng bất lộ: giấu nghề, giấu tài, không để lộ tài năng

Bạch Nham khê thở dài, đã bao lâu rồi hắn không dùng đến thanh kiếm này. Hôm nay xem ra bảo kiếm vẫn sắc bén như xưa, cắt lâu thật là đáng tiếc. Chẳng qua, sao phi thi có thể dễ dàng gặp đối thủ như vậy?

Tòng Tổ mệt mỏi ứng chiến, không kịp nhận ra Bạch Nham đã diệt một phi thi. Khi hắn hiểu ra thì Bạch Nham đã dùng chú định thân khóa chặt hai phi thi dây dưa hắn. Tuy rằng chỉ có một lát, nhưng cũng đã cho hắn cơ hội tuyệt hảo để thu yêu.

Khi Tòng Tổ dùng bát vàng đánh về phía một phi thi, Bạch Nham lấy Bát Bảo hồ lô của hắn ra thu một phi thi khác.

Việc lớn đã xong, mây đen dần dần tan đi, trời đêm có sao sáng, Tòng Tổ mệt mỏi ngã ngồi trên mặt đất thở phào một hơi, bỗng nhiên dường như nghĩ tới cái gì nhảy dựng lên.

Hành động này khiến Bạch Nham hoảng sợ, tưởng hắn nhìn ra năng lực của mình.

“Đạo trưởng, nữ thí chủ Lâm gia sao rồi. Vừa nãy ta nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết cực kì thê lương..... Chẳng lẽ là?”

Bạch Nham âm thầm thở phào, nói: “Yên tâm đi, tuy rằng đạo hạnh ta không bằng tiểu sư phụ, nhưng là bản lĩnh hộ mệnh vẫn có. Vừa rồi ta đã vẽ bùa chú cho Lâm phu nhân và Lâm thiếu phu nhân, phi thi

không thể dễ dàng tới gần bọn họ. Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi chắc là cái gì chạm vào phù chú của ta bị thương.”

“Chúng ta mau đi xem sao.” Tòng Tổ vội vàng kéo Bạch Nham đi xem hai người phụ nữ Lâm gia.

Ngoài phòng Lâm phu nhân được Bạch Nham dán một đạo phù, cửa sổ cũng không bị hỏng, nhưng ngoài cửa có một đám bụi, không biết là tiểu quỷ nào không biết tự lượng sức mình như vậy. Thấy nhiều phù chú như vậy lại còn không biết đường mà lui, xông vào đây chẳng khác gì tự tìm đường chết.

Tòng Tổ nhẹ nhàng thở ra, đẩy cửa mà vào. Thấy Lâm phu nhân ngồi trên ghế thái sư mặt đầy nước mắt, trong ánh mắt lóe ra sự sợ hãi kinh hoàng. Mà Lâm thiếu phu nhân vẫn hôn mê nằm trên giường nhỏ, không hề hay biết những chuyện đã xảy ra. Lúc trước Lâm thiếu phu nhân vẫn ôm chặt thi thể con trai không buông, khiến người ta không biết nên làm thế nào. Vì thế Bạch Nham cho Lâm phu nhân một liều thuốc an thần, Lâm thiếu phu nhân uống xong liền hôn mê.

“Nữ thí chủ đừng lo lắng, mấy yêu quỷ kia đã bị ta và đạo trưởng thu phục, các vị không còn nguy hiểm” Tòng Tổ nói, “Chẳng qua vì an toàn tiếp theo ta còn cần đạo trưởng hỗ trợ đưa hai vị phu nhân ra khỏi thành.”

Bạch Nham gật đầu đáp: “Không thành vấn đề.”

Rồi sau đó Bạch Nham giả vờ rời khỏi Lâm phủ đi tìm xe ngựa mang hai vị Lâm phu nhân rời đi, thật ra hẩn niệm chú ẩn thân tránh ở một bên nhìn Tòng Tổ và ‘mình’ đặt thi thể Lâm thiếu gia không quan tài, niệm A di đà phật.

Bạch Nham và Tòng Tổ liên thủ một hơi tiêu diệt bốn phi thi thật sự là một chuyện lớn. Bốn phi thi đồng thời xuất hiện ở cùng một nơi đã là chuyện vô cùng hiếm thấy, mà cùng bị giết lại càng ghê gớm. Trong tộc yêu ma, dù là phi thi hay loại quỷ khác, từ nguyên hình dựa vào tư chất muốn tu thành hình người phải mất hai ba trăm năm. Mà cương thi và những thứ không hồn phách, cần bốn năm trăm năm mới có thể tu thành phi thi tự do hành động ở nhân gian, không sợ người, không sợ ánh sáng, có đạo hạnh như vậy quả thật rất khó khăn. Từ phi thi tu luyện thành Bạt cần hấp thu vô số tinh hồn, thời gian tu luyện chậm thì bảy tám trăm năm, chỉ khi tu luyện thành Bạt mới có thể hóa thành hình người, pháp lực mạnh mẽ trên có thể giết rồng hại trời, dưới có thể dẫn độ ôn thần, thực sự nhập ma.

Một mình Tòng Tổ không thể giết cả bốn phi thi, giờ phút này hẩn đã tiêu hao quá nhiều sức, vô cùng mệt mỏi, mà Bạch Nham phải dùng chút tính toán mới có thể dễ dàng xong việc. Nếu đối địch chính diện, hẩn cũng không dễ dàng tiêu diệt bốn phi thi như vậy.

Bạch Nham thở dài, đối thủ thật sự của bọn họ là Bạt, ma ngàn năm, nói dễ hơn làm. Chuyện tới nước này, hẩn không thể không suy xét đồng ý với việc cởi bỏ phong ấn thứ bảy trên người chuông quây Ly.

Chẳng bao lâu sau, Đỗ Tuyền đánh xe ngựa tới Lâm phủ, Bạch Nham mang theo hai vị phu nhân Lâm gia vội vàng ra khỏi thành.

Mặt khác, chuông quây Ly hóa thành một con chim tước tìm đến Bùi Đông Vũ. Chuông quây Ly mặc dù bị Bạch Nham phong ấn hơn một nửa pháp lực, nhưng muốn tìm một người phạm vẫn là chuyện nhỏ.

Bùi Đông Vũ ban ngày đắm vào cái đình Bạch Nham, lúc này đang ở nơi ông bướm uống rượu tìm vui. Bên cạnh ngồi một đám hồ bằng cấu hữu, vừa không ngừng kính rượu Bùi Đông Vũ, vừa nghe hẩn chửi rủa.

“Ai, thật đúng là ngạc nhiên, tướng công chuông quây Ly rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có thể khiến cho Bùi đại thiếu gia của chúng ta uống rượu sinh hồn dỗi vậy?”

“Không biết, ngay cả người này họ gì tên gì chúng ta cũng không biết.....”

“Ta nghe nói lúc ấy tướng công chuông quây Ly đưa ra một khối ngọc bài, dường như rất lợi hại. Bùi thiếu gia, rốt cuộc đó là loại ngọc bài gì? Ngay cả ngài cũng không để ý nhìn vào hẩn?”

Chuông quây Ly ngồi trên mái hiên cười lạnh một tiếng, nghĩ rằng nàng ghét nhất là nhìn thấy khối ngọc bài kia, không ngờ nó lại có tác dụng.

8. Chương 8: Nấu Chín Con Vịt

Trong căn phòng rộng rãi, Bùi Đông Vũ mang theo bảy phần giận ba phần hận lạnh giọng quát lớn nói: “Bùi Đông Vũ ta khi nào thì sợ người khác hả! Các người đang châm chọc ta sao? Người kia ta không động vào được nhưng các người.....”

“A a, bùi đại thiếu gia đừng tức giận, chúng ta nào dám trêu đùa ngài, chẳng qua là thấy kỳ lạ là sao bỗng đứng lại nhảy ra một tên như thế thôi?”

“Ta cũng đang muốn biết đây!”

“Ngay cả Bùi thiếu gia cũng không biết hắn là ai sao?”

Bùi Đông Vũ trầm ngâm một lát, uống xong ba chén rượu mới nói: “Ta không biết, nhưng đã nghe cậu nhắc tới.”

“Kim tướng gia?” Mọi người ồ lên.

Phụ thân Bùi Đông Vũ chính là Trần An Sứ, là quan hàm cao nhất tại nơi này, cũng là người có thế lực lớn nhất. Mà cậu của Bùi Đông Vũ là Tể tướng đương triều, dưới một người trên vạn người. Nếu không có bối cảnh gia thế như vậy, sao Bùi Đông Vũ lại dám hoành hành đầu đường, muốn làm gì thì làm như vậy.

Mọi người vừa nghe Kim tướng gia đã từng nhắc tới tướng công chưởng quầy Ly, đột nhiên hoa mắt choáng váng. Theo lời đồn đãi chưởng quầy Ly là tiểu thiếp nhà giàu ở kinh thành, còn nói là nàng trốn tới nơi này, còn nói nàng là tình nhân của một kẻ vô cùng giàu có, vậy rốt cuộc đâu mới là thật?!

Bùi Đông Vũ nói: “Vài năm trước, ta theo mẫu thân lên kinh thăm cậu. Có một đoạn thời gian tâm tình cậu rất kém, mỗi ngày vào triều trở về đều tức giận, sau hỏi mới biết được Hoàng Thượng cải trang du hành gặp gỡ một tên buôn thần bán thánh. Không biết hắn dùng cách gì mà lại lừa Hoàng Thượng xưng hắn là tiên nhân, còn suýt nữa sắc phong hắn làm Quốc Sư. Sau này bách quan trong triều cực lực phản đối việc này mới thôi. Nhưng nghe cậu nói, khi người nọ rời khỏi kinh thành, Hoàng Thượng đem ngọc bội tùy thân bên hông ban cho hắn.....”

“Hay là? Không thể nào?! Tướng công của Chưởng quầy Ly?! Làm sao có thể?!” Mọi người nhìn nhau thẩn thức.

Đương nhiên không thể, kể lúc trước lừa dối Hoàng đế là lão đạo Bạch Nham mà không phải chàng trai tuấn mỹ tự nhận là tướng công của chưởng quầy Ly. Chưởng quầy Ly cười nhạo một tiếng, trong lòng thầm nghĩ để xem Bạch Nham thu thập tàn cục thế nào.

Nhớ lại năm đó bọn họ ở kinh thành cũng khá ổn, nhưng Bạch Nham lại quá thích xen vào việc của người khác. Nếu không phải là hắn cảnh báo với Hoàng đế, giúp Hoàng đế né được một kiếp, làm sao có thể bị mấy chuyện vớ vẩn này quấn thân, còn khiến bọn họ phải rời khỏi kinh thành sớm. Dù trải qua bao nhiêu năm, tính tình Bạch Nham vẫn không thay đổi chút nào. Cho dù ở nơi nào, hắn đều có bản lĩnh tìm mấy chuyện nhảm nhí đến làm. Nghĩ đến đây, khóe miệng chưởng quầy Ly hơi nâng lên một chút, nàng, Đỗ Tuyên và Bạch Nham gặp nhau không phải là do Bạch Nham xen vào việc của người khác sao.

“Vân Linh cô nương sao còn chưa ra!!” Trong phòng, đám người Bùi Đông Vũ vẫn ồn ào, chưởng quầy Ly thấy phiền chán, người như vậy sống cũng là tai họa.

Đám phù phiếm trong phòng náo loạn một lúc lâu, vị Vân Linh cô nương kia mới khoan thai đến. Chưởng quầy Ly nằm ở nóc nhà bỗng nhiên cảm nhận được một tia khí âm u lạnh lẽo, là hơi thở tử vong. Bạt này quả nhiên bị Bạch Nham đoán trúng rồi, nó sẽ không bỏ qua thức ăn đưa đến bên miệng như Bùi Đông Vũ này.

Bạt chính là cương thi nhập ma, là vua của bách quỷ, vốn không cần thân thể, vậy nó cần thi thể một đứa bé tám tuổi làm cái gì? Vấn đề này Tông Tổ còn chưa nghĩ đến, Bạch Nham và chưởng quầy Ly đều nghĩ

mãi không thông, vì thế Bạch Nham động tay động chân trên xác Lâm tiểu thiếu gia khiến quỷ linh muốn chiếm xác tiểu thiếu gia bị thương nặng, nếu đạo hạnh quá thấp thậm chí sẽ bị đánh tan nội nguyên.

Tính tính thời gian, Bạt ra khỏi Lâm phủ không lâu đã đến đây, xem ra là muốn ăn Bùi Đông Vũ bồi bổ nguyên khí.

Chưởng quầy Ly nghĩ, nếu nàng tùy tiện ra tay không nhất định có thể địch nổi Bạt, ngược lại làm mình bại lộ dẫn đến phiền toái, không bằng ra chiêu dụ địch. Chưởng quầy Ly biến ra một cái ống trúc nhỏ, gạt đám gỗ nhỏ ra chỗ khác, nhẹ nhàng thổi một hơi rồi lập tức lấp gỗ vào, rút ống trúc về.

Trong phòng Vân Linh bỗng ngửi được một mùi thơm ngát thoang thoang, tinh thần nó chấn động. Đây là tinh hồn tu luyện ngàn năm ngọt ngào hấp dẫn, chính là chí bảo có thể gặp nhưng không thể cầu. So với Bùi Đông Vũ phạm phu tục tử này, ăn được tinh hồn như vậy chưa nói sẽ có ích lợi to lớn mà chỉ nghĩ thôi cũng khiến tinh thần nó phấn chấn gấp trăm lần. Nó đột nhiên đứng dậy không nói một câu bỏ chạy ra ngoài phòng, hít vào một hơi thật sâu, muốn theo mùi tìm chưởng quầy Ly. Nhưng lúc này chưởng quầy Ly đã sớm bay đi, đâu chờ nữ Bạt đuổi tới.

Đỗ Tuyền vừa đánh xe ngựa ra khỏi thành, bỗng nhiên giật mình hắt xì một cái, sức lực trên tay không khống chế tốt rơi đánh vào lưng ngựa suýt chút nữa khiến ngựa hoảng loạn.

Bạch Nham từ bên trong xe ngựa nhô đầu ra, hỏi: “Làm sao vậy?”

Đỗ Tuyền kinh ngạc nói: “Là chưởng quầy Ly, chưởng quầy Ly mở linh nguyên của ta.”

Bạch Nham chau mày, nghĩ nghĩ, nói: “An tâm đánh xe, đưa hai vị phu nhân an toàn đến sông Hoài ở Ưu thành. Ta trở về xem chưởng quầy Ly thế nào.”

Đỗ Tuyền gật đầu.

Chưởng quầy Ly dẫn nữ Bạt về đại trạch Lâm phủ, để tiểu hòa thượng Tông Tổ kia chống đỡ thay nàng.

Tông Tổ vừa rồi đã tiêu hao không ít chân lực, lúc này không ngờ cương thi ngàn năm sẽ quay lại khiến hắn đột nhiên trở tay không kịp. May là không lâu sau Bạch Nham cũng quay về.

Lúc Bạch Nham đuổi theo chưởng quầy Ly về Lâm phủ, Tông Tổ đang bị một đám khí đen vây quanh, trong gió truyền đến tiếng gào thét cực kì khủng bố. Nếu không phải Tông Tổ có phật châu hộ thân bảo mệnh chỉ sợ đã bị nữ Bạt ăn vào bụng. Nữ Bạt dấy đưa Tông Tổ, dần phát hiện mùi của Tông Tổ cũng rất ngon miệng. Bởi vì hàng năm tu đạo lại thêm thiên phú hơn người nên tinh hồn của hắn tinh khiết hơn người thường. Mặc dù không bằng tinh hồn tu luyện ngàn năm nhưng cũng là thuốc bổ thượng hạng, vì thế nó càng quấn chặt Tông Tổ không buông khiến hắn không có cơ hội thở dốc.

Bạch Nham thấy tình cảnh này làm sao còn có thời gian và sức lực đi bận tâm xem chưởng quầy Ly thế nào. Lúc này rút kiếm Cự Khuyết cứu người quan trọng hơn.

Tông Tổ không chống lại được sức mạnh của nữ Bạt, trì châu trong tay bỗng nhiên đứt rời, mười mấy viên phật châu rơi toát loạn. Trong lòng thâm kêu không ổn bỗng một luồng kiếm quang màu trắng đâm xuyên qua hắc ám trước mắt hắn, tạo cho hắn một đường sống.

Kiểm Cự Khuyết của Bạch Nham phá hồn giết phách, vốn là bảo bối của Vân Trung Tử. Không biết vì sao lại rơi vào tay Bạch Nham. Nhưng kiếm này quả thật uy lực rất lớn, Bạch Nham không hay sử dụng, kiếm rút ra chỉ có một kết quả là hồn phi phách tán. Ngay cả chưởng quầy Ly cũng có ba phần kiêng kị với thanh kiếm này.

Nữ Bạt cũng không phải tiểu quỷ dễ đối phó, muốn khiến vua bách quỷ đạo hành ngàn năm bị thương cũng không phải chuyện đùa.

Kiểm Cự Khuyết đâm tới, lập tức một tiếng kêu khóc thê lương vang lên, một đoạn xương trắng từ trong đám khí đen rơi ra, là một cái cánh tay. Gần như vừa rơi xuống đất là đoạn xương tay kia liền hóa thành tro tàn. Nữ Bạt bị Bạch Nham đả thương, biết tình thế bất lợi liền chạy trốn, trong nháy mắt đã biến mất tăm.

Bạch Nham còn đang do dự có nên đuổi theo hay không thì Tông Tổ lại đột nhiên ngất xỉu.

Chưởng quầy Ly khoan thai từ đường nhỏ đi ra, khắp cái quyết thiêu sạch sẽ đám tro bụi còn lại.

Cương thi vốn là một đồng hài cốt, không linh, không hồn, nếu muốn tiêu diệt Bạt hoàn toàn chỉ có cách hỏa thiêu.

Nàng liếc nhìn Tòng Tổ một cái nói:“Hắn quá mệt mỏi thôi, nghỉ ngơi một lát sẽ không có gì đáng ngại.”

“Vừa rồi sao nàng không giúp? Để ma chạy mất chẳng phải sẽ lại rắc rối sao?”

Chưởng quầy Ly hơi cong môi, nói:“Nó tuy không phải đồng loại của ta, nhưng cũng chẳng thù chẳng oán. Vì sao ta phải giúp người giết nó?”

Bạch Nham chán nản, lắc đầu nói:“Nàng đó, không gây khó dễ cho ta thì không chịu được sao?”

“Tòng Tổ đấu với nó trước, người đột nhiên xuất hiện một kiếm không giết được nó là do người đạo hạnh không đủ, sao lại oán ta?”

Bạch Nham đỡ Tòng Tổ đứng lên, liếc chưởng quầy Ly một cái, chất vấn nói:“Không nói đến chuyện vừa rồi nàng không giúp, nhưng nàng tùy ý mở linh nguyên của Tiểu Tuyền là hơi quá đáng.”

“Chẳng qua là dụ nữ Bạt kia mà thôi, ta biết chừng mực. Dọa hổng Tiểu Tuyền rồi sao?”

“Hổng thì không hổng, nhưng sợ không nhẹ.”

“Ha ha.” Chưởng quầy Ly cười khẽ, dường như tất cả buồn phiền tích tụ lúc đều tan thành mây khói.

Bạch Nham dìu Tòng Tổ đến một gian phòng trống nghỉ ngơi, sau đó cùng chưởng quầy Ly ngồi trong đình hóng mát uống trà.

Chưởng quầy Ly nói:“Lão đạo, trà tốt như vậy người tìm ở đâu vậy?”

“Trước khi Lâm phủ gặp chuyện không may là nhà giàu trong thành, một ít trà ngon cũng không khó tìm.”

“Bây giờ người định làm gì?”

Bạch Nham nhún nhún vai, nói:“Chờ Đỗ Tuyền trở về, chờ Tòng Tổ khôi phục nguyên khí, chờ nàng đồng ý giúp ta, sau đó đi tìm nữ Bạt kia.”

“Chờ Đỗ Tuyền trở về chỉ cần vài canh giờ, chờ Tòng Tổ khôi phục nguyên khí nhiều nhất là hai ngày, chờ ta đồng ý giúp người chỉ sợ phải chờ tới vĩnh viễn sánh cùng trời đất.”

Bạch Nham mỉm cười, lạnh nhạt nói:“Vậy ta sẽ chờ nàng đến vĩnh viễn là được.”

Trong lòng Chưởng quầy Ly lộp bộp một cái, nụ cười trên mặt cứng lại, hồ hững cụp mi mắt không biết lại suy nghĩ cái gì, rất lâu sau mới nói:“Tu luyện ngàn năm, gặp gỡ người cũng là kiếp nạn khó thoát khỏi, tội gì?”

Bạch Nham nhìn chưởng quầy Ly, trong lòng hiểu rõ lời nàng có ẩn ý nhưng không hỏi, chỉ theo lời nàng tiếp lời:“Thế sự khó liệu, thiên mệnh không thể thay đổi, nàng đâu thể biết đó là phúc hay là họa, là tai hay là hạnh?”

“Thiên mệnh không thể thay đổi? Nếu người tin thiên mệnh sao lại làm chuyện nghịch thiên? Là phúc hay họa? Đắc đạo thành tiên chưa chắc đã là phúc, lời này không phải do người nói sao? Tầm nạn thiên kiếp chưa chắc đã là họa, lời này cũng là người nói đúng không? Tất cả đều là người nói, ta có nói gì đâu?” Chưởng quầy Ly cười thê lương, không nói nữa.

Bạch Nham uống một ngụm trà, nhìn phía chân trời trắng dần, nói:“Trời sắp sáng rồi, đêm nay thật dài.”

Chưởng quầy Ly cũng quay đầu nhìn về phía chân trời, nhìn nơi xa dần hiện lên ánh sáng nhạt, yếu ớt thở dài một tiếng.

“Chúng ta ở cùng nhau đã bao lâu rồi?” Bạch Nham đột nhiên hỏi.

Chưởng quầy Ly nghĩ nghĩ nói:“Tính từ lúc bắt đầu quen biết sao? Ước chừng đã hai trăm tám mươi chín năm rồi.”

“Là ba trăm mười hai năm.”

“Lâu vậy sao?”

Bạch Nham mỉm cười gật đầu, nói: “Thời gian trôi qua rất nhanh, không phải sao?”

“Đúng là rất nhanh, còn tám năm nữa người phải cởi bỏ phong ấn thứ bảy đúng hẹn.” Chưởng quầy Ly bỗng nhiên đứng dậy đón ánh dương đang lên, nàng đứng thẳng ánh mặt trời dần kéo cái bóng của nàng ra rất dài rất dài, cả người Bạch Nham đều bị bao phủ dưới cái bóng của nàng.

Bạch Nham nhìn bóng lưng nàng mà sửng sốt, chưởng quầy Ly bỗng nhiên xoay người lại đối mặt với Bạch Nham, hai người nhìn nhau. Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Nham hơi nhú mày, giật mình có cảm giác như xa như gần, tựa như quen thuộc lại như xa lạ.

“Ta sẽ” Bạch Nham nói, “Giúp ta bắt nữ Bạt kia, ta sẽ lập tức cởi tầng phong ấn thứ bảy cho nàng.”

Chưởng quầy Ly không trả lời, chỉ thản nhiên đáp: “Mệt mỏi quá, ta đi về ngủ đây.”

9. Chương 9: Đảo Mắt Đã Ba Trăm Năm

Gần đến trưa Đỗ Tuyên vội vội vàng vàng về nhà, đến thẳng phòng ngủ của chưởng quầy Ly.

“Thùng thùng thùng,” Tiếng đập cửa gấp gấp vang lên, “Chưởng quầy, chưởng quầy, ta vào được không!”

Không đợi chưởng quầy Ly trả lời, Đỗ Tuyên đã lao vào, cách lớp màn lụa dày hỏi chưởng quầy Ly: “Chưởng quầy, linh nguyên của ta, linh nguyên của ta.....”

Đỗ Tuyên vốn là tinh linh sinh ra từ nước, hấp thu linh của trời đất thai nghén mà thành, yêu linh bình thường không thể so với hắn. Hắn vốn vô hình vô tâm vô niệm vô ý, thậm chí không thuộc tam giới*. Trải qua mấy ngàn năm thậm chí vạn năm mới có ý thức, thành tinh. Sau này có cơ duyên được Bạch Nham giúp tu thành hình người. Hắn so với con người, yêu quái càng gần cảnh giới thiên đạo, tu luyện dễ dàng hơn. Ở cùng Bạch Nham và chưởng quầy Ly ba trăm năm, nhưng đạo hạnh tu vi không chỉ dừng lại ở ba trăm năm. Chẳng qua hắn rất giống một cái cây, không có rễ thì không thể sống. Đỗ Tuyên sinh ra từ nước, luôn bị chính căn nguyên của mình kiềm chế. Khi Bạch Nham và chưởng quầy Ly dẫn hắn rời khỏi nguồn đã phong ấn linh nguyên của hắn vào một ống trúc nhỏ mang theo trên người, có thể Đỗ Tuyên mới có thể đi khắp nơi.

[*]Tam giới: dục giới, sắc giới và vô sắc giới

“Ha ha, không sao không sao, ta sẽ không để linh nguyên của người gặp nguy hiểm, chỉ mở nút thả chút linh khí ra mà thôi.” Chưởng quầy Ly ngồi trên giường khẽ cười nói, “Ồ chung ba trăm năm, sao ta có thể lấy điểm chí mạng của người ta đùa.”

“Ta biết cô sẽ không,” Đỗ Tuyên ấp a ắp úng nói, “Ai, ta là..... là quá nóng lòng thôi.....”

Không phải Đỗ Tuyên không tin chưởng quầy Ly, nhưng liên quan đến tính mạng của hắn muốn hắn không lo lắng là điều không thể.

“Yên tâm đi, ta cam đoan sẽ không có lần sau.”

“Ừ, đúng rồi chưởng quầy, lão đạo đâu?”

“Có lẽ còn ở Lâm phủ.”

“Ngày hôm qua lại đã xảy ra chuyện gì sao?”

Chưởng quầy Ly tỉ mỉ kể lại những chuyện sau khi Đỗ Tuyên rời đi cho hắn nghe.

Đỗ Tuyên nghe xong sau, hỏi: “Chưởng quầy vì sao không giúp lão đạo tiêu diệt nữ Bạt kia cho xong chuyện? Thả nó một con đường sống không khác gì giúp nó hại người.”

“Người cảm thấy nó nên tan thành mây khói sao?”

“Nếu Lão đạo muốn hàng yêu trừ ma tất có nguyên nhân, nếu không chúng ta đã không sống cùng hần lâu như vậy.”

“Ha ha, Tiểu Tuyền người cũng tin tưởng hần thật đấy.”

“Chưởng quầy không tin sao?”

Chưởng quầy Ly hơi hơi lắc đầu nói: “Không phải không tin, hoàn toàn ngược lại, là vì quá tin hần mới biến thành như bây giờ. Người nói ba người chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, rốt cuộc là vì sao? Bạch Nham không muốn phi thăng, ngao du khắp nơi; Ta thì bị hần nửa giam nửa cấm; Mà người thì sao, vốn chỉ muốn tránh tai họa, thậm chí là tránh ta, thế nhưng chúng ta lại cứ ở bên nhau, lâu ngày hần có thể tùy ý sai khiến chúng ta.”

Đỗ Tuyền ngạc nhiên, lại hỏi: “Chưởng quầy Ly ý cô là?”

“Ta cũng không rõ là ý gì.....” Chưởng quầy Ly trầm ngâm một lát mới tiếp tục nói, “Chẳng qua bắt đầu sợ hãi quen với cuộc sống như vậy. Chúng ta rõ ràng không cùng chí hướng, lại ở cùng nhau ba trăm năm..... Nói cho cùng thì ta và Bạch Nham là kẻ thù lâu năm, ngày xưa ra tay với nhau rất nặng, bây giờ thì cãi vã giận dỗi, vì sao lại biến thành tình trạng như ngày nay? Chính hần muốn tìm phiên toái, người vẫn cảm thấy ta nên giúp hần sao?”

Đỗ Tuyền nghĩ nghĩ, nói: “Chưởng quầy và lão đạo trước kia có ân oán thế nào ta không biết, các người cũng không muốn nói cho ta thì ta cũng không hỏi nhiều. Bất luận ban đầu là vì cái gì, bây giờ đã ở chung mấy trăm năm, ta đã coi cô và lão đạo trở thành bạn bè, thậm chí là người thân. Người đã từng nói chúng ta tu đạo muốn thành tiên nhất định phải tu thành người trước, thành hình người không khó nhưng cái khó là tu thành tâm. Những đạo lý đối nhân xử thế này đều là hai người dạy ta, cảm giác được làm người và tình cảm đều là hai người cho ta. Chưởng quầy đạo hạnh cao hơn ta, chẳng lẽ cô còn không hiểu tình nghĩa của chúng ta sao?”

Chưởng quầy Ly chậm rãi đi xuống giường, khẽ thở dài một tiếng. Đỗ Tuyền không thấy rõ vẻ mặt và biểu cảm của nàng, nhưng hần có thể mơ hồ cảm thấy tâm sự của chưởng quầy Ly rất nặng nề.

Cách tăng lựa dày, chưởng quầy Ly cũng đang nhìn Đỗ Tuyền. Bộ dạng thiếu niên trước mắt này chưa bao giờ thay đổi, chỉ giống một người trẻ tuổi thôi, trong lòng chưởng quầy Ly hần cũng giống như một đứa bé bi bô tập nói, thấy cái gì cũng tò mò, lại không biết sợ. Nhưng ba trăm năm đã qua, trong sinh mệnh của bọn họ thời gian cũng chỉ như một hạt cát, có đôi khi sống vĩnh viễn sẽ chỉ khiến bọn họ quên thời gian thật ra chưa bao giờ dừng lại. Bọn họ không già không chết nhưng cũng sẽ bị thời gian làm cho thay đổi, mà so với loài người bọn họ càng sợ thay đổi hơn.

“Thôi, không nói nữa.” Chưởng quầy Ly nói, “Người cả đêm không ngủ có cần nghỉ ngơi một lát không?”

Đỗ Tuyền lắc đầu, nói: “Chỉ chạy qua chạy lại một chuyến mà thôi.”

“Vậy chúng ta ra cửa hàng thôi.”

Đỗ Tuyền vốn đang không hiểu vì sao chưởng quầy Ly không đến Lâm phủ tìm Bạch Nham, ngược lại lại đến tiệm quan tài phố Tây trước. Nhưng đến cửa hàng mới chợt nghe tiểu nhị trong tiệm nói lại xảy ra chuyện lớn.

“Chưởng quầy, Tiểu Tuyền ca, hai người đã tới rồi.” Tiểu nhị Đại Phú vội vàng nói, “Xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi! Vừa rồi Bùi gia phái người đến đặt một bộ quan tài tốt nhất, bắt chúng ta sau hai canh giờ phải đưa đến phủ.”

“Bùi gia? Là ai đi vậy?” Đỗ Tuyền hỏi.

“Ai, không phải là Bùi Đông Vũ Bùi thiếu gia sao!”

“Hả?” Đỗ Tuyền nhìn chưởng quầy Ly, nàng vẫn không có vẻ gì là ngạc nhiên.

“Nghe nói tối hôm qua Bùi thiếu gia uống rượu cả đêm, sáng tinh chạy lên thuyền ven hồ tìm Vân Linh cô nương, sau không biết thế nào lại trượt chân ngã xuống nước. Trên dưới Bùi gia mất hai canh giờ mới vớt

được xác Bùi thiếu gia lên. Rất nhiều người vây quanh hồ xem náo nhiệt, nói lúc Bùi thiếu gia được vớt lên thì cả người toàn là bùn, còn không biết bị cái gì cắn vào ngực, máu thịt lẫn lộn nhìn rất kinh khủng.” Đại Phú nói sinh động như thể hẳn tận mắt nhìn thấy.

Chưởng quầy Ly vung tay áo, nói: “Được rồi, nhanh chóng đưa quan tài đến Bùi gia đi.”

“À.” Đại Phú không ngờ chưởng quầy Ly lại hồ hững với chuyện này như thế, nghe hẳn nói nhiều như vậy mà cũng không thấy biến sắc, đột nhiên có hơi thất vọng.

Đi vào nội đường, Đỗ Tuyền không nhịn được hỏi: “Chưởng quầy sớm biết rằng Bùi Đông Vũ đã chết sao?”

“Không phải biết, mà là dự đoán được.” Chưởng quầy Ly bình tĩnh nói, “Ở Lâm phủ Bạch Nham đã thương nữ Bạt kia chặt mất một tay của nó nhưng không hủy được nguyên thần. Nó đã chạy trốn thì nhất định phải tìm người để hút tinh hồn khôi phục một chút nguyên khí, mà Bùi Đông Vũ chính là mục tiêu tốt nhất. Cho dù không phải Bùi Đông Vũ cũng sẽ có những người khác mất mạng. Huống hồ Bùi Đông Vũ vốn mệnh không dài, chẳng qua là chết sớm hay muộn mà thôi. Sợ là sợ linh hồn tàn tạ của Bùi Đông Vũ kia không đủ tinh khí cho yêu ma bổ khí, có thể nó sẽ tiếp tục đi tìm người vô tội khác.”

Đỗ Tuyền nói: “Vậy chúng ta mau giúp lão đạo giết nữ Bạt kia đi.”

Chưởng quầy Ly bưng chén trà lên, cúi đầu lẳng lặng nhìn nước trà, sững sốt một lúc lâu mới mở miệng hỏi: “Tiểu Tuyền, ngươi thật sự lo lắng đến sự sống chết của những người đó sao?”

Đỗ Tuyền ngẩn người, nghĩ kỹ lại, hơi hơi lắc đầu.

“Ai.....” Chưởng quầy Ly thở dài thật dài, bỗng nhiên cười nhạo cười, “Tu hành ngàn năm vẫn không tu đến cái gọi là đồng tình, từ bi.”

“Có lẽ ngàn năm không đủ, vậy tu tiếp ngàn năm nữa.” Đỗ Tuyền nói khẽ.

Chưởng quầy Ly giương mắt nhìn Đỗ Tuyền, mỉm cười cười, nói: “Nếu ngươi muốn giúp Bạch Nham, vậy giờ đến Lâm phủ đi.”

“Vậy chưởng quầy thì sao?”

“Ta muốn đến bên hồ một chuyến.”

“Bên hồ?”

“Ngươi gặp được Bạch Nham thì bảo hắn tìm thi thể Lâm tiểu thiếu gia về trước, sau đó ngươi lại đến bên hồ gặp ta.”

“À.”

Ở chung ba trăm năm, cho dù chưởng quầy Ly không muốn thừa nhận, nhưng giữa nàng, Bạch Nham và Đỗ Tuyền đã ăn ý không chê vào đâu được. Dù là chuyện gì, dưới tình huống thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu ý nhau. Ví dụ như bây giờ, Đỗ Tuyền không hỏi gì chỉ chuyển lời của chưởng quầy Ly cho Bạch Nham là xong.

Bên hồ có rất nhiều dân chúng vây xem, thuyền hoa của Vân Linh cô nương neo bên bờ có người của Bùi phủ trông coi. Bên cạnh thuyền hoa còn có mấy con thuyền nhỏ, chắc người Bùi phủ dùng để vớt Bùi Đông Vũ.

Dân chúng nghị luận gì chưởng quầy Ly cũng lười nghe. Con người bình thường không khác gì con kiến vốn chẳng thể hiểu được nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Một cơn gió thổi qua mang theo mùi hư thối chua chua, người có khứu giác nhạy bén có thể ngửi thấy một tẹo, nhưng đại đa số người ta sẽ chỉ thấy một cơn gió lạnh thổi qua, người trong lòng kính sợ quỷ thần thì tâm thần không yên không dám ở lại. Đám người muốn xem náo này khiến chưởng quầy Ly phiền chán.

Lúc này Chưởng quầy Ly hóa thân thành một con chim tước nên không ai thấy được nàng. Nhìn hồ nước phẳng lặng không gợn sóng này, trong lòng nàng đã có kết luận, chỉ còn chờ Đỗ Tuyền về đây tập hợp.

Đỗ Tuyền tới rất nhanh, hẩn im hơi lặng tiếng xuất hiện sau một thân cây, ngẩng đầu nhìn chim tước trên ngọn cây, nói: “Chưởng quầy, lão đạo đã đi tìm thi thể Lâm tiểu thiếu gia, hẩn nói trong nửa canh giờ nhất định có thể tới được.”

Chưởng quầy Ly nói: “Vây là đủ rồi.”

Đỗ Tuyền còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận ý của chưởng quầy Ly, nàng đã rít một tiếng, đột nhiên mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy. Mọi người vây quanh hồ hoảng sợ, chỉ khoảng nửa khắc đã bỏ chạy mất tăm.

“Chưởng quầy, chẳng lẽ chúng ta không chờ lão đạo đến đây à?”

“Không cần, nữ Bạt kia đã bị kiếm Cự Khuyết của Bạch Nham đánh trọng thương, lấy thực lực của hai chúng ta đủ để đối phó.” Chưởng quầy Ly khôi phục hình người, nói với Đỗ Tuyền: “Tiểu Tuyền, rẽ nước trong hồ ra, ta muốn đáy hồ không còn một giọt nước nào.”

Đỗ Tuyền ngẩn người, kinh ngạc nói: “Nữ Bạt ẩn thân trong hồ sao?”

“Ừ. Cương thi xưa nay kị lửa, giấu mình trong nước là an toàn nhất cũng khó bị phát hiện nhất. Đáng tiếc, nếu không phải nó vội vã ăn Bùi Đông Vũ, ta cũng không nghĩ đến nơi này.”

Đỗ Tuyền gật đầu, đi đến bên hồ, chậm rãi cụp mắt xuống, nhìn nước bên hồ. Hẩn nhẹ nhàng nâng tay phải, hồ nước cũng như bị nâng lên, giống như Đỗ Tuyền đang tùy tay cầm một khối băng lên mà thôi.

Đột nhiên mùi máu tươi, mùi xác thối trào ra khiến Đỗ Tuyền không thoải mái.

Dưới lớp cát bùn ở đáy hồ hình như có cái gì đang động đậy. Là rất nhiều thi cốt, có kẻ còn da thịt, có kẻ đã tu thành phi thi.

Đỗ Tuyền khiếp sợ nhìn chưởng quầy Ly. Mây của nàng hơi hơi nhả lại, nàng cũng không ngờ đáy hồ này còn giấu nhiều cương thi như vậy. Nhìn qua ước chừng có ba mươi mấy cương thi, mà nữ Bạt kia cũng ở trong đó, đang dùng một đôi mắt đỏ đậm lườm Đỗ Tuyền và chưởng quầy Ly trên bờ.

“Tiểu Tuyền, chuyên tâm chống đỡ, trăm ngàn đừng để cho đàn cương thi này dính vào một giọt nước.”

“Được.”

Giờ không trông cậy được vào Bạch Nham, chỉ có thể dựa vào Đỗ Tuyền và chưởng quầy Ly tự mình giải quyết đám yêu ma trước mắt.

Chưởng quầy Ly duỗi tay lật bàn tay lại, trong hồ lập tức bùng lên lửa đỏ dữ dội. Ánh lửa chói mắt chiếu sáng cả không gian âm u, mà phía trên biển lửa này đúng là nước hồ Đỗ Tuyền nâng lên.

Không bao lâu, một ít cương thi đạo hạnh còn thấp đã bị chưởng quầy Ly hỏa thiêu, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết làm cho người ta sợ hãi. Trong không khí dần lan ra mùi khét thay cho mùi xác thối vừa rồi, lại càng làm cho Đỗ Tuyền khó chịu hơi hơi buồn nôn.

Nữ Bạt thấy đồng loại mình gặp nạn, chính mình cũng đau thân hai nơi, chỉ còn cách ‘gạch ngói cùng tan’ thì may ra mới có đường sống. Vì thế nó gào thét một tiếng phi thân đánh tới chưởng quầy Ly đứng bên bờ. Cùng lúc đó, có hai phi thi khác thoát khỏi biển lửa công kích về phía Đỗ Tuyền. Chỉ cần Đỗ Tuyền bị thương hoặc mất mạng hồ nước sẽ tự hạ xuống. Chỉ cần có nước chúng nó sẽ không bị đốt thành tro.

10. Chương 10: Giết Vua Của Bách Quỷ

“Các người không phải người cũng chẳng phải tiên, vì sao lại đối địch với ta?!” Giọng nữ Bạt âm trầm, đám khí đen lờ mờ hóa thành hình người, một đôi mắt đỏ đậm vô cùng kinh khủng.

Chưởng quầy Ly đứng ở bên bờ, dường như không hề quan tâm đến chuyện Đỗ Tuyền bị hai phi thi bao vây đang cố hết sức chống đỡ. Nàng đối mặt với nữ Bạt, thản nhiên nói: “Người đạo hạnh cao thâm, đã sớm

nhập ma, cũng không khác gì thần tiên, có thể tính được thiên mệnh chắc cũng đã sớm tính ra mình sẽ gặp phải kiếp này. Chúng ta chẳng qua là giúp người ứng kiếp thôi, đáng tiếc một kiếp này người nhất định độ không qua rồi.”

“Ha ha ha ha, khẩu khí thật lớn! Đạo hạnh của ta cao hơn người rất nhiều, một kiếp này nên là tử kiếp của người mới đúng!” Nữ Bạt cuốn một trận gió lạnh gào thét đánh về phía chưởng quầy Ly, giống như một chiếc lưới khổng lồ hoàn toàn bao chưởng quầy Ly lại.

“Chưởng quầy!” Đỗ Tuyền ốc còn không mang nổi mình ốc, vốn định xin giúp đỡ từ chưởng quầy Ly, nhưng không ngờ chưởng quầy Ly đã bị một đám sương đen nuốt mất.

Hai phi thi ôm ý định liều chết quyết tâm lấy mạng Đỗ Tuyền, mặc dù đạo hạnh của Đỗ Tuyền cao nhưng còn chưa đến mức có thể lấy một địch hai phi thi liên thủ, hơn nữa hấn còn phải chống đỡ hồ nước này, quả thật là vô cùng gian nan. Hấn không giống Tòng Tổ có pháp khí hộ thân, lại không có bảo kiếm ngăn địch như Bạch Nham, giờ phút này hấn cũng như con thỏ bị đói sói vây quanh, không có sức chống cự. Chỉ chốc lát sau, hấn đã thương tích đầy mình, máu tươi chảy ròng ròng, mùi hôi quanh quẩn bên mũi, móng vuốt sắc bén của phi thi thỉnh thoảng lại sượt qua người hấn, mỗi lần đều khoét mất một mảng da thịt trên người, vô cùng đau đớn, mà hấn đã sớm cố hết toàn lực né tránh nhưng luôn không tránh kịp.

Nữ Bạt vây chưởng quầy Ly trong đám sương đen của nó, chậm rãi ăn mòn nòng, đợi nòng hiện ra nguyên hình sẽ đoạt lấy tinh nguyên của nòng để bồi bổ nguyên khí cho nó.

Đám sương đen này càng lúc càng nhỏ, càng nhỏ càng chặt, nữ Bạt nghĩ chưởng quầy Ly đạo hạnh còn thấp không thể chống cự nổi, vừa rồi chẳng qua là khẩu xuất cuồng ngôn thôi. Lại thấy chỉ có hai người bọn họ đến, mà không thấy Bạch Nham đã từng dẫn thương nó và tên hòa thượng khó chơi kia, nó đã thả lỏng hơn một nửa cảnh giác. Giờ chưởng quầy Ly gần như chưa kịp phản kháng đã bị nó nuốt vào bụng, nó lại càng không thêm để bọn họ vào mắt.

Chưởng quầy Ly nhắm tính trong lòng, thấy thời cơ đã đến, nương theo đám sương đen càng ngày càng chặt nòng cũng càng đến gần với chân thân nguyên thần của nữ Bạt hơn. Nòng bỗng nhiên niệm quyết, hai tay vốn đang nắm chặt khi mở khi nắm, cả người cũng hóa thành một ngọn lửa màu vàng hừng hực bốc cháy từ bên trong.

“A a a a a a!!!!!!” Tiếng kêu của nữ Bạt thê lương kinh thiên động địa, lại khiến Đỗ Tuyền đang hoảng sợ nhẹ nhàng thở ra, may mà chưởng quầy Ly không sao.

Nữ Bạt nhanh chóng ném chưởng quầy Ly từ trong đám sương đen ra ngoài nhưng không còn kịp, xương nó đã bị thiêu đến xốp giòn, nếu không phải nó có đạo hạnh sâu, khó bắt được nguyên thần thì giờ phút này đã sớm bị đốt thành tro.

“Đạo hạnh của ta quả thật kém người, đáng tiếc là ta biết tử huyệt của người ở đâu nhưng người lại không biết tử huyệt của ta.” Chưởng quầy Ly mỉm cười nói, “Cho nên trận chiến này người thua chắc rồi.”

Lần đầu tiên Chưởng quầy Ly dấy lửa ở đáy hồ chẳng qua cũng chỉ là lửa bình thường, nhưng ngọn lửa màu vàng dùng để đối phó với nữ Bạt lại là Tam muội chân hỏa [1]. Dù nữ Bạt lợi hại đến mức nào cũng không ngờ đến chưởng quầy Ly có thể khống chế Tam muội chân hỏa, càng không thể ngờ nòng lại có ngọn lửa thuần nhất trong trời đất này.

Đỗ Tuyền vốn là nên vui vẻ nhưng hấn thật sự không chống đỡ nổi nữa, chỉ duy trì hình người thôi hấn cũng đã lực bất tòng tâm.

“Chưởng quầy, chưởng quầy, ta sắp không chịu nổi nữa rồi.” Đỗ Tuyền cầu cứu chưởng quầy Ly.

Chưởng quầy Ly nhìn về phía hấn, lại nhìn hồ nước. Quả nhiên, hồ nước lơ lửng giữa không trung đã dần hóa thành mưa phùn lâm râm rơi xuống biển lửa của chưởng quầy Ly vang lên tiếng lách tách.

“Tiểu Tuyền, trốn vào hồ nước đi!”

“Hả?” Đỗ Tuyền kinh ngạc, “Nhưng nước đó.....”

Hồ nước kia đã bị hơn mười cương thi làm ô nhiễm, không có bất cứ sinh linh nào sống được trong đó. Huống chi Đỗ Tuyền vốn cực vì ghét những nơi dơ bẩn, thậm chí là sợ hãi nơi dơ bẩn như vậy.

“Tiểu Tuyền, dù nước bản thể nào ngươi cũng phải nhớ kỹ ngươi mới là chúa tể của nước, chỉ có ngươi mới có thể thanh lọc!” Trong tay Chưởng quầy Ly bỗng xuất hiện một cái ống trúc nhỏ, bên trong là linh nguyên của Đỗ Tuyền. Chưởng quầy Ly thả linh nguyên của hắn ra sau đó thổi một hơi, linh nguyên kia lập tức được ngọn lửa màu vàng bao phủ. Chưởng quầy Ly vung tay lên ném quả cầu lửa màu vàng này cho Đỗ Tuyền.

Quả cầu lửa màu vàng giống như có mắt bay thẳng về phía Đỗ Tuyền. Một phi thi vốn định bắt lấy hưởng thụ linh nguyên tinh thuần ngàn năm khó được này, lại bị tầng lửa màu vàng bên ngoài thiêu nửa người, xương trắng lập tức hóa thành tro, chỉ tiếc lửa này chưa đủ để thiêu cháy hoàn toàn phi thi.

Quả cầu lửa nhập vào thân thể Đỗ Tuyền, trong nháy mắt Đỗ Tuyền kêu thảm thiết một tiếng, cả người biến thành trong suốt. Mà ngọn lửa màu vàng của chưởng quầy Ly vẫn tiếp tục hùng hực thiêu đốt, lúc này cũng thiêu đốt cả Đỗ Tuyền.

“Tiểu Tuyền, kiềm chế một chút, trốn vào hồ nước đi, chỉ cần chú ý bảo vệ nguyên thần của mình là được!”

Đỗ Tuyền cực kỳ sợ lửa, huống chi còn là Tam muội chân hỏa. Lúc này hắn không chắc chưởng quầy Ly muốn cứu hắn hay là muốn giết hắn! Lửa của Chưởng quầy Ly còn kinh khủng hơn móng vuốt sắc bén của phi thi, ngọn lửa màu vàng kia giống như đốt từ trong cơ thể hắn, mỗi một giọt máu trong người đều như bị đốt đến sôi trào, dường như chỉ khi hắn cháy sạch tan thành mây khói mới có thể ngừng khổ hình lửa cháy đốt người này.

Sau khi trốn vào hồ nước, tình huống của Đỗ Tuyền càng thêm gay go, gay go đến mức khó có thể tưởng tượng nổi. Ngọn lửa của chưởng quầy Ly thiêu cháy nước hồ, phi thi không dám tới gần chỉ có thể trở mặt nhìn Đỗ Tuyền bị thiêu. Hồ nước tiếp tục cháy, cương thi cấp bậc thấp ở đáy hồ đã sớm bị thiêu sạch. Đỗ Tuyền đã mất khả năng khống chế hồ nước, trong chớp mắt nước hồ lơ lửng giữa không trung đổ xuống tầm tã như mưa rào, dập tắt biển lửa chưởng quầy Ly dấy lên, cùng lúc đó ở đáy hồ lại dấy lên một ngọn lửa màu vàng khác.

“Bảo vệ nguyên thần của mình!!” Đỗ Tuyền nghe thấy tiếng của chưởng quầy Ly, nhưng hắn không tài nào đáp lại được. Lúc này hắn đã không duy trì nổi hình người hiện ra nguyên hình, hòa tan trong nước hồ. Cảm giác mùi ghê tởm hủ bại biến thành huyết mạch của chính mình khiến cả cơ thể hắn hủ hóa. Cảm giác lửa của chưởng quầy Ly đã thiêu sạch hắn, nhưng lại chừa cho hắn một tia lý trí ham sống, khiến hắn không ngừng lặp đi lặp lại quá trình thiêu đốt lại hòa tan lại thiêu đốt. Muốn bảo vệ cho nguyên thần nói dễ hơn làm, bảo vệ cho nguyên thần đó là bảo vệ cho tất cả đau đớn, tất cả tra tấn.

Bên hồ nữ Bạt và chưởng quầy Ly xa xa nhìn nhau, hai phi thi khác cũng giương nanh múa vuốt về phía chưởng quầy Ly. Phi thi e ngại chân hỏa của chưởng quầy Ly nên không dám tới gần, nhưng nữ Bạt cũng không cho chưởng quầy Ly cơ hội thứ hai. Cho dù là Tam muội chân hỏa cũng chỉ có thể khiến nó bị thương chứ không dễ dàng đốt Bạt thành tro.

“Ha ha ha.” Tiếng cười nữ Bạt khàn khàn khó nghe hơn cả khóc, “Ta đã xem thường con nhóc ngươi rồi, có thể điều khiển cả Tam muội chân hỏa, bản lĩnh cũng không tồi. Nhưng đạo hạnh không đủ, sao có thể địch nổi ta. Ta lượng thứ ngươi tu hành nhiều năm không dễ, không muốn đánh ngươi về nguyên hình, ngươi vẫn nên tìm một chỗ non xanh nước biếc mà tu hành đi, đừng không biết tự lượng sức xen vào việc của người khác.”

Chưởng quầy Ly mỉm cười, hỏi: “Ngươi muốn mở lòng từ bi sao? Hay là ngươi muốn chạy trốn?”

“Buồn cười! Ta phải sợ ngươi chắc?!” Nữ Bạt thét dài một tiếng đinh tai nhức óc, giống như một trận sấm rền từ chân trời khiến người ta sợ hãi.

“Ngươi không sợ ta, nhưng sợ ta liên thủ với đạo sĩ và tiểu hòa thượng kia.”

“Hừ! Tiểu hòa thượng kia tuy tư chất không tệ, nhưng đạo hạnh cũng còn lâu mới đuổi kịp ta, đạo sĩ thối kia chẳng qua là y vào một thanh bảo kiếm mới có thể đả thương ta, có gì phải sợ?” Nữ Bạt từ trong đám sương đen dần dần hiện ra hình người, là bộ dáng cô gái tên “Vân Linh” kia, nếu không phải hai mắt nó đỏ đậm thì ai cũng sẽ bị bộ dáng diễm đam đáng yêu, dịu dàng động lòng người này đánh lừa.

Không chỉ có nữ Bạt hóa thành hình người, ngay cả hai phi thi kia cũng biến thành hình người, cuồng phong dần dần lặng xuống, mây đen tan đi, trời đất dường như đột nhiên yên ả.

Chưởng quầy Ly liếc mắt nhìn hồ nước lửa vàng hừng hực, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Vân Linh chậm rãi đến gần chưởng quầy Ly, nói: “Chúng ta tuy là yêu ma, nhưng đâu phải không tuân thủ quy định. Những chuyện xấu Bùi Đông Vũ làm còn ghê tởm hơn yêu ma, có chết cũng chưa hết tội. Nếu người muốn nói giết chúng ta là thay trời hành đạo, vậy chúng ta rất oan uổng. Chúng ta sống trong hồ này mấy trăm năm, không làm sát kẻ vô tội, không làm ác hại người, phạm vi trăm dặm quanh nơi này chưa bao giờ có tai ương. Ta không dám nói mình có thể bảo vệ một phương, nhưng từ xưa đến nay vẫn rất an phận. Ngàn năm tu hành một khi đắc đạo, chúng ta có lẽ khác đường nhưng tất sẽ về một mối, người tội gì phải vất vả làm khó chúng ta?”

Nói xong mấy câu, Vân Linh chỉ đứng cách chưởng quầy Ly mấy bước, chưởng quầy Ly không nói gì, trên mặt cũng không còn sự tàn khốc, hiển nhiên là đã thu sát ý lại.

Nhưng đúng lúc này trời đất đột nhiên trở nên ảm đạm tối đen, ngay sau đó hai phi thi đã bắt được tay chân chưởng quầy Ly khiến nàng không thể động đậy. Nữ Bạt cười dài một tiếng như thể đang cười nàng ngây thơ dễ tin kẻ địch, một bộ vuốt xương trắng sắc lẹm đâm thẳng vào trước ngực nàng định giết nàng lấy tinh nguyên.

Vuốt sắc của nữ Bạt đâm vào trước ngực chưởng quầy Ly nhưng không đụng đến tinh nguyên của nàng mà lại chạm phải một tầng phong ấn vô cùng mạnh mẽ. Nữ Bạt vốn định lấy tinh nguyên của nàng không ngờ bị phong ấn ngăn cản còn bị pháp lực phản phệ, lập tức bị văng ra xa mấy trượng không thể động đậy.

Phi thi còn chưa kịp phản ứng xem đã xảy ra chuyện gì thì móng vuốt đang bắt lấy chưởng quầy Ly đột nhiên cháy, ngọn lửa màu vàng dọc theo cánh tay chúng nó thiêu đốt toàn bộ cơ thể, lúc này chúng nó muốn chạy trốn cũng không kịp rồi, chẳng bao lâu đã bị cháy sạch ngay cả bụi cũng không còn, tiếng phi thi kêu thảm thiết vang vọng phía chân trời mãi không tiêu tan.

Nữ Bạt bị thương nặng, nếu lúc này chưởng quầy Ly còn sức thì chỉ cần một phát là có thể khiến nó tan thành mây khói. Nhưng kế dụ địch của nàng tuy rằng thành công, nhưng cũng bị thương không nhẹ, vết thủng lớn trước ngực còn không ngừng chảy máu. Nữ Bạt chạm đến phong ấn Bạch Nham khóa tinh nguyên của nàng nên bị công kích, nhưng chính chưởng quầy Ly cũng bị pháp lực xung kích lại không nhẹ, tình huống hiện tại của nàng chỉ sợ còn không bằng nữ Bạt kia.

Chưởng quầy Ly làm pháp thuật che mắt trên người mình khiến người khác không nhìn ra thương tích của nàng. Nàng đi về phía nữ Bạt, cười cười với nó, nói: “Ta nói rồi, một kiếp này người chắc chắn độ chẳng qua.” Dứt lời liền vươn tay định lấy tinh nguyên của nó.

Nhưng tay chưởng quầy Ly còn chưa đụng tới nữ Bạt, một bóng kiếm đột nhiên đâm thủng nữ Bạt, xương trắng chợt hóa thành tro tàn, một viên tinh nguyên đỏ đậm bay lên không trung bị Bạch Nham dễ dàng thu vào trong lòng.

11. Chương 11: Tầng Phong Ấn Thứ Bảy

Chưởng quầy Ly trợn mắt nhìn Bạch Nham đến gần, rồi không chống đỡ nổi quỳ rạp xuống đất, nặng nề thở dốc.

“Vì sao không đợi ta đến?” Bạch Nham đứng bên chưởng quầy Ly, từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng hỏi.

“Hừ! Biết rõ còn cố hỏi!”

Bạch Nham nhìn nàng suy yếu thở dốc, yên lặng một lát, bỗng nhiên quay đầu nhìn hồ nước, ngọn lửa màu vàng đã tắt rồi.

Chưởng quầy Ly nhìn thoáng qua Bạch Nham, cắn chặt răng, dùng chút sức lực cuối cùng nói: “Người có đến sớm cũng không giúp được Tiểu Tuyền, muốn qua một kiếp này phải dựa vào chính hần.”

“Nàng thật đúng là nhẫn tâm, lại lấy Tam muội chân hỏa thiêu hần.” Bạch Nham nhẹ nhàng nói một câu giống như đang nói đùa với chưởng quầy Ly chứ không có nửa phần trách nặng, hần bỗng nhiên cúi người nói: “Ta tuy không giúp được Tiểu Tuyền, nhưng ít nhất sẽ không để nàng bị thương.”

Chưởng quầy Ly trừng mắt nhìn hần một cái, nói: “Nói ra những lời như thế tự người không cảm thấy buồn nôn sao? Nếu người đã cướp được tinh nguyên thì cần gì phải giả vờ giả vịt như vậy?!” Dứt lời nàng hóa thành một làn khói nhẹ bay đi mất.

Bạch Nham hô: “Nàng mặc kệ Tiểu Tuyền à?”

“Không quản được!” Giọng chưởng quầy Ly vắng vắng trong không trung, nhưng người đã đi xa mất rồi.

Bạch Nham bắt đắc dĩ thở dài, chỉ có thể ngồi ở bên hồ chờ cho đến khi lửa trên mặt nước tắt hẳn, chờ Đỗ Tuyền biến thành người bò lên bờ. Bạch Nham dùng đạo bào của mình quán quanh Đỗ Tuyền rồi đưa về nhà.

Sau khi về nhà, Đỗ Tuyền vẫn mê man không tỉnh. Bạch Nham vốn định chờ hần tỉnh lại rồi mới đi tìm chưởng quầy Ly, nhưng ngồi chưa đến nửa canh giờ hần không ngồi yên tiếp được, vì thế để lại cho Đỗ Tuyền một tờ giấy, giảng bốn kết giới trong phòng, ngoài phòng, trong phủ, ngoài phủ rồi mới an tâm rời đi.

Chưởng quầy Ly bị thương nặng, trên người lại có phong ấn của Bạch Nham, Bạch Nham muốn tìm nàng có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Ngoài thành năm mươi dặm có một ngọn núi tên Lộc Đà, bởi vì địa thế hiểm trở, trên núi lại có nhiều quái thạch xà trùng, cho nên dân chúng chung quanh cũng không thường đi lên, nhưng thật ra lại là một nơi tốt để ẩn thân.

Chưởng quầy Ly lập kết giới bên ngoài sơn động, nhưng vì thương thế quá nặng mà không thể duy trì. Nếu là lúc bình thường, Bạch Nham phải bó tay với kết giới của chưởng quầy Ly, nhưng giờ kết giới này có cũng như không.

Bạch Nham ở bên ngoài sơn động bồi hồi nửa ngày mãi mà không vào, không phải không thể vào, mà là không dám vào. Mở lòng bàn tay ra, viên tinh nguyên đỏ đậm phát ra hào quang lấp lánh.

Bạch Nham lẳng lặng nhớ kỹ pháp quyết, tinh nguyên bắt đầu nhanh chóng chuyển động, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng sáng, ánh sáng màu đỏ dần dần nhạt đi chuyển thành màu trắng trong thuần khiết. Khi tốc độ chuyển động dần dần chậm lại, ma tính trong nó đã bị Bạch Nham tinh lọc.

Bạch Nham nhìn tinh nguyên biến thành màu trắng, do dự mãi không thôi, đứng ở cửa động mà không dám vào. Tinh nguyên ngàn năm này nếu đưa cho chưởng quầy Ly ăn, đương nhiên sẽ giúp nàng chữa thương, đồng thời cũng sẽ tăng cường pháp lực của nàng. Nếu Bạch Nham giải tầng phong ấn thứ bảy trên người nàng mà không áp chế được nàng thì sao?

Cho đến khi kết giới ngoài sơn động bỗng nhiên biến mất, Bạch Nham mới giật mình phát hiện vết thương của chưởng quầy Ly nặng hơn hần tưởng.

Bạch Nham không dám do dự trực tiếp lao vào sơn động, thấy chưởng quầy Ly nằm ở trên đất hơi thở mỏng manh, trên lưng của nàng dần hiện ra một đôi cánh chim màu vàng. Trong lòng Bạch Nham căng thẳng, nàng đã không thể duy trì hình người rồi sao? Sao lại bị thương nặng như vậy?!

Không nghĩ nhiều, Bạch Nham đem tinh nguyên đã được đánh tan ma tính dứt cho chưởng quầy Ly, nhẹ nhàng nâng nàng dậy, nhìn cánh của nàng dần dần thu vào. Bạch Nham mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên giật mình hiểu ra, mắt nàng, tóc nàng vẫn đang là màu đen, cánh của nàng vẫn luôn khép lại, hần kinh ngạc nói: “Nàng lừa ta?!”

Chưởng quầy Ly từ từ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi đem pháp lực tu hành ngàn năm bên trong tinh nguyên hòa vào cơ thể mình. Bạch Nham đột nhiên tức giận đẩy nàng ra khỏi lòng: “Nàng lừa ta!!!”

Có tình nguyên ngàn năm bỏ khí, vết thương trước ngực chường quầy Ly nhanh chóng lành lại. Nàng mở mắt ra, khoanh chân ngồi xuống, nói với Bạch Nham: “Nữ Bạt kia vốn là do ta giết, tình nguyên là người cướp từ trong tay ta, bây giờ trả lại cho ta thì có gì không đúng sao?”

Bạch Nham cắn răng muốn nói cái gì, lời đến bên miệng lại thôi. Hắn nắm chặt tay, một lúc lâu sau mới nói: “Nàng một mình ứng chiến với nữ Bạt kia, đầu tiên là dụ nó tấn công nàng, muốn giải phong ấn của ta. Nàng biết rõ cho dù là ma cũng không thể cởi bỏ phong ấn của ta, càng biết sẽ làm bị thương chính mình, nhưng nàng vẫn muốn thử! Nữ Bạt kia thành ma chưa lâu, nàng đoán chắc nó sẽ bị lực phản kích của phong ấn làm bị thương, nàng có thể lấy tình nguyên tăng pháp lực! Nhưng không ngờ ta lại đến sớm. Sau đó nàng chạy tới nơi này chữa thương, trên thực tế lại là đặt bẫy ta! Vì sao phải thử ta như vậy?!”

Chường quầy Ly nhìn Bạch Nham, nói: “Người biết rõ nguyên nhân mà còn muốn hỏi sao?”

“Không, ta không biết! Không biết!” Hắn không muốn biết, nàng muốn thoát khỏi hắn như vậy sao? Thực sự không tin hắn chút nào sao?

Quen biết Bạch Nham đã lâu nhưng chường quầy Ly cũng không nhớ rõ khi Bạch Nham tức giận sẽ như thế nào. Ngày thường không phải chỉ có nàng quát tháo Bạch Nham thôi sao?

Chường quầy Ly mấp máy môi nhưng không nói.

Bạch Nham ngồi xổm xuống, đối mặt với chường quầy Ly, nói: “Ta đã đồng ý với nàng, chỉ cần nàng giúp ta tiêu diệt nữ Bạt, ta sẽ cởi bỏ tầng phong ấn thứ bảy cho nàng, vì sao nàng vẫn muốn dẫn thân vào nguy hiểm? Muốn nàng tin ta khó như vậy sao?”

“Không phải không tin người, chỉ là.....” Chường quầy Ly tránh ánh mắt của Bạch Nham nói, “Sau khi Tiểu Tuyền vượt qua kiếp nạn này sẽ không bị linh nguyên khống chế nữa. Thế cục khống chế lẫn nhau giữa ba chúng ta sẽ không còn tồn tại nữa, đây là lúc nên nghĩ cho bản thân mình.....”

“Nàng thật sự cảm thấy mấy năm nay ba người chúng ta sống bình yên cạnh nhau là vì nắm trong tay mệnh mạch của đối phương sao?!”

Chường quầy Ly yên lặng cúi đầu, khẽ nói một câu nhẹ như gió thoảng: “Ta biết là không phải, bằng không vừa rồi người đã để ta tự sinh tự diệt. Ta biết ta có thể lừa được người..... Bởi vì ta biết người quan tâm ta.”

Bạch Nham thật dài thở dài, nói: “Là ta do dự khiến nàng không thể tin ta? Hay là trời sinh nàng vốn đa nghi?”

Thật ra trong lòng Bạch Nham và chường quầy Ly đều biết rõ đáp án, bọn họ cũng không muốn phá vỡ mấy trăm năm ân ý, nay chường quầy Ly đa nghi và bất an cũng không phải không có lý do, là bọn họ không muốn đối mặt với sự thật mà thôi.

“Thương thế của nàng thế nào rồi?”

“Không sao.”

“Để ta cởi bỏ tầng phong ấn thứ bảy cho nàng trước.” Bạch Nham trước khắp cái quyết bố trí kết giới ở ngoài sơn động, lại chuyển qua nói với chường quầy Ly, “Nếu cân bằng giữa chúng ta ba đã bị phá vỡ, những lời ta nói ta sẽ thực hiện. Sau khi cởi bỏ tầng phong ấn thứ bảy, nếu nàng muốn đi thì cứ đi đi.”

Chường quầy Ly cười nhạo một tiếng nói: “Hừ, người biết rõ ta vốn không thể rời khỏi người.”

“Một khi đã như vậy, nàng cần gì phải lo lắng ba người chúng ta không thể tiếp tục sống những ngày như trước kia?” Bạch Nham mỉm cười, lại niệm chú ngữ dán phù chú lên khắp vách động, “Giờ ta sẽ cởi bỏ tầng phong ấn thứ bảy cho nàng.”

“A!!!!!!!!” Lưng đột nhiên đau đớn làm cho chường quầy Ly không chịu được hét ầm lên, đau đớn xé rách càng ngày càng mãnh liệt khiến nàng không thể chịu được.

Một đôi cánh chim thật lớn màu vàng mọc ra từ sau lưng chường quầy Ly, vừa xò ra đã gần như che kín cả sơn động. Khi đôi cánh hoàn toàn mở ra, đôi cánh thứ hai ẩn trong đó cũng dần hiện ra.

Đôi cánh thứ hai nhỏ hơn một ít, nhưng cũng là màu vàng tỏa ra hào quang nhàn nhạt. Ở chỗ khớp xương cánh hiện ra một cái vòng bát quái, đó là cấm chú tầng thứ sáu và bảy Bạch Nham hạ trên người nàng.

Khi Bạch Nham niệm chú ngữ, cánh chưởng quỳ Ly đau đớn vô cùng. Quá trình giải chú còn đau khổ hơn trăm ngàn lần so với quá trình Bạch Nham hạ chú năm đó. Trong tai nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng Bạch Nham đọc chú ngữ và tiếng xương cốt nàng kêu rắc rắc, dường như chỉ khi vận dứt xương cốt mới có thể hủy cái phong ấn chết tiệt trên người nàng! Nàng bắt đầu cuộn người ôm chặt lấy chính mình, cố nén dằn vò.

Chỉ một lát thôi nhưng đối với chưởng quỳ Ly lại khó chịu như mấy trăm năm dài đằng đẳng. Bạch Nham giống như hoàn toàn không nghe thấy tiếng chưởng quỳ Ly la hét, từng chữ từng chữ nhớ kỹ pháp quyết: “Đản la úy la, vô tu lưu đà. Thái trùng thái cực, âm dương bão hòa. Xuất hữu nhập vô, quỷ thần mạc trắc. Xuất tử nhập sinh, biến hóa tự nhiên. Nguyên thủy hỗn khí, huyền trung chi huyền. . .”

“A a a!!.....” Vòng bát quái ghim trên cánh chưởng quỳ Ly nhanh chóng xoay tròn, theo chú văn của Bạch Nham càng lúc quay càng nhau, cho đến khi tốc độ đạt tới cực điểm thì đột nhiên nổ tung hóa thành một đám sương khói màu bạc bay theo gió.

Đau đớn đột nhiên biến mất, chưởng quỳ Ly thở hổn hển, bỗng nhiên mở mắt ra, một đôi mắt đỏ đậm tràn ngập thô bạo. Trong nháy mắt bốn cánh của nàng biến thành màu đỏ, một tiếng cười dài như tiếng quỷ khóc: “Aha ha ha ha!!! Đạo sĩ thôi! Người phong ấn ta nhiều như vậy năm, giờ lại có gan cởi bỏ tầng phong ấn thứ bảy rồi sao?”

Phù chú trên vách đá đột nhiên phát ra ánh sáng màu vàng tạo thành một chiếc lưới khổng lồ vây chưởng quỳ Ly và Bạch Nham ở trong.

Bạch Nham thở dài, nâng tay vỗ trán, ai, hẳn biết ngay mà, ma tính trên người nàng quá nặng, ba trăm năm thật sự quá ngắn không thể nào hóa giải được ma tính của nàng.

Chưởng quỳ Ly nhẹ vỗ cánh liền bay vào giữa không trung, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống Bạch Nham, khước miệng gọi lên nụ cười tà mị, nói: “Một viên tinh nguyên ngàn năm cộng thêm đạo hạnh của ta, đạo sĩ thôi, phong ấn còn lại không phiền người phải cởi, giờ người có thể đi gặp diêm vương được rồi!” Còn chưa dứt lời, đã thấy vô số mũi tên ánh sáng phóng về phía Bạch Nham.

Kiểm Cự Khuyết bay lên bảo vệ Bạch Nham, lúc này chú văn không phải để giải chú mà để hàng ma: “Cửu chân hàng đình diệu, trọng quan bách dương khai. Lôi đình hành điện bạc, ngũ tinh tương bôn di. Ác tiết mệnh linh khí, ủy tâm cộng truy tùy. Chiến bãi la già đạo, mãnh hổ hách thần uy. Ma sư trăm yêu nghiệt, đồng đầu bài quần phi.....”

“Người!!” Chưởng quỳ Ly che ngực, suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất, “A a a a a!!!! Mau dừng lại!!!”

Những mũi tên màu vàng dày đặc như mưa bắn về phía Bạch Nham, kiếm Cự Khuyết ngăn cả đa số công kích nhưng vẫn có mấy mũi tên bắn trúng hẳn. Những mũi tên này mang theo Tam muội chân hỏa cho dù không bắn trúng điểm yếu cũng vẫn đốt ra vài cái lỗ trên người Bạch Nham. Bạch Nham không thêm để những “vết thương ngoài da” này vào mắt, chỉ tập trung tiếp tục niệm chú.

Cho dù Bạch Nham có hạ bao nhiêu phong ấn trên người chưởng quỳ Ly thì một ngày nào đó nàng cũng có thể cởi bỏ. Mà cấm chú khóa nguyên thần của chưởng quỳ Ly tuy không làm hại đến tính mạng nàng nhưng có thể khống chế để nàng không làm bừa. Sau khi nhập ma, chưởng quỳ Ly không nhớ rõ trên ngực mình còn có một đạo cấm chú có thể khiến nàng đau sống không bằng chết này, cũng luôn xem nhẹ uy lực cấm chú của Bạch Nham.

“A a a!!” Tiếng hét tê tâm liệt phế của Chưởng quỳ Ly dần dần nhỏ đi, cánh của nàng lại biến về màu vàng, mắt cũng biến thành màu vàng, mái tóc dài rối tung cũng là màu vàng nhạt thậm chí có hơi giống màu trắng bạc.

Bạch Nham đến gần nàng, ôm nàng vào trong lòng, khẽ hỏi: “Còn đau không?”

Chưởng quỳ Ly cắn răng mang theo tiếng nức nở nói: “Vô nghĩa! Người không thể không niệm chú diệt ma sao?”

Bốn cánh đều đã thu về, chưởng quỳ Ly cũng khôi phục hình người. Bạch Nham nhẹ nhàng nâng tay chậm rãi vuốt ve lưng của nàng. Miệng vết thương bám vào phong ấn của hắn dần dần khép lại, qua mấy ngày nữa sẽ nhạt đi, Bạch Nham hơi thở dài một tiếng.

Đột nhiên chưởng quỳ Ly há mồm hung hăng cắn lên tay hắn một cái.

“Rất đau đấy! Sao nàng lại cắn ta?!”

“Đau.....”

Bạch Nham chán nản, người muốn cởi bỏ phong ấn trên người là nàng, người nhập ma phát cuồng muốn giết hắn cũng là nàng, giờ người trách mắng hắn cắn hắn cũng vẫn là nàng, sao giống như tất cả mọi chuyện đều là lỗi của hắn vậy?! Bạch Nham đang định mở miệng nói nhưng lời đến miệng mới phát hiện chưởng quỳ Ly đã lâm vào hôn mê.

12. Chương 12: Hương Hoa Lưu Lại Trăm Năm

Hồ nước trong suốt, từng trận gió nhẹ thổi qua làm mặt hồ gợn sóng, có tiếng nhạc khoan thai lại làm cho người nghe có cảm giác đau lòng. Người ngồi thổi tiêu bên hồ là ai? Vì sao tiếng tiêu lại bi thương đến thế? Nàng muốn đi tới để nhìn cho rõ mặt người kia, nhưng vì sao dường như vĩnh viễn cũng không đi hết đoạn đường ngắn ngủi vài bước này?

.....

Chưởng quỳ Ly dường như đã mơ một giấc mơ rất dài, giống như vĩnh viễn sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Lúc tỉnh lại phát hiện mình đang rúc vào trong lòng Bạch Nham, nàng có hơi kinh ngạc. Giây phút nàng mở mắt ra, dường như nàng thấy Bạch Nham dấu vật gì đó hắn vừa cầm trong tay đi.

“Người..... A!” Chưởng quỳ Ly vừa động dậy đã khiến vết thương trên lưng đau đớn. Theo lý thuyết, miệng vết thương trên lưng nàng hắn là đã khép lại rồi mới phải, nhưng nàng vẫn cảm thấy đau nhói.

“Đau thì đừng cựa quậy.” Bạch Nham mỉm cười nói, còn nhẹ nhàng vuốt bả vai chưởng quỳ Ly coi như trấn an.

“Còn không phải đều tại người sao!” Chưởng quỳ Ly vừa định phát giận, giương mắt nhìn lên lại thấy Bạch Nham trước mắt không phải bộ dáng lão đạo sĩ râu ria lồi thoi nữa, mà là gương mặt tuấn tú vô cùng kia. Tóc dài đen bóng rồi tung, khuôn mặt thoát nhìn có hơi tiêu tụy.

Trên người hắn vẫn mặc đạo bào màu xám xanh nhưng lại hoàn toàn không giống như một đạo sĩ. Giờ phút này, trước mắt chưởng quỳ Ly là một người trẻ tuổi tuấn tú, nhã nhặn mà ôn hòa, nhìn qua thì giống như văn nhân học phú ngũ xa, nhìn kỹ lại có cảm giác như vương tôn công tử trời sinh quý khí, không hề giống thuật sĩ giang hồ.

Thật ra tướng mạo trẻ tuổi anh tuấn này của Bạch Nham, chưởng quỳ Ly cũng gặp không nhiều lắm. Dường như hắn thích bộ dáng lão già cổ hủ kia hơn, trong mấy trăm năm số lần hắn khôi phục dung mạo trẻ tuổi có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa mỗi lần thời gian cũng rất ngắn. “Sao ngươi lại thành ra thế nào?”

“Thành ra thế nào?” Bạch Nham ngẩn người, giật mình hiểu được, nói, “Quá mệt mỏi, không muốn hóa thành bộ dáng kia nữa, hơn nữa nơi này cũng không có người ngoài.”

“Mệt?” Lúc này Chưởng quỳ Ly mới phát hiện trên người Bạch Nham có thương tích, nhìn miệng vết thương là biết do tên Hỏa Vũ của nàng tạo thành, nàng có hơi chột dạ nói, “Bị thương chắc là không nghiêm trọng đến mức ấy chứ, đừng có giả vờ tội nghiệp.”

Bạch Nham cười cười, cũng không có ý trách tội chưởng quỳ Ly, nói: “Bị thương không nặng, nhưng quả thật là rất mệt mỏi.”

Chưởng quầy Ly ngẩn người, nói: “À, cũng phải thôi. Đã nhiều ngày nay người chưa nghỉ ngơi chút nào đúng không? Vậy người ngủ một canh giờ đi?”

Bạch Nham khẽ lắc đầu.

“Cởi bỏ phong ấn cho ta khiến người tiêu hao người không ít chân lực đúng không. Người giỏi chịu đựng thế sao không chịu đựng đến cùng luôn đi?”

“Ha ha ha.....” Bạch Nham cười khẽ, nhẹ nhàng vươn tay ôm chưởng quầy Ly vào gần, để đầu nàng tựa vào trước ngực mình, nhẹ giọng nói: “Nàng không thể không âm ỹ với ta? Không thể im lặng để ta nghỉ ngơi một lát sao?”

Chưởng quầy Ly kinh ngạc, bỗng nhiên cười khẽ, nhắm mắt lại dựa vào trong ngực Bạch Nham tiếp tục ngủ, tiếp tục mơ tiếp giấc mộng còn dang dở. Ở trong mơ tìm kiếm tiếng tiêu du dương không dứt kia.

Nhìn chưởng quầy Ly dần dần chìm vào cảnh trong mơ, Bạch Nham mỉm cười, quả thật rất hiếm khi nào nàng lại im lặng như vậy. Ngón tay hần nhẹ nhàng vuốt má tóc màu vàng nhạt của nàng, cảm giác này ở trong trí nhớ đã cách hần rất xa rất xa. Nếu là lúc bình thường, nàng sao có thể rúc vào trong lòng hần giống như con mèo nhỏ thế này, sao có thể lộ ra diện mạo thật trước mặt hần được? Nghĩ vậy, Bạch Nham cười rộ lên. Hai người bọn họ thật sự rất hiếm khi chân thành đối mặt nhau như vậy, rất ít có cơ hội hưởng thụ khoảng thời gian bình yên như lúc này.

Không biết có phải ở trong mơ nàng gặp chuyện không vui không? Vì sao lông mày của nàng vẫn hơi hơi nhăn lại? Đầu ngón tay hần chạm nhẹ lên mi tâm nàng, muốn giúp nàng vuốt phẳng nếp nhăn kia nhưng vì sợ đánh thức nàng mà không dám dùng nhiều lực.

Trong tay Bạch Nham bỗng nhiên xuất hiện một cây tiêu trắng như tuyết, là cây tiêu được tạo ra từ xương trắng. Hần đặt tiêu tới bên môi, nhẹ nhàng thổi lên, vẫn là khúc đó, vẫn là giai điệu mềm mại ngân nga kia, tâm tình dường như có hơi khác trước.

Bọn họ ở lại trong sơn động không lâu. Khi chưởng quầy Ly tỉnh lại đã về tới nhà, mà Bạch Nham từ lâu đã không còn ở bên cạnh nàng.

Chưởng quầy Ly đưa tay ra sờ vết thương trên lưng, nhưng với không tới, không biết vì sao lại thở dài một tiếng, dường như trong lòng trống trải, không nở. Nhớ tới cảnh trong mơ, nhớ tới Bạch Nham, trong lòng nàng luôn luôn có chút cảm giác không nói rõ được thành lời.

Nữ Bạt đã bị giết chết, một đám cương thi cũng đã bị giết sạch, chưởng quầy Ly vốn tưởng rằng chuyện này sẽ chấm dứt tại đây, nhưng mọi chuyện lại không đơn giản như nàng nghĩ.

Chưởng quầy Ly nằm ở trên giường hơn nửa ngày, cho đến khi Bạch Nham tới gõ cửa phòng nàng.

“Tỉnh chưa?” Bạch Nham ở ngoài cửa hỏi.

“Ừ, người vào đi.”

Bạch Nham đi vào trong phòng, dừng lại ở ngoài tấm màn lụa dày, nói: “Nàng đỡ hơn chưa?”

“Tiểu Tuyền thế nào rồi?”

“Còn chưa tỉnh, phải qua nửa ngày nữa mới tỉnh.”

Chưởng quầy Ly khẽ gật đầu, hỏi: “Người tới là có chuyện muốn nói đúng không?” Trực giác của chưởng quầy Ly luôn luôn rất chuẩn, đặc biệt là lúc đối mặt với Bạch Nham, không biết là do ở bên nhau quá lâu hay là ăn ý trời sinh nữa.

“Là chuyện Lâm phủ.”

Bạch Nham không nhắc thì chưởng quầy Ly suýt quên. Ngày ấy lúc nàng một mình đối phó với nữ Bạt thì Bạch Nham đi tìm thi thể tiểu thiếu gia Lâm phủ, nhưng dường như hần không mang được cái gì về.

“Thi thể tiểu thiếu gia Lâm phủ làm sao à?”

“Bị mang đi rồi.” Bạch Nham ngồi xuống trên ghế thái sư ngoài phòng, tự rót cho mình một chén trà, nói.

“Cái gì?!” Có người nào, yêu ma nào, thần tiên ma quái nào có thể mang xác tiểu thiếu gia Lâm phủ khỏi tay Bạch Nham sao?!

Bạch Nham yên lặng một lát, nói: “Là Thiên Khê.”

Chưởng quầy Ly đột nhiên ngẩn người, một lúc lâu sau mới hoàn hồn. Sao có thể là Thiên Khê? Thiên Khê..... đã ba trăm năm, vì sao lại nghe thấy cái tên này?!

Bạch Nham tiếp tục nói: “Ngày ấy, ta đi theo chú pháp của mình tìm được thi thể tiểu thiếu gia Lâm gia, một đám tiểu quỷ mang theo thi thể tiểu thiếu gia không biết định chạy đi đâu, ta liền đi theo. Được nửa đường Thiên Khê bỗng nhiên xuất hiện, giải chú pháp ta hạ trên thi thể tiểu thiếu gia. Ta sợ bại lộ hành tung nên chỉ có thể rút về đây trước, thi thể kia chỉ sợ đã bị Thiên Khê mang đi rồi.”

“Thiên Khê..... Hắn muốn thi thể của một đứa trẻ để làm gì?” Chưởng quầy Ly thì thảo luận lắm bầm.

Bạch Nham lắc đầu, nói: “Tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.”

“Hắn sẽ mang thi thể đi đâu?” Chưởng quầy Ly lại hỏi.

Lúc này Bạch Nham lại biết đáp án : “Phong Đô.”

Thành quỷ Phong Đô, khu vực nằm giữa sinh – tử, không thuộc dương gian, cũng không phải âm phủ, diêm vương mặc kệ, thần tiên không quản, phàm nhân không thể dễ dàng ra vào, yêu ma cũng không thể tùy ý lui tới. Phong Đô quả thực là nơi long xà hỗn tạp, thần, ma, tiên, yêu quái, tinh linh, quỷ, người, chúng sinh tam giới đều có thể sống trong đó.

“Người chắc không?”

“Chúng ta đã ẩn cư ba trăm năm, quả thực đã mất linh thông với những tin tức ở ma đạo quỷ giới. Ta mới đi tìm một người bạn cũ, từ hắn mà biết được chút chuyện, Phong Đô hiện giờ đang vô cùng náo nhiệt.”

“Phong Đô vẫn là do quỷ mẫu Hỏa Linh làm chủ sao?”

Bạch Nham gật đầu nói: “Ừ. Phong Đô vẫn đang do quỷ mẫu Hỏa Linh làm chủ, nhưng nghe nói quỷ mẫu Hỏa Linh đã bế quan hơn mười năm, hiện tại ở mặt ngoài Phong Đô coi như bình thường nhưng trên thực tế lại vô cùng hỗn loạn.”

“Vậy có liên quan gì đến Thiên Khê? Có liên quan gì đến tiểu thiếu gia Lâm gia?”

“Nghe nói mấy ngày nữa quỷ mẫu sẽ xuất quan, yêu lực tăng nhiều, rõ ràng có ý nhất thống Ma giới, cũng không biết là lời đồn hay là sự thực. Không ít yêu ma đều đã chạy tới Phong Đô tìm hiểu tình thế. Mà Thiên Khê phải đi tặng lễ vật cho quỷ mẫu.”

“Lễ vật?” Chưởng quầy Ly vô cùng kinh ngạc, Thiên Khê đi tặng lễ vật cho người khác? Chẳng phải không có ý tốt sao?

“Tình huống cụ thể phải đợi ta điều tra thêm đã. Ta nghĩ những ngày nhàn nhã của chúng ta chỉ sợ phải chấm dứt tại đây thôi.” Trong lời nói của Bạch Nham lộ ra sầu lo và bất đắc dĩ.

Chưởng quầy Ly yên lặng một lát, lại hỏi: “Người gặp được Thiên Khê, vậy Vân Nhai thì sao?”

“Hai người họ không ở cùng nhau.”

Chưởng quầy Ly hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn là hai kẻ đó không ở cùng nhau. Chưởng quầy Ly bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, hơi cong khóe môi, cười nói: “Hừ, chẳng trách người lại cỗi bỏ tông phong ấn thứ bảy một cách thoải mái như vậy, thì ra là sợ ta không ứng phó được Thiên Khê, vô duyên vô cớ bị ta liên lụy.”

Bạch Nham cười nhẹ một tiếng, khẽ lắc đầu, cũng không cãi lại.

Chưởng quầy Ly bất giác nắm chặt tay, vì sao nàng phải trốn tránh ba trăm năm?! Vì sao nàng lại luôn bị Bạch Nham áp chế?! Vì sao nàng không thể liều mạng cùng Thiên Khê và Vân Nhai bằng bất cứ giá nào?! Nàng thật sự là uất ức muốn chết!!

Bạch Nham nhận thấy sát khí của chưởng quầy Ly tăng vọt, nói: “Thiên Khê không phát hiện ra ta, tạm thời cũng sẽ không tìm thấy chúng ta. Chuyện ở Phong Đô ta sẽ đi điều tra, chúng ta yên lặng quan sát trước, không phải bắt đắc dĩ thì đừng nên tranh chấp với bọn họ.”

“Chẳng lẽ ta phải sợ bọn họ sao?!!” Chưởng quầy Ly tức giận nói.

“Nàng không sợ, ta sợ, sợ bọn họ làm đảo lộn những ngày thanh tịnh của chúng ta.” Dứt lời Bạch Nham đứng dậy rời đi, lúc đi tới cửa, lại quay đầu lại nói thêm một câu, “Nếu nàng muốn đến Phong Đô, thì chí ít hãy chờ ta hỏi thăm rõ ràng rồi sẽ đi cùng nàng.”

“Không cần người xen vào việc của người khác.” Là phúc thì không phải họa, nếu phải tới thì sẽ tới. Chuyện của nàng không cần liên lụy đến Bạch Nham và Đỗ Tuyền.

Bạch Nham khẽ cười một tiếng, nói: “Từ ba trăm năm trước đã không phải là chuyện của ‘người khác’ nữa rồi, lúc trước nhúng tay hiện tại sao có thể không quản.”

Bạch Nham đóng cửa phòng, khẽ thở dài một cái, trong lòng phiền muộn. Giấu kín ba trăm năm, giờ có phải lúc nên buông tay hay không? Được ăn cả ngã về không?

Cái gì đại nghĩa thiên hạ, cái gì trừ ma vệ đạo, cái gì trăm họ tam giới, đối với Bạch Nham và chưởng quầy Ly mà nói đều là chuyện vớ vẩn. Có đôi khi chính bọn họ cũng cảm thấy mê man, trong cuộc đời mấy trăm năm thậm chí hơn một ngàn năm, rốt cuộc bọn họ đang truy tìm cái gì? Để ý cái gì? Khi thời gian khiến tất cả mọi việc trở nên vô vị, không còn ý nghĩa, cuộc sống vô tận của bọn họ cũng bắt đầu trở nên nhàm chán, buồn tẻ.

13. Chương 13: Thật Giả Ai Có Thể Phân Biệt

Khi Tòng Tổ tỉnh lại phát hiện mình nằm ở sương phòng Thanh Vân Tự, đầu óc còn hỗn loạn khó chịu, hần chống vịn giường ngồi dậy, vỗ vỗ đầu mình, nghĩ: Sao hần lại hôn mê? Sao lại về được Thanh Vân Tự?

Hần nhớ rõ mình đang ở trong đại trạch Lâm phủ điều tức, sau đó cảm thấy có một luồng yêu khí mạnh mẽ ập đến, vì thế ra cửa phòng cùng yêu ma kia đấu pháp, rồi sau đó, rồi sau đó..... Rồi sau đó dường như là đạo trưởng Bạch Nham giúp hần giải vây đánh lui yêu ma kia, sau đó thì sao? Sau đó thì sao? Tòng Tổ cố gắng nhớ lại, nhưng cũng không nhớ được bất cứ chuyện gì khác.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có người đến gõ cửa, “Tiểu sư phụ Tòng Tổ, người tỉnh chưa?”

“Ai vậy?”

“Là ta, Viễn Trần.” Tiểu sa di đẩy cửa vào, trong tay còn đang cầm chén trà, “Tiểu sư phụ người tỉnh rồi, uống ngụm nước đi.”

[*]Sa di: hoà thượng mới xuất gia

Tòng Tổ nhận chén trà trong tay Viễn Trần, hỏi: “Ta về bằng cách nào?”

“À, là tiểu nhị tiệm quan tài phố Tây đưa người về. Bọn họ nói, khi bọn họ đến Lâm phủ dọn linh đường phát hiện ra người. Lúc ấy người đã ngất rồi, chưởng quầy Ly tiệm quan tài đã mời đại phu đến. Đại phu nói người vì quá mệt mỏi mà té xỉu, vì thế liền sai tiểu nhị đưa người về tự.”

“Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Còn vài canh giờ nữa là được hai ngày.”

“Lâu như vậy sao.....” Tòng Tổ cũng không ngờ đã qua lâu như vậy, trong lòng chỉ lo lắng yêu ma kia ra sao? Có hại người hay không? Đạo trưởng Bạch Nham có gặp nguy hiểm hay không? Hần càng nghĩ càng bất an, không uống nổi ngụm nước nào vội nhảy xuống giường mặc quần áo mang theo phật châu ra ngoài.

Ra cửa chùa Tòng Tổ mới phát hiện chuỗi trì châu bị nữ Bạt cắt nát đã được xuyên lại, không thiếu bất cứ hạt châu nào, nghĩ rằng do Bạch Nham làm nên không lo lắng gì.

Tòng Tổ đi tới Lâm phủ, nơi đó người không nhà trống, chẳng còn lại gì, đương nhiên cũng không tìm thấy Bạch Nham và chương quây Ly. Vì thế hắn đến tiệm quan tài phố Tây. Tiểu nhị trong tiệm nói cho hắn, chương quây Ly không thường xuyên ở trong tiệm.

“Vậy đạo trưởng Bạch Nham thì sao?” Tòng Tổ hỏi.

Tiểu nhị Đại Phú đáp: “Hôm qua Đạo trưởng Bạch Nham nói sau giữa trưa sẽ về tiệm, nếu không mời tiểu sư phụ vào nội đường chờ một lát?”

Tòng Tổ ngồi trong nội đường lẳng lặng chờ, trong lòng lại không ngừng suy nghĩ những chuyện đã xảy ra gần đây: Hắn một mình dạo chơi đi vào nơi này, từ chúng tăng Thanh Vân Tự biết được Lâm phủ xảy ra chuyện lạ, hai ông cháu trong vòng mười ngày ngăn ngủ lần lượt qua đời, chuyện này khiến hắn nghi ngờ quyết đi vào Lâm phủ tìm ra sự thật. Ở cửa gặp tiểu nhị tiệm quan tài đưa quan tài đến, trong đó tiểu nhị tên Đỗ Tuyền kia gây cho hắn cảm giác khác hẳn với người thường, cảm giác tĩnh lặng giống như khi cao tăng đắc đạo nhập định mới có. Sau đó không lâu lại gặp được chương quây Ly tiệm quan tài, hơi thở tinh thuần trên người nàng hắn cũng chưa gặp bao giờ. Sự xuất hiện của hai người kia càng làm cho Tòng Tổ cảm thấy mê man hơn ác linh xuất hiện ở Lâm phủ. Tiếp theo Bạch Nham cố ý đi vào Lâm phủ tìm hắn, mặt ngoài là lãnh giáo, trên thực tế năng lực của Bạch Nham đến mức nào Tòng Tổ hoàn toàn không nhìn thấu. Cương thi, nữ Bạt gần như là theo chân Bạch Nham đến Lâm phủ. Thiên địa biến sắc, lúc ấy Tòng Tổ toàn tâm toàn ý ứng phó kẻ địch mạnh không thể chú ý đến Bạch Nham, nhưng những lúc nguy cấp đều là Bạch Nham giúp hắn giải vây, hàng yêu phục ma. Đêm đó nữ Bạt quay về, nếu không nhờ Bạch Nham, chỉ sợ hắn đã mất mạng rồi. Nghĩ đến thế, đạo hạnh của Bạch Nham chắc chắn cao thâm hơn hắn, còn che giấu rất tốt, làm Tòng Tổ không nhìn ra năng lực thật. Bạch Nham này rốt cuộc đang muốn che giấu cái gì? Nếu là một đạo sĩ bình thường việc gì phải che giấu cẩn thận như vậy?

Tòng Tổ nhìn nội đường tiệm quan tài một lượt. Một cửa hàng bình thường đến không thể bình thường hơn, sao có thể giấu được người không bình thường? Hơn nữa còn giấu tận ba người? Rốt cuộc cửa hàng này có bí mật gì? Hay là do hắn quá đa nghi? Có lẽ, chương quây Ly và Đỗ Tuyền có thể chất khác với người thường mà thôi, Bạch Nham làm việc có hơi thần bí mà thôi?

Bất tri bất giác, Tòng Tổ lại ngơ ngác nghĩ ngợi suốt một canh giờ liền. Khi Bạch Nham về tới cửa hàng, tiểu nhị Đại Phú lập tức nói cho Bạch Nham là Tòng Tổ đang chờ hắn ở trong nội đường.

Bạch Nham khẽ gật đầu, trong lòng hơi chần chờ, nhưng vẫn đi thẳng vào nội đường. Hắn sớm lường trước Tòng Tổ sẽ đến tìm hắn, nhưng không ngờ lại tới nhanh như vậy, bất đắc dĩ vẫn phải đi vào trong nội đường.

“Tiểu sư phụ Tòng Tổ.” Bạch Nham ở cửa đã thấy Tòng Tổ đang ngồi ngẩn người, vì thế gọi hắn một tiếng.

Tòng Tổ lấy lại tinh thần, đứng lên hai tay tạo thành chữ thập cúi đầu với Bạch Nham: “Đạo trưởng.”

“Tiểu sư phụ đã đỡ hơn chưa?” Bạch Nham mỉm cười dò hỏi.

“Ừ, không có gì đáng ngại, chỉ là mệt mỏi quá độ mà thôi, ngủ hai ngày là khỏe.” Tòng Tổ đáp.

“Ha ha, vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, tiểu sư phụ Tòng Tổ đột nhiên té xỉu thật sự khiến ta sợ hãi, cứ tưởng nữ Bạt kia đã thương người.” Bạch Nham sống lâu như vậy, nói dối đã đạt đến trình độ mà mặt không đỏ hô hấp cũng không loạn, vẻ mặt so với lúc nói thật còn thật hơn vài phần.

“Đa tạ đạo trưởng quan tâm.”

“Tiểu sư phụ quá khách khí rồi. Tiểu sư phụ tuổi còn trẻ đã một mình trừ ma hàng yêu, quả thật là có tấm lòng nhân nghĩa. Lão đạo ta tự nhận là không bằng.” Nếu để chương quây Ly nhìn thấy vẻ mặt giả tạo của Bạch Nham lúc này, chắc chắn sẽ lại châm chọc khiêu khích hắn cho mà xem.

Tòng Tổ từ nhỏ tu thân dưỡng tính, tuy rằng tuổi không lớn, nhưng định lực không kém cao tăng đắc đạo. Bạch Nham tán dương thối phồng hắn cũng chỉ coi như mây bay, không hề để ở trong lòng. Tòng Tổ không hàn huyên khách sáo với Bạch Nham mà trực tiếp hỏi: “Có một chuyện Tòng Tổ không hiểu, còn xin thỉnh giáo đạo trưởng.”

“Ha ha, tiểu sư phụ khách khí quá, thỉnh giáo với không thỉnh giáo gì chứ, tiểu sư phụ có chuyện gì muốn hỏi cứ hỏi đi.” Bạch Nham thâm nghĩ, không biết tiểu hòa thượng này có dễ lừa không đây, tốt nhất là nói

đổi hẳn cho qua chuyện, để hẳn sớm rời khỏi nơi này, bọn họ cũng được yên tâm.

Tông Tổ nhìn Bạch Nham, hỏi thẳng vào chủ đề: “Vừa rồi ta vào thành cảm thấy yêu khí trong thành đã tan đi hơn nửa, vì thế vòng qua Lâm phủ, bên trong đã không còn một bóng người, vắng vẻ hiu quạnh, dường như nữ Bạt đã rời khỏi nơi này, đây chính là công lao của đạo trưởng sao? Hôm đó sau khi ta ngắt xiu rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Nham sớm biết hẳn sẽ hỏi chuyện này, vừa rồi lúc vào cửa bỗng nhiên nhanh trí nghĩ ra một cách vô cùng vô cùng hay. Hắn ở mặt ngoài trầm ngâm một tiếng, nói: “Nữ Bạt quả thật đã rời đi, chẳng qua lão đạo không có công lao gì.”

“Ý đạo trưởng là sao?”

“Mọi chuyện nói ra rất dài, xin tiểu sư phụ nghe ta từ từ nói.” Bạch Nham ra vẻ thần bí dừng lại một chút, uống ngụm trà, nói, “Hôm đó, ta thấy người và nữ Bạt giao đấu, trong lòng sốt ruột vì thế gọi ra pháp bảo muốn giúp người một phen, nghĩ rằng đạo hạnh của ta không đủ để hàng phục yêu ma kia, nhưng nếu hai chúng ta hợp lực đối phó hẳn sẽ có một tia hy vọng. Không ngờ người lại ngắt đi, thật sự là dọa ta sợ hết hồn. Nghĩ người thương thế không rõ, mà ta lại không có phần thắng, cố sức địch lại ắt gặp tai họa bất ngờ, không bằng mang người rời đi trước, ngày sau nghĩ biện pháp đối phó với nó. Vì thế mở kết giới định bảo vệ người rời đi. Vốn nữ Bạt kia quấn chặt lấy chúng ta không chịu tha, nhưng không biết vì sao nó bỗng nhiên phi thân rời đi. Trong lòng ta rất khó hiểu, nếu nó tiếp tục dây dưa, chỉ sợ chúng ta sẽ mất mạng, nhưng nó dường như đi rất vội. Ta dò xét mạch tượng của người, phát hiện người là một mối quá độ chứ không phải bị thương, lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ đến hành vi kì lạ của nữ Bạt, không thể để cho nó chạy thoát dễ dàng như vậy được nên ta vội đuổi theo. Đuổi đến bên hồ, lại chậm mất một bước. Nó đã hút mất tinh hồn Bùi Đông Vũ – Bùi công tử, bên hồ có rất nhiều người vây xem, ta sợ nó sẽ tiếp tục làm hại người vô tội. Nghĩ tới đó, nữ Bạt kia bỗng nhiên lại chạy mất, hình như có cái gì đó đang đuổi theo nó, hoặc là hấp dẫn nó, vì thế ta lại đuổi theo một đoạn đường, phát hiện một đàn tiểu quỷ khác đi theo một yêu ma, cũng không biết là cái gì hóa thành hình người. Nữ Bạt kia dường như có ba phần sợ hãi nó, đi theo yêu ma kia. Đám tiểu quỷ kia còn mang theo thi thể tiểu thiếu gia Lâm gia đi mất, mà ẩn chú ta hạ trên xác tiểu thiếu gia cũng bị phá. Ta sợ bị chúng nó phát hiện nên không dám tiếp tục đi theo nữa.”

Bạch Nham nói một chuỗi thật dài, nửa thực nửa giả, dọa Tông Tổ sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm ra sơ hở trong lời Bạch Nham, tuy có nghi ngờ nhưng không phải không tin.

Tông Tổ cau mày lại hỏi: “Đạo trưởng không biết yêu ma kia là gì sao?”

Bạch Nham lắc đầu nói: “Yêu ma kia chắc đã thành ma nhiều năm, xem nữ Bạt cung kính nó như vậy, ai..... Chỉ sợ nhân gian lại có thêm nhiều tai họa.”

“Có yêu ma lợi hại như vậy sao?” Tông Tổ thì thào tự nói, tiện đà hỏi, “Như vậy đạo trưởng còn nhớ rõ chúng nó đi hướng nào không?”

“Đi hướng tây.” Bạch Nham mừng thầm. Hành tung của Thiên Khê để tiểu hòa thượng này theo dõi đi, vừa khéo giảm bớt công việc cho hắn. Nghĩ tiểu hòa thượng này coi như thông minh, không đến mức không biết tự lượng sức liều mạng với Thiên Khê, chỉ muốn xem bày yêu ma này rốt cuộc đang muốn làm gì thôi.

Tông Tổ gật gật đầu, trầm tư một lát, đứng dậy nói với Bạch Nham: “Đa tạ đạo trưởng, Tông Tổ xin phép cáo từ.”

Bạch Nham giả bộ khẩn trương, hỏi: “Tiểu sư phụ muốn đuổi theo yêu ma kia sao?”

Tông Tổ đáp: “Đây là đương nhiên.”

“Vạn vạn không thể.....” Bạch Nham áp chế mừng thầm trong lòng, trên mặt lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Không đợi Bạch Nham có lí do thoái thác, hai bàn tay trắng nòn chấp lại, A di đà phạt một tiếng, nói: “Tiểu tăng dạo chơi tứ hải, tu hành tu đạo, một đường trăm yêu trừ ma, đây là tiểu tăng tự mình tu hành, cũng là việc tiểu tăng phải làm. Nếu sợ hãi yêu ma quỷ quái này, tiểu tăng quả thật đã phụ sự ưu ái của Phật tổ.”

“Này.....” Cái này thì có liên quan gì đến Phật tử? Bạch Nham đương nhiên sẽ không hỏi ra miệng, chỉ có thể khẽ lắc đầu thở dài, nói: “Nếu tiểu sư phụ đã quyết, lão đạo không tiện ngăn cản. Nhưng..... Lão đạo tự biết mình đạo hạnh tầm thường, có đi chẳng những không giúp được tiểu sư phụ, ngược lại còn làm phiền tiểu sư phụ, thật sự là.....”

“Tiểu tăng hiểu ý tốt của đạo trưởng. Tiểu tăng cáo từ.” Tòng Tổ lười nghe Bạch Nham giả vờ khách khí, nóng vội muốn tìm yêu ma Bạch Nham đã nói, vội vàng rời đi.

Tòng Tổ chẳng những không ngốc, có lẽ còn thông minh hơn Bạch Nham nghĩ. Hắn nghe Bạch Nham nói, vẫn có hơi nghi ngờ Bạch Nham, không hoàn toàn tin tưởng. Nhưng so với hàng yêu phục ma, chút bí mật nhỏ của Bạch Nham này không là gì hết. Tòng Tổ là người xuất gia, tuổi còn trẻ đã không màng tục sự, tu hành nhiều năm cho nên tâm hồn thuần khiết, sao lại không biết ai cũng có bí mật không muốn bị người khác biết. Nếu Bạch Nham thật sự muốn giấu diếm, hắn tội gì phải cố đi vào ngõ cụt. Không gì quan trọng bằng việc điều tra tung tích của yêu ma kia. Cho dù Bạch Nham cố ý bẫy hắn, đẩy hắn vào nguy hiểm, hắn cũng sẽ tuyệt đối không vì con đường phía trước nguy hiểm mà lùi bước.

Bạch Nham nhìn Tòng Tổ biến mất, lắc đầu, thở dài: “Tiểu hòa thượng này thật đúng là quật cường, ai, hy vọng hắn đừng quá ngốc tự mình chạy tới chịu chết, bằng không ta lại tạo nghiệp chướng mất.”

14. Chương 14: Một Tia Linh Khí

“Biết mình tạo nghiệp chướng còn lừa hắn đi?” Tiếng chuông quầy Ly không biết từ đâu truyền ra khiến Bạch Nham hoảng hốt.

Bạch Nham quay người lại, chuông quầy Ly đã sớm đứng ở phía sau hắn.

“Vết thương của nàng đã khỏi chưa? Sao lại tới đây?” Bạch Nham hỏi.

Chuông quầy Ly đi đến ngồi ở vị trí bên cạnh Bạch Nham, thản nhiên đáp: “Chút thương tích ấy tính dưỡng hai ngày còn chưa đủ sao?”

Bạch Nham không ý kiến, lại ngồi xuống.

Chuông quầy Ly lại hỏi: “Rốt cuộc ngươi có ý gì? Thật sự muốn để tiểu hòa thượng Tòng Tổ kia đi tìm Thiên Khê sao? Không sợ Thiên Khê một chuông đập chết thẳng nhóc kia à?”

Bạch Nham lắc đầu nói: “Ta đã xem mệnh cho Tòng Tổ.”

“Ngươi xem rồi?” Chuông quầy Ly hơi kinh ngạc, từ xưa đến nay Bạch Nham rất ít khi tính toán mệnh cách của người khác, luôn nói cái gì mà thiên mệnh không thể sửa, đều là tạo hóa, biết trước thì làm được gì, chỉ tổn tăng thêm phiền não ... vân vân, lần này sao hắn lại tò mò như vậy?

“Chẳng phải chính nàng cũng đã tính rồi sao?” Bạch Nham hỏi ngược lại.

Chuông quầy Ly gật gật đầu, coi như trả lời.

“Cũng không tính ra đúng không?”

Chuông quầy Ly lại gật đầu.

“Có thể chứ, nếu chúng ta đều không tính được, thẳng nhóc này nhất định không phải người phạm, có thể để hắn đi dò đường trước.” Bạch Nham nói, “Dựa vào tuệ căn và đạo hạnh của hắn, cuộc đời này có vài chuyện nên xem tạo hóa, chúng ta tạm thời cứ theo dõi cái đã.”

“Chúng ta không tính ra được không có nghĩa hắn chính là thiên thần giáng thế, có tấm thân bất tử, người không sợ hắn bị Thiên Khê bóp chết à.” Chuông quầy Ly nhìn Bạch Nham thoải mái tự tại, thật sự không biết có phải hắn muốn hại chết Tòng Tổ hay không nữa.

Bạch Nham nâng cốc trà, tinh tế ngửi ngửi, nhấp một ngụm, nói: “Ta cũng không lừa nàng, ta tính mệnh cách của Tòng Tổ vốn là vì chuỗi phật châu trên người hần. Ban đầu định tìm ra lai lịch của hần và chuỗi phật châu đó, nhưng không tính ra được gì. Có lẽ không phải đạo hạnh của chúng ta không đủ, mà là hần rất đặc biệt. Có lẽ hần và phật châu của hần có thể khắc chế Thiên Khê. Thế sự vô thường, nói không chừng hần sẽ là phúc tinh của chúng ta đấy.”

Chưởng quầy Ly khẽ hừ nhẹ một tiếng, không nói gì nữa. Phúc tinh với chả không phúc tinh, nàng mặc kệ. Chuyện tới chân chẳng phải vẫn do mình tự gánh vác sao. Ai chẳng có lúc kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe, đến lúc đó phúc tinh để làm cái chết tiệt gì.

Chưởng quầy Ly vốn tưởng Bạch Nham sẽ ra ngoài nên mới đến. Nàng nghĩ rằng hần sẽ đến Phong Đô thăm dò, ai dè hần lại chạy tới tiệm phái Tòng Tổ đi. Vì thế nàng cụt hứng về phủ.

Về nhà, chưởng quầy Ly buồn chết, vì thế đi tìm Đỗ Tuyền. Ai ngờ thằng nhóc này không chịu nằm trên giường mà chạy đi đâu không biết. Nàng sang phòng Đỗ Tuyền, đi vài vòng trong sân mà không thấy bóng người nào, vì thế gọi hai tiếng: “Tiểu Tuyền! Tiểu Tuyền! Người ở đâu?”

“Ở đây, ở đây!” Đỗ Tuyền giống như con cá chép từ dưới sông nhỏ trong viện nhảy lên, tung người xoay một vòng rồi lại rơi xuống nước.

Chưởng quầy Ly thấy hần dường như rất vui vẻ, cười nói: “Người đang làm gì đấy?”

“Chưởng quầy, trong nước rất thoải mái!” Đỗ Tuyền từ trong nước nhô đầu ra, phần thân vẫn còn chìm trong nước.

“Thằng nhóc này..... Khỏe rồi cũng không được chơi đùa như thế, lên đây đi.”

Đỗ Tuyền gật đầu, từ trong nước nhảy lên bờ, đứng cách chưởng quầy Ly một đoạn, sợ nước bắn lên người nàng.

Chưởng quầy Ly nhìn thẳng Đỗ Tuyền toàn thân, bỗng nhiên ngẩn người, trải qua một kiếp này hần đã không còn giống với trước nữa. Trước kia Đỗ Tuyền giống như một thằng nhóc, vóc người bình thường, thể trạng bình thường. Nhưng giờ linh nguyên đã hòa vào trong thân thể hần, không chỉ có pháp lực tăng lên mà ngay cả bề ngoài cũng thay đổi. Người bình thường có lẽ sẽ không phát hiện ra ngay, cùng lắm cũng chỉ cảm thấy Đỗ Tuyền cao lớn hơn thôi. Nhưng chưởng quầy Ly liếc mắt một cái đã nhìn ra sự khác biệt. Hần giống một người đàn ông trưởng thành, sức lực và khí chất bây giờ Đỗ Tuyền trước kia không thể sánh bằng.

Đỗ Tuyền bị chưởng quầy Ly nhìn có hơi xấu hổ, vội vàng chạy trốn, còn nói vọng lại: “Ta đi mặc quần áo.”

Chưởng quầy Ly cười xùy một tiếng: “Ai bảo người lớn vậy rồi còn thích chơi đùa ầm ĩ!” Thật ra loại người ngàn năm bất tử như chưởng quầy Ly thấy cái gì cũng thế, nàng đã sớm không nhớ rõ cảm giác thẹn thùng, mặt đỏ, tim đập nhanh nữa rồi.

Chưởng quầy Ly đứng ở trong đình viện, tùy ý đi qua đi lại, bỗng nhiên ánh mắt bị một gốc cây phong lan bên cạnh ao hấp dẫn, lá xanh biếc uyển chuyển nở ra hoa lan hồng nhạt vô cùng kiều diễm. Nàng khẽ cau mày, vừa nâng tay đã bị Đỗ Tuyền vội vàng mặc quần áo chạy đến ngăn cản.

“Chưởng quầy, tha cho nó đi.” Đỗ Tuyền nhìn cây phong lan kia, nói: “Nó đã có cơ hội thành hình chính là may mắn của nó, xin chưởng quầy hạ thủ lưu tình.”

Chưởng quầy Ly nhìn Đỗ Tuyền nói: “Chẳng qua là cây cỏ, dính linh khí của người mới có thể thành hình. Nếu ta tha cho nó, trong viện này không biết sẽ có bao nhiêu thứ thành tinh đâu.”

Đỗ Tuyền biết chưởng quầy Ly nói có lý, nhưng đây là lần đầu tiên sau khi hần thành hình có khả năng điều khiển sinh mệnh. Sau khi trải qua một lần sinh tử pháp lực tăng lên đối với người đã tu luyện nhiều năm như Đỗ Tuyền mà nói, đây quả thực là một sự ủng hộ lớn khiến hần phấn khởi. Giờ phút này, Đỗ Tuyền linh lực tràn đầy, cảm thấy toàn thân tràn ngập sức sống. Hần còn chưa học được cách áp chế linh lực của mình, cũng chính vì thế mới khiến cây phong lan bên cạnh ao nhiễm linh lực của hần mà thành tinh. Ở trong lòng hần đối với cây phong lan này hình thành một chút tình cảm vương bận, khiến hần không đành lòng, thương hại nó.

Chưởng quầy Ly nhìn yêu thương hiện rõ trên mặt Đỗ Tuyền, bất đắc dĩ thở dài nói: “Ai..... Được rồi được rồi, trong nhà này còn thiếu người bưng trà đổ nước, giặt quần áo nấu cơm.”

Dứt lời, chưởng quầy Ly đi đến bên cây phong lan kia, cúi người xuống nhẹ nhàng thổi khí lên nó. Phong lan kia lắc lư, một quang sáng màu trắng bạc hiện ra. Quang sáng dần dần tỏa ra chậm rãi biến thành hình người, là một cô gái xinh xắn lạnh lợi.

Đỗ Tuyền nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, vừa mừng vừa sợ: “Chưởng quầy, đây.... đây?”

“Đặt tên cho nàng đi.”

Cô gái chớp chớp đôi mắt trong veo như nước, đầu tiên là nhìn chưởng quầy Ly cảm kích cười cười, rồi lại nhìn về phía Đỗ Tuyền chờ mong tên của nàng.

“Hả? Tên? À..... tên là Chỉ Lan được không?”

Cô gái cười ngọt ngào, dường như là rất thích cái tên này.

Chưởng quầy Ly cười khẽ một tiếng, đang định xoay người rời đi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại nói: “Nàng mới thành hình, lại dựa vào linh khí của người và pháp lực của ta mới có thể thành tinh, không thể so với những kẻ tự tu hành, cho nên còn chưa thể nói. Chúng ta nói gì, nàng nghe hiểu nhưng muốn nói chuyện được thì phải tu hành thêm một thời gian nữa. Còn có, đừng để nàng ra khỏi tòa nhà này. Trong ngoài nhà đều có kết giới của ta và Bạch Nham, sẽ không bị người ta nhận ra yêu khí nên rất an toàn. Nhưng ra ngoài thì một tên tiểu quý cũng có thể làm nàng bị thương. Nếu gặp phải mấy kẻ như Tòng Tổ chắc chắn sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán.”

Đỗ Tuyền vội gật đầu, vui vẻ nói: “Hiểu rồi hiểu rồi, ta sẽ giúp nàng ấy tu hành!”

Chỉ Lan cũng hiểu được những gì chưởng quầy Ly nói, học Đỗ Tuyền gật đầu.

Đỗ Tuyền vui vẻ kéo Chỉ Lan đi dạo quanh nhà, để nàng làm quen với nơi này. Tuy rằng cây phong lan này sinh trưởng ở đây, nhưng hôm nay nàng mới thực sự tự do.

Chưởng quầy Ly ngồi ở trên cầu, nhìn bóng mình phản chiếu trong nước ngẩn người. Không biết có phải vì sống quá lâu rồi nên nàng bắt đầu có cảm giác chết lặng đối với mọi chuyện bên người hay không. Hôm nay Đỗ Tuyền vì một gốc cây phong lan mà vui vẻ, nhưng nàng lại không cảm thấy gì cả. Cảm giác mất mát như lá thu rơi xuống mặt hồ nhẹ nhàng gợn lên một vòng sóng. Nàng khát vọng cái gì, đợi chờ cái gì, một người, một cảnh, một chuyện, dường như đều là khoan thai và hạnh phúc nàng từng có được trong mơ. Hạnh phúc thuộc về nàng đâu? Nàng mất nó đã bao lâu rồi? Quên nó đã bao lâu? Chính nàng cũng đã không nhớ rõ, chỉ sợ đây cũng là một chút tự bi ai hối tiếc trong lòng nàng thôi.

Buổi tối Bạch Nham về ăn cơm, bỗng nhiên phát hiện tiểu yêu tinh Chỉ Lan không biết chui từ đâu ra này cũng rất giật mình. Hắn mở to mắt ngạc nhiên nhìn chưởng quầy Ly.

“Nhìn ta chăm chăm như thế làm gì?” Chưởng quầy Ly tức giận trừng lại Bạch Nham.

“Là nàng giúp Chỉ Lan thành hình sao?”

“Thì sao nào?”

Bạch Nham càng không ngừng lắc đầu, thở dài: “Chắc chắn, thật đúng là chuyện lạ!”

“Hừ.” Chưởng quầy Ly hừ lạnh một tiếng, không thêm quan tâm đến hắn.

Chỉ Lan đứng bên nhìn hai người, hoàn toàn không hiểu bọn họ nói thế là có ý gì, vì thế chuyển ánh mắt nghi vấn sang Đỗ Tuyền.

Đỗ Tuyền hơi hơi lắc đầu, ý bảo hắn cũng không hiểu. Chỉ Lan vô cùng tò mò, nhưng Đỗ Tuyền lại coi như không thấy. Hắn thích thú dạy Chỉ Lan dùng đũa, nhìn nàng vội vàng uống canh lại bị bỏng lưỡi. Cảnh này thật giống một gia đình bình thường, hai cha mẹ không biết tranh luận chuyện gì, anh trai ngồi bên chơi đùa với em gái. Đây chính là cuộc sống Bạch Nham luôn muốn bảo vệ.

Không khí kỳ lạ này kéo dài đến sau khi ăn xong. Vấn đề nấu cơm rửa bát vất vả linh tinh đều do một mình Đỗ Tuyền làm, giờ có thêm Chỉ Lan giúp đỡ, hắn đương nhiên vui vẻ. Chưởng quầy Ly tính tình

tiểu thư ngàn năm không thay đổi, ăn xong rồi đương nhiên là muốn thảnh thơi ngồi trong đình viện phơi trăng. Bạch Nham cầm chén trà nóng ngồi cùng chương quỳ Ly trong đình, bị nàng xem thường mà vẫn không biết thức thời, quấy rầy thanh tịnh của nàng.

“Nếu người có tin tức gì về Thiên Khê thì mau nói đi.” Chương quỳ Ly không chịu nổi Bạch Nham cứ nhìn mình chằm chằm như thế, cứ như thể nàng độ chút pháp lực cho Chỉ Lan là làm chuyện đại nghịch bất đạo vậy.

Bạch Nham ho nhẹ hai tiếng che giấu tiếng cười, tiện đà nói: “Nói đến Thiên Khê, chẳng phải nàng hiểu hẳn hơn ta sao. Nàng không đoán ra được vì sao hẳn lại tặng lễ vật cho quý mẫu Hỏa Linh ư?”

Chương quỳ Ly lắc đầu, nói: “Hiểu hẳn thì sao, đã ba trăm năm rồi ta chưa gặp hẳn, ai biết hẳn muốn làm trò gì chứ, chẳng qua có một chuyện có thể khẳng định, hẳn nhất định không có lòng tốt. Vân Nhai tự phụ mà Thiên Khê thì cuồng ngạo, cho dù Ngọc Hoàng đại đế mời bọn họ đến tiệc bàn đào, bọn họ chưa chắc đã nể mặt. Ngoại trừ sự phụ, bọn họ không bao giờ thành tâm tặng lễ vật cho bất cứ thần, ma nào.”

“Theo lời nàng, bọn họ có hành động kỳ lạ như lần này chỉ sợ vẫn là vì muốn phá phong ấn Ngũ hành sao.”

Chương quỳ Ly nhăn mày nói: “Bọn họ không biết chán à? Ngàn năm cứ làm mỗi một chuyện, bọn họ không biết tìm niềm vui khác sao?”

Bạch Nham khẽ lắc đầu thở dài: “Chính vì trăm ngàn năm vẫn làm mãi một chuyện, thế nên bọn họ mới càng quyết tâm.”

“Hừ, quyết tâm thì sao? Ứng Long [1] đã chết, đá Vô Sắc giờ không biết ở nơi nào, bọn họ lại không tìm thấy ta. Phong ấn trận pháp Ngũ Hành kia không thể nào bị phá được.” Tuy Chương quỳ Ly ngoài miệng nói vậy, nhưng vẫn không xua tan được bất an trong lòng, dường như nó đang nhắc nhở nàng chỉ lừa mình dối người mà thôi.

15. Chương 15: Phong Ấn Ngũ Hành Trận

Không biết có phải vì trong thành không còn cương thi gây họa nữa không mà ánh trăng ban đêm cũng trở nên dịu dàng hơn. Trong đình viện hai người ngồi chung mà không nói gì, trong không gian tĩnh lặng chỉ có tiếng gió xào xạc bên tai.

Nhớ về ba trăm năm trước, trong lòng chương quỳ Ly vẫn có một chút bất an khó hiểu. Năm đó nếu không gặp được Bạch Nham, có lẽ nàng vĩnh viễn sẽ không có được những ngày an bình như lúc này. Khi đó, nàng bị Thiên Khê và Vân Nhai đuổi bắt, vài năm sống trong cảnh đầu giết trần ngập máu tanh. Xong vào ngọn núi đó là ngẫu nhiên, phát hiện linh nguyên Đỗ Tuyên là ngẫu nhiên, gặp được Bạch Nham là ngẫu nhiên, liên lụy Bạch Nham suýt chút nữa bị giết cũng là ngẫu nhiên. Rất nhiều ngẫu nhiên bị Bạch Nham gọi là cơ duyên, rất nhiều trùng hợp bị Bạch Nham gọi là vận mệnh, chương quỳ Ly trước giờ vẫn luôn khinh thường. Vật đổi sao dời, nay bọn họ nên làm như thế nào đây? Trốn xa khỏi Thiên Khê và Vân Nhai? Hay nên nói, đây là lúc chấm dứt?

Bạch Nham thấy chương quỳ Ly như có dăm chiêu, yên lặng rất lâu, không nhin được mở miệng nói: “Nếu bọn họ thực sự có cách cởi bỏ trận pháp Ngũ Hành thì sao? Chúng ta ngồi yên không để ý sao?”

“Để ý? Muốn để ý thế nào? Giết Thiên Khê và Vân Nhai? Người có năng lực này sao?” Chương quỳ Ly chằm chọc cười nói, “Nếu bọn họ thật sự mở được phong ấn, người phải đến miếu Nữ Oa thành tâm thành ý dập đầu vài cái thật vang với Nữ Oa nương nương, để Nữ Oa nương nương xuống nhân gian phong ấn nó lại một lần nữa.”

Bạch Nham hơi lắc đầu, bắt đầu dĩ cười nói: “Nếu chỉ đơn giản như thế, dập đầu có là gì.”

Chương quỳ Ly thu nụ cười, trầm mặt hỏi: “Rốt cuộc người nghe được cái gì? Vì sao lại lo lắng như thế?”

“Ai,” Bạch Nham than nhẹ một tiếng, nói, “Không phải tin tức tốt.”

“Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói.”

“Rốt cuộc Phong Đô đã xảy ra chuyện gì, hoặc sẽ phát sinh chuyện gì không ai biết. Nhưng trước mắt yêu ma có chút đạo hạnh đều đang hướng về Phong Đô. Mà người tu hành như Tòng Tổ căn bản không thể ứng phó được tình huống như vậy. Hôm nay vốn định đi tìm thổ địa, nhưng không tìm được.”

“Trốn rồi à?” Chương quỳ Ly hơi bất ngờ, tiểu tiên thổ địa kia cho dù có trốn, cũng sẽ bị Bạch Nham tìm được mới đúng.

Bạch Nham lắc đầu, nói: “Chỉ sợ thổ địa công nơi này đã sớm bị nữ Bạt kia xử lý rồi.”

“Thổ địa công tốt xấu gì cũng là tiểu thần tiên, sao lại dễ dàng bị nữ Bạt xử lý chứ?” Chương quỳ Ly càng kinh ngạc.

“Nếu là Thiên Khê làm thì sao?”

“Hà?” Chương quỳ Ly ngăn người, suy nghĩ một lát hỏi, “Ý của ngươi là, Thiên Khê vì muốn có được đứa bé kia nên đã giết thổ địa công? Nhưng vì sao chứ? Thổ địa công quản lý hộ tịch, bảo vệ yên bình, tiểu thần tiên như vậy nếu muốn đối phó yêu quái ngàn năm thì có hơi khó khăn nhưng cũng không đến nỗi bị giết, huống chi nữ Bạt cũng sẽ không vô duyên vô cớ ôm phiền toái về mình.”

Bạch Nham vuốt cằm nói: “Đương nhiên không phải vô duyên vô cớ. Ta nghĩ đứa bé Lâm gia kia vốn không phải là người.”

“Cái gì?!”

“Ta không tìm thấy thổ địa công, vì thế đến địa phủ một chuyến. May mà ta và phán quan có chút quan hệ cá nhân, hẳn mới châm chước cho ta xem sổ sinh tử, trong đó không có tiểu thiếu gia Lâm gia.”

Chương quỳ Ly ngạc nhiên và nghi ngờ, bỗng nhiên hỏi: “Ngươi có quan hệ với quỷ phán quan lúc nào vậy?”

“Ha ha, đây chuyện từ rất lâu rồi.” Bạch Nham không trả lời chương quỳ Ly, tiếp tục nói, “Theo phán đoán của ta, tiểu thiếu gia Lâm phủ có thể vốn là quỷ thai hoặc linh thai, từ nhỏ đã khác thường. Cương thi này sợ thổ địa công xen vào chuyện của bọn họ, nên đã dứt khoát xử lý thổ địa công.”

“Sao ngươi lại biết đây là âm mưu của Thiên Khê?”

“Cho dù không phải hẳn bày mưu đặt kế, giờ hẳn cũng vẫn có lợi.”

Chương quỳ Ly lại trầm tư, thì thào lẩm bẩm: “Hay là thật sự đã đến lúc rồi?”

“Đến lúc gì?” Bạch Nham hỏi.

Chương quỳ Ly nghĩ nghĩ, nói: “Nói ra thì rất dài. Lúc trước, ta cùng Thiên Khê và Vân Nhai giống như huynh muội ruột thịt, trải qua những ngày tiêu dao tự tại. Nếu không phải có một lần ta vô ý nghe được bọn họ nói chuyện, biết mình sắp gặp đại nạn, cũng sẽ không chạy trốn.”

Thật ra Bạch Nham cũng chưa từng nghe chương quỳ Ly nói vì sao ba trăm năm trước nàng lại bị Thiên Khê và Vân Nhai đuổi bắt. Chỉ biết nàng là một trong những mấu chốt để mở trận pháp Ngũ Hành. Chương quỳ Ly cũng không muốn nói đến những chuyện trước kia.

Ta đã từng nói cho ngươi, ta ngẫu nhiên bước vào núi Ngũ Hành, cơ duyên bị Hậu Khanh [1] dẫn độ thành ma, cùng Thiên Khê và Vân Nhai xem như đồng môn. Bọn họ từng là bằng hữu, là người thân của ta, giống như ngươi và Đỗ Tuyên vậy,” Chương quỳ Ly nói qua loa đoạn chuyện cũ kia, dường như cũng không muốn nói cho Bạch Nham quá nhiều, “Thiên Khê thường nói, một ngày nào đó Hậu Khanh chắc chắn sẽ lại được nhìn thấy ánh mặt trời, nắm trong tay tam giới, chẳng qua là phải chờ đến thiên thời. Ta vốn không để ý, cho đến một ngày nghe được Thiên Khê và Vân Nhai ở trong thư các nói đến phương pháp giải trận pháp Ngũ Hành mới biết được mình sẽ trở thành tế phẩm giải phong ấn, mà bọn họ đã lên kế hoạch từ rất lâu, rất lâu rồi. Chờ đến khi tập hợp đủ Thiên linh sau khi Nữ Oa phong ấn Hậu Khanh, cũng chính là linh nguyên thuần khiết cùng với đá Vô Sắc trong Ngũ hành.”

Bạch Nham nói chen vào: “Ta biết đại khái về trận pháp Ngũ Hành, nhưng thiên thời là lúc nào?”

“Ta không biết.” Chương quỳ Ly đáp, “Ta vốn tưởng rằng khi tập hợp đủ Thiên linh là thiên thời, giờ xem ra có lẽ cũng không đơn giản như vậy. Hai người bọn họ làm nhiều chuyện như vậy tuyệt tối không phải nhằm chán mà bày trò.”

“Nói cũng như không.....” Bạch Nham hơi thất vọng, chẳng qua cũng đã liệu trước chuyện chương quỳ Ly không biết được gì nhiều.

Chương quỳ Ly nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Tất cả cũng chỉ do hai chúng ta phán đoán mà thôi, không thể quá mức võ đoán, vẫn nên biết rõ ràng rồi nói sau.”

Bạch Nham gật đầu nói: “Đúng là nên biết rõ ràng.....”

Bạch Nham liếc nhìn chương quỳ Ly, bỗng nhiên cười rộ lên.

“Người cười cái gì?”

“Không có gì. Thật ra chúng ta cũng không cần lo lắng gì nhiều. Nàng nói đúng, Ứng Long đã chết, đá Vô Sắc đã thất lạc được gần năm trăm năm, mà Thiên Khê và Vân Nhai lại không tìm thấy nàng, nghĩ thế nào vẫn là chúng ta có lợi.”

Chương quỳ Ly liếc trắng mắt, hừ lạnh một tiếng nói: “Còn không phải tại người khiến chúng ta lo lắng, ta nói mấy câu người có thể yên tâm được sao?”

Bạch Nham cười nói: “Nàng mới là người nên yên tâm mới phải, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để Thiên Khê hoặc Vân Nhai động tới nàng.”

Chương quỳ Ly nghe xong cười khê một tiếng, xoay người đi về phòng mình. Nàng không biết trong lời nói của hần có vài phần vui đùa vài phần thật lòng, hần cũng không rõ trong nụ cười của nàng có vài phần vui mừng vài phần trào phúng.

Lâm phủ liên tục bệnh chết ba người, Bùi đại thiếu gia bất hạnh chết đuối, hai chuyện này khiến người trong thành hoảng sợ một thời gian, nhưng thời gian trôi qua qua, chưa đến hai tháng mọi người đã ít nhắc lại việc này. Chuyện làm ăn của tiệm quan tài phố Tây cũng lạnh lẽo thật lâu, may mắn là kiếm được từ Lâm gia và Bùi gia không ít, tiệm quan tài có ngừng việc nửa năm cũng không sao. Tiểu nhị trong cửa hàng đương nhiên mừng rỡ nhàn hạ, Đỗ Tuyên lại có nhiều thời gian rồi cùng Chỉ Lan, dạy nàng “Làm người”, cùng nàng chơi đùa. Chương quỳ Ly và Bạch Nham đi chung quanh hỏi thăm tình hình ở Phong Đô, đáng tiếc thu hoạch được rất ít. Ngày thường họ vẫn cãi nhau, ngay cả Chỉ Lan giờ cũng coi như không thấy. Cho đến hai tháng sau, trời còn chưa sáng Bạch Nham và chương quỳ Ly đều bị cảm giác có điềm xấu làm bình tĩnh.

Bạch Nham và chương quỳ Ly gần như là cùng bước ra cửa phòng cùng một lúc, bọn họ nhìn thấy người kia cũng không kinh ngạc, trầm miệng một lời hỏi: “Núi tuyết Tây Linh?”

Hai người còn chưa kịp nghĩ nhiều, Đỗ Tuyên cũng vội vàng chạy ra khỏi phòng, hô lên: “Lão đạo! Chương quỳ! Xảy ra chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Người cũng cảm thấy sao?” Bạch Nham quay người lại, hỏi Đỗ Tuyên đang vội vã chạy tới.

“Ừ, giống như sắp động đất vậy, ta cảm thấy nguồn nước ngầm không ổn định liên tiếp, sau khi tĩnh lại lại loáng thoáng nghe thấy rất chim thú kêu to, xảy ra chuyện gì rồi à?” Từ khi hấp thu linh nguyên, cảm giác của Đỗ Tuyên nhạy bén hơn trước kia gấp trăm ngàn lần, chính hần cũng phải mất rất nhiều thời gian mới dần quen với cảm giác mẫn cảm như vậy, cũng có thể dễ dàng điều khiển linh lực cuộn cuộn không ngừng.

“Không phải động đất, còn đáng sợ hơn thế nhiều.” Chương quỳ Ly nói, “Không riêng gì chim thú, ngay cả hoa cỏ cây cối cũng đang phát ra báo động, ta chưa bao giờ nghe thấy tiếng rít gào nào kinh khủng như thế.”

“Chương quỳ, là phía tây đúng không, ta cảm thấy nó cách chúng ta rất xa mà.”

Bạch Nham đáp: “Cách chúng ta rất xa, nhưng núi tuyết Tây Linh lại ở rất gần Phong Đô.”

“Sợ nhất chính là lại có liên quan đến Thiên Khê.” Chương quỳ Ly tiếp lời.

Bạch Nham gật đầu, nói: “Tiểu Tuyền người ở lại, ta và chưởng quầy đi xem.”

Đỗ Tuyền không kịp lên tiếng trả lời, Bạch Nham và chưởng quầy Ly đã biến mất trong gió.

Bạch Nham và chưởng quầy Ly bước đi trên mây, từ không trung nhìn xuống đám yêu khí ngùn ngụt, đất rung núi chuyển, chim hót thú rống không ngừng bên tai.

“Địa phủ cũng không âm trầm khủng bố bằng nơi này.” Bạch Nham cau mày.

Chưởng quầy Ly nhìn tình cảnh này, trong lòng cũng biết bọn họ đến chậm một bước, phía dưới đã là khung cảnh sinh linh đồ thán, hai người bọn họ căn bản không làm được gì, “Tại sao lại như vậy?”

“Đi xuống nhìn xem.”

“Ừ.”

Hai người tiến vào núi tuyết Tây Lĩnh, sơn linh tối như mực, yêu khí dày đặc, chưởng khí hỗn tạp mùi máu tươi tràn ngập trong không khí làm người ta buồn nôn, chung quanh chất đầy thi thể động vật, phần còn lại của chân tay đã bị cụt, cây cối bị nhổ bật rễ. Núi tuyết màu trắng nay biến thành đỏ sẫm, đi đường cũng không biết đặt chân vào chỗ nào, mỗi một bước đều như đang dẫm lên máu thịt.

“Lão đạo, người xem.” Chưởng quầy Ly đi đến bên một gốc cây tùng trăm năm đã bị đổ bật cả rễ, phía trên có dấu vết móng vuốt sắc nhọn, trên vết trảo còn lưu lại da lông máu thịt, “Là hồ yêu.”

“Da thịt là hồ yêu, như vết cào này là do cái gì tạo thành?”

Bạch Nham đưa tay lấy đám lông hồ ly trắng dính máu xuống nhìn nhìn lại ngửi ngửi, nói: “Đây là da lông trước ngực hồ yêu ngàn năm, xem ra bị thương không nhẹ, thật sự là gặp phải đối thủ rồi, chúng ta cũng phải cẩn thận chút.”

Lại đi tiếp một đoạn, Bạch Nham và chưởng quầy Ly thấy được không ít thi thể yêu quái, yêu khí phía trên còn chưa tan đi, nhưng Tinh nguyên đã không còn đường như là bị hút đi.

Hai người còn đang không hiểu ra sao, Bạch Nham dường như đột nhiên nhận ra cái gì, kéo chưởng quầy Ly bước đi, vừa đi vừa nói: “Tòng Tổ ở trong núi.”

“Sao người biết? Sao hẳn lại ở trong núi?”

“Lúc Tòng Tổ hôn mê, là ta giúp hắn khâu lại hạt tràng, ta đã động tay động chân trên đó, chỉ cần hắn ở gần ta nhất định sẽ biết.”

Không bao lâu, chưởng quầy Ly và Bạch Nham tìm đến một cái sơn cốc. Bạch Nham rất khẳng định Tòng Tổ ở trong này. Lúc này bọn họ vừa khéo nhìn thấy một con báo tuyết cắn chết một con Đại bàng tinh, hút tinh nguyên của Đại bàng tinh ra rồi nuốt vào.

[1] Hậu Khanh: Trong Dã Sử có ghi lại, Hậu Khanh cùng ba cương thi khác (Doanh Câu, Hạng Bạt, Tương Thần) là thủy tổ của cương thi, đã có từ khi con người còn chưa xuất hiện. Là yêu thú thời Hồng Hoang, đến thời Trung cổ mới biến mất.

Trong hệ thống thần thoại cổ Trung Quốc, bốn thủy tổ của cương thi đều xuất hiện trong thời Hoàng Đế đại chiến Xi Vưu. Trong trận đại chiến đó, Hậu Khanh mới biến thành cương thi.

Trong Sơn Hải Kinh có ghi lại Ma Tinh Hậu Khanh là em trai Hậu Thổ Hoàng Đế, được Hậu Thổ phái đi trợ giúp Hoàng đế đánh lại Xi Vưu. Không ngờ Hậu Khanh chịu ảnh hưởng của đám người Xi Vưu nên đã gia nhập Đông Di, đối nghịch với Hoàng Đế, thậm chí không tiếc biến mình thành phi thi giống nữ Bạt. Sau khi hóa thành ma tinh, không ai có thể áp chế hắn. Sau này Nữ Oa liên hợp với Hậu Thổ, Tử Vi, Câu Trần, Địa Tàng, lấy trận pháp Ngũ Hành phong ấn hắn.

Hậu Khanh là một trong thập đại ma thần thượng cổ.

16. Chương 16: Đến Tuyết Sơn Tây Lĩnh

Báo tuyết không lớn, ước chừng dài hơn hai thước, cao bằng người, ánh mắt vô cùng hung dữ, móng vuốt sắc bén như đao, trên răng nanh sắc nhọn còn dính máu, bộ lông trắng như tuyết còn rất nhiều vết máu đủ màu sắc, trên người đủ loại yêu khí, nó nhất định đã chiến đấu với rất nhiều yêu quái. Giết chết Đại bàng tinh, nuốt Tinh nguyên, nhưng báo tuyết dường như cũng bị thương, thở ra hai ngụm khí nóng, chậm rãi đi trên tuyết nghỉ ngơi.

Chưởng quầy Ly và Bạch Nham nhìn nhau, đều tự khấp chú ản thân, tránh khỏi báo tuyết đi vòng vào trong sơn cốc. Hai người vừa tới cửa cốc, báo tuyết bỗng nhiên đứng lên, dùng cái mũi ngửi ngửi, dường như là ngửi thấy mùi gì khiến nó tức giận nên lại phát ra tiếng gầm gừ.

“Bị phát hiện à?” Giọng Chưởng quầy Ly truyền vào tai Bạch Nham.

“Con báo tuyết này chỉ có mấy trăm năm đạo hạnh, còn không đến mức có thể nhìn thấu chú ản thân của chúng ta. Sợ là có cái gì khác đang đến đây.”

Chưởng quầy Ly cau mày, chậm rãi nhắm hai mắt lại, thần thức càng ngày càng lan xa, nói: “Ngọn núi này rất hỗn loạn, yêu quỷ vô số, ta không phân biệt được rõ ràng lắm, nhưng dường như có cái gì đang tới gần.”

Bạch Nham nói: “Chúng ta vào cốc trước, tìm được Tòng Tổ rồi nói sau.”

“Ừ.”

Bên trong sơn cốc sạch sẽ hơn bên ngoài rất nhiều, ngoại trừ một ít dấu vết động đất đất đá vụn trên đất, thì không gặp thi thể chông chất như núi, xem ra con báo tuyết kia vẫn luôn bảo vệ sơn cốc nhỏ này.

Sơn cốc rất nhỏ, không cần nửa khắc đã kiểm tra xong. Chưởng quầy Ly và Bạch Nham nhanh chóng tìm được Tòng Tổ, hẳn đang ở cùng một cô gái khác.

Cô gái mặc da thú, hài dưới chân cũng làm bằng da thú, dường như là từ nhỏ đã lớn lên tại nơi sơn dã này, báo tuyết đang bảo vệ nàng sao? Một cô gái loài người? Chưởng quầy Ly và Bạch Nham đều có chút khó hiểu.

Tòng Tổ nằm ngã bên người cô gái, hẳn là bị thương, cô gái gọi thế nào hẳn cũng không phản ứng.

“Này này, tiểu hòa thượng, người đừng làm ta sợ, mau tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!” Cô gái dùng sức lay hẳn, nhưng hẳn không đáp lại một câu.

Chưởng quầy Ly nhìn Tòng Tổ, nói với Bạch Nham: “Lão đạo, nếu người không hiện thân cứu người, tiểu phúc tinh của người sẽ bị Diêm vương gia mang đi đấy.”

Bạch Nham thở dài, giải chú ản thân, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô gái, khiến cô gái kia sợ tới mức hét ầm lên: “Bạch Bạch!!! Cứu!!!!”

Báo tuyết ngoài cốc nghe thấy cô gái kêu cứu, lập tức muốn lao vào cốc bảo vệ cô gái, nhưng không ngờ một trận gió tuyết ập đến, nó như bị cái gì cản cổ, phát ra một tiếng rống.

“Bạch Bạch?!” Cô gái hoảng hốt, vô cùng lo lắng muốn ra ngoài cốc nhìn xem, nhưng ngại Bạch Nham không biết từ đâu chui ra, không dám rời khỏi Tòng Tổ.

Bạch Nham liếc chưởng quầy Ly một cái, chưởng quầy Ly liền đi ra ngoài cốc.

“Cô nương chớ sợ, ta tới cứu Tiểu sư phụ Tòng Tổ.”

Cô gái ngẩn người, lòng nghi ngờ không giảm, đưa tay che chở Tòng Tổ, hỏi: “Ông là ai?”

“Lão đạo Bạch Nham, là người quen của tiểu sư phụ Tòng Tổ, chờ cứu tỉnh hẳn, cô có thể hỏi.”

Cô gái nửa tin nửa ngờ, chậm rãi thu tay, xem như để cho Bạch Nham cứu người trước.

Bạch Nham vươn tay nhẹ nhàng chạm lên mi tâm Tòng Tổ, Tòng Tổ liền dần dần tỉnh lại, hốt hoảng nhìn cô gái, tiện đà thấy được Bạch Nham. Hắn ngẩn ngơ qua nửa khắc mới lấy lại tinh thần, nhận ra Bạch Nham: “Đạo trưởng? Sao ngài lại ở đây?”

“Tiểu sư phụ bị thương không nhẹ, trước nghỉ ngơi một chút đi, có chuyện gì có thể chậm rãi nói.” Bạch Nham lại hỏi, “Không biết vị cô nương này là?”

Cô gái thấy Tông Tổ tỉnh, hơn nữa thật sự quen biết Bạch Nham, tự nhiên không hoài nghi nữa, đáp: “Ta là Thanh Vũ, từ nhỏ lớn lên ở núi này.”

Bạch Nham vừa định hỏi tiếp, cô gái cướp lời cầu xin nói: “Đạo trưởng pháp lực cao cường, không biết có thể ra ngoài cốc nhìn xem được không, ta vừa mới nghe thấy tiếng Bạch Bạch kêu, ta sợ.....”

“Không cần sợ,” Giọng Chưởng quầy Ly từ cửa cốc truyền đến, còn kèm với tiếng bước chân nhè nhẹ, “Bạch Bạch của cô không chết được đâu.”

“Chưởng quầy Ly?!” Tông Tổ thấy chưởng quầy Ly ung dung đi vào sơn cốc thì vô cùng kinh ngạc, bà chủ tiệm quan tài thật sự không phải người thường sao?!!

Chưởng quầy Ly nói: “Là con hồ yêu ngàn năm cắn báo tuyết, vết thương tuy rằng nặng nhưng nó đã ăn tinh nguyên của hồ yêu, miệng vết thương sẽ nhanh chóng khép lại, còn có thể gia tăng trăm năm công lực. Ta đã lập kết giới ngoài cốc, yêu ma quỷ quái bình thường không dễ dàng vào được đây đâu. Tiểu sư phụ và báo tuyết có thể an tâm nghỉ ngơi một chút. Mặt khác, chúng ta thật sự có rất nhiều rất nhiều chuyện phải chậm rãi nói cho rõ ràng.”

Tông Tổ kinh ngạc, không biết chưởng quầy Ly và Bạch Nham rốt cuộc có lai lịch thế nào, vì sao lại xuất hiện ở núi tuyết Tây Linh này, vì sao lại cứu hắn. Cô gái tên Thanh Vũ lại không hiểu gì cả.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Bạch Nham nói muốn đi xem xét quanh núi một vòng, vì thế chưởng quầy Ly ở lại trong cốc chiếu cố hai người và báo tuyết. Tông Tổ vẫn bị vây trong trạng thái hỗn loạn, không thể suy nghĩ nổi cũng không có sức nói chuyện. Thanh Vũ ngồi bên người báo tuyết, rửa sạch miệng vết thương to nhỏ trên người nó, vết đau lòng chưa từng biến mất. Đối với ánh mắt chưởng quầy Ly thường phóng tới, nàng cũng không biết là nghi ngờ, là sợ hãi hay là may mắn vì có người tới giúp đỡ.

Chưởng quầy Ly đi đến bên người Thanh Vũ, hỏi: “Sao cô lại biết con báo tuyết này?”

Thanh Vũ vuốt ve lông báo tuyết, nói: “Từ khi ta bắt đầu có trí nhớ, Bạch Bạch vẫn luôn bảo vệ ta, nó nói là nó phát hiện ra ta ở trong sơn cốc này, khi đó ta vẫn còn là một đứa bé, có lẽ lúc ấy ta thật sự đáng yêu, cho nên nó không ăn ta.”

“Nó nói?”

“Đúng, ta nghe hiểu nó nói chuyện, không chỉ có nó, động vật khác ta cũng hiểu được.”

Chưởng quầy Ly tò mò nhìn Thanh Vũ, lại nhìn nhìn Bạch Bạch, giống như hiểu được vì sao báo tuyết phải bảo vệ cô gái này. Nàng có thiên phú dị bẩm chắc chắn không đơn giản chỉ là đứa trẻ bị vứt bỏ.

“Vậy tiếng người là ai dạy cho cô?”

“Núi này rất ít khi có người đến, nhưng đến mùa xuân vẫn sẽ có vài thợ săn lên săn thú, đa số bọn họ sẽ không vào sâu trong núi. Có một lần ta gặp được một đội thợ săn ở sườn núi, bọn họ tốt bụng định mang ta về trấn, lại bị Bạch Bạch dọa chết khiếp, may mà Bạch Bạch không hại bọn họ, bọn họ mới biết trước nay vẫn là Bạch Bạch chăm sóc ta. Sau này khi bọn họ lên núi sẽ mang cho ta chút đồ ăn, quần áo linh tinh. Sau đó ta và Bạch Bạch sẽ giúp bọn họ bắt con mồi để trao đổi. Vài năm như vậy, ta cũng có thể nói chuyện.”

“Cô có từng nói cho bọn họ cô biết thú ngữ không?”

Thanh Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Không cố ý nói, bọn họ chỉ nghĩ rằng ta là do Bạch Bạch nuôi lớn cho nên mới hiểu được lời của Bạch Bạch thôi.”

Chưởng quầy Ly gật gù đầu, vừa định hỏi tiếp, Bạch Bạch bỗng nhiên ngẩng đầu lên gừ hai tiếng, lại dùng cái đuôi lướt qua cánh tay Thanh Vũ, dường như là đang nói với Thanh Vũ điều gì đó.

Thanh Vũ ngăn người, sau đó vỗ lên lưng Bạch Bạch.

Chưởng quầy Ly cười khê một tiếng, không nói nữa. Trong sơn cốc này, chỉ sợ chỉ có mỗi Tòng Tổ là người phạm không hiểu thú ngữ. Bạch Bạch nói gì với Thanh Vũ chưởng quầy Ly nghe hiểu cả. Bạch Bạch là đang cảnh cáo Thanh Vũ chớ tin người lạ.

Yên lặng nửa khắc, Thanh Vũ quay sang hỏi quầy Ly: “Chưởng quầy Ly, cô và Đạo trưởng Bạch Nham tới nơi này bằng cách nào? Sao lại tìm được chúng ta?”

“Cái này chờ lão đạo về sẽ nói lại tỉ mỉ cho cô.” Chưởng quầy Ly mỉm cười.

Thanh Vũ nhìn chưởng quầy Ly, trong lòng rất nghi ngờ thật. Nàng rất đẹp, đẹp giống như thiên tiên vậy. Nàng khiến cho người ta có cảm giác xa cách, giống như không thể với tới. Thanh Vũ tiếp xúc với con người không nhiều lắm, chính nàng cũng không rõ cảm giác phức tạp trong lòng khi nhìn chưởng quầy Ly này rốt cuộc là cái gì. Trong đầu Thanh Vũ chỉ có một giọng nói đang hỏi, nàng là ai? Nàng là người phạm sao? Không chỉ có Thanh Vũ nghi ngờ như vậy, Tòng Tổ cũng đang tự hỏi chính mình, nhưng lại không biết đáp án. Chỉ có Bạch Bạch gần như có thể khẳng định chưởng quầy Ly không phải người phạm, bởi vì một người phạm vốn không thể khoát tay là có thể giết chết một con hồ yêu ngàn năm, cho dù hồ yêu kia đã bị trọng thương. Nhưng nếu chưởng quầy Ly không phải người phạm, vậy nàng là cái gì? Bạch Bạch nghĩ nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ thấy yêu khí trên người chưởng quầy Ly, nhưng mùi hương nhẹ nhẹ trong veo trên người nàng cũng không phải mùi của người phạm. Trên người thần tiên cũng sẽ có tiên khí, không giống hương vị trên người chưởng quầy Ly, rốt cuộc nàng là cái gì?

Không lâu sau, Bạch Nham trở lại. Chưởng quầy Ly đón trước hỏi: “Thế nào rồi?”

Bạch Nham lắc đầu nói: “Nơi nơi đều là dấu vết yêu quỷ tự giết lẫn nhau, ta thấy khách của Phong Đô giờ đã giảm hai phần ba rồi. Những kẻ sống sót bất kể là tinh linh hay yêu ma, cũng đã rời khỏi Tây Lĩnh hết. Ta đi về phía Tây đuổi theo một đoạn, thấy lão yêu bà Phong Cơ kia mang theo đám tiểu yêu tay sai của bà ta đi về phía Phong Đô rồi.”

“Phong Cơ? Là bà ta sao!?” Chưởng quầy Ly kinh ngạc, phải biết rằng Phong Cơ và quỷ mẫu Hỏa Linh xưa nay thù oán nhau đã gần ngàn năm. Một ma ở đất Thục, một yêu ở Nam Nhạc, cả đời không qua lại với nhau cũng coi như thái bình. Lúc này sao Phong Cơ lại chạy tới Phong Đô?

“Trước không nói chuyện này. Vết thương của Tòng Tổ thế nào rồi?”

“Bây giờ vẫn hơi mơ mơ màng màng, nhưng hần là cũng sắp khôi phục lại.”

Tòng Tổ nhìn chưởng quầy Ly và Bạch Nham hơi hơi gật đầu, nói: “Đa tạ hai vị, các vị lại cứu tiểu tăng một lần nữa.”

Thanh Vũ thấy Tòng Tổ cố sức ngồi dậy, vì thế đi qua đỡ hần, để hần ngồi tựa vào trên người Bạch Bạch.

Bạch Nham và chưởng quầy Ly ngồi đối mặt Tòng Tổ, Thanh Vũ ngồi xuống, bốn người làm thành một cái vòng nhỏ. Chưởng quầy Ly tùy tay đẩy lên một đồng lửa trước mặt, lại làm cho Tòng Tổ và Thanh Vũ lấp bắp kinh hãi. Bởi vì trong sơn cốc này đá vụn đầy đất, chỗ bọn họ ngồi không phải cát đá thì là tuyết đọng chưa tan. Ngọn lửa của chưởng quầy Ly đúng là tự nhiên mà cháy, không dùng đến một nhánh cây.

Bạch Nham nhìn, khê lắc đầu, giải thích nói: “Chẳng qua là ảo thuật thôi, các vị không cần kinh ngạc. Chưởng quầy Ly đạo hạnh cao thâm, cho dù là ảo thuật cũng giống như lửa thật, có nhiệt độ có thể sưởi ấm.”

Chưởng quầy Ly mỉm cười, liếc Bạch Nham một cái, giống như đang nói: bản lĩnh nói dối của ngươi càng lúc càng lợi hại nhỉ, cũng sắp giống nói thật rồi đấy.

Thanh Vũ không kiềm chế được tò mò, thật cẩn thận đưa tay ra hơ lửa, nhiệt độ kia rất chân thật, làm cho nàng cảm thấy hứng thú.

Tòng Tổ nhìn đồng lửa, mặc kệ lời giải thích của Bạch Nham là thật hay giả, chưởng quầy Ly đều đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng của hần. Chưởng quầy Ly và Bạch Nham, hai người này mặc dù không đủ tin nhưng cũng không khả nghi. Nếu bọn họ đã đến đây, vậy nghe thử lí do thoái thác của bọn họ xem. Tòng Tổ tuổi không lớn, thời gian dạo chơi tứ hải cũng coi như không dài, chớ nói chưa bao giờ gặp trận đại chiến ly kỳ cổ quái mà lại kinh thiên động địa như vậy, cho dù giờ đã gặp, bằng thực lực của hần muốn giữ

mạng cũng đã rất miễn cưỡng. Trước mắt ngoại trừ dựa vào Bạch Nham và chương quây Ly, hẳn thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

17. Chương 17: Nửa Thật Nửa Giả

Bốn người ngồi quanh đồng lửa, Bạch Nham mở lời trước, nói: “Tiểu sư phụ Tông Tổ có còn nhớ trì châu trong tay người đã từng bị Bạt đánh đứt không?”

“Nhớ rõ.” Tông Tổ nhìn thoáng qua trì châu trong tay, trong lòng đã hiểu Bạch Nham có thể tìm được mình nhất định là do hắn động tay động chân trên trì châu, có lẽ đã hạ chú gì đó.

“Tiểu sư phụ chớ trách lão đạo ngày đó tự quyết định, dùng sợi tơ đặc biệt xuyên chuỗi trì châu này cho tiểu sư phụ, hôm nay dựa vào sợi tơ này mới tìm được sơn cốc.”

Tông Tổ đẩy hạt châu ra một ít, nhìn nhìn sợi tơ bạc bên trong nhưng thật sự không tìm ra được chỗ nào đặc biệt, so với sợi tơ trên quả châu cũng không nhận ra sự khác biệt nào, liền hỏi: “Xin hỏi đạo trưởng, sợi tơ này có chỗ nào đặc biệt?”

Bạch Nham nói: “Đây không phải sợi tơ bình thường mà là một sợi râu rồng, không chỉ chứa linh lực mà còn chắc chắn dẻo dai hơn những loại tơ thường gấp trăm lần ngàn lần. Tiểu sư phụ đã từng dùng chuỗi trì châu này, chắc hẳn có thể hiểu.”

Tông Tổ gật gật đầu, trên đường đi tới đất Thục, hẳn gặp không ít yêu ma quỷ quái, trong lòng đã sớm cảm thấy chuỗi phật châu trong tay này pháp lực mạnh hơn trước.

Chương quây Ly tò mò nhìn Bạch Nham, nàng sớm biết Bạch Nham có rất nhiều đồ kỳ lạ cổ quái, nhưng không ngờ hắn còn có cả râu rồng. Thấy hắn dễ dàng đưa cho Tông Tổ bảo vật quý hiếm này, trong lòng hơi hơi nổi lên một chút ghen tuông. Bạch Nham là đồ ra vẻ đạo mạo, bí mật nhiều hơn nàng mà luôn oán nàng không tin hắn, nhưng hắn có bao giờ tin nàng đâu?

“Việc này cũng do lão đạo không tốt, biết rõ việc này vô cùng nguy hiểm, lại vẫn nói cho tiểu sư phụ chuyện thi thể Lâm tiểu thiếu gia bị cướp đi. Khi đó ta và chương quây Ly đều có lòng riêng, thật không phải với tiểu sư phụ, thiếu chút nữa hại tiểu sư phụ mất mạng.” Bạch Nham nói rất thành khẩn, vẻ mặt lại vô cùng hối hận, làm người ta rất khó trách hắn.

Tông Tổ là người trong phật môn sao có thể trách mắng ai, còn nữa lúc ấy cũng là chính hắn kiên quyết muốn tới. Nhưng Tông Tổ cũng không phải là kẻ ngu dốt, không cố tình vạch trần chuyện Bạch Nham lợi dụng mình. Tông Tổ chỉ nói: “Tiểu tăng hiểu đạo trưởng và chương quây Ly cũng không phải cố ý muốn hại ta, nhưng xin đạo trưởng và chương quây Ly có thể nói rõ ràng mọi chuyện từ đầu chí cuối cho ta.”

Bạch Nham gật đầu, nói: “Đó là đương nhiên.”

Về mặt Chương quây Ly vẫn bình tĩnh trấn định, thản nhiên nhìn Bạch Nham. Hẳn sao có thể nói thật, bản lĩnh nói dối của lão đạo này có thể sánh với khả năng bắt yêu cao thâm của hắn rồi.

“Kẻ mang Lâm tiểu thiếu gia đi là ma tên Thiên Khê, lão đạo từng nghe người ta nói, hắn thành ma đã mấy trăm năm, pháp lực sâu không lường được, mặc dù chưa bao giờ tự nhận mình là đứng đầu ma giới, nhưng trên thực tế Ma giới vẫn luôn e sợ hắn. Lão đạo vất óc suy nghĩ nhiều ngày, thật sự không nghĩ ra trên đời này ngoại trừ Thiên Khê còn có loại yêu ma nào có thể khiến cho nữ Bạt thành ma kiêng kị như thế, cho nên đã đi chung quanh tìm hiểu một phen, biết được Thiên Khê muốn tới Phong Đô, đứng là hướng ngày ấy nữ Bạt đi. Đây không đơn giản chỉ là trùng hợp mà thôi. Nếu lão đạo đoán không sai, chúng ta có hợp lực cũng không thể đối phó nổi Thiên Khê, chỉ sợ thiên thần giáng thế cũng khó thu phục được ma này.”

Tông Tổ cau mày hỏi: “Đạo trưởng sao lại biết rõ ràng như vậy? Và sao lại biết Thiên Khê?”

“Không dối gạt tiểu sư phụ, rất lâu trước kia lão đạo đã từng đến Phong Đô, ở nơi đó nghe được người ta nói. Mặc dù chưa bao giờ gặp hẳn, nhưng nghe nói Thiên Khê hóa thành hình người, trên mu bàn tay trái có một ấn ký đặc biệt, rất dễ phân biệt.”

Thiên Khê, Vân Nhai, chuông quây Ly, trên người ba người đều có ấn ký Hỏa luân giống nhau. Chẳng những người thường không nhìn thấy được ấn ký này, ngay cả thần tiên thiên binh cũng không nhìn thấy, trừ phi chính bọn họ không che giấu ma tính trên người, để cho người ta thấy.

Bạch Nham đã thấy ấn ký kia hai lần, lần đầu tiên là khi gặp chuông quây Ly đang bị Thiên Khê và Vân Nhai đuổi bắt. Thiên Khê sử dụng mười thành pháp lực muốn bắt chuông quây Ly, ấn ký trên tay trái mới hiện ra; Lần thứ hai là khi Bạch Nham thừa lúc chuông quây Ly trọng thương, phong ấn Tinh nguyên của nàng, trên tay nàng cũng hiện lên ấn ký đó, sau này ấn ký không xuất hiện nữa.

Bạch Nham lừa Tông Tổ không phải muốn hại hẳn, Bạch Nham nói như vậy vì không muốn Tông Tổ nhận ra Thiên Khê, không muốn bọn họ phát sinh xung đột chính diện. Tông Tổ thông minh đến vậy, luận đạo hạnh pháp lực hay là tâm cơ đều không thể so với Thiên Khê. Đưa hẳn đi Phong Đô đã là mạo hiểm lắm rồi, sợ là sợ Tông Tổ lấy sức mạnh đánh địch mà mất luôn mạng nhỏ.

Lúc trước Bạch Nham nhắc đến Thiên Khê với Tông Tổ, để hẳn tới đất Thục này, là vì muốn mượn Tông Tổ giúp hẳn và chuông quây Ly tìm Thiên Khê, nhưng không thể đánh rần động cỏ. Thiên Khê và bọn họ có thể nói là kẻ thù lâu năm, không chỉ có pháp lực cực cao mà ma tính cũng rất mạnh, thủ thuật che mắt bình thường bọn họ dùng vốn không thể lừa được Thiên Khê. Bạch Nham có lẽ còn có thể lừa được, nhưng chuông quây Ly và Thiên Khê là sư huynh muội mấy trăm năm, cho dù có thay da đổi thịt cũng chưa chắc thoát khỏi ánh mắt của Thiên Khê. Mà Tông Tổ tuổi còn trẻ chưa bao giờ tới đất Thục, càng chưa từng đến Phong Đô, gương mặt này là ngụy trang tốt nhất của bọn họ. Tuy rằng lợi dụng Tông Tổ, nhưng Bạch Nham cũng đã bảo vệ hẳn rất tốt, đỡ sinh tội nghiệt.

“Vậy vì sao Thiên Khê phải cướp di thể tiểu thiếu gia Lâm phủ? Vì sao phải đến Phong Đô?” Tông Tổ hỏi, “Ta đi theo hướng đạo trưởng chỉ cho ta, cũng chưa chính mắt gặp được Thiên Khê này, nhưng dọc đường đi cũng gặp không ít yêu quái đều đang hướng về đất Thục, nên cũng đi theo. Lần này núi tuyết Tây Lĩnh đất rung núi chuyển quần ma hồ đấu đều là do Thiên Khê làm ra sao?”

Bạch Nham lắc đầu nói: “Ta cũng không dám khẳng định. Trước khi đi ta đã hỏi qua vài vị bằng hữu, bọn họ đa phần đều nghe phong thanh rằng Thiên Khê bỗng nhiên hiện thể muốn tới Phong Đô, sợ Phong Đô sẽ xảy ra chuyện lớn, vì thế có thể trốn đều trốn hết. Nhưng rốt cuộc đã xảy ra cái gì, hoặc là sẽ phát sinh cái gì, chỉ sợ rằng phải đến Phong Đô mới có thể biết được.”

Tông Tổ nghe Bạch Nham nói vậy, trong lòng cũng bồn chồn. Nếu Thiên Khê thực sự là yêu ma đáng sợ như thế, sao Bạch Nham và chuông quây Ly không trốn ra xa, mà ngược lại lại lợi dụng hẳn đi theo vô số manh mối tìm đến đất Thục, rồi bỗng nhiên xuất hiện cứu hẳn, còn muốn đến Phong Đô? Nếu Thiên Khê thực sự có đạo hạnh mấy ngàn năm, pháp lực sâu không lường được, như vậy chỉ bằng Bạch Nham, chuông quây Ly và Tông Tổ cho dù có đến Phong Đô thì cũng có thể làm gì được Thiên Khê? Nếu nói trong lòng Tông Tổ không sợ hãi chút nào là giả, dù sao hẳn cũng chỉ là một con người, vẫn là thiếu niên mới hai mươi mấy tuổi. Mặc dù hẳn hàng yêu phục ma đã mấy năm, nhưng Phong Đô là yêu đô, là nơi yêu ma quỷ quái tụ tập. Cho dù có cộng số yêu quái nửa đời trước hẳn hàng phục cũng không bằng số yêu ma trên đường cái Phong Đô, huống chi ở Phong Đô còn Thiên Khê mà ngay cả Bạch Nham và chuông quây Ly cũng phải kiêng dè.

Tông Tổ hơi hơi liếc nhìn chuông quây Ly, dường như tâm tư nàng cũng không ở đây, thần thái bình tĩnh thậm chí có chút thất thần. Mà Bạch Nham lại có vẻ như tình chân ý thiết, câu nào cũng là thật, nhưng Tông Tổ nghe vào vẫn không hoàn toàn tin. Vì thế Tông Tổ mở miệng hỏi vấn đề hẳn đã nghi ngờ rất lâu: “Ý của đạo trưởng là không thể không đi Phong Đô, đạo trưởng nói nhiều như vậy, đơn giản là muốn nói cho ta biết chuyện đi này vô cùng nguy hiểm đúng không. Vậy trước khi đi Phong Đô xin đạo trưởng và chuông quây Ly thẳng thắn nói cho tiểu tăng, rốt cuộc hai người là loại người nào? Tư tâm mà đạo trưởng vừa nói là chỉ cái gì?”

Tông Tổ một câu đã hỏi tới trọng điểm, chuông quây Ly nhìn Bạch Nham, dường như là đang chế diễu hẳn, hẳn nói dối nhiều như vậy, lúc này phải nói dối thể nào để lừa tiểu hòa thượng này đây?

Cẩn thận nghĩ lại, ở cùng Bạch Nham hai ba trăm năm, cuộc sống của bọn chính là những lời nói dối. Bọn họ không ngừng di chuyển khắp các thành trấn châu phủ, mỗi nơi lại tạo một thân phận bối cảnh khác nhau, thứ duy nhất không thay đổi chắc chỉ có cửa hàng quan tài kia và dung mạo chưởng quầy Ly thôi. Bạch Nham vẫn luôn phê bình kín đáo dung nhan trẻ mãi không già của nàng, nhưng nàng vẫn luôn làm theo ý mình. Lâu ngày, Bạch Nham cũng dần dần phát hiện khuôn mặt này gần như là cố chấp duy nhất của nàng, vẻ xinh đẹp kia, rực rỡ kia, thanh tú kia vĩnh không phai, dường như là đang đợi ai đó nhìn thấy nàng là có thể nhận ra nàng, hoặc là nàng không muốn bị thời gian lãng quên.

Ánh mắt Bạch Nham và chưởng quầy Ly chạm vào nhau, hần bỗng nhiên thu hồi ánh mắt cup mi mắt xuống, nói: “Tiểu sư phụ cho rằng chúng ta là loại người nào?”

Tòng Tổ sững sờ, Bạch Nham lại đẩy vấn đề về cho hắn, hắn nghĩ sao? Hắn nghĩ Bạch Nham và chưởng quầy Ly không phải là người bình thường, kì lạ, thần bí, không rõ là chính hay tà, thiện hay ác.

Bạch Nham lại cười, nói: “Muốn nói rõ lai lịch của ta và chưởng quầy Ly thật sự không dễ dàng, nói tiểu sư phụ cũng chưa chắc đã tin. Huống hồ hai chúng ta cũng không muốn bị người khác biết, mỗi người đều có bí mật không muốn bị người ta biết, điểm này xin tiểu sư phụ lượng giải.” Bạch Nham đứng dậy chấp tay ra sau lưng, đi thông thả hai bước, tiếp tục nói, “Nói như vậy đi, ta và chưởng quầy Ly đều sớm không phải người phạm, nhưng cũng không phải yêu ma linh tinh gì gì đó, tiểu sư phụ xin cứ yên tâm. Chúng ta ẩn thân trong thành là vì tránh né một vài người. Ví dụ như sợi râu rồng kia, nếu để người ta phát hiện chắc chắn sẽ lại dẫn đến kiếp nạn.”

Bạch Nham nói câu “Sớm không phải người phạm” rất nhẹ nhàng đơn giản, lại khiến Tòng Tổ nhú mày, nhưng thật ra trong lòng cũng không quá kinh ngạc. Nếu bọn họ là người phạm hắn mới không thể tin nổi. Thanh Vũ còn đang ngẩn ra nhìn chưởng quầy Ly, nghĩ rằng cô gái xinh đẹp như vậy là thần tiên tỷ tỷ mới đúng. Điều khiến Tòng Tổ thực sự không rõ là Bạch Nham nói những lời này có dụng ý gì, rốt cuộc bọn họ muốn tránh né ai, tránh né chuyện gì, sợi râu rồng kia là có ý gì?

Chưởng quầy Ly tiếp lời giải thích nói: “Rồng đứng đầu trong tứ thần thú, trong đó Ứng Long là mạnh nhất, sợi râu rồng dùng để xuyên chuỗi trĩ châu của người là râu của Ứng Long. Nhưng khoảng năm trăm năm về trước, không biết vì sao Ứng Long bị Ngọc đế hạ lệnh xử tử, cũng do Đông hải long vương tự mình hành hình. Từ đó về sau Ứng Long biến mất khỏi tam giới, dù vậy, thần lực của Ứng Long vẫn tồn tại đến đời sau. Một sợi râu rồng, một mảnh vảy rồng, một tác xương rồng đều có thể luyện ra pháp khí vô cùng lợi hại. Nếu có thể sử dụng thành thực, lên trời xuống đất, mở núi lấp biển, thậm chí giết thần diệt ma cũng là chuyện dễ dàng.”

Tòng Tổ nhìn trĩ châu trong tay, nói: “Nói như chưởng quầy Ly, chẳng phải ta đang nắm trong tay tánh mạng chúng sinh thiên hạ sao?”

“Có thể nói như vậy.”

Tòng Tổ bỗng nhiên cảm thấy trong lòng như bị đè ngàn cân, ép hắn không thở nổi, nghi ngờ nhìn Bạch Nham. Sao Bạch Nham lại có được sợi râu rồng này? Vì sao lại đưa sợi râu rồng này cho hắn?

Bạch Nham nói: “Ta đưa sợi râu rồng này cho tiểu sư phụ đương nhiên không phải muốn tiểu sư phụ gặp phiền toái. Nhưng chỉ sợ tiểu sư phụ còn chưa rõ mình đang phải đối mặt với kẻ địch như thế nào thôi. Nơi tiểu sư phụ sắp đến vô cùng nguy hiểm, có sợi râu rồng này phòng thân sẽ tốt hơn. Huống chi phật châu của tiểu sư phụ vốn là pháp khí cực hiếm thấy, dùng râu rồng để khâu đúng là được trời ưu ái. Trước giờ ta giữ sợi râu rồng này cũng chỉ phí của trời, không bằng tặng tiểu sư phụ sẽ có giá trị hơn. Hy vọng Thanh Vũ cô nương sẽ không nói chuyện này cho bất cứ ai.”

Thanh Vũ yên lặng nghe bọn họ nói nhiều như vậy, rất nhiều chuyện nàng không hiểu lắm, nhưng trong lòng cũng loáng thoáng hiểu những lời họ nói đều là những việc hết sức nguy hiểm. Lúc trước Bạch Nham và chưởng quầy Ly đột nhiên xuất hiện không chỉ cứu Tòng Tổ còn cứu Bạch Bạch, nàng rất đương nhiên cho rằng hai người bọn họ đều là người tốt, vì thế gật đầu, đáp, “Ta xin thề với trời tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai.”

Bạch Nham gật đầu, nói: “Trở lại chuyện chính, thân phận thật của ta và chưởng quầy Ly mặc dù không tiện nói ra, nhưng nếu đã đến đất Thục này, ngồi đối mặt với tiểu sư phụ ở nơi đây, vậy có một số việc ta

sẽ không giấu diếm. Ta và chương quây Ly quyết định đi Phong Đô một chuyến, xin tiểu sư phụ làm tiên phong cho chúng ta.”

18. Chương 18: Hải Thần Bột Hải

Thành quỹ Phong Đô, khu vực nằm giữa sinh – tử, không thuộc dương gian, cũng không phải âm phủ, diêm vương mặc kệ, thần tiên không quản, người phạm không thể dễ dàng ra vào, yêu ma cũng không thể tùy ý lui tới. Phong Đô quả thực là nơi long xà hỗn tạp, thần, ma, tiên, yêu quái, tinh linh, quỷ, người, chúng sinh tam giới đều có thể sống trong đó.

Nếu không có Bạch Nham chỉ điểm, chỉ sợ Tông Tổ có tìm cả đời cũng không sờ đến được tường thành Phong Đô.

Tuy lời Bạch Nham thật giả khó phân biệt, trong lòng Tông Tổ cũng loáng thoáng hiểu được một chút. Bạch Nham không có ác ý với hắn và Thanh Vũ, nhưng cũng khó có thể khẳng định hắn là người tốt. Chính hắn cũng thừa nhận hắn và chương quây Ly không là người phạm, nhưng không nói rõ ràng. Thần bí như thế đương nhiên hơn phân nửa không phải chuyện tốt. Tuy không thể tin Bạch Nham, nhưng Tông Tổ vẫn đồng ý làm tiên phong cho Bạch Nham, đi tìm hiểu về Phong Đô. Hắn biết Bạch Nham lợi dụng hắn, nhưng hắn vẫn đến đây. Cũng giống như hai tháng trước khi hắn nghe được những lời Bạch Nham nói mà đuổi theo Thiên Khê đến đất Thục, cho dù là yêu ma phương nào, cho dù hung hiểm đến mức nào, Tông Tổ cũng tuyệt đối không cho phép mình nửa đường chạy trốn. Nếu muốn nói hắn ngu ngốc, vậy hắn chính là ngu ngốc cam tâm xả thân vì nghĩa, lấy mệnh vệ đạo.

Trăng đã lên đỉnh, nơi hoang vu dã ngoại yên tĩnh âm trầm, Tông Tổ, Thanh Vũ chậm rãi đi, Bạch Bạch bên người theo sát họ.

“Sao rồi, có tìm được không?” Thanh Vũ hỏi.

Tông Tổ nói:“Hắn là gần nơi này thôi. Thanh Vũ cô trở về đi, Phong Đô cũng không biết là nơi quỷ quái gì, cô không cần thiết theo ta vào nơi nguy hiểm.”

“Ta muốn đi.” Thanh Vũ kiên quyết nói,“Không phải đạo trưởng đã nói rồi sao, giờ ở Thục yêu ma vô số, dù sao cũng không an toàn, ta có Bạch Bạch bảo vệ, người không cần lo lắng cho ta. Nay Tây Linh xác chết khắp nơi, ta cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ai đã phá hủy nhà của ta. Hơn nữa, tuy người có phật châu hộ thân nhưng cũng chỉ là người phạm, không nghe hiểu được ngôn ngữ của chim thú giống ta, đi đến Phong Đô người còn cần ta giúp đỡ? Đi thôi đi thôi, người cũng đừng mong đuổi ta đi, ta nhất định phải tới Phong Đô.”

Tông Tổ thở dài, không nói được gì.

Theo như lời Bạch Nham, Tông Tổ và Thanh Vũ ở trong rừng đợi cho đến giờ Tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng), theo ánh trăng đi tìm một gốc cây hòe đã khô héo một nửa. Chờ đến khi Tông Tổ tận mắt thấy cây hòe cổ thụ này, hắn mới biết được cái gì là khô héo một nửa.

Cây hòe cổ thụ này vô cùng cao lớn, phải bốn năm người ôm. Cây hòe có một nửa bộ rễ trồi lên mặt đất lan ra xa mấy trượng, trên thân cây gần gốc có một cái động cao cỡ nửa người, bên trong tối như mực, nhưng cây hòe này cành lá lại vẫn sum suê rậm rạp.

Bạch Nham nói, tìm được cây hòe già rồi hãy chờ cho đến khi cây này toàn hoàn khô héo.

Tông Tổ lại càng không hiểu, bộ rễ trồi khỏi mặt đất, thân cây có động, cây cổ thụ này còn sống được đã là kỳ tích, nhưng muốn một cái cây đã khô héo một nửa trong một đêm hoàn toàn héo rũ là có ý gì?

Thanh Vũ cũng không hiểu, chỉ có thể cùng Tông Tổ ngồi sang một bên chờ.

Không bao lâu, Bạch Bạch bỗng nhiên khẽ kêu vài tiếng, Thanh Vũ và Tông Tổ lấy lại tinh thần nhìn cây hòe. Ánh trăng chiếu lên thân cây, trên mặt đất hiện ra một cái bóng thật lớn. Cái bóng dần dần lan ra,

ánh trăng giống như xuyên qua cành lá xanh um tươi tốt của cây hòe, cho đến khi cái bóng trên mặt đất chỉ còn lại hình dáng của một cái cây khô. Hai người đều sợ ngây người, ngẩng đầu nhìn rõ ràng cành lá của cây hòe kia vẫn còn mà!

Bạch Nham nói, đợi cho cây hòe hoàn toàn héo rũ, có thể thấy đường đến Phong Đô.

Hiện tại bóng cây hòe đã hoàn toàn héo rũ, nhưng đường đến Phong Đô ở đâu?

Tòng Tổ và Thanh Vũ nhìn nhau, đi quanh cây hòe hai vòng, nhưng không thấy bất cứ con đường nào.

Lúc này Bạch Bạch kêu hai tiếng, cần cần ống quần Thanh Vũ, chỉ hướng cho bọn họ. Cái động tối om trên thân cây dường như hơi khác vừa nãy, hốc cây đen như mực dường như trở nên sáng ngời, mơ hồ có thể thấy bóng sáng trắng.

“Đây là lối đi đến Phong Đô sao?” Tòng Tổ ngạc nhiên hỏi.

Thanh Vũ kéo Tòng Tổ tới gần cái động, nói: “Đi vào xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Bạch Bạch đi theo sau hai người vào hốc cây, bọn họ chỉ bước một bước mà giống như vượt qua hai thế giới. Quay đầu lại nhìn, vẫn là con đường nhỏ kia, nhưng cây hòe già đã sớm biến mất.

Trong sơn cốc núi tuyết Tây Lĩnh, chưởng quầy Ly và Bạch Nham ngồi ở bên đống lửa, nói chuyện câu có câu không.

“Thanh Vũ..... Người cảm thấy nàng là cái gì?” Chưởng quầy Ly hỏi.

Bạch Nham khẽ lắc đầu, nói: “Không biết, nhưng chắc chắn không phải người phạm, cũng không phải yêu linh. Ta thấy ngay cả chính nàng ta cũng không biết mình là cái gì hóa thành hình người.”

“Người cảm thấy nàng không nói dối à?” Chưởng quầy Ly mím môi cười, nói, “Cũng phải, đối mặt với đại thần nói dối như người, nàng sao có thể lừa được.”

“Không chế nhạo ta một ngày thì nàng không vui à?” Bạch Nham bắt đầu dĩ cười cười.

“Người cho nàng ta đi theo Tòng Tổ là muốn thử nàng à? Nếu nàng ta thật sự chỉ là con người biết thú ngữ bình thường thì sao? Vào Phong Đô, người không sợ nàng ta sẽ thành thức ăn cho kẻ khác sao?”

“Không phải có Bạch Bạch bảo vệ rồi sao?” Bạch Nham dường như không lo lắng chút nào, nói, “Báo tuyết kia cũng không phải loại lương thiện gì, đến lúc đó, ai là thức ăn cho ai còn chưa biết đâu. Còn nữa, Thanh Vũ đi cùng Tòng Tổ nàng cũng không yên tâm sao?”

“Thật ra muốn biết Thanh Vũ có lai lịch thế nào cũng không khó, điều tra con báo kia là sẽ có thu hoạch.” Chưởng quầy Ly nói, “Báo tuyết này ít nhất cũng có sáu bảy trăm năm đạo hạnh, muốn hóa thành hình người là chuyện dễ dàng, nhưng nó cố tình muốn dùng nguyên hình bảo vệ bên người Thanh Vũ, chắc là muốn để Thanh Vũ tin nàng ta cũng chỉ là người phạm mà thôi. Lừa được Thanh Vũ chưa chắc đã lừa được những người khác, yêu linh khác. Nơi này gần Phong Đô như vậy chắc chắn sẽ có người biết được chút gì đó.”

Bạch Nham nhìn khóe môi chưởng quầy Ly thoáng để lộ ra ý cười, hỏi: “Nàng muốn làm thế nào?”

“Đi hỏi thăm tình huống, dù sao cũng hơn là ngồi lý trong sơn cốc này.”

Bạch Nham thở dài, nói: “Đi sớm về sớm.”

“Người cũng đừng nhàn rồi, Tòng Tổ sẽ không trở về nhanh như vậy đâu, người rảnh rồi thì về nhà một lát, ta không yên tâm lắm.”

“Có Tiểu Tuyền trông nhà và cửa hàng, nàng còn không yên tâm cái gì?”

“Tóm lại là trong lòng ta lo lắng, người cứ về nhìn một cái là được.”

“Được rồi, vậy ta về xem sao.”

Bạch Nham vừa dứt lời, trong sơn cốc không còn chút tiếng động nào, chỉ có đám lửa kia vẫn cháy, hai người đã hóa thành gió biến mất.

Bạch Nham cũng không lo lắng tiệm quan tài hoặc phủ trạch xảy ra chuyện gì. Thứ nhất là có Đỗ Tuyền chăm lo, thứ hai là hắc và chương quỳ Ly đã lập kết giới trong ngoài viện, muốn giải kết giới của bọn họ cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng hắc vẫn quay về một chuyện, nếu chương quỳ Ly không muốn hắc ở lại núi tuyết Tây Lĩnh làm vương chân vương tay, thì hắc trở về là được. Mặt khác chính hắc cũng có chuyện phải đi kiểm chứng, mà việc này đương nhiên hắc không muốn chương quỳ Ly biết. Hắc đi xa ngàn dặm từ đất Thục vòng đến Bột Hải, lên viếng thăm hải thần nương nương.

Hôm nay thời tiết Bột Hải âm u, qua giờ Thìn (từ 7h-9h sáng) sắc trời mới dần sáng lên, dường như là trời muốn mưa rồi.

Bạch Nham đứng ở bờ biển Bột Hải, rút ra cây tiêu làm bằng xương trắng đặt ở bên môi thổi vài điệu, khi làn điệu còn chưa thổi xong người hắc cần tìm đã tới bên cạnh hắc.

“Sao huynh lại tới đây?”

Hải thần nương nương Bột Hải chính là Tam công chúa Đông Hải long vương, huyết thống thuần khiết thần lực thâm hậu, ba trăm năm trước được Ngọc đế khâm điểm chương quân Bột Hải.

Bỏ qua thần cấp, huyết thống của nàng, giờ phút này người đứng ở bờ biển Bột Hải, đứng ở bên cạnh Bạch Nham là một cô gái trẻ chỉ khoảng hai mươi tuổi. Cô gái mặc một bộ quần áo trắng thanh lịch mà cao quý, dung nhan tuyệt mỹ người phàm tất nhiên không thể sánh bằng. Chẳng qua khi nàng đối mặt với Bạch Nham sắc mặt cũng không tốt lắm, mày hơi nhíu lại, thần thái trong mắt phức tạp khó hiểu, không biết là giận dữ hay kinh ngạc.

“Lâu rồi không thấy, không ngờ muội chẳng thay đổi tẹo nào.” Bạch Nham cười nói.

“Còn huynh lại thay đổi nhiều quá, suýt chút nữa muội đã không nhận ra rồi.” Khẩu khí của nữ thần không tốt, trong lời nói ẩn chứa giận dữ và châm biếm “Bộ dạng vừa già vừa xấu này của huynh là muốn cho ai xem? Huynh cho rằng huynh già đi thì huynh chính là người phàm sao? Cũng đúng, trước giờ huynh vẫn thích lừa mình dối người.”

Bạch Nham nghe nàng mắng mỏ châm chọc mình nhưng lại không tức giận chút nào, vẫn vui vẻ tươi cười. Dường như tất cả những cô gái có chút quan hệ với Bạch Nham đều thích châm chọc hắc, giống như chương quỳ Ly, luôn dùng lời nói đả kích hắc.

“Thôi, huynh muốn làm gì thì làm.” Nữ thần nghĩ nghĩ lại hỏi, “Huynh tới đây làm gì? Mấy trăm năm nay không phải huynh trốn bọn muội còn không kịp sao? Sao lần này lại tự động tới cửa vậy?”

“Ta tới là muốn hỏi thăm muội một việc.”

“Hỏi thăm?” Nữ thần nghi ngờ nhìn hắc một cái, cười nói, “Kỳ lạ thật, không phải phải huynh muốn làm người phàm sao? Nơi này của muội có gì khiến huynh quan tâm vậy?”

“Doanh Chi.” Bạch Nham cắt đứt lời nàng, nói, “Nếu có thể tránh, huynh tuyệt đối sẽ không trở về. Lúc này có chuyện hệ trọng, muội nhất định phải giúp huynh.”

Doanh Chi, đúng là tục danh của Hải thần nương nương Bột Hải, tam công chúa Đông Hải. Trong tam giới rất ít người biết đến cái tên này, mà người gọi nàng như vậy lại càng ít.

Chợt nghe Bạch Nham gọi tên nàng như vậy, Doanh Chi cứng đờ, dường như trong nháy mắt nàng hơi khó khống chế tình cảm trào lên trong lòng.

“Hừ! Muội giúp huynh quá nhiều, mới.....” Doanh Chi nói đến bên miệng lại nghẹn về, ngược lại hỏi, “Có việc hỏi mau, hỏi xong thì đi nhanh.”

“Huynh muốn biết có phải Đông Hải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Muội không thấy gần đây thời tiết rất lạ sao? Không phát hiện có gì không ổn sao?”

Bạch Nham vừa nói như vậy, trong lòng Doanh Chi mới bắt đầu cảm thấy có chút không ổn. Một năm trở lại đây thời tiết quanh Bột Hải càng ngày càng khó khống chế, khi tốt khi xấu. Nếu nàng không tự mình

thi pháp khổng chế sẽ càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Nàng vốn không để chuyện này ở trong lòng, dù sao nàng cũng là hải thần Bột Hải, trời muốn mưa muốn thổi gió còn phải xem tâm tình vũ sư thần gió. Hôm nay nghe Bạch Nham hỏi như vậy, nàng mới bắt đầu cảm thấy thời tiết hôm nay dường như biến hóa quá nhanh.

Về phần Đông Hải có phải cũng xảy ra tình trạng tương tự hay không, Doanh Chi cũng không rõ lắm. Nàng rời khỏi Đông Hải đã ba trăm năm, trong ba trăm năm này nàng chưa từng rời khỏi Bột Hải, hai nơi bình thường cũng không liên hệ tin tức nhiều. Lần cuối nhìn thấy cha và anh là ở Ngọc Kinh tham kiến Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu.

“Huynh nghe nói được gì sao?” Doanh Chi hỏi.

Bạch Nham lắc đầu, nói: “Không phải đơn giản là nghe nói, mà là gặp.” Bạch Nham kể sơ lược những việc lạ gần đây cho Doanh Chi, lược bớt chuyện chương quây Ly, bọn họ từng giao đấu với Thiên Khê và Vân Nhai, lại nói, “Muội biết huynh không thể sử dụng pháp thuật quá lớn, rất nhiều chuyện cũng không tiện nhúng tay. Huynh tới là muốn hỏi thăm muội chút chuyện, muội không biết vậy coi như huynh đến cảnh báo muội, muội sai người về Đông Hải một chuyến đi.”

“Thực cách Bột Hải và Đông Hải khá xa, có lẽ là huynh lo lắng quá nhiều thôi?”

“Cửu Châu tuy lớn nhưng cũng rút giây động rừng, huống chi quần ma đột nhiên nổi dậy tất sẽ có đại loạn, chỉ sợ Đông Hải cũng khó có thể chỉ lo thân mình.” Bạch Nham nói.

“Đã biết, huynh đi đi.” Doanh Chi gật gật đầu nói, “Nếu có thể điều tra ra cái gì, muội sẽ nghĩ cách thông báo cho huynh.”

Bạch Nham còn định nói cái gì, cuối cùng lại không nói ra miệng, không nói lời từ biệt đã đi luôn.

Chuyện tới thật đúng dịp. Bạch Nham vừa từ Bột Hải trở lại tiệm quan tài phiên toái đã tới cửa.

“Vị đại nhân này, chương quây nhà ta thật sự không ở trong thành.” Bạch Nham còn chưa vào cửa đã nghe thấy giọng Đỗ Tuyền.

“Vậy có phải nơi này còn có một đạo trưởng đạo hiệu Bạch Nham không? Xin mời đạo trưởng ra đây?” Khách đến hỏi.

“Bổn tiệm quả thật có vị đạo trưởng Bạch Nham, nhưng đạo trưởng Bạch Nham cũng không phải người làm trong tiệm, có tới hay không cũng phải tùy vào ngài ấy, chuyện này không ai dám khẳng định. Hơn nữa đạo trưởng Bạch Nham là người tu đạo, không bị phạm trần thế tục ràng buộc, trong khi chúng ta nói chuyện này biết đâu ngài ấy đã chạy tới núi Vũ Di rồi ấy chứ.”

“Nếu vậy, ta đây sẽ không quấy rầy, nơi này có tấm thiệp mời, đại nhân nhà ta mở tiệc chiêu đãi ông chủ tiệm, giờ Tuất sơ khắc (từ 7 giờ đến 9 giờ tối) hôm nay, Hồng Hồ sơn trang ngoài thành.” Khách đến để lại thiệp mời rồi rời đi.

Bạch Nham nhìn người đi xa, mới đi vào tiệm, hỏi Đỗ Tuyền rõ ràng mọi chuyện.

19. Chương 19: Một Mình Điều Tra Hồng Hồ Trang

“Lão đạo? Sao người đã về rồi?” Đỗ Tuyền tiến bước vị khác phiên toái kia mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Bạch Nham bước vào trong tiệm.

“Vừa rồi là ai vậy?”

“Người từ kinh thành.” Đỗ Tuyền đưa thiệp mời cho Bạch Nham, giải thích “Lần trước người giúp chương quây đuổi Bùi Đông Vũ chẳng phải đã nói người là tướng công của chương quây Ly, còn lấy khối ngọc bài Hoàng Thượng ban cho để bịt miệng Bùi Đông Vũ còn gì. Không biết Bùi Đông Vũ nói việc này với ai, mà

lại truyền đến tai Hoàng Thượng, Hoàng Thượng phái giám quan tư thiên đến mời đạo trưởng Bạch Nham vào triều.”

Bạch Nham vừa nghe Đỗ Tuyền giải thích vừa mở thiệp mời ra, trên thư viết: Mừng hai tháng mười, giờ Tuất sơ khắc, Hồng Hồ sơn trang ngoài thành, xin đợi đại giá, mời khanh[1] cùng gia quyến. Không ghi lạc khoản.[2]

[1] Khanh ở đây chỉ là cách xưng hô tôn trọng

[2] Lạc khoản: Phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ, thư từ.

Bạch Nham nhìn thiệp mời nhú mày hỏi:“Là ai trong Tư thiên giám đến?”

“Giám chính Thành Đàm.”

“Thành Đàm là ai?” Bạch Nham rời khỏi kinh thành đã lâu, quan viên trong triều thay đổi hẳn cũng không rõ, chỉ nhớ năm đó khi bọn họ rời đi Giám chính Tư thiên giám là một tên béo ục ịch họ Lưu.

Đỗ Tuyền lắc đầu nói:“Không biết. Giờ cách giờ Tuất còn một đoạn thời gian, có cần ta đi hỏi thăm một chút không?”

“Ừ, đi nhanh về nhanh.”

Bạch Nham bỏ thiệp mời vào trong tay áo, nghĩ rằng, trên thư tuy viết “mời khanh cùng gia quyến”, nhưng hẳn tạm thời chưa muốn chướng quây Ly biết chuyện này, ít nhất là trước khi hẳn biết rõ Thành Đàm này là loại người nào, chưa cần gọi chướng quây Ly từ Thục về. Huống hồ Tông Tổ và Thanh Vũ ở Phong Đô còn chưa biết thế nào, trước mắt Thiên Khê mới là chuyện quan trọng nhất. Một Tư thiên giám nho nhỏ Bạch Nham hẳn còn chưa để vào mắt.

Hồng Hồ sơn trang là sản nghiệp Bùi gia, lại để một vị khách như Thành Đàm làm chủ mở tiệc chiêu đãi Bạch Nham, có thể tưởng tượng Thành Đàm là khách quý bậc nào. Trong đó tám chín phần mười là nể mặt người cậu làm tướng gia của Bùi Đông Vũ. Nhưng một Giám chính Tư thiên giám nhỏ nhoi có thể khiến đường đường Tể tướng để mắt, cũng là chuyện kỳ lạ.

Bạch Nham ngồi trong nội đường tiệm quan tài uống một chén trà, Đỗ Tuyền đã hỏi thăm tin tức trở về.

Đỗ Tuyền chân trước vừa mới vào cửa, chân sau còn chưa chạm đất, đã bắt đầu thao thao bất tuyệt:“Lão đạo lão đạo, ta tra được, Thành Đàm kia từng tu hành ở núi Vân Đài, là đệ tử quan môn của đạo trưởng Minh Dục. Năm năm trước nhập thế tu hành nhưng người này vừa xuống núi đã trực tiếp vào kinh. Chưa tới hai tháng đã được khâm điểm làm Giám phó Tư thiên giám, chưa đến nửa năm đã hạ bệ Giám chính. Giờ hẳn là hồng nhân bên người Hoàng thượng, Hoàng Thượng có ý chỉ, Thành Đàm diện thánh được miễn quỳ lạy, Thành Đàm không cần triệu cũng được phép tự vào hành cung, thậm chí Hoàng Thượng vì lo Thành Đàm thuở nhỏ thân thể gầy yếu mà để Thành Đàm dùng xe thay đi bộ. Văn võ bá quan cả triều không ai không đổ mắt, vội vã nịnh bợ hẳn.”

“Tiểu Tuyền nói trọng điểm, Thành Đàm này rốt cuộc có năng lực gì mà khiến Hoàng Thượng coi trọng hẳn như thế?” Bạch Nham nghi ngờ nói,“Vân Đài chính là danh sơn đạo gia thiên hạ đệ nhất, đạo trưởng Minh Dục lại là chủ đạo giáo Huyền Tông giáo, là một trong số ít cao nhân tu hành đắc đạo. Chỉ bằng hai điểm này, Thành Đàm muốn mua quan bán chức ở trong triều cũng không có gì khó khăn. Nhưng muốn Hoàng Thượng tín nhiệm, kính trọng, ưu ái như thế cũng không dễ, người này tất có chỗ hơn người.”

“Người nói không sai, Thành Đàm này quả thật là có chút năng lực.” Đỗ Tuyền nói,“Hắn vào triều chuyện đầu tiên là trình tấu xin Hoàng Thượng tế trời, cũng xây dựng đê sông Hoài để ngừa lũ lụt. Hoàng Thượng vốn là nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn hạ chỉ phòng lụt. Hai tháng sau sông Hoài quả thật xảy ra lũ lụt, may mắn đê đập xây dựng đúng lúc nên thiệt hại không nghiêm trọng lắm. Qua lần đó, Hoàng Thượng liền vô cùng coi trọng Thành Đàm, lập tức thăng chức cho hắn. Sau lại liên tiếp để Thành Đàm xóc quẻ bói toán, nhưng Thành Đàm làm cao, nói cái gì mà thiên ý khó dò nếu mọi chuyện đều xóc quẻ bói toán tiết lộ thiên cơ, chắc chắn sẽ gặp tai ương bất lợi cho Hoàng Thượng trị quốc an bang. Vì thế mỗi tháng chỉ xem cho Hoàng Thượng ba quẻ, cát hung tuyệt đối không thể tiết lộ cho người thứ ba biết. Hoàng Thượng cũng đáp ứng yêu cầu của hắn. Qua vài lần, Hoàng Thượng muốn hẳn xóc quẻ, đều vì xu cát tị hung cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng càng tin tưởng Thành Đàm. Thế cho nên sau này dù Thành Đàm cáo ốm bãi triều,

đi xe vào cung, diện thánh không quỳ, cho dù Thành Đàm thị sủng mà kiêu như thế, nhưng vinh sủng vẫn không suy, được ban thưởng không ngừng. Hoàng Thượng còn ban thưởng một tòa phủ đệ cho hắn, thậm chí còn khâm điểm hai vị ngự y thường trú ở đó chuẩn bị khi cần gấp. Biểu hiện của các đại thần trong triều thì khỏi phải nói, ban đầu cũng không đồng ý, sau đó là thử hỏi thăm, tiếp theo là chất vấn ngăn cản, cuối cùng là nịnh bợ lấy lòng. Chỉ ba năm ngắn ngủn, kinh thành đã đổi chủ. Ai, lão đạo, người nói Thành Đàm này liệu có phải yêu ma gì đó hạ mê hồn chú cho Hoàng Thượng không?”

Bạch Nham lắc lắc đầu, nói: “Ta biết nói Hoàng Thượng không phải là quân chủ ngu ngốc vô đạo, mặc dù có hơi quá tin phật, chuyện gì cũng muốn xóc quẻ, xem thẻ, bốc cát hung, xem vận thế, nhưng còn không đến mức không phân biệt được thiện ác. Huống hồ những năm gần đây thiên hạ thái bình mưa thuận gió hoà, Thành Đàm này dường như không lợi dụng lòng tin của Hoàng Thượng làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì.”

“Theo ý người, Thành Đàm này có lẽ giống Tòng Tổ là người cực kỳ có tuệ căn thiên phú sao?”

“Nếu những gì người điều tra được là thật, vậy Thành Đàm cũng không chỉ là người phạm cực kỳ có thiên phú thôi đâu, đạo hạnh của hắn hẳn là cao hơn Tòng Tổ rất nhiều, mới có thể biết thiên ý định nhân sự.”

“Là thật, đương nhiên là thật, ta hỏi nữ thần quan Lạc Thủy và thổ địa công kinh thành, bọn họ nói không khác nhau là mấy, cho nên không thể giả được.”

Bạch Nham trầm tư một lát, nói: “Chỉ sợ Thành Đàm này không đơn giản, để ta đi gặp hắn.”

“Vậy chuông quây Ly thì tính sao?”

Dựa theo kế hoạch ban đầu của bọn họ, sau mười hai canh giờ Tòng Tổ phải rời khỏi Phong Đô tập hợp cùng bọn họ, từ giờ đến lúc đó còn mấy canh giờ nữa, chỉ sợ chuông quây Ly đã quay lại sơn cốc.

“Bên Chuông quây Ly ta sẽ nghĩ cách thông báo cho nàng.” Bạch Nham phân phó Đỗ Tuyền nói, “Tiểu Tuyền, người thay ta đi xem nàng, chỉ cần nhìn một cái, bảo đảm nàng không sao là được.”

“Nàng?” Đỗ Tuyền còn chưa kịp phản ứng xem ‘nàng’ là ai.

Bạch Nham gật đầu, vẻ mặt không khỏi để lộ ra chút ưu thương và bất đắc dĩ, Đỗ Tuyền lập tức hiểu ra “Nàng” là ai, vì thế đáp: “Biết rồi, ta sẽ đi.”

Bạch Nham đi tới đi lui trong phòng hai vòng, lấy từ trong tay áo ra một tấm đạo phù, lẩm bẩm gì đó rồi thổi lên đạo phù, đạo phù bỗng biến mất. Tờ đạo phù vừa biến mất kia sẽ mang theo lời nhắn của Bạch Nham trở lại sơn cốc núi tuyết Tây Lĩnh, nói cho chuông quây Ly hắn có việc chậm trễ.

Đỗ Tuyền đứng bên nhìn Bạch Nham, trong lòng âm thầm nghĩ đến “người kia”. Bạch Nham, chuông quây Ly, Đỗ Tuyền, ba người sống cùng nhau ba trăm năm, cho dù đều có bí mật không muốn bị người khác biết, nhưng lâu dần, cũng có thể tự đoán được bảy tám phần, chỉ là không nói ra mà thôi. Bạch Nham vẫn luôn bảo vệ ‘nàng ta’ suốt ba trăm năm, đã sớm không còn là bí mật. Tuy rằng hắn chưa bao giờ nói đến chuyện này, chưa từng nói cho bất cứ kẻ nào nàng là ai, vì sao Bạch Nham phải bảo vệ nàng ta qua vài kiếp luân hồi, nhưng chuông quây Ly và Đỗ Tuyền đều biết, nàng ta nhất định là người vô cùng quan trọng của Bạch Nham. Chuông quây Ly nói, Bạch Nham yêu nàng, chẳng qua Đỗ Tuyền vẫn không thể hiểu được từ “Yêu” giải thích thế nào. Đỗ Tuyền nghĩ, nàng ta chẳng qua là một người phạm, đã sớm luân hồi mấy đời. Cho dù nàng từng là người Bạch Nham, nhưng vật đổi sao dời, lấy tu vi của Bạch Nham đáng lẽ phải hiểu nàng ta đã sớm không phải nàng lúc đầu nữa rồi, nàng ta căn bản không cần Bạch Nham yêu và bảo vệ. Chính như chuông quây Ly đã nói, không phải Bạch Nham yêu quá lâu, mà là tra tấn chính mình quá lâu. Chuông quây Ly hiểu được, nhưng Đỗ Tuyền không hiểu, thời gian nói cho bọn họ biết bản thân họ chính là một loại tra tấn, một loại giam cầm.

Bạch Nham cầm theo thiệp mời đi dự tiệc, sau đấy Đỗ Tuyền cũng rời khỏi cửa hàng. Đứng từ xa nhìn thoáng qua đứa bé gái mới ra đời không lâu, người mà Bạch Nham vẫn không nỡ bỏ rơi.

Chạng vạng, ngoại ô Hồng Hồ sơn trang.

Bạch Nham dùng bộ dạng tuần lãng văn nhã, thân phận trợ phụ của chuông quây Ly đến Hồng Hồ sơn trang. Mới đến cửa sơn trang, nhìn tấm biển treo trên khung cửa cao lớn hẳn lại có chút trầm ngâm. Đang

nâng tay chuẩn bị gõ cửa, cửa chính lại tự động mở ra.

Trong cửa là một đứa bé giữ cửa khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đánh giá Bạch Nham từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Ngài là khách Thành đại nhân nhà ta mời đến sao? Đại nhân nói, ngài sẽ đứng giờ theo lời mời mà đến, sai ta chờ sẵn ở cửa.”

Bạch Nham hơi sững sốt, cười cười nói: “Thành đại nhân thật có lòng, đây là thiệp mời.”

Đứa bé giữ cửa dùng hai tay nhận thiệp mời, cung kính mời Bạch Nham vào trong trang.

Hồng Hồ sơn trang có tiếng cảnh sắc tuyệt đẹp như họa, như tiên cảnh nhân gian, vốn là biệt viện của hoàng đế tiền triều, sau bị bỏ hoang. Đã từng có không ít văn nhân nhà thơ, học sĩ uyên bác tới trang viện hoang vắng này thưởng kim hoài cổ. Mười năm trước bị Bùi gia mua lại tu chỉnh đổi mới hoàn toàn, triệu tập mấy trăm thợ thủ công từ trong thành lẫn các thôn trấn xung quanh sửa chữa, mất hai năm mới hoàn thành, là chuyện oanh động nhất năm đó.

Cột trụ khắc hoa lan tinh xảo khéo léo, hành lang gấp khúc uốn lượn vô cùng thanh nhã, đình viện đan xen thanh tịnh, đẹp dễ hợp lòng người. Bạch Nham đi theo thằng bé giữ cửa, cũng không có lòng thưởng thức cảnh đẹp trong trang. Trong trang vô cùng thanh tĩnh, suốt dọc đường bọn họ không gặp bất cứ hạ nhân nào, xem ra Bùi gia đã dâng cả sơn trang này cho Thành Đàm rồi, ngay cả thị vệ, hạ nhân cũng không thấy.

Bạch Nham càng tò mò về người tên Thành Đàm này, rốt cuộc hẳn là loại người gì?

Thành Đàm phái người đến tiệm quan tài, mang theo thiệp mời, nhưng trên thiệp mời không viết cụ thể là mời ai, cũng không có lạc khoản. Dường như hôm nay người đến là chương quỳ Ly, là Bạch Nham, hoặc là tướng công giả mạo này đều như nhau. Nhưng câu cuối trong thiệp mời là “mời khanh cùng gia quyến” hiển nhiên là tỏ vẻ người được mời là chủ nhân tiệm quan tài phố Tây. Thành Đàm vốn muốn mời ai tới? Sao lại tự tin rằng nhất định sẽ có người tới? Còn biết hẳn sẽ tới Hồng Hồ sơn trang đúng giờ, cũng sai tiểu đồng ra mở cửa chờ hẳn? Thành Đàm này thật sao có thể bấm đốt tay tính sao? Bạch Nham hơi nhếch khóe môi, làm sao có thể, cho dù là thần tiên Đại La cũng không thể biết mệnh số của hắn. Cho dù Thành Đàm có bản lĩnh hiểu rõ Thiên Cơ, cũng tuyệt đối không thể tính ra Bạch Nham.

Tiểu đồng đưa Bạch Nham vào trong viện, trong viện có nhà thủy tạ hai tầng. Nhà thủy tạ vô cùng rộng lớn, nhìn từ xa cũng rất tinh xảo xinh đẹp, cửa sổ tầng một khép chặt, nhưng tầng hai lại rộng mở, vài tấm màn lụa bay ra ngoài cửa sổ. Trên mặt nước thủy khí lượn lờ, trên nhà thủy tạ treo đèn lồng màu đỏ, thực sự có vài phần như lạc vào tiên cảnh. Bạch Nham nghe thấy từ trong nhà thủy tạ truyền ra tiếng đàn đứt quãng không thành điệu, hẳn chỉ nghe được vài âm đơn giản không nhận ra được là khúc nào, chỉ cảm thấy dường như có hơi quen tai, hẳn đã từng nghe được ở đâu sao?

Tiểu đồng dừng chân bên hồ, nói: “Đại nhân nhà ta đang đợi ở trong nhà thủy tạ, mời.”

Bạch Nham vuốt cằm, bước lên cầu gỗ cừu khúc đi vào nhà thủy tạ.

20. Chương 20: Phủ Có Đàn Nhưng Không Còn Người

Trông cửa nhà thủy tạ là hai tiểu đồng mặc áo lam, nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi của Bạch Nham họ liền mở cửa coi như nghênh đón hắn.

Bạch Nham bước vào nhà thủy tạ đèn đuốc sáng trưng, phóng mắt nhìn căn phòng cực kỳ rộng rãi, bài trí bên trong toàn là tranh chữ nổi tiếng, đồ trang trí cổ, một bàn một ghế vô cùng cầu kỳ, hoa lệ. Cũng khó trách, Bùi gia là gia tộc có bối cảnh, có quyền thế cũng có tiền, con cháu Bùi gia như Bùi Đông Vũ thích ý thể hiếp người vô cùng xa xỉ. Nhà thủy tạ này ngược lại lịch sự tao nhã không quá thích hợp với những kẻ phàm phu tục tử như Bùi Đông Vũ.

Hồng Hồ sơn trang là nơi thế nào, nhà thủy tạ khác biệt thanh tịnh thế nào, không phải vấn đề Bạch Nham quan tâm. Hắn vào nhà thủy tạ nhưng vẫn chưa thấy người mời hắn đến, cũng không thấy người hôm nay

đến tiệm quan tài đưa thiệp mời, hần nhìn về phía cầu thang cuối phòng.

Một tiểu đồng lạnh lạnh nói với Bạch Nham: “Sư phụ của ta chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn, đang ở trên tầng đợi công tử đại giá quang lâm, xin mời công tử.”

Bạch Nham gật đầu, đi đến cầu thang.

Trên tầng lại truyền đến vài tiếng đàn rời rạc, Bạch Nham nghe được rất rõ ràng, đàn kia âm sắc rất chuẩn, tinh thuần trong trẻo, quả là đàn quý khó gặp. Nhưng không biết người gảy vì lý do gì gảy đàn lại không thành làn điệu, giống như vô tâm, lại giống như có tâm sự nặng nề, mỗi âm đều lộn xộn.

Không cần đoán nhiều, người đang gảy đàn tám chín phần mười là Thành Đàm, nhưng Thành Đàm này..... Thật sự khiến người ta không hiểu nổi, không nói rõ được là kì lạ ở chỗ nào, nhưng rõ ràng rất kì lạ.

Tầng hai nhà thủy tạ tổng cộng có hai phòng, Bạch Nham lên tầng nhìn hành lang không dài lắm, mỗi bên là một cửa phòng, cửa phòng tay phải đóng, mà cửa phòng tay trái lại rộng mở, tiếng đàn rời rạc kia quả nhiên là từ trong căn phòng này vọng ra.

Bạch Nham thở một hơi, một người phạm sao lại khiến trong lòng hần bất an như thế? Chẳng lẽ là do gần đây ngủ không ngon sao?

Phòng này bài trí chuyên dùng để tiếp khách, trong phòng có một cái bàn tròn to bày đầy thức ăn, nhìn kỹ đều là những món cực kỳ thanh đạm, chỉ đặt hai chiếc ghế dựa. Trước cửa là chấn song bằng gỗ, ẩn dưới một lớp màn lụa. Xuyên qua tầng lụa mỏng không khó để thấy bên trong còn một phòng nhỏ. Trong phòng đặt một chiếc bàn, trên bàn là một cây đàn cổ, một cái lư hương, còn một người mặc áo trắng đang đứng tùy tay gảy đàn.

Thành Đàm đã sớm nghe thấy tiếng bước chân Bạch Nham, nhưng đến khi thấy Bạch Nham đứng ở ngoài phòng, hần mới không nhanh không chậm mơn trớn cây đàn, chỉ nói: “Mời vào, mời ngồi.”

Bạch Nham nhìn bóng người thon dài ẩn sau tấm lụa mỏng, bỗng nhiên nhớ tới chương quây Ly, nàng cũng thích cổ làm ra vẻ thần bí. Ngoài miệng lại nói: “Tại hạ Ly Lạc Phi, ông chủ tiệm quan tài phố Tây, bái kiến Giám chính đại nhân.”

Ly Lạc Phi? Một Bạch Nham nghĩ ra, nếu để chương quây Ly biết Bạch Nham lấy trộm họ của nàng, nhất định sẽ mắng hần không biết xấu hổ.

Thành Đàm từ sau tấm màn lụa lững thững đi ra, tư thái lười nhác. Hần mặc một bộ quần áo trắng đơn giản không sang quý lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng tự phụ. Áo trắng trắng trong thuần khiết, sạch sẽ, trên người cũng không có trang sức dư thừa, nhìn giống thư sinh nghèo túng hơn là sủng thần của Hoàng đế. Nhìn khuôn mặt của Thành Đàm chỉ ở mức gọn gàng thanh tú mà thôi, khóe miệng thoáng mang theo chút ý cười xem ra là người dễ gần. Sắc mặt không tốt, trắng bệch như người bị bệnh lâu năm, lại tăng thêm chút khí chất nhu nhược.

“Ly công tử?” Thành Đàm mỉm cười, đọc tên Bạch Nham hai lần, nói, “Ly công tử mời ngồi. Trước khi đến đây ta đã nghe được rất nhiều lời đồn, đến nơi liền phái người tìm hiểu khắp nơi, nhưng người trong thành không ai biết được xuất thân bối cảnh của Ly công tử, thậm chí cả tên họ cũng không ai biết, rất thần bí, thì ra công tử họ Ly.”

Bạch Nham đi vào phòng, đến bên cạnh bàn thấy Thành Đàm không ngồi xuống hần cũng không ngồi, khẽ cười nói: “Ha ha, đây vốn cũng không phải chuyện bí mật, chương quây Ly đã là thê tử của ta, đương nhiên phải theo họ phu quân, suy đoán như vậy ta không họ Ly thì họ gì.”

“Ta đây có thể lắm lời hỏi một câu, vì sao Ly công tử lại để Ly phu nhân ra mặt mở tiệm quan tài? Con gái buôn bán vốn đã hiếm gặp, huống chi còn là tiệm quan tài. Mà Ly công tử dường như cũng không ở trong thành, chỉ xuất hiện một lần ở tiệm, còn trùng hợp hóa giải xấu hổ cho phu nhân, trong đó có nhiều việc thật sự khiến người ta tò mò.” Thành Đàm vừa hỏi vừa ngồi vào trước bàn, đưa tay mời ý bảo Bạch Nham ngồi xuống, đây là lần thứ ba hần mời Bạch Nham ngồi xuống.

“Chuyện này nói ra cũng rất dài.” Bạch Nham đã sớm nghĩ ra lí do thoái thác đối phó mấy vấn đề này của Thành Đàm, “Ly gia ta ở vùng Lũng Tây cũng coi như là đại môn nhà giàu, trong nhà rất nhiều quý củ, tất

nhiên là không cho phép thê tử xuất đầu lộ diện buôn bán. Nhưng khi ta và Du Dao mới quen nhà nàng vốn mở tiệm quan tài. Nói ra cũng lạ, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta đã không thể tự kiềm chế mà yêu thương nàng, hạ quyết tâm muốn lấy nàng. Trong nhà biết hoàn cảnh của nàng vốn không đồng ý, nhưng gia mẫu không ngay cản được ta nên miễn cưỡng đáp ứng hôn sự này, nhưng có một điều kiện đó là Du Dao không thể tiếp tục mở tiệm quan tài.”

“Ừm, hợp tình hợp lý.” Thành Đàm gật đầu tự nói.

Bạch Nham tiếp tục nói: “Ta và Du Dao lưỡng tình tương duyệt, nhưng nàng nhất quyết không muốn đóng cửa hàng. Ta hỏi mãi nàng mới nói ra sự thực. Năm nàng sinh ra, có một đạo sĩ đến nhà, phê mệnh cho nàng, nói mệnh nàng mang sát, sẽ gặp nhiều hoạn nạn trong đời, họa đến cả người thân bạn bè. Nếu muốn hóa giải chỉ có hai cách, thứ nhất đó là cắt tóc làm ni cô, cố gắng ít tiếp xúc với người ngoài, cũng không được gặp cha mẹ, thanh đăng cổ phật, suốt ngày sao kinh tụng phật tiêu trừ nghiệp chướng. Cách này cha mẹ Du Dao há có thể chấp nhận, vì thế từ bỏ. Một cách khác, đó là mở tiệm quan tài, chuyên việc tang ma, lo ma chay. Đạo sĩ kia nói, đời người hơn mười lại luân hồi một vòng, có sinh tất có tử, có tử tất có sinh, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Nếu có thể tiễn đưa người đã khuất, giúp người trọng sinh sau khi chết, cũng coi như công đức vô lượng, tất có phúc báo, cũng có thể hóa giải kiếp nạn trong mệnh của Du Dao. Kiếp nạn này tin còn hơn không, cha mẹ Du Dao suy nghĩ mãi cuối cùng nghe lời đạo sĩ kia, sửa tiệm bánh của gia đình thành tiệm quan tài. Sau khi Du Dao hiểu chuyện liền giao việc kinh doanh cho nàng, hơn mười năm trôi qua bình an vô sự. Khi ta đi cầu thân với nhạc phụ nhạc mẫu, nói ra điều kiện trong nhà, bọn họ có chút bối rối. Sau ta cùng với Du Dao nghĩ ra một cách. Du Dao giả vờ đồng ý với điều kiện của cha mẹ ta, gả vào Ly gia. Chờ hôn sự qua đi, ta lấy cớ ra ngoài buôn bán đưa Du Dao đi cùng, đến nơi ở mới lại mở một tiệm quan tài để nàng kinh doanh. Ta không ra mặt một là sợ người nhà biết được tin tức, hai cũng sợ có kẻ đặt điều nói xấu làm hỏng thanh danh Ly gia, ba là vì ta cũng có công việc của mình.”

Thực tế, chương quây Ly ba trăm năm qua cố ý bảo vệ tiệm quan tài kia nguyên nhân chính cũng giống như Bạch Nham vẫn luôn bảo vệ người con gái kia, vô cùng đơn giản chỉ vì một chữ “Tình” mà thôi. Chẳng qua chương quây Ly chưa từng nói rõ, Bạch Nham cũng giả vờ như không biết.

Thành Đàm gật đầu nói: “Nói vậy ta hiểu rồi. Ly công tử quả thật là vất vả rồi.”

Lời nói dối này Bạch Nham đã nghĩ sẵn từ ngày đầu tiên đến thành này, chau chuốt đến mức không tìm ra sơ hở. Nếu thực sự có người ăn no rảnh rồi phái người đến Lũng Tây điều tra, thì sẽ tìm được một nhà họ Ly giống như Bạch Nham nói. Gia đình thương nhân, khá giả, trong nhà có ba người con trai, trong đó người con thứ hai đúng là Ly Lạc Phi, mà Ly Lạc Phi này vừa đón dâu một năm trước, rồi sau đó đã rời nhà ra ngoài buôn bán.

Muốn nguyên nhân thì, tên Ly Lạc Phi này đúng là do Bạch Nham đặt. Hơn hai mươi năm trước, hắn đã giả vờ vài thân phận cho mình, chương quây Ly và Đỗ Tuyên, Ly Lạc Phi là một trong số đó. Bạch Nham đi đến Ly gia, hắn bịa đặt từ bát tự cho đến mệnh cách, lừa nhị lão Ly gia đến choáng váng cả đầu óc, vâng lời nghe theo. Bạch Nham đặt tên cho con bọn họ, phê bát tự, nói Ly Lạc Phi này khi nào nên thành thân, khi nào có thể ra ngoài buôn bán, vân vân và vân vân. Nói ra thì ba trăm năm nay, không biết đã có bao nhiêu hộ gia đình mang “tiếng oan” cho Bạch Nham, chương quây Ly, Đỗ Tuyên, cũng không biết có bao nhiêu người bị kỹ xảo của Bạch Nham lừa tới lừa lui, vẫn coi Bạch Nham như thần tiên sống mà kính ngưỡng thờ phụng. Cho đến nay, khả năng ăn nói bừa bãi của Bạch Nham đã đạt đến trình độ xuất quỷ nhập thần.

Thành Đàm cẩn thận nghe xong lời nói dối của Bạch Nham, cúi đầu trầm tư trong chốc lát, dường như dễ dàng tin những gì Bạch Nham. Nhưng Bạch Nham tinh tế nhìn sắc mặt Thành Đàm, luôn cảm thấy có chút không thích hợp, lại không thể nói rõ vì sao lại có cảm giác này.

“Thành đại nhân đường xa mà đến chắc không phải vì muốn điều tra bối cảnh nhà tại hạ đúng không?” Bạch Nham hỏi.

Thành Đàm nhìn Bạch Nham, mỉm cười, nói: “Ly công tử chớ nên hiểu lầm, vừa rồi ta chỉ tò mò thôi. Đạo sĩ phê mệnh cho chương quây Ly mà Ly công tử vừa nhắc đến là đạo trưởng Bạch Nham đúng không?”

“Thành đại nhân liệu sự như thần, quả thật là đạo trưởng Bạch Nham.” Khóe môi Bạch Nham nhếch lên cười, trong mắt lại không có ý cười, ánh mắt hơi liếc qua mặt Thành Đàm, như là đang chờ đợi cơ hội vạch

trần nguyệt trang thần bí của Thành Đàm.

Thành Đàm khê gật đầu, trầm giọng nói: “Hai tháng trước, thiếu gia Bùi gia Bùi Đông Vũ gây chuyện ở tiệm quan tài, một ngày sau lại trượt chân rơi xuống nước chết đuối, khiến mọi chuyện ồn ào huyên náo, thậm chí kinh động đến Hoàng Thượng. Ly công tử phải biết rằng ngọc bội công tử dùng để đuổi Bùi thiếu gia ngày đó chính là vật được Hoàng Thượng ngự ban, vô cùng quý giá.”

Đan thành cách Kinh thành vạn dặm, trong thành đột nhiên chết vài người có thể kinh động Hoàng Thượng sao? Như thế là quá mức khoa trương rồi. Bạch Nham rất khó để không nghi ngờ vì sao Thành Đàm lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Bạch Nham giả vờ kinh ngạc, ngăn người mới hoảng sợ nói: “Ngọc bội kia..... Thì ra ngọc bội kia là vật được ngự ban?”

“Công tử không biết sao?”

Bạch Nham lắc đầu nói: “Ngày đó mọi chuyện xảy ra rất đột ngột, ta ngẫu nhiên đến cửa hàng, lại thấy Bùi công tử thất lễ với Du Dao. Trong lòng lo lắng suýt chút nữa lao ra động thủ với Bùi công tử. Là đạo trưởng Bạch Nham ngăn ta lại, đưa cho ta khối bạch ngọc kia, nói chỉ cần Bùi Đông Vũ thấy bạch ngọc này sẽ tự giác rời đi, ta không cần sinh sự. Vì thế ta làm theo.”

Thành Đàm nhíu mày, nghĩ nghĩ, thoải mái cười nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế.”

Nhìn biểu tình của Thành Đàm giống như thật sự tin lí do thoái thác của Bạch Nham. Là hấn lừa quá tốt, hay là kỹ thuật diễn của Thành Đàm còn cao siêu hơn Bạch Nham, ngay cả Bạch Nham cũng bị hấn lừa?

“Thật ra, lần này ta muốn gặp Đạo trưởng Bạch Nham một lần, không phải làm theo hoàng mệnh.” Thành Đàm bỗng nhiên đứng lên, chấp tay ra sau lưng chậm rãi đi thong thả hai bước, “Hoàng Thượng coi đạo trưởng Bạch Nham như thần tiên, ta mới vào cung không có duyên được gặp. Nhưng nghe người trong cung nói qua, vị đạo trưởng Bạch Nham này là thần tiên tiên phong đạo cốt, nhiều năm trước được Hoàng Thượng tôn kính, muốn phong làm quốc sư, nhưng trước khi Hoàng thượng hạ chỉ một ngày bỗng nhiên biến mất, khiến Hoàng Thượng tiếc nuối lâu ngày. Nay bỗng nhiên lại nghe được tin tức về đạo trưởng Bạch Nham, Hoàng Thượng rất vui mừng, qua nhiều năm, Hoàng Thượng đã nghĩ thông suốt, biết đạo trưởng quen nhân nhã, không nên bị tục sự quần thân, cho nên mới không sai người đến mời đạo trưởng vào cung gặp mặt. Nhưng thật ra ta lại vô cùng muốn diện kiến kỳ nhân như đạo trưởng, nên mới một mình đến đây, trước khi đi Hoàng Thượng đã lệnh ta thay người vấn an. Nhưng giờ xem ra đạo trưởng cũng không muốn gặp ta, nếu không cũng sẽ không để Ly công tử đến thay.”

Bạch Nham cười nói: “Đại nhân hiểu lầm rồi. Đạo trưởng Bạch Nham quả thật đã ra khỏi thành từ mấy ngày trước, về phần đi đâu thật sự không ai hay, không phải là trốn tránh không muốn gặp.”

“Vậy à.....” Thành Đàm thần nhiên nói nhỏ, không nghe ra là hoài nghi hay là không tin. Hấn bước hai bước ra sau màn lụa, lại đứng cạnh cây đàn cổ kia “Có lẽ do ta tối không đứng lúc rồi.”

Trong lòng Bạch Nham không hiểu được Thành Đàm này, hấn nhìn không khác người phàm, nhưng lại khiến Bạch Nham cảm thấy một loại áp lực như có như không. Hấn tự kinh thành xa xôi tới nơi đây, chẳng lẽ chỉ vì muốn nói chuyện phiếm hai câu với Bạch Nham, nghe Bạch Nham khéo léo thêu dệt bịa đặt sao? Tuy Thành Đàm nói là vì gặp Bạch Nham mà đến, nhưng hỏi tới hỏi lui đều xoay quanh “Ly công tử” Bạch Nham tạo ra, vấn đề của hấn dường như quá đơn giản, rất dễ trả lời. Câu “Tò mò thôi” của Thành Đàm rốt cuộc là có ý gì? Bạch Nham nhìn bóng dáng đơn bạc phía sau sa mạn, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, phần bất an càng tăng thêm.

Không hiểu sao thân hình Thành Đàm bỗng nhiên lắc lư, vươn tay đỡ lấy bệ cửa sổ mới đứng vững.

“Thành đại nhân?” Bạch Nham lo lắng hỏi một tiếng. Thành Đàm thật sự giống như lời đồn đãi, yếu đuối nhiều bệnh đến mức này, mới nói được mấy đã đứng không nổi sao?

Thành Đàm khê cười một tiếng, nói: “Thật có lỗi thật có lỗi, cơ thể ta xưa nay không được tốt, đã làm cho Ly công tử lo lắng rồi. Ta nghĩ hôm nay không thể tiếp đón Ly công tử nữa. Ngày khác, đợi ta khá hơn sẽ đến cửa bái phỏng vậy.”

Mới nói mấy câu đã muốn đuổi Bạch Nham đi chạy lấy người sao, thế này lại càng khiến Bạch Nham khó hiểu, nhưng ngoài miệng vẫn đáp: “Thành đại nhân tính dưỡng, Ly mỗ cáo từ.” Bạch Nham cung kính khom người, rời khỏi phòng.

Đi khi và khi đến giống nhau, trong lòng Bạch Nham nặng nề, thậm chí còn có thêm khó hiểu, rốt cuộc Thành Đàm có ý đồ gì? Rốt cuộc hẳn là loại người nào?

Chờ Bạch Nham đi xa, Thành Đàm ngồi vào trước cây đàn, nhẹ nâng tay gảy đàn, không còn là những âm điệu rời rạc, mà là một đoạn khúc, một đoạn cổ khúc thất lạc đã lâu, kèm với tiếng đàn Thành Đàm còn thì thào một tiếng: “Du Dao”

Đột nhiên Thành Đàm thất thần, ngón tay không cẩn thận sử dụng quá nhiều sức, nội kinh bất giác phóng ra.

“Ting.....” Một tiếng, tiếng đàn đứt đoạn, trong nháy mắt sợi dây đàn bị ngón tay Thành Đàm đứt thành bụi, “Ai, lại hỏng mất một cây đàn tốt.....”

21. Chương 21: Khoác Da Hồ Ly

Nếu Bạch Nham bên này bị Thành Đàm không biết từ đâu chui ra khiến cho mờ mịt như rơi vào trong sương mù, thì chương quây Ly bên kia chợt lóe qua lột da hồ ly ngàn năm ngoài cốc kia, đi theo Tông Tổ, Thanh Vũ vào Phong Đô.

Phong Đô mây mù mênh mông trăm ngàn năm không thay đổi, đường nhỏ ngõ hẻm trăm ngàn năm không thay đổi, nhà hồng ngói vỡ trăm ngàn năm không thay đổi, yêu quỷ hỗn tạp trăm ngàn năm không thay đổi. Đã bao lâu rồi Chương quây Ly không đặt chân đến Phong Đô, nàng sớm đã không tính rõ, nhưng mỗi một con phố, mỗi một căn nhà ở nơi đây vẫn không khác gì so với khi nàng rời đi. Ở nơi này thời gian giống nhau ngừng lại, ngày đêm chẳng phân biệt được. Ở đây lâu, người sẽ biến thành quỷ, tiên sẽ biến thành yêu, thần sẽ biến thành ma, mà yêu ma quỷ quái sẽ càng trở nên yêu ma quỷ quái hơn. Tóm lại, Phong Đô cũng không phải chỗ tốt đẹp gì cho cam.

Chương quây Ly đi dọc theo phố nhỏ ngõ nhỏ rẽ đông rẽ tây đi vào một gian hàng rất nhỏ. Nếu là người mới đến Phong Đô căn bản sẽ không tìm nổi cửa hàng này, cũng sẽ không biết cửa hàng này vẫn còn mở cửa buôn bán, lại càng không biết rốt cuộc cửa hàng này bán cái gì.

Ánh lửa trong cửa hàng nhỏ vẫn còn sáng ngời, nhưng trong cửa hàng lại không có người. Trong đại đường nhỏ đặt hai cái bàn gỗ, ghế dựa đã hỏng, ngăn tủ, tủ quây bên trong dường như bị đập rất nhiều lần, không mất một góc thì cũng có lỗ thủng, rõ ràng là lâu năm không được sửa sang.

Bỗng nhiên từ quây chui ra một người phụ nữ trung niên hơi cồng, tóc rối tung, mặt vàng như nến, quần áo cũ trên người mặc dù không có dấu vết may vá lại nhưng hình như đã vài năm không được giặt, bẩn bẩn, hôi hám không nhìn ra màu sắc ban đầu.

“Ta nói, không bán rượu, người đến bao nhiêu lần cũng thế thôi, đi đi đi đi!” Người đàn bà kia ngửi thấy mùi hồ ly, không thèm liếc chương quây Ly một cái đã đuổi nàng đi.

Chương quây Ly cời da hồ trên người xuống vắt lên cánh tay, mỉm cười nói: “Lục cô nương, bà còn nhớ ta không?”

Người đàn bà trung niên lại bị chương quây Ly gọi là “Cô nương”, quả thật không hợp với hình tượng.

Người đàn bà giương mắt cẩn thận nhìn chương quây Ly, chợt cười nói: “Thì ra là nha đầu người, làm sao vậy? Mấy năm nay sống không tốt à, sao vào Phong Đô còn phải khoác da hồ ly, người đắc tội với ai mà phải né tránh như vậy?”

“Lục cô nương quả nhiên còn nhớ rõ ta.” Chương quỳ Ly mỉm cười, nụ cười vô cùng đơn thuần dịu dàng. Nụ cười như vậy Bạch Nham chưa được thấy bao giờ, nếu Bạch Nham ở đây lúc này chắc chắn nhìn đến ngây người, “Nhiều năm vậy, ta sợ bà thực sự quên mất ta.”

Lục cô nương cười lấy một bầu rượu từ tủ bát đi đến trước mặt chương quỳ Ly, nói: “Ngồi đi ngồi đi. Quả thật đã nhiều năm rồi, bao lâu rồi nhỉ? Bảy trăm năm? Tám trăm năm?”

Chương quỳ Ly lắc đầu, nàng cũng không rõ nữa.

“Tuy đã lâu, nhưng trí nhớ về người vẫn còn đó, hướng hồ nha đầu người lúc trước mặt dày mày dạn nhất quyết không đi, nhiều năm như vậy quả thật rất hiếm ai dám ở trong quán của ta khóc lóc om sòm như thế.” Lục cô nương nhớ tới chuyện cũ, cười rộ lên.

“Ha ha, lúc trước ta thật đúng là có mắt như mù, lại dám càn quấy với bà, sau này ngẫm lại mà sợ. Nếu lúc đó mà một chương đập chết ta thì làm sao.” Chương quỳ Ly cười nói.

“Ha ha ha ha, được rồi được rồi,” Lục cô nương cười cười, nói, “Hôm nay người tới nơi này tìm ta, không phải đến ôn chuyện đúng không. Qua một canh giờ, da hồ ly này của người sẽ bốc mùi hôi.”

Chương quỳ Ly gật đầu, ăn ngay nói thật nói: “Ta đến đây xin bà chén rượu.”

“Người muốn tới Tháp Linh Lung?”

Chương quỳ Ly lại gật đầu.

“Đi đến đây làm gì? Gần đây Phong Đô cũng không thái bình, người đến Phong Đô tám chín phần mười đều muốn đến Tháp Linh Lung, nhưng có mấy kẻ có thể ra đầu. Huống chi người chỉ còn một canh giờ.”

“Ta chỉ muốn vào xác định một việc, không cần nhiều thời gian lắm, cũng sẽ không đi vào quá sâu, không nguy hiểm đâu.”

Lục cô nương nhìn chương quỳ Ly, gật đầu nói: “Đi, người chờ, ta đi lấy rượu cho người, vẫn là quy định cũ, uống rượu của ta, vào Tháp Linh Lung, sinh tử không thể tính được. Nếu người chết, hồn phách sẽ thuộc về ta không phải Diêm vương.”

“Ha ha, hiểu được hiểu được.”

Không đến một khắc, Lục cô nương lục tung tìm đưa cho chương quỳ Ly một bình nhỏ rượu. Chương quỳ Ly chỉ uống một ngụm, bình rượu đã bị Lục cô nương lấy lại.

“Đi đi, ta cũng không tiễn.” Lục cô nương lấy lại bình rượu, lại chui về phía sau quỳ, giấu bình rượu này về.

Chương quỳ Ly nói câu tạm biệt, liền phủ thêm da hồ ly rời đi.

“Thanh phong lý, bán thụ vinh, thiên căn thác bàn chi diệp phồn; lương nguyệt hạ, cổ mộc khô, sinh tử nhất lộ tây thực địa; phong đô thành, linh lung tháp, tam hồn thất phách giai vô chủ; lưu ly đăng, vô sinh hỏa, thiên địa cổ kim kính trung ảnh. . . .”

(Trong gió mát, nửa cây tươi tốt, rễ cây chẳng chịt cành lá xum xuê; dưới ánh trăng lạnh, cây già chết héo, Tây Thục một đường sinh tử; âm ti, tháp Linh Lung, ba hồn bảy phách không có chủ; đèn Lưu Ly, vô sinh hỏa, trời đất xưa nay ảnh trong kính...)

Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng ca dao, lượn lờ đầu đường cuối ngõ trong Phong Đô vắng vẻ âm trầm, rõ ràng là tiếng trẻ con nhưng lại âm u lạnh lẽo khàn khàn. Tiếng ca kia khi thì xa khi thì gần khi thì rõ ràng khi thì mơ hồ, không biết bắt đầu khi nào cũng không biết biến mất khi nào.

Chương quỳ Ly khoác tầng da hồ ly kia rời khỏi cửa hàng nhỏ, thay đổi dung mạo quyền rũ không ai nhận ra, nàng đi không nhanh không chậm nhưng rất tập trung. Gần đây rất nhiều yêu ma quỷ quái đến Phong Đô, cũng có không ít người tu đạo lẫn vào. Bọn họ đều tự cảnh giác với tất cả mọi người mọi vật ở Phong Đô, cẩn thận tìm hiểu tin tức, tìm nơi đặt chân. Chẳng qua những người này, quỷ này, yêu này, chương quỳ Ly cũng không để vào mắt, lại càng không đặt trong lòng. Nhiệm vụ tra xét Phong Đô giao cho Tông Tổ và Thanh Vũ, nàng đương nhiên không cần dùng quan tâm. Giờ nàng chỉ muốn đến một nơi — Tháp Linh Lung.

Tháp Linh Lung không phải một tòa tháp, phàm là kẻ thường xuyên ra vào Phong Đô đều biết, chẳng qua Tháp Linh Lung là nơi nào, ở chỗ nào, lại chỉ có rất ít người biết. Chỉ có người vô cùng vô cùng quen thuộc Phong Đô mới biết cách đi đến Tháp Linh Lung, cũng chỉ có những người này mới biết được, nếu muốn vào Tháp Linh Lung nhất định phải tới quán của Lục cô nương mua một ngum rượu trước. Nếu không uống ngum rượu kia, dù tìm được Tháp Linh Lung cũng không vào được, dù may mắn vào được cũng tuyệt đối không ra được.

Chưởng quầy Ly đi ngang qua cửa hàng, cổ trạch, khách sạn, tiểu quán trước kia nàng quen thuộc, Càng đi đêm càng sâu, càng đi sương càng dày đặc, khi nàng đến được một cái cầu đá nhỏ, ngoại trừ thềm đá dưới chân nàng gần như không nhìn được bất cứ cái gì nữa. Ngẫu nhiên có người đi lên cầu cũng nhìn thoáng qua, chẳng qua những người đó đã không nhìn thấy nàng, nàng cũng không thấy rõ những người đó.

Đi qua cầu đá này, sương mù dày đặc dường như đã tan đi một chút, đi thêm một đoạn cách đó không xa có một bức tường. Giống như tường âm ti tàn phá loang lổ, trên tường có một cánh cửa, cửa sắt thật lớn giống như cửa âm ti nặng vạn cân. Chưởng quầy Ly đi đến, vươn tay khẽ đẩy, cửa kia liền mở ra, chẳng những mở hai bên cửa sắt mà cả bức tường cũng biến trong làn sương.

Bên trong bức tường, cánh cửa này chính là Tháp Linh Lung, không phải một tòa tháp, mà là Phong Đô thực sự.

Phố cảnh, đường đá, quán rượu giống hệt ngoài kia, Tháp Linh Lung chính là Phong Đô, mà Phong Đô cũng là Tháp Linh Lung.

Bạch Nham trở lại Tây Lĩnh, trong sơn cốc lửa vẫn còn cháy, chưởng quầy Ly cũng đã trở lại.

“Người đi lâu vậy, trong tiệm đã xảy ra chuyện gì sao?” Chưởng quầy Ly thản nhiên hỏi.

“Thu được lời nhắn của ta không?” Bạch Nham nói, “Có một vị quan từ kinh thành đến, người của Tư thiên giám. Không biết đến để làm gì, ta chưa có thời gian điều tra rõ ràng. Đã gặp hần, nhưng không nhìn ra lai lịch.”

Bạch Nham hai ba câu đã nói xong, cũng không có cái gì trọng điểm.

“Quan Tư thiên giám? Tới tìm Bạch Nham sao?”

Bạch Nham lắc lắc đầu: “Không biết.”

“Người đi lâu như vậy, không tra được gì đã trở lại à?” Chưởng quầy Ly lườm Bạch Nham một cái, ánh mắt kia đảo qua khiến Bạch Nham cảm thấy là lạ, cực kỳ không thoải mái.

Bạch Nham cười khổ lắc đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Nàng bảo quay về nhìn chẳng qua là mượn cớ đuổi ta đi, dù cửa hàng có phát sinh chuyện gì hay không, dù ta có gặp phiền toái hay không, dù ta có biết ý đồ của tên Giám chính kia hay không, thì cũng có liên quan gì tới nàng đâu? Nàng tới Phong Đô làm gì, đây mới là trọng điểm.”

Chưởng quầy Ly hơi ngạc nhiên, hỏi: “Người biết ta đến Phong Đô?”

“Nàng cố ý đẩy ta đi, còn nói muốn đi tra xét thân phận Thanh Vũ, ta đã biết nàng sẽ đi Phong Đô. Xưa nay, việc gì nàng cũng luôn mặc kệ, sao có thể sinh lòng tò mò với tiểu cô nương vừa mới quan? Huống chi cho dù thân phận Thanh Vũ thật sự khác thường, lấy pháp lực của hai chúng ta còn sợ không khống chế được nàng ta sao? Nàng thật sự không phải người biết nói dối, lý do cũng đã khiến người ta nghi ngờ.”

“Hừ, không bằng nói là lòng nghi ngờ của người quá nặng thì hơn.” Chưởng quầy Ly rầu rĩ đáp trả một câu. Trong lòng nàng tức giận nhưng không muốn phát hỏa, trong mắt trào dâng chút oán độc, né tránh không nhìn Bạch Nham, không muốn để hần phát hiện được.

Giống như Bạch Nham đã nói, chưởng quầy Ly không giống Bạch Nham. Nàng không thích lừa người, cũng không giỏi lừa người, gặp phải chuyện gì, nàng cũng tùy tính mà làm, cũng không thích giải thích, che giấu, trốn tránh cái gì. Trước kia nếu có chuyện nàng không muốn để người khác biết, nàng sẽ giết tất cả những kẻ biết nhất lao vĩnh diệt [1], nếu có kẻ nào trêu chọc làm nàng không vui, vậy nàng sẽ thi pháp cho hần một bài học. Chưởng quầy Ly trước giờ hành động vẫn luôn trực tiếp hơn Bạch Nham, cũng tàn nhẫn hơn Bạch Nham. Nhưng mấy năm nay, nàng bị Bạch Nham phong ấn, pháp lực giảm mạnh, chuyện gì cũng có

Bạch Nham ở bên che chở, giúp nàng chống đỡ. Chính vì thế không có ai dám đến trêu chọc nàng, nàng cũng không có cơ hội ra tay dạy dỗ bọn họ.

[1]Nhất lao vĩnh dật: Vất vả một lần cả đời nhàn nhã.

Bạch Nham đứng bên người chưởng quầy Ly, chậm rãi nói:“Nhiều năm như vậy, chúng ta ở bên nhau nhiều năm như vậy, ta biết bí mật duy nhất nàng muốn che giấu chỉ có một, chính là quá khứ. Ta biết, bởi vì ta cũng có quá khứ muốn chôn dấu, cho nên ta chưa bao giờ hỏi, làm như không biết gì cả. Nhưng bây giờ nếu chuyện nàng muốn che giấu liên lụy đến ta, liên lụy đến Tiểu Tuyền, liên lụy đến Thiên Khê và Vân Nhai, ta đây có phải cũng nên được biết không?”

Chưởng quầy Ly nhếch khóe miệng, cười nói:“Người nói vậy là chuẩn bị nói cho ta biết chuyện gì sao?”

Bạch Nham nhìn nụ cười quỷ mị của chưởng quầy Ly, trong lòng không khỏi run lên, nụ cười đó hẳn rất ít thấy, ẩn chứa sự mật mờ, mang theo vài phần sát ý, vài phần oán niệm. Ngày thường, nếu Bạch Nham có nói hay làm gì khiến chưởng quầy Ly không vui, chắc chắn sẽ bị nàng mắng mỏ, nghiêm trọng hơn thì sẽ ra tay đánh hẳn, nhưng sẽ không bình tĩnh cười với hắn như vậy.

Bạch Nham thở dài, nàng ở Phong Đô chắc hẳn đã tra được cái gì, nhưng vẫn quyết tâm lừa hắn, Bạch Nham nhất thời không đoán được chưởng quầy Ly rốt cuộc đã biết cái gì mà lại tức giận như thế. Mà oán khí kia của nàng dường như không phải vì Thiên Khê hoặc Vân Nhai, mà là nhằm vào hắn.

Bạch Nham nghĩ nghĩ, thử nói “Nếu nàng không nói, thì để ta nói. Nàng đến Phong Đô là muốn thông qua đèn Lưu Ly ở tháp Linh Lung tìm được Thiên Khê và Vân Nhai, nàng muốn biết bọn họ đang âm mưu cái gì, muốn biết thời cơ đến là lúc nào. Nàng không muốn trốn, không muốn nấp, muốn đánh một trận dù là sống hay chết.”

Chưởng quầy Ly đột nhiên giương mắt nhìn Bạch Nham chằm chằm, lớn tiếng hỏi:“Người biết tháp Linh Lung? Người biết đèn Lưu Ly? Người từng đến nơi đó, người xem được cái gì rồi?!”

Quả nhiên là nhằm vào hắn, Bạch Nham vừa nghe chưởng quầy Ly chất vấn như vậy liền hiểu được, nàng lừa hắn một mình đến Phong Đô không phải vì Thiên Khê và Vân Nhai, mà là vì hắn, vì điều tra gốc gác của hắn.

“Ai, quả nhiên nàng vẫn không tin ta chút nào.” Bạch Nham thì thào thở dài.

“Tin người? Tin người thế nào?” Cuối cùng chưởng quầy Ly vẫn không nhịn được, tức giận nói,“Ba trăm năm trước, người vì che chở Tiểu Tuyền mà đã thương ta, lại cứu ta từ trong tay Thiên Khê, hạ chín tầng phong ấn trên người ta trói ta bên cạnh người. Khi đó ta không biết rốt cuộc người là loại người nào, sao lại biết cách phong ấn nguyên thần của ta, vì sao cứu ta, vì sao giam cầm ta. Ba trăm năm nay, ta và Đỗ Tuyền đi theo người, chỉ vì bảo vệ một linh hồn không ngừng chuyển thế luân hồi. Ta không biết rốt cuộc người yêu nàng ta gay hận nàng ta hoặc là hận chính người; Quanh người đều là bí mật, người có giao tình với phán quan địa phủ, người biết bí mật của Tháp Linh Lung, người có được râu rồng, kiếm Cự Khuyết, hồ lô Bát Bảo, còn có thể thăm dò được hành tung của Thiên Khê. Người nói chúng ta đều có quá khứ muốn vứt bỏ, cho nên người biết cảm giác của ta, cho nên người không hỏi, coi như không biết, đúng, coi như không biết, nhưng người đã sớm đến tháp Linh Lung, đã sớm điều tra rõ tất cả mọi chuyện về ta, cho nên mới có thể lấy tên thật và nguyên hình của ta phong ấn ta! Có phải thế không?! Có phải thế không?!”

Bạch Nham cau mày, không dám trả lời.

“Ha ha ha ha, ta trời sinh tính đa nghi? Ta không tin người?” Chưởng quầy Ly bỗng nhiên cười ha hả,“Người muốn ta tin người thế nào đây?!”

22. Chương 22: Tội Nhân Âm Ti

Trong sơn cốc, Bạch Nham và chưởng quầy Ly giằng co. Trong mắt chưởng quầy Ly chứa đầy phẫn nộ, Bạch Nham chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài lại không thể giải thích.

Bạch Nham quả thật đã lừa chưởng quầy Ly rất nhiều rất nhiều rất nhiều chuyện, không riêng gì chuyện hẩn thông qua đèn Lưu Ly ở tháp Linh Lung xem quá khứ của chưởng quầy Ly, còn có hải thần Bột Hải Thương Long Doanh Chi, còn có rất nhiều rất nhiều chuyện khác nữa. Trước đây là không thể nói, sau này là không biết nói thế nào, giờ có nói ra thì chưởng quầy Ly hơn phân nửa sẽ không tin.

Từ ba trăm năm trước, Bạch Nham đã biết chưởng quầy Ly là cái gì, chính vì biết mới có thể phong ấn nàng giam cầm nàng ở bên mình.

Lúc mới gặp, chưởng quầy Ly vì trốn Thiên Khê và Vân Nhai hoảng hốt chạy bừa không ngờ lại đi nhầm vào sâu trong núi tuyết, vô ý tìm được nước suối thiên linh, đó đúng là linh nguyên của Đỗ Tuyên, suýt chút nữa đã bị chưởng quầy Ly uống vào bụng để chữa thương, may mà Bạch Nham đang ở gần đó bảo vệ Đỗ Tuyên chờ hẩn tu hành viên mãn hóa thành hình người, đương nhiên sẽ không để chưởng quầy Ly uống mất linh nguyên hủy diệt trăm ngàn năm tu luyện của Đỗ Tuyên. Lúc ấy chưởng quầy Ly vì trốn khỏi núi Ngũ Hành mà bị thương, sao địch nổi Bạch Nham, vì thế bị Bạch Nham dùng kiếm Cự Khuyết đâm bị thương bất đắc dĩ bỏ chạy, nhưng không thể rời khỏi núi tuyết.

Chưởng quầy Ly ẩn thân trong một khe núi, thu liễm hơi thở gần như tiến vào trạng thái gần chết, nhưng Thiên Khê vẫn tìm đến được. Nàng vốn đã không còn đường trốn, vô lực phản kháng, đang lúc tuyệt vọng, không ngờ Bạch Nham biết Thiên Khê tới bắt nàng lại vẫn ra tay cứu nàng, giúp nàng lừa Thiên Khê đi.

Bạch Nham luôn thích xen vào việc của người khác, trăm ngàn năm không sửa được cái tật xấu đó. Hẩn cứu chưởng quầy Ly lại nhốt nàng ở trong khe núi, nàng bị trọng thương cũng không thể rời đi. Bạch Nham đối nghịch với Thiên Khê, chỉ vì Thiên Khê là ma, còn châm ngôn của hẩn là “Vị đạo”. Sau khi cứu chưởng quầy Ly hẩn cũng đến tháp Linh Lung Phong Đô, thông qua đèn Lưu Ly xem quá khứ của chưởng quầy Ly. Nguyên nhân quan trọng hơn là Bạch Nham sau khi biết được nguyên hình của chưởng quầy Ly rồi thì không thể giết nàng, chỉ có cách phong ấn.

Bạch Nham còn nhớ rõ ngày đó hẩn từ Phong Đô trở về, nhìn chưởng quầy Ly nằm trên tuyết trắng thật dày, cánh chim màu vàng phát ra ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt. Giây phút đó hẩn dường như thấy được chính hẩn, trong lòng cũng trào dâng sự thương tiếc đối với nàng. Nàng chẳng qua là muốn yêu mà không biết yêu, trong mê man vô tận đi nhầm vào núi Ngũ Hành, bị Ma tinh Hậu Khanh dẫn độ thành ma; Hẩn chẳng qua là muốn yêu mà yêu quá sâu, điên cuồng lại làm chuyện nghịch thiên mệnh, không tuân thiên đạo, cuối cùng phải tự hủy diệt, tự làm mình tổn thương, biến mất khỏi trời đất này.

Bọn họ đã sai ở đâu?!

Chưởng quầy Ly và hẩn vốn đều không hiểu thế nào là tình, vô dục vô niệm vô tham vô si, vì muốn hiểu lòng người mà lại tu ra nghiệp chướng, đây là đạo lý gì?!

Đúng là vì đã nhìn thấy quá khứ của chưởng quầy Ly, quá khứ nàng muốn vứt bỏ, cho nên Bạch Nham mới biết, biết nàng lẳng lặng tựa vào dưới tàng cây nhìn chiều tà, ngơ ngác ngồi trên cầu nhìn dòng nước là lúc trong lòng nàng trống rỗng thất thần. Hẩn hiểu có những ký ức mặc dù ngắn nhưng sẽ tồn tại vĩnh viễn, lỗ hổng trong lòng dường như vĩnh viễn không thể lấp đầy; Hẩn biết vì sao nàng cố ý không thay đổi dung mạo, cố ý mở cửa hàng quan tài, cũng giống như hẩn vẫn luôn bảo vệ một người, mấy trăm năm không muốn buông tay, không muốn rời đi. Hẩn biết nàng không muốn nhắc tới những chuyện này thậm chí không muốn nhớ lại, bởi vì những đắng cay chua xót này đều không thể nói nên lời, cũng chẳng cầu mong xa vời có người có thể thấu hiểu.

Con người chẳng phải có câu “Đều là khách lưu lạc phương trời, Gặp gỡ nhau hà tất đã từng quen.” [1] sao, chẳng lẽ bọn họ dựa vào nhau ba trăm năm vẫn không thể tin tưởng nhau sao? Bí mật này vì sao lại trở thành khúc mắc giữa bọn họ? Vì sao lại khiến nàng nghi ngờ, làm cho nàng thẹn quá thành giận? Chẳng lẽ ba trăm năm vẫn là quá ngắn?

Hoặc là chưởng quầy Ly không nói sai, là lỗi của Bạch Nham, là hấn dẫu quá nhiều bí mật không thể cho ai biết, mới khiến nàng không thể tin hấn!

Về mặt Bạch Nham rất phức tạp, bắt đắ dĩ có, mất mát có, phiền muộn có, hối hận có, đau lòng cũng có. Đối mặt với chất vấn của chưởng quầy Ly đột nhiên hấn không nói được gì.

Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Nham im lặng không nói, trong lòng càng tức, không chỉ tức giận hấn lên tra xét nàng, còn tức giận hấn lừa nàng quá nhiều. Bạch Nham vốn không phải là người, lại càng không là bán tiên! Tháp Linh Lung, đèn Lưu Ly, trong vô sinh hỏa kia không có Bạch Nham, không có hấn! Chúng sinh tam giới, sinh tử luân hồi, tất cả đều hiện lên trong vô sinh hỏa trong đèn Lưu Ly, nhưng trong đó lại không có Bạch Nham. Bạch Nham vốn không phải Bạch Nham! Hấn chính là một lời nói dối, vô cùng dối trá!

Ban đầu một thời gian dài nàng cũng không tin tưởng Bạch Nham, nhưng nàng không thể làm được gì, vết thương trên người dường hơn mười năm mới khỏi, chín tầng phong ấn nặng nề tựa như tầng tầng lớp lớp gông xiềng khiến cho pháp lực của nàng giảm mạnh gần như không còn. Cứ qua một trăm năm, Bạch Nham mới cởi bỏ một tầng phong ấn cho nàng, để nàng khôi phục một ít pháp lực. Nhưng lúc nào Bạch Nham cũng theo dõi nhất cử nhất động của nàng, nàng cũng không tìm thấy cơ hội đi điều tra Bạch Nham. Lâu dần, bọn họ càng ngày càng thanh thoi an nhàn, nàng cũng không còn nung nấu ý nghĩ kia nữa. Không biết từ khi nào, nàng bắt đầu quen ba người ngày ngày cãi nhau, nhưng lại dần dần bắt đầu tin hấn ý lại hấn.

Nhưng Bạch Nham dường như còn chưa hiểu, lúc này chưởng quầy Ly tức giận có một nửa nguyên nhân là do nàng lo được lo mất, sợ hãi thay đổi. Cho dù chính chưởng quầy Ly cũng không rõ nàng rốt cuộc có mấy phần là lo âu, mấy phần là đau lòng.

Hỏa diễm từ trong đồng lửa lặng lẽ dấy lên, chưởng quầy Ly dời mắt nhìn ngọn lửa kia đến ngây người. Nàng không rõ cảm tình mơ hồ trong lòng này là gì, không biết đây là cảm giác gì, rồi thành một cục. Lửa giận trong lòng nàng trào lên nhưng nàng không muốn chước giận lên Bạch Nham, dù mắng nhie hấn thậm tệ thì có được gì? Bạch Nham lừa nàng ba trăm năm, chẳng lẽ sẽ vì mấy câu nói của nàng, tức giận của nàng mà thay đổi được gì sao? Tin hấn là chuyện quá mức mạo hiểm, nàng đáng lẽ nên hiểu được từ sớm. Nếu không phải tình thế bây giờ còn chưa rõ, nàng đã sớm phẩy tay áo bỏ đi, tội gì phải khiến mình uất ức ở đây đối mặt với Bạch Nham. Tuy trong lòng Chưởng quầy Ly nghĩ hung hăng vậy, nhưng chỉ cần hơi cân nhắc một tẹo, nếu thật sự muốn đi nàng sẽ không lùi bước .

Nói đến oan ức, trong lòng Bạch Nham sao lại không có oan ức cơ chứ. Có một số việc ghen ở trong lòng rất rất lâu, chẳng lẽ hấn sẽ thoải mái sao? Nếu không phải liên quan đến việc quan trọng, hấn có khổ mà không được nói, tội gì phải giữ trong lòng. Giờ chưởng quầy Ly giận hấn, hấn thật sự chẳng còn cách nào, cái gì sai cũng nhận về mình, có oan ức cũng phải cố mà nhin. Không phải hấn chưa nghĩ tới ngày này, cũng không phải không dự đoán được phản ứng của chưởng quầy Ly, mà là suy nghĩ trăm ngàn vạn lần cũng không nghĩ ra cách giải quyết. Nếu chưởng quầy Ly quyết tâm muốn đi, không biết cách một khóc hai nháo ba thất cổ có dùng được không đây?!

Trong sơn cốc trống trải, yên ắng không một tiếng động, hai người đều có tâm sự riêng mỗi người chiếm một bên, giống như nơi này ngoại trừ bản thân thì không còn ai khác. Không khí lạnh như băng dần dần ngưng kết thành sương, Bạch Nham thường thường lên nhìn chưởng quầy Ly một cái, nhưng không được đáp lại, cuối cùng ngay tiếng thở dài cũng trở nên vô lực.

Ước hẹn một ngày qua rất nhanh, Tòng Tổ và Thanh Vũ từ Phong Đô trở về sơn cốc trong núi tuyết Tây Lĩnh. Chưởng quầy Ly và Bạch Nham còn đang giằng co, không chịu mở miệng nói chuyện.

Thanh Vũ đến, thấy chưởng quầy Ly và Bạch Nham vẫn y nguyên như lúc họ đi, nhưng nàng cảm thấy không khí giữa hai người kia có hơi kỳ lạ?

Chưởng quầy Ly coi như đang ngủ, từ từ nhắm hai mắt, hơi dựa vào một bên, Tòng Tổ và Thanh Vũ đi vào nàng cũng không phản ứng. Bạch Nham thì lại cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, hoặc là hấn làm rơi bảo bối gì xuống đất mà không tìm thấy? Thấy Tòng Tổ và Thanh Vũ hấn cũng chỉ giương mắt nhìn bọn họ rồi lại cúi đầu.

“Đạo trưởng, chưởng quầy Ly, chúng ta đã trở về.” Thanh Vũ nói.

Chưởng quầy Ly mở mắt ra, vẫn duy trì bộ dáng vừa rồi, nhìn Thanh Vũ và Tông Tổ mỉm cười, không nói gì.

Bạch Nham hít vào một hơi thật sâu, cố gắng cười, nói: “Mau ngồi xuống, nói xem các người ở Phong Đô tìm hiểu được những gì?”

Vốn Tông Tổ còn chưa phát hiện Bạch Nham và chưởng quầy Ly có cái gì không ổn, nhưng nụ cười của Bạch Nham vô cùng miễn cưỡng muốn người ta không nhìn ra cũng khó. Tông Tổ ngẩn người, hắn muốn mở miệng hỏi, nhưng lại không biết hỏi thế nào, hoặc nên nói, hắn có thể nhận ra chỗ không bình thường, nhưng không xác định được rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào.

Cảm giác của Thanh Vũ nhanh nhạy hơn Tông Tổ nhiều, tâm tư cũng đơn thuần, trực tiếp mở miệng hỏi: “Đạo trưởng, chưởng quầy Ly, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ha ha, không có việc gì không có việc gì.” Bạch Nham cười khổ hai tiếng, hỏi, “Trước tiên hãy nói những chuyện các người phát hiện được đi.”

Bạch Nham trước nay là người thâm sâu khó dò, nhưng lần này quả thật khó mà giấu được.

Thanh Vũ và Tông Tổ đều nhận thấy chưởng quầy Ly và Bạch Nham có gì đó không ổn. Nhưng bọn họ không muốn nói thì cũng không nên miễn cưỡng, chỉ đành kể lại tỉ mỉ những chuyện họ thấy khi vào Phong Đô.

“Chúng ta làm theo cách đạo trưởng chỉ tìm được câu hòe già kia, lúc trăng lên đỉnh, cái động trên thân cây bỗng nhiên mở ra một con đường, quả thực khiến ta giật thót tim.” Thanh Vũ có chút hưng phấn, kích động, “Sau khi vào hốc cây là một con đường không dài lắm, hai bên đường hình như không có gì cả, tối như mực. Chúng ta cũng không dám đi lung tung, chỉ dọc theo con đường nhỏ kia, không đến một khắc đã nhìn thấy tường thành của thành Phong Đô, trông không khác gì thành trì bình thường cả, chỉ hơi cũ kỹ đồ nát một chút. Vệ binh ngoài cửa thành rất nhiều, hơn nữa rất kỳ lạ, bộ dáng là lạ.”

Thanh Vũ nói đến vệ binh này, vẻ mặt có chút vắn vẹo, khoa tay múa chân không biết miêu tả như thế nào, nói: “Xa giống người, nhìn gần.....”

Bạch Nham tiếp lời nói: “Mặc áo giáp màu trắng, cánh tay rất dài, đa số cầm trường thương, ngón tay giống như khô lâu chỉ có xương cốt, không thấy rõ mặt chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt phát ra ánh sáng xanh, kỳ lạ còn rất kinh khủng?”

“Đúng đúng đúng, chính là như vậy.” Thanh Vũ gật đầu đáp.

“Vệ binh đó là con rối, không chỉ nhìn kinh khủng, khi thật sự hung ác còn kinh khủng hơn.” Bạch Nham lại cười nói, “Nếu bọn họ nhận được mệnh lệnh, thì cho dù bị chém thành từng khối từng khối cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, không chết không ngừng, hơn nữa muốn giết chết con rối vệ binh này gần như là không thể. Cho nên ai bị con rối vệ binh nhận định là kẻ địch, vậy tốt nhất nên sớm chết sớm đầu thai thì hơn.”

Thanh Vũ nghe xong Bạch Nham nói, kinh ngạc đến ngẩn người.

Tông Tổ hỏi: “Chúng ta không chỉ thấy con rối vệ binh, còn có bốn nữ quỷ áo đỏ đứng trên thành, hình như là chỉ huy con rối vệ binh điều tra người ra vào Phong Đô.”

“Bốn kẻ đó không phải nữ quỷ, mà là bốn đồ đệ của quỷ mẫu Hỏa Linh, là yêu quái do sinh hồn Thập Linh Lung luyện hóa thành. Bọn chúng bị quỷ mẫu Hỏa Linh phái đi thủ cửa thành chứng tỏ trong thành phát sinh chuyện lớn, hơn nữa là chuyện vô cùng vô cùng quan trọng.” Bạch Nham giải thích.

“Thập Linh Lung.....” Tông Tổ nhớ kỹ ba chữ này, nghĩ nghĩ nói, “Sau khi chúng ta vào Phong Đô không lâu liền nghe được bài ca dao không biết từ đâu truyền ra: thanh phong lý, bán thụ vinh, thiên căn thác bản chi diệp phồn; lương nguyệt hạ, cổ mộc khô, sinh tử nhất lộ tây thực địa; phong đô thành, linh lung thấp, tam hồn thất phách giai vô chủ; lưu ly đăng, vô sinh hỏa, thiên địa cổ kim kính trung ảnh. Bài ca dao này nửa phần trước là cách đi vào Phong Đô, vậy nửa phần sau thập Linh Lung, đèn Lưu Ly, vô sinh hỏa là cái gì? Bài ca dao này rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Bạch Nham cười cười, lắc đầu nói: “Bài ca dao này chính là tất cả bí mật của Phong Đô.”

23. Chương 23: Bí Mật Của Phong Đô

Dường như từ lúc quen biết Bạch Nham, Tông Tổ bắt đầu biết được đủ loại bí mật. Hắn vốn chỉ thu phục tiểu yêu, đánh tiểu quỷ, nhưng trong hai tháng ngắn ngủn, hắn thấy nữ Bạt, gặp “Thiên tai”, vào Phong Đô. Đường như từ lúc quen Bạch Nham mới bắt đầu thấy rõ đầu đuôi ngọn gốc của thế giới này.

Thanh Vũ mở to mắt nhìn Bạch Nham, vội vàng chờ Bạch Nham nói ra bí mật này, nàng tò mò hưng phấn, khó có thể kiềm chế muốn biết càng nhiều càng nhiều, cho dù tai ương ở núi tuyết vừa rồi vẫn làm cho nàng sợ hãi, cho dù Phong Đô khủng bố rợn tóc gáy.

“Chúng sinh tam giới đều có mệnh số riêng, trong trời đất chỉ có ba thứ biết được thiên mệnh chúng sinh — sổ Sinh Tử trong điện diêm vương; kính Thông Thiên ở Thiên Vân đài; đèn Lưu Ly trong Tháp Linh Lung. Mà ba thứ này lại có chút khác biệt, sổ Sinh Tử tính sinh tử luân hồi của mỗi người, cũng chỉ có thể tra được mệnh số con người, yêu ma và thần tiên không ở trong đó; kính Thông Thiên là bảo vật của thiên đình, cũng biết mọi chuyện vạn vật trong trời đất, quá khứ hiện tại tương lai, không gì không biết. Thiên Vân đài có năm vạn thiên binh gác, không có ý chỉ của Ngọc Đế, Vương Mẫu không ai được đến gần kính Thông Thiên; Mà vô sinh hỏa của đèn Lưu Ly lại ghi lại quá khứ của sinh linh tam giới, nếu vô sinh hỏa tắt, tức là sinh mệnh đó đã mất, nhưng ba hồn bảy vía không thể tiêu tan cũng không được luân hồi chuyển thế, trọn đời chịu dày vò.”

“Trọn đời dày vò.....” Tông Tổ thì thào nhắc lại, đây là bí mật của Phong Đô; “Vậy chẳng phải ai có đèn Lưu Ly là có thể chứng quần sinh tử của tất cả sinh linh trong tam giới sao?”

Bạch Nham gật đầu rồi lại lắc đầu, giải thích nói: “Có thể nói như vậy, nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Phong Đô được xây dựng từ bao giờ không ai biết, nhưng có một loại truyền thuyết, Phong Đô được xây nên để bảo vệ đèn Lưu Ly, cho nên Phong Đô vốn không thuộc tam giới. Mà tháp Linh Lung ở nơi nào trong Phong Đô căn bản không có người biết, nếu muốn vào tháp Linh Lung trước phải tìm được người bảo vệ tháp Linh Lung, được người đó cho phép mới có thể vào. Mà bắc đèn Lưu Ly cũng không phải chỉ có một cái hoặc mấy cái, mà là vô số. Mỗi một sinh mệnh đều một bắc đèn Lưu Ly, có vô sinh hỏa thuộc về riêng mình, không phải ai muốn thấp thì thấp, muốn dập thì dập. Về cách tắt vô sinh hỏa, căn bản không ai biết. Ngược lại người tiến vào tháp Linh Lung, nếu không tuân theo quy định mưu đồ nắm giữ đèn Lưu Ly sẽ tự chịu diệt vong, người bảo vệ sẽ không để đèn Lưu Ly ra khỏi tháp Linh Lung. Nếu không thần bí nguy hiểm như thế, thiên hạ này đã loạn từ lâu rồi.”

Tông Tổ thở phào, là hắn suy nghĩ quá thiên cận. Trong trời đất đều có phép tắc, sổ Sinh Tử ở điện diêm vương có quỷ sai địa phủ trông giữ bảo vệ, kính Thông Thiên cũng được bảo vệ chặt chẽ cho dù là thần tiên cũng khó tới gần, đèn Lưu Ly sao có thể bị kẻ khác dễ dàng lấy được?

Thanh Vũ chớp chớp đôi mắt to, tò mò hỏi: “Đạo trưởng đạo trưởng, ta có thể đi xem vô sinh hỏa của ta không? Ta, ta muốn biết cha mẹ mình ở đâu.”

Bạch Nham ngăn người, mỉm cười nói: “Ta không phải là người bảo vệ tháp Linh Lung, không biết cô có thể vào được không, cũng không biết nếu cô vào còn có thể ra được không. Nhưng Thanh Vũ à, nghe lão đạo một câu, vô sinh hỏa tốt nhất đừng xem, nhìn coi thiên cơ là xúc phạm luật lệ của trời đất, tuyệt không có kết quả tốt đâu.”

Thanh Vũ nghe không hiểu hoàn toàn, chỉ sững sờ gật gật đầu, nghĩ rằng dường như không xem thì hơn, nếu muốn xem mà có thể xem vậy đã không đặt ở Phong Đô quỷ quái kia.

Tông Tổ mở miệng hỏi nói: “Luật lệ của trời đất là gì?”

Bạch Nham nâng vỗ trán, tiểu hòa thượng này thật nhiều vấn đề quá, nếu hắn giải thích hết cho Tông Tổ chẳng phải sẽ tốn mất ba năm sao?

“Thiên luật là quy định đối với thần tiên đứng hàng tiên ban trên thiên giới, nhân gian có luật pháp quy định cho quan viên dân chúng, mà ở Ma giới cũng có vài quy định phải tuân thủ. Nhưng đại đa số đều là cá lớn nuốt cá bé, ai đạo hạnh cao thâm, pháp lực mạnh mẽ thì làm chủ. Những quy định đó đều gọi là

= luật lệ của trời đất, về phần điều mục chi tiết trong đó, tiểu sư phụ tự mình nghiên cứu thì hơn.” Bạch Nham vừa giải thích vừa đưa cho Tông Tổ một quyển trục.

Tông Tổ mở quyển trục ra xem thấy trong đó ghi lại rất nhiều điều cấm luật pháp, giống như chỉ có đầu không có cuối. Hắn không ngừng dải quyển trục ra những mãi vẫn không hết, quyển trục kia nhìn qua không dày, nhưng dải ra đầy đất mà vẫn chưa hết, Tông Tổ và Thanh Vũ ghen hòng nhìn trần trối.

Bạch Nham lộ ra một tia cười xấu xa, nhẹ nhàng ho khan một tiếng nín cười, cho Tông Tổ một câu khẩu quyết quyển trục dài dằng dặc kia tự động thu về.

“Trở lại chuyện chính, các ngươi vào Phong Đô thuận lợi không? Có bị con rối binh hoặc yêu làm khó không?” Bạch Nham hỏi.

Thanh Vũ lắc đầu, Tông Tổ hồi đáp: “Có làm khó hay không thì không thể nói rõ, nhưng lần đầu tiên đến Phong Đô lần đầu tiên nhìn thấy con rối binh, trong lòng có chút ngỡ ngàng. Nhưng chúng nó chỉ canh giữ ở cửa thành, cũng không ngăn ai lại, giống như sư tử đá trước cửa nhà giàu, chỉ để làm cảnh.”

Bạch Nham hơi gật đầu, nói: “Chúng nó bất động thì tốt nhất không nên dây vào. Tiếp tục nói đi.”

Tông Tổ nói: “Chúng ta dựa theo chỉ thị của đạo trưởng vào Phong Đô lập tức đi tìm khách sạn Bất Quy kia. Giống như đạo trưởng nói, khách sạn này quả thật rất kỳ bí, từ cửa thành đi theo đường đá qua ngã tư, qua cầu vào rừng trúc, bên ngoài khách sạn này nhìn giống như một ngôi miếu hoang. Đi vào mới phát hiện bên trong vô cùng ngăn nắp đường hoàng.”

“Vậy hai người có phát hiện gì không?”

Một ngày trước khi rời khỏi núi tuyết Tây Lĩnh, Bạch Nham đã hướng dẫn kỹ càng cho Tông Tổ và Thanh Vũ cách vào Phong Đô, những chuyện cần cẩn thận, cùng với sau khi vào Phong Đô thì nên làm như thế nào.

Tông Tổ và Thanh Vũ mang theo Bạch Bạch xuất hiện ở Phong Đô thực tế vô cùng khiến người ta để mắt. Trong Phong Đô yêu ma quỷ quái gì cũng có, chỉ có người là ít, huống chi hai người kia còn mang theo một con báo tuyết đạo hạnh thâm sâu bên người. Bọn họ xuất hiện vô cùng chói mắt, yêu ma quỷ quái trên đường Phong Đô đều nhìn bọn họ chằm chằm, nhưng không tấn công. Bạch Bạch vẫn đi theo phía sau bọn họ luôn luôn đề cao cảnh giác. Thanh Vũ còn nhỏ, tuy là từ nhỏ lớn lên trong núi rừng, nhưng chưa từng gặp nhiều quỷ quái như vậy trong lòng khó tránh khỏi sợ hãi, vì thế dính sát vào bên người Tông Tổ tìm cảm giác an toàn. Mà Tông Tổ mới vào Phong Đô, trong lòng cũng lo sợ bất an, yên lặng nhắm kinh Phật trấn an tinh thần, dần dần cũng quen với hoàn cảnh khủng bố này, toàn tâm toàn ý bắt đầu tìm Bất Quy Lâu Bạch Nham nói.

Phong Đô ngoại trừ kì lạ thần bí, truyền thuyết, yêu ma, thì thật ra không khác thành trấn ở nhân gian lắm. Ở Phong Đô nếu muốn biết tình báo, thám thính tin tức, như vậy nhất định phải đến Bất Quy Lâu.

Bất Quy Lâu là một cái khách sạn ở Phong Đô, có một quy định, chỉ ngủ lại một đêm. Tất cả người, quỷ, yêu vào Bất Quy Lâu đều chỉ có thể ở lại một buổi tối, nếu vượt quá canh giờ còn chưa đi thì vĩnh viễn sẽ không thể rời đi. Đó là vì sao nơi này có tên là Bất Quy Lâu. Về phần vì sao qua một đêm thì không đi được, người thông minh sẽ không cố chấp đi tìm hiểu làm ai, không ai muốn dẫn thân vào nguy hiểm đi tìm hiểu xem truyền thuyết này là thật hay giả. Nhưng ai ở Phong Đô lâu đều biết, Phong Đô nhiều yêu ma quỷ quái lui tới như vậy, luôn có một số ít là vào Bất Quy Lâu sau đó biến mất tăm. Chương quỳ Ly từng ở Phong Đô tám năm, ngày ngày nhìn yêu ma người phàm ra ra vào vào, biết rõ các loại quy định ngầm ở Phong Đô. Lúc Bạch Nham nói Tông Tổ và Thanh Vũ vào Bất Quy Lâu điều tra tin tức, nàng đã bắt giác hoài nghi lai lịch của Bạch Nham, lại khó kiềm nén bất an và nghi ngờ trong lòng, quyết định tự mình đến Phong Đô, vào tháp Linh Lung một chuyến.

Tông Tổ và Thanh Vũ dựa theo chỉ thị của Bạch Nham tìm được Bất Quy Lâu, tòa nhà giấu trong chùa miếu Phật tháp.

Trong Bất Quy Lâu, gần như tất cả quỷ mị, yêu vật đều là hình người. Thanh Vũ đi vào cũng thấy kỳ lạ, quả thực đã cho rằng khách khứa ở Bất Quy Lâu đều là con người, mà Bạch Bạch không dễ lừa như vậy, mũi nó rất nhạy, đi vào một cái là đã nhận ra nguyên hình của không ít yêu quái, nhưng có mấy kẻ nó cũng

không phân biệt được. Cảm giác kỳ lạ này rất giống chuông quây Ly, nhưng đám ma quỷ trong Bất Quy Lâu này khiến nó rất không thoải mái, mà trên người chuông quây Ly lại không có hương vị khiến người ta ghê tởm này.

Bạch Nham lúc ấy chỉ dẫn Tông Tổ và Thanh Vũ đến Bất Quy Lâu quả thật là kẻ một mũi tên hạ hai con chim. Thứ nhất, những kẻ tụ tập trong Bất Quy Lâu đều là yêu ma có chút đạo hạnh, tiểu yêu tiểu quỷ bình thường cho dù vào Phong Đô cũng sẽ không dám đến Bất Quy Lâu trêu chọc đám yêu ma này, mà Tông Tổ và Thanh Vũ lại hoàn toàn không biết Bất Quy Lâu nguy cơ tứ phía. Chính “Không biết” như vậy ngược lại có thể làm cho đám yêu ma này sinh ra tò mò, tự mình đưa lên cửa, thế nên tin tình báo dù không cần thiết nhưng nhất định sẽ chuẩn xác, hoặc ít ra sẽ không khiến cho Thiên Khê phát hiện. Thứ hai, Bạch Nham và chuông quây Ly đều chưa rõ thân phận của Thanh Vũ, đưa nàng vào Bất Quy Lâu, vừa khéo thử con báo tuyết cùng Thanh Vũ.

Chuông quây Ly đương nhiên sớm đoán được ý đồ của Bạch Nham, nàng không ngăn cản tức là đã đồng ý. Thiên Khê và Vân Nhai đều là kẻ địch của nàng, vốn không liên quan đến Bạch Nham, lại càng không liên quan đến Tông Tổ và Thanh Vũ. Nói dối, thử, lợi dụng đều là chuyện nàng khinh thường, việc này tuy rằng đều do Bạch Nham làm, nhưng trong lòng chuông quây Ly vẫn không thoải mái.

Tông Tổ nói đến Bất Quy Lâu, nói đến đám yêu ma trong Bất Quy Lâu này hóa thành hình người, bọn họ người người yêu mị, thấy Thanh Vũ và Tông Tổ trong mắt tràn ngập địch ý.

Bạch Nham hỏi: “Có ai chủ động tìm tới hai người không?”

Thanh Vũ gật đầu nói: “Có có, là một cô gái rất xinh, mặc quần áo màu xanh biếc, thật khá, quả thực xinh đẹp giống chuông quây Ly.”

Bạch Nham nghe xong hơi hơi sửng sốt, nhìn về phía chuông quây Ly, Thanh Vũ đang khen nàng xinh đẹp sao? Chuông quây Ly vẫn tựa vào tường, mặt không chút thay đổi, nàng đang chăm chú nghe bọn họ nói chuyện, cũng bị câu nói bất ngờ của Thanh Vũ làm cho kinh ngạc. Tâm tư Thanh Vũ thật đúng là đơn thuần, hay là nàng ta thật sự không biết chính mình rốt cuộc là cái gì?

Bạch Nham cười nhẹ, hỏi Thanh Vũ: “Nàng ta có nói cho hai người nàng ta tên gì không?”

“Có, nàng nói nàng tên Như Như.”

“Như Như,” Bạch Nham liếc nhìn chuông quây Ly một cái, “A hoàn bên người Phong Cơ.”

Tông Tổ hơi nhíu mày đầu, hỏi: “Phong Cơ là thần thánh phương nào? Đạo trưởng hai lần nhắc tới, sắc mặt rất khó coi.”

Bạch Nham lắc đầu, nói: “Là một lão yêu ngàn năm, là kẻ địch lâu năm với quỷ mẫu Hỏa Linh hiện giờ chuông quần Phong Đô, đạo hạnh cao thâm, yêu pháp cao cường, đều là yêu ma rất khó đối phó.”

“Nếu so với Thiên Khê thì sao?” Tông Tổ hỏi tiếp nói.

“Bọn họ chưa chắc đã là đối thủ của Thiên Khê.” Bạch Nham thần nhiên đáp.

Tông Tổ ngẩng người, quỷ mẫu Hỏa Linh có thể chuông quần Phong Đô, yêu pháp đương nhiên phải vô cùng cao thâm. Nếu Thiên Khê còn mạnh hơn cả quỷ mẫu Hỏa Linh, như vậy kẻ địch bọn họ phải đối mặt rốt cuộc khủng bố đến mức nào?!

24. Chương 24: Thanh Vũ Và Bạch Bạch

Bạch Nham không cho Tông Tổ nhiều thời gian ảo tưởng rốt cuộc Thiên Khê lợi hại đến mức nào, liền hỏi Thanh Vũ: “Như Như nói gì? Hay là hỏi hai người cái gì?”

“Nàng chúng ta là ai, vì sao lại đến Phong Đô.” Thanh Vũ đáp.

“Vậy hai người nói như thế nào?”

Thanh Vũ liếc nhìn Tông Tổ một cái, nói: “Tiểu sư phụ Tông Tổ nhìn Như Như một cái liền nhắm mắt lại bắt đầu niệm kinh, không thèm nhìn nàng ta. Ta cũng không biết nên trả lời như thế nào, đành phải ăn ngay nói thật. Nói rằng ta ở tại Tây Lĩnh, hai ngày trước Tây Lĩnh phát sinh đại nạn hiện nay tử thi đầy núi, vì thế đến Phong Đô xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Bạch Nham mỉm cười gật gật đầu, ngược lại nhìn Tông Tổ, sợ là hắn rất khó ứng đối với Như Như.

Phong Cơ có bốn con gái, đương nhiên không phải có quan hệ huyết thống thật, mà là đệ tử, giống như bên người quỷ mẫu Hỏa Linh có bốn yêu quái hộ pháp vậy, Như Như chính là một trong số đó. Các nàng giỏi nhất là lấy sắc đẹp mê hoặc con người, lấy sắc đẹp giết người. Tông Tổ pháp lực không đủ chưa chắc đã chịu được mị thuật của Như Như. Cũng may hắn có ngộ tính và định lực không tồi, Như Như vừa đến trước mặt hắn, hắn đã có thể cảm thấy không ổn, lập tức chỉnh đốn tinh thần, miễn cho bị Như Như tìm được cơ hội mê hoặc thần trí hắn.

Bạch Nham và chương quỳ Ly nghe Thanh Vũ chậm rãi nói: “Như Như luôn luôn cười, cười rộ lên rất hấp dẫn, nàng ta nói nàng ta biết Tây Lĩnh đã xảy ra chuyện gì, nàng ta đến Phong Đô cũng là vì chuyện đó, chúng ta có thể đi cùng nàng ta, như vậy sẽ không sợ bị những người khác ở Phong Đô lừa.”

Chương quỳ Ly nhìn Thanh Vũ, trong lòng thầm nghĩ, Như Như này công phu mê hoặc đã tu luyện mấy trăm năm, cho dù nam nữ già trẻ, chỉ cần các nàng muốn, những người đó phải nghe theo. Tông Tổ có thể giữ vững tinh thần là vì pháp lực của hắn thâm sâu, thứ hai là vì phật châu trên người hắn chính là pháp khí rất mạnh. Nhưng Thanh Vũ lại không có gì, cũng không hiểu gì, mà Như Như lại không làm gì được nàng ta, quả là thú vị.

Bạch Nham và chương quỳ Ly suy nghĩ không khác nhau lắm, hắn hỏi: “Vậy cô nói như thế nào?”

“Ta nói ta không biết nàng ta là loại người nào, không tin nàng ta.”

“Ha ha, ừ, sau đó thì sao?” Bạch Nham không khỏi cười khẽ, Thanh Vũ không giỏi ăn nói, nhưng hai câu này thật sự rất khá.

“Như Như nói nàng ta theo sư phụ đến, bởi vì sắp tới khắp nơi đều có yêu ma đột nhiên tác loạn, sư phụ nàng nói chuyện này có liên quan đến chủ nhân Phong Đô – quỷ mẫu Hỏa Linh, vì thế đến Phong Đô kiến giải với quỷ mẫu Hỏa Linh.”

“Nàng ta có nói cho cô, vì sao yêu ma tác loạn khắp nơi có liên quan đến quỷ mẫu Hỏa Linh không?”

Thanh Vũ gật gật đầu, nói: “Ta cũng hỏi nàng như vậy, nàng nói bên ngoài yêu ma nổi lên tác loạn bốn phía, là vì quỷ mẫu Hỏa Linh bế quan gần trăm năm, đột nhiên xuất quan, có ý đồ cướp lấy vị trí Ma tôn, bà ta không chỉ muốn nắm trong tay Phong Đô còn muốn thống lĩnh Ma giới, hạ lệnh yêu ma các nơi trong vòng một tháng mang theo lễ vật đến Phong Đô thăm viếng. Đám yêu ma sợ hãi yêu lực của quỷ mẫu Hỏa Linh đành phải đi khắp nơi sưu tầm bảo vật khắp thiên hạ lấy lòng quỷ mẫu Hỏa Linh, vì thế nổi lên mầm tai vạ.”

Bạch Nham trầm ngâm nói: “Không ngờ Như Như lại nói với cô tỉ mỉ như vậy.”

Thanh Vũ nhìn Bạch Nham, lại nhìn nhìn chương quỳ Ly, hỏi: “Như Như kia nói thật sao? Mà nếu là thật, núi tuyết Tây Lĩnh này có bảo bối gì khiến nhiều yêu ma quỷ quái ra tay nặng, đầu rơi máu chảy, không chết thì bị thương như vậy?”

Chương quỳ Ly và Bạch Nham đều sững sốt, đúng vậy, có bảo bối gì đáng để yêu ma chém giết lẫn nhau?

Lúc trước Bạch Nham do thám biết Thiên Khê đến Phong Đô cũng là vì tặng lễ cho quỷ mẫu Hỏa Linh, lúc ấy chương quỳ Ly nói, lấy tính cách của Thiên Khê sao hắn có thể tặng lễ vật cho người, trong này nhất định có bí mật. Nay bí mật này càng kỳ lạ hơn. Sau khi yêu ma giết chóc tranh đoạt vật quý ở núi tuyết Tây Lĩnh xong, Phong Cơ mang theo tiểu yêu công khai tiến vào Phong Đô tuyên bố muốn tìm quỷ mẫu Hỏa Linh, mà Thiên Khê thì sao? Thiên Khê ở đâu?

Bạch Nham lắc đầu nói: “Núi tuyết Tây Lĩnh có bảo bối gì ta không biết, Như Như thì sao? Nàng ta có nói gì không?”

Thanh Vũ lắc đầu, đáp: “Ta hỏi, nhưng nàng ta không trả lời, nàng nói ta hỏi nhiều quá, giờ nên đến lượt nàng ta hỏi.”

“Nàng ta hỏi cái gì?”

“Nàng hỏi chúng ta vào Phong Đô bằng cách nào, sao lại tìm được Bất Quy Lâu.”

Như Như đi theo Phong Cơ tu luyện mấy trăm năm, không chỉ có yêu lực không kém, tâm cơ cũng nặng, nếu không phải nàng ta sớm nhìn ra Thanh Vũ lai lịch khả nghi sao có thể thành thật trả lời Thanh Vũ nhiều vấn đề như vậy.

“Ta đương nhiên sẽ không nói là đạo trưởng chỉ đường cho chúng ta,” Thanh Vũ cuống quýt khoát tay, nói, “Ta nói là Bạch Bạch dẫn chúng ta đi.”

Báo tuyết bên cạnh hừ hai tiếng tỏ vẻ đáp lại.

“Sau đó thì sao?”

“Sau liền xảy ra chuyện.” Thanh Vũ thở dài, có vẻ buồn rầu, nói, “Như Như không tin lời ta, thay đổi thái độ, nói..... Nói.....”

“Nói cái gì?” Bạch Nham thấy Thanh Vũ ấp a ấp úng, vội hỏi.

“Nàng nói Bạch Bạch là yêu quái, đưa chúng ta đến Phong Đô vào Bất Quy Lâu là dẫn chúng ta đi chịu chết, tốt nhất là cầm pháp bảo trên người tiểu sư phụ Tông Tổ hiến cho quỷ mẫu Hỏa Linh làm lễ vật.”

Thanh Vũ nói xong không khỏi nhìn Bạch Bạch bên người, Bạch Bạch thở phào, dùng đầu cọ cọ vào bắp chân Thanh Vũ, giống như con mèo nhỏ làm nũng.

Thanh Vũ nói tới đây, Tông Tổ bỗng nhiên tiếp lời hỏi: “Đạo trưởng, chương quây Ly, không phải các người đã sớm biết Bạch Bạch là yêu hơn nữa đạo hạnh cao thâm, mới để cho chúng ta mang theo Bạch Bạch vào Phong Đô đúng không? Ngay từ đầu đã muốn thử chúng ta?”

Bạch Nham bị Tông Tổ hỏi như vậy, không khỏi ngẩn người, hắn toàn coi người ta như đồ ngọc, giờ thì hay rồi.

Chương quây Ly đứng dậy, thay Bạch Nham đáp lại: “Người nói không sai, Bạch Nham quả thật có lòng thử các người, đặc biệt là Bạch Bạch.”

Thanh Vũ và Tông Tổ đều nhíu mày, nhìn về phía chương quây Ly, nhìn chương quây Ly nhìn chằm chằm báo tuyết nằm ở một bên, nghe nàng tiếp tục nói: “Yêu ma quỷ quái trên núi tuyết Tây Lĩnh chém giết lẫn nhau, nay không tìm thấy nổi vật sống, nhưng các người lại còn sống, đương nhiên không thể bỏ qua công lao của Bạch Bạch. Khi ta cùng Bạch Nham tới là lúc nó đang đánh nhau với con hồ yêu ngàn năm, nếu Bạch Bạch không có đạo hạnh trăm năm sao có thể chống đỡ được? Nhưng ta không rõ, lấy đạo hạnh của người hoàn toàn có thể kịp thời rời khỏi nơi này, đi thật xa, nhưng người lại ở lại, hơn nữa vì bảo vệ Thanh Vũ còn không màng đến sống chết, vì sao?”

Câu cuối cùng Chương quây Ly không hỏi Thanh Vũ và Tông Tổ, mà là hỏi Bạch Bạch.

Bạch Bạch nhìn chương quây Ly, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, không phản ứng.

Chương quây Ly lại nói: “Người không muốn nói sao? Nhưng Thanh Vũ rất muốn biết đấy. Ta đoán các người ở Phong Đô chắc chắn đã gặp phải chuyện gì nguy hiểm đúng không? Như Như tuy chỉ là một tiểu nha đầu bên người Phong Cơ, nhưng cũng không phải loại tiểu yêu tiểu quỷ dễ đối phó. Nếu nàng ở Bất Quy Lâu tìm tới các người, nhất định sẽ không khinh địch cho các người rời đi như vậy, huống chi nàng còn để mắt đến phật châu trên người Tông Tổ. Lấy năng lực của Tông Tổ muốn thoát khỏi Như Như không phải không thể, nhưng nếu phải bảo vệ Thanh Vũ, còn phải đối phó với yêu ma khác ở Bất Quy Lâu, chỉ sợ cũng lực bất tòng tâm.”

Tông Tổ gật gật đầu, giận dữ nói: “Tiểu tăng pháp lực quả thật không đủ để ứng phó với yêu ma trong Bất Quy Lâu, nếu không có Bạch Bạch cứu giúp, chỉ sợ chúng ta sẽ thực sự một đi không trở lại.” Tông Tổ và Thanh Vũ đều không nói tí mĩ tình huống bọn họ ở Bất Quy Lâu bị bảy yêu ma bao vây chặn đường, nhưng chương quây Ly và Bạch Nham có thể đoán được tám chín phần.

Thanh Vũ đưa tay ra vuốt lông trên lưng Bạch Bạch, nói: “Bạch Bạch, người nói cho ta biết đi, chúng ta đều biết người không phải yêu quái xấu, ta được người nuôi lớn từ nhỏ, lại cứu ta rất nhiều lần, dù người là cái gì, người vẫn là Bạch Bạch thân nhất của ta. Ta thật sự muốn biết, vì sao người luôn bảo vệ ta?”

Bạch Bạch quay đầu nhìn Thanh Vũ, vẫn không lên tiếng.

Trong sơn cốc bốn người một báo tuyết im lặng nửa khắc, Bạch Nham bỗng nhiên thở dài: “Thôi thôi, nếu nó không muốn nói chúng ta tội gì ép nó.”

Chưởng quầy Ly liếc nhìn Bạch Nham một cái, trong lòng nàng đã đoán được một chút, nhưng không biết Bạch Nham có nghĩ giống nàng không. Một yêu thú không thể vô cớ trông coi hoặc bảo vệ một người phạm, chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, Bạch Bạch theo lệnh ai đó, phải ở bên người Thanh Vũ bảo vệ nàng chu toàn. Thứ hai, Bạch Bạch động tình với Thanh Vũ, mới toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng. Nếu là loại thứ hai, Bạch Bạch không cần thiết phải lấy nguyên ở bên Thanh Vũ, lấy đạo hạnh của nó muốn hóa thân thành người không khó. Nếu muốn Thanh Vũ yêu nó cũng không khó, mà nó lại không làm như vậy, giống như Bạch Nham, dùng phương pháp ấu trĩ như vậy, nói cũng không chịu nghe. Vậy chỉ còn một khả năng, Bạch Bạch là phụng mệnh mà làm.

Mị thuật của Như Như dừng nói là người phạm, dù là yêu quái, thần tiên đều rất khó chống cự, trừ phi pháp lực cao hơn Như Như, hoặc có pháp khí cường đại gì hộ thân. Thanh Vũ không có gì lại có thể chống lại mê hoặc của Như Như, chuyện như vậy chỉ có thể phát sinh dưới một loại tình huống.

Chưởng quầy Ly lại lẳng lặng đánh giá Thanh Vũ, trăm ngàn trăm ngàn dừng để nàng đoán trúng, nếu thật sự bất hạnh đoán trúng, vậy phiền toái của bọn họ lại lớn hơn rồi. Trong lòng Chưởng quầy Ly rất bất an, dự cảm điềm xấu này vẫn quanh quẩn không đi. Thời cơ, thật sự đến rồi sao?

Bạch Nham nhìn chưởng quầy Ly, thấy nàng thất thần, hơi thở dài một tiếng, lại hỏi Tông Tổ Thanh Vũ: “Các người rời khỏi Phong Đô bằng cách nào?”

Thanh Vũ nói: “Bạch Bạch công chúng ta đi ra.”

“Con rồi bình không ngăn các người sao? Yêu quái đâu? Cũng không có à?” Bạch Nham vốn nghĩ Phong Đô đi vào dễ đi ra khó, sao bọn họ không bị chặn ở cửa thành?

Tông Tổ nói: “Con rồi bình và yêu quái không ngăn chúng ta, nhưng lại dây dưa cùng Như Như và đám yêu ma, tạo cơ hội cho chúng ta rời khỏi Phong Đô.”

“Ừ.....” Bạch Nham nghĩ nghĩ, nói, “Có lẽ chuyện ở Phong Đô không hoàn toàn giống như Như Như nói.”

Tông Tổ và Thanh Vũ trao đổi ánh mắt, đều khó hiểu.

Chưởng quầy Ly nói: “Quỷ mẫu Hỏa Linh và Phong Cơ vốn là kẻ thù không đội trời chung, huống chi Như Như dám động thủ trên Phong Đô của quỷ mẫu Hỏa Linh, yêu quái sao có thể dễ dàng buông tha được.”

Bạch Nham nghe xong, gật đầu, trong lòng vẫn có chút nghi ngờ, nhưng không nói thêm gì nữa.

Thanh Vũ nhìn Bạch Nham và chưởng quầy Ly, hỏi: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

25. Chương 25: Pháp Trận Thủ Thành

Thanh Vũ nhìn Bạch Nham và chưởng quầy Ly, hỏi: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Bạch Nham và chưởng quầy Ly đều sửng sốt, chợt đồng thời lắc đầu, không hẹn mà cùng trầm tư.

Tông Tổ, Thanh Vũ đi một chuyến đến Phong Đô, gặp gỡ yêu nữ Như Như bên người Phong Cơ, tư nàng biết được không ít tin tức, nhưng chút tin tức này không có cái nào liên quan đến Thiên Khê cả.

Ánh mắt Tông Tổ đảo qua Bạch Nham và chưởng quầy Ly, nghi ngờ trong lòng hần càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nặng. Mới vừa rồi Thanh Vũ nói tin tức ở Phong Đô cho bọn họ, Như Như chính là đồ

đệ Phong Cơ, nhưng nhiếp hồn thuật của nàng ta đã khiến Tòng Tổ không thể đối phó, may có Thanh Vũ không chịu ảnh hưởng, bọn họ mới có thể thăm dò tin tức ở Bất Quy Lâu. Nếu không có Bạch Bạch giúp đỡ, bọn họ cũng không thể an toàn ra khỏi Phong Đô. Một ngày một đêm này Tòng Tổ quá mạo hiểm kích thích, cảm giác đó thật sự là không thể nói ra được, nay nhớ lại mồ hôi lạnh vẫn chảy ròng ròng. Dù như vậy nhưng Bạch Nham và chương quỳ Ly dường như cũng không quá để ý đến Như Như, con rối binh hoặc là yêu quái cửa thành, trong lời nói thậm chí còn không để Phong Cơ và quỷ mẫu Hỏa Linh vào mắt. Rốt cuộc hai người bọn họ có lai lịch thế nào mà lại không sợ ngàn năm yêu ma này?!

Bạch Nham luôn miệng nói mình đạo hạnh còn thấp, pháp lực yếu kém, nhưng Bạch Nham lại giữ một thanh bảo kiếm pháp lực mạnh mẽ, tuy rằng Tòng Tổ không nhận ra kiếm Cự Khuyết, nhưng chính mắt hắn thấy Bạch Nham dùng kiếm Cự Khuyết chặt đứt một cánh tay nữ Bạt; Hắn có được râu Ưng Long, chỉ bảo như thế dường như hắn lại không quá để ý, tặng nó cho Tòng Tổ xâu trì châu; Hắn đối với Phong Đô rõ như lòng bàn tay, rõ ràng rất quen thuộc việc của Ma giới; Đủ loại biểu hiện của hắn rõ ràng nói cho Tòng Tổ, hắn cũng không phải người tu đạo bình thường. Càng làm cho Tòng Tổ sinh nghi là chương quỳ Ly, nàng xinh đẹp khuynh thành, giống như thiên tiên, nhưng nàng lại mở cửa hàng quan tài, thử hỏi trong thiên hạ có cô gái nào có dũng khí làm chuyện như vậy? Nàng có thể đi theo Bạch Nham vào núi tuyết Tây Lĩnh đã chứng minh pháp lực của nàng không kém. Lúc đầu, Tòng Tổ trọng thương hôn mê, Bạch Bạch đại chiến cùng hồ yêu ngàn năm ở ngoài cốc, nếu không có chương quỳ Ly ra tay, chỉ sợ kẻ phải chết là Bạch Bạch. Mặc dù chương quỳ Ly nói hồ yêu ngàn năm kia bị thương nặng, nên nàng mới có thể địch lại nó. Nhưng nhìn nàng hô hấp nhẹ nhàng bình tĩnh, rõ ràng là không cần tốn nhiều sức đã đánh bại hồ yêu ngàn năm kia, rốt cuộc đạo hạnh sâu đến mức nào?!

Chuyện khiến Tòng Tổ bất an nhất không phải là phản ứng hôm nay của Bạch Nham và chương quỳ Ly, bọn họ không thèm để ý quỷ mẫu Hỏa Linh muốn nhất thống Ma giới, không thèm để ý Phong Cơ mưu toan khơi mào tranh chấp, thậm chí không thèm để ý quần ma tụ tập ở Phong Đô sẽ loạn nhân gian thế nào. Tâm tư của bọn họ dường như đều đặt lên người Thiên Khê hiện tại chưa rõ tung tích kia. Thiên Khê này rốt cuộc là yêu ma gì? Vì sao lại khiến cho bọn họ kiêng kị như thế, thậm chí còn vượt qua cả quỷ mẫu Hỏa Linh và Phong Cơ? Một khi đã sợ hãi Thiên Khê như vậy, tội gì phải nhọc công đuổi theo manh mối vào tận Phong Đô? Trốn xa, vào thâm sơn cùng cốc không ai tìm được không phải tốt hơn sao? Rốt cuộc bọn họ đang điều tra chuyện gì? Rốt cuộc là đang lo lắng sợ hãi cái gì?

Tòng Tổ càng nghĩ trong lòng càng hốt hoảng, hắn tự biết pháp lực đạo hạnh của mình kém xa Bạch Nham và chương quỳ Ly, nếu có yêu ma khiến bọn họ phải sợ hãi, thì hắn có thể giúp được gì? Nhưng hắn cũng biết nếu mình đã bị cuốn vào việc này, thì không thể nửa đường chạy trốn được. Chẳng qua, nếu thật sự phải liều mạng, ít nhất cũng phải để hắn chết cho rõ ràng.

“Đạo trưởng, lúc trước tiểu tăng đã hỏi ngài, ngài cũng đồng ý sẽ thành thật, nhưng hôm nay mọi chuyện lại càng khó phân biệt, càng khiến người ta khó hiểu, chẳng lẽ đạo trưởng còn muốn lừa chúng ta sao?” Tòng Tổ hỏi, “Phong Đô, ta và Thanh Vũ đã tới, có thể hỏi thăm được cũng đã hỏi thăm, chúng ta mạo hiểm tính mạng như vậy, đạo trưởng vẫn không thể giải thích mọi chuyện cho chúng ta sao?”

Bạch Nham giận dữ nói: “Không phải không muốn giải thích rõ ràng cho mọi người, mà là, ai, việc này chúng ta còn chưa hiểu được rõ ràng, không biết giải thích thế nào nữa.”

“Làm sao có thể?” Tòng Tổ cau mày, không quá tin lời Bạch Nham nói.

Thanh Vũ nhìn Tòng Tổ, nhìn Bạch Nham, lại nhìn chương quỳ Ly, lại hỏi: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao nữa?” Chương quỳ Ly bỗng nhiên nói, “Yên lặng xem xét. Nay yêu ma quỷ quái âm ti tập hợp, trên đất Thục này yêu nghiệt hoành hành, lấy lực lượng mấy người chúng ta, dù gặp một con giết một con, gặp một đôi giết một đôi cũng chỉ như muối bỏ biển thôi, còn khiến càng nhiều yêu nghiệt đến đối phó chúng ta, chẳng khác nào tự tìm đường chết. Nếu quỷ mẫu Hỏa Linh muốn xưng bá Ma giới, Phong Cơ đương nhiên sẽ là người đầu tiên ngăn cản, vậy cứ để hai kẻ đó đấu pháp đi. Chúng ta tham gia vào cũng chẳng có kết quả tốt, không bằng nghĩ cách bảo vệ dân chúng bình dân, miễn cho Phong Đô đại loạn trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.”

Tòng Tổ đồng ý gật đầu.

Những lời này chương quỳ Ly nói cho Tòng Tổ nghe, hắn còn trẻ, tu hành còn chưa tới, vốn không nên

nhúng tay vào chuyện giữa nàng và Thiên Khê. Huống hồ hân cũng không có bản lĩnh đấy, không bằng giao cho hân một chuyện hân có thể làm, cũng coi như tích đức .

“Ta biết có loại trận pháp có thể bảo vệ thành trấn, thôn xóm không bị yêu ma tập kích, có thể bảo vệ một chút dân chúng xung quanh Phong Đô.”

Tòng Tổ nghe chương quỳ Ly nói vậy, trong lòng vui vẻ, vội hỏi: “Không biết chương quỳ Ly có thể giao trận pháp này cho ta không?”

Chương quỳ Ly mỉm cười nói: “Đây là đương nhiên. Nhưng trận pháp này cần người trông coi, không để yêu nghiệt từ bên ngoài phá hỏng. Hơn nữa trận pháp này có khuyết điểm lớn, nếu người phạm trong trận tự nguyện rời khỏi trận pháp, ra ngoài sẽ không thể bảo vệ được, mà khi người đó bị yêu nghiệt tấn công, nhập vào thân thể con người đi vào trong trận, trận này cũng không có tác dụng. Cho nên bài trí trận này xong còn cần tiểu sư phụ ở lại Thực để bảo vệ.”

Tòng Tổ không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đáp: “Cứu một mạng người hơn xây bảy toàn tháp, huống chi là cứu vớt trăm ngàn dân chúng đất Thực, tiểu tăng chết muôn lần cũng không chối từ.”

Thanh Vũ nói xen vào: “Ta và Bạch Bạch cũng muốn giúp. Nhưng chương quỳ Ly này, Bạch Bạch có thể đi vào trận này được không?”

“Nếu Thanh Vũ cô nương đồng ý giúp đỡ thì thật quá tốt. Thanh Vũ cô nương hiểu được tiếng chim thú, nếu có yêu nghiệt đến, có tiếng chim hót thú gào báo động trước, đưa mọi người vào trận bảo vệ. Về phần Bạch Bạch, ta nghĩ nó phải chiếm được thân thể của con người mới có thể vào trận này.”

“Chiếm thân thể con người?” Thanh Vũ rất khó hiểu, “Chiếm thân thể con người như thế nào?”

“Có rất nhiều cách để chiếm thân thể con người, ta nghĩ Bạch Bạch hiểu được . Nhưng nếu Bạch Bạch là yêu quái, nếu chiếm thân thể con người cũng sẽ gây ra chút thương tổn, chỉ cần không quá năm ngày, người bị mượn thân thể vẫn có thể chịu được, nhiều nhất mà hôn mê mấy ngày sẽ phục hồi như cũ. Nhưng nếu thời gian quá dài, chỉ sợ hồn bay phách tán, từ nay về sau điên loạn thậm chí là mất mạng.”

Thanh Vũ nhìn Bạch Nham và chương quỳ Ly, hỏi: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Thanh Vũ kinh ngạc một lúc mới giật mình gật đầu, sờ sờ Bạch Bạch, nói: “Ta biết, ta cam đoan Bạch Bạch sẽ không làm chuyện hại người.”

“Ừ.” Chương quỳ Ly lại nói với Tòng Tổ, “Bây giờ ta sẽ giao phương pháp bày trận cho tiểu sư phụ.”

Chương quỳ Ly dùng một canh giờ giải thích cho Tòng Tổ cách bày trận và các tài liệu có liên quan, lại lấy vài phù chú trấn yêu của Bạch Nham giao hết cho Tòng Tổ.

Rồi sau đó bốn người lại thảo luận một lượt, quyết định Tòng Tổ và Thanh Vũ ở lại giúp dân chúng Thực chống đỡ yêu tà xâm nhập, thuận tiện chú ý tình huống ở Phong Đô, nếu có gì lạ xảy ra thì dùng hạc giấy Bạch Nham để lại để liên lạc. Mà Bạch Nham và chương quỳ Ly tiếp tục điều tra tung tích của Thiên Khê, đợi bọn họ điều tra đầu đuôi sự việc, rồi trở về gặp Tòng Tổ Thanh Vũ thương lượng tiếp.

Chương quỳ Ly và Bạch Nham rời khỏi núi tuyết Tây Lĩnh đã là nửa đêm canh ba, lại một ngày nữa trôi qua.

Trên đường chương quỳ Ly vẫn không để ý đến Bạch Nham, khiến Bạch Nham không hiểu sao có chút hốt hoảng. Yên lặng quá lâu, không khỏi muốn tìm chút chuyện để nói, chỉ cần chương quỳ Ly mở miệng trò chuyện cùng hân là tốt rồi.

“Trận pháp nàng giao cho Tòng Tổ là thiên hạ đệ nhất sát trận – Tru Tiên Trận giáo chủ Thông Thiên bày bố ngàn năm trước đúng không?” Bạch Nham nói, “Nhưng không có bốn cán bảo kiếm Tru Tiên, Lục Tiên, Hâm Tiên, Tuyệt Tiên làm trụ trận mà thay bằng bùa chú của ta thì uy lực của nó cũng không bằng một phân vạn Tru Tiên Trận.”

Chương quỳ Ly thản nhiên liếc Bạch Nham một cái, nói: “Chỉ là đuổi yêu mà thôi, cần gì dùng đến sát trận như Tru Tiên Trận chứ. Huống chi trận này chỉ dùng để bảo vệ dân chúng, đâu phải dùng để huyết tẩy thành trấn.”

“Ta chỉ không ngờ Tòng Tổ lại nghe lời nàng như vậy, ngay cả Thanh Vũ cũng tự nguyện ở lại Thục.”

“Người nói dối lừa bọn họ, nghĩ cách thử bọn họ là người chứ đâu phải ta. Huống chi Tòng Tổ cũng không phải kẻ ngốc, mắng phu, hẳn có lòng hàng yêu phục ma, phổ độ chúng sinh, không có nghĩa là mạng của hắn không đáng một đồng có thể tùy ý hy sinh, giữ người có ích làm việc có ích, tu vi của hắn cũng không đơn giản. Về phần Thanh Vũ sao, nàng từ nhỏ lẻ loi hiu quạnh, giờ có Tòng Tổ đáng giá để người ta tín nhiệm dựa vào, đương nhiên là muốn đi theo. Huống chi nàng còn muốn biết rõ thân thể của mình, tự nàng đi thăm dò là mò kim đáy bể, không bằng chờ chúng ta giúp đỡ nàng điều tra tồn ít thời gian và sức lực.”

Oa, cuối cùng nàng cũng nói chuyện với hắn rồi, trong lòng Bạch Nham lén thở phào, còn nói thêm, “Tòng Tổ có thể cứu vớt chúng sinh không phải nhờ nàng sửa lại Tru Tiên Trận sao, có thể sửa trận pháp tuyệt sát này thành trận phòng ngự thật đúng là quá lợi hại.”

“Hừ, không cần người khích lệ.” Chưởng quầy Ly vốn tinh thông kỳ môn độn giáp thuật, lại giỏi hành binh bày trận, nhưng lâu rồi không dùng, chính nàng cũng suýt quên. Bạch Nham khen nàng như vậy chẳng khác nào châm chọc nàng.

Bạch Nham bỗng nhiên cười khê, nói: “Ta khen nàng, không phải vì nàng sửa lại Tru Tiên Trận, mà vì nàng chịu giúp những người phạm bé nhỏ như con kiến kia. Nàng luôn nói mặc kệ, nhưng chuyện tới trước mắt nhất định sẽ ra tay cứu vớt, quả thật là có tấm lòng nhân từ. Ta bỗng nhiên không hiểu, vì sao lúc trước nàng lại nhập ma đạo?”

“Người thích xen vào việc của người khác như vậy, vì sao ta thành ma chẳng lẽ người không biết sao?” Nhớ tới Bạch Nham đã từng đến tháp Linh Lung điều tra chuyện cũ của nàng, chưởng quầy Ly tức không có chỗ phát, hung hăng nói, “Không phải người đã điều tra rõ ràng từ sớm rồi sao? Hỏi nhiều vậy làm gì?!”

“À..... Đây, là ta sai rồi.” Bạch Nham mang theo vài phần khẩn cầu nói, “Ba trăm năm trước lúc mới gặp, ta nào biết rằng nàng không phải là yêu ma đại ác đại tà, sao có thể dễ dàng tin nàng cứu nàng được. Nay ba trăm năm đã qua, ta đương nhiên hiểu rõ bản tính của nàng, đương nhiên là tin nàng. Nợ cũ từ ba trăm năm trước, chẳng lẽ bây giờ nàng muốn thanh toán với ta sao?”

“Đúng, bây giờ ta muốn thanh toán rõ ràng với người đấy!” Chưởng quầy Ly kiên quyết nói, “Người, Bạch Nham, lão đạo chết tiệt, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Lai lịch thế nào? Vì sao lúc trước nhúng tay cứu ta? Giờ vì sao lại phải nhúng tay vào chuyện của Thiên Khê?! Nếu người không nói rõ ràng, vậy chúng ta tốt nhất là mỗi người đi một ngã!”

“Này..... nàng muốn ta bắt đầu nói từ đâu!”

“Hừ, từ đâu cũng được, chỉ sợ người không nói thôi!”

“Này..... Ta..... Không thể!”

“Không thể, hừ, không thể thì không thể đi.” Chưởng quầy Ly bỗng nhiên cười cười, nói, “Không cùng chí hướng không cùng đường [1], đạo trưởng Bạch Nham cứ tiếp tục tu hành đi, ta không quấy rầy.”

Dứt lời, chưởng quầy Ly lắc mình rời đi, trong lòng Bạch Nham cuống lên, vội đưa tay giữ chặt nàng lại: “Trên người nàng còn có sáu tầng phong ấn, nếu lúc này gặp phải Thiên Khê hoặc Vân Nhai, làm sao thoát được? Nàng tức giận thì cứ tức giận, nhưng đừng lấy tính mạng của mình ra đùa!”

“Ai cần người lo!” Chưởng quầy Ly dùng sức vung tay nhưng không hất tay Bạch Nham ra được, “Buông ra!”

“Ta nói, ta nói, ta nói là được chứ gì? Về nhà trước, về nhà, nàng hỏi cái gì ta đáp cái nấy, thế đã được chưa?!” Chưởng quầy Ly muốn đi, Bạch Nham không chịu, nhưng thật sự bắt hắn nói thật, vậy cũng không dễ dàng. Nợ cũ mấy trăm năm hai ba câu sao có thể giải thích rõ ràng được, trước cứ đưa chưởng quầy Ly về đã, mọi chuyện từ từ thương lượng sau.

Chưởng quầy Ly liếc mắt nhìn Bạch Nham, trong lòng hắn nghĩ gì chẳng lẽ nàng không biết sao. Chẳng qua tuy trong lòng nàng có giận có tức cũng có bất an. Bạch Nham nói không sai, bằng sức mạnh của chưởng quầy Ly vốn không đấu lại Thiên Khê Vân Nhai, huống chi trên người nàng còn có sáu tầng phong ấn. Trước lúc Bạch Nham cởi bỏ phong ấn trên người nàng, nàng vốn không có thực lực đấu với Thiên Khê.

Lùi một bước tính sau, giờ nàng bỏ đi chính là hành động theo cảm tính, cuối cùng vẫn sẽ hại chính mình. Sống hơn một ngàn năm tính tình của nàng đã bột phóng túng không ít, tính tình cũng không vội vàng xao động như trước nữa. Ứng phó với Thiên Khê, có thêm Bạch Nham vẫn là sự trợ giúp không nhỏ. Cho dù là giận hờn tức hờn hay hận hờn, chẳng thà lợi dụng hờn thì hơn, huống chi Bạch Nham cũng vẫn luôn tình nguyện. Nghĩ như vậy, cuối cùng chưởng quầy Ly cũng tự tìm cho mình được một lý do tiếp tục ở lại bên Bạch Nham.

Một lúc lâu sau, chưởng quầy Ly mới nói: “Được, trở về nói sau.”

26. Chương 26: Tiền Duyên Ba Trăm Năm Trước

Quá nửa giờ Dần (3 giờ đến 5 giờ sáng), một ngày mới sắp bắt đầu, giờ phút này đúng là lúc yên tĩnh nhất trong cuộc sống. Người phàm còn đang ngủ say, còn chưa tới gà gáy hừng đông, chim thú đã tạm nghỉ. Trên bầu trời tối đen gió mây cuộn cuộn, một ánh sáng trắng kỳ lạ bỗng cất qua bầu trời đêm, thật sự là tuyệt đẹp vô song, đáng tiếc không ai nhìn thấy.

Chưởng quầy Ly và Bạch Nham về nhà, Đỗ Tuyền lập tức nhận thấy được hai người trở về, từ trên giường đứng lên khoác thêm áo khoác chạy ra khỏi phòng.

“Chưởng quầy, lão đạo, hai người về rồi.” Đỗ Tuyền hô.

Chưởng quầy Ly nhìn Đỗ Tuyền hùng hực chạy đến, ngạc nhiên hỏi: “Chúng ta đi chưa lâu, huống hồ không phải hai ngày trước Bạch Nham vừa trở về sao? Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Đỗ Tuyền gật đầu, nói: “Là Thành Đàm kia.”

“Thành Đàm?” Chưởng quầy Ly đem ánh mắt nghi hoặc chuyển sang Bạch Nham, “Thành Đàm là ai?”

Bạch Nham cười, nói: “Giám chính đại nhân Tư thiên giám, đệ tử của đạo trưởng Minh Dục, Huyền Tôn giáo núi Vân Đài.”

Chưởng quầy Ly nhướng mày, lại hỏi: “Có gì phiền toái? Chỉ là một người phàm mà thôi, cho dù đạo trưởng Minh Dục đích thân đến, cũng không cần hoảng như vậy? Chẳng lẽ toàn bộ Huyền Tôn giáo đều chuyển vào thành này à?”

“Không phải,” Đỗ Tuyền lắc đầu giải thích, “Ngày ấy Thành Đàm để lại thiệp mời, là lão đạo đến chỗ hẹn, hôm sau không phải Thành Đàm đến cửa hàng làm phiền, mà là hai đệ tử Huyền Tôn giáo vào thành, đưa tặng đạo phù cho từng nhà. Tính ra thì sau giữa trưa hôm nay sẽ đưa đến nhà chúng ta. Ta lo Chỉ Lan vừa mới thành hình, người có chút đạo hạnh có thể phát hiện trong viện không ổn, nhờ bọn họ phát hiện ra Chỉ Lan thì sao bây giờ?” Nếu là lúc bình thường, Đỗ Tuyền sẽ không thần kinh như vậy, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến Chỉ Lan hẳn sẽ bắt giắc lo lắng khẩn trương. Bạch Nham và chưởng quầy Ly đều nhìn ra, hẳn bảo vệ Chỉ Lan quá độ.

Chưởng quầy Ly không trực tiếp trả lời Đỗ Tuyền, mà nhìn chằm chằm vào Bạch Nham, hỏi: “Người đi gặp Thành Đàm? Vì sao không nói cho ta biết? Lời nhắn của người là về chuyện Thành Đàm kia à? Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Bạch Nham cực vì vô tội biện giải: “Ta đi nhưng không làm gì mà. Chỉ hoàn chỉnh lại lời nói dối lừa Bùi Đông Vũ lần trước thôi.”

“À ~ thì ra chỉ là lời nói dối lớn hơn mà thôi!~” Giọng điệu chưởng quầy Ly không tốt, ánh mắt nhìn Bạch Nham sắc như dao.

“Ta không thấy Thành Đàm này có gì đặc biệt hơn người, nhìn có vẻ bệnh tật, không có gì cần đề phòng.” Bạch Nham rất khó hiểu, ngược lại nhìn Đỗ Tuyền, dường như là đang hỏi hẳn rốt cuộc hai ngày này đã xảy ra chuyện gì.

Đỗ Tuyền nói: “Hai tháng trước Bùi Đông Vũ trượt chân ngã xuống thuyền hoa chết đuối trong hồ, nhà giàu Lâm phủ trong thành liên tục chết ba người, này chuyện này vốn lý kỳ cổ quái, nghe rợn cả người, không biết sao truyền đến tai vị Giám chính Tư thiên giám này. Ông ta nói nếu đã tới đây, để yên ổn lòng dân liền phái thủ hạ đệ tử đưa cho mỗi hộ gia đình một phù chú an trạch, giúp các gia đình được bình an, không cần sợ hãi yêu ma quỷ quái. Dân chúng đều nghe nói vị Giám chính đại nhân này pháp lực vô biên, được Giám chính đại nhân cho phù chú đương nhiên là vô cùng vui mừng, còn thiếu chưa đốt pháo chúc mừng thôi.”

Chưởng quầy Ly khoát tay, nói: “Hắn thích phát phù chú thì để cho hắn phát đi. Đừng nói hắn chẳng qua chỉ là một Giám chính, là người phạm, thủ hạ đệ tử của hắn có nổi mấy phần đạo hạnh? Cho dù là đạo trưởng Huyền Tôn giáo Minh Dục tự mình đến, cũng chưa chắc đã nhìn thấu thủ thuật che mắt của ta. Ngày mai cứ để bọn họ đến đây đi, người bảo Chỉ Lan trốn cho tốt, tự mình cầm phù chú là được rồi.”

Đỗ Tuyền khẽ gật đầu, gần đây bọn họ có hơi thần hồn nát thần tính, trong thiên hạ có mấy người bọn họ không ứng phó được, đám người phạm này căn bản không đủ tư cách khiến cho bọn họ lo lắng.

Chưởng quầy Ly vẫy vẫy tay, đi vào phòng ngủ, nói: “Ta mệt rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau. Lão đạo, tốt nhất người nên nghỉ lý do thoái thác đi.”

“Hả?” Đỗ Tuyền không hiểu nhìn Bạch Nham, “Lão đạo, lý do thoái thác gì vậy?”

“Ha ha, không có gì, không có gì, ta cũng mệt rồi, về phòng ngủ trước.” Bạch Nham đi được hai bước lại quay đầu, nói với Đỗ Tuyền, “Người đừng lo lắng quá, Chỉ Lan không sao. Nay pháp lực của người cũng đã hơn hẳn trước kia, không cần để đám phạm phu tục tử này vào mắt. Lúc ta và chưởng quầy Ly không ở đây, người cũng có thể ứng phó được.”

Đỗ Tuyền ngẩn người, gật đầu.

Chưởng quầy Ly cảm thấy mới ngủ không bao lâu, bỗng mơ hồ nghe thấy tiếng động khẽ, làn điệu quen thuộc nhẹ nhàng mà chậm rãi, từ tốn mà mềm mại, chậm chậm mà sâu xa, đánh thức từng dòng từng dòng ký ức của chưởng quầy Ly.

Chưởng quầy Ly từ trên giường ngồi dậy, trong lòng căng thẳng, đôi lông mày nhăn lại. Nàng nghĩ sẽ vĩnh viễn không bao giờ nghe thấy khúc nhạc này nữa, không ngờ vĩnh viễn này chỉ có ba trăm năm mà thôi. Nàng chậm rãi thở ra một hơi, nên đến thì sẽ đến, huống chi nàng đã an nhàn lâu quá rồi.

Đêm nay, Bạch Nham vốn khó đi vào giấc ngủ, nghe thấy tiếng nhạc kia lại càng không ngủ được. Lúc đầu còn không hiểu là khúc gì, chỉ cảm thấy có hơi quen tai, nghĩ kỹ lại mới đột nhiên nhớ ra khúc này hẳn từng nghe chưởng quầy Ly đàn. Lần duy nhất nghe thấy chưởng quầy Ly đánh đàn là khúc này, sau đó chưởng quầy Ly đập vỡ cây đàn từ đó không bao giờ đụng đến đàn nữa. Bạch Nham đương nhiên cũng chưa từng nghe qua khúc này. Trong viện này không có đàn, tiếng đàn cũng không phải vang lên từ trong viện, đương nhiên không phải chưởng quầy Ly đánh đàn, vậy là ai?

Chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, hơi thở của chưởng quầy Ly bỗng nhiên biến mất. Nàng đi ra ngoài. Đi đâu?! Có liên quan đến tiếng đàn kia sao?!

Trời tờ mờ sáng, từ trên không trung nhìn xuống cả tòa thành đều chìm trong làn sương trắng, giống như tòa thành giữa biển mây, như mộng như ảo.

Chưởng quầy Ly đi theo tiếng đàn ra ngoại ô.

Nhà thủy tạ trong Hồng Hồ sơn trang, Thành Đàm đang ngồi ở trước cửa sổ hết sức chuyên tâm đánh đàn, vô cùng chăm chú vô cùng thâm tình. Toàn bộ tâm tư, toàn bộ sức lực tập trung trên ngón tay đang lướt trên dây đàn, cho đến hết một khúc mới nặng nề thở ra, dường như một muốn chết.

“Ta còn nghĩ muội sẽ không tới gặp ta.” Thành Đàm không quay đầu, giống như đang nói chuyện với ánh nắng đông đầu tiên ngoài cửa sổ, cười nhẹ. Không nghe thấy lời đáp lại tiếp tục nói, “Nhiều năm không đánh đàn, khúc muội dạy ta cũng ngượng tay rồi. Luyện tập hai ngày chẳng những không khá lên, ngược lại càng tập càng kém.”

“Không phải lạ tay, mà là ngón tay huynh đã cứng ngắc, vốn không thể đánh đàn được nữa.” Chưởng quầy Ly đứng ở sau lưng Thành Đàm nói, không biết nàng đến đây lúc nào, cứ như thể ngay từ đầu đã ở trong

phòng nghe Thành Đàm đánh đàn.

Thành Đàm quay người lại, mỉm cười nhìn chương quỳ Ly, nói: “Muội chẳng thay đổi chút nào.”

“Huynh ở trong cái thân xác này bao lâu rồi? Đường như nó đã đến giới hạn cuối rồi.”

“Ừ, đại khái khoảng mười năm.” Thành Đàm nhìn tay mình, giật giật ngón tay, nói, “Quả thật đã đến cực hạn rồi, động một chút là cảm thấy đau.”

“Mười năm? Vì sao?” Dù chiếm thân xác người phàm là chuyện rất dễ dàng, nhưng nếu muốn giữ ‘khối thị’ kia trong thời gian dài quả rất khó khăn. Không thể sử dụng các pháp thuật mạnh, còn có rất nhiều cấm kỵ khác, bằng không thân thể sẽ không chịu được lập tức tan xương nát thịt. Ở trong thân xác một người phàm mười năm gần như là tự phong ấn mình trong thân thể đó mười năm, đây là chuyện cực kỳ đau đớn.

Thành Đàm cười cười, không trả lời thẳng vào câu hỏi hỏi chương quỳ Ly, ngược lại hỏi: “Muội mới trở về sao? Đến Phong Đô rồi à?”

Chương quỳ Ly nhíu mày, nháy mắt ánh mắt sắc bén như dao, ngay sau đó đè nén lệ khí, chậm rãi nói: “Huynh hỏi nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ huynh không biết Thiên Khê đang chuẩn làm loạn tam giới sao?”

Thành Đàm lắc đầu, cười nói: “Đã lâu rồi ta cũng không gặp Thiên Khê.”

“Huynh ẩn vào thân thể người phàm là để tránh né Thiên Khê sao? Vì sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ hần nghi ngờ huynh?”

“Làm sao có thể, Thiên Khê tuyệt đối sẽ không nghi ngờ ta, huống chi hần sớm biết là ta thả muội đi.”

“Hần biết?!” Chương quỳ Ly kinh ngạc hỏi, “Hần sớm biết rằng là huynh thả ta? Vậy lúc trước hần..... có ý cho ta một con đường sống?”

Thành Đàm gật đầu.

“Vậy vì sao huynh lại phải trốn hần?!”

“Ta rời đi bởi vì hần không cần ta giúp, về phần trốn ai căn bản cũng không thể nói rõ. Ta tình nguyện trói buộc mình với thể xác người phàm, chẳng qua là muốn thử làm người một lần. Nếu Thiên Khê cần, ta lúc nào cũng có thể đi giúp hần.”

Chương quỳ Ly bất giác nắm chặt tay, lại hỏi: “Vậy huynh còn không mau bắt ta lại?”

“Bắt muội? Vì sao phải bắt muội?” Thành Đàm có chút ngạc nhiên nhìn chương quỳ Ly.

“Nếu không phải huynh tới bắt ta, vậy vì sao lại xuất hiện ở đây? Vì sao lại đánh đàn dẫn ta đến?”

Thành Đàm chậm rãi đứng lên, cổ hết sức đỡ tường mới đứng vững, đi về phía chương quỳ Ly, chậm rãi nói: “Nếu thật sự muốn bắt muội, ba trăm năm trước đã không thả muội ta, nếu sớm muốn bắt muội, thì đã bắt từ hơn chục năm trước rồi.”

Chương quỳ Ly kinh ngạc, chẳng lẽ hần đã sớm tìm được nàng rồi sao?

“Bạch Nham giảng phong ấn trên người muội ta biết, giờ chỉ còn lại sáu tầng thôi sao?” Thành Đàm nói, “Phong ấn của hần quả thực giấu muội rất khéo, đến một trăm năm trước ta mới mơ hồ cảm thấy được khí tức của muội. Tìm muội cũng chỉ mất chút thời gian, nhưng không phải là muốn bắt muội về, ta chỉ muốn biết muội làm người có ổn không. Cảm giác khi ta bắt đầu làm người rất không ổn, bị nhốt trong thân thể con người rất khó chịu, tính tình cũng nóng nảy, động một chút là lại làm hỏng thân thể, rất lâu mới quen được. Sau này tìm được muội, phát hiện muội rất tự tại, mới cảm thấy làm người cũng không phải quá khó.”

Chương quỳ Ly bán tín bán nghi nhìn hần, tỉ mỉ nghe hần nói xong.

Thành Đàm đi đến trước mặt chương quỳ Ly, đưa tay nhẹ nhàng khới gạt tóc bên tai chương quỳ Ly, lại cười nói: “Bộ dạng này của muội thật tốt, dùng khuôn mặt của mình vẫn tốt hơn. Cơ thể ta luôn bị hỏng, con người rất yếu ớt, mỗi một cơ thể đều không chịu được quá mười lăm năm, đặc biệt là vài năm cuối cùng rất khó chịu.”

“Huynh còn chưa trả lời ta, vì sao không bắt ta về?” Lúc này chưởng quầy Ly không có hứng thú ôn chuyện. Nàng và Bạch Nham đến Tây Thục Phong Đô nhưng không tìm được chút bóng dáng của Thiên Khê. Sau khi trở về lại phát hiện Vân Nhai ở ngay trong thành, vậy Thiên Khê đâu? Cũng ở trong thành sao? Bọn họ tìm một vòng lớn, người cần tìm lại ở ngay trước mắt?!

Chưởng quầy Ly nhìn người có vẻ có bệnh trước mắt, hẳn chính là Vân Nhai! Hàng thật giá thật!

27. Chương 27: Bí Mật Ngũ Hành Trận

Vân Nhai bỗng nhiên chau mày ho khan không ngừng, cả người cũng run rẩy đứng không vững. Chưởng quầy Ly theo bản năng vươn tay ra dìu hắn. Hắn vừa thuận khí định mở miệng nói chuyện đã phun ra một ngụm máu.

Chưởng quầy Ly nhíu mày, nói: “Thân thể này xem ra không chống đỡ được đến trời sáng đâu.”

“Khụ khụ khụ, ta biết, khụ khụ,” Vân Nhai ho không ngừng, nói một câu cũng phải cố hết sức, “May mắn muội tới kịp lúc, khụ khụ, bằng không ta sẽ rất khó có cơ hội nói chuyện hòa bình với muội.”

Sắc mặt Vân Nhai tái nhợt, hai tay khẽ run ôm ngực, nhìn có vẻ rất đau đớn.

“Nếu khó chịu thì mau ra khỏi thân thể này đi.”

Vân Nhai lắc đầu, cười nói: “Trước kia ta chưa bao giờ biết sinh lão bệnh tử là quá trình như thế nào, giờ ta đã biết, ta có thể cảm thấy cái chết đang đến rất gần rất gần ta, gần đến nỗi ta có thể ngửi được mùi địa phủ, khụ khụ khụ khụ.” Khóe miệng Vân Nhai lại trào ra chút máu, từng giọt từng giọt rơi trên ống tay áo chưởng quầy Ly.

“Huynh chết đến nghiện rồi à?” Chưởng quầy Ly mắng, “Thật đúng là biến thái!”

“Ha ha, khụ khụ khụ khụ, ta rất thích cảm giác tử vong, mỗi lần trải qua đều phát hiện còn sống thật tốt. Khụ khụ.”

“Cứng đầu, huynh thích chết ta cũng không cản, chẳng qua huynh trước nói cho ta biết, vì sao huynh có thể đến đây, không tới bắt ta thì tới làm gì?”

Vân Nhai gật đầu, ý bảo chưởng quầy Ly dìu hắn đến bên giường ngồi một chút, hắn bây giờ không còn chút sức lực nào.

Chưởng quầy Ly đỡ hắn ngồi xuống, thuận tay dùng ống tay áo lau đi vết máu ở khóe miệng hắn, chờ Vân Nhai thành thật khai báo.

“Lúc trước Thiên Khê muốn bắt muội không phải vì cần muội để phá giải trận pháp Ngũ Hành, mà vì muội đột nhiên đào tẩu chính là phản bội sư môn, hắn muốn dạy dỗ muội một chút, hơn nữa chuyện trận pháp Ngũ Hành càng ít người biết càng tốt. Khụ khụ.” Vân Nhai nghỉ lấy hơi, tiếp tục nói, “Ta thả muội đi là niệm tình sư huynh muội năm trăm năm, huống hồ ta không sợ muội sẽ nói chuyện trận pháp Ngũ Hành ra bên ngoài. Trong thiên hạ có không ai, tiên hoặc thần nào có thể ngăn cản ta và Thiên Khê cởi bỏ phong ấn, không ai có thể, nếu muội không tin cứ chờ mà xem.”

“Nhưng muốn cởi bỏ Ngũ Hành trận cần thiên linh ngũ hành và đá Vô Sắc, không có ta tức là không có hỏa linh, Ứng Long đã chết là không có thủy linh. Sau khi Ứng Long chết đá Vô Sắc cũng biến mất, các người cởi bỏ phong ấn bằng cách nào?!” Chưởng quầy Ly không tin.

Vân Nhai miễn cưỡng cười cười, nói: “Muốn có thiên linh thuần khiết tuy rằng tam giới khó tìm, nhưng không có nghĩa chỉ có muội mới là hỏa linh, Ứng Long mới là thủy linh. Ta và Thiên Khê nghiên cứu ngàn năm cách cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận, đương nhiên phải lo toan chu toàn, không một sai sót mới được, nếu không chẳng phải chúng ta đã uống phí ngàn năm sao? Khụ khụ.....”

Chưởng quầy Ly nghe xong hắn nói trong lòng trầm xuống, ngoại trừ nàng còn có hỏa linh khác?! Lo toan chu đáo? Thiên Khê đã tìm được người thay thế nàng rồi sao?! Chẳng lẽ thời cơ bọn họ nói đã đến rồi?!

“Ta nói cho muội, khụ khụ, thứ nhất là vì ta tin muội, chưa bao giờ nghi ngờ, lúc trước muội rời đi là vì bất đắc dĩ bảo vệ mạng sống, cũng tại ta không nói trước cho muội. Thật ra muội không cần trốn, ta và Thiên Khê cũng không làm hại muội, hỏa linh không phải chỉ có mình muội. Thứ hai, là ta muốn cảnh cáo muội, nếu đi rồi thì đừng trở về, đừng nhúng tay vào kế hoạch của ta và Thiên Khê, đừng để ý đến chuyện này. Hãy đi thật xa, yên lặng làm người phàm, sống cuộc sống bình thường, vậy là tốt rồi.”

Vân Nhai dè dặt, đau đớn cau mày, cắn răng, nén tất cả đau đớn trong cổ họng, không rên một tiếng.

Chưởng quầy Ly đưa tay lau mồ hôi trên trán hần, thở dài: “Rời khỏi thân thể này đi, còn tiếp tục như vậy sẽ tổn hại đến đạo hạnh của huynh đấy.”

Vân Nhai lắc đầu, nói: “Để cho ta nói hết, khụ khụ, bằng không ta sợ Bạch Nham tìm đến thì lúc đó muốn nói với muội vài câu cũng khó.”

“Ai.....” Chưởng quầy Ly than nhẹ một tiếng.

“Nay muội đã biết ta và Thiên Khê sẽ không bắt muội để làm tế phẩm cõi bỏ phong ấn ngũ hành thì yên tâm rồi đúng không?” Vân Nhai cắn răng nói, “Đừng xen vào việc này nữa, bằng không Thiên Khê chắc chắn sẽ giết muội, muội biết xưa nay hần vốn chẳng độ lượng gì, huống chi muội từng là sư muội của chúng ta, nếu ngay cả muội cũng quay lưng lại.....” Máu trong ngực Vân Nhai lại trào lên khiến hần khê hừ một tiếng, không nói thành lời.

“Ta biết, ta biết, ta sẽ không.” Chưởng quầy Ly nhẹ nhàng vuốt lưng Vân Nhai, động tác kia như đang giúp hần thuận khí, dường như hoàn toàn đã quên Vân Nhai không phải người, hơn nữa giờ này hần đau đớn cũng không phải do bệnh, không phải võ nhẹ hai cái là có thể giảm bớt đau đớn cho hần.

Vân Nhai cười gật đầu, nhắm mắt lại tựa vào đầu vai chưởng quầy Ly nói: “Đưa đồng tử gác ở dưới lầu tối, ta phải rời khỏi thân thể này.”

“Ừ.” Chưởng quầy Ly đỡ Vân Nhai nằm xuống giường, vung tay hất chén trà trên bàn, chén trà vỡ nát, đồng tử dưới lầu nghe thấy tiếng vang vội chạy lên.

“Sư phụ!” Hai tiểu đồng tử lao vào trong phòng, hoàn toàn không phát hiện ra chưởng quầy Ly ẩn thân ở bên cạnh.

Trong nháy mắt, gió thổi qua, Vân Nhai đã nhập vào một thân thể khác, thừa dịp một tiểu đồng đang chú ý đến Thành Đàm vừa mới qua đời, quay người lại mỉm cười với chưởng quầy Ly.

Chưởng quầy Ly thở dài, lướt qua rời đi.

Mới ra khỏi nhà thủy tạ, chưởng quầy Ly đã thấy Bạch Nham đứng ở bên ngoài chờ nàng.

Chưởng quầy Ly không dừng lại, chỉ nói một câu: “Trở về rồi nói.”

Bạch Nham quay lại liếc nhìn căn nhà thủy tạ kia một cái, trong lòng chông chênh nghi ngờ, vừa rồi chưởng quầy Ly vào đó lâu như vậy đã nói những gì với Thành Đàm? Nàng và Thành Đàm có quen biết sao? Mùi máu tươi trên người nàng từ đâu mà có? Máu của chưởng quầy Ly không phải mùi này. Muốn làm rõ vấn đề này xem ra chỉ có trở về hỏi chưởng quầy Ly mới biết được.

Về nhà, chưởng quầy Ly đóng cửa phòng nhốt Bạch Nham ở ngoài cửa, nói: “Chúng ta đã mấy ngày chưa được nghỉ ngơi, trước đi ngủ một lát, có chuyện gì đợi sáng mai nói sau.”

Bạch Nham sững sờ nhìn cánh cửa kia, nàng rõ ràng là đang tránh né hần, vừa rồi chuyện đã xảy ra trong nhà thủy tạ nàng không muốn nói cho hần, vì sao? Vì sao? Trong lòng Bạch Nham bỗng nhiên dâng lên dự cảm không tốt.

Bọn họ đi một chuyến đến núi tuyết Tây Lĩnh, mới qua vài ngày ngắn ngủn, sao bỗng dưng trở nên thật xa lạ, tựa như cánh cửa này đã ngăn cách họ. Muốn mở cánh cửa này nhìn qua thật dễ dàng, chỉ cần Bạch Nham đưa tay đẩy một cái, không cần tốn quá nhiều sức cũng có thể đẩy ra, nhưng Bạch Nham không dám. Chuyện của bản thân mình, hần không dám nói cho bất cứ ai, cho dù là chưởng quầy Ly, hần cũng vẫn không dám. Mà người đóng cửa là chưởng quầy Ly, nếu muốn tự nàng mở nó ra chỉ sợ càng khó khăn.

Chương quỳ Ly nằm ở trên giường, không ngừng không ngừng nghĩ tới tình huống gặp Vân Nhai vừa rồi. Ba trăm năm, gặp lại Vân Nhai hẳn đã thay đổi khuôn mặt, nhưng cảm giác quen thuộc này vẫn làm cho chương quỳ Ly có thể nhớ lại rõ ràng thân hình, bộ dạng, giọng nói, nụ cười cùng rất nhiều rất nhiều kỷ niệm về Vân Nhai. Lúc đầu, có chút khẩn trương có chút sợ hãi, nhưng lúc này chương quỳ Ly cũng rất cao hứng được gặp lại cố nhân. Dù sao nàng quen biết chung sống cùng Thiên Khê và Vân Nhai còn lâu hơn Bạch Nham.

Nàng nên tin những lời Vân Nhai nói sao?

Tin.

Nàng tin.

So với Bạch Nham ăn nói bừa bãi, nói dối đầy trời, Vân Nhai sẽ không lừa nàng. Năm đó khi nàng trốn đi rõ ràng đã bị Vân Nhai phát hiện, nhưng hắn lại làm như không thấy, để nàng đi. Sau này Thiên Khê muốn bắt nàng, Vân Nhai cũng không hề ra tay làm tổn thương nàng một lần nào. Sau khi gặp Bạch Nham, Thiên Khê giao thủ cùng Bạch Nham, Vân Nhai cũng có cơ hội mang chương quỳ Ly đi, nhưng hắn không làm. Vân Nhai có lòng buông tha chương quỳ Ly, nàng đã sớm biết.

Hôm nay gặp lại, nếu Vân Nhai muốn bắt nàng cũng dễ như trở bàn tay, nhưng hắn lại chỉ trò chuyện cùng nàng mà thôi.

Cho nên chương quỳ Ly tin tưởng Vân Nhai.

Nhưng nếu lời Vân Nhai nói là thật, vậy tức là Thiên Khê giải phong ấn Ngũ Hành trận đã là chuyện đương nhiên, hơn nữa không ai có thể ngăn cản.

Tuy rằng Vân Nhai nói chỉ cần chương quỳ Ly không nhúng tay, nàng sẽ tuyệt đối không gặp nguy hiểm, chính nàng cũng tin tưởng Vân Nhai sẽ che chở nàng. Nhưng nếu thật sự cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận, thật sự thả Ma tinh Hậu Khanh ra, thế giới này sẽ ra sao? Hiện thời không thể so với thời thượng cổ, hỗn độn sơ khai chưa phân tam giới, thần ma cùng tồn tại không ngừng tranh đấu. Nay tam giới có đều phép tắc riêng, không can thiệp vào chuyện của nhau không xâm phạm lẫn nhau, thế gian có yêu ma quỷ phá thì cũng có người trừ ma vệ đạo. Một khi cân bằng bị đánh vỡ, không chỉ có nhân gian núi lở đất rung, sinh linh đồ tán mà chỉ sợ cả tam giới sẽ trời đất đảo lộn, nhật nguyệt vô quang. Tổ đồ sao còn trững lảnh, Hậu Khanh xuất thế, chương quỳ Ly nàng chẳng lẽ chỉ lo thân mình, tiếp tục sống những ngày bình lặng của nàng sao?

Việc này nàng có thể không nghĩ, nhưng Bạch Nham thì sao? Với cái tính ngang ngược của hắn một khi đã nhúng tay tuyệt đối sẽ không bỏ dỡ nửa chừng. Thiên Khê muốn cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận, Bạch Nham tuyệt đối sẽ không ngồi yên không nhúng tay, nhưng sao hắn có thể đấu lại hai ma như Thiên Khê và Vân Nhai? Chẳng lẽ chương quỳ Ly thật sự có thể khoanh tay đứng nhìn, trở mắt nhìn Bạch Nham chết ở trong tay Thiên Khê hoặc Vân Nhai sao?

Không!

Không, không, không, nàng không muốn Bạch Nham chết!

Nàng đã sớm quen với những ngày tháng này, có Bạch Nham như âm hồn không tan làm bạn, ngẫu nhiên cãi nhau thậm chí ra tay đánh đá, nhưng dù là cãi cọ hay đánh lộn nàng cũng chưa từng muốn Bạch Nham chết, nàng thích những ngày yên vui mà thoải mái này.

Nàng không muốn quay lại ngày tháng tịch mịch không nơi nương tựa như cô hồn trước kia nữa! Thậm chí không dám nhớ lại sự tịch mịch bị thương vì mất hết tất cả trong một đêm lúc trước nữa. Mỗi một ngày mỗi một khắc đều bị áy náy, ảo não, tự trách quẩn lầy, giống như vĩnh viễn sống trong một sơn động trống trải giờ tay không thấy rõ năm ngón, ngoại trừ mình nàng thì chẳng còn gì. Nàng sợ ngày tháng đó.

Giống như mơ thấy ác mộng, bỗng nhiên đầu đầy mồ hôi lạnh, chương quỳ Ly thở dài giờ tay lau mồ hôi trên trán, miễn cưỡng nhắm mắt lại không nghĩ tiếp nữa. Nhưng nàng không khống chế được chính mình, không thể xua tan đi đủ loại giả thiết, đủ loại suy nghĩ trong đầu, càng không thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Nàng từng luôn sợ hãi Thiên Khê Vân Nhai không buông tha nàng, nàng từng nghĩ sống bình yên qua ngày. Nhưng giờ đây, dường như dù nàng làm thế nào đi chăng nữa cũng không thể sống bình an được.

Phải chăng nàng nên nói chuyện của Vân Nhai cho Bạch Nham nghe? Nói cho hẳn, Thiên Khê và Vân Nhai sẽ tìm được thiên linh khác để mở ra phong ấn Ngũ Hành trận, nàng không gặp nguy hiểm. Bạch Nham sẽ vì nàng mà buông tay, hay là càng thêm phiền lòng làm thế nào để ngăn cản Thiên Khê và Vân Nhai?

Chương quây Ly đột nhiên nghĩ ra một chuyện, càng nghĩ kỹ càng thấy không thích hợp.

Vì sao Bạch Nham nhất định phải truy tìm hành tung của Thiên Khê đến tận đất Thục? Vì sao dường như hẳn còn lo lắng về chuyện trận pháp Ngũ Hành bị phá giải hơn cả chương quây Ly? Nếu Bạch Nham chỉ vì chương quây Ly, vậy nghĩ cách bảo vệ nàng, che giấu nàng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều so với chuyện đối đầu với Thiên Khê và Vân Nhai, Bạch Nham không thể nào không hiểu điều đó, nhưng hẳn lại lựa chọn đối địch với Thiên Khê và Vân Nhai, vì sao?!

Càng nghĩ không ra chương quây Ly càng muốn nghĩ, từng phỏng đoán lại khiến nàng càng thêm hoảng hốt.

Sau khi trời sáng, chương quây Ly vẫn không thể đi vào giấc ngủ, liền đến tiệm quan tài. Bạch Nham biết nàng phá lệ dậy sớm, cũng biết nàng ra ngoài, nhưng không dám ra khỏi phòng một bước. Hẳn và chương quây Ly đều bất tử, chỉ có kiếp này không có kiếp sau, nếu lúc này Bạch Nham để mất nàng thì chỉ có thể hối hận ngàn ngàn vạn vạn năm, hẳn không dám tưởng tượng khi ấy hẳn sẽ ra sao nữa. Trước khi nghĩ ra cách đối mặt với những vấn đề của chương quây Ly, tốt nhất vẫn nên trốn nàng thì hơn.

Chương quây Ly đến tiệm quan tài chưa được bao lâu đã có khách tới cửa. Mà vị khách này chương quây Ly cũng quen biết, đó là hai tiểu đồng của Thành Đàm. Bọn họ đến tiệm quan tài phố Tây không vì chuyện gì khác ngoài chuẩn bị hậu sự cho Thành Đàm. Mà một trong hai tiểu đồng này lại là thân thể mới của Vân Nhai.

28. Chương 28: Đệ Tử Huyền Tôn Giáo

Vụ làm ăn thứ ba của tiệm quan tài Phố Tây rốt cục cũng tới cửa, hơn nữa còn là một vụ làm ăn lớn.

Thành Đàm là Giám chính Tư thiên giám, tâm phúc bên người Hoàng thượng, đột nhiên chết bất đắc kỳ tử ở Hồng Hồ sơn trang ngoại ô Đan thành, việc này không lớn không nhỏ, nếu xử lý thỏa đáng Hoàng Thượng vẫn biết Thành Đàm luôn luôn yếu đuối, ngàn dặm xa xôi đến Đan thành khí hậu không quen nhất thời không chịu nổi nên đã ‘giá hạc quy khứ’, ai thán vài tiếng rồi thôi, nếu xử lý không tốt Hoàng Thượng đau lòng yêu thần khó tránh liên lụy đến Bùi gia bị tội chiếu cố không chu toàn, lại phải cấm vệ quân vào thành tra xét càn quét một lượt, vậy lại càng không ổn.

Tuy rằng Vân Nhai không để mấy tục sự này ở trong lòng, nhưng hẳn còn ẩn thân trên người tiểu đồng Huyền Tôn giáo, chứng tỏ hẳn không muốn gây ra nhiều loạn ngoài ý muốn.

Khi hai tiểu đồng vào tiệm quan tài phố Tây, Đỗ Tuyền đang dựa lên tủ ngủ gà ngủ gật, nghe thấy tiếng bước chân mới hoảng hốt tỉnh lại.

“Hà? Hai vị tiểu đạo gia có đến nhầm chỗ không vậy? Nơi này là tiệm quan tài.” Đỗ Tuyền chống đầu, nửa híp mắt, mang theo ba phần mơ hồ hỏi.

Hai tiểu đồng thoát nhìn tuổi tương đương, ước chừng khoảng tám chín tuổi, diện mạo sạch sẽ thanh tú, một người tròn trịa, một người gầy yếu, hai người đều mặc áo màu lam giống nhau.

Một tiểu đồng trong đó thi lễ với Đỗ Tuyền, mở miệng nói: “Ta là Tử Minh, vị này là sư đệ ta Nguyên Đốc, chúng ta là thủ hạ đệ tử của Thành Đàm Huyền Tôn giáo. Sư phụ ta xưa nay thân thể không tốt, đến rạng sáng nay đột nhiên quy tiên, chúng ta tới đây để lo hậu sự cho sư phụ.”

Đỗ Tuyền nghe xong hơi sửng sốt, Thành Đàm đã chết?!

“À, vị sư phụ Thành Đàm người nói là Giám chính đại nhân Tư thiên giám sao?”

Tử Minh gật đầu: “Đúng vậy.”

“Thành đại nhân đã qua đời?!” Đỗ Tuyền vẫn không thể tin.

Tử Minh Nguyên Đốc cùng gật đầu.

Đỗ Tuyền lại ngăn người mất một lát mới nhảy dựng lên tiếp đón hai vị khách hàng nhỏ: “Hai vị tiểu đạo gia mời theo ta vào phòng chọn quan tài.”

Đỗ Tuyền vừa cùng hai tiểu đồng Tử Minh Nguyên Đốc chọn quan tài, vừa nói thầm trong lòng, Thành Đàm mới đến Đan thành chưa được nửa tháng, mấy ngày trước còn muốn mời lão đạo đến Hồng Hồ sơn trang, sao hôm nay đột nhiên lại chết? Không có chút dấu hiệu nào cả. Tuy rằng nghe nói vị Giám chính đại nhân này luôn yếu ớt, bệnh tật, nhưng Đỗ Tuyền vẫn luôn tưởng Thành Đàm chỉ sĩ diện thôi, ai ngờ thật sự lại là một kẻ đoản mệnh?! Lạ nhất là Thành Đàm đã chết, vậy Bùi gia phải làm sao bây giờ? Sủng thần của Hoàng Thượng bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử trong biệt viện Bùi gia, còn chưa biết sẽ bị Hoàng Thượng trị tội thế nào, vì sao đến đặt mua quan tài cho Thành Đàm lại là hai tiểu đồng? Người của Bùi gia đâu?

Đang nghĩ tới đó, Tử Minh nói với Đỗ Tuyền: “Tiểu ca, lấy bộ quan tài này đi.”

“Cái này?” Tử Minh Nguyên Đốc hai người chọn một bộ quan tài cực bình thường, cũng không quý, dường như không phù hợp với chức Giám chính Tư thiên giám của Thành Đàm cho lắm.

Hai tiểu đồng gật đầu, trẩm miệng một lời nói: “Cái này.”

Tử Minh nhìn Đỗ Tuyền kinh ngạc, giải thích nói: “Sư phụ Thành Đàm của chúng ta là đệ tử đạo trưởng Minh Dục tông chủ Huyền Tôn giáo, dù có vào triều làm quan hay không, người cũng vẫn là người xuất gia, không chìm đắm trong thế tục phàm trần, lễ mai táng sẽ làm theo quy định của Huyền Tôn giáo, tất cả giản lược.”

Đỗ Tuyền sững sờ gật đầu, nói: “Tiểu đạo gia nói phải. Để ta gọi người đưa quan tài đến quý phủ.”

Tử Minh nói: “Di thể sư phụ hiện tại tạm thời đặt ở Hồng Hồ sơn trang ngoài thành, xin tiểu ca phái người đưa quan tài đến đó, sư đệ ta sẽ dẫn họ vào.”

“Được được, ta hiểu.” Đỗ Tuyền đi gọi tiểu nhị cửa hàng đến hỗ trợ.

Tử Minh quay sang Nguyên Đốc nói: “Đệ mang theo quan tài về đặt di thể sư phụ. Ta đi nói với Bùi phủ và huyện nha một tiếng, bọn họ hẳn là biết chuyện sư phụ đột nhiên đi về cõi tiên phải báo cáo như thế nào với Hoàng thượng. Mặt khác, nếu sư thúc đến đây nhất định phải lập tức báo cho ta biết.”

“Đã biết sư huynh.”

Chưởng quầy Ly thật ra đã sớm đến cửa hàng, nhưng thấy hai tiểu đồng Tử Minh và Nguyên Đốc đến đây liền kháp chú ẩn thân ẩn đi. Nguyên Đốc chẳng qua là một tiểu đạo đồng Huyền Tôn giáo mới học vài năm, đương nhiên không có khả năng nhìn thấu pháp thuật của chưởng quầy Ly, nhưng Tử Minh lại là thân thể mới của Vân Nhai, lấy đạo hạnh của Vân Nhai muốn vạch trần chưởng quầy Ly không khó, nhưng nay hắn bị thân thể người phạm hạn chế, dù là pháp lực, linh lực hay cảm giác đều không bằng trước, thậm chí còn không linh mãnh bằng tiểu hòa thượng Tông Tổ kia, đương nhiên cũng không cảm thấy được chưởng quầy Ly ở ngay bên người hắn.

Chưởng quầy Ly không rõ, vì sao Vân Nhai phải nhốt mình trong thân thể người phạm. Chính nàng bị Bạch Nham phong ấn, vô số lần muốn phá tan phong ấn, vô số lần tức đến nổi muốn giết Bạch Nham, nhưng cuối cùng vẫn bị nhốt chặt. Nghĩ lại vẫn thấy tức thấy cáu thấy giận!! Nhưng, sao Vân Nhai lại cam tâm làm vậy? Chưởng quầy Ly từng hiểu rất rõ Vân Nhai, cao ngạo, tự phụ thanh cao, làm việc chỉ theo ý mình, chớ nói con người, dù là thần, là ma cũng không thể khống chế hắn, kể cả Thiên Khê cũng không thể điều khiển hắn. Rốt cuộc ba trăm năm này Vân Nhai đã xảy ra chuyện gì, lại khiến hắn biến thành như vậy. Hoặc là, hắn có ý đồ khác?

Tử Minh ở lại phòng trong chốc lát, dường như đang ngẩn người, thật lâu sau mới xác định cảm giác của mình, hắn mới nhập vào một thể xác mới, luôn cảm thấy không được tự nhiên, xoay xoay vặn vặn cũng không quen, hơn nữa đứa nhỏ Tử Minh này đạo hạnh quá kém, làm cảm giác của Vân Nhai cũng bị chậm chạp đi không ít, cảm giác với sự khác thường xung quanh cũng không được nhạy.

“Du Dao, muội ở đây sao?” Vân Nhai thử khê hỏi.

Chưởng quầy Ly hơi ngừng lại một chút rồi mới hiện thân đối mặt với Vân Nhai: “Phản ứng của huynh thật chậm.”

Vân Nhai cười cười, nụ cười này ở trên mặt đứa nhỏ Tử Minh này, nhìn thật quá cổ quái.

Chưởng quầy Ly hỏi: “Thành Đàm đã chết, huynh nhập vào trong thân thể đứa nhỏ này là muốn làm gì? Không chê nó khó chịu à?”

“Quen rồi cũng không khó chịu lắm.” Vân Nhai lắc đầu, nói, “Làm vậy nhiều năm, ta phát hiện mượn thân thể phàm thể có rất nhiều chỗ tiện lợi, đặc biệt là ở trong Huyền Tôn giáo, nếu có thời gian, ta sẽ từ từ kể cho muội nghe. Nhưng giờ chỉ sợ không tiện.” Nói xong liền cáo từ chưởng quầy Ly.

Chưởng quầy Ly gật gật đầu: “Được.”

Vân Nhai bước ra cửa một bước, dừng lại, quay đầu lại nói với chưởng quầy Ly một câu: “Bạch Nham..... Muội vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn, đừng quá mức thân cận với hắn, miễn cho rước họa vào thân.”

Vân Nhai đi rồi, chưởng quầy Ly luôn luôn nghĩ đến câu nói cuối cùng của hắn. Ba trăm năm trước rõ ràng là nàng làm liên lụy Bạch Nham phải đánh một trận với Thiên Khê, sao nay Vân Nhai lại cảnh báo cho nàng đừng để bị Bạch Nham làm liên lụy? Điều này làm cho chưởng quầy Ly càng thêm nghi ngờ về quá khứ, bối cảnh của Bạch Nham.

Cộp cộp cộp.....

Tiếng vó ngựa vội vàng từ xa đang tiến lại gần.

“Hu.” Trên đường khoái mã bị người kéo giắt dây cương dừng ở trước cửa tiệm quan tài phố Tây.

Một thanh niên lưng đeo một thanh kiếm sắt lớn, trên người mặc trang phục tối màu gọn gàng, tay phải đeo một chiếc găng nửa bàn, thắt lưng có đeo một chiếc nỏ ngắn nhỏ, bao đựng tên được thiết kế đặc biệt gắn trên giày. Hắn xoay người nhảy xuống lưng ngựa, nhanh chóng sải bước vào tiệm quan tài.

Đỗ Tuyền nhìn động tác lưu loát như mây bay nước chảy cùng trang phục kỳ lạ của người nọ có chút sững sốt, vội nghiêng đón: “Vị công tử này, xin hỏi cần gì sao?”

“Ta tìm đến Đạo trưởng Bạch Nham.”

“Hả.” Đỗ Tuyền ngạc nhiên, cười ha ha hai tiếng, nói, “Thật không khéo, Đạo trưởng Bạch Nham đã ra ngoài vân du, đã đi hơn nửa tháng lúc này không biết đã đi đến nơi nào rồi, cũng không biết khi nào trở về.”

Người thanh niên nhíu đôi mày rậm “Vậy chủ nhân của các người đâu? Sư đệ ta mấy ngày trước đây mới tặng thiệp mời người trong cửa hàng, là ai đến chỗ hẹn?”

“Sư đệ? Thiệp mời?” Đỗ Tuyền nghĩ nghĩ, lâu nay người đến cửa hàng đưa thiệp mời chỉ có Giám chính Tư thiên giám Thành Đàm đã chết kia, người thanh niên này xưng hắn là sư đệ, vậy hắn cũng là người của Huyền Tôn giáo sao?

Kì lạ, hôm nay là ngày gì mà cửa hàng đột nhiên náo nhiệt, người đến còn toàn là đạo sĩ, chẳng lẽ cửa hàng này xung đột với đạo sĩ sao? Chân trước mới tiến bước hai tiểu đạo đồng, sau lưng lại tới thêm một kẻ.

“Ta là thủ hạ đệ tử của đạo trưởng Minh Dục tông chủ Huyền Tôn giáo, Đường Phong, Thành Đàm là sư đệ ta.” Đường Phong tự giới thiệu, nói, “Bất luận mấy ngày trước người đến chỗ hẹn là Bạch Nham hay là chủ nhân người, ta đều muốn gặp.”

Đỗ Tuyền đánh giá thanh niên này một lượt, mặc dù hắn ăn mặc giống thợ săn hơn là đạo sĩ, nhưng trong thiên hạ chắc chẳng có ai dám mạo nhận là đệ tử Huyền Tôn giáo? Huống chi còn là đệ tử của đạo trưởng Minh Dục, sư huynh Tư Giám chính thiên giám. Người này diện mạo không tồi, nếu không phải sát khí

trên mặt quá nặng, các loại vũ khí trên người làm cho người ta sợ hãi, thì cũng là một chàng trai tuấn tú, thay đạo bào thì cũng có vài phần tiên phong đạo cốt.

Trong cửa hàng bỗng nhiên xuất hiện một kẻ có thân phận đặc biệt, chương quỳ Ly đương nhiên biết. Khi Đỗ Tuyền đang lo lắng phải ứng phó Đường Phong như thế nào, nàng từ trong phòng khách đi ra.

“Đường đạo trưởng phải không?” Chương quỳ Ly bưng chén trà đi ra đưa tới trước mặt Đường Phong, mỉm cười với hắn.

Đường Phong đầu tiên là thấy một chén trà nhỏ, một đôi tay trắng nõn như ngọc, gương mặt nhìn là khuôn mặt tuyệt mỹ của chương quỳ Ly, một nụ cười khuyên thành, đột nhiên thất thần, một lát sau mới hoàn hồn âm thầm mặc niệm hai tiếng tội lỗi.

“Cô là?”

“Ta là chủ nhân tiệm quan tài này, ta họ Ly, mọi người đều gọi ta là chương quỳ Ly.” Chương quỳ Ly lại cười nói, “Không biết Đường công tử tìm phu quân ta có chuyện gì?”

Chương quỳ Ly cười nói ra những lời này, trong lòng âm thầm phỉ nhổ. Phu quân! Đều do Bạch Nham gây họa!

“Chương quỳ Ly khách khí quá, không cần gọi công tử, gọi ta Đường Phong là được rồi.” Hai má Đường Phong hơi hơi phồng hồng, có chút ngại ngùng cúi thấp đầu, khí phách vừa rồi nháy mắt biến mất sạch, nói, “Sáng nay ta đến Đan thành, đi đến Hồng Hồ sơn trang biết được sư đệ ta Thành Đàm vài canh giờ trước đã ho ra máu mà mà chết. Ta nghe hạ nhân trong sơn trang nói hai sư đệ của ta nửa canh giờ trước đã ra khỏi sơn trang đến tiệm quan tài trong thành chuẩn bị tang sự cho sư đệ Thành Đàm, vừa khéo nên ta lập tức đến đây. Nhưng cũng không phải hoàn toàn là vì đuổi theo hai sư đệ, mà quan trọng hơn là nhiều ngày qua, sư đệ Thành Đàm vì thân thể không khoẻ vẫn luôn ở trong Hồng Hồ sơn trang tu dưỡng, chỉ gặp đúng một người, đó là phu quân của chương quỳ Ly, ông chủ tiệm quan tài này. Ta đến cũng vì muốn gặp hắn, hỏi hắn về chút chuyện của sư đệ ta. Mặt khác cũng muốn gặp Đạo trưởng Bạch Nham.”

Chương quỳ Ly gật đầu, ngồi ở vị trí bên cạnh Đường Phong, cẩn thận đánh giá hắn một lượt. Người thanh niên này mới nhìn qua ước chừng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, nhưng nhìn kỹ mới có thể phát hiện, có lẽ là vì hắn hàng năm hành tẩu bên ngoài, làn da phơi nắng có hơi đen, khiến hắn nhìn già hơn tuổi thật một chút.

“Bây giờ phu quân ta cũng không ở trong tiệm, nếu ngài có thể chờ, ta phái người đi mời chàng đến?”

“Vậy đa tạ chương quỳ Ly.”

Chương quỳ Ly gật đầu, phân phó Đỗ Tuyền: “Đi mời ông chủ đến, đi nhanh về nhanh.”

Đỗ Tuyền lên tiếng, tức khắc rời khỏi cửa hàng. Trên đường về nhà không ngừng nghĩ về kẻ tên Đường Phong kia, vì sao hắn muốn gặp lão đạo? Thành Đàm không phải đã chết rồi sao? Sao đột nhiên lại nhảy ra một tên Đường Phong? Hơn nữa nhìn như không có thiện ý. Bình khí trên người hắn dùng để đối phó ai? Vẫn nên mau mau trở về hỏi lão đạo một chút thì hơn.

Chương quỳ Ly hơi mỉm cười, tùy ý nói chuyện cùng Đường Phong, cố gắng nói vài câu khách sáo, “Ngày đó, Thành đại nhân sai người đưa thiệp mời tới, ta không ở trong thành nên bỏ lỡ, tưởng công ta sau khi về chỉ nói Thành đại nhân hỏi chàng chút chuyện trong nhà, cũng không có gì đặc biệt. Ta vốn nghĩ Thành đại nhân đến tìm Đạo trưởng Bạch Nham, nên đương nhiên cũng chẳng có chuyện gì để nói với tướng công ta. Chỉ tiếc đạo trưởng đã sớm rời khỏi Đan thành, mà Thành đại nhân lại đột nhiên..... Ai.”

Đường Phong lặng lẽ thở dài, đau thương hiện rõ.

“Sư đệ Thành Đàm mấy tháng trước có gửi thư cho ta, hẹn gặp ở Đan thành, đáng tiếc, đáng tiếc đệ ấy lại ra đi đột ngột như vậy.”

“Thành đại nhân đến Đan thành là có chuyện gì quan trọng sao? Ta mặc dù không thể lập tức tìm Đạo trưởng Bạch Nham về, nhưng Đường đạo trưởng có thể để lại một phong thư, chờ đạo trưởng trở về ta sẽ lập tức chuyển giao.”

Đường Phong lắc đầu, nói: “Thật ra ta và Thành Đàm ước định gặp ở Đan thành, máu chốt cũng không phải vì Đạo trưởng Bạch Nham.”

Chưởng quầy Ly ngẩn người, Vân Nhai đến Đan thành quả nhiên có mục đích khác? Vì nàng? Hay là vì ai khác?

29. Chương 29: Đại Loạn Xảy Ra

Vì sao Thành Đàm đến Đan thành?

Chưởng quầy Ly yên lặng nhìn Đường Phong, suy nghĩ tỉ mỉ chuyện Thành Đàm đến Đan lại một lần.

Bạch Nham và chưởng quầy Ly đến núi tuyết Tây Lĩnh là mười ngày trước, trong lúc đó Bạch Nham có trở về một lần, ước chừng là bốn ngày trước, nói cách khác Thành Đàm đến Đan thành là chuyện của năm ngày trước. Sau khi đến Đan thành hắn trực tiếp ở tại Hồng Hồ sơn trang ngoại ô, ngay hôm sau liền sai người đưa thiệp mời đến tiệm quan tài tìm người.

Theo như lời Đỗ Tuyền, Thành Đàm phái người tới trước hết là muốn mời Bạch Nham đến Hồng Hồ sơn trang, nhưng Bạch Nham nói câu cuối trong thiệp mời “Mời khanh cùng gia quyến” rõ ràng là mời chưởng quầy Ly và phu quân Bạch Nham bìa ra cùng tới. Làm cho người ta khó hiểu không chỉ ở chỗ này, mà là Vân Nhai dù biết rõ thân thể Thành Đàm không chống đỡ được mấy ngày, nhưng vẫn đến Đan thành, sau khi tìm được tiệm quan tài, lại phái đệ tử ở trong thành phát phù chú, mà hắn vừa chết được mấy canh giờ Đường Phong đã tới rồi.

Lấy hiểu biết của chưởng quầy Ly đối với Vân Nhai, cho dù hắn nói cái gì, làm chuyện gì tất có nguyên nhân của nó. Mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác đều có ý nghĩa. Nàng dám cá Vân Nhai chọn Thành Đàm, thân thể Tử Minh làm vỏ bọc tất có nguyên nhân. Hắn vào Đan thành tất có mục đích, nhưng nàng không đoán được, hoàn toàn không đoán được.

Chưởng quầy Ly quay về phía Đường Phong tươi cười, từ từ nói: “Một thời gian trước trong thành đã xảy ra hai chuyện lạ không thể tưởng tượng nổi, nhà giàu Lâm gia trong thành hơn mười ngày mà chết ba người, công tử Bùi gia lại bỗng nhiên rơi xuống nước chết đuối khiến lòng người hoảng sợ. Sau khi Thành đại nhân đến đã phái đệ tử quý phái đến từng nhà đưa tặng phù chú an trạch, mọi người đều rất cảm kích Thành đại nhân, ai ngờ.....”

Bi thương giữa hàng lông mày Đường Phong vẫn không giảm, hơi hơi lắc đầu: “Thành sư đệ bạc mệnh. Sư phụ từng nói sư đệ cực kỳ có tuệ căn có thể nhìn thấy Thiên Cơ, đây là thiên phú cũng là nghiệt, cuộc đời này nhất định vô phúc. Ai, không ngờ ngày này lại tới như vậy sớm, đệ ấy mới hai mươi ba tuổi.”

Chưởng quầy Ly nghe Đường Phong bóp cổ tay thở dài, tính toán xem làm cách nào thám thính chút chuyện từ trong miệng hắn.

“Xin nén bi thương.” Chưởng quầy Ly an ủi một câu, nói, “Vừa rồi hai vị tiểu đạo gia tới đây chỉ chọn một bộ quan tài, nói rằng tang lễ Thành đại nhân sẽ làm theo quy định của Huyền Tông môn, không biết ta có thể giúp được việc gì không? Ta sẽ cố gắng hết sức mình để báo đáp ơn Thành đại nhân tặng phù chú.”

Đường Phong nói: “Chưởng quầy Ly không cần để trong lòng, tặng phù chú chỉ là việc nhỏ thôi. Thật ra quảng phát phù chú là để mọi người an tâm, yêu ma tác loạn trong thành đã sớm bị giết hết. Ta nghĩ chuyện này là công lao của Đạo trưởng Bạch Nham. Thành sư đệ cũng không làm gì cần chưởng quầy Ly báo ân.”

“Ngài nói Đạo trưởng Bạch Nham giết hết yêu ma?” Chưởng quầy Ly lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

Nàng, Bạch Nham, Tông Tổ tiêu diệt nữ Bạt, Đường Phong và Thành Đàm có lẽ không rõ chi tiết, nhưng Đường Phong vừa đến Đan thành đã biết chuyện nữ Bạt đã chết, việc này rất kỳ lạ.

“Đúng,” Đường Phong gật gù đầu, giải thích nói, “Nói cho cô biết cũng không sao. Từ hai năm trước, sư phụ của ta cũng chính là đạo trưởng Minh Dục nghe được thần dụ, thiên hạ sẽ có đại loạn, vì thế cho bảy

sư huynh đệ chúng ta mỗi người một phong thư, bảo chúng ta mang thư xuống núi dựa theo chỉ thị trừ ma khắp nơi. Mục tiêu trong phong thư của Thành sư đệ chính là nơi này, nhưng thân thể đệ ấy quá yếu, vài năm nay ngày càng sa sút, chỉ đi đường cũng đã bắt đầu không tiện, rất nhiều chuyện lòng có dư mà lực không đủ. Đệ ấy sợ làm lỡ đại sự, để yêu ma gây họa một phương, liền gửi thư cho ta hy vọng ta có thể mau chóng tới tương trợ. May mà có Đạo trưởng Bạch Nham trùng hợp ở trong thành, thế mới hóa giải được một kiếp nạn.”

“Thì ra là thế.”

Thì ra Vân Nhai biết trong Đan thành ẩn dấu một nữ Bạt, vậy hẳn có biết nữ Bạt này muốn xác tiểu thiếu gia Lâm gia để làm gì không? Có biết xác chết kia đã bị Thiên Khê mang đi rồi không? Đi một vòng lớn, dường như vấn đề lại quay về trên cái xác kia kia.

Chưởng quầy Ly giả bộ khẩn trương lo lắng lại hỏi: “Xin hỏi, thiên hạ đại loạn đạo trưởng Minh Dục nói là ý gì?”

Đường Phong lắc đầu, nói: “Chuyện này ta cũng không rõ. Ta chỉ phụng sự mệnh làm việc.”

“Vậy đạo trưởng tìm đến Đạo trưởng Bạch Nham là có liên quan đến thần dụ kia sao?”

“Ai, việc này.....” Đường Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, “Có nói cho cô cũng vô dụng, chẳng qua chỉ tăng thêm phiền não của cô thôi. Dù sao thiên ý khó dò, chỉ có thể theo thiên mệnh.”

Chưởng quầy Ly lại mơ hồ, nhưng Đường Phong hiển nhiên không muốn nói thêm gì nữa, nàng cũng không tiện hỏi lại, chỉ có thể chờ Bạch Nham đến đây, xem hẳn có thể moi thêm được thông tin gì không.

Đường Phong uống hết một chén trà nhỏ, chưởng quầy Ly lại pha thêm một ấm trà cho hẳn. Không lâu sau Bạch Nham và Đỗ Tuyên cùng nhau đến. Đường nhiên, giờ phút này Bạch Nham xuất hiện ở tiệm quan tài không phải lão đạo ngày thường, mà vị công tử tao nhã – Ly Lạc Phi.

Bạch Nham đi đến trước mặt Đường Phong, ôm quyền nói: “Đạo trưởng Đường Phong, tại hạ là ông chủ tiệm quan tài này, tiểu đệ họ Ly.”

Biết ngay biết ngay mà, Bạch Nham vừa nói dứt lời, liền bị ánh mắt sắc như dao của chưởng quầy Ly chém tới, lại chọc giận nàng rồi.

“Ly công tử.” Đường Phong ôm quyền đáp lễ.

“Đạo trưởng xin mời vào nội đường ngồi.” Bạch Nham cười dẫn Đường Phong vào nội đường, để chưởng quầy Ly và Đỗ Tuyên ở lại bên ngoài.

Đi vào bên trong nội đường, Đường Phong cũng không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề, hỏi Bạch Nham: “Tại hạ Đường Phong, sư huynh của Thành Đàm, nay đến quấy rầy là vì Ly công tử là người cuối cùng gặp sư đệ ta.”

Bạch Nham vốn định vuốt vuốt râu, đụng đến cái cằm trơn láng mới nhớ ra bây giờ hẳn không phải bộ dáng lão đạo sĩ nữa, vội mỉm cười che giấu, nói: “Đường đạo trưởng hiểu lầm rồi, Thành đại nhân mời ta đến Hồng Hồ sơn trang đã là chuyện của bốn ngày trước, ta sao có thể là người cuối cùng gặp Thành đại nhân chứ?”

Đường Phong lắc đầu nói: “Nói như vậy đi, Thành Đàm sư đệ từ kinh thành đến đây, đi theo chỉ có một xa phu, hai cái tùy tùng trong phủ cùng hai đệ tử Tử Minh và Nguyên Đốc. Sau khi tới Đan thành, Bùi phủ dọn Hồng Hồ sơn trang cho sư đệ Thành Đàm, đáp ứng yêu cầu của sư đệ chuyển hết hạ nhân đi để cho sư đệ tĩnh dưỡng. Mấy ngày thời nay, ngoại trừ từ Tử Minh Nguyên Đốc chăm sóc cuộc sống hằng ngày, sư đệ Thành Đàm chỉ thấy gặp một vị khách duy nhất là Ly công tử. Vậy nên ta mới đến đây.”

“Đường đạo trưởng muốn hỏi ta cái gì?” Bạch Nham mờ mịt nhìn Đường Phong, lần này không phải giả vờ, mà hẳn thực sự không rõ Thành Đàm và Đường Phong rốt cuộc đang làm trò gì.

“Hôm đó, Thành Đàm sư đệ đã nói những gì với công tử?”

Bạch Nham nghĩ, Thành Đàm đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, Đường Phong đột nhiên xuất hiện, hai việc này có liên quan sao? Hẳn nên ăn ngay nói thật, hay nên nói dối?

“Ngày đó ta nhận được thiệp mời của Thành đại nhân liền đáp ứng lời mời đến Hồng Hồ sơn trang, được môn đồng dẫn vào nhà thủy tạ bên trong, lại được hai vị tiểu đạo trưởng chỉ dẫn đến tầng hai nhà thủy tạ gặp Thành đại nhân.” Bạch Nham chậm rãi nói rõ chuyện tối hôm đó, không chút dối trá, không chút khuyếch đại nào.

Bạch Nham thành thật như vậy từ khi nào?

Trong lòng Bạch Nham gầy bàn tính lạch cạch. Chuyện ngày ấy Bạch Nham nghĩ không ra, nếu Đường Phong hỏi, hẳn giấu giếm làm gì? Hắn nói dối nói xua nay vẫn rất rõ ràng chặt chẽ, khó ai có thể vạch trần ngay lập tức. Nhưng Thành Đàm làm việc cổ quái, tất có việc không thể nói, nay Thành Đàm đã chết, nếu muốn biết nguyên do khúc chiết trong đó, vậy chỉ có thể tìm manh mối sơ hở từ Đường Phong thôi. Bạch Nham nói rõ ràng mọi chuyện xong liền nhìn phản ứng của Đường Phong ra sao.

Đường Phong cau mày tỉ mỉ nghe những lời Bạch Nham nói, mất một lúc lâu mà chưa lên tiếng.

Bạch Nham không nhịn được hỏi: “Đường đạo trưởng? Có gì không ổn sao?”

Đường Phong gật đầu lại lắc đầu, cau mày nghĩ một lúc mới nói: “Ta và sư đệ Thành Đàm đã nghe sơ qua về việc ở Đan thành, cũng không hiểu rõ về lai lịch của Đạo trưởng Bạch Nham. Trong thư sư đệ nói, Đạo trưởng Bạch Nham từng ở kinh thành vài năm, bốc quả cho Hoàng Thượng, được Hoàng Thượng vô cùng tín nhiệm, nhưng bỗng nhiên đi không từ giả. Khúc chiết trong đó sư đệ Thành Đàm ở kinh thành điều tra rất lâu thấy không ít điểm đáng ngờ. Sau lại nghe nói đến những việc xảy ra ở Đan thành, trong lòng ta cùng với sư đệ đều có chung phán đoán, thế nên mới vội vàng tới đây mong gặp được Đạo trưởng Bạch Nham một lần. Không ngờ sư đệ tới lại không đúng dịp. Theo như lời Ly công tử nói, Thành sư đệ dường như cũng không sốt ruột tìm hiểu về Đạo trưởng Bạch Nham, hay là trong lòng đệ ấy đã có đáp án?”

“Không biết ta có thể lắm miệng hỏi một câu, trong lòng Đường đạo trưởng suy đoán thế nào?”

Đường Phong cúi đầu trầm ngâm: “Ta đoán vị Đạo trưởng Bạch Nham này có thể là ngũ sư huynh Tế Đồng đã mất tích mười hai năm của ta.”

Bạch Nham ngẩn người, suy đoán này..... là sao?

“Vị đạo trưởng Tế Đồng này trông như thế nào?” Bạch Nham hỏi tiếp.

Đường Phong lắc đầu: “Khi sư huynh Tế Đồng mất tích, ta mới mười lăm tuổi, nhiều năm như vậy rồi không biết bộ dạng huynh ấy có gì thay đổi không.”

“Đường đạo trưởng không ngại nói xem.”

“Ừm, ta nhớ rõ sư huynh Tế Đồng cao chừng sáu thước, người béo, mày đậm mắt dài, khuỷu tay trái có một vết sẹo dài chừng ba tấc, nghe đại sư huynh nói là khi sư phụ bảo sư huynh Tế Đồng lên núi cánh tay trái bị gãy cho nên để lại một vết sẹo.”

Bạch Nham nói: “Nghe Đường đạo trưởng hình dung thì không có điểm nào tương tự Đạo trưởng Bạch Nham cả, có lẽ không phải người đạo trưởng muốn tìm rồi.”

Đường Phong thở một tiếng: “Ai.”

Bạch Nham còn muốn tiếp tục tìm hiểu, nhưng Đường Phong đã đứng dậy chấp tay cúi đầu, nói: “Hôm nay quấy rầy, sư đệ ta hậu sự còn chưa xử lý thỏa đáng, ta cáo từ trước. Đa tạ Ly công tử.”

“Đạo trưởng khách khí. Mời.” Bạch Nham khó khăn đưa Đường Phong ra ngoài, chưởng quầy Ly ẩn thân trong nội đường liền hiện thân.

Chưởng quầy Ly ngồi bắt chéo chân trên ghế thái sư, nhìn Bạch Nham trở lại nội đường, hỏi: “Chuyện này người thấy thế nào?”

Bạch Nham nói: “Lúc trước Đường Phong nói gì với nàng?”

“Nói sư phụ hắn, đạo trưởng Minh Dục nổi tiếng thiên hạ nhận được thần dụ, đại loạn sắp xảy ra.”

“Thần dụ?”

Đạo trưởng Minh Dục, tông chủ Huyền Tông môn trên núi Vân Đài, cao nhân tu đạo bậc nhất trong gần trăm năm qua, nếu hắn nói đại loạn sắp xảy ra, vậy ngày đó chắc chắn sẽ tới.

Bạch Nham nhướng mày, thiên hạ đại loạn ngoại trừ do Thiên Khê và Vân Nhai cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận ra thì không còn khả năng nào khác. Đạo trưởng Minh Dục phái đệ tử hàng ma phục yêu khắp nơi hắn có thể hiểu là tấm lòng tế thế cứu người. Nhưng chuyện này sự có liên quan gì đến chuyện Thành Đàm, Đường Phong muốn tìm vị ngũ sư huynh Tế Đồng kia? Sao bọn họ còn sốt ruột tìm Tế Đồng hơn cả ngăn cơn sóng dữ cứu vớt thiên hạ?

Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Nham suy nghĩ sâu xa, trong lòng lại đấu tranh, nàng có nên kể cho hắn những gì Vân Nhai nói hay không? Thiên hạ đại loạn nàng có nên quan tâm không? Nhìn vẻ mặt này của Bạch Nham, nhất định là hắn muốn nhúng tay rồi. Nhưng đại loạn này lại bắt nguồn từ kế hoạch cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận của Thiên Khê và Vân Nhai, nếu nàng nhúng tay chắc chắn sẽ phải đấu một trận với Thiên Khê và Vân Nhai. Vân Nhai nói không sai, nàng làm đồ đệ của Ma tinh Hậu Khanh mấy trăm năm, làm sư muội của Thiên Khê và Vân Nhai mấy trăm năm, ngày xưa nàng chạy trốn chỉ vì muốn sống, nếu thật sự muốn nàng phản bội sư môn, đối địch với Thiên Khê và Vân Nhai, trong lòng nàng cũng không muốn.

Nhưng để Bạch Nham một mình ứng phó, vậy chẳng khác nào để hắn đi chịu chết, trong lòng nàng..... Lại không muốn.

30. Chương 30: Thần Thức Của Bạch Nham

Tháng mười, thời tiết Đan thành đã bắt đầu trở lạnh, thỉnh thoảng có cơn gió lạnh thổi qua sẽ khiến người đi đường lạnh run. Nhưng càng khiến người ta khiếp sợ hơn là không khí kỳ lạ trong tiệm quan tài phố Tây.

Đường Phong vội vàng đến cũng vội vàng đi, Đỗ Tuyền dựa vào cửa thở phào một hơi. Những chuyện gần đây khiến trái tim hắn hết lên lại xuống, thật sự là không chịu nổi nữa rồi.

Tiểu nhị của cửa hàng đều bị phái đưa quan tài đến Hồng Hồ sơn trang. Tiễn bước Đường Phong, Đỗ Tuyền đi vào nội đường, chỉ thấy Bạch Nham và chưởng quầy Ly đều hơi cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, trên nét mặt vài có phần nghi ngờ vài phần u sầu vài phần lo lắng đan xen vào nhau.

“Chưởng quầy, lão đạo, hai người đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Đỗ Tuyền sải bước đi vào nội đường, một câu hỏi đã kéo tâm hồn đang treo ngược của hai người kia về. Hai người không tự chủ nhìn về phía đối phương, lúc bốn mắt chạm nhau dường như có thể đọc được cái gì đó từ ánh mắt người kia, rồi lại hoảng sợ né tránh.

Đỗ Tuyền nhìn thấy vậy lại càng khó hiểu: “Làm sao vậy? Hai người từ hôm qua trở về vẫn là lạ, ở Phong Đô xảy ra chuyện gì sao?”

Bạch Nham dùng khóe mắt liếc nhìn chưởng quầy Ly một cái, ho khan một tiếng, sửa sang lại ống tay áo, đem những chuyện đã xảy ra ở Thục nói qua loa cho Đỗ Tuyền nghe. Đỗ Tuyền nghe xong mày cũng nhíu lại.

Ngày đó bọn họ cảm nhận được Tây Thục núi chuyển đất rung, chim thú rên rĩ, vì thế Bạch Nham và chưởng quầy Ly đi trước tìm hiểu, tìm được Tông Tổ bị thương trong sơn cốc núi tuyết Tây Lĩnh, một cô gái nghe hiểu được thú ngữ tên Thanh Vũ cùng một con báo tuyết có đạo hạnh mấy trăm năm. Tiếp theo Bạch Nham phái Tông Tổ và Thanh Vũ mang theo báo tuyết vào Phong Đô, gặp được yêu quái, con rối binh, đệ tử Phong Cơ – Như Như. Đây đều là những chuyện Đỗ Tuyền không biết cũng chưa từng gặp qua. Nguy hiểm, khủng bố ở ngoài thật khiến người ta hưng phấn, quấy nhiễu trong lòng Đỗ Tuyền. Hắn hồi hận rồi, lúc ấy lẽ ra nên đi theo lão đạo và chưởng quầy đến đất Thục mới phải, mới mấy ngày đã bỏ lỡ nhiều trò hay như vậy!

Bạch Nham nói nửa ngày, đương nhiên bỏ bớt chuyện chưởng quầy Ly một mình vào Tháp Linh Lung, cũng che giấu chuyện mình vòng đến Bột Hải một chuyến.

Đỗ Tuyền kích động hỏi thêm vài chi tiết, mới dần phát hiện ra vấn đề.

“Lão đạo, trận pháp Ngũ Hành, Ma tinh Hậu Khanh, Thiên Khê Vân Nhai, việc này có liên quan đến núi tuyết Tây Lĩnh sao? Hai người đến Thục một chuyến sao lại không thấy bóng dáng Thiên Khê, liệu đây có phải hai chuyện khác nhau không?”

Bạch Nham suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Tòng Tổ đi đến Thục là bởi vì trên đường đi có rất nhiều yêu ma đều tiến về đất Thục, lại theo chỉ dẫn của ta mới đi về phía Tây Thục. Nếu nói việc này không liên quan đến Thiên Khê thì thật vô lý. Vả lại, vừa rồi theo như lời đạo trưởng Đường Phong, Minh Dục nhận được thần dụ, thiên hạ sắp có đại loạn, hai chữ trùng hợp này thật sự không thể nào xảy ra.”

Đỗ Tuyền hơi gật gật đầu, nghĩ thấy cũng đúng, thiên hạ sao lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Chỉ có trong lòng chuông quây Ly là chắc chắn, thiên hạ đại loạn nhất định là do Thiên Khê Vân Nhai cưỡi bỏ Ngũ Hành trận. Vân Nhai cảnh cáo chính là chứng minh tốt nhất.

Thiên Khê đang tính toán cái gì đang tiến hành cái gì đã là một vòng luẩn quẩn lớn bao quanh Bạch Nham và chuông quây Ly, mà càng khiến chuông quây Ly khó hiểu là Vân Nhai đang định làm gì. Vì sao hắn lại dẫn thân vào Huyền Tôn giáo, vì sao phải đến Đan thành, vì sao phải tìm Tế Đổng, vì sao lại làm việc đó vào lúc này?!

“Chúng ta làm thế nào bây giờ?” Đỗ Tuyền đi tới đi lui nhìn chuông quây Ly và Bạch Nham vài lần, hỏi.

Bạch Nham sờ sờ cằm: “Nếu không tìm thấy Thiên Khê, nếu đám người Huyền Tôn giáo đã tự đến cửa, không bằng từ Đường Phong xem xem thần dụ kia là cái gì.”

Như chuông quây Ly sở liệu, Bạch Nham nhất định sẽ nhúng tay, trong lòng nàng căng thẳng, mở miệng nói: “Nếu có thể thăm dò được thì Đường Phong đã nói từ vừa nãy rồi, người có đi cũng chẳng thu hoạch được gì đâu.” Làm thế nào mới có thể ngăn cản Bạch Nham đây?

Bạch Nham mỉm cười: “Dùng bộ dáng này đương nhiên không hỏi được gì,” Bạch Nham vung tay áo biến trở về thành lão đạo sĩ mặc đạo bào màu xanh, “Thế này có thể tâm sự với Đường Phong rồi.”

“Dù biến trở về bộ dáng vừa già vừa xấu này người cũng không thể lập tức hiện thân trước mặt Đường Phong, vừa rồi người đã nói đạo trưởng Bạch Nham đã rời khỏi Đan thành hơn nửa tháng, nếu trở về cũng không nên nhanh như vậy, chúng ta về nhà trước đã, việc này còn phải tiếp tục thương nghị thật kỹ lưỡng.” Chuông quây Ly biết Bạch Nham sẽ không dễ dàng buông tha, bây giờ chỉ có thể tạm thời kéo dài được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Tuy nói về nhà, nhưng thừa dịp Đỗ Tuyền không để ý, chuông quây Ly lại kéo Bạch Nham bước lên mây mà đi, cũng không biết là đâu, Đỗ Tuyền ngay cả cơ hội mở miệng gọi một tiếng cũng không có. Hai người đã biến mất khỏi nội đường tiệm quan tài.

“Ai?! Lại xảy ra chuyện gì?” Đỗ Tuyền sờ sờ đầu, thở dài đi đến đại sảnh bên ngoài nằm úp mặt xuống quây tử tiếp tục ngủ gà ngủ gật, chờ tiểu nhị trở về, hắn mới có thể đóng cửa về nhà. Chuông quây nói, dù trời sập cũng không thể chậm trễ việc buôn bán.

Chuông quây Ly lại kéo Bạch Nham lên núi Lộc Đà Phong, vẫn là sơn động lần trước Bạch Nham cưỡi bỏ tầng phong ấn thứ bảy cho chuông quây Ly.

“Có chuyện gì mà nàng phải kéo ta tới tận đây mới có thể nói?” Bạch Nham nhìn bốn phía chung quanh, vách tường trơn nhẵn cũng chẳng có gì hay mà xem, nhưng trên vách tường có vài cái lỗ nhỏ do tên Hỏa Vũ của chuông quây Ly tạo thành, làm cho Bạch Nham không khỏi nhớ tới chuyện ngày ấy.

“Chẳng lẽ không phải người có chuyện muốn với ta sao?” Chuông quây Ly khoanh tay trước ngực, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, “Người có vài chuyện cần giải thích với ta thì phải?”

“Lại lịch của ta sao?” Bạch Nham than nhẹ, chuyện này nên nói từ đâu đây?

“Xem ra, người còn chưa nghĩ ra được lý do thoái thác nhỉ.”

Bạch Nham cười có chút thê lương, nói: “Không bằng chúng ta làm giao dịch đi, ta sẽ nói cho nàng tất cả những gì nàng muốn biết, đổi lại nàng cũng phải nói cho ta biết, ngày đó nàng đến Hồng Hồ sơn trang đã nói gì với Thành Đàm.”

Sắc mặt chưởng quầy Ly bỗng trầm xuống, nhìn Bạch Nham chằm chằm, hơi hơi mím môi, Bạch Nham lặng lẽ nhìn những biểu cảm nhỏ này.

“Thế nào? Không muốn sao?” Bạch Nham khẽ hỏi.

Chưởng quầy Ly yên lặng một lúc, mới đáp: “Được.”

Bạch Nham đi đến trước mặt chưởng quầy Ly, vươn tay ra.

“Làm gì vậy?”

“Sợ nàng không tin ta nói,” Bạch Nham mỉm cười, “Cho nên, dùng Thức Hồn Thuật đi. Ta sẽ không chống cự.”

Thức Hồn Thuật là một loại pháp thuật tương đối cao thâm, mặc dù không khó học nhưng cũng không dễ sử dụng. Chỉ cần chạm vào thân thể đối phương là được. Nếu muốn đọc thần thức của người phạm đối với chưởng quầy Ly mà nói thì dễ như trở bàn tay. Nhưng muốn đọc thần thức của thần tiên, yêu ma thì rất khó, bởi vì Thức Hồn Thuật dễ sử dụng nhưng không thể che giấu, nói nôm na thì giống như một tên trộm giữa ban ngày ban mặt mặc đồ đen phá cửa vào, chỉ sợ không chỉ có chủ nhà mà cả hàng xóm cũng biết. Khả năng phòng ngự tinh thần của người phạm rất yếu ớt, chỉ có thể để người sử dụng thức hồn thuật thăm dò khắp thần thức của mình mà không thể chống cự, cuối cùng cũng chỉ như một giấc mộng bị bóng đèn mà thôi. Nhưng thần tiên hoặc yêu ma, đạo hạnh càng cao, pháp lực càng mạnh tức năng lực phản kháng càng mạnh. Nếu người sử dụng Thức Hồn Thuật pháp lực không bằng ngược lại còn bị tóm gáy, còn nguy hiểm đến nguyên thần của chính mình. Giống như tên trộm mặc đồ đen kia chân trước vừa bước vào cửa đã phát hiện chủ nhà là một người vạm vỡ cao chín thước, còn chưa kịp phản ứng đã bị đá ra khỏi cửa. Hoặc tên trộm này mắt kém, đi vào hoàng cung đại nội, vừa vào cửa đã bị cấm vệ quân chặt thành tám mảnh.

Mà chưởng quầy Ly sử dụng Thức Hồn Thuật với Bạch Nham, mặc dù không phải xông vào hoàng cung nhưng cũng không khác gì xông vào nha môn cấm quân. Vậy chỉ có hai khả năng, hoặc là hần thật sự không hề giấu diếm chưởng quầy Ly, coi nàng như khách khách khí mời nàng vào, cho nàng tùy ý lục lọi đồ trong nhà mình. Hoặc là hần đặt cạm bẫy, thừa cơ lấy mạng chưởng quầy Ly.

Chưởng quầy Ly kinh ngạc nhìn Bạch Nham vươn tay trước mặt nàng, không kịp phản ứng xem mình nên làm như thế nào.

“Làm sao vậy?” Bạch Nham vẫn duy trì tư thế đưa tay ra hỏi.

Chưởng quầy Ly chậm rãi lắc lắc đầu, đưa tay cầm tay Bạch Nham, yên lặng niệm pháp quyết đưa nguyên thần của mình vào thần thức của Bạch Nham. Nếu Bạch Nham thật sự muốn giết nàng, thì từ ba trăm năm trước sẽ không cứu nàng. Huống chi trong nguyên thần của nàng còn có một tầng phong ấn của Bạch Nham, muốn giết nàng không cần phiền toái dụ nàng sử dụng thức hồn thuật làm gì.

Thức hồn thuật nói đơn giản chính là để nguyên thần của người làm phép tiến vào trong thần thức của người bị làm phép, xem xét ý thức, trí nhớ của người kia. Đối với lão quái vật không biết đã bao nhiêu tuổi như Bạch Nham, thần thức của hần rộng như biển, giống như một thế giới vô biên vô hạn, có núi non cây rừng trùng điệp xanh mướt, dòng nước chảy xiết, biển mây cũng có, tất cả ký ức của hần đều giấu ở nơi này. Tuy rằng Bạch Nham mở cửa dẫn đường cho chưởng quầy Ly, tùy ý nàng đi lại trong thần thức của mình, nhưng nếu đi tìm không có mục đích, chỉ sợ chưởng quầy Ly sẽ đánh mất chính mình trong đó.

Chưởng quầy Ly hạ quyết tâm, ý niệm duy nhất là mau chóng tìm được ký ức lúc ban đầu của Bạch Nham, xem hần rốt cuộc là ai.

Chưởng quầy Ly cuối cùng cũng tới một nơi có rất nhiều nước, trước mắt là đại dương mênh mông, bờ cát trắng, vách đá trùng điệp vây quanh.

“Đại ca!” Có một tiểu cô nương chạy tới, vừa chạy chậm vừa dùng tay áo lau lung tung hai hàng nước mắt trên mặt, “Đại ca! Nhị ca cướp dạm mình châu phụ thân tặng muội rồi!”

Tiểu cô nương lao vào trong lòng thiếu niên, hô: “Đó là quà sinh nhật phụ thân tặng muội mà!”

Cuối cùng chưởng quầy Ly cũng thấy Bạch Nham, thiếu niên kia ngũ quan không khác Bạch Nham tuấn tú xuất sắc hiện nay là mấy, chỉ non nớt hơn một chút.

Bạch Nham an ủi xoa xoa đầu tiểu cô nương, cười nói: “Biết rồi biết rồi, ngoan, Doanh Chi đừng khóc, đại ca cướp về cho muội là được!”

Trên vách núi bỗng nhiên xuất hiện một thiếu niên khác, trong tay đang tung một quả cầu to như cái bát, nói với Bạch Nham cùng tiểu cô nương kia: “Phụ vương đem viên dạ minh châu lớn như vậy khắc thành đèn cho muội thật sự là quá lãng phí, nói thế nào cũng nên để huynh thưởng thức trước đã.”

“Nhị ca!! Mau trả dạ minh châu lại cho muội!”

“Nhị đệ, đừng náo loạn.”

“Hừ! Phụ vương yêu chiều tiểu nha đầu này nhất, ngay cả đại ca huynh cũng thiên vị nó!”

Ba huynh muội vì một viên dạ minh châu cãi nhau một hồi lâu, chưởng quầy Ly đang cảm thấy không thú vị, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi ba người bọn họ, nàng sợ ngây người.

“Đại diện hạ, nhị diện hạ, tam công chúa! Khách khứa đều đã đến đủ, long vương bệ hạ mời ba vị nhanh chóng hồi cung.”

31. Chương 31: Cực Hình Thần Diệt

“Không thể nào, không thể nào, không thể nào.....” Chưởng quầy Ly đột nhiên rụt tay đang nắm tay Bạch Nham lại, vẫn không ngừng lặp đi lặp lại, “Không thể nào, tuyệt đối không thể!”

“Thần thức không thể làm giả, nhìn qua Thức Hồn Thuật nhất định sẽ là chân tướng nàng muốn thấy.” Bạch Nham chậm rãi thu tay, cúi đầu nhìn chưởng quầy Ly, nghiêm túc trăm phần trăm.

“Không thể nào!” Về mặt Chưởng quầy Ly có vẻ bối rối hoảng loạn, miệng vẫn mơ hồ nói mấy câu không đầu không đuôi, “Chịu cực hình Thần Diệt, chưa hồn bay phách tán, nguyên thần hóa thành tro, Thiên Ngoại Lưu Hỏa sẽ không tắt, huynh không thể nào còn sống, tuyệt đối không thể! Không thể!”

Bạch Nham đỡ bả vai đang run nhè nhẹ của chưởng quầy Ly, nói: “Không phải ta vẫn đang sống đứng ở trước mặt nàng đây sao?” Giọng hắn ôn hòa mềm mại, chưởng quầy Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn hắn, trong mắt chứa đầy ngạc nhiên và nghi ngờ, điều đó không thể nào xảy ra được!

Nụ cười của Bạch Nham có vẻ có chút miễn cưỡng, nhưng hắn vẫn cười, hắn cố gắng dùng nụ cười trấn an chưởng quầy Ly. Nhưng chưởng quầy Ly lại giống như có thể thông qua nụ cười của hắn nhìn thấy đau đớn khi hắn chịu cực hình Thần Diệt, những đau đớn vĩnh viễn không biến mất cũng không thể quên. Hắn còn sống, chưởng quầy Ly không rõ vì sao hắn có thể sống sót! Trăm ngàn năm qua, số thần tiên, yêu ma bị phán dùng cực hình Thần Diệt có thể đếm trên đầu ngón tay, những kẻ chịu hình không ai không cầu mong được chết sớm, bởi vì không ai biết nỗi đau này rốt cuộc là đau đớn đến mức nào, cho đến khi thần hình câu diệt mới có thể thôi đau khổ.

“Sao huynh có thể sống sót? Sao huynh có thể cười được?” Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Nham, mỗi một câu một chữ đều đang run rẩy.

Tu hành ngàn năm, đối với chưởng quầy Ly những cảm xúc đều đã trở nên nhạt nhòa hờ hững, không ngờ vẫn còn có chuyện khiến nàng sợ hãi như thế, vẫn có lúc nàng không thể khống chế được.

Chịu cực hình Thần Diệt không phải nàng, nhưng dường như nàng còn sợ hãi hơn tự mình trải qua. Giờ phút này trong lòng nàng dường như cũng đang phải chịu cực hình không thể giảm bớt, cũng không thể ngừng.

“Đó đã là chuyện của năm trăm năm trước, vết thương trên người cũng đã sớm khỏi, đau đớn..... bây giờ cũng không nhớ rõ nữa.”

Lời nói dối của Bạch Nham chưa bao giờ yếu ớt, dễ bị vạch trần như giây phút này. Có thể sống sót sau cực hình Thần Diệt đã là ngoại lệ duy nhất từ khi khai thiên lập địa đến nay, Thiên Ngoại Lưu Hỏa là thiêu đốt từ trong nguyên thần, khi nào thân thể còn chưa bị thiêu rụi thì ngọn lửa diệt thần đó sẽ không tắt, vết thương đó chỉ sợ qua năm trăm năm cũng chưa chắc đã lành.

Không biết qua bao lâu, sau khi đã cố gắng ổn định tinh thần, chưởng quầy Ly bỗng nhiên cười khổ. Hắn ngay cả cực hình Thần Diệt còn không sợ làm sao lại sợ Thiên Khê và Vân Nhai cơ chứ? Là nàng lo chuyện không đâu rồi.

“Thật sự không đau nữa đâu.” Bạch Nham nghĩ chưởng quầy Ly không tin hắn nói, tiếp tục cường điệu vết thương lúc trước đã khỏi hẳn.

Chưởng quầy Ly từ trong khiếp sợ hoàn hồn lại, suy nghĩ cẩn thận sẽ phát hiện ra rất nhiều chuyện. Vì sao Bạch Nham cố chấp đối đầu với Thiên Khê và Vân Nhai, vì sao còn tích cực ngăn họ cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận hơn cả nàng, thậm chí vì sao ba trăm năm trước hắn cứu nàng đồng thời cũng phong ấn nàng.

Bởi vì hắn là Ứng Long, là một trong những thiên linh dùng để cởi bỏ phong ấn trận pháp Ngũ Hành, đồng thời cũng là người duy nhất biết tung tích của đá Vô Sắc, nếu Thiên Khê và Vân Nhai muốn tìm đá Vô Sắc sớm muộn gì cũng sẽ tìm hắn. Mà lúc trước hắn không giết chưởng quầy Ly ngược lại cứu nàng là vì hắn là long tộc. Nếu hắn giết chưởng quầy Ly tức là lại phạm vào thêm một thiên luật, không chỉ bại lộ chuyện hắn còn sống khiến thiên binh thiên tướng đuổi bắt, thậm chí còn đẩy lên một cuộc chiến giữa hai tộc.

“Sao huynh có thể sống sót ?” Chưởng quầy Ly khôi phục khẩu khí lãnh đạm bình thường hỏi.

Sự kiện năm trăm năm trước kia khiến tam giới khiếp sợ, dù lúc ấy chưởng quầy Ly đang ẩn thân trong rừng sâu núi thẳm cũng nghe nói.

Truyền thuyết, Thái tử Đông Hải long cung thiên tư có thể nói là trước nay chưa từng có, ngộ tính cực cao, là người duy nhất trong Long tộc vạn năm qua tu thành Ứng Long, dù là Đông Hải Long vương cũng chưa thể thành công độ kiếp. Đang lúc Long tộc vui mừng, Ứng Long duy nhất này lại mất tích, lại còn là vì nhớ thương một cô gái loài người. Sau khi người con gái kia chết, hắn xông vào điện Diêm vương, cướp Sinh Tử Bạc. Sau khi bị Long vương trói bắt về Đông Hải, hắn vẫn không ăn năn, thậm chí trộm đá Vô Sắc chỉ bảo Nữ Oa nương nương lưu lại, muốn chiêu hồn tụ linh giúp người con gái kia trường sinh bất lão. Việc này náo loạn cả thiên hạ đều biết, vì thế thiên đình phái thiên binh thiên tướng truy bắt, mất rất nhiều công sức cuối cùng cũng bắt được Ứng Long, nhưng đá Vô Sắc lại mất tích. Thượng đế tức giận bắt hắn chịu cực hình Thần Diệt, để Đông Hải Long vương tự mình chưởng hình, để trách phạt Long vương không biết dạy con.

Tất cả mọi người, thần, ma đều nghĩ Ứng Long đã chết, hắn không thể nào sống sót, không ai chịu cực hình Thần Diệt mà còn sống được cả.

Bạch Nham cười: “Có thể niết bàn trọng sinh không chỉ có phượng hoàng mà thôi.” Hắn thản nhiên nói một câu dấu diếm tất cả đau khổ gian nan đi, nhưng chưởng quầy Ly biết, niết bàn trọng sinh cũng không đơn giản như hắn nói.

Chưởng quầy Ly cúi đầu nhìn hai tay mình đang siết chặt lại. Nàng vốn định tìm một cái lấy cớ đẩy Bạch Nham đi xa, tránh khỏi Thiên Khê và Vân Nhai, nhưng giờ nàng biết đó là chuyện không thể. Ngay từ đầu hắn đã không thể bắt ra được, cho dù hắn muốn, Thiên Khê và Vân Nhai cũng sẽ không buông tha hắn. Nhưng cảm giác sâu nhất nặng nhất trong lòng nàng lại vẫn không phải sâu lo, mà là một loại tuyệt vọng mịt mờ, giống như bỗng nhiên chìm vào đáy biển tuyệt vọng lạnh như băng.

“Làm sao vậy?” Bạch Nham dần dần phát hiện sắc mặt chưởng quầy Ly không ổn, tái nhợt đáng sợ.

Chưởng quầy Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Nham, hỏi: “Huynh vì một người phạm, vì một người phạm mà đánh cắp đá Vô Sắc, vì một người phạm cam nguyện chịu cực hình Thần Diệt, vì một người phạm yên lặng chờ đợi mấy trăm năm, tất cả đều chỉ vì một người phạm?? Vì sao? Vì sao?!”

Thì ra hần yêu cô gái kia sâu nặng như vậy, còn sâu đậm hơn nàng tưởng rất nhiều. Nàng luôn nghĩ sẽ có một ngày hần nghĩ thông, không cố chấp vì một cô gái không thuộc về hần nữa, nhưng hôm nay nàng mới phát hiện, nàng mới là người cố chấp cần buông tay, buông tha cho suy nghĩ cố chấp kia, buông tay một người không thuộc về mình.

Trong mắt nàng phủ kín một tầng sương khiến nàng không nhìn rõ bộ dáng của Bạch Nham, có lẽ cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy rõ hần. Cách một giọt lệ, thân hình của hần biến dạng, vẽ mặt của hần cũng vụn vụn cổ quái. Cho đến khi nước mắt ẩm áp từ hốc mắt trào ra, vẽ ra một vết nước thật dài trên mặt, nàng mới nhìn thấy trên mặt Bạch Nham là biểu tình không thể tin mà lại kích động không biết làm thế nào.

“Trước kia ta chỉ nghĩ huynh khờ, nay mới biết được huynh là ngu, là ngốc, là dại, là điên! Đạo hạnh ngàn năm huynh có thể không cần, thân phận địa vị huynh có thể mặc kệ, cho dù cuối cùng phải mất cả tính mạng vẫn khẳng khái một mực. Rốt cuộc huynh làm vậy là vì cái gì?”

Chưởng quầy Ly đã không biết giờ phút này mình trông như thế nào, cũng không biết giọng điệu của mình khi nói những lời kia có ý gì, thậm chí không biết vì sao mình lại vừa khóc vừa nói những lời đó. Lệ còn rơi, nhưng trên khuôn mặt lại là vẻ lạnh lùng dứt khoát.

“Không không, tất cả đều đã qua, không phải như nàng nghĩ đâu.....” Bạch Nham hoảng sợ vội giải thích, nhưng càng tỏ càng đen, nói ra toàn những lời vô nghĩa.

Chưởng quầy Ly đứng lên, sửa sang lại góc váy, lau nước mắt, cắt đứt lời Bạch Nham, thản nhiên nói: “Như đã trao đổi, ta nói cho huynh, Thành Đàm huynh gặp ở Hồng Hồ sơn trang chính là Vân Nhai, hần mượn thân thể Thành Đàm làm người mười năm, nay thân thể đã đến cực hạn tự nhiên sẽ chết. Vân Nhai hứa với ta, dù cỡi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận cũng sẽ không lấy ta làm tế phẩm, chỉ cần ta không chủ động nhúng tay, làm chuyện phản bội sư môn, hần và Thiên Khê sẽ không đến quấy rầy cuộc sống của ta. Cho nên, nếu huynh muốn đối địch với họ, muốn tự chịu chết, vậy tùy huynh, ta không theo được.” Đã đến nước này, chưởng quầy Ly không muốn tiếp tục ở lại đây thêm một giây phút nào, xoay người định đi.

Trước khi chưởng quầy Ly biến mất, Bạch Nham lạnh tay lạnh mắt kháp quyết dùng kết giới bao phủ toàn bộ sơn động, trước tạm thời ngăn cản chưởng quầy Ly.

“Huynh đây là muốn làm gì?” Chưởng quầy Ly không quay đầu lại, lạnh giọng hỏi.

Bạch Nham cũng không biết mình đang làm cái gì, hần chỉ không muốn nàng cứ như vậy mà rời đi thôi, hần muốn giữ nàng lại nhưng không biết nên giữ như thế nào, ngây ngốc sưng sốt nửa khắc, mới hỏi: “Nàng tức giận sao?”

“Hừ? Tức giận? Vì sao phải tức giận? Ta sợ hãi, sợ huynh kéo ta cùng chết!”

Giọng điệu nổi giận đùng đùng như vậy, không phải tức giận thì là gì?

Bạch Nham chậm rãi đi đến phía sau chưởng quầy Ly: “Vừa rồi nàng khóc sao? Nàng thường xuyên mắng ta ngốc, mắng ta khờ, mắng ta điên, nhưng chưa bao giờ rơi lệ vì ta.”

Giây phút hần nhìn nàng rơi lệ, như có cái gì đó không ngừng đập từng phát từng phát thật mạnh vào ngực hần, một tiếng lại một tiếng như sấm như trống như từng trận sóng trào. Bạch Nham đột nhiên hiểu ra, lúc này đây, nếu hần không giữ được chưởng quầy Ly lại, hần sẽ hối hận đến chết, hối hận đã sống thêm một lần, hối hận sống mà uất ức thất bại như vậy.

Chưởng quầy Ly hơi cong khóe môi, nói: “Huynh khờ cũng tốt, ngốc cũng tốt, điên cũng tốt, chẳng liên quan gì đến ta. Thiên Khê và Vân Nhai muốn cỡi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận, muốn đoạt đá Vô Sắc sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới huynh, huynh coi như thiện tâm buông tha ta đi.”

“Không ai biết Ưng Long còn sống.”

“Ha, thì ra lần này huynh thẳng thắn là để bẫy ta, nay ta biết chuyện huynh còn sống, huynh đương nhiên sợ ta rêu rao khắp nơi, vừa khéo, hoặc là giết ta, hoặc là giam cầm ta đến chết, đúng không?!”

“Nàng biết ý ta không phải thế.” Bạch Nham dựa vào rất gần chưởng quầy Ly, gần đến nỗi chưởng quầy Ly có thể cảm giác được hơi thở của hần ở ngay bên tai nàng, cảm giác được lồng ngực hần phập phồng.

Nàng nên tránh hấn, lập tức thi pháp phá vỡ kết giới của hấn rồi đi, nhưng chân của nàng giống như mọc rễ không thể nào nhúc nhích được.

“Du Dao”

“Không được gọi ta như vậy!”

“..... Ta thắng thần là vì không muốn lừa nàng, không muốn chút nào. Không muốn nàng giận ta tức ta mà bỏ đi, cho nên ta lựa chọn thắng thần. Nhưng vì sao ta nói thật, nàng lại càng giận ta, càng tức ta, càng quyết tâm rời khỏi ta?” Bạch Nham do dự vươn tay, chậm rãi ôm nàng vào lòng, cầm nhẹ nhàng áp vào thái dương chưởng quỳ Ly, “Du Dao, phải làm thế nào nàng mới không tức, không giận, không bỏ đi?”

Cánh tay Bạch Nham càng vòng càng chặt, lưng chưởng quỳ Ly hoàn hoàn áp chặt vào ngực hấn. Nàng không lên tiếng, nước mắt lại không kìm chế được rơi xuống, rơi lên ống tay áo, mu bàn tay Bạch Nham, nước mắt nóng bỏng làm tay Bạch Nham không khỏi run lên.

32. Chương 32: Chuyện Cũ Phủ Đây Bụi

Thật lâu thật lâu trước kia, chưởng quỳ Ly đột nhiên muốn làm người phạm, muốn biết thế nào là thất tình lục dục[1], muốn biết yêu một người là cảm giác gì, vì thế nàng rời khỏi quê hương xuống thế gian học làm người. Mà khi nàng hiểu được thất tình lục dục, hiểu được tình yêu, biến thành một người phạm, nàng cũng mất đi tất cả.

[1] Thất tình lục dục: thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ái, cụ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.

Tình cảm của chưởng quỳ Ly đối với Bạch Nham là gì, trong lòng nàng sao lại không rõ. Từ lúc nàng bắt đầu thấy ghét Bạch Nham bảo vệ cô gái kia, nàng đã biết. Nhưng nàng không nói, cũng không biểu lộ ra. Nàng không biết trong lòng Bạch Nham có cảm giác gì đối với nàng, nhưng nàng cảm thấy không quan trọng, nàng chỉ cần bọn họ tiếp tục cuộc sống như lúc này là nàng đã vừa lòng rồi. Nàng thích Bạch Nham ngẫu nhiên ôm ấp thân mật, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới bọn họ sẽ có lúc chàng chàng thiếp thiếp, tình ý triền miên. Các loại tình thâm ý thiết, sống chết có nhau, tình yêu sâu đậm đối với nàng mà nói là hy vọng xa vời cũng là gánh nặng. Nàng rất sợ sẽ đánh mất, vậy thà rằng chưa bao giờ có được thì hơn.

Mà đến giờ khắc này, khi Bạch Nham ôm nàng vào trong ngực thì nàng hoàn toàn không biết làm thế nào. Nàng không thể đẩy người nàng muốn ôm ra, càng không thể tự nói với mình rằng Bạch Nham thật ra không có chút cảm giác gì với nàng. Nàng không dám đoán tâm tư của Bạch Nham, sợ rằng đoán sai. Nàng có huyết thống của chiến thần nhưng không có thiên phú của ái thần, thông minh tài trí gì đó gặp phải tình yêu cũng không còn tác dụng.

“Du Dao?”

“Đã rất lâu rất lâu rồi không khóc, đột nhiên không thu lại được.” Chưởng quỳ Ly cắn cánh môi mình. Sao lại có thể mất khống chế như vậy chứ, hôm nay mặt mũi cũng quăng đến Nam Thiên môn rồi, “Nếu huynh có thể chọc cho ta cười, ta sẽ cân nhắc xem có nên mạo hiểm ở lại không.”

Không bằng coi như nàng chưa từng khóc, Bạch Nham cũng không phát hiện ra tình cảm của nàng đối với hấn, bọn họ vẫn như bình thường. Chỉ có như vậy, nàng mới là nàng, là chưởng quỳ Ly, không hơn.

Chưởng quỳ Ly tránh khỏi cái ôm của Bạch Nham, dùng ống tay áo chà lau khuôn mặt.

Bạch Nham bỗng nhiên cầm tay nàng, chặn động tác của nàng, mỉm cười nói: “Ta nghĩ ra rồi.”

“Hà?”

Bạch Nham kéo tay chưởng quỳ Ly, để lòng bàn tay nàng ngửa ra. Đang lúc chưởng quỳ Ly còn nghi hoặc, Bạch Nham bỗng nhiên niệm chú thu nhỏ mình lại nhiều lần, nhảy lên lòng bàn tay chưởng quỳ Ly.

“Không phải nàng muốn biết ta rốt cuộc là cái gì sao? Vậy xem cho kỹ.”

“Hả?”

Trong lòng bàn tay chưởng quỳ Ly bỗng nhiên tỏa ra một làn khói trắng, sau khi khói tan, người tí hon trong lòng bàn tay nàng đã biến mất, thay vào đó là một con rồng đen, trên lưng có cánh, chỉ có Ứng Long mới có cánh. Con rồng kia dùng cái đuôi nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay chưởng quỳ Ly, làm nàng cảm thấy ngứa ngứa, tiện đà vỗ cánh bay lên.

Chưởng quỳ Ly sững sờ nhìn, đột nhiên không nhịn được xì một tiếng bật cười. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới Bạch Nham sẽ có bộ dáng này. Đạo sĩ vừa già vừa xấu, hoặc công tử diện mạo khô ngô xuất sắc, làm sao có thể là một con rồng nhỏ như thế này?!

“Vừa lòng chưa?” Bạch Nham khoan thai khôi phục hình người, nhìn chưởng quỳ Ly mím môi nín cười.

Vừa lòng, sao lại không hài lòng.

Đối với thần thú linh diệu tu hành ngàn năm như bọn họ, không cần đến trăm năm đã tu thành hình người, tu vi càng cao, linh lực càng mạnh sẽ càng không thích hiện ra nguyên hình, trừ phi bắt buộc dĩ, bị buộc đến đường cùng. Tuy rằng biến về nguyên hình pháp lực của bọn họ có thể tăng vài lần, nhưng cũng vô cùng nhọc nhằn.

Nhưng Bạch Nham không chỉ hóa về nguyên hình, còn lấy bộ dáng đáng yêu như vậy, oan ức như vậy để dỗ nàng. Nếu chưởng quỳ Ly còn không vừa lòng, vậy Bạch Nham cũng thật hết cách.

“Bộ dáng vừa rồi của huynh khiến người ta thích hơn, biến trở về làm gì?” Chưởng quỳ Ly nhìn cười nói.

Trong lòng chưởng quỳ Ly có chút ngọt ngào, hôm nay rơi vài giọt nước mắt đối được Bạch Nham dỗ nàng như vậy, cũng coi như đáng giá. Nàng không chờ mong gì nhiều, chỉ cần có thể kìm chế tình cảm của mình là được, chỉ cần nàng có thể sống những ngày như trước đây là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Nàng tự lừa mình như vậy, dường như có thể dần dần khôi phục thái độ bình thường, che giấu hỗn loạn trong lòng mình.

Bạch Nham thấy nàng nở nụ cười cũng an lòng, lại kéo tay chưởng quỳ Ly, nghiêm túc nói: “Những chuyện trước kia ta cũng không muốn giấu giếm nàng nữa, càng sợ nàng lại hiểu lầm gì đó, cho nên, nàng có đồng ý cùng ta xem hết toàn bộ những ký ức trước kia không?”

Chưởng quỳ Ly ngẩn người: “Huynh muốn ta lại dùng Thức Hồn Thuật sao?”

“Không phải nàng dùng, là ta dùng, ta đưa nàng vào xem cho rõ ràng.”

Nếu là chưởng quỳ Ly sử dụng Thức Hồn Thuật tiến vào thần thức của Bạch Nham, vậy những chuyện nàng nhìn thấy ít nhiều sẽ có chút lệch lạc. Ví dụ như vừa rồi, chưởng quỳ Ly muốn biết thân phận của Bạch Nham, nhưng cái nàng nhìn thấy lại không phải Bạch Nham sinh ra khi nào, ở đâu, mà lại là một đoạn ký ức về sinh nhật của long tam công chúa Đông Hải. Còn nữa, bởi vì nguyên thần của chưởng quỳ Ly không thuộc về thần thức của Bạch Nham, cho nên chỉ cần Bạch Nham không chống cự thì sự tồn tại của nàng cũng trong suốt tựa như không khí, không thể trao đổi với thần thức của Bạch Nham.

Nhưng nếu là Bạch Nham sử dụng Thức Hồn Thuật đưa chưởng quỳ Ly vào, vậy những gì chưởng quỳ Ly thấy sẽ là những ký ức Bạch Nham muốn cho nàng xem, hơn nữa một phần nguyên thần của Bạch Nham cũng sẽ tiến vào, luôn luôn ở bên chưởng quỳ Ly.

“Giúp ta tạo thêm vài cái kết giới đi.” Bạch Nham nói.

Bạch Nham kiên định như vậy thực khiến chưởng quỳ Ly nhảy dựng, phải biết rằng tự mình sử dụng Thức Hồn Thuật với chính mình, còn đưa thêm một người vào thần thức của mình là kiện chuyện vô cùng hao phí thần lực. Hơn nữa trong quá trình chẳng may bị người khác quấy rầy, người thi pháp sẽ bị pháp thuật phản phệ, vĩnh viễn bị lạc trong thần thức của chính mình.

Chưởng quỳ Ly hơi hơi gật gật đầu, tùy tay kháp vài cái quyết, lập tức tạo ra vài kết giới vừa mạnh mẽ vừa phức tạp.

“Chuẩn bị tốt chưa?”

“Rồi.”

Ánh trăng sáng trong, đèn hoa rực rỡ, ngả tư đường rộn ràng náo nhiệt, quả là cảnh tượng phồn hoa.

Bạch Nham mang theo chưởng quầy Ly vào thần thức của mình, sau khi đẩy mây mù ra bọn họ nhìn thấy được cảnh tượng này.

“Đây là..... Là ngày hội gì sao?” Chưởng quầy Ly đứng trên đám mây nhìn xuống dưới.

“Ừ, Tết Trùng Cửu.”[2]

[2] Tết Trùng Cửu theo phong tục của người Trung Quốc là vào ngày 9 tháng 9 theo Âm lịch hàng năm.

“Nhiều người như vậy, vậy huynh ở đâu?”

Bạch Nham đưa tay chỉ về một tòa lầu gác bên hồ phía xa xa:“Bích Lăng Các, lầu các nổi tiếng nhất Biện Châu, muốn ngắm cảnh đẹp Biện Lương [3] nhất định phải lên Bích Lăng Các.”

[3] Biện Lương: Tên cũ của Khai Phong, nằm ở tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

Chưởng quầy Ly liếc vào trong Bích Lăng Các đã thấy Bạch Nham trong chính thần thức của hắn. ‘Hắn’ ngồi ở gần cửa sổ hai, ba vị bằng hữu uống rượu, nhìn cảnh sắc bên hồ.“Xem ra huynh cũng khá hào hứng đấy nhỉ.”

“Lúc ấy, có lẽ là thế.” Bạch Nham cười nhẹ ẩn chứa một chút chua xót.

Chưởng quầy Ly kéo nhẹ Bạch Nham, hai người song song bay vào Bích Lăng Các, đứng cách mấy bước nhìn Bạch Nham trong thần thức. Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Nham bên người, lại nhìn Bạch Nham ngồi ở bên cửa sổ, nói:“Thật là kỳ lạ, vừa nhìn qua cảm thấy hai người không giống nhau, giờ nhìn kỹ lại thấy rõ ràng là cùng một khuôn mặt, thật sự là kỳ quái.”

Bạch Nham mỉm cười nói:“Chúng ta vốn là cùng một người, đương nhiên là giống nhau.”

Không giống, bọn họ không giống, Bạch Nham bên cửa sổ khi cười nói cùng bằng hữu, khi thì nâng chén. Phần tiêu sái vui sướng kia trăm phần trăm là phong thái công tử nhà giàu. Bạch Nham bây giờ dù có cười giữa hai hàng lông mày cũng vẫn mang theo hai, ba phần u sầu, tang thương mà thâm trầm.

“Hắn tên là gì?” Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Nham bên cửa sổ hỏi,“Khi đó huynh tên gì?”

“Mạc Cảnh. Sinh ra trong gia đình quyền quý ở Bành Thành – Từ Châu, là con trai trưởng của Thứ sử Từ Châu lúc ấy.”

“Huynh tìm được thân phận khá tốt đấy nhỉ, sao không đầu thai làm Thái tử, Hoàng tử chẳng phải càng vinh hoa phú quý hơn sao.” Chưởng quầy Ly lại bắt đầu trêu chọc Bạch Nham, ngoài miệng không chịu buông tha hắn chút nào, trước sau như một.

“Thái tử trách nhiệm quá lớn, rất phiền toái, cũng không thể ngao du khắp nơi, rất bất tiện.” Bạch Nham nghiêm trang đáp lại chưởng quầy Ly, khiến nàng bỗng nhiên cảm thấy nhàm chán.

“Huynh đưa ta đến đây là để cho ta xem huynh uống rượu nói chuyện phiếm với người ta à?”

Bạch Nham lắc đầu, đưa chưởng quầy Ly đến bên cửa sổ chỉ vào một chiếc thuyền hoa trên hồ, nói:“Lúc ấy ta ở trên Bích Lăng Các này nhìn chiếc thuyền hoa trên hồ kia, lần đầu tiên nghe thấy tiếng đàn của nàng ấy.”

Chưởng quầy Ly lấy lại tinh thần đồng tai lắng nghe, liền nghe thấy được tiếng đàn dần dần đến gần. Tiếng đàn kia quả thật có dư âm u nhã vắng vắng bên tai, cảm kỹ cũng coi như xuất sắc, nhưng đây là nhận xét trên tiêu chuẩn của người phàm. Nếu so sánh giữa nàng ta và chưởng quầy Ly, vậy đương nhiên không bì kịp, dù sao cảm nghệ của chưởng quầy Ly đã luyện mấy trăm năm.

“Vì tiếng đàn nên huynh đã ái mộ nàng ta? Ngay cả mặt còn chưa thấy đã ái mộ?” Chưởng quầy Ly không tin, Bạch Nham từ nhỏ chính là linh thai, ra đời là tiên linh. Trăm ngàn năm có tiên nhạc nào chưa từng nghe qua, làm sao có thể dễ dàng bị tiếng đàn của một người phàm làm rung động như vậy?

“Có lẽ là nguyệt lão ngủ gà ngủ gật nên buộc nhầm dây tơ hồng.” Bạch Nham cười cười, “Lúc ấy chỉ cảm thấy tiếng đàn này rất du dương, nghe vào lại làm cho người ta có cảm giác đau lòng, không khỏi say mê.”

“Hừ.” Chương quỳ Ly hừ lạnh một tiếng, yên lặng nửa khắc, lại hỏi, “Nàng ta rốt cuộc là ai?”

“Con gái Trung thư lệnh Mạc Tùng – Mạc Trúc Tuyết.”

“Cũng họ Mạc sao?”

“Ừ, Mạc Trúc Tuyết và ta là cùng tông, cùng họ. Ông nội nàng ấy và ông nội ta là huynh đệ ruột thịt. Chẳng qua nhà ta ở Từ Châu cũng không thân cận với nhà nàng ấy lắm.”

Bạch Nham dùng “Ta” để nói về quan hệ của bọn họ, trong lúc vô ý lại làm cho chương quỳ Ly tức giận.

Chương quỳ Ly xoay đi, rầu rĩ hỏi: “Sau đó thì sao?”

Bạch Nham vung tay áo, buổi tối biến thành ban ngày, ánh sáng chợt lóe trước mắt chương quỳ Ly có hơi chói mắt. Bọn họ đứng ở trước một cánh cổng lớn. Hơi ngẩng đầu có thể thấy hai chữ rồng bay phượng múa trên tấm biển – “Mạc Phủ”.

“Ta hỏi thăm một chút thì biết cô gái đánh đàn trên thuyền hoa trong Tết Nguyên Tiêu là đường muội của mình. Vừa khéo một tháng sau là đại thọ năm mươi của Mạc Tùng, ta liền mua lễ vật tới cửa.”

“Phong lưu háo sắc!” Chương quỳ Ly hơi lắc đầu, phỉ nhổ hắt một tiếng.

Bạch Nham thoáng nhìn chương quỳ Ly hung hăng như vậy, không khỏi hé miệng cười trộm, nàng đang ghen sao?

Bạch Nham trước một bước khóa cửa vào Mạc phủ, cũng khóa lại ký ức mình niêm phong đã lâu. Chương quỳ Ly chậm một bước, nhìn bóng dáng Bạch Nham yên lặng thở dài. Kết cục của câu chuyện này nàng đã sớm biết được, không khỏi suy nghĩ nếu hắn có thể đoán trước kết cục, ban đầu không bước vào cánh cửa này thì thật là tốt biết bao? Nhưng nghĩ sâu xa thêm, người – tiên vốn không cùng đường, dù hắn yêu ai thì vẫn là kết cục bị kịch mà thôi. Ngay lúc đó Bạch Nham cũng hiểu, nhưng chẳng phải hắn vẫn quyết tâm đi vào sao?

33. Chương 33: Đã Không Còn Vạn Kiếp Bất Phục

Cô gái khiến Bạch Nham vạn kiếp bất phục [1] giờ phút này đang ở ngay trước mắt bọn họ. Mạc Trúc Tuyết, người cũng như tên, xinh đẹp đoan trang, da trắng như tuyết, lúc khép mi cười khẽ dịu dàng vô hạn. Đặt ở thế gian thì có thể nói là dung mạo như thiên tiên, nhưng đối với Bạch Nham, trên trời bao nhiêu mỹ nhân tiên tử hắn không thèm liếc nhìn lấy một cái, sợ rằng ngay cả dung mạo của chương quỳ Ly ở trong mắt Bạch Nham cũng không được tính là xuất sắc?

[1] Vạn Kiếp Bất Phục > : Muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Chương quỳ Ly tự cảm thấy không cần thiết so sánh Mạc Trúc Tuyết với mình. Mạc Trúc Tuyết có đầu thai thêm vài lần nữa cũng không bằng một phần mười của nàng. Huống chi Mạc Trúc Tuyết cũng chỉ là người phàm, sao có thể so với nàng. Nhưng bất giác, chương quỳ Ly vẫn nhìn Mạc Trúc Tuyết, âm thầm so đo. Mặt nàng ta không thâm thúy mê người bằng chương quỳ Ly, nụ cười của nàng ta cũng không quyến rũ xinh đẹp bằng chương quỳ Ly, thân thể của nàng ta cũng không yếu diệu linh lung bằng chương quỳ Ly. Chương quỳ Ly nhìn Mạc Trúc Tuyết từ đầu đến chân vài lần, vẫn không hiểu một cô gái người phàm như vậy sao lại khiến Bạch Nham si mê?

Bạch Nham nhìn chương quỳ Ly bất giác nhăn mày, ánh mắt nhìn Mạc Trúc Tuyết cũng không có thiện cảm, trong lòng hắn lại mừng rỡ, dường như quên mất cô gái người phàm kia là người hại hắn suýt chút nữa bị hủy thân hình.

Mà Bạch Nham lúc đó đang tán gẫu rất vui vẻ với Mạc Trúc Tuyết, trời nam biển bắc không chuyện nào không nói, ngẫu nhiên nghe Mạc Trúc Tuyết đánh đàn, vẻ mặt hắn vẫn rất thản nhiên.

“Rốt cuộc huynh thích nàng ta ở điểm nào?” Chương quỳ Ly không nhịn được hỏi.

Bạch Nham lắc đầu, thần nhiên nói: “Tình là gì sao có thể nói rõ ràng được. Khi đó, ta chỉ rất thích nhìn nàng ấy thần nhiên cười, không câu nệ không nhu mì, thích nghe nàng ấy đánh đàn, rất dụng tâm rất nhập tình. Sau này ta mới biết được nàng ấy cũng có lúc vui sướng cười to, chẳng qua không phải ở trước mặt ta cũng không phải vì ta. Khúc nhạc nàng ấy vui vẻ gây là do một người đàn ông khác phổ, cũng gây vì người đó.”

Chương quỳ Ly nhìn chút cười khổ bên khóe miệng Bạch Nham, trong lòng hơi hơi co rút, nổi lên một chút cay đắng. Hắn vận kiếp bất phục lại vì một cô gái chưa từng yêu hắn?! Sao hắn có thể cam chịu như vậy?! Sao có thể?!

Bạch Nham đưa chương quỳ Ly quay người lại đi vào bữa tiệc mừng thọ Trung thư lệnh Mạc Tùng một tháng sau, hắn bắt đầu chậm rãi kể lại ngọn nguồn của bi kịch này: “Đại thọ Trung thư lệnh, không ít đại thần trong triều được mời, bao gồm Thừa tướng Lã Thế Thừa. Ngày hôm đó Lã tướng không chỉ đích thân đến, còn đưa theo con trai độc nhất của mình là Lã Tư Tài đến chúc thọ Mạc Tùng. Thì ra Lã Tư Tài này sớm nghe Mạc Trúc Tuyết tài hoa dung mạo hơn người, lần này đến là để gặp tận mắt một lần.”

Theo hướng Bạch Nham chỉ, chương quỳ Ly thấy công tử tên Lã Tư Tài kia, diện mạo bình thường, ngoại trừ thân phận tài trí hơn người, thật sự không thấy có gì nổi bật.

“Lã Tư Tài chẳng lẽ là người trong lòng Mạc Trúc Tuyết sao?”

“Đương nhiên không phải,” Bạch Nham lắc đầu, chỉ vào một người khác trong bữa tiệc, “Người trong lòng Tuyết Nhi tên Thẩm Ngạn, là một Thông sự của Trung thư tỉnh, cũng là người dưới quyền Mạc Tùng. Chẳng qua Thẩm Ngạn này tuy có tài văn chương cũng có tài danh, nhưng không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cho nên không được Mạc Tùng yêu thích.”

Tuyết Nhi..... Hừ.

Chương quỳ Ly nhìn Thẩm Ngạn, bộ dạng thanh tú hơn Lã Tư Tài, nhìn mặt mày, thần thái hào hoa phong nhã, có ba phần phong độ của người trí thức bảy phần phong độ của người quân tử, cùng Mạc Trúc Tuyết cũng coi như xứng đôi.

“Để ta đoán,” Chương quỳ Ly nhìn mấy chục người uống rượu hàn huyên trong sân thấy không thú vị, vì thế nói, “Thẩm Ngạn này có chút tài học, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ. Mạc Trúc Tuyết nhìn trúng con một sách Thẩm Ngạn có tài hoa kia, nhưng Lã Tư Tài – Lã đại công tử trong thọ yến này lại để ý Mạc Trúc Tuyết, vì thế dựa vào cha hắn là Thừa tướng đại nhân tới Mạc phủ cầu hôn. Mạc Tùng tất nhiên vui mừng, cũng không hiểu được tâm tư của con gái nên thành ra chặt đứt hạnh phúc của chính con gái mình, có phải thế không?”

Bạch Nham nặng nề gật đầu một cái, “Đoán không sai.”

Không sai? Không sai! Đoán không sai?!!

Chương quỳ Ly lửa giận công tâm, suýt chút nữa là có thể phun ra một ngụm máu tươi!

Lã Tư Tài, Mạc Trúc Tuyết, Thẩm Ngạn, ba người này yêu đến hận đi liên quan quái gì đến Bạch Nham?! Liên quan gì đến hắn?! Dựa vào cái gì mà hắn phải chôn vùi ngàn năm đạo hạnh của mình vì hạnh phúc của Mạc Trúc Tuyết, ngay cả hôn phách cũng phải chôn cùng?!

“Huynh bị ngốc à? Ngu à? Hay là heo đầu thai?! Tình yêu giữa ba bọn họ có liên quan gì đến huynh? Có liên quan gì hử!” Chương quỳ Ly không nhịn được chỉ thẳng vào mặt Bạch Nham mà mắng.

“Cũng phải, có liên quan gì đến ta đâu.” Bạch Nham đưa tay nắm chặt ngón tay chương quỳ Ly đang chỉ vào hắn, mỉm cười, “Sao nàng còn nóng nảy, còn hận hơn cả ta vậy?”

“Ta.....” Chương quỳ Ly nghẹn họng không nói nên lời.

“Chuyện ba người bọn họ, thật sự là không liên quan đến ta, ta cũng biết mình không nên bị cuốn vào trong đó,” Bạch Nham tiếp tục kể nốt chuyện xưa, “Tối hôm thọ yến, Mạc Tùng và Lã Thế Thừa uống mấy chén, hàn huyên không bao lâu đã quyết định hôn nhân giữa hai nhà. Đợi đến khi Tuyết Nhi biết, Mạc Tùng đã

đang chuẩn bị hôn sự cho nàng rồi. Lúc ấy Tuyết Nhi nói cho cha mẹ mình đã có ý trung nhân, hỏi ra mới biết là con một sách Thẩm Ngạn kia. Thẩm Ngạn vốn không được Mạc Tùng yêu thích, gia thế bối cảnh cũng tầm thường, sao có thể vì Thẩm Ngạn mà hủy hôn lễ với nhà Thừa tướng đại nhân. Mạc Tùng đương nhiên là khuyên Tuyết Nhi vứt bỏ Thẩm Ngạn, ngoan ngoãn gả cho Lã Tư Tài. Nào biết đâu rằng trong lòng Tuyết Nhi nhất quyết không chịu, cuối cùng còn náo loạn cả phủ. Ta tuy là đường thân của Mạc gia, nhưng cũng chỉ là khách, việc này không nên nhúng tay. Nhưng lúc ấy chính mắt thấy Tuyết Nhi buồn bã không vui, hàng đêm đều khóc, trong lòng cũng không đành lòng. Có một ngày, Tuyết Nhi đến xin ta, đưa nàng ra phủ khỏi, tác thành cho nàng và Thẩm Ngạn.”

“Cho nên huynh giúp Mạc Trúc Tuyết và Thẩm Ngạn bỏ trốn ?”

Bạch Nham lắc đầu: “Nào có dễ dàng như vậy. Thẩm Ngạn cũng có quan hàm, nếu bỏ trốn chẳng phải là chạy trốn không làm tròn trách nhiệm sao, đó là tội danh mất đầu. May mà sau đại thọ Mạc Tùng không lâu Hoàng đế băng hà, vì quốc tang nên hôn sự của hai nhà Lã – Mạc vẫn chưa công bố với bên ngoài, hôn sự cũng kéo dài thời hạn. Ta không đành lòng Tuyết Nhi đau khổ cầu xin, nên đã đồng ý với nàng ấy là sẽ nghĩ cách. Ta một mình đi gặp Thẩm Ngạn, thử hấn một phen, biết hấn đối với Tuyết Nhi cũng là tình chân ý thiết, liền nghĩ cách giúp bọn họ.”

“Huynh quả thật còn vì người ta mà làm giá y nhỉ!” Chương quỳ Ly cảm giận một câu, cũng là thay Bạch Nham bày tỏ oan ức. Hấn đau lòng Mạc Trúc Tuyết sao lại không đau lòng cho chính mình?

Bạch Nham cười khổ hai tiếng, ánh mắt dần dần ảm đạm. Chương quỳ Ly đứng bên nhìn, trong lòng lại chua xót, dường như có thể hiểu được cảm giác trong lòng hấn lúc ấy. Năm trăm năm trước, cảm xúc của Mạc Trúc Tuyết ảnh hưởng đến cảm xúc của Bạch Nham, nước mắt của nàng ta trở thành đau khổ trong lòng Bạch Nham. Năm trăm năm sau, chương quỳ Ly lại cũng coi những cảm xúc của Bạch Nham như của mình, để nỗi đau của hấn hòa vào lòng mình.

“Ai,” Bạch Nham hít một tiếng, nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, giải thích với chương quỳ Ly, “Ta tìm một cơ hội, thừa dịp Mạc Tùng bận việc tân đế kế vị đi tổ miếu tế điện, đưa Tuyết Nhi ra khỏi Mạc phủ giấu ở một nơi xa xôi, cũng không nói cho Thẩm Ngạn. Đợi Mạc Tùng trở về phát hiện không thấy Tuyết Nhi, ngầm lục soát toàn thành cũng không tìm được người, đương nhiên sẽ đến chỗ Thẩm Ngạn đòi người. Nhưng Thẩm Ngạn cũng không biết, Mạc Tùng tìm tiếp nửa tháng, thật sự không tìm thấy sót ruột đến mức xoay vòng vòng. Lúc này ta gợi ý cho Mạc Tùng, chuyện này không lừa được Lã Thừa tướng lâu, không bằng nói Tuyết Nhi đột nhiên bệnh nặng sợ là không chữa được, trước hỷ bỏ hôn ước. Như vậy có thể bảo toàn thanh danh hai nhà, cũng không tổn thương hòa khí đôi bên.”

Chương quỳ Ly cười khẩy nói: “Huynh tính toán thật chu đáo, một hòn đá hạ ba con chim, không chỉ bảo vệ thanh danh hai nhà, bảo vệ hòa khí, còn bảo vệ Mạc Trúc Tuyết và Thẩm Ngạn, để lại một con đường cho bọn họ. Mạc Trúc Tuyết không tính là bỏ trốn với người khác, Thẩm Ngạn cũng không hoành đao đoạt ái, cướp tân nương, cho dù sau này bọn họ thành thân, Lã gia cũng không thể bắt bẻ, chỉ có thể nuốt hận vào lòng.”

Mọi chuyện nhanh chóng hiện lên trước mắt Chương quỳ Ly và Bạch Nham, ký ức mấy tháng lướt nhanh qua trước mắt họ. Chương quỳ Ly liếc nhìn Bạch Nham một cái, có một số việc chỉ sợ chính hấn cũng không muốn nhớ lại.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại ở một hỉ đường đỏ rực, ngồi ở trên ghế phụ mẫu là Bạch Nham, mà đôi tân hôn hỷ kết liền cảnh không phải ai khác ngoài Thẩm Ngạn và Mạc Trúc Tuyết.

Khắp sân, khắp phòng, đâu đâu cũng là một màu đỏ thắm, màu sắc biểu trưng cho hạnh phúc vui mừng nhưng chương quỳ Ly chỉ cảm thấy chói mắt. Càng làm cho chương quỳ Ly cảm thấy không thoải mái là viện này quá im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió đêm thổi lá rụng sàn sạt.

Chương quỳ Ly nhìn Bạch Nham bên người, trong lòng vô cùng buồn bã.

Bạch Nham dường như hiểu được chương quỳ Ly muốn hỏi cái gì, tự giác mở miệng giải thích trước: “Thẩm phụ không đồng ý hôn sự của Thẩm Ngạn và Tuyết Nhi, Tuyết Nhi là trốn khỏi nhà, cùng Thẩm Ngạn không có lời mai mối, không có mệnh cha mẹ, không theo lễ nghi, còn đắc tội với hai vị trọng thần Lã – Mạc trong triều. Nếu kết hôn, con đường làm quan của Thẩm Ngạn nhất định vô cùng nhấp nhô.”

Chưởng quầy Ly lắng lắng nghe, nhìn Tuyết Nhi phía xa xa mặc mũ phượng khăn quàng vai được một bà mối đỡ chậm rãi đi vào phòng sống vai cùng Thẩm Ngạn cũng đang mặc hỉ phục. Bạch Nham lúc đó, cũng chính là Mạc Cảnh ngồi trên ghế phụ mẫu lắng lắng nhìn.

“Thẩm Ngạn là con một sách, nặng cấp bậc lễ nghĩa, nhưng hắn cũng yêu Tuyết Nhi sâu nặng. Cuối cùng dù không có phụ thân ở đây chúc phúc cho bọn họ, hắn vẫn nắm tay Tuyết Nhi bá trời đất.” Lời nói của Bạch Nham không nghe ra cảm xúc, thản nhiên giống như hắn đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình.

Chưởng quầy Ly không hiểu, nếu Bạch Nham yêu Mạc Trúc Tuyết, sao hắn có thể ngồi đó, trơ mắt nhìn người trong lòng vui mừng gả cho một người đàn ông khác? Nhưng nếu Bạch Nham không yêu nàng ta, sao lại bất chấp xúc phạm thiên luật trộm đá Vô Sắc suýt chút nữa bị hủy thân hình?

“Không có lời mai mối, không có mệnh cha mẹ,” Bạch Nham cười cười, chậm rãi nói, “Ngay trong tiểu viện ta cho bọn họ, chỉ có ta làm chủ hôn cho họ. Tốt xấu gì ta và Tuyết Nhi cũng là đường thân, tính ra ta vẫn là trưởng bối trong tộc của nàng ấy, hôn lễ này cũng tạm chấp nhận như vậy. Chỉ cần bọn họ yêu thương nhau, ta nghĩ dù cửa ải khó khăn nào bọn họ cũng nó thể nắm tay nhau vượt qua.”

Bà mối hắng giọng kêu bá trời đất, chưởng quầy Ly lại không nghe thấy, nhưng nàng dường như có thể nghe thấy tiếng Mạc Cảnh khóc.

Người ngồi ở ghế phụ mẫu trên mặt rõ ràng mặt mang ba phần tươi cười, nhưng chưởng quầy Ly cảm thấy Bạch Nham chưa bao giờ cười khó coi đến như vậy, cho dù là bộ dáng lão già vừa già vừa xấu, cũng chưa từng cười khó coi đến vậy.

Bà mối hô đưa vào động phòng, chưởng quầy Ly cũng không nghe thấy, nhưng nàng nghe thấy rõ ràng Mạc Trúc Tuyết quay về phía Mạc Cảnh khẽ nói một câu “Cám ơn huynh, Cảnh ca ca.”

Một câu nhẹ nhàng, một câu cảm ơn phát ra từ trong tim, nhưng lại là châm chọc lớn nhất, thương tổn sâu nhất với Bạch Nham. Không biết lúc ấy Bạch Nham nghe thì cảm thấy thế nào, nhưng nghe vào tai chưởng quầy Ly chỉ cảm thấy như có người hung hăng quát roi vào mặt mình. Không chỉ hủy hoại dung nhan tuyệt thế của nàng, cũng hủy tôn nghiêm cao ngạo của nàng. Nếu việc này thực sự phải xảy ra trước mắt chưởng quầy Ly, nàng chắc chắn sẽ không nhịn được dùng Tam muội chân hỏa đốt Mạc Trúc Tuyết thành tro, không chỉ có đau lòng, còn có hận!

Nhưng Mạc Cảnh vẫn cười, cười nhìn theo tăng lang, tân nương vào động phòng. Cười đến đau xót.

34. Chương 34: Chuyện Cũ Như Khói Sương

Editor: meomõ

Trơ mắt nhìn Mạc Trúc Tuyết ở trước mặt mình gả cho người khác, tâm tình Mạc Cảnh lúc đó thế nào đã không cần đoán, mà Bạch Nham bây giờ phải nhìn lại cảnh tượng đó sẽ có tâm tình thế nào, chưởng quầy Ly cũng không dám đoán.

“Còn không đi mau?” Chưởng quầy Ly quay người đi, nói một câu.

“Hà?” Bạch Nham còn đang sững sờ, linh hồn chẳng biết đã bay đến đâu, chưởng quầy Ly đột nhiên gọi hắn, hắn còn chưa kịp phản ứng xem đã xảy ra chuyện gì.

Chưởng quầy Ly cúi đầu, vội vàng kéo ống tay áo Bạch Nham nhắc lại: “Còn không mau đi?”

“Đi đâu?”

Chưởng quầy Ly ngăn người, đi đâu? Nhìn Bạch Nham trộm đá Vô Sắc như thế nào? Bị thiên binh thiên tướng vây bắt như thế nào? Chịu cực hình Thần Diệt như thế nào? Không, không, nàng không muốn xem, hoàn toàn không muốn. Từ lúc bọn họ bắt đầu tiến vào thần thức, những gì phải chứng kiến đều khiến

nàng khó chịu, nàng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhanh chóng rời khỏi nơi khiến nàng đau lòng đến muốn khóc.

“Cứ đi là được!”

Bạch Nham thấy chướng quây Ly khác thường, không nhúc nhích, ngược lại dùng chút lực kéo chướng quây Ly đến bên người, hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

“Huynh quản ta à, bảo đi thì cứ đi đi!”

“Nàng khóc sao?” Bạch Nham thử hỏi.

“Khóc cái đầu huynh ý! Người nên khóc là huynh, ta khóc làm gì?!”

Bạch Nham rõ ràng thấy nàng lặng lẽ lau lau khóe mắt, không phải khóc là gì?! Nàng, khóc?! Nếu một người vô tình rơi lệ, đại biểu cho cái gì? Huống chi Bạch Nham biết, nàng chẳng qua là người tự nhận mình vô tình thôi. Nàng yêu hắn, nếu hắn không nhận ra thì cũng thực uổng phí bọn họ sống cùng nhau ba trăm năm, hắn sống uổng phí hơn hai ngàn năm.

Bạch Nham còn chưa kịp mừng thầm, chướng quây Ly đã hất tay hắn ra: “Huynh không đi thì ta đi.”

“Ai, nàng đừng xông bừa.” Bạch Nham vội vàng vượt lên, giữ chặt nàng đưa nàng đến một đoạn ký ức khác.

Chướng quây Ly nhìn quanh bốn phía, kinh ngạc hỏi: “Viện này không phải là viện Mạc Trúc Tuyết và Thẩm Ngạn thành hôn sao? Sao lại trở nên tiêu điều hỗn độn như vậy?”

Tường trắng loang lổ, song cửa sổ đã hư hỏng nhiều, cỏ dại cũng đã mọc cao hơn thất lưng, sân phủ đầy bụi, ngói nát gạch vỡ, nơi nơi hoang tàn.

“Sau khi Tuyết Nhi thành hôn, ta liền rời đi, bế quan mười năm, theo mệnh kiếp hóa thành Ứng Long. Khi trở về chỉ nhìn thấy cảnh này.”

“Mười năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Thẩm Ngạn và Tuyết Nhi thành thân, làm cho Mạc gia thất tín, Mạc Tùng vô cùng tức giận, lúc ấy đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với Tuyết Nhi. Mà Thẩm Ngạn đoạt con dâu của Lã tướng, khiến Lã gia mất mặt, đương nhiên không thể an ổn trên triều được. Qua vài năm Thẩm Ngạn bị giáng cấp biếm đến Quỳnh Châu cầm cõi, buồn bực thất bại là đương nhiên, nhưng tình cảm của Thẩm Ngạn và Tuyết Nhi rất tốt, ở bên nhau cũng coi như bình an. Nhưng Lã gia không chịu buông tha cho bọn họ, sáu bảy năm sau giả họa cho Thẩm Ngạn tội danh mưu phản, tước quan hàm của hắn sung quân biên cương. Thẩm Ngạn là một thư sinh văn nhược sao có thể chịu được loại tội danh này, ở trên đường bệnh chết. Tuyết Nhi đau đớn tang chồng, gian nan chống đỡ một mình nuôi nấng con của nàng và Thẩm Ngạn, nhưng đứa bé kia bạc mệnh, sau khi phụ thân qua đời không lâu liền bệnh nặng, trong nhà không có tiền, ngày thường vốn đã không dễ dàng, huống chi còn phải chữa bệnh cho đứa bé. Tuyết Nhi cùng đường đành phải về Mạc gia cầu Mạc Tùng, ai ngờ Mạc Tùng ý chí sắt đá, thấy cháu ngoại sắp chết mà không cứu, nhốt Tuyết Nhi ngoài cửa. Thẩm Ngạn đã chết, đứa nhỏ kia sau đó cũng chết, Tuyết Nhi sao có thể sống tiếp.”

Chướng quây Ly cũng vì Thẩm Ngạn và Mạc Trúc Tuyết mà cảm thấy đáng thương đáng buồn, nhưng bên người nàng không phải còn có người càng đáng thương càng đáng buồn hơn sao?!

“Mười năm trước huynh có thể tiêu sái buông tay, vì sao mười năm sau lại không thể?” Chướng quây Ly giương mắt nhìn về phía Bạch Nham, hỏi.

Bạch Nham khẽ lắc đầu: “Sao nàng biết ta là thực tiêu sái mà không phải giả vờ tiêu sái?”

Thẩm Ngạn và Mạc Trúc Tuyết lưỡng tình tương duyệt, Bạch Nham nguyện ý giúp người ta hoàn thành khát vọng, nhưng trong lòng hắn có hận có oán có khổ có thương tích hay không chung quy chỉ có chính hắn mới biết. Trước khi chướng quây Ly tận mắt nhìn thấy chuyện này, nàng nghĩ Bạch Nham cũng không quá ngu ngốc, không quá điên cuồng. Mạc Trúc Tuyết chưa từng yêu hắn, hắn cũng không thể có một cuộc sống tốt đẹp bên Mạc Trúc Tuyết, cho nên hắn yên lặng giấu kín tình cảm của mình, sau khi đưa Mạc Trúc Tuyết đến cánh cửa hạnh phúc thì xoay người rời đi. Nếu đây là kết cục của câu chuyện, tại sao Bạch Nham lại bị đẩy đến bước đường chịu cực hình?

“Ta biết nàng đang nghĩ cái gì, có đôi khi ta cũng sẽ nghĩ, nếu lúc ấy thật sự có thể tiêu sái buông tay ra, không vọng tưởng trở về nhìn nàng hạnh phúc vui vẻ từ xa, thì ta cũng không như bây giờ.” Bạch Nham nghĩ về chuyện xưa, chậm rãi nói, “Lúc đầu phát hiện Tuyết Nhi tự sát, ta giống như phát điên, không khống chế được mà phát điên. Ta hận mình vì sao lại tự tay đẩy nàng vào ngõ cụt, vì sao không thể bảo vệ, vì sao không thể nhìn nàng và Thẩm Ngạn vui vẻ hạnh phúc mà bỏ đi, vì sao lại về chậm như vậy không cứu được nàng. Ta ở trong viện ngồi ngẩn người ba ngày, bỗng nhiên nảy ra một ý định. Kiếp này ta và nàng ấy bỏ lỡ nhau là vì nàng quen Thẩm Ngạn trước, cho nên mới không yêu ta. Nếu kiếp sau ta xuất hiện trước, ta nhất định có thể khiến nàng ấy yêu ta, kiếp sau ta tuyệt đối không để nàng ấy chịu chút oan ức nào.”

Chưởng quầy Ly nghe Bạch Nham nói, trong lòng hàng trăm tư vị. Cuối cùng hắn vẫn yêu nàng ta, vẫn vì tình mà đau khổ.

“Ngày thứ tư, ta đến địa phủ, ép phán quan cho ta xem sổ sinh tử của Tuyết Nhi.” Bạch Nham nói tới đây bỗng nhiên dừng một chút, hắn nhớ lúc trước chưởng quầy Ly còn vì hắn nói có chút quan hệ với quỷ phán quan mà chế nhạo hắn hai câu. Mỗi khi châm chọc hắn, ánh mắt nàng đều lộ ra một ít tức giận, làm cho Bạch Nham cảm thấy vừa rất đáng yêu vừa buồn cười.

“Tiếp tục nói đi, trên sổ sinh tử của Tuyết Nhi viết cái gì?” Chưởng quầy Ly trừng mắt nhìn Bạch Nham, “Cười ngây ngô gì thế?”

“Không có gì không có gì.” Bạch Nham tiếp tục nói, “Trên sổ sinh tử của Tuyết Nhi viết, sau khi nàng ấy mất không hề tới địa phủ báo danh, đã sớm thành cô hồn dã quỷ không biết ở nơi nào rồi.”

“Tại sao lại thế?”

“Lúc đầu ta nghĩ trong lòng Tuyết Nhi có oán mới không muốn luân hồi, nên đi khắp nơi tìm nàng ấy, muốn tìm nàng ấy về trước khi hồn bay phách tán.” Bạch Nham hơi nhăn mày lại, xem ra chuyện sau này mới là chuyện hắn không muốn người ta biết.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến huynh không tiếc đối địch với toàn bộ thiên giới?”

“Là phụ vương ta,” Bạch Nham cười khổ một tiếng, “Không ai hiểu con bằng cha. Phụ vương ta rất hiểu ta, ta ở nhân gian không có chuyện gì có thể lừa được ông ấy, bao gồm cả tình cảm của ta đối với Tuyết Nhi. Cho dù sau này ta ngoan ngoãn bề quan tu hành lịch kiếp, ông ấy vẫn cảm thấy Tuyết Nhi là họa lớn trong lòng, sớm muộn gì cũng sẽ liên lụy ta tự hủy đạo hạnh.”

“Long vương quả nhiên nhìn xa trông rộng.” Chưởng quầy Ly nói vậy không phải cố tình khích Bạch Nham, chỉ là do thói quen nói đùa với Bạch Nham. Vừa nói xong đã thấy hối hận, lén liếc Bạch Nham một cái, lập tức ngậm miệng lại.

Bạch Nham cười nhẹ, gật đầu nói: “Quả thật là nhìn xa trông rộng, sớm đoán được ta chưa từ bỏ ý định. Cho nên thừa dịp ta bề quan mười năm ông ấy vẫn nhìn Tuyết Nhi từng bước từng bước đi vào chỗ chết, không cần phụ vương ta động một ngón tay, Tuyết Nhi ôm lệ mà chết. Làm thiên thần, phụ vương ta không thể can thiệp vào vận mệnh người phàm, nhưng ông ấy chỉ cần sai người làm một pháp thuật nho nhỏ đã có thể khiến vong hồn Tuyết Nhi không gặp được quỷ sai, không đến được địa phủ, trở thành du hồn.”

Con người sau khi chết hồn phách rời khỏi thân thể. Trong một thời gian nhất định không chỗ nào dựa vào, cần có quỷ sai dẫn đường đến địa phủ, vào quỷ môn quan, qua phán quan giở sổ sinh tử xác nhận thân phận rồi đưa vào điện Diêm La, nghe diêm vương phán kiếp thiện ác ưu khuyết điểm, rồi mới vào luân hồi. Trong quá trình đó nếu đi nhầm một bước sẽ trở thành du hồn dã quỷ. Mà du hồn dã quỷ không thể vào luân hồi cuối cùng chỉ có hai kết cục, thứ nhất, oán khí, chấp niệm sâu nặng từ dã quỷ hóa thành lệ quỷ, nhập quỷ đạo tu thành yêu ma; Thứ hai, vì không có quỷ sai chỉ dẫn mà du lang trong nhân gian, không biết thời gian không biết nhân quả không biết nơi chốn, dần dần bị lạc mình trong trời đất, tam hồn ly tán, thất phách không tồn, rơi vào kết cục hồn bay phách tán.

Chưởng quầy Ly ngẩn người, Long vương muốn Tuyết Nhi hoàn toàn biến mất trong tam giới sao? Hoàn toàn chặt đứt tình yêu của Bạch Nham?! Quá độc ác! Quá tuyệt tình!

“Lúc ta tìm được Tuyết Nhi, nàng đã không còn ý thức, không nhận ra ta cũng không nhớ chính mình là ai.”

Năm trăm qua, khi nói về chuyện này trong mắt Bạch Nham vẫn hiện lên nét bi thương, là vì hận là vì hối hay là vì giận? Hay là đều có.

Dưới ống tay áo rộng thùng thình Chương quỳ Ly siết chặt nắm đấm. Nàng từng nghĩ Bạch Nham là đồ ngu ngốc nên mới vì cô gái người phạm mà phạm phải tội lớn trời tru đất diệt, nhưng bây giờ nàng lại không biết nên nhìn hắn như thế nào, lúc ấy chắc hẳn hắn rất tự trách mình? Nếu không vì Bạch Nham, Tuyết Nhi bị bắt gả cho Lã Tư Tài có lẽ cũng không phải chuyện xấu, ít nhất Lã Tư Tài cũng thật lòng yêu nàng ta; Nếu không phải vì hắn, kiếp sau của Tuyết Nhi có lẽ còn có cơ hội có được nhân duyên mỹ mãn, mà không phải hồn bay phách tán.

“Vì thế huynh đánh cắp đá Vô Sắc, chiêu hồn kết phách cho Tuyết Nhi?”

Bạch Nham khẽ cười một tiếng, nhìn vào mắt Chương quỳ Ly hỏi: “Nàng lại muốn mắng ta ngốc đúng không?”

“Hừ, mắng có tác dụng sao?” Chương quỳ Ly vội vàng quay mặt qua chỗ khác, dường như sợ Bạch Nham nhìn ra cái gì.

Chương quỳ Ly vội vàng né tránh, nhưng Bạch Nham vẫn thấy rõ, thấy trong mắt nàng có đau lòng vô hạn, giữa hàng lông mày là sầu bi không rõ, trong lòng có tình cảm với hắn.

“Đúng vậy, vì thế ta đánh cắp đá Vô Sắc để Tuyết Nhi được nhập luân hồi, khi làm không sợ hãi chút nào, sau này ngẫm lại có hơi hối hận.” Bạch Nham bắt đầu lắc lắc đầu, “Nếu lúc trước khuất phục thỏa hiệp hoặc nhất gan, hoàn toàn quên Tuyết Nhi, ngoan ngoãn ngồi ở long cung Đông Hải, chờ thiên đình phong thưởng, có lẽ nay ta đã kế thừa vị trí Long vương rồi.”

Chương quỳ Ly hơi cong môi, thầm nghĩ với tính cách cố chấp của Bạch Nham, nếu hắn có thể cam tâm tình nguyện để người ta sắp xếp, hẳn sẽ không phải là Bạch Nham rồi.

Bạch Nham nhẹ nhàng cười nói: “Khi đó ta bị phụ vương phái người bắt về Đông Hải, ông ấy đã sớm đoán được ta chắc chắn sẽ làm âm i, cố ý đến chỗ Huyền Nữ nương nương xin nước Vong Xuyên.”

Theo truyền thuyết, nước Vong Xuyên tồn tại đã lâu, nghe nói là nước thần do Cửu Thiên Huyền Nữ trong lúc vô tình luyện thành, uống xong sẽ quên hết tình yêu quên hết buồn vui quên hết thất tình lục dục. Chỉ tiếc nước Vong Xuyên này chỉ có một bình nhỏ, sau này Cửu Thiên Huyền Nữ muốn luyện cũng không luyện được nữa.

“Huynh uống à?”

“Ha ha, ta đổ.” Bạch Nham cười nhìn Chương quỳ Ly, trong ánh mắt có một chút sung sướng khó hiểu.

Chương quỳ Ly hơi lắc lắc đầu: “Chẳng qua là bình rượu hoa quế thôi, đổ cũng không đáng tiếc.”

Bạch Nham hỏi: “Sao nàng biết?”

Chương quỳ Ly liếc Bạch Nham một cái: “Nếu bình ngọc nhỏ kia thật sự là nước Vong Xuyên thì đã sớm bị ta uống rồi. Nhưng đáng tiếc là ta cũng chỉ uống được hai ngụm rượu hoa quế mà thôi. Nước Vong Xuyên thật sự không biết đã bị ai trộm uống rồi. Huynh nhìn Vô Sinh Hỏa của ta sao lại không biết chuyện này?”

“Năm trăm năm trước, ta quả thật không biết.”

“Chuyện sau đó chắc hẳn cũng giống tám chín phần mười những gì ta biết đúng không. Không cần lãng phí thời gian đưa ta đi nhìn nữa, chúng ta đi thôi.” Chương quỳ Ly lại định kéo Bạch Nham rời đi.

“Nàng rất vội sao?”

Đúng, Chương quỳ Ly rất vội. Nàng không muốn xem tiếp nữa, nàng không có cách nào ép mình tận mắt nhìn Bạch Nham chịu cực hình Thần Diệt, nàng không chịu nổi.

“Huynh đừng quên Tiểu Tuyền còn bị chúng ta bỏ rơi ở cửa hàng. Còn chưa biết tên đạo sĩ hàng thật giá thật Đường Phong kia muốn làm cái gì, huynh không vội sao?”

Bạch Nham ôn hòa cười cười, trong lòng có chút cảm kích nàng.

Mấy ngày trước đây rõ ràng là chương quỳ Ly buộc Bạch Nham thẳng thắn trước mặt nàng. Giờ nàng lại đau lòng vì hắn, không đành lòng nhìn tiếp, điều này khiến cho trái tim Bạch Nham hết lên lại xuống, vừa sầu lo vừa vui sướng.

“Nàng thực sự không muốn biết sau này xảy ra chuyện gì sao?” Bạch Nham hỏi.

35. Chương 35: Chuyện Lúc Trước Không Thể Truy Cứu

Editor: mèmomở

Từ trong thần thức của Bạch Nham trở lại hiện thực, tay hai người vẫn còn nắm chặt. Chương quỳ Ly trong lúc nhất thời còn chưa hoàn hồn, ngơ ngác nhìn Bạch Nham, trong đầu trống rỗng.

Bạch Nham thấy chương quỳ Ly ngẩn người, cũng nhìn lại, chỉ thấy nàng vừa như khiếp sợ vừa có chút đắm chiêu. Hắn đã quen chương quỳ Ly khi giận khi hờn, khi mềm mại khi quấy rầy, khi lạnh lùng khi mạnh mẽ, hắn cảm thấy giờ phút này bộ dáng nàng ngẩn ngơ xuất thần cực kỳ đáng yêu.

Sau khi hoàn hồn thấy Bạch Nham nhìn nàng cười ngây ngô, trong lòng chương quỳ Ly khó chịu, hỏi: “Huynh nhìn ta như vậy làm gì?”

Bạch Nham lắc đầu: “Ừm, không có gì.”

“Không có gì là cái gì?”

“Nàng cho là có cái gì?”

Hai người hỏi nhau như vậy thật sự là kỳ quặc, chương quỳ Ly cảm thấy có chút xấu hổ muốn buông tay đang nắm tay Bạch Nham ra, Bạch Nham lại không chịu buông.

Bạch Nham kéo nàng ngồi xuống ngay tại chỗ: “Ngồi một chút, để ta nói hết rồi chúng ta cùng về.”

“Ừ, huynh nói mau, chúng ta đi quá lâu ta sợ Tiểu Tuyên lo lắng.”

Bạch Nham gật gật đầu: “Chịu cực hình Thần Diệt cho dù thần hay ma đều không thể sống sót, hủy đi thần hình, chỉ sợ ngay cả tro cũng bị cháy sạch, cho dù có đá Vô Sắc cũng không tìm về được một tia tàn hồn. Ta còn sống, tất cả là nhờ nhị đệ và tiểu muội ta. Nàng có biết Đẳng Xà không?”

“Đương nhiên biết, Đẳng Xà chính là phân thân của Nữ Oa nương nương.” Chương quỳ Ly không hiểu vì sao Bạch Nham lại nhắc đến Đẳng Xà.

“Đó là ta cùng với nhị đệ và tiểu muội noi theo Nữ Oa nương nương, bắt chước làm theo, dùng râu rồng, vảy rồng, máu cùng một đoạn xương của ta làm ra một phân thân. Để không ai nhìn ra sơ hở lại chia một nửa nguyên thần của mình nhập vào phân thân kia, lấy phân thân thay ta chịu hình.”

Lấy phân thân thay Bạch Nham chịu hình, cũng không có nghĩa là Bạch Nham có thể toàn thân trở ra. Thiên Ngoại Lưu Hỏa cũng không hẳn là lửa, nó là vô hình. Khi cực hình Thần Diệt bắt đầu, theo ba mươi sáu đạo thiên lôi đánh xuống thiên hỏa sẽ nhập vào nguyên thần, nguyên thần chưa diệt thì thiên hỏa cũng chưa tắt. Nguyên thần trong phân thân cũng là của Bạch Nham, vậy nhất định Bạch Nham cũng phải chịu thiên hỏa thiêu đốt.

Chương quỳ Ly nghe mà kinh ngạc vạn phần, thậm chí trong lòng còn rất sợ hãi, không khỏi quát: “Các người sao lại to gan như thế?! Chia một nửa nguyên thần, trong lúc tách nguyên thần huynh có thể bị tẩu hỏa nhập ma thậm chí hồn bay phách tán! Cho dù thành công phân chia một nửa nguyên thần cũng có khả năng bị đần độn, mê man! Nếu bị người khác phát hiện không chỉ có là huynh, ngay cả nhị đệ và tiểu muội huynh cũng phải chịu Thần Diệt! Huống hồ cực hình Thần Diệt không lưu người sống, biện pháp dùng phân thân cũng chưa chắc đã trót lọt! Còn nữa, Ngọc đế lệnh cho Long vương tự mình chương hình, người khác khó có thể nhìn ra sơ hở, nhưng Long vương là cha ruột huynh, sao giấu được ông ấy?!”

Bạch Nham cười khỏ: “Nay nghĩ lại, lúc trước có thể tránh được một kiếp có lẽ là do may mắn thôi. Phân ra một nửa nguyên thần quả thật mạo hiểm, nhưng may mắn coi như thuận lợi. Sau khi làm ra phân thân, ta mất hơn một nửa đạo hạnh, hành động chậm chạp không tiện, miễn cưỡng có thể duy trì hình người, nhưng may là có thể bảo toàn tính mạng. Sắp bị tử hình, phụ vương ta có thể nhìn ra sơ hở, nhưng ông ấy cũng không nói gì. Có lẽ là ông ấy không biết, có lẽ là ông ấy niệm tình cha con tha cho ta một con đường sống, sau này coi như đứa con trai này đã chết. Mà dù thuật phân thân bảo vệ được tính mạng của ta, nhưng cũng không giảm bớt được đau đớn ta phải chịu. Ngay từ khi bắt đầu cực hình Thần Diệt, Thiên Ngoại Lưu Hỏa đã đốt sạch phân thân của ta, nhưng đám lửa đó lại giống như đang cháy từ trong huyết mạch ta, đau đớn này nửa phần không thiếu, gần như thiêu trụi nốt một nửa nguyên thần còn lại của ta.”

Chưởng quầy Ly không kìm lòng được nghĩ về cảnh tượng Bạch Nham chịu cực hình Thần Diệt năm đó, bàn tay càng siết chặt lại, bóp vào tay Bạch Nham có hơi đau. Hắn liếc mắt nhìn tay hai người đang nắm chặt, muốn trấn an nàng vì thế nhẹ nhàng băng quơ cười nói, “Chỉ còn một nửa nguyên thần, lại phải trải qua cực hình Thần Diệt quả thực đã tra tấn ta một đoạn thời gian rất dài. Khi đó tiểu muội ta lén đưa ta vào linh tuyến trong núi Đại Tuyết, dựa vào linh khí trời đất ở nơi đó bảo vệ thân thể, nguyên thần của ta, qua khoảng trăm năm mới dập tắt được lửa ngày đó.”

Bạch Nham không dám nói một trăm năm đó hắn đã sống không bằng chết thế nào, thiên hỏa thiêu đốt từ trong nguyên thần thiêu ra, dù ngày hay đêm đau đớn vẫn luôn bao trùm ý thức của hắn. Cho dù ẩn thân dưới hồ băng có linh nguyên thủy linh vạn năm nuôi dưỡng, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống sót. Không chỉ không thể hóa thành người hình, nguyên hình của hắn cũng bị đốt không ra hình dạng. Ở trong trí nhớ của hắn một trăm năm đó cũng rất mơ hồ, chỉ có vài hình ảnh hỗn độn, thân thể nát thành mảnh nhỏ, cháy khét tanh hôi, kinh khủng đến mức mỗi khi nhớ lại đều khiến hắn hít thở không thông. May mà đó đã là chuyện của rất nhiều rất nhiều năm trước, nay tuy rằng còn có chút di chứng nhưng cũng không nghiêm trọng lắm.

“Núi Đại Tuyết?” Chưởng quầy Ly nghĩ, “Đó không phải là nơi ở của linh nguyên Tiểu Tuyền sao?”

“Không sai, đúng là linh nguyên của Tiểu Tuyền đã cứu ta.” Bạch Nham cười nói, “Bây giờ nàng đã biết vì sao lúc trước ta không để nàng uống linh nguyên chữa thương chưa, bởi vì Đỗ Tuyền là ân nhân của ta, sao ta có thể để nàng hủy cơ hội thành hình của hắn.”

Lúc này lần đầu tiên Chưởng quầy Ly cảm thấy tất cả những chuyện này đều do số trời đã định. Nàng gặp được Tiểu Tuyền là trùng hợp, gặp được Bạch Nham cũng là trùng hợp, tất cả đều là trùng hợp, nàng bỗng nhiên bắt đầu cảm kích sự trùng hợp đó.

Nghe Bạch Nham thảng thốt, chưởng quầy Ly sẽ giảm nhẹ tội cho hắn đúng không? Nhưng Bạch Nham tỉ mỉ nghiên cứu vẻ mặt chưởng quầy Ly rất lâu, chỉ nhìn thấy vẻ u sầu và bi ai, so với phần nộ càng làm cho hắn cảm thấy sợ hãi hơn.

“Làm sao vậy? Ta không còn chuyện gì giấu nàng nữa, nàng còn chưa vừa lòng sao?” Bạch Nham có chút hoảng hốt, hắn không thích vẻ mặt chưởng quầy Ly lúc này, rất không thích vẻ mặt mà hắn chỉ cần liếc mắt nhìn cũng đã cảm thấy đau lòng của nàng lúc này.

Chưởng quầy Ly từ từ nhìn tay hai người vẫn nắm chặt chưa từng buông ra, chỉ lắc đầu không nói gì.

Nàng muốn biết rốt cuộc hắn yêu Mạc Trúc Tuyết đến mức nào, cả đời coi hạnh phúc của nàng ta là hạnh phúc của mình, coi niềm vui của nàng ta là niềm vui của mình; Bỏ lỡ một kiếp lại chờ mong kiếp sau; Vì nàng ta mà trộm đá Vô Sắc giúp nàng ta luân hồi, còn mình lại vạn kiếp bất phục; Năm trăm năm qua, hắn vẫn đang yên lặng bảo vệ nàng ta luân hồi. Nàng không rõ, không rõ sao hắn có thể yêu sâu đậm như vậy, không hối hận như vậy. Nàng không dám hỏi, hỏi hắn vẫn yêu sâu đậm như vậy, vẫn không hối hận như vậy sao. Nàng lại càng không dám nghĩ, nghĩ xem chính nàng có yêu hắn sâu đậm như vậy không hối hận như vậy không.

“Không còn sớm nữa, chúng ta mau trở về thôi.”

Chưởng quầy Ly bỗng nhiên đứng dậy, rút tay mình khỏi tay Bạch Nham, nhưng Bạch Nham vẫn không chịu buông. Nàng lại dùng sức vung ra, cuối cùng cũng rút được tay về, “Về thôi.”

Chưởng quầy Ly lướt đi như một cơn gió, Bạch Nham sững sờ đứng tại chỗ hoàn toàn không hiểu có phải mình lại làm sai cái gì hay là nói sai cái gì hay không. Vừa rồi nàng phản ứng không giống như hồi lần trước, rốt cuộc là làm sao vậy?

Bạch Nham mơ hồ đuổi theo chưởng quầy Ly về nhà, Đỗ Tuyền đã ở trong đình viện chờ bọn họ đã lâu.

“Chưởng quầy, lão đạo hai người đã đi đâu vậy? Sao giờ mới về?”

“Làm sao vậy?” Chưởng quầy Ly hỏi.

Đỗ Tuyền kéo chưởng quầy Ly và Bạch Nham ngồi vào lương đình, bảo Chỉ Lan rót cho họ một chén trà, nói: “Hai người biến mất sắp ba ngày rồi, ngày hôm qua Đường Phong lại tới cửa hàng, ta nói cho hắn hai người không ở đây, hắn dường như rất vội nên để lại phong thư cho lão đạo. Ta đợi lâu không thấy hai người về liền bóc thư ra xem trước.”

Bạch Nham cầm phong thư từ tay Đỗ Tuyền, vội vàng mở ra xem, sau đó nói với chưởng quầy Ly: “Đường Phong nói Thục phát sinh đại nạn, đạo trưởng Minh Dục lệnh cho thủ hạ đệ tử mau chóng đi trước, hẳn hy vọng ta cũng có thể đến trợ trận.”

Chưởng quầy Ly nhíu mày hỏi: “Chuyện của Huyền Tôn giáo có liên quan gì đến huynh đâu, vì sao huynh phải đi trợ trận?”

Đỗ Tuyền tò mò hỏi: “Hai người mới từ Thục về mấy ngày, Đường Phong lại nhận được lệnh của sư phụ hắn chạy tới Thục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không chỉ toàn bộ yêu ma quỷ quái đều chạy về đó, mà ngay cả đám người tu đạo này cũng sốt ruột chạy đến đó.”

Bạch Nham cau mày, vừa tự hỏi vừa nói: “Xem ý của Đường Phong trong thư, chỉ sợ là thiên hạ đại loạn trong thần dụ Minh Dục nhận được sẽ bắt đầu từ Thục, hẳn nghĩ ta có thể giết được nữ Bạt tức là đạo hạnh cao thâm, cho nên mời ta đi hỗ trợ.”

“Cho nên ngươi muốn đi?” Đỗ Tuyền hỏi.

Bạch Nham gật gật đầu: “Ta đi nhìn một cái. Tông Tổ và Thanh Vũ đều còn ở Thục, nếu Huyền Tôn giáo cùng đám yêu ma ở Thục kia ra tay quá nặng, ta sợ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.”

Chưởng quầy Ly hơi cong môi, cười nói: “Ta thấy nếu đánh thật, Tông Tổ nhất định sẽ bắt chấp mà chạy tới đấu tranh anh dũng.”

“Vậy càng phải ngăn hắn. Huyền Tôn giáo tuy là đạo gia chính tông, nhưng thủ pháp giết ma săn quỷ lại cực kỳ tàn nhẫn, vài trận pháp đều là sát trận uy lực lớn, đạo kiếm không có mất hướng chỉ bọn họ còn sử dụng loại đạo pháp tàn nhẫn đó, ta không muốn Tông Tổ đi gặp Phật tổ nhanh như vậy. Huống hồ, lần này chúng ta trở về vốn muốn tìm thêm nhiều manh mối, Đường Phong cố ý đến Đan thành lần này đã giúp chúng ta hỏi thăm được không ít tin tức, cũng đến lúc nên về Thục rồi.”

“Lo không hết chuyện.” Chưởng quầy Ly vỗ trán thở dài.

“Ta cũng phải đi!” Đỗ Tuyền nhảy dựng lên, “Lần này ta cũng phải đi Thục.”

Chỉ Lan đứng một bên vội vàng gật đầu, ý là nàng cũng muốn đi theo Đỗ Tuyền.

Chưởng quầy Ly nặng nề thở ra một hơi, nói: “Tiểu Tuyền, Chỉ Lan vừa mới thành hình, nếu theo chúng ta đến Thục cho dù không bị đám người tu đạo kia giết thì cũng bị đám yêu ma kia làm thịt, ngươi nhận tâm sao?”

Chỉ Lan nghe vậy có chút sợ hãi, trốn Đỗ Tuyền sau lưng, một đôi mắt nhìn thẳng Đỗ Tuyền.

“Ồ.....” Đỗ Tuyền nhìn Chỉ Lan nước mắt lưng tròng, không đành lòng bảo nàng ở nhà một mình, cắn răng dậm chân một cái, dáng vẻ khảng khái hy sinh, nói, “Ta ở lại giữ nhà vậy.”

“Đúng rồi,” Chưởng quầy Ly đột nhiên hỏi, “Tiểu Tuyền, hậu sự của Thành Đàm làm thế nào rồi?”

Đỗ Tuyền đáp: “Ừ, trước mắt coi như thuận lợi, có người Bùi gia chi tiền xuất lực, buổi chiều hôm qua hai tiểu đạo sĩ Tử Minh và Nguyên Đốc đã khởi hành đưa xác Thành Đàm về núi Vân Đài an táng rồi.”

“Đi rồi à?” Chương quỳ Ly có chút dăm chiêu thì thào.

“Làm sao vậy?” Bạch Nham hỏi.

Chương quỳ Ly lắc đầu: “Không có việc gì.” Chuyện Vân Nhai chiếm thân thể Tử Minh chưa thể để Bạch Nham biết được. Hắn nhúng tay càng nhiều sẽ càng nguy hiểm.

Bạch Nham chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra chương quỳ Ly rõ ràng có việc giấu hẩn, khẽ thở dài một cái, hỏi: “Nàng có muốn đến Thục cùng ta không?”

Chương quỳ Ly không cần nghĩ liền gật đầu đáp: “Đương nhiên muốn.”

“Ta nhớ rõ trước đó không lâu nàng mới nói nếu ta muốn đối địch cùng Thiên Khê và Vân Nhai, tự tìm đường chết, nàng nhất định sẽ không theo. Sao giờ lại đổi ý nhanh vậy?”

Chương quỳ Ly trừng mắt nhìn Bạch Nham, lúc này hắn dám quay ngược lại ghi hận với nàng. Nàng quả thật không muốn đối địch với Thiên Khê và Vân Nhai, nhưng để Bạch Nham một mình đi nàng không yên lòng. Huống hồ chuyện xảy ra ở Tây Thục chưa chắc là do Thiên Khê giở trò quỷ, nàng đi theo không tính là cản trở chuyện của Thiên Khê.

“Sao cảm rằm nhiều vậy, rốt cuộc huynh có đi hay không?” Chương quỳ Ly hung hăng nói.

Bạch Nham cười nói: “Đi đi, đương nhiên phải đi.”

Hai người dặn dò Đỗ Tuyên mấy chuyện cần hẩn điều tra, sau đó đăng vân mà đi.

Trên đường Bạch Nham mới nghiêm trang hỏi chương quỳ Ly: “Vân Nhai đã nói gì với nàng?”

36. Chương 36: Phương Pháp Phá Giải Phong Ấn

Editor: mèomỡ

Từ Đan thành đến Thục, chương quỳ Ly và Bạch Nham đăng vân ước chừng cần nửa canh giờ, mặc dù không lâu cũng vừa đủ để bọn họ trò chuyện.

“Vân Nhai đã nói gì với nàng?” Bạch Nham nhìn chương quỳ Ly, sắc mặt nghiêm túc, “Không thể nói cho ta biết sao?”

Chương quỳ Ly lắc đầu, nàng vốn không muốn nói cho Bạch Nham, thậm chí muốn nghĩ cách ngăn cản Bạch Nham lại nhúng tay vào chuyện của Thiên Khê. Nhưng hôm nay, Bạch Nham đã thẳng thắn nói ra những bí mật hẩn giấu kín đã lâu, thẳng thắn như thế, không chỉ làm cho chương quỳ Ly có chút bối rối mà còn khiến cho nàng bất đắc dĩ. Thiên Khê muốn cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận, Bạch Nham không thể không ngăn cản. Theo như lời Vân Nhai nếu chuyện này giấu giếm không nói cho Bạch Nham đó là đẩy hẩn vào chỗ chết một lần nữa, nàng không làm được, chỉ đành thành thật khai báo.

“Vân Nhai nói cho ta biết, trong thiên hạ thiên linh thuần khiết tuy khó tìm nhưng không phải duy nhất, cho dù tế phẩm hỏa linh không phải là ta, Thiên Khê cũng đã tìm được người thay thế rồi. Tương tự như vậy, thủy linh cũng có thể thay thế. Nghe giọng điệu của Vân Nhai thì bọn họ tuyệt đối chắc chắn có thể phá giải phong ấn.”

Bạch Nham trầm tư một lát, hỏi: “Nàng tin hẩn sao?”

“Ta không có lý do gì không tin.”

“Về phong ấn Ngũ Hành trận, nàng biết bao nhiêu? Cẩn thận nghĩ lại xem.”

Chương quỳ Ly nghĩ nghĩ, nói: “Phong ấn Ngũ Hành trận là Nữ Oa nương nương vì phong ấn Ma tinh Hậu Khanh đã liên hợp với tứ đại thiên thần Câu Trần, Hậu Thổ, Địa Tàng, Tử Vi tạo nên. Phong ấn sử dụng thần lực ngũ hành của năm vị Thần Quân Thượng cổ này, nếu không có thiên linh thuần khiết thì không

thể phá giải. Nhưng dù là thiên linh thuần khiết cũng không thể nào địch nổi với pháp lực của năm vị Thần Quân Thượng cổ. Cho nên Thiên Khê và Vân Nhai đều cho rằng, để phá giải trận pháp Ngũ Hành, thiên linh nhất định phải hao hết tất cả pháp lực trở thành tể phẩm, lấy linh lực, hồn phách, nguyên thần để tế mới có cơ hội cởi bỏ phong ấn. Ngoại trừ ngũ hành thiên linh, vẫn có còn hai vấn đề nữa, thứ nhất là đá Vô Sắc. Tương truyền đá Vô Sắc chính là giọt lệ của Nữ Oa nương nương vì đau lòng mất con gái mà rơi, vì cứu con gái Nữ Oa đã dùng vạn năm đạo hạnh nhập hồn đá này. Nhờ đó mà đá Vô Sắc có được sức mạnh tụ hồn liễm phách. Hậu Khanh bị phong ấn đã mấy vạn năm, hồn phách của hắn đã sớm nhập vào trong núi Ngũ Hành, nếu không có đá Vô Sắc thì dù có phá giải được phong ấn Ngũ Hành, Hậu Khanh cũng không thể thực sự thức tỉnh.”

Bạch Nham lắng lắng nghe, những gì chương quỳ Ly vừa nói đều là những chuyện hắn đã biết, hắn chỉ không rõ vấn đề thứ hai là gì: “Còn một vấn đề nữa là gì?”

“Đó là phải tìm được huyết mạch của Nữ Oa nương nương, tìm được hậu nhân của Nữ Oa, lấy máu tươi, như vậy mới có thể khiến phong ấn Ngũ Hành hiện ra. Nếu không, dù Thiên Khê và Vân Nhai có lật tung núi Ngũ Hành cũng không tìm được ấn ký phong ấn Ngũ Hành, càng không thể cởi bỏ phong ấn.”

Bạch Nham biến trở về bộ dáng lão đạo sĩ, vuốt râu nói: “Ta thấy Thiên Khê và Vân Nhai không chờ nổi đâu. Hậu nhân Nữ Oa truyền hết từ đời này sang đời khác, trải qua mấy vạn năm trên người còn lại bao nhiêu linh lực thật sự khó nói, không chừng đã không thể làm cho phong ấn Ngũ Hành trận hiện ra rồi cũng nên.”

Chương quỳ Ly lắc đầu nói: “Bọn họ sẽ không làm những chuyện mình không nắm chắc. Đặc biệt là Vân Nhai, nếu không nắm chắc hắn sẽ không nói ra đâu, còn nếu hắn đã nói thì nhất định sẽ làm được. Huống chi hắn còn nói, việc cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận, bọn họ đã chuẩn bị kỹ lưỡng, không ai có thể ngăn cản.”

Chương quỳ Ly sâu xa liếc nhìn Bạch Nham một cái, trong lòng yên lặng lặp lại một câu: Ta không muốn mạo hiểm.

Bạch Nham bỏ lỡ biểu tình của chương quỳ Ly, hắn đã hoàn toàn rơi vào trầm tư, Vân Nhai tới quá nhanh làm cho hắn trở tay không kịp, đi cũng quá nhanh làm cho hắn hoàn toàn không tìm ra manh mối. Vì sao hắn đến, vì sao đi, vì sao phải giả trang đệ tử Huyền Tôn giáo, vì sao phải nói cho chương quỳ Ly nhiều chuyện như vậy? Bạch Nham không nghĩ ra được bất cứ chuyện gì.

Vốn chuyện của Phong Đô ở Thục đã đủ làm cho Bạch Nham phiền lòng, nay Vân Nhai lại tự động hiện thân, còn mang người Huyền Tôn giáo đến, những việc này những người này xuất hiện là có ý nghĩa gì sao?

Nghĩ đến Huyền Tôn giáo, Bạch Nham không khỏi nghi hoặc: “Đạo trưởng Minh Dục tuy nhập thể tu hành, nhưng hắn đã sớm tu thành bán tiên. Vân Nhai mượn thân thể Thành Đàm ngay trước mắt hắn, đệ tử Huyền Tôn giáo có lẽ không đủ đạo hạnh nhìn thấu Vân Nhai, nhưng Minh Dục không thể nào không biết?”

Chương quỳ Ly trong lòng thầm than, hắn quả nhiên sẽ không đứng ngoài.

“Còn có một chuyện ta nghĩ không ra, Vân Nhai biết rõ thân thể Thành Đàm không chịu đựng được lâu nữa, vì sao còn muốn hẹn Đường Phong đến Đan thành?”

“Nàng cảm thấy là Vân Nhai lợi dụng Đường Phong đến nói cho chúng ta biết chuyện thần dụ?” Bạch Nham đoán như thế.

“Vậy sao Vân Nhai có thể khẳng định Đường Phong chắc chắn sẽ nói cho huynh?”

Đi vài vòng, vội vàng một lúc, kết quả lại không có chuyện nào chương quỳ Ly và Bạch Nham có thể xác định chắc chắn.

Nếu trầm tư không thể giải, chương quỳ Ly và Bạch Nham chỉ có thể lựa chọn đối mặt với những chuyện trước mắt, đi từng bước từng bước một.

Tây Thục, dưới núi tuyết Tây Lĩnh, ngoài rừng cây cửa vào Phong Đô, có một tòa thành tên Khương Dương, là nơi chương quỳ Ly dạy Tông Tổ bày trận bảo vệ. Thành Khương Dương cùng vài trấn nhỏ thôn nhỏ đều đã ở trong trận.

Chưởng quầy Ly và Bạch Nham đáp xuống đi vào trong thành, mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Bởi vì vài ngày trước núi tuyết Tây Lĩnh đất rung núi chuyển, chim bay cá nhảy chạy trốn toán loạn, khắp nơi yêu ma chém giết lẫn nhau, thành trấn dưới núi tuyết cũng khó tránh khỏi bị liên lụy. Nhà cửa hư hỏng thậm chí sụp xuống, có không ít dân chúng vô tội bị thương, trong thành lòng người hoảng sợ, phổ cảnh tiêu điều. Đó đều là chuyện Bạch Nham và chưởng quầy Ly đã sớm đoán trước, nhưng lúc này vào thành, trên đường lại không một bóng người, nhà nhà đóng cửa cài then, dường như là đang sợ hãi, trốn tránh cái gì đó.

Đi trên đường cái thành Khương Dương, trong lòng Bạch Nham và chưởng quầy Ly đều bắt đầu nghi hoặc, không lâu chợt thấy chân trời hiện lên một luồng sáng trắng, tiếp theo nghe được tiếng thú rống, từ bên kia thành truyền đến.

“Là tiếng kêu của Bạch Bạch.” Bạch Nham và chưởng quầy Ly trầm miệng một lời nói.

Hai người không hề nói nhiều lập tức chạy qua.

Trên một ngã tư coi như rộng rãi ở phía bắc thành, nhà hai bên đường bị hủy, bụi đất bay lên cao mấy trượng, không ngừng có âm thanh đánh nhau truyền đến.

Thân thể cao lớn của Bạch Bạch chặn kín ngã tư đường, bảo vệ Tòng Tổ và Thanh Vũ ở sau người, cách đó không xa có ba người cầm vũ khí đang giằng co cùng nó. Trong những người đó Bạch Nham và chưởng quầy Ly chỉ nhận được một người — Đường Phong.

Bạch Bạch cao hơn hai thước, ước chừng cao bằng một người, thân hình như vậy đối với Bạch Nham và chưởng quầy Ly mà nói cũng không tính là lớn, nhưng ở trong mắt người phàm lại hoàn toàn bất đồng. Dã thú bình thường trong núi rừng sẽ không lớn đến mức ấy, ai bảo Bạch Bạch là yêu không phải dã thú bình thường cơ.

Chưởng quầy Ly trước kháp chú ẩn thân, nói với Bạch Nham: “Đường Phong nhận ra ta, trước hết huynh hãy ngăn bọn họ lại.”

Bạch Nham gật đầu, chợt lóe rồi lập tức hiện ra giữa ngã tư, xen vào đám người Đường Phong và Bạch Bạch.

“Dừng tay!”

Bạch Bạch vẫn nhe răng nhếch miệng với đám người Đường Phong, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Ba người Đường Phong cũng không thả lỏng cảnh giác, quay về phía Bạch Nham hỏi: “Người là ai.”

Bạch Nham sửa sang lại đạo bào, cười nói: “Lão đạo là Bạch Nham.”

Đường Phong kinh ngạc lại vui vẻ, thu kiếm lại, bước ra một bước nói với Bạch Nham: “Ngài chính là đạo trưởng Bạch Nham?”

“Đạo trưởng.” Tòng Tổ và Thanh Vũ từ phía sau Bạch Bạch vòng ra, thấy Bạch Nham trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

Bạch Nham còn chưa mở miệng hỏi, Thanh Vũ giành trước nói: “Đạo trưởng, ba đạo sĩ này bắt nạt Bạch Bạch!”

Một người bên cạnh Đường Phong dùng kiếm chỉ vào Bạch Bạch hô: “Báo tuyết này chính là yêu thú trăm năm, chúng ta là đệ tử Huyền Tôn giáo đương nhiên phải trừ yêu vệ đạo. Giết báo tuyết này có thể cứu mấy ngàn sinh linh! Ta mặc kệ ngươi là Bạch Nham hay là ai, ngươi muốn giống tiểu hòa thượng kia không phân biệt được chính tà hắc bạch, che chở yêu thú này sao?!”

Tòng Tổ nhướng mày, nhìn ba người Đường Phong, nửa khắc sau lại quay về phía Bạch Nham hỏi: “Đạo trưởng, bọn họ không chỉ là phàm nhân còn đều là người tu đạo, ta thật sự không thể động thủ với bọn họ. Huống hồ ta có thể bắt yêu, nhưng động vô lại lực bất tòng tâm, không phải đối thủ của bọn họ.”

Bạch Nham mỉm cười gật gật đầu với Tòng Tổ và Thanh Vũ, nhẹ giọng nói với bọn họ: “Việc này để ta xử lý.”

Bạch Nham tiến lên một bước, hỏi ba người Đường Phong: “Không biết ba vị đạo trưởng xưng hô như thế nào?”

Đường Phong dẫn đầu tự giới thiệu: “Đệ tử Đạo trưởng Minh Dục – Đường Phong.”

“Trịnh Ích Luân.” Người này chừng bốn mươi tuổi, mặc trang phục gọn gàng giống Đường Phong, trên người ngoại trừ bội đao còn có cung tiễn.

“Vương Bội.” Người này là người vừa rồi dùng kiếm chỉ vào Bạch Bạch, mặc đạo bào, đầu đội quan, mày, tóc mai, chòm râu đã hoa râm, nhìn qua ước chừng năm sáu mươi tuổi.

Bạch Nham mấy trăm năm không hỏi thế sự, những người tu đạo hẳn biết tính danh đều đã tu thành bán tiên bất tử, ví dụ như đạo trưởng Minh Dục, ví dụ như mấy vị sư thúc của Minh Dục. Mà đám tiểu bối của Huyền Tôn giáo này, hẳn thật sự không biết. Ở trong mắt hẳn những người này không khác gì đám trẻ mặc quần yếm chạy tới chạy lui trên đường. Lời này nói ra thì quả thật rất đả thương người ta, Bạch Nham đương nhiên sẽ không nói.

“Thì ra là ba vị đạo trưởng Huyền Tôn giáo, ngưỡng mộ đã lâu.”

Chưởng quầy Ly ẩn thân, đang đứng ở trên lưng Bạch Bạch, nghe Bạch Nham bắt đầu lừa dối người ta, trong lòng âm thầm phỉ nhổ.

Đường Phong nói: “Ta biết Đạo trưởng Bạch Nham ở Đan thành đã giết một nữ Bạt ngàn năm cùng đám đồ tử đồ tôn của nó, thật sự là rất giỏi, khiến người ta khâm phục. Cho nên ta tin đạo trưởng tuyệt đối là người phân biệt rõ thị phi trắng đen, nhất định sẽ không bao che con yêu thú này đúng không?”

Bạch Nham sao không nhận ra sự kiên quyết trong lời nói khách sáo của Đường Phong, nhưng bây giờ không phải lúc đánh nhau, ngoài thành tràn ngập yêu ma, không phải bọn họ nên ở cùng một chiến tuyến sao?

“Ba vị đạo trưởng, nếu muốn hàng yêu phục ma ra khỏi thành chỉ cần đi vào trong rừng, ta đảm bảo các vị chắc chắn có thu hoạch.” Bạch Nham cười nói, “Mà trong thành này, yêu thú cùng tiểu hòa thượng không biết thức thời ba vị nói đã ở đây giúp thành thủ và thôn trang chung quanh nhiều ngày rồi. Các vị giết bọn họ thì biết ăn nói thế nào với dân chúng nơi đây?”

Vương Bội trách mắng: “Yêu thú này mà giúp thủ thành sao? Người chó có ăn nói tầm bậy tầm bạ!”

“Nhìn bộ dáng, vũ khí ba vị đạo trưởng chắc cũng có chút đạo hạnh, chẳng lẽ các vị không phát hiện xung quanh yêu khí dày đặc, chỉ có trong thành là bình thường sao?”

Vương Bội không đợi Bạch Nham nói cho hết, lại quát lớn: “Quanh đây yêu ma chém giết lẫn nhau, chắc là đều sợ yêu thú này mới không dám vào thành, nhưng không có nghĩa là nó bảo vệ dân chúng trong thành! Ta thấy người rõ ràng chính là đồ yêu đạo, cùng chịu chết đi!”

Nói xong, Vương Bội rút kiếm đâm thẳng vào giữa trán Bạch Nham.

Bạch Nham than nhẹ một tiếng, khấp quyết, cố định thanh kiếm giữa không trung.

Ba người Đường Phong, cả Tòng Tổ và Thanh Vũ đều sợ ngây người. Bọn họ cũng không từng thấy Bạch Nham thi pháp, cũng đều không đoán được rốt cuộc đạo hạnh của Bạch Nham cao thâm đến mức nào. Nhưng giờ nhìn tình huống trước mắt thì Bạch Nham quả thật chính là hồ sâu ngàn thước. Ngàn thước chẳng qua cũng chỉ là hư từ, kì thực là sâu không lường được, bọn họ hoàn toàn không có khả năng tính được.

“Các người đã không biết lí lẽ như thế, không ngại đi khỏi đây đi.” Bạch Nham lại niệm chú, đưa ba người Đường Phong vào một cái kết giới ném ra ngoài thành.

Ba người Đường Phong chỉ bỗng cảm thấy đầu váng mắt hoa, khi tỉnh táo lại, bọn họ đã ở trong rừng ngoài thành Khương Dương. Từng cơn gió lạnh thổi tới mang theo mấy phần yêu khí.

P.s: Chương này dài lại còn nói nhiều == Đã nói nhiều lại còn toàn mấy cái cao thâm

37. Chương 37: Không Dễ Đoán

Editor: mèomỡ

Tùng Tổ và Thanh Vũ trở mắt nhìn ba người Đường Phong bị một trận gió mang đi, không khỏi sửng sốt mất một lúc. Tùng Tổ phản ứng lại trước, hỏi: “Đạo trưởng đưa bọn họ đi đâu vậy?”

Bạch Nham cười nói: “Cánh rừng ngoài thành.”

Thanh Vũ hoảng hốt: “Trong rừng cây có rất nhiều yêu ma, đạo trưởng đưa bọn họ vào trong rừng, chẳng phải bắt bọn họ chịu chết sao? Tuy rằng bọn họ bắt nạt Bạch Bạch, nhưng..... nhưng bọn họ chắc hẳn không phải người xấu?”

“Có chuyện tìm nơi nào yên tĩnh rồi nói.” Chương quỳ Ly hiện thân, cắt ngang ba người nói chuyện.

Vì thế Tùng Tổ và Thanh Vũ đưa chương quỳ Ly cùng Bạch Nham đến một tiểu viện hoang phế, cũng là nơi bọn họ sống nhờ nhiều ngày qua.

Trên đường chương quỳ Ly lặng lẽ bám vào bên tai Bạch Bạch, đề nghị nó hóa thành hình người, đừng rêu rao như vậy mang thêm phiền toái đến cho bọn họ, cũng đỡ cho tất cả mọi người trong thành trốn bọn họ, nhưng Bạch Bạch lại quay đầu, không để ý tới nàng. Chương quỳ Ly tức giận, báo tuyết này quả thật cứng đầu. Dường như ngoại trừ Thanh Vũ nói, nó sẽ chẳng nghe lời ai khác, rõ ràng là một con báo mà thôi sao tính tình lại bướng bỉnh như vậy, còn dám không nể mặt chương quỳ Ly.

May mắn Bạch Nham vẫn luôn lưu ý chương quỳ Ly, trước khi nàng ra tay dạy dỗ Bạch Bạch kịp ngăn cản nàng, nhẹ giọng nói đùa với nàng: “Nàng muốn giúp đám đạo sĩ Huyền Tôn giáo kia hàng yêu phục ma sao? Chuyện con con này mà cũng cần nàng ra tay sao?”

Chương quỳ Ly hừ một tiếng, nói: “Mấy ngày nay trong lòng nhiều chuyện không thoải mái, đang muốn tìm một chỗ trút giận, ai bảo con báo này tự đưa lên cửa. Ta là loại người hay bắt nạt người khác sao? Lúc đầu lẽ ra nên để con hồ yêu ngàn năm kia cắn chết nó, ta không mong nó tri ân báo đáp, nhưng ta cũng không nuốt trôi cơn tức này được.”

Qua nhiều năm thanh nhàn, Thiên Khê Vân Nhai, ngũ hành phong ấn lại phá hỏng những ngày thanh thoi của chương quỳ Ly. Nếu lúc trước nàng còn có chút ý định không để ý tới những việc này tiếp tục sống những ngày tiêu điều tự tại. Nhưng bây giờ biết được quá khứ của Bạch Nham, chẳng khác nào buộc nàng đối mặt, buộc nàng lựa chọn. Mặc dù nàng rất kiêng kỵ Thiên Khê, đối với Vân Nhai cũng có tình cảm huynh muội, khiến nàng không muốn mang danh “Phản bội”, nhưng mặt khác, nàng cũng không thể buông tay Bạch Nham được. Tâm sự của chương quỳ Ly Bạch Nham cũng biết ít nhiều, tính tình nàng vốn không hiền lành, gần đây lại càng nóng nảy. Mà con báo tuyết này từ đầu đến cuối luôn tỏ ra hồ hững, xa cách với chương quỳ Ly và Bạch Nham, khiến chương quỳ Ly ngứa mắt đã lâu, chỉ là nàng chưa chấp nó mà nó. Nếu chương quỳ Ly thật sự muốn so đo thì còn khó ứng phó hơn ba tên đạo sĩ bằng Đường Phong kia nhiều.

Bạch Nham khẽ cười nói: “Nếu nàng muốn tìm người chuốc giận, vậy tìm ta đi, ta cam đoan bị đánh không đánh trả, bị mắng không mắng trả.”

Chương quỳ Ly liếc trắng mắt: “Huynh đang trách ta nóng nảy sao?!”

“Ha ha, nàng nóng nảy với ta cũng không sao. Nhưng Bạch Bạch có thêm năm trăm năm đạo hạnh nữa cũng không đủ cho nàng trút hết giận, đến lúc đó tiểu nha đầu Thanh Vũ còn vừa khóc vừa quỳ xin nàng, tội gì phải náo loạn như vậy?”

“À, thì ra huynh nói nhiều lí do thoái thác như vậy là vì còn có điều băn khoăn đối với của thân phận Thanh Vũ.” Chương quỳ Ly lạnh lùng nói, “Nếu có suy đoán gì, không ngại nói cho ta nghe. Hay là huynh lại định lừa ta tính toán cái gì?”

Bạch Nham rầu rĩ nở nụ cười, khiến Thanh Vũ cùng Tông Tổ vô cùng tò mò nhìn hẩn, hẩn nhìn cười, nhẹ giọng nói với chuông quây Ly: “Chờ lát nữa sẽ nói với nàng.”

Thanh Vũ hỏi: “Đạo trưởng cười cái gì?”

“Không có gì không có gì, chúng ta sắp đến chưa?”

“Sắp rồi, ngay tại con phố phía trước, rẽ vào là đến.” Thanh Vũ gật gật đầu.

Bạch Nham gật đầu nói: “Vậy chúng ta đi nhanh thôi.”

Tiểu viện này quả thực vô cùng cũ nát, bốn bức tường thì sụp mất hai rưỡi, phải dùng hàng rào vây quanh. Phòng ở không có cái cửa sổ nào nguyên vẹn, ngói trên nóc nhà có gộp tất cả lại cũng chưa chắc che kín được một nửa nóc nhà, dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là căn nhà này sẽ sụp đổ.

Chuông quây Ly vỗ trán than thở, Tông Tổ và Thanh Vũ cũng thật biết tìm chỗ, cái nơi rách tung toé thế này mà bọn họ cũng có thể tìm được, thật đúng là chăm chỉ.

Bạch Nham bắt đầu cười gượng hai tiếng, không bình luận.

Tông Tổ và Thanh Vũ thích ứng trong mọi tình cảnh, một người trực tiếp ngồi xếp bằng trên đất, dường như lập tức hóa thành một pho tượng Phật, một người ngồi xuống ghế đá trong viện, bảo tuyết dùng cái đuôi quét bụi cho nàng, còn mình thì nằm úp sấp bên chân nàng.

Bạch Nham thì thế nào cũng được, chuông quây Ly cũng quen thoải mái, không để mình chịu thiệt chút nào, vì thế vẫy vẫy ống tay áo hóa ra một đùm mây nhỏ, để nó bay là là khoảng thất lưng, thế là có chỗ ngồi.

Thanh Vũ mở to hai mắt nhìn, vô cùng tò mò: “Chuông quây Ly, này này..... pháp thuật này có thể dạy ta không?”

Chuông quây Ly cười cười, nói: “Có thể dạy cô pháp quyết nhưng không biết cô có làm được không, thử xem xem.”

Thanh Vũ hưng phấn gật đầu, từ trên ghế đá nhảy dựng lên, tiến đến bên chuông quây Ly chuyên tâm học pháp quyết.

Pháp quyết cũng chỉ có ba câu, rất đơn giản, nhưng để hóa ra được một đám mây thì không dễ dàng, muốn hóa ra đám mây có thể cho người ngồi lại càng không. Cái gọi là tu đạo, ngoại trừ tu luyện pháp thuật thì quan trọng hơn là ngộ đạo. Từ quan sát thiên hạ, hiểu biết tự nhiên, triết ngộ vạn pháp, mỗi tiếng nói cử động đều đang ngộ đạo, ngộ ra hay không thì hoàn toàn dựa vào thiên phú. Giống như thuật bước trên mây, chỉ có hiểu tự nhiên vạn pháp mới có thể khống chế sức mạnh. Mà người tu đạo bình thường, phải ba mươi năm mới học nổi pháp thuật này.

Chuông quây Ly dễ dàng dạy pháp quyết cho Thanh Vũ, thực ra là muốn thử nàng ta. Nếu chuông quây Ly đoán không sai, Thanh Vũ có thể dễ dàng làm được.

Thanh Vũ thầm nhẩm ba câu pháp quyết, theo những gì chuông quây Ly dạy, tĩnh tâm định thần, cảm giác gió thổi bên người, mây bay bên tai, trong tay khớp quyết, đáy lòng niệm chú, một đùm mây từ giữa không trung sinh ra, non nửa khắc đã đùn lên bay trên đỉnh đầu Thanh Vũ. Thanh Vũ hoảng hốt lại vui vẻ, trong lúc không tập trung lỡ bỏ pháp quyết trong tay, áng mây kia liền tan đi.

“A!!!”

Quả nhiên..... Thanh Vũ không phải người phàm, nàng ta có linh lực mạnh mẽ mà chính nàng ta cũng không biết, nếu có thể khống chế, tu vi của nàng ta còn trên Đỗ Tuyên. Đỗ Tuyên tu mấy ngàn năm mới tu thành hình người, tu mấy trăm năm mới có thể đưa linh nguyên nhập vào trong cơ thể, không bị ràng buộc hạn chế, lịch kiếp mấy lần mới có tu vi như bây giờ, mà linh lực của Thanh Vũ lại là bẩm sinh, nhưng chính nàng ta không biết thôi.

Chuông quây Ly dù trên mặt vẫn cười nhưng trong lòng không vui nổi, để nàng đoán đúng cũng không phải chuyện tốt, mà là vô cùng vô cùng không tốt.

“Ha ha, không sao không sao,” Bạch Nham cười nói, “Thanh Vũ cô thử lại một lần nữa xem, lần này nên chuyên tâm, chỉ khi nào tập trung tinh thần đám mây của cô mới có thể ổn định.”

Thanh Vũ gật đầu, nhắm mắt lại, thử lại một lần, lúc này đám mây rất ổn định nhưng đáng tiếc nàng ngồi xuống một cái là tan, cuối cùng đặt móng ngả ngồi lên đuôi Bạch Bạch, nàng ngả cũng không đau. Liên tục thử năm lần, Thanh Vũ mới ngồi ổn .

Thanh Vũ trong lòng vui mừng, nhưng không dám làm động tác quá mạnh, sợ lại ngã dưới, chỉ có thể toét miệng cười, còn người thì ngồi rất ngay ngắn.

Mà Tòng Tổ cũng âm thầm học theo, đáng tiếc ngay cả hình mây cũng không hiện ra, niệm chú lần thứ hai bên cạnh ngay cả chút gió cũng không có, vì thế đành từ bỏ, cũng âm thầm xấu hổ. Tòng Tổ tuy có thiên tư hơn người, nhưng dù sao cũng chỉ là người phàm.

Ngoạn náo loạn nửa ngày, lúc này mới về tới vấn đề chính.

Tòng Tổ hỏi: “Đạo trưởng và chương quỳ Ly trở lại nhanh như vậy, là đã tìm hiểu được chuyện ở Phong Đô rồi sao?”

Bạch Nham lắc đầu: “Không những không hiểu được, ngược lại ngày càng rối.”

“Xin..... Chỉ giáo cho?”

“Ba đạo sĩ vừa rồi là đệ tử của thiên hạ đệ nhất đạo giáo – Huyền Tôn giáo, trong đó người trẻ tuổi nhất tên Đường Phong kia, mấy ngày trước đây đã đến Đan thành, ta và chương quỳ Ly từ hắn mới biết được một tin tức.”

Bạch Nham chậm rãi nói, Tòng Tổ và Thanh Vũ nín thở yên lặng lắng nghe.

“Đạo trưởng Huyền Tôn giáo Minh Dục hai năm trước nhận được một lời thần dụ, nói là thiên hạ sắp xảy ra đại loạn. Sau đó liền phái đệ tử thủ hạ xuống núi Vân Đài hàng yêu phục ma, nữ Bạt ngàn năm trong Đan thành cũng là một trong số những mục tiêu của bọn họ. Không lâu trước đây, Đường Phong nhận được truyền tin của sư môn nên chạy đến đây. Cho nên ta và chương quỳ Ly cũng theo tới.” Bạch Nham nói, “Ta nghĩ chuyện sắp sửa phát sinh là đại sự tai họa tam giới, nhưng rốt cuộc là chuyện gì, vì sao lại phát sinh thì không có đầu mối.”

Bạch Nham vẫn không nói đến chuyện phong ấn Ngũ Hành trận, thứ nhất là không hy vọng Tòng Tổ bị cuốn vào trong đó mà uống mạng, thứ hai là muốn bảo vệ Thanh Vũ. Nếu hắn và chương quỳ Ly đoán không sai, Thanh Vũ có liên quan đến huyết mạch của Nữ Oa, cũng chính là một trong số mấu chốt để phá giải phong ấn Ngũ Hành.

Nhưng điều chương quỳ Ly và Bạch Nham không nghĩ ra là, hậu duệ Nữ Oa truyền thừa gần vạn năm, nếu vậy kế thừa thần lực Nữ Oa lẽ ra phải cực kỳ bé nhỏ, nhưng linh lực của Thanh Vũ lại vô cùng mạnh mẽ, chuyện này gần như không có khả năng. Hơn nữa hậu duệ của Nữ Oa ở tại núi Côn Luân, trải qua vạn năm sớm đã không còn tung tích, không lý nào bỗng nhiên xuất hiện ở Thục. Hơn nữa Thanh Vũ từ nhỏ đã được báo tuyết nuôi nấng, trong đó nhất định có uẩn khúc.

Tòng Tổ nghe Bạch Nham nói đơn giản, trong lòng cũng thấy khó hiểu. Hắn là người trong phật môn, cũng không quen thuộc đạo sĩ tu đạo trong thiên hạ, liền hỏi: “Không biết Huyền Tôn giáo này rốt cuộc có lai lịch ra sao? Đạo trưởng đuổi ba người kia ra khỏi thành, dường như không hề lo lắng bọn họ sẽ bị yêu ma tập kích mà mất mạng.”

Bạch Nham cười cười, nói: “Huyền Tôn giáo ở Tu Chân giới chính là danh môn đại phái, ở thế gian là thanh danh đỉnh hạc. Cửa phái luôn rộng mở, nhưng người phàm trần có thể tìm lên núi phần lớn không có tiên duyên không thể nhập môn. Huyền Tôn giáo lập phái đã hơn hai ngàn năm, tổ sư gia Linh Tiêu chân nhân khai sơn lập phái dăm đem bốn chữ “Huyền môn chính tông” làm tên phái khắc ở cửa phái trên núi Vân Đài, đương nhiên không phải hạng người đơn giản, còn có thần khí thượng cổ “Côn Luân kính” trấn sơn, Huyền môn chính tông này hoàn toàn xứng đáng. Nay chương giáo Huyền Tôn giáo chính là đạo trưởng Minh Dục, tính sơ qua là đã hơn bảy trăm tuổi, đạo hạnh khá cao từ lúc trẻ đã tu thành bán tiên, nếu có thể thuận lợi vượt qua thiên kiếp có thể phi thăng. Thủ hạ đệ tử của ông ta cũng có chút bản lĩnh, ứng phó với đám yêu ma ngoài thành này cũng dư dả, không cần chúng ta lo.”

“Theo lời đạo trưởng, thần dụ mà đạo trưởng Minh Dục chứng giáo Huyền Tôn giáo nhận được, thiên hạ đại loạn là thực, tai ương ở núi tuyết Tây Linh chẳng qua chỉ là bắt đầu sao?” Tòng Tổ lại hỏi.

Bạch Nham khẽ gật đầu: “Chỉ sợ đúng là như thế.”

Thanh Vũ ngạc nhiên khẽ nhếch miệng, hồi lâu mới nói: “Chúng ta làm sao bây giờ? Thành Khương Dương cũng sẽ bị hủy diệt sao?”

“Không chỉ thành Khương Dương,” Bạch Nham than nhẹ một tiếng, “Chỉ sợ toàn tam giới đều sẽ đại loạn, đến lúc đó nhân gian này sẽ biến thành thế nào không ai có thể tưởng tượng được.”

Tòng Tổ trong lòng trầm xuống, tam giới đại loạn..... Sẽ là cảnh tượng như thế nào?!

p/s: ứ chịu đâu, tôi muốn ngọt, tôi không muốn trần thuật.... cầu ngọt... cầu sủng

38. Chương 38: Cùng Đường Không Cùng Lòng

Editor: mèmomở

Tòng Tổ cúi đầu, chậm chậm gạt một hạt tràng, rồi lại gạt một hạt nữa. Trong lòng hắn vẫn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng hắn lại ngại những vấn đề đó trong cổ họng, không hỏi ra miệng: Hắn có thể làm cái gì?

Hắn chẳng qua mới hai mươi tư tuổi, mặc dù từ nhỏ đi theo sự phụ hành tẩu tứ hải trừ yêu, trải qua không ít sinh tử nguy nan, nhưng chưa bao giờ làm cho hắn cảm thấy không thở nổi giống như bây giờ.

Nếu bầu trời trên đầu này sụp xuống, dựa vào hắn, có thể chống đỡ được sao?

Hắn chẳng qua chỉ là người phàm mà thôi.

Hắn là người trong phật môn, lẽ ra nên tứ đại giai không*, bất dĩ vật hỷ bất dĩ kỳ bi**, nhưng hắn vẫn chưa tu đến cảnh giới vạn vật là hư vô kia, hắn vẫn là người kiêu ngạo, có lẽ hắn từng không phát hiện, nhưng sau khi gặp rất nhiều chuyện hoang đường kỳ bí, sau khi thấy rõ pháp lực mạnh mẽ của Bạch Nham và chương quỳ Ly, trong lòng hắn dần dần trào ra hèn mọn. Ở trước mặt bọn họ hắn chẳng là gì cả. Tòng Tổ xưng phong đến Phong Đô, ở lại Thực tạo kết giới bảo vệ thành, hắn dùng hết khả năng để làm, hắn muốn dốc toàn lực bảo vệ kiêu ngạo của mình, nhưng bây giờ hắn lại suy sụp vô lực.

[*]Tứ đại giai không: thế gian tất cả đều là hư vô (theo cách nói của đạo Phật)

[**] Bất dĩ vật hỷ bất dĩ kỳ bi – Không lấy vật hỷ, không lấy mình bi: xuất phát từ tác phẩm nổi tiếng Nhạc Dương Lô Ký của nhà văn học Bắc Tống – Phạm Trọng Yêm, ý là không vì ngoại vật tốt xấu ảnh hưởng đến lợi hại của bản thân mà vui hay buồn. Tỏ vẻ những người xưa có phẩm đức cao thượng, xử sự sâu xa, lòng dạ rộng rãi.

Hắn chẳng qua chỉ là một người phàm mà thôi.

Nếu bầu trời trên đầu này sụp xuống, hắn cũng chẳng làm được gì.

Nghĩ lại, nếu trời sụp, thế giới này sẽ ra sao? Muôn dân thiên hạ sẽ ra sao? Hắn sẽ ra sao? Tòng Tổ trong lòng ngừng một chút, tốc độ gạt phật châu chậm lại nửa nhịp. Ngã phật từ bi, sao nhẫn tâm để chúng sinh trăm họ gặp tai ương ngập đầu? Nếu hắn không tự mình trải qua đại nạn trên núi tuyết Tây Linh kia, hắn thật sự sẽ không tin cái gì mà thần dụ thiên hạ đại loạn, nhưng bây giờ không phải do hắn có tin hay không.

Bạch Nham nhìn Tòng Tổ trầm tư hồi lâu, giữa hàng lông mày là khúc mắc, càng nhìn càng cảm thấy thú vị. Tiểu hòa thượng Tòng Tổ này vẫn làm cho Bạch Nham cảm thấy rất thích, hắn có đại từ đại bi đại thiện của người phật gia, cũng không ngu dốt không cố chấp không cuồng vọng. Tuy hắn chỉ là người phàm cũng đã thoát khỏi lối suy nghĩ phàm trần thế tục, đối mặt với “ngoại tộc” như Thanh Vũ và Bạch Bạch, hắn có thể bao dung; đối mặt với “ngoại tộc” như Bạch Nham và chương quỳ Ly hắn cũng có thể nhanh chóng

tiếp nhận. So với ba kẻ tu đạo thông thái rởm của Huyền Tôn giáo kia, không giống mình thì đều coi là ma, là yêu, phải giết, thì cảnh giới của Tông Tổ cao hơn hẳn.

Ngồi bên cạnh Bạch Nham, chưởng quầy Ly còn đang đoán thân phận của Thanh Vũ. Theo như Thanh Vũ nói, trí nhớ của nàng tổng cộng cũng chỉ mười mấy năm, vậy mười mấy năm trước thì sao? Nàng đến từ đâu, vì sao lại được báo tuyết bảo vệ? Trong tình huống của Thanh Vũ, chính nàng cũng không biết mình là ai thì dù chưởng quầy Ly dùng Thức Hồn Thuật đi vào xem thần thức của nàng cũng không xem được gì. Biện pháp duy nhất là bắt đầu tra hỏi từ Bạch Bạch, chuyện Thanh Vũ không biết, Bạch Bạch chắc chắn biết, nếu có thể dùng Thức Hồn Thuật với Bạch Bạch chắc chắn sẽ làm rõ được một số chuyện. Nhưng Bạch Bạch từ sau khi ăn tinh nguyên của hồ yêu ngàn năm yêu lực đã tăng nhiều, chưởng quầy Ly muốn vào thần thức của Bạch Bạch nó nhất định sẽ phản kháng, không thể không dùng đến sức mạnh, mất chút thời gian, vận dụng pháp thuật mạnh để trấn áp Bạch Bạch. Mà lúc này nơi này hiển nhiên không thích hợp.

Thanh Vũ ngồi ở trên đám mây, đối mặt với ba người đều tự lâm vào trầm tư, trong lòng có chút rầu rĩ. Ba đạo sĩ vừa rồi là người của Huyền Tôn giáo, nghe Đạo trưởng Bạch Nham nói, Huyền Tôn giáo là huyền môn chính tông đệ nhất thiên hạ, vậy bọn họ nhất định không phải người xấu, nhưng bọn họ muốn giết Bạch Bạch! Chỉ vì Bạch Bạch là yêu quái sao? Nhưng cho dù Bạch Bạch là yêu quái cũng là yêu quái tốt mà, nàng là do Bạch Bạch nuôi lớn, cho tới bây giờ Bạch Bạch cũng chưa từng làm tổn thương ai, vì sao đám đạo sĩ đó lại muốn giết nó? Thanh Vũ ưu tư lo lắng về phía Bạch Bạch một cái, may mà đạo trưởng Bạch Nham xuất hiện đúng lúc, nếu để cho Bạch Bạch cùng ba đạo sĩ kia đánh tiếp, Bạch Bạch chắc chắn sẽ bị thương. Thanh Vũ không hiểu đạo pháp tiên thuật, chỉ nhìn ba đạo sĩ kia bay lượn cầm hai thanh kiếm một cây đao vây quanh Bạch Bạch cũng đã rất dọa người, có mấy lần nàng sợ Bạch Bạch không tránh được.

Không khí trong viện im lặng đáng sợ, bốn người ôm tâm sự riêng yên lặng không nói gì, không ai biết nên nói cái gì, cũng không biết nên nói thế nào. Nay tình thế phức tạp, trong lòng chưởng quầy Ly và Bạch Nham đều hiểu rõ thần dụ thiên hạ đại loạn mà đạo trưởng Minh Dục nhận được, nhất định có liên quan đến việc Thiên Khê Vân Nhai muốn phá bỏ phong ấn Ngũ Hành trận, nhưng bọn họ lại không biết kế hoạch của Thiên Khê và Vân Nhai, vẫn bị vây ở thế bị động. Tiểu thiếu gia Lâm gia bị mang đi khỏi Đan thành, Phong Cơ ngoài ý muốn xuất hiện ở Phong Đô, quỷ mẫu Hỏa Linh muốn thống trị Ma giới, núi tuyết Tây Linh xảy ra đại nạn, chỉ có duy nhất Thanh Vũ và Bạch Bạch sống sót, đệ tử Huyền Tôn giáo hội tụ tại Thục, rốt cuộc mọi chuyện có liên hệ như thế nào?

Bạch Nham nghĩ: Nên làm thế nào mới có thể hóa bị động thành chủ động? Làm thế nào mới có thể không để Thiên Khê Vân Nhai dấy mũi?

Chưởng quầy Ly nghĩ: Phải làm thế nào mới có thể tránh khỏi Thiên Khê Vân Nhai bảo vệ bí mật cho Bạch Nham? Làm thế nào mới có thể giúp Bạch Nham không xung đột chính diện với Thiên Khê và Vân Nhai?

Tông Tổ nghĩ: Hẳn nguyện ý tin Bạch Nham và chưởng quầy Ly, nhưng hẳn có thể vì chúng sinh thiên hạ gánh chịu bao nhiêu đau khổ?

Thanh Vũ nghĩ: Nếu Bạch Bạch là yêu quái, vì sao lại luôn bảo vệ nàng? Rốt cuộc nàng là ai? Vì sao ánh mắt chưởng quầy Ly nhìn nàng luôn luôn có chút thần sắc khó hiểu?

Bạch Bạch nghĩ: Tuyệt đối không để bất cứ kẻ nào chuyện nào làm thương tổn Thanh Vũ.

Mắt thấy màn đêm buông xuống, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm mạnh, chưởng quầy Ly và Bạch Nham thì không sao, nhưng Thanh Vũ và Tông Tổ từ sau khi mặt trời lặn đã thấy lạnh. Thanh Vũ nhảy xuống khỏi đám mây, dựa vào bên người Bạch Bạch sưởi ấm, Tông Tổ vẫn cố gắng ngồi niệm kinh.

Cái viện rách nát này thật sự không có nơi nào để che gió che mưa, bọn họ ngồi ở ngoài sân hay ngồi ở trong phòng cũng không khác nhau là mấy. Hơn nữa mỗi người đều mang tâm tư nặng nề nên cũng không có ý chuyển đến nơi khác.

Khi trời hoàn toàn đen kịt, chưởng quầy Ly giống như ở trong sơn cốc trên núi tuyết lần trước, tùy ý nhẹ nâng tay, trong viện lại dấy lên một đồng lửa.

Bốn người ngồi không vài canh giờ, Bạch Nham đột nhiên hỏi: “Mọi người có đói bụng không?”

Một tay Tòng Tổ lén sờ sờ bụng mình, nếu Bạch Nham không nhắc chính hắn cũng quên mình đói bụng đã lâu.

Chưởng quầy Ly hơi sững sốt, đúng vậy, Thanh Vũ và Tòng Tổ phải ăn gì đó. Nàng liếc Bạch Nham một cái, không cần ngôn ngữ hoặc động tác dư thừa, hai người bọn họ đã có ăn ý, Bạch Nham là muốn đẩy Tòng Tổ đi nơi khác.

Bạch Nham cười nói: “Nếu đói bụng phải đi tìm chút gì để ăn.”

Thanh Vũ và Tòng Tổ nhìn thoáng qua nhau, hình như có gì khó nói.

“Làm sao vậy?” Bạch Nham hỏi.

Tòng Tổ nói: “Chúng ta mấy ngày trước vào thành, vì mang theo Bạch Bạch nên dân chúng trong thành đều rất sợ chúng ta, không ai cho chúng ta khát thực, cho nên thức ăn của chúng ta đều do Bạch Bạch ra khỏi thành tìm quả đại khoai lang linh tinh. Hôm nay đạo trưởng ném ba tên đạo sĩ Huyền Tôn giáo ra khỏi thành, nếu Bạch Bạch ra khỏi thành đi tìm cái ăn không chắc sẽ không gặp lại bọn họ.....”

“À,” Bạch Nham hiểu ra gật gật đầu, “Quả đại khoai lang không thể ăn thay cơm, ta có chút bạc, tiểu sư phụ đi quanh thành mua chút đồ ăn đi. Ta nghĩ nếu tiểu sư phụ đi một mình, bọn họ không thấy Bạch Bạch sẽ không sợ người đâu. Huống chi có tiền có thể xui ma khiến quỷ, bọn họ cũng muốn kiếm tiền nuôi gia đình.”

Dứt lời Bạch Nham đưa cho Tòng Tổ một túi bạc, Tòng Tổ cầm lấy ước lượng sức nặng, ít nhất cũng phải hơn mười, hai mươi lượng, đừng nói là mua đồ ăn, dù có mua cả tiệm cơm cũng dư dả.

Bạch Nham dặn dò: “Nhập thu rồi, buổi tối lạnh, tiểu sư phụ thuận tiện mua ít đồ chống lạnh về. Viện này ngay cả dụng cụ nguyên vẹn cũng không có, tiểu sư phụ nhìn xem có gì cần mua thêm thì mua hết đi. Đi nhanh về nhanh.” Bạch Nham cố ý đẩy Tòng Tổ đi nơi khác, để thời gian tìm ra chút manh mối từ Bạch Bạch, làm rõ tình huống lúc này.

Tòng Tổ gật đầu, đi ra cửa.

Thanh Vũ vốn định đi theo, nhưng nàng vừa mới chuyển chân, Bạch Bạch liền lập tức đứng lên theo, nếu nàng đi, vậy Bạch Bạch nhất định sẽ đi theo, Thanh Vũ đành từ bỏ ý định. Mọi người bên ngoài sợ Bạch Bạch, để nó ở lại thì tốt hơn.

Chờ Tòng Tổ rời đi, chưởng quầy Ly đi đến bên Thanh Vũ và Bạch Bạch, nói: “Bạch Bạch, rốt cuộc núi tuyết Tây Linh đã xảy ra chuyện gì? Đám yêu ma đó vì sao tự giết lẫn nhau? Người biết cái gì đó đúng không? Vì sao không nói?”

Đây là lần thứ hai chưởng quầy Ly chất vấn Bạch Bạch, mà Bạch Bạch vẫn là thái độ hồ hững như trước.

Chưởng quầy Ly vốn không có hảo cảm với Bạch Bạch, nay tình thế hỗn loạn, nàng cũng không định dây dưa cùng nó, vì thế định trực tiếp dùng pháp thuật áp chế Bạch Bạch, bắt nó thành thật khai ra.

Bàn tay dưới tay áo dài chưởng quầy Ly vừa lật, Bạch Nham đã biết nàng muốn làm gì, vội giữ chặt cánh tay chưởng quầy Ly, nhìn nàng lắc đầu: “Không thể.”

Thanh Vũ nhận thấy không ổn, đứng dậy tới gần Bạch Bạch bảo vệ nó ở sau người: “Chưởng quầy Ly? Đạo trưởng?”

Bạch Nham ngăn chưởng quầy Ly lại, giành trước nói: “Thanh Vũ, ta nghĩ cô cũng có thể đoán được, Bạch Bạch biết chân tướng của đại nạn trên núi tuyết Tây Linh, nó không nói ta vốn không muốn ép, nhưng hiện tại tình thế khẩn trương, những người có liên quan càng ngày càng nhiều. Nếu chúng ta không làm rõ ràng chuyện này thì sẽ không làm được gì. Ở ngoài thành Khương Dương lập trận pháp có thể chống đỡ đám yêu ma quỷ quái này tạm thời này, nhưng không thể giúp dân chúng nơi đây được bình an lâu dài, mọi người cũng không thể nấp trong đây cả đời. Cho nên, ta hy vọng Bạch Bạch có thể giải thích với chúng ta, giúp chúng ta biết đường mà ứng phó, không đến mức bị động giống như bây giờ.”

Bạch Nham nói nhiều như vậy, muốn lấy tình đã động không phải Bạch Bạch mà là Thanh Vũ, nếu Bạch Bạch quan tâm Thanh Vũ, vậy chỉ có thể dựa vào Thanh Vũ mà thuyết phục Bạch Bạch.

Thanh Vũ ôm lấy cổ Bạch Bạch, tựa vào trên người nó, khẽ hỏi: “Bạch Bạch, nói cho ta biết đi, rốt cuộc phát cái chuyện gì?”

Bạch Bạch cọ cọ hai má Thanh Vũ, lại vẫn không nói câu nào.

Bạch Nham còn định khuyên thêm vài câu, nhưng chuông quây Ly đã sớm không kiềm chế được, nhanh như chớp làm hai pháp chú, nhốt Bạch Bạch cùng Thanh Vũ vào hai cái kết giới khác nhau.

Bạch Bạch rít gào một tiếng, ánh sáng trắng chợt lóe lên vươn vượt sắc chụp vào chuông quây Ly, nhưng chậm nửa khắc bị nhốt bên trong kết giới, liên tục công kích mãnh liệt mấy lần cũng chỉ là vài đạo quang ảnh mà thôi, không gây thương tổn được đến chuông quây Ly.

“Bạch Bạch!! Bạch Bạch!! Chuông quây Ly!” Thanh Vũ cũng vừa lo vừa sợ, bức tường vô hình tách nàng và Bạch Bạch ra, mắt thấy Bạch Bạch như phát điên vươn vượt cắn xé lung tung, mà nàng lại không làm được gì, nước mắt lập tức trào ra, liên tục khóc xin, “Chuông quây Ly! Chuông quây Ly! Van xin cô đừng làm Bạch Bạch bị thương! Đừng làm nó bị thương!”

Chuông quây Ly cười nhạt, quay về phía Thanh Vũ nói: “Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không làm nó bị thương.”

Thanh Vũ nhìn chuông quây Ly cười lạnh lùng, sao có thể tin: “Chuông quây Ly! Đừng! Thả ta ra! Thả Bạch Bạch ra! Van cầu cô! Đạo trưởng đạo trưởng!”

Bạch Nham than nhẹ một tiếng, nghe Thanh Vũ lại quay ra cầu xin hấn, trong lòng cũng bất đắc dĩ. Bạch Bạch không chịu nói, chuông quây Ly vốn nóng tính, hấn không ngăn được, cũng không thật sự muốn ngăn nàng. Dù sao hấn cũng muốn biết rốt cuộc Bạch Bạch giấu diếm bao nhiêu chuyện, rốt cuộc Thanh Vũ là ai. Vì thế an ủi Thanh Vũ nói: “Thanh Vũ, cô đừng khóc không cần sợ, chuông quây Ly sẽ có chừng mực.”

Trong tiếng khóc kêu và cái nhìn hoảng sợ chăm chú của Thanh Vũ, chuông quây Ly dùng chú định thân với Bạch Bạch, sau khi khiến Bạch Bạch đứng im mới đưa bàn tay vào bên trong kết giới. Khi chạm đến lưng Bạch Bạch nàng thì triển Thức Hồn Thuật, hồn phách hóa thành khói nhẹ tiến vào thần thức của Bạch Bạch.

p/s: có mùi lấy việc công trả thù riêng =))

39. Chương 39: Chân Thân Của Bạch Bạch

Phá tan một mảnh hỗn độn, nghênh đón chuông quây Ly là từng cơn từng cơn sấm sét từ trên trời giáng xuống, cùng tiếng sấm ù ù, tia chớp giăng khắp nơi mang theo mưa to đánh úp lại. Trong trời đất tối đen chỉ có sấm chớp không ngừng đánh xuống lóe ra ánh sáng chói lòa bỏ về phía chuông quây Ly, xem ra Bạch Bạch vô cùng không chào đón chuông quây Ly dùng Thức Hồn Thuật tiến vào thần thức xem xét bí mật của nó.

Chuông quây Ly niệm pháp quyết, tạo ra một cái kết giới bao quanh chính mình ngăn cản công kích từ Bạch Bạch. Bạch Bạch có mấy trăm năm pháp lực mặc dù không bằng chuông quây Ly, nhưng ở trong thần thức của Bạch Bạch, chuông quây Ly chỉ là hồn phách pháp lực sẽ bị hạn chế, một cái kết giới không chặn được quá nhiều sấm sét. Thời gian ở đây càng dài càng bất lợi cho chuông quây Ly, việc này nên tốc chiến tốc thắng.

Trong lòng chuông quây Ly lặng lẽ nghĩ về thân thể Thanh Vũ, thân hình chợt lóe lên một cái liền đến một nơi khác ở phía chân trời tối om. Trong một khu rừng, nàng có thể nghe thấy rõ ràng tiếng nước chảy róc rách, chim hót khi xa khi gần, gió thổi lá cây phát ra tiếng sần sật, không có gì ngoài những âm thanh đó xung quang cực kỳ im lặng.

Dưới chân cỏ dại mọc thành cụm, bên cạnh cây cối rậm rạp, không tiếng người cũng không có đường. Chuông quây Ly không biết sao mình lại ở trong thâm sơn cùng cốc này, cũng không thấy có bóng dáng Bạch Bạch hoặc Thanh Vũ.

Thức Hồn Thuật tuyệt đối không xảy ra nhầm lẫn, nhưng không thể không chế chuẩn thời gian, địa điểm và nhân vật cụ thể nên thỉnh thoảng sẽ đưa người ta đến một số nơi kỳ lạ. Chưởng quầy Ly bất đắc dĩ chỉ có thể tìm chung quanh.

Tuy là giữa ban ngày, nhưng ở sâu trong rừng rậm, cổ thụ vươn cao che hết ánh sáng, chưởng quầy Ly không tìm được con đường nào dễ đi. Đang lúc chưởng quầy Ly bất đắc dĩ, bỗng nhiên nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng chuông lanh lảnh, giống như tiếng chuông chùa miếu phật gia. Đi theo tiếng chuông, quả nhiên tìm được một ngôi chùa phong cách cổ xưa đơn sơ.

Chưởng quầy Ly trầm nghĩ: Xây chùa ở nơi quỷ quái không có dấu chân người này, làm sao có khách hành hương, làm sao có tiền hương khói cúng phụng Phật tổ?

Đi đến cửa chùa, chưởng quầy Ly đột nhiên ngăn cả người, chùa này không phải là chùa bình thường, đây là nơi phong ấn?! Ai lập phong ấn? Ai bị phong ấn bên trong ngôi chùa này? Có liên quan gì đến thân thể của Thanh Vũ? Mang theo một đồng nghi vấn, chưởng quầy Ly đi vào cửa chùa.

Trên gác chuông cách đó không xa, một tăng nhân áo trắng đang chậm rãi đánh chuông. Mặc dù chưởng quầy Ly chưa bao giờ gặp tăng nhân này, nhưng cũng đã nhận ra hắn. Hòa thượng đó là Bạch Bạch! Mặc dù hóa thành hình người, nhưng khí trên người hắn không lờ đã được chưởng quầy Ly, hắn là Bạch Bạch, tuyệt đối không sai. Ngôi chùa này dùng để phong ấn Bạch Bạch?!

Bạch Bạch hóa thành hình người cũng là một chàng trai diện mạo tuấn mỹ, ánh mắt buồn bã, biểu cảm nhàn nhạt thản nhiên không nhìn ra một tia tình cảm, chậm rãi đánh chuông, động tác nhẹ nhàng chậm chạp nhìn như vô lực. Người tu phật ăn chay niệm phật quá lâu, tự nhiên sẽ có một phần khí chất thanh tịnh êm ả, giống như Tông Tổ. Nhưng trên người Bạch Bạch không phải thanh tịnh, mà là tịch liêu giống như đã chết. Hắn bị nhốt ở nơi này đã bao lâu? Vì sao lại nhốt hắn ở đây?

Chưởng quầy Ly đứng cách đó không xa nhìn Bạch Bạch, trong lòng càng khó hiểu. Trên người Bạch Bạch rõ ràng chỉ có bảy, tám trăm năm đạo hạnh, nhưng hắn lại giống như bị phong ấn ở đây đã rất rất lâu, vì sao phải phong ấn một yêu thú đạo hạnh không cao như vậy?

Bạch Bạch đánh chuông xong, cầm lấy chổi bắt đầu quét sân sân. Tiểu viện vắng vẻ vốn không có gì để quét, nhưng Bạch Bạch lại quét rất chăm chú.

Chợt có một cơn gió nhẹ thổi qua, Bạch Bạch dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn phía chân trời, lông mày không khỏi nhíu lại.

Chưởng quầy Ly lập tức cảm thấy có người đến, quay lại nhìn, là một cô gái cái áo xanh ôm một đứa bé.

Cô gái áo xanh lặng lẽ đột nhiên xuất hiện tại ngôi chùa phong ấn Bạch Bạch, hiển nhiên không phải người phàm. Ngôi chùa này người bên ngoài không nhìn thấy được, mà Bạch Bạch cũng không ra được.

“Là cô?” Bạch Bạch nhìn cô gái áo xanh hồi lâu mới nhẹ nhàng nói ra một chữ, có vẻ vô cùng nghi hoặc.

Tóc mái dài che khuất hơn nửa khuôn mặt của cô gái áo xanh, đứng ở góc độ này chưởng quầy Ly không nhìn rõ khuôn mặt của nàng. Đa số thần nữ tiên tử trên trời người người xinh đẹp, chưởng quầy Ly theo trực giác còn xinh đẹp hơn thiên tiên, hơn nữa có cảm giác giống như đã từng quen biết.

“Sí Hoàng, huynh khỏe không?”

Thì ra Sí Hoàng mới là tên của Bạch Bạch.

Sí Hoàng chỉ liếc nhìn nàng một cái rồi cúi đầu, tiếp tục quét rác: “Cô tới đây làm gì?”

Chưởng quầy Ly không nhìn lầm, giây phút hắn cúi đầu trong đôi mắt vốn bình lặng như nước nổi lên gợn sóng, là hận cũng là yêu, loại này ánh mắt, nàng từng thấy vô số lần trong mắt Bạch Nham.

Cô gái áo xanh chậm rãi đi tới gần hướng Sí Hoàng, nói: “Huynh ở đây đã hơn tám trăm năm, ta vẫn chưa từng tới thăm huynh, huynh có oán hận ta không?”

“Oán hận?” Sí Hoàng mỉm cười, “Nếu ta oán hận cô cũng nhất định không phải bởi vì cô không đến thăm hỏi ta.”

“Sí Hoàng.....”

Sí Hoàng đã quét đến bên chân cô gái áo xanh, hần hơi ngẩng đầu nhìn cô gái, nói: “Cô tới đây là có chuyện đúng không? Nếu chỉ là tới thăm ta thì không cần thiết, mời trở về đi.”

“Sí Hoàng, lúc trước Văn Thù Bồ Tát [1] phế bỏ vạn năm đạo hạnh của huynh nhốt huynh đã tám trăm năm, giờ là lúc thả huynh ra ngoài.” Cô gái áo xanh nói.

Bạch Bạch là bị Văn Thù Bồ Tát phong ấn tại nơi này ?! Còn phế bỏ vạn năm đạo hạnh?! Chưởng quầy Ly chấn động. Bạch Bạch luôn dùng hình dạng báo tuyết bảo vệ Thanh Vũ, nàng sao có thể đoán được báo tuyết chưa chắc đã là nguyên hình của Bạch Bạch, nó cũng chưa chắc chỉ là một con yêu thú mà thôi.

Sí Hoàng tiếp tục quét rác, dường như không để ý lời cô gái áo xanh nói, lẳng lặng nói: “Đi ra ngoài thì sao? Không ra đi thì sao? Tám trăm năm thì sao? Tám ngàn năm thì sao? Nơi này yên lặng hoang vu, thích hợp để tu phật, ta cảm thấy ở lâu cũng không tệ. Những gì cô muốn nói đều nói xong rồi sao? Nói xong thì mau đi đi. Ta quen thanh tĩnh, không thích có người quấy rầy.”

Cô gái áo xanh hơi cúi đầu, chưởng quầy Ly thấy không rõ vẻ mặt của nàng, mơ hồ có thể nhận thấy được sự u buồn của nàng, hình như có lời đã đến bên miệng lại chậm chạp không nói ra, do dự hồi lâu, Sí Hoàng cũng không thúc giục nàng rời đi nữa mà chỉ coi như nàng không tồn tại.

“Y a.” Đứa bé cô gái áo xanh ôm trong lòng bỗng nhiên phát ra tiếng động nhỏ, cũng không biết muốn nói gì.

Cô gái cúi đầu lấy ngón tay đùa với đứa bé, Sí Hoàng xoay người nhìn ánh mắt phức tạp, một lúc sau mới hỏi: “Cô ôm đứa bé tới làm gì?”

“Sí Hoàng,” Cô gái áo xanh nhìn Sí Hoàng, lại suy nghĩ một lát rồi đột nhiên mở miệng nói, “Ta muốn xin huynh giúp ta một việc, giúp ta chăm sóc nó.”

Sí Hoàng nhìn chằm chằm đứa nhỏ trong lòng nàng một lúc, thản nhiên nói: “Vì sao ta phải giúp người?”

“Coi như huynh nể tình nghĩa chúng ta trước kia, ta xin huynh, đưa nó đến núi tuyết Tây Linh, chăm sóc nó.”

Chưởng quầy Ly kinh ngạc không khép được miệng, đứa trẻ đó là Thanh Vũ?! Cô gái áo xanh kia là ai?! Bạch Bạch, không, Sí Hoàng này rốt cuộc là ai?!

Sí Hoàng nhướng mày: “Cô tới đây rốt cuộc có mục đích gì? Ta sẽ không rời khỏi đây khi chưa được biết rõ ràng, sẽ càng không giúp cô chăm sóc đứa bé này khi chưa biết lý do. Huống hồ..... Phong Hi, chúng ta đã sớm duyên hết, lời này là cô nói.”

Trên thiên giới chẳng có mấy người họ Phong ngoại trừ bộ tộc Phục Hy Nữ Oa. Cô gái áo xanh này tên Phong Hi, mặc dù chưởng quầy Ly không biết nàng, nhưng đã từng nghe nói đến nàng, Phong Hi là Đẳng Xà! Là phân thân của Nữ Oa!

“Sí Hoàng.....” Cô gái áo xanh không biết nên phản bác thế nào, chỉ có thể yên lặng chấp nhận.

“Cô đi đi, đừng đến đây nữa.” Sí Hoàng lại hạ lệnh đuổi khách.

Cô gái áo xanh rốt cuộc hạ quyết tâm, nói với Sí Hoàng: “Văn Thù Bồ Tát vốn muốn phong ấn huynh một ngàn năm, nay niệm tình huynh thành tâm sửa đổi mối bằng lòng thả huynh rời núi trước thời gian, ở nhân gian tiếp tục tu hành, hy vọng huynh sớm ngày tu thành chính quả trở về Cửu Trọng Thiên.”

“Cô đến là để cởi bỏ phong ấn cho ta?” Sí Hoàng cười hỏi, “Vậy vì sao phải đưa đứa bé đến?”

“Đứa bé này..... Là làm theo phương pháp chế tạo của Nữ Oa nương nương tạo ra phân thân của ta, ta muốn để nó thay thế ta sống thật tốt ở phàm trần nhân gian, trừ huynh ra, ta không biết còn có thể phó thác nó cho ai. Sí Hoàng, cầu xin huynh, giúp ta chăm sóc nó.”

Thanh Vũ là phân thân của Đẳng Xà?!

Trời ạ..... Nói như thế linh lực của Thanh Vũ thật sự mạnh hơn bất cứ hậu duệ của Nữ Oa nào..... Chưởng quầy Ly tuy rằng đã sáng đoán được Thanh Vũ có lẽ là hậu nhân của Nữ Oa, nhưng không ngờ phán đoán

của nàng vẫn quá mức bảo thủ. Nếu Thanh Vũ là hậu nhân của Nữ Oa, linh lực trên người không đủ để tìm được phong ấn núi Ngũ Hành, vậy Thiên Khê sẽ không gây phiền toái cho nàng ta. Nhưng nàng ta lại là phân thân của Đẳng Xà, dùng máu của nàng ta không chỉ tìm được phong ấn, nói không chừng dùng nàng ta làm vật tế còn có thể tăng cường uy lực của đá Vô Sắc. Hiện giờ chương quỳ Ly chỉ có thể hy vọng Thiên Khê còn chưa biết đến sự tồn tại của Thanh Vũ.

Nếu Đẳng Xà có thể an tâm gửi gắm cho Sí Hoàng..... Vậy hẳn là?!

“Ầm!” Một tiếng nổ vang lên, trong lúc nhất thời mây đen che kín bầu trời, vài tia chớp bất thành linh bổ vào người chương quỳ Ly. thần thức của Sí Hoàng đang trực xuất khách không mời mà đến là chương quỳ Ly đi.

“A!!” Nguyên thần của chương quỳ Ly quả nhiên bị Bạch Bạch trực xuất, bởi vì nguyên thần đã bị Bạch Bạch công kích, nên kết giới cùng định thân chú của nàng cũng bị phá giải. Bạch Bạch nhanh chóng đẩy ngã chương quỳ Ly, một móng vuốt bầu vào bả vai nàng, máu tươi tung toé.

Biến cố đột nhiên phát sinh khiến Thanh Vũ hoảng hốt quên cả hét lên, ngơ ngác nhìn sự việc nháy mắt phát sinh.

Kiểm Cự Khuyết của Bạch Nham đã bay lên không, cách động mạch trên gáy Bạch Bạch một chút xíu, chỉ tiến lên một chút là có thể khiến Bạch Bạch cũng máu chảy thành sông.

“Đừng!” Chương quỳ Ly chịu đựng đau đớn mãnh liệt không dứt trên vai bảo Bạch Nham dừng tay.

Kiểm của Bạch Nham lơ lửng giữa không trung, lòng hắc cũng treo ở giữa không trung, nhìn móng vuốt sắc bén của Bạch Bạch ghim vào vai chương quỳ Ly, trong lòng hắc vừa vội vừa giận lại vừa sợ. Chương quỳ Ly ném cho hắc một ánh mắt rõ ràng là bảo hắc đừng làm bừa, nhưng hắc sao có thể trở mặt nhìn nàng bị Bạch Bạch công kích?!

Chương quỳ Ly nhìn về phía Bạch Bạch, nói: “Nếu người muốn bảo vệ Thanh Vũ né tránh thì phi ở Phong Đô, ta có một chỗ có thể bảo vệ nàng chu toàn, không tổn hại đến một sợi tóc.”

“Nha đầu, người đừng vội ăn nói ngông cuồng,” Bạch Bạch lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, Thanh Vũ và Bạch Nham vô cùng khiếp sợ, tiếng nói của nó trong trẻo hoàn toàn không giống tiếng gầm rú, “Dám dùng Thức Hồn Thuật xem thần thức của ta, lá gan của người thật lớn. Bây giờ tốt nhất người nên đưa ra được lý do để ta không giết người.”

Chương quỳ Ly cười nhẹ, nói: “Kiểm của Bạch Nham đang kê trên cổ người, người muốn giết ta cũng không dễ, cùng ứng phó với ta và Bạch Nham kết quả tốt nhất là lưỡng bại câu thương*, tệ nhất..... Người chớ quên chuyện người cần làm nhất là bảo vệ Thanh Vũ. Nếu người chết, chỉ sợ Thanh Vũ cũng không sống được lâu đâu.”

[*] Lưỡng bại câu thương: hai bên cùng thiệt hại.

“Nha đầu chết tiệt.” Bạch Bạch hơi siết móng vuốt trên vai chương quỳ Ly lại, móng vuốt sắc bén lập tức đâm vào xương bả vai chương quỳ Ly, đau đến mức chương quỳ Ly hít một ngụm khí lạnh.

Bạch Nham rút cuộc không nhịn được, điều khiển kiểm Cự Khuyết đâm về phía Bạch Bạch, lại bị chương quỳ Ly nâng tay dùng pháp thuật ngăn lại.

“Du Dao!!”

Chương quỳ Ly không để ý tới Bạch Nham, tiếp tục nói với Bạch Bạch: “Trên đời này, trừ người ra, ta cùng với Bạch Nham là người không hy vọng Thanh Vũ gặp chuyện không may nhất. Với pháp lực hiện tại của người vốn không thể địch nổi Thiên Khê và Văn Nhai, người chỉ có thể tin tưởng ta, không có lựa chọn nào khác.”

Sự sắc bén trong mắt Bạch Bạch làm người ta khiếp sợ, Thanh Vũ hoảng hốt hoàn toàn không biết làm sao, bất tri bất giác nín thở lắng chờ Bạch Bạch trả lời.

[1] Văn Thù Bồ Tát: hay còn gọi Văn Thù Sư Lợi hoặc Man Thù Thất Lợi. Một trong tứ đại bồ tát, là bồ tát hầu sườn trái của phật Thích Ca Mâu Ni, đại biểu cho sự thông minh và trí tuệ. Nhờ có tài đức siêu

quần nên ngài đứng đầu trong Bồ Tát, xưa thường gọi Pháp Vương Tử.

Tiểu kịch trường bỉ bựa của meomỡ:

Cô gái cúi đầu lấy ngón tay đùa với đứa bé, Sí Hoàng xoay người nhìn ánh mắt phức tạp, một lúc sau mới hỏi: “Cô ôm đứa bé tới làm gì?”

Cô gái áo xanh: *hón hử* “Ta ôm nó đến nhận cha, chàng xem cái mắt thật giống chàng, cái mũi cũng giống chàng, cái miệng cũng thật giống chàng v.....v.... (cắt bỏ 1000 từ miêu tả những chỗ giống)

Sí Hoàng *aka Bạch Bạch*: Nó là phân thân của cô cơ mà

Cô gái áo xanh: A... vậy cả ta cũng thật giống chàng

Sí Hoàng:

40. Chương 40: Ranh Giới Bí Mật Núi Thiên Ngu

Trong tiểu viện cũ nát tràn ngập mùi máu tươi, Thanh Vũ nhìn dòng máu đỏ sẫm đậm đặc từ đầu vai chưởng quầy Ly chảy xuống không ngừng lan ra. Điều này khiến Thanh Vũ không khỏi nhớ lại tai nạn hủy thiên diệt địa ở núi tuyết Tây Linh không lâu trước kia, cũng khiến nàng bị bao phủ trong cảm giác sợ hãi và lạnh lẽo.

“Bạch Bạch!! Dừng tay!” Thanh Vũ bỗng nhiên hoảng sợ hét âm lên, “Bạch Bạch!”

Bạch Bạch quay đầu nhìn Thanh Vũ một cái, lực móng vuốt cũng giảm bớt, chưởng quầy Ly lập tức hóa thành một ánh sáng trắng, ngay sau đó đã đứng ở bên cạnh Thanh Vũ đè lên đầu vai Thanh Vũ, nhìn Bạch Bạch cười nhạt.

Bạch Bạch phát ra tiếng gầm giận dữ dường như là đang cảnh cáo chưởng quầy Ly, không cho phép đụng vào Thanh Vũ.

Cánh tay phải của chưởng quầy Ly mất máu quá nhiều đã hoàn toàn không còn cảm giác, trong lòng nàng không khỏi oán hận Bạch Bạch. Vì một câu nhờ cậy của Đằng Xà, hấn liền cam tâm lấy hình dạng báo tuyết bảo vệ Thanh Vũ đến mức ấy, thực đáng tiếc không thể ở lại trong thân thức của hấn thêm một lát, không làm rõ được tiền căn hậu quả. Chưởng quầy Ly biết rõ nếu vừa rồi Bạch Bạch dùng thêm chút lực nữa là sẽ xé rách cánh tay phải của nàng, đương nhiên kiếm của Bạch Nham treo bên cạnh như thế thì chính Bạch Bạch cũng không sống được. Trong một khắc lòng nàng có hơi hoảng hốt, gần đây nàng chảy máu còn nhiều hơn ba trăm năm qua cộng lại, chẳng lẽ là năm hạn bất lợi? Hay là kiếp số của nàng sắp tới?

Thanh Vũ nhìn cánh tay chưởng quầy Ly, từng giọt từng giọt máu tươi liên tiếp nhỏ xuống đất, bộ quần áo trắng thuần trên người chưởng quầy Ly bị máu nhuộm đỏ hơn một nửa càng tăng thêm một phần quỷ dị xinh đẹp, tôn lên dung nhan tái nhợt mà tuyệt mỹ của chưởng quầy Ly, làm cho Thanh Vũ vừa hoảng hốt vừa sợ đến mức tim đập thình thịch.

“Thanh Vũ, ta biết một chỗ, ở nơi đó cô sẽ được an toàn.” Chưởng quầy Ly cười hỏi Thanh Vũ, “Cô bằng lòng tin tưởng ta không? Theo ta rời khỏi nơi này?”

Thanh Vũ sững sờ nhìn chưởng quầy Ly, nghe nàng nói vậy, hoàn toàn không biết làm sao. Bạch Bạch vừa muốn giết nàng sao? Vì sao? Rốt cuộc nàng đã sử dụng pháp thuật gì với Bạch Bạch?

Bạch Bạch mở miệng nói: “Nha đầu, dựa vào cái gì chúng ta phải tin người?”

“Ta nói, người không có lựa chọn.” Chưởng quầy Ly vừa dứt lời, nàng kéo Thanh Vũ đằng vân, “Đến nơi đó sẽ biết ta có thể tin được hay không.”

Thanh Vũ đối mặt với chưởng quầy Ly vừa sợ vừa hãi, lớn tiếng kêu lên: “Bạch Bạch!”

Bạch Bạch theo sát sau họ, trong lòng còn tính toán có nên đấu một trận với chưởng quầy Ly hay không, nhưng hẳn hiểu rất rõ pháp lực của mình không địch lại chưởng quầy Ly, càng sợ thất thủ sẽ làm Thanh Vũ bị thương. Bạch Bạch do dự sau đó quyết định đi theo chưởng quầy Ly một chuyến, nhìn xem cái nơi tuyệt đối an toàn nàng ta nói là nơi nào. Hẳn không quá khăng định rốt cuộc chưởng quầy Ly xuất phát từ hảo ý hay là có mục đích khác. Khoảng thời gian nàng và Bạch Nham xuất hiện, nhưng lời họ nói có thực có giả, cũng không kỹ càng, còn từng thử hấn và Thanh Vũ, nhưng lại không giống như có tâm hại bọn họ. Nếu hẳn còn có pháp lực lúc trước, muốn nhìn thấu chân thân của Bạch Nham và chưởng quầy Ly quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng hôm nay hẳn chỉ có thể đoán bừa. Lần đầu tiên nhìn thấy chưởng quầy Ly, nàng ra tay cứu hẳn, hẳn nhận ra mũi tên Hỏa Vũ kia là do Tam muội chân hỏa biến thành. Có thể không chế tam muội chân hỏa trên trời dưới đất chỉ có vài người, mà lấy tên làm vũ khí chỉ có một mình Cửu Thiên Huyền Nữ [1]. Chưởng quầy Ly chưa đầy hai ngàn tuổi, tuyệt đối không thể là Cửu Thiên Huyền Nữ, nhưng nàng có thể không chế tên Hỏa Vũ thì nhất định có chút quan hệ với Cửu Thiên Huyền Nữ, có lẽ là thầy trò, có lẽ là cùng tộc, hoặc có lẽ là ngẫu nhiên được Huyền Nữ chỉ điểm. Dù là khả năng nào, chưởng quầy Ly cũng sẽ không phải yêu ma làm hại tam giới. Hẳn nên cược một phen?

Thanh Vũ nhìn Bạch Bạch vẫn đi theo phía sau nàng, trong lòng yên tâm một nửa, mà chưởng quầy Ly dường như cũng không có ý làm hại nàng, nàng có thể an tâm thêm một phần nữa. Nhưng rốt cuộc chưởng quầy Ly muốn dẫn nàng đi đâu? Nàng không muốn đi! Nàng muốn ở lại Thực . Vì sao chưởng quầy Ly lại nói sẽ đưa nàng đến một nơi tuyệt đối an toàn? An toàn của nàng quan trọng như vậy sao? Nàng không hiểu, hoàn toàn không hiểu, những chuyện gần đây phát sinh liên tiếp nàng cũng đều không hiểu, thật mơ hồ không rõ.

“Chưởng quầy Ly, rốt cuộc chúng ta đi đâu vậy?” Thanh Vũ hoang mang lo sợ, run rẩy hỏi.

Chưởng quầy Ly đáp: “Đến núi Thiên Ngu.”

Thanh Vũ nghi hoặc khó hiểu, núi Thiên Ngu, nàng chưa nghe tên ngọn núi này bao giờ, là kiến thức của nàng quá ít sao?

Chưởng quầy Ly cười nhạt, liếc Bạch Bạch một cái, giải thích với Thanh Vũ: “Núi Thiên Ngu từng là nơi Tử Hư Nguyên Quân tu hành trước khi phi thăng, dưới chân núi nhiều sông nước, người phàm không thể vào. Tử Hư Nguyên Quân vì thanh tịnh, đã lập rất nhiều kết giới mạnh trên núi, các loại yêu ma thần tiên không được Nguyên quân đồng ý đều không thể lên núi. Sau khi Nguyên quân phi thăng, nhiều pháp thuật điển tịch lúc tu đạo vẫn còn để lại ở trong núi Thiên Ngu, để bảo vệ điển tịch này, kết giới trên núi vẫn được giữ lại.”

Bạch Bạch vừa nghe, vừa nghĩ, núi Thiên Ngu quả thật là nơi an toàn, kết giới của Tử Hư Nguyên Quân ngay cả thượng thần đều khó giải, chớ nói đến yêu ma quỷ quái khác.

Chưởng quầy Ly nói với Thanh Vũ: “Ta đưa cô đến núi Thiên Ngu thứ nhất là vì suy nghĩ cho an toàn của cô; thứ hai, cô thiên tư hơn người, nếu có thể dựa theo điển tịch trong núi tu luyện đạo pháp, không lâu sẽ có thể có nền tảng, đến lúc đó vừa có thể bảo vệ mình vừa bảo vệ người khác, chẳng lẽ không đẹp cả đôi đường sao?”

Thanh Vũ nghĩ nghĩ, hơi gật đầu, chưởng quầy Ly nói rất có lý, nàng không tìm ra chút bất ổn nào. Nhưng trong lòng nàng vẫn rầu rĩ, nàng không muốn vì an toàn của bản thân mà trốn đi, không muốn tách biệt với thế giới. Nàng và Bạch Bạch trốn vào núi Thiên Ngu, vậy Tông Tổ phải làm sao?

Không lâu sau bọn họ tới chân núi Thiên Ngu, chưởng quầy Ly cùng Thanh Vũ hạ xuống, cảm giác được chạm chân xuống đất làm cho Thanh Vũ không tự chủ nhẹ nhàng thở ra.

Chưởng quầy Ly bỗng buông Thanh Vũ ra, nàng không chút nghĩ ngợi liền nhào vào Bạch Bạch, bản năng thoát khỏi không chế của chưởng quầy Ly.

Chưởng quầy Ly không vội không giận, chậm rãi nói: “Ta có thể mở kết giới cho các người tiến vào núi Thiên Ngu, nhưng điều kiện đầu tiên là người hãy nói cho ta biết rốt cuộc trên núi tuyệt Tây Linh đã xảy ra chuyện gì? Đám yêu ma vì sao đánh giết lẫn nhau?”

Bạch Bạch nói: “Dựa vào cái gì ta phải tin người?”

Chưởng quầy Ly khẽ cười một tiếng, yên lặng niệm hai câu chú văn, dòng nước dưới chân núi Thiên Ngu lập tức thay đổi, cuộn ra một con đường để lên núi, “Giờ có thể nói chưa?”

Tử Hư Nguyên Quân phi thăng chưa lâu, chỉ khoảng một ngàn năm trăm năm mà thôi, lúc nàng đắc đạo phi thăng Sí Hoàng đã lần vào nhân gian nên chưa từng gặp. Sau đó, hẳn bị Văn Thù Bồ Tát phong ấn lại càng không có cơ hội gặp Tử Hư Nguyên Quân. Nhưng Tử Hư Nguyên Quân có giao cho chưởng quầy Ly cách cỡi bỏ kết giới trên núi Thiên Ngu, chứng tỏ là vô cùng tin tưởng nàng ta. Nói cách khác, ở trong mắt Sí Hoàng, Cửu Thiên Huyền Nữ và Tử Hư Nguyên Quân đều gián tiếp làm người bảo đảm nhân cách cho chưởng quầy Ly.

Bạch Bạch yên lặng một lúc, Thanh Vũ dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Bạch Bạch, bỗng nhiên nói: “Ta không muốn vào núi, ta không muốn bị nhốt bên trong, vì sao chỉ có ta cần bảo vệ? Tiểu sư phụ Tòng Tổ thì sao? Các người vừa rồi vì ta nên mới đối địch sao?”

Chưởng quầy Ly cười yếu ớt không đáp lời, chỉ nhìn Bạch Bạch muốn xem hắn giải thích như thế nào.

Bạch Bạch cọ cọ Thanh Vũ, lảng tránh vấn đề của Thanh Vũ mà quay về phía chưởng quầy Ly nói: “Phong Cơ giống trống khua chiêng đi vào Tây Thục không biết là bị ai mê hoặc vọng tưởng giết quỷ mẫu Hỏa Linh cướp lấy Hỏa Vân thần đan trên người bà ta. Những năm gần đây có tin đồn Quỷ mẫu Hỏa Linh bế quan nhiều năm yêu lực tăng nhiều, chỉ sợ không lâu nữa có thể hoàn toàn hóa nhập Hỏa Vân thần đan vào trong nguyên thần, nếu Phong Cơ muốn cướp Hỏa Vân thần đan bắt buộc phải ra tay sớm. Vì thế bà ta chiêu mộ không ít yêu linh không phục Quỷ mẫu tụ tập ở núi tuyết rồi cùng đến Thục. Thục vốn do quỷ mẫu đứng đầu, bà ta sao có thể ngồi chờ chết, vì thế phái không ít yêu ma bao vây tiêu trừ, cuối cùng cũng là kết cục lưỡng bại câu thương. Đại chiến trên núi tuyết, hai phương cùng bị tổn thất, nhưng cũng giúp không ít yêu ma dựa vào hút Tinh nguyên của kẻ khác gia tăng yêu lực. Rồi sau đó không biết Quỷ mẫu nghĩ thế nào, lại mở cửa Phong Đô đón Phong Cơ vào. Lần trước biết rõ người và Bạch Nham có ý thử chúng ta, ta vẫn đến Phong Đô một chuyến chính là muốn tìm hiểu chuyện này, đáng tiếc là vẫn không tìm được gì. Khẳng định duy nhất là, Quỷ mẫu đem nghênh đón Phong Cơ vào Phong Đô nhất định sẽ không để bà ta bình an nghênh ngang đi ra Phong Đô, chắc chắn sẽ có một trận ác chiến nữa. Sớm rồi đi thì tốt hơn.”

Thanh Vũ chưa bao giờ nghe qua Bạch Bạch nói nhiều như vậy, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tin, cũng hoàn toàn không nhớ rõ phải nghĩ xem Bạch Bạch nói gì. Đường như dù bọn họ nói gì, Thanh Vũ cũng sẽ cảm thấy như rơi vào trong sương mù, nàng không muốn vào ngọn núi này, hoàn toàn không muốn. Nàng có thể đi đâu? Bạch Bạch ở đây, cũng muốn nàng ở lại chỗ này. Bạch Bạch là nơi duy nhất nàng có thể dựa vào cũng là người thân của nàng, chẳng lẽ nàng có thể bỏ rơi Bạch Bạch một mình rời đi? Chưa nói nàng là bị chưởng quầy Ly dắt vác mang đến, cho dù nàng có thể đi thì chắc chắn đi chưa đến năm trượng sẽ bị Bạch Bạch bắt về, nàng cần gì phải thử làm chuyện không có khả năng? Chỉ có thể ngoan ngoãn nghe chưởng quầy Ly và Bạch Bạch an bài. Trong lòng Thanh Vũ có muôn vàn chỗ không vừa ý, nhưng cũng có một chút ý muốn ở lại trong đầu tu luyện pháp thuật. Thuật đạp vân (bước trên mây) đã làm cho nàng kinh hỉ vạn phần, nếu có thể học được pháp thuật cao thâm nàng sẽ không cần Bạch Bạch bảo vệ, nói không chừng còn có thể học được bản lĩnh thông thiên tìm ra cha mẹ ruột của mình. So với tất cả mọi chuyện thì việc này có sức hấp dẫn hơn. Nhưng học pháp thuật không thể học chưởng quầy Ly sao? Vì sao nhất định phải đưa nàng vào núi?

Thanh Vũ quay về phía Bạch Bạch nữa cầu xin nữa làm nũng nói: “Ta không thể không vào núi sao? Ta muốn ở cùng chưởng quầy Ly, đạo trưởng Bạch Nham còn có Tiểu sư phụ Tòng Tổ, chúng ta không vào núi được không?”

Bạch Bạch im lặng một lát, cương quyết nói: “Trước mắt núi Thiên Ngu là nơi an toàn nhất. Nếu thật sự muốn biết thân thế của mình thì cô phải vào núi. Ta đã đáp ứng sẽ bảo vệ cô, không để cô thiếu một sợi tóc. Nếu cô thực sự không muốn vào núi, vậy đánh thắng ta, ta sẽ nghe theo cô.”

Thanh Vũ ngẩn người, Bạch Bạch trước nay cái gì cũng nghe nàng, lúc này lại cương quyết như vậy.

Chưởng quầy Ly không cần biết Bạch Bạch thuyết phục Thanh Vũ thế nào, dù sao hắn sẽ không để Thanh Vũ mạo hiểm. Nàng thoáng nghĩ đến lời Bạch Bạch nói, chuyện như vậy Bạch Bạch không có lý do gì lừa nàng, nếu là vì trả thù nàng xem thân thức của hắn, vậy Bạch Bạch cũng sống uống phí ngàn ấy năm, tu phật uống phí mấy trăm năm rồi.

Không do dự lâu, Bạch Bạch nhận ân tình của chưởng quầy Ly, dẫn Thanh Vũ tới núi Thiên Ngu. Hắn không có ý định tiếp tục truy cứu chuyện chưởng quầy Ly dùng Thúc Hồn Thuật, chưởng quầy Ly đương nhiên cũng không hẹp hòi đến mức đòi báo thù cho cái bả vai bị thương của mình.

[1] Cửu Thiên Huyền Nữ: tức Trung Điều Huyền Nữ, tục xưng Cửu Thiên Nương Nương, là một nữ thần thời Thượng Cổ trong thần thoại Trung Quốc, cũng là Chiến Thần và Mỹ Thần trong tín ngưỡng Đạo giáo. Bà là đệ tử của Tây Vương Mẫu và là thầy của Hiên Viên Hoàng Đế, dạy Hoàng Đế binh phù ấn kiếm, kỳ môn thuật số, đánh bại Xi Vương.

41. Chương 41: Càng Trông Càng Chờ Mong

Chưởng quầy Ly niệm pháp chú cởi bỏ mấy tầng幔 trên núi Ngu Sơn, đưa Thanh Vũ và Bạch Bạch lên núi, nhưng chỉ đưa đến sườn núi thì đột nhiên ngừng lại.

Chưởng quầy Ly tìm cớ nói:“Thật xin lỗi, ta đưa hai người đến đây thôi. Tòng Tổ và Bạch Nham vẫn còn ở Thục, nếu ta không nhanh chóng trở về, sợ bọn họ lại cho rằng ta xảy ra chuyện. Cách đây không xa có một ngôi nhà gỗ, hai người có thể ở lại đó. Đi lên núi thêm chừng nửa canh giờ là có thể thấy tầng thư các của Nguyên quân.”

Sau đó chưởng quầy Ly đến bên tai Thanh Vũ nói cho nàng cách cởi bỏ phong ấn bên ngoài tầng thư các, cũng dặn nàng không được nói cho những người khác. Thật ra trong lòng chưởng quầy Ly biết rõ Bạch Bạch vốn không thêm tầng thư của Tử Hư Nguyên Quân, dù sao đạo hạnh của Bạch Bạch cũng chính là Sĩ Hoàng cao hơn Tử Hư Nguyên Quân rất nhiều, có sách cổ gì mà chưa từng thấy đâu.

Thanh Vũ ngăn người hỏi:“Chưởng quầy Ly phải đi sao?”

Chưởng quầy Ly mỉm cười gật đầu, nói:“Chờ đến ngày cô có thể học hết đạo thuật của Tử Hư Nguyên Quân thì đến tìm chúng ta nhé, ta tin rằng sẽ không lâu lắm đâu.”

Thanh Vũ gật đầu, nhìn chưởng quầy Ly bước trên mây, qua một cái chớp mắt đã biến mất ở chân trời .

Bạch Bạch nhìn chưởng quầy Ly rời đi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, hy vọng hắn không tin sai người. Bạch Bạch lặng lẽ quay đầu nhìn Thanh Vũ, lẽ ra lúc trước hắn không nên đáp ứng thỉnh cầu của Đằng Xà sao? Đứa nhỏ Thanh Vũ này, thật sự làm cho hắn rất lo lắng.

Chưởng quầy Ly vội vàng rời đi cũng không phải sợ Bạch Nham lo lắng, mà là vì nàng không thể tiếp tục đi lên núi nữa. Nàng sớm nhập ma, tuy rằng Bạch Nham áp chế ma tính trên người nàng, nhưng linh khí tinh thuần cùng chính khí cuộn cuộn trên núi Thiên Ngu thật sự làm cho nàng khó chịu, ở lâu thêm chút nữa sợ nàng sẽ càng lúc càng nóng nảy, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa. Nhưng Bạch Bạch dường như không bị ảnh hưởng, điều này làm cho phán đoán trong lòng chưởng quầy Ly càng chắc chắn thêm một phần. Hắn vốn không phải yêu thú, tất cả đều là giả vờ.

Khi Tòng Tổ mua một đồng hồ trở lại tiểu viện, không thấy Thanh Vũ, chưởng quầy Ly và Bạch Bạch đâu, trước mắt chỉ có một vũng máu ghê người, hắn quả thực hoảng đến nhảy dựng lên, vội vàng hỏi Bạch Nham:“Đạo trưởng xảy ra chuyện gì?!”

Bạch Nham ngồi ở một bên, liên thanh thở dài, lắc đầu nói:“Không có việc gì.”

Sao có thể không có việc gì? Là máu của ai mà nhiều như vậy? Thanh Vũ sao?! Sẽ không phải chưởng quầy Ly hoặc Bạch Bạch chứ? Trong viện này chỉ có Thanh Vũ tay trái gà không chặt, Bạch Nham, chưởng quầy Ly và Bạch Bạch đều có pháp lực cao cường, sẽ không bị thương nặng như vậy đâu.

“Thanh Vũ xảy ra chuyện gì à? Sao lại bị thương nặng như vậy? Chưởng quầy Ly và Bạch Bạch đâu? Là ai làm Thanh Vũ bị thương?!” Tòng Tổ liên tiếp hỏi thật sự là rất sốt ruột.

Bạch Nham lại than một tiếng:“Ai nói đó là máu của Thanh Vũ? Người đừng tự mình dọa mình. Thanh Vũ đã được đưa đến nơi an toàn, người yên tâm, tuyệt đối sẽ không có ai dám thương đến Thanh Vũ .”

“Vậy, đây là máu của ai?” Tòng Tổ không tin Bạch Nham, lại hỏi.

“Là máu của chưởng quầy Ly.” Bạch Nham nhìn máu trên sàn, trong lòng lại là co rút đau đớn. Vừa rồi nếu Bạch Bạch ra tay nặng hơn một chút, liệu chết với nàng, vậy nàng sẽ gặp nguy hiểm đến mức nào?! Khi nào thì nàng mới có thể bận tâm đến cảm thụ của hắn một chút, không xúc động làm vậy, không để cho hắn ở một bên trở mặt nhìn lo lắng suông đây? Lần trước khi ứng phó với nữ Bạt, nàng cũng dùng tính mạng ra để đánh cược như vậy, dọa hắn sợ mất vía. Nhìn nàng bị thương hắn rất hận rất hận những vết thương đó không phải ở trên người hắn, máu không phải do hắn chảy, đau đớn không phải hắn chịu!

Bạch Nham cúi đầu nắm chặt nắm đấm, dường như sẽ cấu vào lòng bàn tay đến chảy máu. Hắn không dám tưởng tượng, chuyện như vậy phát sinh một lần hai lần còn có thể có lần thứ ba lần thứ tư vô số lần. Nếu hắn không thể làm cái gì, không thể bảo vệ nàng, chỉ biết trở mặt nhìn nàng bị thương. Cảm giác này so với năm trăm năm trước chịu cực hình Thần Diệt còn đau đớn hơn, thậm chí còn đau còn thương còn khổ còn tra tấn hơn lúc hắn gả Mạc Trúc Tuyết đi. Giống như năm trăm năm trước khi hắn trở lại tiểu viện biết Mạc Trúc Tuyết tự vẫn, cái cảm giác dờ dưng lấp lút trong lòng dần dần thức tỉnh, tựa như cuốn hắn vào một cơn ác mộng đáng sợ vĩnh viễn không thể tỉnh lại, khiến toàn thân hắn chảy ra mồ hôi lạnh.

Tòng Tổ chưa bao giờ thấy Bạch Nham có tâm sự nặng nề như vậy, hắn không biết Bạch Nham bị làm sao, chỉ cảm thấy được cảm giác áp bách nặng nề trên người hắn trước nay chưa từng có.

Vết máu này thật sự là của chưởng quầy Ly sao? Nhưng chưởng quầy Ly vì sao lại bị thương? Thanh Vũ và Bạch Bạch ở nơi nào?

Tòng Tổ muốn hỏi lại không dám hỏi, nhìn Bạch Nham mày nhíu mặt nhăn, dường như đang gặp phải chuyện gì vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa không có phương pháp giải quyết, mới có thể u buồn sâu muộn như thế.

Không bao lâu sau, chưởng quầy Ly trở lại. Bỗng nhiên im hơi lặng tiếng hạ xuống trong viện. Tòng Tổ đánh giá chưởng quầy Ly từ trên xuống dưới một lúc lâu, trên người nàng vẫn là bộ quần áo màu trắng phiêu nhiên như tiên, trên mặt vẫn thản nhiên không có biểu tình gì, trên người cũng không thấy có dấu vết bị thương, hoàn toàn không giống người vừa mất rất nhiều máu?!

Bạch Nham đứng lên, nhìn thẳng vào chưởng quầy Ly, trong ánh mắt so với lo lắng càng nhiều là tức giận, so với tức giận càng nhiều là đau lòng. Nàng nghĩ nàng dùng chút thủ thuật che mắt, che giấu vết thương của nàng thì tất cả mọi chuyện vừa rồi cũng sẽ coi như chưa từng xảy ra sao?! Nàng nghĩ nàng tính trước kỹ càng, tính toán không sơ hở là có thể tùy ý, là có thể không quan tâm sao?! Bạch Nham luôn cho rằng nàng đặt bản thân mình lên đầu, nhưng mỗi khi đến thời điểm nguy hiểm, sao nàng không bao giờ nghĩ đến hắn?! Sao đến cả tính mạng mình nàng cũng không để ý?!

Chưởng quầy Ly không biết vì sao bị Bạch Nham trừng lại có chút chột dạ, dường như là nàng phạm vào tội lỗi gì lớn lắm, làm chuyện gì đó mà Bạch Nham không thể tha thứ nổi, nhưng rốt cuộc nàng đã làm gì mà khiến hắn nổi giận đùng đùng như vậy? Bạch Nham rất ít khi tức giận, rất nhiều lúc nàng còn cảm thấy Bạch Nham là kẻ không biết tức giận. Bình thường dù nàng tiêu khiển hắn thế nào, hắn cũng chỉ cười, càng khiến nàng không muốn buông tha hắn, càng cần quấy dẫn dắt hắn. Thậm chí khi nàng động thủ, Bạch Nham cũng chỉ né tránh mà thôi. Ngẫu nhiên ma tính của nàng phát tác, Bạch Nham nhiều nhất cũng dùng kiếm hộ thân chưa bao giờ làm nàng bị thương. Nhưng lúc này hắn bị làm sao vậy? Ánh mắt kia giống như chưởng quầy Ly thiếu hắn một mạng vậy, chưa biết lúc nào sẽ rút bảo kiếm ra.

Tòng Tổ bắt giác lùi hai bước, giữa Bạch Nham và chưởng quầy Ly nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, không khí kỳ lạ như thế bỗng nhiên làm cho Tòng Tổ cảm thấy da đầu run lên, hắn có nên đi ra ngoài mua thêm ít đồ nữa không đây?

Đang lúc Tòng Tổ không biết làm sao, Bạch Nham bỗng nhiên mở miệng nói với chưởng quầy Ly: “Nàng đi theo ta.” Dứt lời liền xoay người đi vào gian phòng nhỏ cũ nát.

Chưởng quầy Ly ngây ngốc đi theo, trong lòng bồn chồn. Chẳng lẽ sau khi nàng đi đã xảy ra chuyện gì sao? Sao hắn lại có thái độ này? Nàng không hiểu, giờ khắc này trong lòng Bạch Nham hận chính mình đến mức nào. Biết rõ nàng hay xúc động làm vậy lại luôn hòa theo nàng. Mỗi khi nàng bị thương hắn rất đau lòng

nhưng lại không ngăn nàng từ trước, che chở nàng. Hắn chỉ có thể đứng một bên hận không thể thay nàng bị thương thay nàng đổ máu thay nàng chịu khổ!

Chưởng quầy Ly vừa bước vào phòng, Bạch Nham lập tức giăng một kết giới, ngăn cách trong phòng ngoài phòng. Hành động này càng khiến cho chưởng quầy Ly bất an. Hắn bỏ lớp ngụy trang lão đạo sĩ, ánh mắt nhìn chưởng quầy Ly càng thêm sắc bén.

“Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì à?” Chưởng quầy Ly thử hỏi.

Bạch Nham nhìn nàng, vô cùng nghiêm túc nói: “Cho ta xem vết thương trên vai nàng.”

Chưởng quầy Ly mỉm cười, nói: “Thương ngoài da thôi, có gì đẹp mà xem. Qua vài cái canh giờ cả sẹo cũng không còn, không cần lo lắng.”

“Để cho ta xem.” Bạch Nham bình tĩnh lặp lại.

“Thật..... Thật sự không sao đâu.” Chưởng quầy Ly tay trái không tự chủ nhẹ nhàng đặt lên vai phải bị thương, lùi về sau một bước.

Bạch Nham nhìn nàng chăm chăm, bước tới gần nàng, thừa lúc chưởng quầy Ly không chú ý dùng định thân chú cố định nàng.

Chưởng quầy Ly không thể tin trọn tròn mắt, Bạch Nham dám dùng thi định thân chú với nàng?! Hắn muốn làm gì?!

Bạch Nham tới gần chưởng quầy Ly, ngón tay chỉ lướt nhẹ qua đầu vai nàng lại giống như một lưỡi dao sắc bén xẹt qua, áo chưởng quầy Ly từ chỗ rách trên cổ áo trượt xuống, lộ ra vai phải bị thương. Động tác mềm nhẹ đó không chỉ xé rách áo chưởng quầy Ly đồng thời cũng phá giải thuật che mắt của nàng.

Đầu vai vốn trắng nõn như tuyết giờ phút này loang lổ máu. Ba vết trảo vừa sâu vừa dài xé rách da thịt khắc vào xương vai, làm tổn thương mấy kinh mạch, da thịt chung quanh miệng vết thương đã đổi màu, biến thành màu xanh thẫm. Trên móng vuốt của Bạch Bạch có khí độc, chưởng quầy Ly không chỉ bị thương da thịt, kinh mạch cùng xương cốt, mà còn vì không xử lý kịp thời để khí độc xâm nhập vào máu.

Bạch Nham cắn răng siết chặt tay, sắc mặt trắng xanh. Không ngờ lại bị thương đến mức này, lại bị thương đến mức này! Sao có thể bị thương đến mức này! Nàng còn dám cười nói chỉ là vết thương da thịt, qua vài canh giờ có thể khỏi hẳn, bị thương như vậy mà nàng còn định cố gắng chịu đựng?! Nàng là quá coi thường Bạch Bạch hay là đánh giá quá cao bản thân?! Không để ý đến cánh tay của mình chút nào sao?!

Chưởng quầy Ly thấy sắc mặt Bạch Nham cực kém, còn không nói gì, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Vết thương quả thật hơi nặng một chút, nhưng nàng còn chịu được, khí độc từ móng vuốt của Bạch Bạch chưa đủ để lấy mạng nàng. Nàng vốn định trở về rồi nghỉ ngơi một lát, gạt Bạch Nham tự chữa thương. Không ngờ hắn lại dùng định thân chú cố định nàng, trực tiếp xem vết thương của nàng, còn dùng vẽ mặt rất khó coi, hung hăng trừng nàng như vậy. Chưởng quầy Ly không nổi ánh mắt đỏ của Bạch Nham, bị hắn nhìn như vậy trong lòng nàng có hơi sợ hãi.

Bạch Nham vươn tay chạm lên miệng vết thương trên vai chưởng quầy Ly, lòng bàn tay chậm rãi trào ra cảm giác mát lạnh thấm vào miệng vết thương của nàng, dần dần tiêu trừ khí độc trên móng vuốt của Bạch Bạch. Bạch Nham là thủy linh thuần khiết, là Ưng Long duy nhất, năng lực của hắn rất cuộc đến mức nào thật ra chưởng quầy Ly cũng biết rất ít. Cách chữa thương này là sau khi chịu cực hình Thần Diệt, trốn ở trong núi Đại Tuyết để bảo vệ tính mạng hắn tự mình tìm ra. Dùng linh lực của hắn hóa thành thủy khí có thể gia tăng tốc độ khép miệng ngoại thương, mà linh khí thuần khiết của hắn không chỉ có thể giải độc còn có thể tinh lọc tất cả, dùng để chữa thương rất tốt.

Vết thương trên vai chưởng quầy Ly dần dần khép lại, cho đến khi vết thương dần dần nhạt đi không nhìn thấy nữa, Bạch Nham mới thu tay, thở dài giải định thân chú cho chưởng quầy Ly.

Cuối cùng cũng có thể động đây có thể nói chuyện, nhưng chưởng quầy Ly không biết nên nói cái gì. Nếu bình thường, có phải nàng nên chửi ầm lên không? Mắng Bạch Nham dám dùng chú với nàng? Nhưng thân sắc Bạch Nham bỗng nhiên trở nên ảm đạm, không hung hăng trừng nàng nữa, trong mắt chứa đầy thương tiếc buồn bã, khiến chưởng quầy Ly càng chột dạ hoảng hốt.

Spoil: Chương sau first kiss cuối cùng cũng chờ được đến ngày này

42. Chương 42: Chỉ Yêu Nàng

Chữa thương cho chưởng quầy Ly khiến Bạch Nham hao phí không ít linh lực, sau khi giải định thân chú, hân thở hắt ra một hơi hỗn hển suy sụp ngồi xuống, cuối cùng cũng không mở miệng nói câu nào.

Chưởng quầy Ly cũng sốt ruột cả để ý sửa sang lại quần áo mình, chỉ ngơ ngác nhìn Bạch Nham, suy đi tính lại mới chậm rãi nói một tiếng: “Cám ơn.”

Ba trăm năm, từ lúc gặp nhau cho tới bây giờ, số lần chưởng quầy Ly nói cám ơn có thể đếm được trên đầu ngón tay. Trước kia cho dù Bạch Nham vì nàng làm chuyện gì nàng cũng coi như đương nhiên, thường xuyên hà khắc yêu cầu Bạch Nham làm cái này cái kia, vô duyên vô cớ lại thích soi mói hân, nhưng lúc này nàng thật sự không biết phải nói thế nào, làm thế nào nữa.

Dường như từ sau khi Bạch Nham cho nàng xem thần thức của hân, quan hệ giữa bọn họ liền thay đổi, trở nên lạ lẫm. Nàng cứ nghĩ nàng có thể đối xử với hân bình thường như trước, âm ỉ tranh cãi với hân, nghĩ Bạch Nham cũng sẽ đối xử với nàng giống như trước, nhưng bây giờ..... tình trạng này là sao vậy? Nàng không khỏi suy nghĩ, nếu như là trước kia, Bạch Nham có lo lắng cho vết thương của nàng như vậy không? Không nghĩ thì thôi, một khi đã nghĩ, trong lòng chưởng quầy Ly lại nặng nề thêm một phần.

Lần trước nàng tự ý lấy thân làm mồi nhử tiêu diệt nữ Bạt cũng bị rất nặng thương, nàng lừa Bạch Nham đến Lộc Đà Phong dùng Tinh nguyên của nữ Bạt chữa thương cho nàng. Lần đó Bạch Nham cũng phát hỏa với nàng. Nàng còn nhớ rõ bộ dáng tức giận đến phát run của Bạch Nham khi đó. Hân tức giận chất vấn nàng, nhưng cuối cùng hân vẫn cởi bỏ tầng phong ấn thứ bảy trên người nàng, ôm nàng vào trong lòng thật cẩn thận nhẹ nhàng trấn an nàng, dù nàng dùng tên Hỏa Vũ tấn công hân, hung hăng cắn hân cho hả giận. Thật ra Bạch Nham vẫn rất cưng chiều nàng quan tâm nàng, trong lòng chưởng quầy Ly biết thế, cho nên nàng mới dám lặp đi lặp lại nhiều lần bắt nạt hân, bởi vì nàng biết hân sẽ bao dung nàng.

Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Nham đến giật mình xuất thần, giống như định thân chú còn chưa được cởi bỏ vậy. Nàng không nhúc nhích si ngốc nhìn Bạch Nham, trong lòng suy nghĩ dâng lên giống như cuồng phong cuộn cuộn quần lấy tầng tầng sóng biển không thể bình tĩnh nổi.

Bắt đầu từ khi nào thì nàng không thể coi hân như kẻ địch, coi bắt nạt hân là chuyện thú vị nhất? Bắt đầu từ khi nào thì nàng không thể chịu được hân luôn bảo vệ một cô gái khác luân hồi, tùy ý bốc hỏa, không ngừng dùng lời nói châm chọc khiêu khích hân? Bắt đầu từ khi nào thì nàng để ý đến vẻ mặt của hân, buồn vui của hân đều trở thành bồi hồi khúc mắc trong lòng nàng?

Lại bắt đầu từ khi nào thì Bạch Nham dung túng nàng đến mức này, lo lắng cho nàng đến mức này?

Lúc ban đầu, chưởng quầy Ly, Bạch Nham cùng Đỗ Tuyền không phải vì kiềm chế lẫn nhau mới có thể chung sống hoà bình sao? Chưởng quầy Ly không chế được linh nguyên Đỗ Tuyền, Bạch Nham gài phong ấn nguyên thần trên chưởng quầy Ly, linh nguyên của Đỗ Tuyền giúp Bạch Nham chữa thương nhờ vậy Bạch Nham mới có thể sống sót. Sau khi Đỗ Tuyền ứng kiếp, hoàn toàn hóa nhập linh nguyên vào nguyên thần, chưởng quầy Ly từng có một khắc cực kỳ sợ bọn họ không thể tiếp tục sống những ngày như xưa được nữa. Một khắc kia giống như cả người rơi vào hồ băng ngàn thước, sợ hãi lạnh vào tận xương làm cho người ta hít thở không thông.

Năm trăm năm trước, khi biết tin Mạc Trúc Tuyết chết, có phải Bạch Nham cũng có cảm giác sợ hãi như vậy không? Nếu có một ngày, nàng rời đi, biến mất hoặc là hồn bay phách tán, có phải Bạch Nham cũng có cảm giác sợ hãi như vậy không?

Bạch Nham ngồi ở đó giống như một pho tượng Phật ngồi thiền, dường như hân không nghe thấy một tiếng cám ơn của chưởng quầy Ly, chỉ chậm rãi dời ánh mắt sang chỗ khác. Hân cùng đau trong ánh mắt cũng

dần dần biến mất chỉ còn lại vô hạn cô đơn vô hạn khổ sở dưới đáy mắt, không hề chú ý tới chướng quây Ly đang suy nghĩ miên man.

Cho đến khi chướng quây Ly lại mở miệng.

“Bạch Nham, huynh còn yêu Mạc Trúc Tuyết sao?”

Bạch Nham hơi ngẩng đầu nhìn chướng quây Ly, hàng lông mày nhíu lại, sao nàng lại hỏi như vậy?

“Bạch Nham, huynh yêu ta sao?”

Ngàn năm đạo hạnh, cho đến tám trăm năm trước nàng mới hiểu được một chữ ‘tình’ này. Cũng vì đã hiểu một chữ vô cùng đơn giản như vậy, nàng gần như mất đi tất cả, bởi vì có yêu mới có hận có đau có hối. Vết thương sâu sắc như vậy, nàng không muốn trải qua lần thứ hai, không muốn lại mất đi một lần nữa. Nàng luôn cho rằng chỉ cần không động tình sẽ không có lần thứ hai, từ nay về sau nàng có thể sống thật tiêu sái thật tự tại. Bạch Nham cũng nên giống như vậy, vì yêu mà bị hủy ngàn năm đạo hạnh, bị cực hình Thần Diệt, làm mất danh dự của long tộc, kết quả cũng chẳng được gì. Bị thương đầy mình như vậy, làm sao còn dám thử lại lần thứ hai?

Nhưng chính nàng cũng như lúc vừa biết yêu, động tình là không tự chủ được. Có lẽ ba trăm năm quá dài, nàng không nhớ rõ tại sao mình lại rung động trước Bạch Nham. Bạch Nham ngày thường luôn mang vỏ bọc lão đạo sĩ làm sao có thể khiến nàng thích hắn? Là lúc hắn ngẫu nhiên đến thánh khai hoa nở nhụy thổi tiêu tay áo nhẹ bay sao? Là lần hắn kéo nàng lên lên Cửu trọng thiên trên đũa Nguyệt Lão sao? Là hắn thường xuyên giả thần giả quỷ lừa một ít chuyện vui xung quanh về đồ nàng sao? Hay là lần hắn lặng lẽ cùng nàng ngồi trên Ngọc Môn Quan bấy ngày sao?

Tình yêu là một loại độc, một loại độc không có thuốc giải. Nó sẽ theo mạch máu lan ra toàn thân mà chính ta cũng không biết. Khi nó xâm nhập vào xương tủy xâm nhập vào linh hồn, ta chỉ có thể cam chịu. Nó sẽ lan tràn trong thân thể ta, nảy mầm nở hoa trong lòng ta, hấp thụ máu và nước mắt của ta làm chất dinh dưỡng nuôi nó phát triển rực rỡ đẹp đẽ. Cho đến một ngày, bỗng nhiên độc phát, mạch máu nứt vỡ, tan nát cõi lòng, chỉ có thể rơi lệ hoặc vui vẻ chịu đựng.

Giọng chướng quây Ly run nhẹ, hai câu hỏi đơn giản lại giống như vấn đề khó trả lời nhất trong trời đất tam giới mấy vạn năm, cũng là vấn đề khó hỏi ra miệng nhất.

Thời gian dường như đột nhiên ngưng lại, chướng quây Ly bối rối tránh ánh mắt Bạch Nham, tay trái bất giác nắm chặt trước ngực. Nàng không biết mình đang chờ mong một đáp án khẳng định hay là đang hy vọng Bạch Nham cắt đứt tham vọng không chính đáng của nàng.

Bạch Nham sững sờ rất lâu cũng không hoàn hồn lại được. Chướng quây Ly vừa mới hỏi hắn, hắn có yêu nàng hay không đúng không? Không phải hắn nghe lầm đúng không? Không phải hắn quá mệt mỏi mà sinh ra ảo giác đúng không?

Không nghe thấy Bạch Nham phát ra bất cứ âm thanh nào chứ đừng nói đến đáp lại, chướng quây Ly vừa thẹn vừa vội, sinh ra một loại cảm giác vô cùng xấu hổ. Nàng định xoay người chạy ra khỏi phòng, lại quên mất Bạch Nham sớm giăng kết giới, ngay cả khung cửa nàng cũng không sờ tới được.

Chướng quây Ly quýnh lên, tự khấp quyết muốn phá kết giới của Bạch Nham, lúc này mới khiến Bạch Nham bừng tỉnh khỏi đồng suy nghĩ hồ đồ hỗn loạn.

Bạch Nham đứng dậy bước dài đến bên cạnh chướng quây Ly, giữ chặt cổ tay đang định khấp quyết của nàng.

“Nàng vừa hỏi ta cái gì?” Bạch Nham hỏi.

“Hỏi cái gì mà hỏi, buông tay, thả ta ra ngoài!” Chướng quây Ly xấu hổ đến mức hai tai đỏ ửng, vậy mà Bạch Nham còn muốn nàng hỏi lại một lần, định lấy nàng ra để đùa giỡn sao?!

“Không thả, không buông tay, lại càng không thả nàng đi ra ngoài.” Tay Bạch Nham hơi dùng chút lực kéo cả người chướng quây Ly lại, buộc nàng đối mặt với hắn, nghiêm túc hỏi, “Vừa rồi, nàng hỏi ta có yêu nàng không? Có đúng không? Nàng vừa mới hỏi vậy, đúng không?”

Sao có thể thả nàng! Hắn sẽ không buông tay, lúc này đây cho dù thế nào cũng sẽ không buông. Năm trăm năm trước hắn sai lầm quá nhiều, cứ nghĩ rằng bỏ lỡ kiếp này có thể dùng kiếp sau bù lại. Mạc Trúc Tuyết còn có kiếp sau, kiếp sau nữa, đời đời kiếp kiếp, nhưng chưởng quầy Ly không có. Nếu lúc này hắn bỏ lỡ, vậy sẽ vĩnh viễn bỏ lỡ nàng. Hắn sao có thể chịu đựng được!?

Chưởng quầy Ly giằng cổ tay bị Bạch Nham cầm chặt, nhưng hoàn toàn không thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn chỉ có thể hung hăng đáp :“Đúng vậy đúng vậy, ta hối! Nếu huynh không muốn trả lời, ta cũng không ép. Bây giờ có thể thả.....”

Bàn tay ấm áp của Bạch Nham nhẹ nhàng ôm lấy hai má chưởng quầy Ly, nâng khuôn mặt đang cúi thấp của nàng, bắt nàng nhìn thẳng vào hắn. Vừa chạm đến ánh mắt Bạch Nham, trong đầu chưởng quầy Ly chỉ còn lại hỗn loạn, không nói được thành lời.

Ánh mắt Bạch Nham nhìn nàng thực phức tạp, có vài phần quyến luyến, có vài phần kích động, có vài phần khản trương, còn có vài phần bối rối.

Chưởng quầy Ly hoảng hốt, nàng không chịu nổi bị hắn nhìn chằm chằm như vậy. Mỗi một ánh mắt hôm nay của hắn đều khiến nàng không chịu nổi, bất giác muốn rời khỏi phòng, bất giác muốn rời khỏi ánh mắt của Bạch Nham, bất giác muốn tránh khỏi độ ấm trong lòng bàn tay Bạch Nham, bất giác muốn gạt tay hắn ra.

Mới giây khỏi tay Bạch Nham, còn chưa kịp lùi về sau đã bị Bạch Nham đuổi tay ôm lấy eo nàng, kéo nàng lại. Lúc này hắn kéo nàng lại càng gần, gần đến mức không còn khoảng cách.

Bạch Nham ôm chặt nàng, nâng mặt nàng lên, ở đôi môi anh đào hé mở của nàng đặt xuống một nụ hôn. Nhẹ nhàng chạm lên môi nàng, chậm rãi ma sát, khiến cho hô hấp của nàng hòa vào hô hấp của hắn, tựa như làm cho sinh mệnh của nàng hòa vào sinh mệnh của hắn. Hắn sẽ không buông nàng, tuyệt đối không.

Phía sau đầu cần dùng ngôn ngữ, đầu cần Bạch Nham trả lời, chưởng quầy Ly đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người, bối rối không biết làm sao. Nàng áp chặt vào trong lồng ngực hắn, nhịp tim, hô hấp, nhiệt độ cơ thể của hắn đều quá chân thật. Nụ hôn của hắn thâm tình, dịu dàng lại lưu luyến không rời như vậy, cho dù đây chỉ là một giấc mơ cũng đủ khiến cho nàng mê say, hưởng chi là thật. Trong lòng có một chút cảm giác ê ẩm trào ra, dần dần trở nên ngọt ngào, càng ngày càng đậm càng ngày càng tinh tế, cho đến khi toàn bộ trái tim bị lấp đầy không thể chứa thêm thứ gì khác.

Tách khỏi môi nàng một hai tấc, Bạch Nham nhẹ giọng nói:“Nàng hỏi ta có yêu nàng hay không, ta yêu nàng.”

Là bao nhiêu năm trước, đã từng có người cũng nói với chưởng quầy Ly “Ta yêu nàng”. Khi đó nàng đã cười, cười đến không tìm không phổi. Khi đó nàng không hiểu những lời này sâu sắc nghiêm túc đến mức nào. Nàng cảm giác được niềm hạnh phúc khi được yêu nhưng lại không biết quý trọng không biết hưởng thụ, cuối cùng khi bị kịch ập đến, hối hận cũng không kịp.

Giờ khắc này, tim chưởng quầy Ly đập rối loạn thành thịch như đánh trống, kinh ngạc nhìn Bạch Nham. Môi hắn cong lên một độ cong rất đẹp, dựa vào nhau gần như vậy, chưởng quầy Ly có thể thấy rõ ràng, không riêng gì khóe môi, ngay cả khóe mắt cũng cong cong xinh đẹp, đẹp đến nỗi khiến nàng thẹn thùng đỏ mặt.

Bạch Nham cười to hơn, nhẹ nhàng hạ xuống một cái hôn, nói:“Nàng hỏi ta có còn yêu Tuyết Nhi hay không, ta không yêu. Từ rất lâu rất lâu đã nghĩ thông suốt, không yêu.”

“Vậy vì sao huynh vẫn bảo vệ nàng ta?” Chưởng quầy Ly thốt lên hỏi, đây là khúc mắc trong lòng nàng, nếu không thể coi nàng sẽ không tin hắn thực sự yêu nàng.

“Ha ha,” Bạch Nham cười khê,“Ta nghĩ nàng thông minh như thế, lẽ ra phải sớm hiểu được rồi chứ.”

“Hiểu được cái gì?”

“Ta bảo vệ Tuyết Nhi chuyển thế, không phải vì còn yêu nàng ấy, mà vì đá Vô Sắc trên người nàng ấy.” Bạch Nham thở dài một tiếng, nói,“Có lẽ vừa mới bắt đầu, ta đối với nàng vẫn không từ bỏ, vẫn có quyến luyến, có tự trách cũng có chấp niệm. Nhưng hôm nay đã hoàn toàn không có, bảo vệ nàng ấy chuyển thế

chỉ vì đá Vô Sắc mà thôi, chỉ thể mà thôi.”

43. Chương 43: Thất Tinh Thiên Lô Trận

Bạch Nham ôm chặt chưởng quỳ Ly nửa khắc không chịu buông tay, nói câu nào cũng ghé sát vào bên mặt nàng mà nói, làm đầu nàng hoàn toàn hỗn loạn không có cách nào suy nghĩ.

“Huynh buông ra trước đã nào.” Chưởng quỳ Ly muốn đẩy Bạch Nham ra, thử hai lần đều vô dụng.

“Không buông.” Bạch Nham lại nhẹ nhàng hôn lên khóe môi chưởng quỳ Ly một cái.

Chưởng quỳ Ly xưa nay biết Bạch Nham vô lại, nhưng không ngờ rằng hắn lại vô lại như thế, lần này để hắn chiếm hết tiện nghi mất rồi.

“Nói chuyện đứng đắn, huynh buông ra đã.”

Bạch Nham lắc đầu: “Có chuyện gì đứng đắn cần nói ngay bây giờ sao?”

Chưởng quỳ Ly liếc trắng mắt, hỏi: “Đá Vô Sắc còn ở trong cơ thể Mạc Trúc Tuyết? Vì sao huynh không sớm thu hồi lại?”

“Nếu ta thu hồi, nàng ấy không thể sống.....”

“Thế không phải là huynh còn tình cảm với nàng ta sao!?” Chưởng quỳ Ly tức giận nói.

Bạch Nham cười khê, nhìn nàng ghen tuông cực kỳ thích, nở nụ cười một hồi lâu mới giải thích: “Đá Vô Sắc một khi được lấy ra thiên đình sẽ cảm nhận được linh khí của đá Vô Sắc, tất nhiên sẽ phải người đến hạ giới thu hồi. Đến lúc đó nàng bảo ta trốn sao bây giờ? Nàngỡ để ta bị bắt về, chịu hình lần nữa sao?”

Mặt Chưởng quỳ Ly đỏ lên, sắc giọng: “Không phải huynh gieo gió gặt bão sao? Giờ lại trách ta à?!”

“Ta nào dám.” Bạch Nham cười hỏi, “Chuyện đứng đắn của nàng hỏi xong chưa?”

“Cái gì?” Hắn hỏi như vậy là có ý gì?

Bạch Nham cười đến tà mị, ôm chặt nàng vào trong lòng, cúi đầu hôn lên môi chưởng quỳ Ly, nụ hôn thật dài, không biết qua bao lâu hắn mới buông ra một ít.

Chưởng quỳ Ly lúng túng nói: “À..... này, Bạch Bạch nói cho ta biết chuyện xảy ra trên núi tuyết Tây Lĩnh.....”

Nụ hôn của Bạch Nham lại một lần nữa thành công che miệng chưởng quỳ Ly lại, cắt đứt lời nàng. Thật vất vả cho chưởng quỳ Ly có một cơ hội hít thở, hắn lại cười nói: “Ở thời điểm không đứng đắn không thích hợp nói chuyện đứng đắn, nàng thấy có phải không?”

Không đợi chưởng quỳ Ly hoàn hồn, nàng lại cảm nhận được đôi môi Bạch Nham. Khê hôn hay hôn sâu đều đã không thể thỏa mãn hắn, hắn muốn càng nhiều càng nhiều, muốn toàn bộ của nàng, tất cả của nàng.

Bàn tay không an phận của Bạch Nham làm tim chưởng quỳ Ly đập mạnh, nhưng lại không nói được gì: “Ừm ừm..... a.....”

Tông Tổ còn bị bọn họ bỏ lại trong sân, tuy rằng Bạch Nham đã giăng kết giới, nhưng thế này..... cũng quá không ổn. Chưởng quỳ Ly hoàn toàn không thể ngờ Bạch Nham lại nóng vội, mất kiểm chế như vậy. Mà chính nàng thì sao, tuy là vừa then thùng vừa xấu hổ lại vừa lúng túng, nhưng cũng vẫn nửa đẩy nửa dựa vào hắn. Nếu nàng thực sự không muốn đã sớm ra tay dạy dỗ Bạch Nham một trận, chứ sao có thể giống như con mèo làm nũng thế này.

Trong lúc hoảng hốt chưởng quỳ Ly cảm thấy như mình đang nằm mơ, Bạch Nham xưa nay không nóng không lạnh lại đột nhiên như đổi tính, trở nên bá đạo, vô lại. Bình thường hắn rất hay dối nói, sao nàng có thể khinh địch dễ tin hắn như vậy?!

“Buông, buông, buông ta ra đã.” Lúc này Chương quỳ Ly thật sự dùng sức, cuối cùng cũng đẩy được Bạch Nham ra khoảng nửa cánh tay, nhưng tay hắn vẫn ôm eo nàng không chịu buông ra.

“Lại có chuyện gì đứng đắn nhất định phải nói ngay bây giờ à?” Bạch Nham dường như bị chương quỳ Ly trêu đùa thành quen, lần này lợi dụng cơ hội trả thù nàng, càng khiến nàng mặt đỏ tai hồng hân hân càng cao hứng.

Chương quỳ Ly do dự một lát vẫn quyết định hỏi ra miệng: “Vì sao yêu ta? Tục ngữ nói một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Năm trăm năm trước huynh bị tội lớn như vậy, chịu nhiều khổ cực như vậy, sao huynh còn dám dễ dàng yêu một người khác? Nhớ đâu.....”

Chương quỳ Ly bỗng nhiên có chút ghen ngào, nàng không dám nghĩ, lại càng không dám nói ra miệng. Nàng và Bạch Nham trước kia đều đã làm rất nhiều chuyện hoang đường liêu lĩnh. Nhớ có một ngày Bạch Nham bị Thiên đế bắt về Cửu trọng thiên. Nhớ nàng ma tính nặng nề lại nhập ma đạo thị sát thành cuồng..... Nhớ.....

“Nhớ cái gì?” Bạch Nham dịu dàng nói, “Cùng lắm là chịu cực hình Thần Diệt bị hủy thần hình mà thôi.”

Bị hủy thần hình mà thôi?! Hắn bị tra tấn một trăm năm, nay còn không biết sợ sao?!

Bạch Nham nhìn vẻ mặt hoảng sợ của chương quỳ Ly, không khỏi cười rộ lên, dịu dàng nói: “Đúng là chịu qua hình mới biết sợ, mới càng hiểu được cho dù là thiên thần cũng có ngày phải chết. Ta mặc dù tham sống sợ chết nhưng cũng không muốn phải cô đơn sống tiếp trăm năm ngàn năm nữa. Tịch mịch có đôi khi càng làm cho ta sợ hãi hơn cực hình Thần Diệt. Có người cùng ta vượt qua ba trăm năm, là quãng thời gian ta sống dễ chịu thỏa mãn nhất, ta luôn muốn có thể tiếp tục sống như vậy. Nàng thì sao? Hay là muốn đẩy ta đi sao?”

Hai tay Chương quỳ Ly đặt trên ngực Bạch Nham dần siết chặt túm lấy quần áo của hắn. Nàng sợ độc, sợ mình không còn gì, sợ khi tỉnh tưởng say, khi mơ lại rơi lệ. Nàng dựa vào lòng Bạch Nham, khẽ thì thào một câu Bạch Nham không nghe rõ.

“Nếu vậy, ta sẽ cùng huynh chịu hình.”

Bạch Nham hạnh phúc lại ôm chặt chương quỳ Ly vào lòng, vui vẻ cười nói: “Nàng hỏi ta vì sao lại yêu nàng, ta vừa rồi có nghĩ nhưng lại không nghĩ ra được, này vấn đề ta có thể không trả lời được không?”

Chương quỳ Ly chôn mặt ở ngực hắn, cười khẽ. Đáp án nàng muốn không phải Bạch Nham, mà là chính nàng. Cho dù Bạch Nham vì lý do gì lại yêu nàng đều đã không quan trọng, nàng đã quen những ngày có Bạch Nham ở bên cạnh, đã không thể cự tuyệt ôm ấp của hắn, thỉnh yêu của hắn, ngọt ngào của hắn, đã không thể đẩy hắn rời xa, chỉ có thể thương hắn yêu hắn.

Trong phòng hai người triền miên như keo như sơn, trong viện Tông Tổ lại khó hiểu không biết làm sao, càng đợi càng nóng lòng.

Đêm đã khuya, gió cũng lạnh, may mà Tông Tổ mua không ít đồ chống lạnh về. Chính mình khoác một cái chăn lông ngồi ở bên đống lửa, thỉnh thoảng liếc nhìn vào căn phòng ọp ẹp kia một cái, liên thanh thở dài tiếp tục ngồi chờ.

Ban đêm yên tĩnh, chân trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng sấm nặng nề vang dội, khiến Tông Tổ ngẩng đầu nhìn về nơi xa. Ngay sau đó lại là tiếng sấm cùng ánh chớp chói lòa chiếu sáng cả nửa bầu trời.

Bạch Nham và chương quỳ Ly đều có cảm giác cực kỳ nhạy bén, hướng chỉ là sét đánh. Hai người trong phòng đồng thời nhíu nhíu mày trao đổi ánh mắt.

Bạch Nham cởi bỏ kết giới, chương quỳ Ly vừa định đi ra ngoài, bỗng nhiên dừng bước, mặt giận tái đi dùng giọng điệu ra lệnh với Bạch Nham: “Đi tìm quần áo đến cho ta thay.”

Bạch Nham lúc này mới phát hiện quần áo trên người chương quỳ Ly từ chỗ cổ áo bị hắn xé đã rách toạc ra, lộ cả bên vai phải, trên da còn có rất nhiều vết máu, nhìn bề ngoài không chịu nổi. Hắn vội gạt đầu, bước ra khỏi phòng trước.

Tông Tổ thấy Bạch Nham đi ra, vội vàng chạy lại, vừa định mở miệng hỏi lại bị Bạch Nham đoạt trước.

“Tiểu sư phụ có mua quần áo con gái về không?”

“Hả?” Quần áo? Bạch Nham và chương quỳ Ly ở trong phòng lâu như vậy, vừa ra đã hỏi hần quần áo con gái, cái này.....

Bạch Nham giải thích:“Vai Chương quỳ Ly bị thương, quần áo bị nhiễm máu. Vừa rồi là dùng thủ thuật che mắt không cho người nhìn ra thôi, nhưng quần áo thực sự không mặc lại được nữa.”

“À à,” Tòng Tổ gật đầu, nói,“Ta có mua chút quần áo về, nhưng không biết có hợp hay không.”

Tòng Tổ quả thật mua rất nhiều quần áo về, nhưng hần là đàn ông còn là hòa thượng làm sao biết các chọn quần áo phụ nữ, cho nên chỉ tùy ý chọn vài bộ hần cảm thấy không tệ, nhưng to nhỏ đủ cả. Bạch Nham chọn một bộ màu hồng thêu hoa đào nhỏ vừa đáng người chương quỳ Ly cho nàng mặc.

Chương quỳ Ly đổi quần áo không mất nhiều thời gian, tiếng sấm ở phía chân trời càng ngày càng dày nhưng không thấy một giọt mưa nào. Trong lòng Tòng Tổ bắt đầu có chút nghi hoặc .

“Đạo trưởng, trời sắp mưa sao?” Tòng Tổ hỏi.

Bạch Nham lắc đầu:“Không phải sắp mưa, là cửa thành Phong Đô mở ra.”

“Hả?!” Tòng Tổ trong lòng không khỏi hoảng hốt. Cửa thành Phong Đô do con rối binh gác, là hần chính mắt nhìn thấy. Cửa thành Phong Đô mở tức là có chuyện sắp xảy ra đúng không?

“Chúng ta đi nhìn xem.” Chương quỳ Ly thay xong quần áo từ trong phòng đi ra, nói.

Bạch Nham gật đầu, một tay kéo Tòng Tổ dẫn hần đứng lên mây bay đi, chương quỳ Ly không biết từ khi nào đã ở bên cạnh bọn họ.

Trong rừng cây Ngoài thành yêu khí tràn ngập quanh quẩn, sương đen dày đặc gần như không nhìn thấy được cả mũi chân mình.

Tòng Tổ vừa vào trong rừng liền bị xông ho sặc sụa, chương quỳ Ly đưa cho hần một viên thuốc nhỏ, có mùi thơm ngát thoang thoảng, sau khi ăn vào lập tức cảm thấy thoải mái hơn.

“Đây là thuốc gì, sao lại hữu hiệu như vậy?” Tòng Tổ hỏi.

Chương quỳ Ly đáp:“Ta mở tiệm quan tài cũng không chỉ một thời gian ngắn, sẽ phải tiếp xúc với người chết. Thuốc này đặc chế để ngăn ngừa thi hần hủ khí, đối với yêu khí chương khí cũng có chút hữu dụng, nhưng tác dụng không lâu. Lát nữa nếu người thấy khó chịu thì nói cho ta biết.”

“Đa tạ chương quỳ Ly.”

Ba người đi trong rừng không bao lâu, lại thấy tia chớp liên tiếp lóe lên. Lúc này sấm sét như mưa chỉ tập trung vào một chỗ. Vài tia chớp cùng giáng xuống xé tan màn sương đen dày đặc trước mặt, là cảnh tượng kỳ lạ Tòng Tổ chưa bao giờ thấy.

“Thất Tinh Trận?” Chương quỳ Ly thốt ra.

Tòng Tổ khó hiểu hỏi:“ Thất Tinh Trận là gì?”

Chương quỳ Ly đáp:“Là một sát trận trong bí điển Thượng cổ, do bảy người tạo thành, lấy pháp quyết dẫn thiên lôi vào trận. Bảy người pháp lực càng mạnh dẫn thiên lôi càng mạnh. Nếu bảy người này đều có đạo hạnh thượng tiên, vậy trận này có uy lực có thể giết thần diệt ma. Ta không biết trên đời còn có người dùng loại trận pháp này đây.”

Thất Tinh Trận quả thật rất mạnh, nhưng cũng rất bá đạo. Trong bảy người bày trận chỉ cần có một người đạo hạnh không đủ thì rất dễ có khả năng không khống chế được thiên lôi. Chẳng những không giết được yêu ma trong trận còn có thể liên lụy đến đồng bạn đang bày trận bị thiên lôi đánh ngược lại. Thất Tinh Trận này cũng bị liệt vào cấm thuật, nhân gian ít có người biết.

Bạch Nham tiếp lời nói:“Xem ra đạo trưởng Minh Dục sẽ dùng.”

“Ý đạo trưởng ý là trận pháp này do nhóm đạo sĩ Huyền Tôn giáo bày ra? Sấm sét vừa rồi cũng do bọn họ đưa tới ?”

“Nếu không phải bọn họ, đất Thục này tìm đâu ra người bày trận.” Bạch Nham nhíu mày, vẻ mặt khó chịu. Chương quỳ Ly nhìn hẩn một cái, trong lòng cũng có dự cảm không tốt.

Tòng Tổ có thể hiểu loáng thoáng nguyên nhân sắc mặt Bạch Nham và chương quỳ Ly không tốt. Nếu Thất Tinh Trận mạnh như họ nói, mà đạo sĩ Huyền Tôn giáo phải bày ra sát trận như vậy, chứng tỏ bọn họ gặp phải yêu ma vô cùng mạnh.

p/s: anh đúng là bạch nham nhỏ... nhưng mà ta thích

44. Chương 44: Ai Thắng Ai Mất

Bụi sương mênh mông, luồng gió yêu ma thổi bốn phía. Cách đó không xa là những ánh chớp sáng lòa không ngừng giáng xuống, bụi đen yêu khí cuộn cuộn nổi lên như ốc xoáy, mùi mực rữa phả vào mặt mang theo tiếng quỷ khóc bén nhọn thê lương, làm cho toàn thân Tòng Tổ nổi da gà, kinh hãi không thôi.

Năng lực cảm nhận của Bạch Nham và chương quỳ Ly đều mạnh hơn Tòng Tổ trăm ngàn lần, cho dù xung quanh ngập tràn yêu khí làm người ta ghê tởm cùng với tiếng gào khóc thảm thiết, bọn họ vẫn có thể nhận ra cách đó không xa rốt cuộc là cái gì khiến đạo sĩ Huyền Tôn giáo phải sử dụng đến sát trận như Thất Tinh Trận.

Tòng Tổ không nhận được ho khan hai tiếng, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Con rồi bình.” Bạch Nham nói, “Vừa rồi cửa âm ti mở rộng, con rồi bình đi ra rồi.”

“Con rồi bình?” Tòng Tổ hơi kinh ngạc, càng thêm nghi hoặc, “Con rồi bình không phải canh giữ ở cửa âm ti sao? Sao bỗng nhiên chạy ra?”

Đúng vậy, Thục còn chưa đủ loạn sao? Con rồi bình chỉ canh giữ ở trong âm ti, tám trăm năm chưa từng rời khỏi Phong Đô. Lần trước con rồi bình xuất hiện ở thế gian đã đưa tới một hồi tai họa đáng sợ, mạng mấy vạn người chôn trong biển máu, thi cốt không còn. Cảnh tượng đó nay nghĩ lại vẫn khiến chương quỳ Ly kinh hãi. Không biết lúc này sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Không trì hoãn lâu, Bạch Nham kéo Tòng Tổ nhảy lên, chưa đến một cái chớp mắt lại hạ xuống đất đứng ở ngoài Thất Tinh Trận. Có thể thấy rõ ràng bảy đạo sĩ mỗi người nghiêm túc thủ một phương, đều tự rút ra vũ khí, trong miệng niệm pháp quyết không ngừng. Trong Thất Tinh Trận sấm sét liên tiếp đánh xuống một đám sương mù tối như mực, mơ hồ có thể thấy được khô lâu bạch cốt giương nanh múa vuốt, giãy dụa cào xé, những tiếng quỷ kêu bén nhọn thê lương chồng chất không phân rõ rốt cuộc có bao nhiêu con rồi bình bị nhốt ở trong trận.

Chương quỳ Ly và Bạch Nham vội vàng nhìn lướt qua bảy người bày trận, ngoại trừ ba người Đường Phong còn có hai người chừng bốn mươi tuổi ăn mặc gọn gàng, lấy trường thương cùng kiếm làm vũ khí. Bảy Thất Tinh Trận cần bảy người, ngoài năm người này còn có hai lão đạo sĩ râu tóc hoa râm, mỗi người cầm một cây phát trần, pháp lực rõ ràng cao hơn đám người Đường Phong rất nhiều, trong miệng niệm pháp quyết dồn dập như chuông, ánh sáng phát ra từ vũ khí trong tay cũng rực rỡ hơn đám Đường Phong rất nhiều. Cho nên hai người đó ngồi ở vị trí hàng đầu trong Thất Tinh Trận, điều khiển trận pháp.

Bạch Nham vuốt râu, suy nghĩ một lát, thì thào nói: “Đây không phải hai lão bắt tử Minh Tịnh và Minh Trí sao, sao lại cũng đến đây?”

“Minh Tịnh và Minh Trí?” Chương quỳ Ly liếc mắt nhìn hai lão đạo sĩ râu bạc, nghi hoặc hỏi.

“Ừ, bọn họ là sư đệ của Minh Dục, là người có pháp lực đạo hạnh cao nhất Huyền Tôn giáo. Cùng vai phải lứa với Minh Dục còn một người tên Minh Giác, đều đã sắp tu thành tiên. Bốn người bọn họ bao gồm Minh Dục đều đã một hai trăm năm rồi không rời khỏi núi Vân Đài. Xem ra lúc này tình thế vô cùng nghiêm trọng, nếu không Minh Dục cũng không tập hợp đám đệ tử đến đây, ngay cả mấy lão già vai vế cao nhất này cũng mặc kệ Huyền Tôn giáo chạy tới Tây Thục này.”

Bạch Nham đang giải thích cho Tòng Tổ, bỗng nhiên vài tia sét mất khống chế không đánh thẳng vào trận mà đánh ra bốn phía. Một tia đánh trúng một gốc cây đại thụ to bằng hai người ôm ở ngoài trận khiến đại thụ gãy làm đôi. Một tia không làm bị thương ai chỉ đánh trúng mặt đất ẩm ướt để lại một cái hố to cháy đen. Một tia khác đánh thẳng vào một trong bảy người bày trận.

Ba người Bạch Nham hoảng hốt, người này còn chưa kịp hét ra tiếng đã tuyệt khí, làm cho tất cả mọi người khiếp sợ. Mà bảy trận còn lại sáu người tuy có hoảng có sợ nhưng không thể động đậy, pháp chú lạnh lạnh không thể ngừng.

Tòng Tổ còn chưa kịp nghĩ vì sao thiên lôi lại đánh chết một trong bảy người bày trận, chưởng quầy Ly cũng không kịp giải thích với Tòng Tổ, nàng chỉ thuận tay mang theo hắc nhệ nhàn hạ xuống bên người vừa chết. Chưởng quầy Ly ẩn Tòng Tổ còn đang kinh ngạc xuống, bắt hắc khoanh chân ngồi.

“Chưởng quầy Ly?!” Tòng Tổ chưa lấy lại tinh thần bỗng nhiên bị chưởng quầy Ly bắt vào trong Thất Tinh Trận, sợ hãi không nhỏ.

“Ngồi xuống, Thất Tinh Trận không thể thiếu người.....”

“Ta?!”

“Hai tay tạo thành chữ thập, lấy trì châu của ngươi ra, pháp chú ta niệm một câu ngươi lặp lại theo! Mau!” Chưởng quầy Ly vội vàng phân phó.

Chỉ mấy câu ngắn ngủi đã có thêm một tia sét giáng xuống. Tòng Tổ làm sao còn có thời gian phân tâm hỏi, chỉ tập trung nghe chưởng quầy Ly nói, cầm trì châu trong tay, lặp lại theo chưởng quầy Ly niệm pháp chú.

May mà chưởng quầy Ly đúng lúc kéo Tòng Tổ vào trong trận bổ sung chỗ thiếu, bằng không chờ thiên lôi giáng xuống Thất Tinh Trận tiếp, sáu người còn lại cũng khó tránh khỏi vận rủi bị thiên lôi đánh trúng.

Thình lình xảy ra kịch biến, chưởng quầy Ly ứng biến trong nháy mắt khiến Bạch Nham đứng bên nhìn thở phào một hơi. Thật may mắn, may mà chưởng quầy Ly biết pháp chú của Thất Tinh Trận, may mà bọn họ đưa theo Tòng Tổ vào rừng, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Thiên lôi mất khống chế không chỉ có người bày trận chết mà ngay cả bọn họ đứng bên cũng sẽ bị liên lụy. Kinh khủng hơn là nếu không thể tiêu diệt con rối binh, trận pháp chưởng quầy Ly giao cho Tòng Tổ vốn không đủ để chống lại con rối binh, dân chúng thành trấn xung quanh chắc chắn sẽ bị giết sạch.

Tiếng sấm từng trận, Bạch Nham bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện quan trọng hơn, quay về phía chưởng quầy Ly la lên một tiếng: “Ta đi Phong Đô nhìn một cái, sẽ nhanh chóng trở về.”

Chưởng quầy Ly gật gật đầu, không trả lời, chỉ tiếp tục dạy Tòng Tổ từng câu từng câu pháp quyết.

Cổng âm ti rộng mở, con rối binh mới ra thành đã bị đạo sĩ Huyền Tôn giáo nhốt trong Thất Tinh Trận, vậy Phong Đô giờ ra sao? Chẳng lẽ mở cửa thành chỉ để thả con rối binh ra? Nhưng vì sao phải thả con rối binh ra? Nơi này cách Phong Đô chỉ mấy trăm bước nhưng vì yêu khí sương quỷ dày đặc mà bị ngăn cách.

Bạch Nham chợt lóe hóa thành gió vội vàng tới trước cây đại thụ ở lối vào Phong Đô, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng hỗn chiến càng khủng bố nguy hiểm hơn.

Bốn đệ tử của Phong Cơ đang đánh nhau với bốn yêu quái dưới trướng quỷ mẫu Hỏa Linh, mà Phong Cơ ở một bên đang giảng cơ với một người khác. Xung quanh đủ loại yêu ma như hổ rình mồi, nhìn có vẻ giống địch hơn đồng minh.

Người đang đánh với Phong Cơ là một người phụ nữ trung niên chừng ba bốn mươi tuổi, lưng hơi còng, tóc tai bù xù, sắc mặt vàng như nền nhìn như có bệnh. Người này không phải Lục cô nương bán rượu ở Phong Đô sao!

Làm cho Bạch Nham giật mình không chỉ có hai nhóm đang đối chiến hoặc các loại yêu ma bốn phía rục rịch, mà là lão đạo sĩ tóc trắng xoá mặc đạo bào đứng trước động trên thân cây đang dùng cấm chú bịt kín đường đến Phong Đô. Từ trong động trên thân cây mơ hồ truyền đến tiếng gào thét không biết là cái gì đang muốn phá tan cấm chú đi ra. Có hai con rối binh đang quần lấy lão đạo sĩ kia, dường như là đang ngăn cản hắc phong kín cửa động.

Thực bỗng nhiên xuất hiện nhiều đạo sĩ như vậy, trước mắt này không phải chương giáo Huyền Tôn giáo đạo trưởng Minh Dục thì là ai?!

Ngay cả Minh Dục cũng tự mình đến đây, trận ác chiến ở Phong Đô này chỉ sợ sẽ càng kinh khủng hơn núi tuyết Tây Lĩnh lần trước. Xung quanh tụ tập hơn mười yêu ma không biết đang bị ai thao túng, mắt thấy Phong Cơ và Lục cô nương dùng toàn lực ra tay, chúng nó sẽ tấn công ai? Muốn ngồi chờ xem trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi hay là muốn giúp các nàng quét dọn chướng ngại, ví dụ như Minh Dục?

Bạch Nham xuất hiện khiến cục diện hỗn loạn tăng thêm một phần áp lực, có mấy yêu ma tự nhận có chút đạo hạnh đã dần dần tới gần Bạch Nham, xem ra là không muốn để hắn nhúng tay vào.

Thất Tinh Trận gọi tới càng ngày càng nhiều thiên lôi, yêu ma xung quanh đại thụ cũng càng khủng hoảng thô bạo.

Minh Dục pháp lực không kém đối phó với yêu ma quỷ quái bình thường dễ như bỡn, nhưng con rối binh thì không dễ ứng phó, bằng không cũng sẽ không mất công để đệ tử sư đệ mình bày ra Thất Tinh Trận bao vây con rối binh. Cho dù là sát trận như Thất Tinh Trận muốn tiêu diệt con rối binh cũng không dễ dàng, ít nhất phải dùng bảy bảy bốn mươi chín đạo thiên lôi mới có thể hoàn toàn hủy diệt con rối binh. Mà giờ phút này Minh Dục vừa phải tập trung toàn lực phong kín cửa động trên thân đại thụ, vừa phải ứng phó con rối binh khó tránh khỏi lực bất tòng tâm, huống chi hắn mới chỉ tu thành bán tiên còn chưa phải thần tiên.

Bạch Nham thấy tình thế hỗn loạn cũng không kịp nghĩ nhiều, rút kiếm Cự Khuyết ra tay giúp Minh Dục cản hai con rối binh.

Minh Dục nhìn hắn một cái, tuy không nhận ra hắn nhưng nhìn đạo bào trên người hắn nghĩ là đồng đạo nên chỉ nói một câu: “Đa tạ.”

Con rối binh cực kỳ khó giết, Bạch Nham chỉ có thể kiềm chế chúng nó mà thôi.

Mà Bạch Nham đột nhiên xuất hiện rõ ràng làm cho cả thế cục trở nên càng thêm khó lường.

Lục cô nương nhẹ nhàng liếc Bạch Nham một cái, không thèm quan tâm đến hắn, nói với Phong Cơ: “Lão yêu bà, giao Tinh nguyên cùng Hỏa Vân Thần Đan của Quỷ mẫu ra đây, ta sẽ coi như người chưa bao giờ tới Phong Đô, chúng ta vẫn như trước nước giếng không phạm nước sông.”

Phong Cơ ngẩn ngơ nhìn đạo hạnh, nhìn qua trẻ hơn Lục cô nương rất nhiều, thậm chí còn trẻ trung xinh đẹp hơn bốn đệ tử của bà ta, đúng là càng tu càng tinh. Bà ta đối với đề nghị của Lục cô nương chỉ cười nhạt, nói: “Hừ, người nói thật đơn giản. Hiện tại Hỏa Vân Thần Đan là của ta, Tinh nguyên Quỷ mẫu cũng bị ta nuốt vào bụng, chỉ bằng người có thể làm gì được? Chớ nói hiện tại con rối binh cũng sắp bị đạo sĩ này dùng thiên lôi diệt sạch, cho dù không có bọn chúng tự cho là thông minh xông vào đây làm loạn, chẳng lẽ ta phải sợ người cùng con rối binh sao?”

Lục cô nương cũng không giận không gấp, dường như rất tự tin, nói: “Người đã muốn chết như vậy, tự mình đưa lên cửa thì cũng đừng trách ta xuống tay độc ác.” Lập tức giơ tay lên, đa số yêu ma như hổ rình mồi xung quanh đồng loạt xông lên, lao về phía Phong Cơ.

Phong Cơ đi vào Phong Đô cũng dẫn theo không ít tay sai, vốn đại đa số yêu ma vây quanh bốn phía là nghe Lục cô nương chỉ huy, nhưng một bộ phận là vâng mệnh Phong Cơ. Cái gọi là địch bất động ta bất động, giờ địch triển khai thế công chúng nó cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn, lập tức gia nhập hỗn chiến. Không bao lâu đủ tiếng quỷ khóc cùng sói hú dậy lên bốn phía, máu tanh cùng yêu khí bốc lên tận trời.

Giống như Phong Cơ đã nói, đạo hạnh của bà ta vốn cao hơn tất cả yêu ma nơi này, huống chi trong cơ thể bà ta còn có Hỏa Vân Thần Đan cùng tinh nguyên của Quỷ mẫu, muốn giết bà ta khó như lên trời. Đám yêu ma lao vào tấn công ngay cả góc áo của bà ta còn chưa chạm được đã bị roi mây của Phong Cơ đánh cho tan thành mây khói.

Cũng khó trách đám yêu ma bao gồm cả Lục cô nương không thèm để ý tới Bạch Nham và Minh Dục, đối mặt với kẻ địch mạnh như Phong Cơ, làm sao còn có tâm tư quan tâm đến hai người bọn họ.

Bên này yêu ma đang hỗn chiến, bên kia Thất Tinh Thiên Lôi Trận bỗng nhiên ngừng lại, trong khu rừng u tối bỗng ngập tràn ánh trắng, ánh trắng đỏ tươi, quỷ dị mà kì mĩ, làm cho Bạch Nham cùng Minh Dục đều ngẩn người. Là Trăng Máu, là Trăng Máu tròn như cái mâm.

Thế gian mỗi lần gặp tai ương tất có điềm báo trước, Trăng Máu chính là điềm báo trước, điềm báo trước nguy hiểm nhất.

Spoil: anh sắp lột lớp vỏ bọc đạo sĩ rồi... lần này lột là vứt luôn đó . Còn lý do lột thì nó rất chi là ngàn ‘trăm’

45. Chương 45: Thị Sát Ma Tính*

[*]Thị sát: thị – ham thích, thèm muốn; sát – giết

Mặt trăng to tròn sáng rõ, đỏ rực kỳ lạ, sau bảy bảy bốn mươi chín đạo thiên lôi, bầu trời đêm đen như tơ lụa càng làm nổi bật vầng trăng máu này. Yêu khí sương đen bốn phía ở dưới ánh trăng dần dần trở nên trong suốt lắng đọng lại, cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Trong lòng Bạch Nham lộp bộp một tiếng, Trăng Máu là điềm báo đại hung, chẳng những có thể tăng yêu lực cho yêu ma mà còn có thể khơi ra bản tính khát máu của chúng nó, làm cho đám yêu ma quỷ quái đang điên cuồng chém giết trong hỗn chiến càng thêm điên cuồng càng thêm thô bạo.

Cách đó không xa, pháp quyết Thất Tinh Trận đã gần đến kết thúc, chỉ đợi xác con rối binh trong trận biến thành bụi bay đi là có thể thu trận.

Chưởng quầy Ly ngẩng đầu nhìn Trăng Máu rực rỡ, trong máu dường như có cái gì đang rực rạch không yên, hít sâu một hơi, giống như có thể ngửi được mùi thơm ngát của nguyệt hoa, thật khiến người ta say mê.

Bảy người trong Thất Tinh Trận nhìn con rối binh đều đã hóa thành đất thì thở phào một hơi. Tông Tổ chưa hết hoảng hồn, thu trì châu niệm rất nhiều lần “A di đà Phật”. Sau khi đạo sĩ Huyền Tôn giáo thu trận chuyện đầu tiên đương nhiên là chạy đến bên Tông Tổ, tiếc thương đồng môn đã chết. Sáu người khó nín bị ai gần như rơi lệ, không ngờ mới đến Thục đã hy sinh một vị đồng môn. Bọn họ ngay cả cơ hội cứu giúp đều không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị thiên lôi đánh, bị thương đến mức không màng hỏi xem Tông Tổ là ai, chưởng quầy Ly vì sao biết được pháp quyết Thất Tinh Trận.

Qua một lúc, lão đạo sĩ thối Vương Bội kia bỗng nhiên phát hiện Tông Tổ là người buổi sáng hắn coi như yêu tăng, không khỏi nổi giận mắng: “Là yêu tăng người?! Con yêu thú lúc sáng đâu? Còn tên yêu đạo Bạch Nham kia đâu? Các người rốt cuộc có âm mưu gì?! Mau mau thành thật khai ra! Bằng không đừng trách kiếm của ta vô tình!”

Chưởng quầy Ly đang ghét hắn dong dài lại phiên toái, huống chi lúc trước nàng còn bị Bạch Bạch chọc tức, trong lòng sớm có tức giận mà không có chỗ phát tiết, Vương Bội là tự đưa lên cửa chịu chết. Vừa định ra tay, Đường Phong lại đứng dậy ngăn Vương Bội lại.

“Ngũ sư huynh, sư phụ còn đang phải đối phó với quần ma bên lối vào Phong Đô chưa biết cát hung thế nào, lúc này đừng gây thêm chuyện. Huống hồ vừa rồi nếu không có vị tiểu sư phụ cùng vị cô nương này.....” Đường Phong lúc nói đến đó mới thấy rõ người dạy Tông Tổ niệm pháp quyết Thất Tinh Trận là chưởng quầy Ly, không khỏi kinh ngạc, “Chưởng quầy Ly?”

Chưởng quầy Ly cười cười, đáp, “Chào Đường đạo trưởng.”

Wương Bội kỳ quái nhìn Đường Phong hỏi: “Đệ biết cô gái này?”

Đường Phong ngẩn người, nói: “Việc này lúc nào rồi rảnh sẽ giải thích rõ ràng với sư huynh, đi giúp sư phụ quan trọng hơn.”

Các đạo sĩ Huyền Tôn giáo khác đều hưởng ứng Đường Phong, vội vàng cầm vũ khí đi theo Đường Phong đến gốc cây đại thụ.

Chưởng quầy Ly kéo Tòng Tổ: “Chúng ta cũng đi nào.” Một cái nhún người trong nháy mắt đã xuyên qua mấy trượng rừng rậm đi đến dưới tàng cây.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng hỗn loạn, Lục cô nương cùng một đám yêu ma vây công Phong Cơ, bốn yêu quái kiểm chế bốn đệ tử của Phong Cơ, Bạch Nham đang đánh với hai con rối binh, Minh Dục vừa phong ấn cửa động vừa vung phát trần đuổi đám yêu ma xông về phía hắn.

Đạo sĩ Huyền Tôn giáo không cần suy nghĩ xông lên giúp Minh Dục trước.

Tòng Tổ gần như không kịp nghĩ cũng gia nhập hỗn chiến.

Mà chưởng quầy Ly đứng ở dưới tàng cây, đôi mắt đỏ sẫm như máu, bên tai là tiếng quỷ rít ma âm, trong thân thể có một luồng khí hung ác dần dần bốc lên cao. Tay nàng siết chặt thành nắm đấm, khoát tay một cái, một thanh loan đao hình bán nguyệt hiện ra. Loan đao này hình dáng vô cùng kỳ lạ, lưỡi đao không phải một thanh sắc bén mà có hai đầu nhọn chìa ra, giống như một đôi sừng. Trên sống đao được khảm một viên bảo thạch trong suốt phát ra ánh sáng nhạt, điêu khắc một ít đường vân kỳ lạ giống như hoa văn lại càng giống như văn tự cổ xưa. Bàn tay chưởng quầy Ly nhẹ nhàng nâng lên, một đường sáng màu bạc lấp lờ, chuôi loan đao này đột nhiên to ra gần bằng một người. Lúc này nhìn lại mới thấy đó không phải loan đao mà là cung bạc.

“Tòng Tổ, tránh ra.” Chưởng quầy Ly hô một tiếng, sử dụng pháp bảo, ánh sáng bạc chợt lóe mang theo một cái đuôi màu bạc thật dài bay lên không rồi phi thẳng về phía đám yêu ma.

Tòng Tổ nghe thấy quay lại nhìn, chỉ thấy ánh sáng bạc đang lao đến. May mà chưởng quầy Ly lên tiếng nhắc nhở mới giúp hắn kịp né qua, mà đám yêu ma còn chưa có thấy rõ ánh sáng bạc này là cái gì, chỉ thấy ánh sáng bạc xẹt qua trước mắt, ngay sau đó là máu tươi phun trào như suối, nguyên thần bị đánh nát tứ phân ngũ liệt, tan thành mây khói.

Trong lúc điện quang hỏa thạch*, ánh sáng bạc xẹt qua chỗ nào chỗ ấy tràn đầy huyết nhục bay tứ tung, ánh sáng bạc nhiễm máu tươi biến thành ánh sáng đỏ. Người hoặc yêu chứng kiến cảnh này cũng không khỏi kinh hồn táng đảm, mà khi cung bạc trở lại bên chưởng quầy Ly, chuyện càn quấy dị khủng bố hơn đã xảy ra. Máu trên cung bạc nhanh chóng bị hấp thu, cung bạc vẫn là cung bạc, giống như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì. Dưới ánh trăng đỏ rực, yêu ma cùng mọi người trong hỗn chiến đều ngừng tay, nín thở nhìn về phía chưởng quầy Ly, sợ hãi lần sau nàng dùng pháp bảo, kẻ chết không toàn thây sẽ là mình.

[*] Điện quang hỏa thạch()/Điện quang hỏa thạch(): ánh chớp; tia đá lửa | vốn là lời nói của Phật để chỉ sự vật lướt qua trong chớp mắt, sát na; vụt lướt qua | hành động cấp tốc | bỗng nhiên phát động.

Bạch Nham nhận thấy xung quanh đột nhiên an tĩnh, mới phát hiện chưởng quầy Ly cầm pháp bảo của nàng đứng ở dưới tàng cây, đang nhàn nhàn nhìn mọi chuyện, khéo miệng mang theo tia cười yếu ớt, vô cùng thông dong vô cùng nhu hòa vô cùng xinh đẹp, thật giống như nơi này không phải chiến trường như Tu La mà là nhân gian tiên cảnh, thích hợp uống một ít rượu cùng bằng hữu nói chuyện trên trời dưới đất hoặc là đánh mấy ván cờ. Trong lòng Bạch Nham trầm xuống, thâm kêu không tốt không tốt, nguy rồi nguy rồi!! Trăng Máu ảnh hưởng rất lớn đến ma tính đang bị áp chế trong cơ thể chưởng quầy Ly, mà đám yêu quái chém giết tranh đấu xung quanh càng làm cho nàng thô bạo thị huyết, thêm nữa là hôm nay nàng bị thương mất máu, khát vọng của thân thể đối với máu tươi đã không thể khống chế, chỉ sợ Bạch Nham cũng không thể ngăn cản nàng giết chóc.

Đám đạo sĩ Đường Phong nhìn chưởng quầy Ly cũng cảm thấy trong lòng lạnh run. Nếu nói nàng là yêu ma nhưng nàng lại xinh đẹp giống như tiên tử, nếu nói nàng là tiên tử nhưng nàng lại hung tàn hơn cả yêu ma.

Tòng Tổ nhìn nhìn Bạch Nham, trong lòng hắn có chút bất an, dường như đang đợi Bạch Nham cho hắn một đáp án, chưởng quầy bị làm sao vậy?

Sau khi yên tĩnh, Phong Cơ bỗng phá lên cười: “Ha ha ha, tốt tốt, lại thêm một kẻ muốn tham gia, Phong Đô quả thật là vô cùng náo nhiệt. Trăm ngàn năm qua, đây là chuyện thú vị nhất ta từng thấy. Xin hỏi vị cô nương này là thần thánh phương nào?”

Lục cô nương liếc nhìn Phong Cơ một cái, cũng nhìn về phía chưởng quầy Ly.

Bạch Nham lắc mình trở lại dưới tàng cây giữ chặt chưởng quỳ Ly, sợ nàng lại ra tay: “Du Dao, dừng tay.”

Chưởng quỳ Ly nhìn Bạch Nham mỉm cười: “Ta không sao, trận chiến này không giết không được. Vừa rồi ta muốn nói với huynh chuyện đứng đắn huynh không nghe, giờ ta cũng không có thời gian giải thích cho huynh nữa. Phong Cơ không phải không thể không giết, nhưng Hỏa Vân Thần Đan cùng tinh nguyên của Quỷ mẫu thì nhất định phải cướp về.”

Đến lúc này chưởng quỳ Ly dù thế nào cũng phải giúp Bạch Nham, cho dù nàng sợ Thiên Khê, cho dù nàng đối với Vân Nhai còn có tình cảm sư huynh muội.

Bạch Nham nghe chưởng quỳ Ly nói, có một chút an tâm. Nàng có thể khống chế sát niệm của mình tốt hơn hẳn nghĩ, nhưng giờ phút này nàng còn khắc chế được không có nghĩa là ma tính của nàng sẽ không bộc phát. Nếu để nàng tiếp tục giết thế này thì chắc chắn sẽ phải đối phó thêm một ma nữa.

“Là muốn ép Phong Cơ phun ra Thần đan và Tinh nguyên đúng không?” Bạch Nham mỉm cười nói, “Giao cho đám đạo sĩ thối Huyền Tôn giáo này là được rồi. Minh Dục mang theo nhiều người đánh tới như vậy không phải vì cứu vớt thế gian sao, đừng giành nổi bật với người ta.”

Trong thời khắc nước sôi lửa bỏng như thế này cũng chỉ có Bạch Nham còn tâm trạng nói đùa. Đường như chỉ cần chưởng quỳ Ly không sao, ngay cả trường hợp hỗn loạn máu tanh trước mắt hẳn cũng có thể làm như không thấy.

Phong Cơ nhìn hai người thì thầm to nhỏ, cười ha hả: “A ôi, lão đạo với cô gái xinh đẹp này không ngờ lại là một đôi, ha ha ha, ta thật đúng là mắt mờ nên vừa rồi mới không nhìn ra. Sao nào, các người thương lượng xong cách đối phó với ta chưa? Hay là thương lượng xem làm cách nào đối phó với đám yêu quỷ đông nghìn nghịt nơi này?”

Bạch Nham liếc nhìn Phong Cơ một cái, lại nhìn qua chưởng quỳ Ly, bỗng nhiên trầm ngâm một tiếng nói: “Ừm, bộ dạng này quả thật không thích hợp lắm, vậy như thế này thì sao?”

Bạch Nham đứng không nhúc nhích nửa phân, đạo bào đã biến thành gắm vóc tơ lụa, từ một lão đạo biến thành một vị công tử tuấn tú, cười hỏi chưởng quỳ Ly: “Thế nào?”

Chưởng quỳ Ly liếc mắt xem thường, giờ là lúc để đùa sao?

Tùng Tổ cùng Đường Phong đều hoa mắt choáng váng, kinh ngạc không khép được miệng. Đường Phong nhớ rất rõ vị công tử này chính là phu quân của chưởng quỳ Ly mà?! Sao hẳn lại là Bạch Nham?! Hẳn là người là quỷ là yêu hay là tiên?!

Bạch Nham cười rộ lên, nói với chưởng quỳ Ly: “Nếu ta quyết định ra tay, sau này ta không thể tiếp tục giả làm lão đạo được nữa rồi.”

Hiện giờ bọn họ đi vào Thục, tham gia trận hỗn chiến này, thực ra cũng không có ý tranh thắng bại, ai lấy được thần đan hoặc nuốt được Tinh nguyên của Quỷ mẫu tăng cường pháp đều không liên quan đến bọn họ. Hoặc nên nói, chỉ cần không phải Thiên Khê, thì sẽ không bất lợi cho bọn họ. Nhưng vì sao Quỷ mẫu chết, vì sao Phong Cơ có thể cướp được Tinh nguyên và thần đan của bà ta đều là nghi vấn rất lớn. Mà Phong Cơ trước mắt pháp lực mạnh mẽ hơn trước lại không hề có dấu hiệu bị thương, chỉ có một khả năng là do Thiên Khê nhúng tay vào. Bọn họ không tránh được lại càng không thể trốn, vậy chẳng thà như bây giờ, chiêu cáo thiên hạ rằng Bạch Nham hẳn muốn đối nghịch với Thiên Khê.

Nhưng như vậy chưởng quỳ Ly lại càng thêm lo lắng. Bỏ lớp nguy trang lão đạo, Bạch Nham không sợ thiên đình phát hiện hẳn còn sống, phái thiên binh thiên tướng tới bắt hẳn sao?

Bạch Nham thấy chưởng quỳ Ly nhướng mày là biết nàng đang lo lắng cái gì, ghé vào bên tai nàng khẽ nói: “Yên tâm đi, một ngày trên thiên đình bằng một năm dưới hạ giới, đám thần tiên kia cho dù ai ai cũng nhàn hạ nhưng cũng sẽ không chú ý tới đâu. Huống chi điềm xấu Trăng Máu xuất hiện, bọn họ còn phải vội vàng đối phó thiên tai. Chờ mọi chuyện trôi qua, chúng ta lại đổi thân phận tiếp tục sống. Hơn nữa, ta thế này mới xứng với nàng. Hay nàng muốn để cho lão yêu bà Phong Cơ kia nhục mạ?”

Chưởng quỳ Ly liếc Bạch Nham một cái, hẳn thật sự là chịu bao nhiêu đau khổ cũng vẫn to gan lớn mật như trước. Ngày thường thích càn nhàn nàng xúc động làm vậy, chính hẳn cũng chẳng bình tĩnh hơn nàng

là bao.

p/s: Thảo nào người ta bảo có người yêu thì thích làm đẹp

46. Chương 46: Ngồi Núi Nhìn Hồ Đâu*

[*]Tọa sơn quan hồ đầu – Ngồi núi xem hồ đánh nhau: ý nói nhìn người khác tranh đấu với nhau cuối cùng là bản thân thu lợi.

Tông Tổ từ lúc còn nhỏ đã bắt đầu tu phật, ước chừng cũng đã hai mươi năm. Sư phụ luôn dạy hấn, bọn họ tu hành ở phàm trần nhưng tâm phải siêu thoát xuất thế, như vậy mới có thể bình tĩnh trước vạn vật trước sinh tử, mới có thể tiếp cận thiên đạo phật đạo. Trải qua nhiều năm như vậy, hấn nghĩ hấn đã sớm có thể lạnh nhạt với thế gian trần tnh ứng phó với tất cả biến cố. Nhưng hôm nay hấn mới phát hiện đạo hạnh của hấn vẫn quá nhỏ bé, từ sau khi ở Đan thành gặp gỡ Bạch Nham và chương quỳ Ly, biến cố lũ lượt kéo đến khiến hấn không ngừng khiếp sợ, lần sau hoảng sợ hơn lần trước. Mấy tháng nay đã trải qua nhiều chuyện kỳ quái quỷ dị khủng bố ly kỳ như vậy, nhưng đến giờ phút này hấn vẫn không thể bình tĩnh đối mặt với chuyện trước mắt. Bạch Nham không phải đạo sĩ?! Chương quỳ Ly chẳng lẽ là yêu ma?! Lần đầu tiên hấn bắt đầu hoài nghi có phải mình tin lầm bọn họ rồi không, thậm chí đã phạm vào lỗi lầm không thể cứu chữa được! Mà Thanh Vũ và Bạch Bạch có thể đã bị hạ độc thủ ?!!

Phong Cơ nhíu mày, lão đạo này bà ta vốn không để vào trong mắt, nhưng bây giờ..... bà ta hoàn toàn không phát hiện trên người hấn vẫn luôn dùng thủ thuật che mắt, rốt cuộc hấn là ai? Vì sao phải biến thành lão đạo sĩ trà trộn vào Huyền Tôn giáo? Hoặc là lão đạo mới là chân thân của hấn, giờ phút này hấn chỉ đang lừa mình?

Đạo sĩ Huyền Tôn giáo đều đứng sát vào Minh Dục, nhìn nhau khê đàm luận vài câu vẫn hoàn toàn không hiểu. Minh Dục nhìn hai người dưới tàng cây, trong lòng cũng hoang mang.

Bạch Nham chưa biết Bạch Bạch đã nói chuyện xảy ra ở núi tuyết Tây Lĩnh cho chương quỳ Ly, Phong Cơ lần này là nhằm vào Hỏa Vân Thần Đan của Quỷ mẫu mà đến. Bà ta quả thật có lòng muốn cướp, nhưng nếu không có Thiên Khê âm thầm xúi giục, chỉ bằng một mình Phong Cơ sao có thể lấy mạng ra đặt cược dám tới Phong Đô một mình? Hơn nữa chương quỳ Ly hiểu rất rõ những chuyện ở Phong Đô. Quỷ mẫu Hỏa Linh vốn là người tu đạo, ba ngàn năm trước lịch kiếp không thành nên mất đi thân thể, sau này tu thành Tán tiên lại dựa vào Hỏa Vân Thần Đan không biết từ đâu đến một lần tu thành thân thể. Bắt đầu từ khi đó bà ta mới tự xưng là “Quỷ mẫu Hỏa Linh”, nhưng Quỷ mẫu làm cách nào mà nắm được Phong Đô thì chương quỳ Ly không rõ lắm.

Chuyện ở Phong Đô rất phức tạp, nếu không phải chương quỳ Ly sớm biết Thiên Khê nhất định sẽ tham gia vào, cho dù nghe Bạch Bạch kể lại những chuyện đã xảy ra ở núi tuyết Tây Lĩnh cũng sẽ không nhìn ra manh mối. Nhưng nghĩ đến việc Thiên Khê muốn tìm Linh nguyên ngũ hành thuần khiết để phá giải phong ấn của Hậu Khanh, chương quỳ Ly liền nghĩ tới một chuyện. Vân Nhai đã nói tuy Linh nguyên thuần khiết khó tìm nhưng không phải độc nhất vô nhị, Hỏa linh không phải là chỉ có một mình chương quỳ Ly, Quỷ mẫu cũng có thể.

Quỷ mẫu vốn là phàm nhân cho dù tu thành Tán tiên cũng không thể là linh nguyên thuần khiết, bởi vì bà ta có thân thể không thể siêu thoát hình hài. Nhưng sau khi bà ta lịch kiếp, Tinh nguyên rời khỏi thân thể rồi mà vẫn tiếp tục tu hành thì có khả năng trở thành thuần khiết. Hơn nữa Hỏa Vân Thần Đan chính là đan dược Thái Thượng Lão Quân mất ngàn năm mới luyện thành, ăn vào có thể nâng cao pháp lực tinh thần gấp trăm lần, hơn nữa rất có ích với người thể chất hỏa, nhưng dược tính vô cùng bá đạo hơn nữa rất khó dung hòa thần khí trong đó thành của mình. Làm không tốt sẽ bị hỏa tính trong thần đan hủy đạo hạnh. Cho nên dù Quỷ mẫu có Hỏa Vân Thần Đan trong tay đã lâu cũng vẫn không dám ăn chỉ dùng để tu luyện pháp thuật mà thôi. Cho đến một hai trăm năm gần đây bà ta mới có tự tin là đã có thể khống chế hỏa tính trong thần đan, vì thế bệ quan tu luyện hơn mười năm mới ra, khiến Phong Đô hỗn loạn. Nếu Quỷ mẫu thật sự có thể đem dung nhập Thần đan vào trong Tinh nguyên của mình thì nhất định có thể

hoàn toàn siêu thoát thần hình, khả năng tu thành thuần khiết là vô cùng lớn. Vậy có thể hiểu vì sao Thiên Khê đích thân đến Phong Đô, hẳn đến không phải tặng lễ vật, mà muốn tới để bắt Hỏa linh.

Nói cách khác, Phong Cơ có lẽ đã bị Thiên Khê lợi dụng, ngăn dậm xa xôi chạy tới Phong Đô thay Thiên Khê dọn sạch chướng ngại mà thôi.

Chưởng quầy Ly sau khi cân nhắc, sao có thể để cho Phong Cơ mang theo thần đan cùng tinh nguyên của Quỷ mẫu rời đi?!

Trận hỗn chiến đình chỉ, Bạch Nham thay đổi bộ dạng đứng bên người chưởng quầy Ly, ở đây nhiều yêu ma quỷ quái hòa thượng đạo sĩ như vậy, sợ rằng chỉ có Lục cô nương là bình tĩnh nhất.

Lục cô nương mỉm cười nhìn hai người, vui đùa nói: “Tiểu nha đầu, nhiều năm không gặp, khó có dịp trở về một chuyến lại mang đến cho ta bất ngờ không nhỏ. Còn có tiểu tử kia cũng thật là, mỗi lúc một bộ dáng, nghĩ rằng làm vậy thì ta không nhận ra người rồi?”

Bạch Nham từng đến Phong Đô điều tra chưởng quầy Ly, vào Tháp Linh Lung nhìn Vô Sinh Hỏa của nàng, đương nhiên phải thông qua Lục cô nương trước. Tình huống lúc ấy thế nào chưởng quầy Ly không rõ, nhưng nàng biết năng lực của Lục cô nương, bà ta có thể nhận ra Bạch Nham cũng không có gì kỳ lạ.

Trong lòng chưởng quầy Ly và Bạch Nham đều không rõ vì sao Lục cô nương lại xuất hiện. Sự tồn tại của bà ta ở Phong Đô thân rất kỳ lạ. Theo lẽ thường mà nói, quản lý người ra vào, bảo vệ Tháp Linh Lung lẽ ra phải do chủ nhân của Phong Đô cũng chính là Quỷ mẫu Hỏa Linh làm, nhưng trên thực tế lại là Lục cô nương. Mà bảo vệ mạnh nhất của Phong Đô là con rối binh đáng lẽ cũng do một mình Quỷ mẫu Hỏa Linh điều khiển, nhưng nếu Quỷ mẫu Hỏa Linh đã chết, Tinh nguyên và thần đan đều đã bị Phong Cơ nuốt vào bụng, vậy sao vừa rồi người khổng lồ con rối binh lại là Lục cô nương? Còn nữa, Phong Đô do Quỷ mẫu đứng đầu, Phong Cơ nghênh ngang đi vào rồi còn có thể lấy thần đan cùng Tinh nguyên của Quỷ mẫu đi ra? Nếu đây không phải một âm mưu bí mật, Phong Cơ sao có thể dễ dàng đắc thủ? Chưởng quầy Ly và Bạch Nham cũng không tự chủ nghĩ ngờ trong những sự kiện này Lục cô nương đóng vai trò gì.

Chưởng quầy Ly thoáng nghĩ, quay về phía Lục cô nương cười nói: “Lục cô nương, ta và Bạch Nham đều có chút giao tình với bà, trường hợp như hôm nay thật quá hỗn loạn, chúng ta thật sự không rõ đã xảy ra chuyện gì, hy vọng Lục cô nương chỉ điểm.”

Lục cô nương mỉm cười, còn chưa mở miệng trả lời câu hỏi của chưởng quầy Ly đã bị Phong Cơ giành nói: “Tiểu nha đầu, chuyện ở Phong Đô này không liên quan gì đến người, ta thấy người đám đạo sĩ đó cũng không phải cùng đường, tội gì phải xen vào chuyện của ta. Ta và Quỷ mẫu kết thù đã là chuyện từ hơn ngàn năm trước, đấu đá lâu năm như vậy kết cục hôm nay cũng đã nằm trong dự kiến, không phải ta chết thì là bà ta chết. Về phần, Lục cô nương, ta nghĩ Phong Đô thiếu Quỷ mẫu nhưng còn người thì sẽ vẫn thái bình như xưa thôi? Giả vờ giả vịt còn chưa tính, chẳng lẽ thật sự muốn liều mạng với ta sao?”

Những lời Phong Cơ nói rất hợp ý Bạch Nham và chưởng quầy Ly, Lục cô nương cùng với Phong Cơ tranh chấp không phải vì Quỷ mẫu mà là có nguyên nhân khác. Nhưng bản lĩnh của Lục cô nương cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài. Trong lòng chưởng quầy Ly và Bạch Nham có chút không yên, chuyện ở Phong Đô quá mức quái dị, mà Thiên Khê từ đầu tới cuối vẫn chưa từng lộ diện mới là điều bọn họ lo lắng nhất. Nếu là vì thu thập thiên linh ngũ hành, sao hẳn có thể đuổi theo Phong Cơ cướp Hỏa Vân Thần Đan, nuốt tinh nguyên của Quỷ mẫu để tăng yêu lực? Lục cô nương thì sao? Bà ta và Thiên Khê có giao dịch gì sao?

Bạch Nham liếc mắt ra hiệu với chưởng quầy Ly, dùng thuật Thiên Thính nói cho chưởng quầy Ly: “Chúng ta rút thôi, nếu là chuyện không liên quan vậy giao cho đám đạo sĩ Minh Dục kia đi, nếu Thiên Khê hiện thân chúng ta chắc chắn phải ác chiến một hồi.”

Chưởng quầy Ly hơi hơi vuốt cằm, mỉm cười nói với Phong Cơ: “Chuyện của các người quả thật không liên quan đến chúng ta, từ trước đến nay quy định của Phong Đô thậm chí toàn bộ Ma giới luôn là không xen vào chuyện của người khác. Chẳng qua ta và Bạch Nham đến Phong Đô cũng có chuyện của riêng mình, giờ xem ra chỉ có thể tạm thời chờ các người giải quyết chuyện của các người cùng với đám đạo sĩ thoithích xen vào chuyện của người khác này trước, đợi kết thúc trận ác đấu này, chúng ta mới có thể vào Phong Đô.”

Dứt lời nàng cùng Bạch Nham ẩn vào đám sương, Tông Tổ sững sờ đứng đó đầu óc mờ mịt không hiểu gì. Bỗng nhiên cánh tay bị người ta kéo một phát, cũng biến mất vào trong làn sương mù.

Trước khi Tòng Tổ thất thanh kêu lên, Bạch Nham đoán trước đưa tay che miệng Tòng Tổ, nói: “Đừng lên tiếng.”

Lúc này Tòng Tổ mới phát hiện hấn cùng Bạch Nham, chưởng quầy Ly đứng cách đại thụ chừng mười bước, bảy đạo sĩ, Phong Cơ, Lục cô nương cùng yêu ma khác bên ngoài vẫn đang đứng đó, chẳng qua bọn họ dường như không thấy mình.

“Đây là.....?”

Bạch Nham giải thích nói: “Chúng ta đang ở trong kết giới của chưởng quầy Ly, rất an toàn, bọn họ không nhìn thấy chúng ta, nhưng chúng ta có thể nhìn, nghe thấy rõ ràng bọn họ.”

“Chúng ta không giúp đạo sĩ núi Vân Đài sao?” Tòng Tổ nghi hoặc hỏi, dưới tình huống hỗn loạn này, bọn họ đáng lý càng phải bày ra khí thế đi chém yêu phục ma chứ? Sao lại trốn sang một bên thế này?

Chưởng quầy Ly mỉm cười nói: “Người nhìn cho rõ, đám đạo sĩ này đã bắt đầu lập Thất Tinh Trận, chẳng lẽ người muốn bị thiên lôi đánh sao?”

Tòng Tổ lúc này mới phát hiện thì ra trong lúc chưởng quầy Ly và Phong Cơ, Lục cô nương nói chuyện, đám đạo sĩ Huyền Tôn giáo đã đứng vào vị trí, giờ đang đứng ở bảy nơi khác nhau bao vây đám yêu ma ở trong, quả nhiên là trận pháp Thất Tinh Trận. Nếu không phải vừa rồi Bạch Nham kéo Tòng Tổ vào kết giới, hấn sẽ vẫn mờ mịt không biết làm sao.

Chỉ một nháy mắt sau, quả nhiên bảy đạo sĩ đều rút pháp khí dẫn đạo thiên lôi đầu tiên đến.

Thiên lôi chói lòa giáng xuống mang theo tia lửa xé tan màn sương máu dày đặc, dưới ánh trắng máu thiên lôi tựa như một bảo kiếm lớn mà sắc bén bổ ngang trời, cực kỳ khát vọng có máu tươi nóng bỏng.

Có Minh Dục tự mình tọa trấn, uy lực của Thất Tinh Trận tăng lên rất nhiều, đã không còn là cảnh tượng giống như Thất Tinh Trận lần trước. Thiên lôi dày đặc mãnh liệt, mỗi một đạo thiên lôi đều như mang cơn thịnh nộ của trời mà giáng xuống, như thể muốn toàn bộ thế giới đều lay động.

Tòng Tổ ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xem ra không cần Bạch Nham và chưởng quầy Ly ra tay giúp đỡ, đám đạo sĩ Huyền Tôn giáo này vẫn có thể diệt trừ đám yêu ma quỷ quái đó.

Đang lúc Tòng Tổ lạc quan ngây thơ nghĩ vậy, lại nghe thấy chưởng quầy Ly mở miệng nói: “Bạch Nham, huynh xem bọn họ còn có thể chống đỡ bao lâu nữa?”

“Không biết, Minh Dục, Minh Tịnh và Minh Trí đều là những kẻ có chút đạo hạnh, nếu bảy người bọn họ đều có tu vi như thế thì Phong Cơ có chạy trời cũng không khỏi nắng, đáng tiếc đám người Đường Phong pháp lực còn thấp chỉ sợ phải mất mạng thôi.”

“Vậy sao chúng ta còn ở đây nhìn?!” Tòng Tổ quỳnh lên, hỏi.

Chưởng quầy Ly lắc đầu nói: “Thất Tinh Trận một khi đã bắt đầu thì không tới phiên chúng ta nhúng tay. Giờ chỉ có thể chờ đợi đám đạo sĩ này có thể tiêu hao bớt một ít sức mạnh của Phong Cơ, tốt nhất là có thể làm bà ta bị thương một chút, vậy chúng ta mới có thể thành công ra tay, bằng không cho dù ta và Bạch Nham liên thủ cũng khó áp chế được Phong Cơ, càng miễn bàn giết bà ta.”

“..... Làm sao có thể?” Tòng Tổ nghĩ chưởng quầy Ly và Bạch Nham cũng không thềm để Phong Cơ và Quỷ mẫu Hỏa Linh vào mắt, sao bây giờ lại nói không áp chế được bà ta?

Bạch Nham giải thích: “Phong Cơ ăn Hỏa Vân Thần Đan, yêu lực gia tăng không chỉ gấp mười, hơn nữa còn có tinh nguyên Quỷ mẫu..... Thực sự không dễ ứng phó.”

“Chẳng qua chúng ta còn có cơ hội,” Chưởng quầy Ly tiếp lời nói, “Hỏa Vân Thần Đan không dễ khống chế, Phong Cơ đã nuốt thần đan vào bụng, sẽ không sợ sẽ bị thần đan gây thương tích. Chỉ cần chúng ta có thể khiến Phong Cơ dùng toàn lực, thì dựa vào khả năng của bà ta chắc chắn không thể hoàn toàn khống chế uy lực của thần đan, chúng ta hãy nhân cơ hội đó. Nói không chừng không cần ra tay, bà ta cũng sẽ bị thần đan phản phệ phá hủy nguyên thần tự tìm đường chết.”

Tòng Tổ mơ hồ hiểu được kế hoạch của chương quây Ly, nhưng như vậy không phải là muốn dùng đạo sĩ Huyền Tôn giáo làm vật hi sinh sao?

47. Chương 47: Cướp Hỏa Vân Thần Đan

Editor: mèmõ

Từng đạo từng đạo thiên lôi dày đặc từ trên trời giáng xuống, Tòng Tổ không nhìn ra vì sao đạo sĩ Huyền Tôn giáo lại bị vây ở tình thế xấu, đám yêu ma kia rõ ràng không chống đỡ được thiên lôi mà.

Xung quanh mây mù dần dần tan đi, ánh trăng màu đỏ trải khắp mặt đất, cảnh sắc trước mắt kì dị mà lại vô cùng xinh đẹp. Tia sét màu trắng xuyên qua ánh trăng đỏ lạnh lẽo, bóng thân cây cổ thụ vĩ đại cùng cành lá tươi tốt in trên mặt đất, giống như cuốn tranh thủy mặc dần dần trải ra dài đến vài dặm.

Lại một đạo thiên lôi sắp giáng xuống, bỗng nhiên một tia sáng trắng xẹt qua trong Thất Tinh Trận, một đạo sĩ Huyền Tôn giáo thấy mũi nhọn hướng về phía mình nhưng không thể né tránh, trong nháy mắt gần gũi như vậy mà mất mạng. Thất Tinh Trận không thể thiếu người, một người đã chết thiên lôi không thể khống chế lung tung đánh xuống lập tức cướp đi tính mạng của một người nữa.

Trong trận truyền đến tiếng Phong Cơ: “Ha ha, chút bản lĩnh ấy mà cũng dám đấu với ta, chề mạng mình quá dài sao.”

Trong lòng Minh Dục biết tình thế không ổn, hô: “Thu trận!”

Nhóm đạo sĩ Huyền Tôn giáo nghe lệnh lập tức thu pháp khí, thu Thất Tinh Trận lại đứng cùng nhau.

Tòng Tổ lo lắng kéo chương quây Ly nói: “Thất Tinh Trận không thể thiếu người, chương quây Ly chúng ta đi giúp bọn họ đi!”

Chương quây Ly lắc đầu: “Ta không giúp được bọn họ.”

“Vì sao?!” Tòng Tổ vội la lên, “Lấy pháp lực của cô và đạo trưởng nếu gia nhập Thất Tinh Trận nhất định có thể đưa tới nhiều thiên lôi mạnh mẽ hơn, Phong Cơ chắc chắn không thoát được.”

“Ai,” Chương quây Ly giận dữ nói: “Người có điều không biết, ta và Bạch Nham không thể bày Thất Tinh Trận.”

“Vì sao?”

“Bởi vì chúng ta không phải người phạm, mà Thất Tinh Trận chỉ có thể do người phạm bày trận.” Chương quây Ly giải thích nói, “Người tạo ra Thất Tinh Trận chính là nữ thần thượng cổ Cửu Thiên Huyền Nữ. Thượng cổ là lúc người, thần, ma cùng tồn tại, hỗn chiến không ngừng. Loài người mặc dù đông nhưng yếu ớt, Cửu Thiên Huyền Nữ tạo ra trận này dụng ý là giúp người tu đạo ở nhân gian có cách chống đỡ thậm chí giết chết thần hoặc ma mạnh hơn mình gấp mấy lần thậm chí gấp trăm lần. Cho nên điều kiện đầu tiên để bày trận này là người bày trận phải là người phạm. Thần, ma, yêu quái, tinh linh, quỷ vào trận sẽ bị sét đánh, trừ phi có thể phá trận bằng không sẽ không ra được. Nếu không vừa rồi ta cũng sẽ không bắt người vào lấp chỗ trong Thất Tinh Trận.”

Tòng Tổ kinh ngạc, vậy nên làm thế nào bây giờ?! Trong đầu hấn lộn xộn, nhất thời cũng không nghĩ ra được gì, nếu Thất Tinh Trận chỉ có người phạm mới có thể bày trận, vậy vì sao chương quây Ly biết pháp quyết Thất Tinh Trận?

Thất Tinh Trận bị phá giải, mặc dù không làm Phong Cơ và Lục cô nương bị thương, nhưng rất nhiều yêu ma không chống đỡ được bị thiên lôi đánh chết hoặc bị thương, ngay cả đệ tử của Phong Cơ và bốn yêu quái Phong Đô cũng vô cùng chật vật. Hai đạo sĩ Huyền Tôn giáo cuối cùng cũng còn có chút công lao.

Bạch Nham luôn cảm thấy có chút kỳ lạ, hỏi: “Minh Dục đích thân đến, bày Thất Tinh Trận, vì sao không dùng kính Côn Luân để chủ trận? Nếu mượn thần lực của kính Côn Luân, muốn áp chế Phong Cơ chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?”

Chương quỳ Ly nghe xong hơi gật đầu. Không sai, kính Côn Luân chính là thần khí thượng cổ, bảo vật chấn sơn của Huyền Tôn giáo, so với phát trần, bảo kiếm, pháp khí linh tinh của bọn họ mạnh hơn đâu chỉ trăm lần, vì sao Minh Dục không dùng? Bây giờ Huyền Tôn giáo đã có ba người mất mạng, tình hình rất nguy nan, Minh Dục có kính Côn Luân trong tay vì sao còn do dự chưa dùng? Trừ phi..... kính Côn Luân không ở trong tay Minh Dục?!

Bạch Nham và chương quỳ Ly cho nhau một ánh mắt, thần khí thượng cổ truyền lưu trong nhân gian chỉ có hai vật là kính Côn Luân và đá Vô Sắc mà thôi. Bọn họ vốn tưởng rằng dựa vào thần lực của kính Côn Luân, đám đạo sĩ Huyền Tôn giáo kia may ra còn một con đường sống, giờ xem ra, nếu không ra tay thì chỉ còn nước đứng nhìn Phong Cơ giết sạch đám người còn lại.

Nhưng nếu chương quỳ Ly cùng Bạch Nham ra tay, liên hợp với Minh Dục vây công Phong Cơ không chỉ phần thắng không lớn mà Lục cô nương cũng sẽ được lợi. Cho dù bọn họ thắng cũng phải ứng phó với Lục cô nương, đến lúc đó cũng vẫn là kiếp nạn khó tránh. Nếu không giúp, chỉ dựa vào Minh Dục sao đâu lại được Phong Cơ?

Không đợi Bạch Nham và chương quỳ Ly nghĩ ra diệu kế, Tông Tổ đã không nhịn nổi, tự chạy ra khỏi kết giới của chương quỳ Ly, đứng về phe đạo sĩ Huyền Tôn giáo, giúp đỡ đám người Đường Phong đối phó với bốn đệ tử của Phong Cơ.

Chương quỳ Ly nhú mày, tiểu tử Tông Tổ này là cái gì đầu thai vào vậy, ngay cả kết giới của nàng cũng không nốt được hẳn, Tông Tổ trong lúc vô thức đã phá kết giới của nàng.

Bạch Nham cũng rất nghi ngờ, hỏi: “Vừa rồi nàng dùng kết giới nào?”

“Thiên Viên Cảnh.”

“Hả? Người thường sao thoát khỏi Thiên Viên Cảnh được.....”

Chương quỳ Ly nói: “Ai quan tâm hẳn là thần thánh phương nào đầu thai linh thai, giờ không phải lúc nghiên cứu vấn đề này.”

Chương quỳ Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời, Trăng Máu vẫn tròn vành sáng ngời, những đám mây dày chẳng biết từ lúc nào đã bắt đầu dần che ánh sáng của Trăng Máu. Bạch Nham theo ánh mắt chương quỳ Ly nhìn lên trời, trầm giọng nói: “Nàng nghĩ xem sắp xảy ra chuyện gì?”

“Thiên kiếp.” Chương quỳ Ly đáp, “Cửu trọng vân che lấp mặt trời, không phải phi thăng, bình giải[1] thì chính là hồn bay phách tán. Xem ra Minh Dục biết thiên kiếp của hắn sắp đến nên cố ý tới đây tìm cái đệm lưng. Ha, Phong Cơ ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện này.”

“Nàng nghĩ Minh Dục có bao nhiêu phần thắng?”

“Thiên kiếp giáng xuống, Minh Dục phải chịu chín chín tám mươi mốt đạo thiên lôi, mỗi một đạo thiên lôi đều đánh xuống chính chủ, lấy năng lực của Phong Cơ có lẽ chịu đựng được. Nhưng dùng bà ta làm kẻ chết thay, ta thấy bà ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Minh Dục.”

Chương quỳ Ly nhìn cửu trọng vân càng lúc càng dày, nghĩ rằng, thiên lôi Thất Tinh Trận đưa tới không thể sánh bằng thiên lôi thiên kiếp hạ xuống, Minh Dục đang chuẩn bị liều mạng, hẳn nghĩ thật hay, vừa muốn trừ ma cho nhân gian vừa muốn đắc đạo phi thăng. Tiên nhân trên Cửu Trọng Thiên kẻ nào chả giỏi âm mưu hơn pháp thuật, thì ra thật sự có người muốn dựa vào loại biện pháp đầu cơ trục lợi này để phi thăng.

Bạch Nham giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ của chương quỳ Ly, nói: “Nàng kệ nó đi, đối phó với Phong Cơ mới là chính sự, Minh Dục phi thăng hay bình giải đều là tạo hóa của hắn.”

Cũng tốt, Lôi Hỏa thiên kiếp lợi hại hơn Thất Tinh Trận, Phong Cơ dù có là đại yêu quái yêu lực mạnh mẽ cũng nhất định hao tổn nhiều nguyên khí, chương quỳ Ly đương nhiên vui vẻ đứng bàng quan. Nhẹ nhàng

liếc mắt nhìn Lục cô nương đứng dưới gốc cây đại thụ. Bà ta cũng có suy nghĩ giống chưởng quầy Ly, cứ để Lôi Hỏa thiên kiếp giáng xuống, đúng là bớt lo lại tiết kiệm sức.

Bạch Nham và chưởng quầy Ly ung dung đếm thiên lôi, nhìn lão đạo Minh Dục kia dùng mọi chiêu thức cuốn lấy Phong Cơ khiến bà ta dính không ít thiên lôi. Phong Cơ tức giận đến mức liên tục ra sát chiêu, Minh Dục dù có Phong Cơ thay hấn chắn thiên lôi cũng bị yêu thuật của Phong Cơ làm bị thương không nhẹ.

Chưởng quầy Ly không khỏi thở dài: “Ta thấy khả năng quán quýt làm phiền của lão đạo sĩ Huyền Tôn giáo này thật không vừa.”

“Nàng thật sự xem náo nhiệt đấy à?” Bạch Nham cười khở hai tiếng, nói, “Đã nghĩ ra cách ứng phó chưa?”

“Cái này phải xem sự lợi hại của huynh.” Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Nham một cái, khóe môi hơi nhếch lên. Vừa rồi không có chút chắc chắn nào, giờ lại giống như vô cùng tự tin.

“Ta?”

“Ừ,” Chưởng quầy Ly nói, “Nếu huynh có khả năng quán quýt làm phiền người ta bằng một nửa Minh Dục kia là sẽ thành công.”

“Hả??”

“Huynh thu hút sự chú ý của Lục cô nương là được.”

Nhìn bộ dáng chưởng quầy Ly tràn đầy tự tin, Bạch Nham mỉm cười, “Được.”

Tám mươi mốt đạo thiên lôi giáng xuống suốt một canh giờ, trong đó có mấy lần nguy hiểm Minh Dục gần như không chống đỡ được đến lúc chịu xong thiên kiếp suýt bị Phong Cơ giết chết, may mắn có Lục cô nương ở bên động tay động chân giúp hấn, bà ta đúng là bằng quan định làm ngư ông đắc lợi. Minh Dục xem như thoát khỏi nguy hiểm, nhưng những đạo sĩ khác của Huyền Tôn giáo lại không may mắn như vậy. Bốn đệ tử của Phong Cơ ai ai cũng khó chơi, Minh Trí và Minh Tịnh đạo hạnh cao thâm có thể ứng phó, còn Đường Phong cùng mấy tên đệ tử kia tuy nỗ lực chống đỡ, nhưng qua nửa canh giờ đã biến thành cả người đầm máu bại trận. Nếu không phải Bạch Nham thích xen vào, đưa bọn họ từng bước từng bước vào kết giới của mình, bọn họ có lẽ đã thành điểm tâm của đám yêu quái này. Mà trì châu của Tông Tổ từ khi dùng râu rồng của Bạch Nham để khâu, uy lực nhân lên gấp bội, yêu ma bình thường không đụng được đến hấn. Cuối cùng cũng chỉ còn hấn và Minh Trí, Minh Tịnh kẻ vai chiến đấu, khiến Bạch Nham âm thầm khen ngợi hấn.

Từ Cửu trọng vân giáng xuống đạo thiên lôi cuối cùng, bổ thẳng vào Minh Dục, đau đớn không lời nào tả xiết, thiên lôi mang theo đóm lửa dấy lên quần áo Minh Dục, ánh lửa màu vàng quán tranh Minh Dục khiến đám yêu ma bao gồm cả Phong Cơ phải lùi xa một trượng. Sau khi mây tan, Trăng Máu lại xuất hiện, ánh trăng màu đỏ chiếu xuống hòa với ánh lửa màu vàng, đau đớn trên cơ thể Minh Dục nháy mắt biến mất, giống như chỉ thở ra một hơi, cả người liên rục rở hấn lên, ngay cả toàn bộ thể giới trước mắt cũng không giống trước.

Minh Dục nhìn thoáng qua sư đệ cùng đồ đệ mình, ánh mắt lạnh nhạt mà lạnh lùng giống như nhìn hoa cỏ ven đường. Hấn không nói một câu nào với bọn họ, theo ánh lửa vàng lấp lánh hóa thành một tia sáng biến mất trong ánh sáng rục rở của Trăng Máu.

Ngay khi đám người Tông Tổ sững sờ nhìn Minh Dục phi thăng, chưởng quầy Ly cởi bỏ kết giới, chợt lóe một cái đã xuất hiện trước mặt Phong Cơ, mỉm cười với bà ta.

Chưởng quầy Ly nâng tay để ở trước ngực Phong Cơ, lẳng lặng nhắm mắt lại không biết đang làm gì.

Bạch Nham thấy nàng hành động, lúc này cũng đến bên cạnh Lục cô nương, nói: “Lục cô nương, đắc tội.”

Phong Cơ nhìn Minh Dục phi thăng đúng là tức giận đến nổi trận lôi đình, chưởng quầy Ly đột nhiên xuất hiện muốn cướp Thân đan càng làm cho Phong Cơ bốc hỏa. Bà ta khoát tay định tóm lấy chưởng quầy Ly, biến nàng thành oan hồn dưới móng vuốt của mình thì ngực bỗng tê rần. Không biết chưởng quầy Ly đã dùng pháp thuật gì, lại khiến trong cơ thể bà ta như có lửa chạy loạn.

Không cần đến nửa khắc, chưởng quầy Ly chậm rãi thu tay, hút một viên cầu lửa nhỏ màu đỏ từ trong ngực Phong Cơ ra, đúng là Hỏa Vân Thần Đan trong truyền thuyết.

Phong Cơ kinh ngạc không thôi tròn to hai mắt nhìn, nhìn Hỏa Vân Thần Đan mình nuốt vào bụng giờ lại bị chưởng quầy Ly giữ trong lòng bàn tay, sát ý đột nhiên tăng vọt, gió yêu cuộn cuộn, lá bay như đao giống như có mắt đồng loạt phi về phía chưởng quầy Ly.

Trường cung của Chưởng quầy Ly lại xuất hiện, một ánh sáng bạc vụt qua chặn lại hết đám lá cây của Phong Cơ. Nàng lùi lại mấy bước, trên mặt vẫn như cười thản nhiên, nói: “Phong Cơ, Hỏa Vân Thần Đan này xem ra ngươi không dùng được, thôi thì đưa cho ta đi.” Dứt lời, liền đem Hỏa Vân Thần Đan đặt ở trên trường cung, lòng bàn tay nhẹ nhàng nhấn xuống một cái, thần đan liền nhập vào bảo thạch trên trường cung của chưởng quầy Ly, tức thì, trường cung được bao phủ thêm một tầng lửa trong suốt.

[1] Bình giải: Người học đạo chết vì binh khí của mình gọi là ‘Bình giải’. Ý nói dùng binh khí để giải thoát đắc đạo.

48. Chương 48: Bốn Cánh Màu Vàng

Editor: mèomỡ

“Sao..... sao có thể.....?”

Phong Cơ thì thào tự nói, làm sao có thể? Nha đầu này chỉ nhẹ nhàng đưa tay vào có thể lấy Hỏa Vân Thần đan trong bụng mình ra? Thần đan bỗng nhiên giống như có sự sống, tự mình chạy ra, ngoan ngoãn chạy vào lòng bàn tay chưởng quầy Ly, lại ngoan ngoãn nhập vào trường cung của nàng? Sao có thể như vậy?! Hỏa Vân Thần đan do chính Thái Thượng Lão Quân luyện chế mà thành, tính bá đạo khó khống chế. Phong Cơ lúc đầu nuốt nó vào bụng cũng không cảm thấy được gì, nhưng trải qua thiên lôi Thất Tinh Trận lại bị lão đạo sĩ Minh Dục kia gài bẫy hững Lôi Hỏa thiên kiếp, bà ta chỉ cảm thấy Thần đan ở trong bụng mình xáo động, càng nóng cháy khó chịu, nhưng không thể ngờ rằng chưởng quầy Ly có thể dễ dàng lấy Thần đan đi như vậy!!

Đường Phong và những đạo sĩ khác còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần khi thấy kỳ cảnh Minh Dục phi thăng thành tiên lại đã thấy chưởng quầy Ly lấy viên Thần đan đỏ đậm kia, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào. Đến ngay cả Bạch Nham cũng ngăn người, vừa rồi chưởng quầy Ly cười tự tin như vậy thì ra là nàng đã sớm chắc chắn có thể lấy Thần đan từ trong cơ thể Phong Cơ, nhưng rốt cuộc nàng làm bằng cách nào?

Trường cung hấp thu Thần đan dưới ánh Trăng Máu tỏa ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt. Chưởng quầy Ly có thể cảm giác được thần lực mạnh mẽ của Thần đan bắt đầu khởi động, dường như sớm không chịu nổi, khát vọng máu và sinh mệnh. Phong Cơ, thậm chí Quỷ mẫu Hỏa Linh đều nghĩ Hỏa Vân Thần đan là vật chết ẩn chứa sức mạnh lớn lao, nhưng không thể ngờ rằng Thần đan Thái Thượng Lão Quân hao phí ngàn năm luyện ra khó khống chế là vì nó có linh tính thậm chí có yêu ghét của riêng mình.

Lúc Minh Dục độ thiên kiếp, chưởng quầy Ly rõ ràng cảm nhận được trên người Phong Cơ bỗng nhiên trào ra khí nóng cùng linh lực của Thần đan, có lẽ do Lôi Hỏa thiên kiếp đánh lên người Phong Cơ làm cho Hỏa Vân Thần đan sinh ra chống cự, làm cho nó bắt đầu xao động. Đây là phát hiện ngoài ý muốn khiến chưởng quầy Ly mừng rỡ, nàng tuy là Hỏa linh thuần khiết, nhưng chưa bao giờ gặp hay nhìn thấy Hỏa Vân Thần đan, cũng không biết mình lại có thể cộng hưởng với Thần đan. Chưởng quầy Ly vừa rồi đứng trước mặt Phong Cơ, đưa tay thăm dò, vốn định thử một lần, không ngờ thật sự được Thần đan đáp lại, vì vậy thuận thể lấy Thần đan ra.

Hỏa Vân Thần Đan rất có ích cho chưởng quầy Ly, không chỉ tăng pháp lực gấp nhiều lần mà còn có thể làm cho tu vi của nàng nâng cao một bậc.

Phong Cơ giận dữ, không quan tâm nhiều, tóm lại là không thể buông tha chưởng quầy Ly. Cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, roi mây trong tay vung ra đánh về phía nàng.

Trường cung của Chưởng quầy Ly lật chuyển dựng thẳng nghênh đón roi mây cùng yêu phong của Phong Cơ, bổ đôi đám khí đen cùng roi mây nhuộm màu xanh yêu dị. Một đám lửa đỏ đậm từ trường cung dấy lên, đốt dọc theo roi mây của Phong Cơ.

Phong Cơ hét lên một tiếng chặt đứt roi mây, hung tợn gào lên: “Nha đầu chết tiệt kia! Rốt cuộc là ai phái người tới?! Vì sao phải đối nghịch với ta?! Hôm nay cho dù người có thể ỷ vào Hỏa Vân Thần Đan thắng ta, ngày khác chắc chắn sẽ có kết cục như Quỷ mẫu!”

“Hừ, ngày khác? Người không đợi được ngày khác đâu!” Chưởng quầy Ly nhờ Hỏa Vân Thần Đan mà pháp lực tăng mạnh, đánh với Phong Cơ một chưởng đã thấy mình có vài phần phân thắng. Tuy nói Phong Cơ nuốt Tinh nguyên của Quỷ mẫu, nhưng dường như cũng không mạnh như chưởng quầy Ly dự đoán. Đánh với Phong Cơ có cảm giác là lạ, nhưng nàng cũng không biết là xảy ra chuyện gì, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, giống như mọi chuyện đều quá đơn giản, quá mức..... an toàn?

Bên kia, Bạch Nham nghĩ cách quán lấy Lục cô nương, chẳng qua so với chưởng quầy Ly thì tình thế tốt hơn một chút, bởi vì Lục cô nương dường như cũng không có ý đánh nhau chết sống với hắn, giống như đang đùa giỡn với Bạch Nham, suy nghĩ vẫn đang hướng về phía Phong Cơ và chưởng quầy Ly. Bạch Nham cũng vậy, hấn sợ nhất, lo lắng nhất chính là Trăng Máu ảnh hưởng quá lớn đến chưởng quầy Ly, hơn nữa chưởng quầy Ly lấy được Hỏa Vân Thần đan pháp lực tăng mạnh, muốn phá cấm chú của hắn càng dễ dàng hơn. Nếu để ma tính của chưởng quầy Ly phát tác, hấn sợ không khống chế được nàng.

Phong Cơ thành ma ngàn năm cũng không phải là đối thủ bình thường, nữ Bạt ở Đan thành kia đã khiến chưởng quầy Ly không chịu nổi, huống chi Phong Cơ ma lực cao hơn nữ Bạt kia mấy chục lần, cho dù Bạch Nham đã giải tầng phong ấn thứ bảy trên người chưởng quầy Ly cộng thêm uy lực của Hỏa Vân Thần Đan, chưởng quầy Ly vẫn không chiếm được thượng phong. Hết hợp lại tách, hết công lại thủ, Phong Cơ phần nộ đến cực điểm liều mạng dùng toàn lực muốn đoạt lại Thần đan, chưởng quầy Ly không có chút lợi thế nào, càng dây dưa chưởng quầy Ly càng phiền chán, chỉ mong dùng một chiêu tiêu diệt Phong Cơ.

Phong Cơ tự cho mình rất lợi hại, ở Ma giới ngoại trừ Quỷ mẫu Hỏa Linh thì chẳng có mấy ai dám đối nghịch với bà ta. Nếu bảo bà ta có kiêng kị ai thì phải kể tới Thiên Khê và Văn Nhai, cho nên chưởng quầy Ly xuất hiện, đoạt Thần đan, đại chiến với bà ta đều khiến bà ta nổi trận lôi đình. Nhiều năm không nghiêm túc ra tay với người khác như thế này, lúc này đây giữa hai người chắc chắn phải có người sống kẻ chết.

Chưởng quầy Ly xưa nay không thích dây dưa nhiều, cũng không biết là do Trăng Máu ảnh hưởng hay là do nàng càng giết càng hăng, bỗng nhiên mở một đôi cánh, bay lên giữa không trung nhìn giống như từ trên trời giáng xuống vậy.

Bạch Nham thấy vậy biết ngay là tình hình không ổn. Chưởng quầy Ly mở đôi cánh màu vàng rất lớn ra, khiến Tông Tổ cùng đám người phạm đều choáng váng, Phong Cơ cũng ngăn người: “Người rốt cuộc là cái gì vậy?!”

“Hừ!” Chưởng quầy Ly khẽ hừ nhẹ một tiếng, hoàn toàn mở rộng đôi cánh ra. Lúc này nàng cũng xòe đôi cánh thứ hai trước giờ luôn bị che giấu ra, trên một cánh trong đó còn gắn phong ấn thứ sáu của Bạch Nham.

Chưởng quầy Ly hít một hơi thật sâu, dường như là đang hấp thụ toàn bộ ánh sáng từ Trăng Máu vào cơ thể, ánh lửa trên trường cung trong tay càng rực rỡ hơn. Đôi cánh thứ hai của nàng dần dần mở rộng, so với đôi cánh thứ nhất thì nhỏ hơn một phần ba, màu cũng nhạt hơn. Tầng phong ấn thứ sáu của Bạch Nham bắt đầu chuyển động, phát ra tiếng vang khanh khách nho nhỏ. Lòng Bạch Nham trầm xuống, nàng đã có đủ sức mạnh tự cởi bỏ phong ấn của hắn!

“Bốn cánh..... Màu vàng..... Huyền diệu[1]?” Minh Tịnh bỗng nhiên thì thào một câu.

Chưởng quầy Ly liếc Minh Tịnh một cái, từ từ cười: “Ha, không ngờ đạo sĩ thời này cũng có chút kiến thức.”

Vòng tròn phong ấn của Bạch Nham bỗng nhiên vỡ vụn thành đám bụi màu vàng rơi xuống sau đó biến

mắt. Chưởng quầy Ly tự cởi bỏ phong ấn, đột nhiên cảm thấy thoải mái vô cùng, mỉm cười, trong nháy mắt cánh chim màu vàng hóa thành màu đen, tỏa ra yêu khí cực kỳ quý dị và mạnh mẽ.

“Du Dao!!” Bạch Nham khấp pháp quyết, do dự không biết có nên dùng chú diệt ma để áp chế ma tính trong cơ thể nàng, nhưng lại sợ niệm chú diệt ma sẽ khiến Phong Cơ có cơ hội làm nàng bị thương.

“Lão đạo đừng nhiều lời vô nghĩa, tiêu diệt lão yêu bà này rồi nói sau!” Còn chưa dứt lời chưởng quầy Ly đã hóa thành một làn sương đen bao vây Phong Cơ.

Tòng Tổ chạy đến bên người Bạch Nham, hỏi: “Đạo trưởng..... à, Ly công tử?”

Bạch Nham nhìn Tòng Tổ rối rắm không biết gọi hắn như thế nào, cười khổ nói: “Ta vốn họ Bạch.”

“Bạch công tử.....” Tòng Tổ gọi cái tên xa lạ, trong lòng cảm thấy là lạ, chỉ tiếp tục hỏi, “Chưởng quầy Ly làm sao vậy?”

“Là Trăng Máu kích động ma tính trong cơ thể nàng, nhưng ta nghĩ nàng có thể khống chế được.” Nói là nói vậy nhưng thật ra trong lòng Bạch Nham rất không chắc chắn.

Cái gọi là ma sinh ra từ tâm, ma tính của nàng tồn tại đã lâu, tuy rằng Bạch Nham dùng ba trăm năm chậm rãi thanh tẩy ma tính của nàng, nhưng vẫn không chắc chắn. Dù sao cái này cũng có liên quan đến tính tình của nàng, tính tình bộ tộc Huyền Diệu cũng không tốt lắm.

Một bóng người chớp lên, chưởng quầy Ly đã thoát ra khỏi làn sương đen kia, mở ra bốn cánh che nửa bầu trời không, trường cung ở trước người nàng. Chưởng quầy Ly vươn tay phải chạm lên trường cung, chậm rãi kéo về, giữa ngón tay liền hiện ra bốn mũi tên Hỏa Vũ. Nàng nhẹ nhàng buông tay, bốn mũi tên bay vút vào đám sương đen, lập tức dấy lên ngọn lửa màu vàng, đúng là Tam Muội Chân Hỏa.

Nếu là lúc trước, Tam Muội Chân Hỏa chưa chắc có thể gây khó dễ cho Phong Cơ, dù sao thời gian bà ta thành ma cũng đã lâu, Tam Muội Chân Hỏa không đốt được đến nguyên thần của bà ta. Nhưng hôm nay chưởng quầy Ly có Hỏa Vân Thần Đan trong tay, uy lực của Tam Muội Chân Hỏa tăng vọt đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của chưởng quầy Ly. Phong Cơ bị nhốt trong đám lửa không thoát ra được, riêng rít gào tê tâm liệt phế khiến đám người phạm Tòng Tổ, Đường Phong nghe mà đầu đầu muốn nứt ra, phải bịt kín lỗ tai.

Chưởng quầy Ly một lần nữa lại kéo cung, mười hai mũi tên Hỏa Vũ bắn ra, nàng phải hoàn toàn đốt Phong Cơ thành tro!

Bỗng nhiên một cơn gió yêu dị thổi đến, chưởng quầy Ly bất giác run rẩy, cảm giác này..... Rất quen thuộc lại dường như thật xa lạ. Nàng ngẩng đầu nhìn phía chân trời, Trăng Máu đã ngã về phía Tây, ánh sáng cũng dần dần nhạt đi rồi. Cơn gió kia làm cho cảm giác bất an của chưởng quầy Ly càng tăng thêm.

Cuồng phong gào thét, cát đá bay tứ tung, quần áo bằng gấm vóc màu trắng không biết từ nơi này phi đến vây lấy Phong Cơ trong cầu lửa màu vàng rồi cuốn đi. Mọi người nhìn theo dải gấm trắng, chỉ thấy một chàng trai mặc đồ trắng yên lặng, thản nhiên nhiên đứng ở dưới tàng cây, dải gấm trắng kia đúng là ống tay áo của hắn.

“Du Dao đã lâu không thấy, ta cứ nghĩ rằng muội sẽ trốn đi thật xa cơ. Sao nào, bỗng nhiên nghĩ thông suốt, cho nên tới đây giúp ta một tay sao?” Chàng trai mặt không chút thay đổi, ngay cả miệng cũng không mở, lời nói của hắn đã truyền vào lỗ tai mọi người, mọi yêu ma.

Chưởng quầy Ly thu hồi bốn cánh, hạ xuống bên cạnh Bạch Nham, không tự giác trốn sau lưng hắn, dùng thuật thiên thính hỏi: “Chúng ta làm thế nào bây giờ?”

Bạch Nham nhìn chưởng quầy Ly một cái, làm thế nào bây giờ? Hắn cũng đang nghĩ xem nên làm thế nào bây giờ.

Chàng trai lại nhìn về phía Lục cô nương, vẫn bình tĩnh như mặt hồ êm ả, giọng nói lại giống như có thể truyền khắp toàn đất Thục: “Lục cô nương, nguyên thần của Phong Cơ ta đã lấy được. Tuy rằng đây không phải công lao của người, nhưng cũng không sao, chuyện ta đã đáp ứng người chắc chắn ta sẽ làm.”

Giọng nói vẫn còn bên tai, chàng trai đưa tay vuốt ve thân cây, cửa động trên thân cây bị Minh Dục phong kín lại mở ra một lần nữa :“Phong Đô là của người, mời trở về.”

Hắn tuy nói “mời”, nhưng nghe thể nào cũng giống mệnh lệnh khiến người ta không thể cãi lại.

Lục cô nương mỉm cười, nói:“Không hẹn gặp lại.”

Chàng trai hơi gật gật đầu, nhìn Lục cô nương vẫy tay một cái đem con rối binh, bốn yêu quái cùng đám yêu ma về bên cạnh mình, dẫn bọn họ ngoan ngoãn về Phong Đô.

Trong lòng Tồng Tổ có dự cảm làm người ta sợ hãi, chàng trai này là ma quỷ so với con rối binh, yêu quái, Phong Cơ, Lục cô nương nhất định càng đáng sợ hơn. Trong lòng hắn chỉ có một phán đoán, làm cho hắn ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

[1] Huyền Diệu: Xuất xứ từ Sơn Hải Kinh, là loài chim bốn cánh, lông màu vàng nhạt, thích ăn thịt chim ưng, tính tình thô bạo, sống trên núi Bình Đỉnh.

Ban đầu Huyền Diệu có hình dáng giống chim én, sau này tùy theo các thị tộc, bộ lạc khác nhau mà phát triển và dung hợp. Huyền Diệu dần biến thành có mỏ gà, chân hạc và đuôi công giống Phượng Hoàng.p/s: Thiên soái ca đã lên sàn *tung hoa* lót đường cho boss phản diện thể hiện nào

49. Chương 49: Chí Linh Cuối Cùng

Editor: mềomở

Trắng Máu chậm rãi ngã về Tây, ánh sáng đỏ rực rõ rệt dần, một đêm giết chóc dài đằng đẵng sắp chấm dứt. Cục diện hỗn loạn tại Phong Đô vì chàng trai áo trắng xuất hiện mà bình ổn tức thì, không ai dám nhiều lời.

Chàng trai áo trắng chỉ mở ống tay áo đã có thể thu Phong Cơ vào trong tay áo, dù là Lôi Hỏa thiên kiếp của Minh Dục trước đây đã làm Phong Cơ bị thương, hay sau này chưởng quầy Ly dùng Tam Muội Chân Hỏa bao vây Phong Cơ, hắn có thể nhẹ nhàng thu cả Phong Cơ và Tam Muội Chân Hỏa vào trong tay áo, chứng tỏ tu vi sâu không lường được.

Một đám yêu ma quỷ quái tính cả bốn đệ tử Phong Cơ mang đến trợ mắt nhìn Phong Cơ bị bắt, còn có thể làm được gì. Tất cả theo Như Như quỳ gối trước chàng trai áo trắng.

“Như Như bái kiến Huyền Kỳ Đế Quân.” Trong giọng Như Như có chút run rẩy, là sợ hãi không thể áp chế.

Huyền Kỳ Đế Quân liếc Như Như và đám yêu một cái, nhẹ nhàng khoát tay áo,“Đến từ đâu thì về đó đi.”

“Tạ ơn Đế Quân.” Chúng yêu ma đều có cảm giác như trút được gánh nặng, không cần một lát đều đã chạy mất tăm, cứ như thể bọn chúng chưa bao giờ tới Phong Đô, giống như nơi này vốn chưa từng xảy ra đại chiến.

Lần này Phong Đô chết vô số, giờ phút này lại như bụi trong gió dễ dàng bị thổi đi không lưu lại một chút dấu vết. Đối với Tồng Tổ cùng đám đạo sĩ Huyền Tôn giáo mà nói, đây chẳng khác làm nhục giẫm đạp lên bọn họ. Bọn họ vì cái gọi là vệ đạo, cái gọi là muôn dân thiên hạ, liều mạng đấu pháp cùng đám yêu ma này, bao nhiêu nhiệt huyết cuối cùng chỉ là hy sinh vô ích. Cuối cùng tất cả được bình ổn cũng chỉ vì mấy câu nói của vị “Huyền Kỳ Đế Quân” này, sao có thể cam tâm?!

Minh Tịnh, Minh Trí cầm pháp khí nhìn chàng trai áo trắng đứng dưới tàng cây, trong lòng không biết nên làm sao. Huyền Kỳ Đế Quân không phải đối thủ bọn họ có thể đối phó được, nhưng chẳng lẽ muốn bọn họ chạy trốn sao? Đám sư diệt đều đang chờ bọn họ quyết định, Huyền Tôn giáo không có người nhu nhược, nếu có thể giết ma đầu này thiên hạ sẽ được bình an, nếu không giết được bọn họ xả thân vì nghĩa cũng không làm thất vọng trời đất sư môn!

Minh Tịnh chỉ giật giật ngón tay, Huyền Kỳ Đế Quân liền quay sang nhìn hắn, ánh mắt không gọn sóng nhưng lại hoàn toàn nhìn thấu Minh Tịnh, “Các người còn đứng đây làm cái? Sống lâu quá cho nên chán rồi sao?”

“Tên ma quỷ này, ta.....” Minh Tịnh phát phát trần, thật sự muốn liều mạng cùng Huyền Kỳ Đế Quân. Đáng tiếc hắn còn chưa nói xong, một bóng trắng xẹt qua Minh Tịnh suýt chút nữa đầu thân hai nơi, mất mạng.

Minh Tịnh rất không biết tự lượng sức mình, đối với Huyền Kỳ Đế Quân mà nói, đừng nói giết người, dù giết hết bá tánh trong thiên hạ cũng đâu khó gì!

May mà Bạch Nham nhanh chóng kháp pháp quyết, đưa Tòng Tổ cùng đám người Đường Phong vào kết giới của mình cứu Minh Tịnh một mạng, vung tay một cái đã đưa bọn họ về phía đám mây chân trời.

“Lão đạo sĩ người thật chăm chỉ thay đổi hình dáng, dùng túi da tốt như vậy trốn tận ba trăm năm liền?” Huyền Kỳ Đế Quân căn bản không có hứng thú với đám người phàm như con kiến đó, giết hay thả cũng chẳng có cảm giác gì, hắn chỉ để ý chương quỳ Ly.

Chương quỳ Ly nhìn Bạch Nham một cái, nói nhỏ với hắn: “Không bằng liều mạng đi.”

Bạch Nham nhú mày, trong lòng cân nhắc một phen, đánh bừa thì hai người bọn họ không thắng được Huyền Kỳ Đế Quân Thiên Khê.

Trong Ma giới, tên Thiên Khê là kiêng kị, rất nhiều yêu ma đều không dám gọi thẳng, vì thế mới có danh hiệu “Huyền Kỳ Đế Quân” này, Thiên Khê cũng chỉ mỉm cười xem như ngẫm đồng ý. Qua gần ngàn năm, Huyền Kỳ Đế Quân ở Ma giới thậm chí tu tiên giới không ai không biết không ai không hiểu, ngược lại tên Thiên Khê lại ít có người biết.

Thiên Khê nhìn hai người, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, “Du Dao năm đó tội muội trốn khỏi sư môn nề tình hôm nay muội thay ta xử lý Phong Cơ, ta có thể tha thứ cho muội, cũng đỡ cho Vân Nhai suốt ngày che chở muội, làm ta thêm phiền.”

Việc này không đề cập tới trong lòng chương quỳ Ly cũng đã bốc hỏa, hướng chi bây giờ Thiên Khê còn bày ra bộ dáng như lão Thiên Vương đến xem chương quỳ Ly. Pháp lực của nàng không bằng Thiên Khê, nhưng nàng xưa nay kiêu ngạo làm sao chịu được Thiên Khê nhục mạ. Thù ba trăm năm trước dù hôm nay không báo được, nàng cũng phải cho Thiên Khê chịu chút đau khổ, nếu không nàng quả thật không còn mặt mũi sống sót!

Bạch Nham vừa thấy chương quỳ Ly nhú mày là biết nàng bị Thiên Khê chọc giận, một tay nắm lấy cổ tay nàng, lấy thuật thiên thánh khuyên: “Chúng ta không nên lấy cứng đối cứng, biết rõ ý đồ của hắn rồi tính.”

Chương quỳ Ly trong lòng thịnh nộ không thể bình tĩnh, nhưng phần nhiều vẫn là nghi hoặc. Nàng và Bạch Nham vốn tưởng rằng Thiên Khê đến vì Quỷ mẫu Hỏa Linh, nhưng hôm nay hắn lại thu nguyên thần của Phong Cơ. Từ tiểu thiếu gia Lâm gia vô cơ mất tích từ Đan thành, đến đại nạn trên núi tuyết Tây Lĩnh, lại đến trận hỗn chiến ở cửa Phong Đô này, Thiên Khê tới bây giờ mới hiện thân, rốt cuộc hắn có ý đồ gì? Chương quỳ Ly và Bạch Nham biết rõ tất cả mọi chuyện hắn làm nhất định có liên quan đến phong ấn Ngũ Hành trận, nhưng hành động của hắn, bọn họ thật sự không hiểu.

“Thả ta? Người không muốn cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành sao?” Chương quỳ Ly thử hỏi, “Hỏa linh thuần khiết đang đứng trước mặt ngươi, ngươi sẽ thả ta sao? Nếu ngươi muốn thả, ba trăm năm trước sẽ không đuổi tận giết tuyệt!”

Thiên Khê cười: “Nếu cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận mà chắc chắn cần muội thì lúc trước ta sẽ không hạ thủ lưu tình, để lão đạo này đưa muội đi như vậy đâu. Niệm tình chúng ta là sư huynh muội, ta sao có thể đuổi tận giết tuyệt? Nếu ta muốn, muội nghĩ Vân Nhai có thể che chở nổi cho muội sao?”

“Người nói người không cần ta làm tể phẩm?” Chương quỳ Ly hỏi.

“Tể phẩm, ta đã có rồi,” Thiên Khê mở bàn tay, năm hạt châu lấp lánh màu sắc khác nhau bay lên không trung, “Muội đoán không sai, ta đến Phong Đô là vì tìm chí linh ngũ hành, đa tạ Du Dao muội thay ta bắt

Phong Cơ giảm bớt không ít chuyện cho ta, giúp ta thu Phong Cơ cũng chính là Mộc linh thuần khiết cuối cùng.”

Cuối cùng..... Bạch Nham và chưởng quầy Ly sững sốt, bọn họ không thể ngờ rằng Phong Cơ lại là chí linh cuối cùng. Có lẽ bọn họ đã sống những ngày thanh nhàn quá lâu, không biết Thiên Khê đã sớm thu thập được tứ linh.

“Không thể nào, Ứng Long năm trăm năm trước đã chết, sao người có thể tìm được Thủy linh?” Chưởng quầy Ly hỏi, “Quý mẫu Hỏa Linh chết trong tay Phong Cơ, sao người tìm được Hỏa linh?!”

“Ha ha, lấy đạo hạnh của Phong Cơ cùng lăm là đánh ngang tay với Quý mẫu thôi, bà ta sao có thể giết được Quý mẫu?” Thiên Khê cười khê , hình như là đang cười nhạo chưởng quầy Ly ngây thơ, “Từ trăm năm trước ta đã lấy được nguyên thần của Quý mẫu, kẻ Phong Cơ giết chẳng qua là một con rối của ta thôi.”

Trong lòng chưởng quầy Ly chợt lạnh, một trăm năm trước Phong Đô đã mất chủ? Thiên Khê dùng một con rối đã khống chế Phong Đô một trăm năm? Cho nên cuộc chiến lần này ở Phong Đô chẳng qua là một cái bẫy để bắt Phong Cơ?! Nhưng nếu thu phục Phong Cơ, chỉ cần một mình Thiên Khê đã dư lực, vì sao phải bày ra cục diện máu chảy thành sông như thế này?

“Không biết vì sao ta gây chiến với Phong Cơ?” Thiên Khê nói, “Đây chẳng qua là kế một mũi tên trúng hai con chim thôi, nhưng không mai lại để các người phá hủy mất một con chim. Quân ma đại chiến trên núi tuyết Tây Lĩnh là vì hậu nhân của Nữ Oa, cái này các người đoán được đúng không?”

Bạch Nham và chưởng quầy Ly đều có dự cảm không tốt, Thiên Khê vô duyên vô cớ nói nhiều với bọn họ như vậy chắc chắn có nguyên nhân, hơn nữa tuyệt đối không phải nguyên nhân tốt.

“Các người giấu Thanh Vũ ở đâu? Huyết mạch của Nữ Oa hiện thế, ta tìm rất lâu mới thấy, cũng không muốn bị các người mang đi đâu. Người không biết không có tội, chỉ cần các người giao Thanh Vũ ra đây, ta cũng sẽ không làm khó dễ các người.”

“Dựa vào cái gì?” Trường cung của Chưởng quầy Ly dựng thẳng bên cạnh, kêu ù ù như kiếm đã ra khỏi vỏ thuận thế chờ mệnh lệnh.

“Dựa vào cái gì?” Thiên Khê nhìn năm viên nguyên thần trong bàn tay, nói: “Viên màu đỏ là nguyên thần Quý mẫu Hỏa Linh, màu xanh là Phong Cơ, một viên là Thổ linh – nguyên thần vị tiểu thiếu gia Lâm gia ở Đan thành kia, một viên là Kim linh năm trăm năm trước ta tìm được, mà viên cuối cùng này là Thủy linh, các người đoán xem là ai?”

Lâm tiểu thiếu gia là Thổ linh?? Bạch Nham và chưởng quầy Ly đều không kịp nghi hoặc, chưa hiểu hết ý hần đã nghe Thiên Khê nói tiếp: “Nếu các người muốn lấy lại nguyên thần của Đỗ Tuyền, mang Thanh Vũ đến đổi.”

“Đỗ Tuyền đúng là Thủy linh, nhưng đạo hạnh của hần còn thấp không giải được phong ấn Ngũ Hành trận.” Bạch Nham nói.

“Đúng vậy, nhưng hần và các người ở bên nhau ba trăm năm, dùng để trao đổi Thanh Vũ chắc cũng dư dả.”

Chưởng quầy Ly hận nghiêng rằng, lạnh lùng nói: “Thanh Vũ ở đâu có bản lĩnh người tự đi mà tìm, người cho rằng dùng Đỗ Tuyền có thể uy hiếp ta sao? Người quá coi thường ta rồi, đừng quên Ly Du Dao ta cũng giống người được cùng một sư phụ dạy thành ma, chưa bao giờ biết thiện tâm là gì.” Dứt lời, trường cung cong lại bắn về phía Thiên Khê.

Bạch Nham muốn ngăn cản cũng đã không kịp, chưởng quầy Ly một lần nữa mở ra bốn cánh bay lên, thậm chí nàng đã hạ quyết tâm muốn liều mạng với Thiên Khê, vừa dùng trường cung kiềm chế Thiên Khê vừa tụ pháp lực phá bốn tầng phong ấn Bạch Nham hạ trên tay chân nàng.

“Du Dao!! Không được!!” Phong ấn của Bạch Nham chỉ còn lại có năm tầng, phong ấn trên tứ chi chưởng quầy Ly cũng đã có đủ sức tự mình giải, chỉ có một tầng phong cuối cùng trên nguyên thần chưởng quầy Ly là nàng không thể tự cởi bỏ. Nhưng chỉ có một tầng phong ấn cuối cùng không thể áp chế được ma tính cuồng bạo của nàng.

Chưởng quầy Ly lúc này toàn tâm toàn ý muốn đấu một trận với Thiên Khê, sao có thể nghe được Bạch Nham khuyên can. Hai tay nàng nắm chặt, hai phong ấn vòng trên cổ tay hiện ra, rắc rắc hai tiếng nhỏ rồi tự nứt vỡ, chưởng quầy Ly lại dùng lực bóp nát hai tầng phong ấn. Nàng cởi bỏ phong ấn càng nhiều, sức mạnh vốn bị Bạch Nham áp chế lại càng lớn, hai phong ấn trên mắt cá chân gần như không cần nàng tốn sức cũng bị phá.

Cánh chim màu đen hoàn toàn mở ra, chưởng quầy Ly bây giờ đã hoàn toàn là ma, trong mắt nàng chỉ có màu máu và giết chóc, trường cung cùng tên Hỏa Vũ của nàng hoàn toàn không sợ Thiên Khê, nàng cũng đã không nghe vào bất cứ lời nào của Bạch Nham nữa. Nàng phi thân lên, trường cung cong lên triển khai tấn công mãnh liệt về phía Thiên Khê, so với vừa rồi nàng đối phó Phong Cơ ác liệt hơn mấy chục lần.

Bạch Nham biết nàng đối với Thiên Khê có hận cũng có e ngại, cho dù giải tất cả phong ấn nàng cũng không thể đánh bại Thiên Khê. Nàng bây giờ chẳng khác nào tự tìm đường chết, hắn không thể cam lòng đứng nhìn. Nàng chỉ hơi xước da, hắn đã không chịu nổi, huống chi là muốn liều mạng với Thiên Khê!!

Bạch Nham cắn răng một cái bất chấp mọi thứ, phóng người lên hóa ra nguyên hình Ứng Long, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, hắn rít gào một tiếng lao vào giữ chưởng quầy Ly và Thiên Khê.

Thiên Khê khiếp sợ nhìn con rồng lớn màu đen đang lao về phía hắn, “Ứng Long?! Ha, thật đúng là đi mòn giày sắt chẳng tìm được[1]! Thì ra người chưa chết.”

Cánh Bạch Nham vỗ một cái tạo ra bạo phong đánh về phía Thiên Khê. Dùng kế này, hắn chỉ có thể đánh cược một lần![1] Nguyên văn cả câu là đập phá thiết hài vô mịch xử đắc lai toàn bất phí công phu (thành ngữ): Đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu – Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công: Tìm một cái gì đó rất phí sức nhưng lại không thấy nhưng đến khi nào đó vô tình lại tìm ra.

50. Chương 50: Đại Nguyên Soái Thiên Đình

Editor: mèomỡ

Chưởng quầy Ly thấy Bạch Nham hiện nguyên hình đánh về phía Thiên Khê, không khỏi thối lui một bước, hắn đang làm cái gì vậy?! Không có kết giới bảo vệ, một khi hắn hiện ra nguyên hình thiên đình nhất định nhận ra hắn vẫn chưa chết, hắn muốn đưa thiên binh thiên tướng tới sao?!!

“Hừ! Ứng Long người hiện nguyên hình là muốn đưa thiên binh thiên tướng tới sao?” Thiên Khê không hoảng không loạn nói, “Nhưng thiên binh thiên tướng muốn bắt người chứ không phải ta, cuối cùng vẫn là người tự tìm phiền toái thôi.”

Một tiếng rồng ngâm, Bạch Nham quán chặt Thiên Khê không cho hắn cơ hội chạy trốn. Hắn tự động hiện nguyên hình quả thật là muốn dẫn thiên binh thiên tướng đến, làm vậy quả thật không khác nào đưa mình vào nguy hiểm. Nhưng chỉ bằng hắn và chưởng quầy Ly không thể đánh lại được Thiên Khê, chỉ đành mượn sức của thiên binh thiên tướng. Dù hắn biết đến lúc đó người gặp phiền toái là mình, nhưng hắn không thể nào khoanh tay nhìn chưởng quầy Ly gặp chuyện không may. Bọn họ giao đấu với Thiên Khê không có khả năng toàn thân trở ra, so với bị Thiên Khê giết, không bằng cược một phen rằng hắn không dám trêu chọc thiên binh thiên tướng.

“Thiên binh thiên tướng quả thật muốn bắt ta, nhưng bọn họ càng muốn đá Vô Sắc hơn,” Bạch Nham nói, “Ta chỉ cần giao đá Vô Sắc ra, người cũng sẽ không phá giải được phong ấn Ngũ Hành trận!”

“Ha, xem ra ta thật sự đã đánh giá cao tình cảm giữa các người và Đỗ Tuyên, Du Dao ma tính rất nặng xưa nay độc ác, không ngờ người cũng vô tình như vậy.”

Chưởng quầy Ly bắn bốn mũi tên Hỏa Vũ đều bị Thiên Khê né được, nàng nóng vội muốn giúp Bạch Nham thoát thân, nhưng hắn cũng một lòng muốn cuốn lấy Thiên Khê chờ thiên binh thiên tướng đại giá quang lâm.

“Mau rời khỏi đây! Về căn nhà nhỏ chờ ta!” Tiếng Chưởng quầy Ly truyền vào trong tai Bạch Nham.

Bạch Nham nhìn chưởng quầy Ly một cái: “Không đi.”

“Huynh! Bây giờ là lúc để tính cổ chấp của huynh phát tác đấy à?! Mau đi ngay cho ta!!”

“Không đi.”

Chưởng quầy Ly tính tình nóng nảy lại xúc động dễ làm hỏng chuyện, nhưng nếu Bạch Nham muốn gây chuyện thì còn nghiêm trọng hơn chưởng quầy Ly, lại còn không nghĩ đến hậu quả.

Áng mây ngũ sắc xuất hiện, che lấp chút ánh sáng cuối cùng của Trăng Máu, bầu trời sáng ngời như ban ngày, mây mù trong rừng lập tức bị xua tan, thay vào đó là ánh sáng thần thánh.

Trên bầu trời xa xa truyền đến một giọng nói: “Đông Hải Ứng Long, năm trăm năm trước trộm thượng cổ thánh vật là đá Vô Sắc, chịu cực hình Thần Diệt hủy đi thần hình, không ngờ lại để cho người trốn thoát. Nay ta lĩnh mệnh của Ngọc đế bắt ngươi về thiên đình.”

Chưởng quầy Ly khuyên Bạch Nham mấy lần hần vẫn không chịu đi, thiên binh thiên tướng lại tới nhanh như vậy, nàng vừa tức vừa vội, mắng: “Các ngươi đúng là một lũ ăn no rảnh rồi không có chuyện gì làm, không nhìn thấy Huyền Kỳ Đế Quân lúc này đang gây sóng gió làm hại nhân gian sao?! Chỉ chăm chăm muốn bắt Bạch Nham trở về! Sao không bắt tên ma quỷ Thiên Khê này trước đi?!”

“Trời đất tam giới mỗi nơi có luật pháp riêng, vạn vật đều có duyên pháp, ta chỉ lĩnh ý chỉ của Ngọc đế bắt Ứng Long về Cửu Trọng Thiên.”

“Ha, thì ra chuyện không liên quan đến mình thì không quan tâm phải không? Người muốn bắt người, cũng phải xem tâm tình bốn tiểu thư thế nào đã, hãy xưng tên ra!” Chưởng quầy Ly vừa giận vừa phẫn nộ, giương cung bắn bốn mũi tên Hỏa Vũ vào đám mây ngũ sắc, ép đám thiên binh thiên tướng ẩn thân ở sau đám mây ra.

“Bốn tọa Dực Thánh Chân Quân[1].” Thiên tướng đứng đầu là một trong Tứ Thánh Bắc Cực, đại tướng thiên đình Dực Thánh nguyên soái.

“Viên Hạo.....” Chưởng quầy Ly ngẩng đầu nhìn người trên đám mây, đột nhiên không biết phản ứng thế nào.

Thiên Khê thu tay áo dài nhìn binh tướng đầy trời, thản nhiên cười nói: “Chư vị thiên binh thiên tướng có việc, bản quân không tiện quấy rầy, đi trước.”

Chưởng quầy Ly sao chịu để Thiên Khê chạy trốn, tên Hỏa Vũ liên tiếp bắn ra lại đều bị Thiên Khê phát tay áo đỡ được, chỉ nghe hần nói: “Du Dao, Dực Thánh Chân Quân đích thân đến, không phải muội nên ôn chuyện cùng hần sao? Sao cứ quẩn quít lấy ta không buông vậy? Ha ha ha, muội cùng Ứng Long trốn mấy trăm năm, vừa xuất hiện đã gặp lại cổ nhân, thật đúng là thú vị.”

Tiếng cười của Thiên Khê còn ở lại, nhưng bóng trắng của hần lóe lên một cái đã biến mất, chỉ để lại chưởng quầy Ly và Bạch Nham đối mặt với mấy vạn thiên binh thiên tướng.

Bạch Nham hóa thành hình người, nhìn đám mây phía xa. Hần sớm biết rằng thiên binh thiên tướng sẽ đến rất nhanh, nhưng không ngờ người đến lại là Dực Thánh Chân Quân Viên Hạo. Hần bất an nhìn chưởng quầy Ly, nàng đang nhìn Dực Thánh Chân Quân, cánh chim xòe ra, trường cung cầm trên tay, giống như lúc nào cũng có thể đột nhiên bắn ra mấy mũi tên Hỏa Vũ, nhưng trên người nàng không có chút sát khí nào, mà nước mắt trong mắt nàng làm cho Bạch Nham cảm thấy vô cùng lo sợ. Vì sao người tới lại là Viên Hạo?!!

Dực Thánh Chân Quân đứng ở trên đám mây nhìn xuống dưới, nhìn chưởng quầy Ly sau đó khẽ thở dài, cao giọng nói: “Ứng Long, ngươi thân mang tội, tục sự thế gian cũng không liên quan đến ngươi. Mau giao đá Vô Sắc ra, nhanh chóng cùng ta về Thiên đình.”

“Về cái gì mà về! Có về người đi một mình đi!!” Chưởng quầy Ly giương trường cung đánh về phía Dực Thánh Chân Quân, hần nhường mây lấy kiếm vàng đỡ.

“Du Dao, vì sao yêu khí trên người nàng lại nặng như vậy?” Dực Thánh Chân Quân hỏi.

“Ha, Thì ra ngươi còn nhận ra ta?! Viên Hạo, ta nghĩ ngươi thành thần rồi sẽ quên hết chuyện cũ cơ đấy!”
Chưởng quầy Ly nói có vẻ cay nghiệt châm chọc, nhưng trong mắt nàng lại là bi thương và hận.

Tám trăm năm lâu quá, lâu đến mức nàng nghĩ bọn họ sẽ không gặp lại, lâu đến mức nàng không lường được đến lúc gặp lại nàng sẽ dùng pháp bảo tấn công hắn.

Dực Thánh Chân Quân nhìn chưởng quầy Ly ngẩn người, lấy lại tinh thần, lại dùng dáng vẻ của nguyên soái Thiên đình, đại nghĩa bừng bừng nói: “Bổn tọa hôm nay đến vì Ứng Long, cũng không phải tới ôn chuyện.”

Chưởng quầy Ly nhìn người đàn ông cao cao tại thượng này, vẫn hơi hợm như tám trăm năm trước, nhưng lại là hai người hoàn toàn khác nhau. Viên Hạo trước kia sao có thể dùng giọng điệu lạnh lùng như vậy nói chuyện với nàng? Viên Hạo trước kia đã chết, chết từ tám trăm năm trước. Người bây giờ đang đứng ở trước mặt nàng là Dực Thánh Chân Quân.

“Ôn chuyện? Cũng đúng, ta và Chân Quân ngại quá thật không có chuyện cũ gì mà ôn,” Chưởng quầy Ly thu hồi trường cung, nói, “Ngươi muốn lấy lại đá Vô Sắc không thành vấn đề, thả Bạch Nham trước.”

“Không được, Ngọc đế có chỉ, bắt giữ Ứng Long.”

“Không được cũng phải được!! Ý chỉ của Ngọc đế thì ngươi bảo Ngọc đế tự đến mà bắt!” Chưởng quầy Ly mắng, “Hoặc là thả Bạch Nham, ta nói cho ngươi đá Vô Sắc ở đâu. Hoặc là, ngươi giết ta rồi bắt Bạch Nham.”

“Nàng.....!” Đối mặt với sự cương quyết của chưởng quầy Ly, Dực Thánh Chân Quân có chút do dự, đá Vô Sắc phải thu hồi, mà Ứng Long cũng không thể thả, nhưng muốn hắn giết Ly Du Dao thì không thể.

Chưởng quầy Ly hạ xuống bên người Bạch Nham, nói nhỏ với hắn: “Về chỗ nhà nhỏ kia chờ ta.”

Bạch Nham yên lặng nhìn vào mắt chưởng quầy Ly, hơi hơi lắc đầu: “Không được, hôm nay thiên binh thiên tướng đều là ta đưa tới, không liên quan đến nàng.....”

Không đợi Bạch Nham nói xong, chưởng quầy Ly cắt đứt lời hắn: “Trên đời này chẳng có chuyện gì liên quan đến ta cả, ngoại trừ huynh! Huynh định cố chấp trái ý ta sao?!”

Bạch Nham nghe chưởng quầy Ly nói như vậy không biết nên vui mừng hay nên buồn lo: “Nhưng Dực Thánh Chân Quân.....”

“Huynh thật nhiều lời! Bảo huynh đi thì đi đi!” Chưởng quầy Ly kháp quyết nhốt Bạch Nham vào trong kết giới của mình, học bộ dáng hắn ném Tông Tổ, Đường Phong, cũng ném Bạch Nham ra ngoài.

Dực Thánh Chân Quân thấy thế lập tức đằng vân đuổi theo, lại bị chưởng quầy Ly chặn đứng.

“Không muốn Đá Vô Sắc sao?”

“Du Dao ! Nàng có biết tự ý thả đào phạm là tội gì không?!”

“À..... Cái này ta thật sự không biết, nếu không ngươi bắt ta về Thiên đình, để Ngọc đế định tội ta đi.” Hôm nay chưởng quầy Ly nhất định muốn đối nghịch với Dực Thánh Chân Quân.

Dực Thánh Chân Quân trừng mắt chưởng quầy Ly nửa khắc, ghen một lúc lâu cũng không nghĩ ra lý do thoái thác, chỉ hỏi: “Đá Vô Sắc đâu?”

“Bảo đám thủ hạ của ngươi đến từ đâu thì về đó đi, ta đưa ngươi đi tìm đá Vô Sắc .” Chưởng quầy Ly mỉm cười nói.

Dực Thánh Chân Quân nghĩ nghĩ, nói: “Được.” Khoát tay đuổi binh tướng mình mang đến đi, còn bản thân từ trên đám mây ngũ sắc bước xuống, bỏ áo giáp chói lọi, thay đổi bộ dạng văn sĩ bình thường đứng ở trước mặt chưởng quầy Ly.

Chưởng quầy Ly cũng sờ nhìn hắn, giống như trên gương mặt này còn có dư dhang lúc trước, ngũ quan giống nhau thân hình giống nhau vẫn là Viên Hạo trước kia, là Viên Hạo vĩnh viễn cười sủng ái nàng, tùy ý nàng cố tình gây sự. Nàng có thể tự lừa mình người cao cao đứng ở trên đám mây là Dực Thánh Chân Quân, là nguyên soái thiên đình, là tay sai của Ngọc đế! Nhưng làm thế nào nàng mới có thể lừa mình rằng người

trước mặt không phải Viên Hạo? Làm thế nào lừa mình rằng nàng và hắn chưa bao giờ có quan hệ? Làm thế nào lừa mình rằng trong lòng nàng không hề yêu hắn, không hối hận, không tự hận chính mình?!

Nàng lùi một bước xoay người đi, thì ra cho dù qua mấy trăm năm những ký ức đó vẫn rõ ràng giống như vừa xảy ra hôm qua, giống như vừa xảy ra ngay tại một khắc trước. Nàng che miệng mình, sợ không khống chế được sẽ khóc òa lên, nàng không khỏi lại nguyên rửa hắn một lần nữa. Nếu năm đó hắn dứt khoát chết rồi thì thật tốt! Năm đó nếu hắn tan thành mây khói thì thật tốt!! Nếu hắn vẫn là Viên Hạo trước kia thì thật tốt!!

Bạch Nham đưa nàng đi xem những ký ức trước kia có phải cũng đau lòng khó chịu như vậy hay không? Có phải cũng hận những ký ức đó hay không? Hắn sao có thể bảo vệ Mạc Trúc Tuyết mấy trăm năm như vậy? Nàng chỉ nhìn Viên Hạo một cái, chỉ liếc mắt một cái đã sắp không nhịn được muốn khóc, cho dù thời gian trôi qua đã rất lâu, nàng vẫn không có dũng khí một lần nữa đối mặt với Viên Hạo. Cục diện hôm nay là một tay nàng tạo thành, là nàng tạo nghiệt, là quả báo nàng nên bị!

Viên Hạo phát hiện ma tính trên người chương quỳ Ly càng lúc càng đặc hơn, vô cùng kinh ngạc. Tám trăm năm qua rốt cuộc nàng đã trải qua cái gì, sao lại nhập ma? Giờ này khắc này nàng đang suy nghĩ cái gì? Vì sao ma tính lại giống như muốn phát cuồng? Một kiếp tám trăm năm trước kia bọn họ lẽ ra đều thuận lợi vượt qua, hắn rõ ràng đã thấy nàng lên Thiên đình, nhưng cuối cùng chỉ có một mình hắn nhập thần tịch, được Ngọc đế phong thưởng, còn nàng lại không hề xuất hiện. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Du Dao ? Nàng làm sao vậy?” Viên Hạo thử hỏi.

Nghe được Viên Hạo ở phía sau gọi nàng, cả người chương quỳ Ly cứng đờ. Những ký ức vốn phủ đầy bụi bồng nhiên hiện lên trong đầu nàng, tất cả đều là hạnh phúc tự tay nàng đã hủy diệt.

Từ dưới tàng cây đã, Viên Hạo nói muốn vẽ nàng, nhưng nàng lại không ngồi yên được. Một canh giờ lúc đứng lúc ngồi cuối cùng ngủ mất, khi tỉnh lại Viên Hạo đang thu dọn bút vẽ.

“Vẽ xong rồi sao?” Chương quỳ Ly không tin lắm, đưa tay cướp bức tranh Viên Hạo vẽ.

Trong bức tranh Ly Du Dao đứng dưới tàng cây đa mỉm cười, bộ dáng mang theo vài phần vui cười nghịch ngợm, khoái hoạt làm cho chính nàng đều cảm thấy ngạc nhiên.

“Sao vậy? Sao vẽ mặt nàng lại như thế? Ta vẽ không đẹp sao?” Viên Hạo có hơi lo lắng. Du Dao nhích tới nhích lui, hắn đành phải dựa vào cảm giác để vẽ, cũng không muốn nàng không thích.

Du Dao nhìn bức họa kia một lúc lâu, hỏi: “Huynh vẽ không phải ta đúng không? Ta đâu có xinh đẹp như vậy?”

Viên Hạo cười ha hả: “Phải phải, ta vẽ là nữ thần trong mộng của ta, đương nhiên là phải xinh đẹp rồi.”

Khi ấy nàng không nên coi hắn đang nói đùa, không nên tiêu sái tự cho là nàng có thể không yêu, nếu nàng sớm hiểu ra thật ra mình rất yêu hắn, nhất định sẽ không để hắn đi chịu chết. Nàng là nữ thần của hắn, vì sao nàng có thể cam tâm tận mắt nhìn hắn chết?! Nàng rõ ràng có thể cứu hắn, rõ ràng có thể giữ lại hạnh phúc của nàng, nhưng nàng đã hủy nó, chính tay hủy diệt tất cả!

“A!!!” Chương quỳ Ly hai tay ôm lấy đầu, bốn cánh sau lưng xòe ra thành màu đen u tối.

Viên Hạo hoảng hốt, cầm kiếm chắn trước người, trong miệng niệm chú trừ tà, lấy pháp lực của mình trấn áp ma tính bồng nhiên không khống chế được của chương quỳ Ly.

[1] Tứ Thánh Chân Quân còn gọi là “Bắc Cực Tứ Thánh”, “Bắc phương Tứ Nguyên Soái”, gồm có:

- Thiên Bồng Đại Nguyên Soái Chân Quân.
- Thiên Du Phó Nguyên Soái Chân Quân.
- Dực Thánh Bảo Đức Trừ Kháng Chân Quân.
- Chân Vũ Linh ứng Hộ Thánh Chân Quân.

Trong “Thái Thượng Tam Động Chú Kinh” viết:- “Thiên Bồng Tử Vi Đại Soái là tôn tổ của muôn thần, Thiên Du Phó Nguyên Soái du hành trong không trung, Hắc Sát Tướng Quân dùng lửa thiêu đốt lũ hung

ác, Chân Vũ Giác Tướng có nhiệm vụ “Khất thủy” ở Huyền Đô.

51. Chương 51: Người Mất Tích Tề Đồng

Editor: mèomỡ

Tông Tổ, Đường Phong, Minh Tịnh, Minh Trí và một đám đạo sĩ bị Bạch Nham dùng pháp thuật đuổi về tiểu viện rách nát trong thành Khương Dương. Chính nhoáng lên một cái, bọn họ đã ở trong thành, nhao nhao nhìn quanh bốn phía.

“Đây là đâu?”

Tông Tổ đáp: “Chúng ta ở trong thành Khương Dương, tiểu viện này do ta tìm đến tạm làm chốn an thân. Là đạo trưởng..... Là Bạch Nham đưa chúng ta đến đây.”

Minh Tịnh đi đến bên cạnh Tông Tổ, đánh giá hần một lượt, hỏi: “Nhìn bộ dáng tiểu sư phụ hần là người xuất gia, tại sao lại đi theo tên đạo sĩ giả và Huyền Diệu kia?”

“À, tiểu tăng tên Tông Tổ, là tăng nhân vân du. Lúc ta đi qua Đan thành nhận thấy có yêu khí vì thế vào thành tìm hiểu, khi đó đã gặp gỡ chương quỳ Ly và Bạch Nham. Sau đó vì đại chiến cùng nữ Bạt mà kiệt sức ngất đi, sau khi tỉnh lại mới biết bọn họ đã giết nữ Bạt rồi.” Tông Tổ nói qua loa một lần chuyện đã xảy ra ở Đan thành, “Sau đó ta theo manh mối đến đất Thục, những chuyện ta chứng kiến, nghe thấy, trải qua đều là những việc ta chưa bao giờ nghĩ tới. Trong lúc nguy hiểm có chương quỳ Ly và Bạch Nham ra tay cứu giúp, nay mới có thể bình yên vô sự.”

Tông Tổ nhớ lại vẫn có chút kinh hãi, nếu không có chương quỳ Ly và Bạch Nham ra tay, chỉ bằng hần sợ cũng không lấp đầy bụng cho con rối binh.

“Đúng rồi, vị đạo trưởng này.....”

“Bần đạo Minh Tịnh.” Minh Tịnh hai tay tạo thành chữ thập, vái chào Tông Tổ.

“À, đạo trưởng Minh Tịnh,” Tông Tổ vội vàng đáp lễ, hỏi, “Đạo trưởng nói chương quỳ Ly là Huyền Diệu? Xin thứ cho tiểu tăng kiến thức nông cạn, xin đạo trưởng chỉ giáo.”

“Sau lưng chương quỳ Ly sinh có bốn cánh màu vàng cho nên nàng ta chắc chắn là Huyền Diệu. Huyền Diệu chính là thần diệu, tính tình thô bạo, ở trên núi Bình Đỉnh, rất ít khi giao thiệp với thế gian, mấy trăm qua gần như không có gì truyền thuyết nào về Huyền Diệu. Nói đến Huyền Diệu, không thể không nhắc đến vị thần đạo giáo ta cung phụng là Huyền Nữ nương nương, nguyên hình của ngài là Huyền Diệu, thế nên người tu đạo như ta cũng có chút hiểu biết về Huyền Diệu.”

“Chương quỳ Ly từng nói nàng và Bạch Nham không phải người phàm, chương quỳ Ly là Huyền Diệu, vậy Bạch Nham là cái gì?”

“Cái này, lão đạo không nhìn thấu.”

Sau một lát im lặng, Đường Phong bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Minh Tịnh sư thúc, chàng trai áo trắng vừa rồi rốt cuộc là ai? Vì sao người nọ vừa ra tay là có thể thu Phong Cơ vào trong tay áo? Hơn nữa dường như còn không sợ Tam Muội Chân Hỏa.”

Minh Tịnh lắc đầu: “Ta cũng không rõ, nhưng xem tình hình vừa rồi, chàng trai kia pháp lực hơn xa Phong Cơ, thậm chí là cả chương quỳ Ly và Bạch Nham. Ta nghĩ hần cũng không phải đối thủ dễ ứng phó, chỉ sợ hần có ý đồ không tốt.”

Đường Phong hỏi tiếp: “Trong Ma giới còn có kẻ nào có thể mạnh hơn yêu ma Phong Cơ ngàn năm đạo hạnh này?”

“Thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân*, trong tam giới ít nhất còn có hai ma đầu pháp lực sâu không lường được, khiến cả Ma giới khiếp sợ.”

[*]Thiên ngoại hữu thiên, Nhân ngoại hữu nhân – Ngoài trời có trời, ngoài người có người: Người giỏi còn có kẻ giỏi hơn.

“Đạo trưởng muốn nói đến Thiên Khê sao?” Tòng Tổ đoán.

“Thiên Khê? Bần đạo không biết Thiên Khê tiểu sư phụ theo nói là ai, bần đạo chỉ là hai ma vương Huyền Kỳ Đế Quân và Xu Âm Đế Quân, Thiên Khê có phải tên thật của một trong hai người đó hay không thì cũng chưa biết được.”

Tòng Tổ cảm thấy bất an, nói: “Chúng ta có nên quay về giúp đỡ không?”

Minh Trí lắc đầu nói: “Lần này chúng ta tám người cùng đi, nay đã có ba vị đệ tử vệ đạo mà chết, sư huynh Minh Dục cũng đã đắc đạo phi thăng, chỉ dựa vào sáu người chúng ta không chỉ không thể lại bày Thất Tinh Trận mà còn không đủ sức đối phó với người đàn ông áo trắng kia. Ta nghĩ Bạch Nham đưa chúng ta đi là vì bảo vệ chúng ta, quay lại chính là uổng phí tâm ý của bọn họ thôi.”

Đường Phong bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, quay sang hỏi Tòng Tổ: “Tiểu sư phụ, lúc trước đã đắc tội mong tiểu sư phụ lượng thứ. Vừa rồi nếu không phải tiểu sư phụ kịp thời thể vào chỗ trống của sư đệ trong Thất Tinh Trận, mấy người chúng ta đã sớm chết ở trong trận.”

“Đạo trưởng không cần phải cảm ơn, đây lẽ không phải công lao của tiểu tăng, từng câu khẩu quyết Thất Tinh Trận đều là chương quỳ Ly truyền thụ, nếu muốn cảm ơn cũng phải cảm ơn chương quỳ Ly.” Dù trong lòng Tòng Tổ cực kỳ bất an, bọn họ cứ bỏ chương quỳ Ly và Bạch Nham lại như vậy, bọn họ sống chết chưa thật sự khiến hắn không nỡ.

Đường Phong hỏi: “Đúng rồi, vị cô nương và báo tuyết đi cùng tiểu sư phụ hôm trước đâu?”

Tòng Tổ lắc đầu, đáp: “Ta cũng không biết. Tối hôm qua ta đi ra ngoài mua chút đồ ăn trở về đã không thấy Thanh Vũ và Bạch Bạch đâu cả, chương quỳ Ly còn bị thương. Ta vốn định hỏi, còn chưa mở miệng đã nghe thấy tiếng sấm ầm ầm ở ngoài thành, vì thế lập tức cùng chương quỳ Ly, Bạch Nham ra khỏi thành.”

Đường Phong trầm tư một lúc, quay về hỏi Minh Tĩnh, Minh Trí: “Sư thúc, chúng ta làm sao bây giờ?”

Minh Trí vuốt chòm râu dài trầm giọng nói: “Lần này đến Phong Đô vốn vì hai chuyện, thứ nhất là vì sư huynh con – Tề Đồng, thứ hai là vì thần dụ đại nạn. Chúng ta vừa đến Phong Đô đã gặp Phong Đô mở cửa thành, con rồi bình xuất thế, tiện đà không thể không ra tay. Nay chúng ta chưa làm được chuyện gì đã tổn binh hao tướng, thiên kiếp của sư huynh lại tới đột ngột như vậy, thế cho nên ngay cả lời dặn cuối cùng cũng không để lại. Trước mắt chuyện quan trọng nhất là tìm được sư huynh con, nếu không bằng sức của mấy người chúng ta không thể nào ngăn được cơn sóng dữ.”

Tòng Tổ không hiểu lời Minh Trí, liền hỏi: “Xin hỏi đạo trưởng, vị đạo trưởng Tề Đồng kia là người rất quan trọng sao? Muốn đi đâu tìm?”

Minh Tĩnh và Minh Trí liếc nhau một cái, rất ăn ý, chỉ đáp: “Trước kia sư huynh Minh Dục bấm đốt ngón tay đoán rằng chúng ta đến Phong Đô sẽ tìm được Tề Đồng. Sư huynh Minh Dục đã triệu tập tất cả đệ tử phân tán khắp nơi, mà chúng ta cũng rời núi Vân Đài tới Phong Đô, không ngờ còn chưa tìm được Tề Đồng, đã rơi vào ác chiến.”

Đường Phong nói: “Chúng ta chưa từng đến Phong Đô, chỉ biết bài ca dao đó thì làm cách nào mới tìm được cửa vào Phong Đô đây?”

“Ta đã từng đến Phong Đô,” Tòng Tổ nói, “Mới mấy ngày trước thôi.”

“Vậy thật tốt quá, chúng ta mau đi thôi, càng nhanh tìm được sư huynh Tề Đồng càng tốt.” Đường Phong nói.

Tòng Tổ nhú mày nói: “Nhưng cửa vào Phong Đô chính là cây đại thụ kia, cũng chính là nơi vừa rồi chúng ta cùng yêu ma đại chiến. Nói cách khác, chính là cây cổ thụ vừa rồi chàng trai áo trắng kia đứng đó.”

“.....”

Đường Phong cùng Minh Tịnh Minh Trí nhìn nhau, đều im lặng, trước mắt bọn họ nên làm thế nào bây giờ?

Đang lúc đám người Tông Tổ không biết làm thế nào, một quả cầu ánh sáng màu trắng chói mắt từ trên trời giáng xuống trong viện, đánh văng mọi người ra xa nửa trượng.

Đường Phong vừa rút kiếm ra, ánh sáng đã nhạt đi, người quả cầu mang đến đúng là Bạch Nham.

“Đạo trưởng?!” Tông Tổ vẫn buột miệng gọi Đạo trưởng Bạch Nham, hẳn vẫn chưa quen với cách xưng hô mới.

Bạch Nham nhìn thoáng qua đám người xung quanh, không nói một lời nhìn phía trước, đưa tay ra sờ lại giống như đụng đến một bức tường không nhìn thấy được, đẩy đẩy cũng không thấy phản ứng gì.

“Làm sao vậy?” Tông Tổ đi lên, định chạm vào Bạch Nham, lại như sờ thấy cái gì đó ngăn giữa hắn và Bạch Nham.

Bạch Nham nói: “Mấy người đứng xa ra một chút.” Dứt lời kháp pháp quyết, bắn ra mấy thanh ảnh kiếm ánh sáng chói mắt.

Đám người Tông Tổ nghe thấy vài tiếng bùm bùm nhỏ, nhìn ảnh kiếm bay ra lại đều giống như bị một bức tường chặn lại, không làm ai bị thương, sau nháy mắt đã biến mất.

Không đợi đám người Tông Tổ mở miệng hỏi, Bạch Nham lại một lần nữa kháp pháp chú muốn phá vỡ kết giới của trường quay Ly, thử vài lần vẫn là vô ích.

“Đáng chết! Lại dùng Khốn Tiên Cảnh khóa ta!” Bạch Nham âm thầm mắng một câu.

Bạch Nham đi tới đi lui vài vòng đều ở trong một phạm vi cố định. Vừa rồi đám người Tông Tổ còn không biết đã xảy ra chuyện gì, giờ phút này đã có thể đoán ra một ít.

Minh Tịnh hỏi: “Vị công tử này là bị kết giới gì nhốt vậy?”

Bạch Nham nhìn Minh Tịnh một cái, trả lời: “Gọi Bạch Nham là được rồi. Đây là Khốn Tiên Cảnh, các người không giải được đâu.”

Minh Trí kinh ngạc: “Ta chỉ đọc được về Khốn Tiên Cảnh trong sách cổ, nhưng chưa bao giờ gặp ai sử dụng, lại càng không biết cách phá giải, thật sự lực bất tòng tâm.”

Bạch Nham thở dài cũng không muốn dông dài với đám đạo sĩ kia. Giờ trong đầu hắn chỉ có trường quay Ly gặp Viên Hạo sẽ ra sao, sẽ nói cái gì, làm sao có tâm tư khách khí nói chuyện tào lao cùng đám đạo sĩ này.

Tông Tổ lần đầu nhìn thấy Bạch Nham bất an đi tới đi lui như vậy, dù là tối qua khi hắn về thấy vũng máu trên mặt đất, Bạch Nham cũng chỉ nhũu mày lẳng lặng ngồi mà thôi. Nhưng từ khi hắn về tiểu viện này đã bắt đầu đứng ngồi không yên, một khắc cũng không ngừng.

Bạch Nham bị nhốt ở trong kết giới ném về, vậy trường quay Ly đâu?

Không chỉ có Tông Tổ ngay cả đám đạo sĩ Đường Phong cũng muốn hỏi vấn đề này, nhưng Bạch Nham vẫn cố gắng phá vỡ kết giới, dường như rất là nóng vội, làm cho Tông Tổ có chuyện cũng không dám hỏi.

Giờ phút này trong lòng Bạch Nham nóng như có lửa đốt, khiến hắn nóng lòng khó nhịn, bối rối hoảng loạn, hoàn toàn không thể tự kiềm chế. Đối mặt với Phong Cơ cũng tốt, Thiên Khê cũng tốt, thậm chí Ngọc đế cũng tốt, tệ nhất chẳng qua cũng là chết mà thôi. Hắn ngay cả Cực hình Thần Diệt cũng từng chịu, thật sự là không có gì đáng sợ. Sống hay chết hắn không để ý, nhưng trường quay Ly thì không giống vậy. Mới ngần ngừ vài canh giờ trước, bọn họ vừa mới tự cối bỏ khúc mắc, mới chính thức thổ lộ, nhưng giờ nàng lại nhốt hắn trong kết giới ném về, nàng bảo hắn ở đây chờ, hắn sao có thể chờ được!!

Trong đầu hắn miên man suy nghĩ, đủ loại phỏng đoán. Tám trăm năm trước, trường quay Ly nhập ma tất cả đều là vì Viên Hạo, hắn làm sao dám xem nhẹ lực ảnh hưởng của Viên Hạo đối với nàng?!! Trời mới biết bây giờ hắn vô cùng sợ hãi trường quay Ly đột nhiên trở về, nói cho hắn rằng nàng vẫn đang yêu Viên

Hạo, mọi chuyện lúc trước chẳng qua là hiểu lầm mà thôi! Chỉ cần nghĩ đến đó, Bạch Nham gần như muốn hộc máu, hần sao có thể cứ ở đâu mà chờ được!! Nhỡ đâu, nhỡ đâu nàng không về nữa thì làm sao đây?!

Đáng chết đáng chết! Hần thật sự là đáng chết!! Bạch Nham không khỏi dấm ngực dậm chân, đều là chính hần đáng chết! Vì sao phải hiện ra nguyên hình đưa thiên binh thiên tướng tới?! Đánh không lại Thiên Khê thì sao nào, cùng lắm thì cùng hần đồng quy vu tận**. Giờ thì hay rồi, không cứu được Đỗ Tuyên, ngay cả chương quây Ly cũng không biết đã theo Viên Hạo đi đâu! Hần thật sự là..... không bằng chết quách đi cho rồi!!

[**] Đồng quy vu tận: cùng đến chỗ chết

p/s: Biết là phải thông cảm cho anh già sợ vợ trèo tường.... nhưng mà thực sự là buồn cười anh quá

52. Chương 52: Ký Ức Sâu Nhất

Editor: mèomỡ

Mặt trời lặn mặt trời mọc, mãi mãi không thay đổi, cho dù một cuộc đại chiến vừa mới chấm dứt cũng thay đổi không được quy luật tự nhiên. Khi một ngày mới bắt đầu, ánh rạng đông đầu tiên chiếu xuống mặt đất, xua tan tia sáng cuối cùng của Trăng Máu cùng với đám sương đỏ là lúc đám người Tông Tổ bắt giặc thổ dài nhẹ nhõm một hơi. Một đêm này cuối cùng cũng kết thúc, bọn họ vẫn còn sống, giờ khắc này bọn họ đều cảm thấy hình như mình được sống lại một lần nữa, bùi ngùi vô hạn. Duy chỉ có Bạch Nham nhìn rắng màu phía Đông đến xuất thần, Du Dao

Viên Hạo niệm chú trừ tà chương quây Ly đau đầu như muốn nứt ra, trong đầu ong ong rung động, chuyện cũ không ngừng lặp đi lặp lại hiện lên càng khiến nàng khó chịu. Những hình ảnh trong ký ức, có chuyện rời rạc mơ hồ, có chuyện lại rõ ràng đến mức làm người ta sợ hãi.....

Cảnh tượng sương mù trước mắt chậm rãi trở nên rõ ràng, đầu chương quây Ly dường như cũng không đau nữa. Nàng lắc lắc đầu cố gắng nhìn rõ mọi chuyện trước mắt.

Trên vách đá nhám thạch màu hoa râm khắc rất nhiều cuộn tranh thượng cổ, hơi rối mắt. Nàng đang ngồi trên một chiếc ghế đá rộng rãi, giống như vừa mới tỉnh ngủ. Mọi chuyện trước mắt đều quá mức quen thuộc lại có một chút xa lạ. Đây là phủ Huyền Thanh núi trên Bình Đỉnh, nhà của nàng, nhưng không phải đã gần ngàn năm nàng chưa về sao?

Trên bàn đặt đầy sách cổ cũng không nhiễm một hạt bụi, dường như nàng chưa bao giờ rời khỏi nơi này một khắc. Nàng đang nằm mơ? Chương quây Ly không khỏi nâng tay nhìn bàn tay mình, tất cả đều vô cùng rõ ràng, vô cùng chân thật.

Chương quây Ly đi vài vòng trong phòng mình, tuy trong lòng thấy kỳ lạ nhưng vẫn lại không khỏi hoài niệm nơi này. Nàng đẩy cửa phòng đi ra ngoài, hoa cỏ trong viện ngàn năm vẫn thế, không hề thay đổi chút nào.

“Ai nha, cô cô, thời gian con ứng kiếp cũng sắp đến, sớm thả con xuống núi đi ~ mà?”

Giây phút Chương quây Ly nghe được giọng nói của chính mình, nàng cảm thấy chấn động như bị sét đánh, đây không phải cảnh trong mơ của nàng! Đây là thần thức của nàng?! Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Vì sao nàng lại đi vào chính thần thức của mình? Mà vì sao lại là đoạn ký ức này?

Hai bóng người nhoáng lên một cái đi vào sân, trong đó một người chính là chương quây Ly, một thần nữ tay áo phiêu phiêu là cô cô của nàng — Cửu Thiên Huyền Nữ.

“Cô cô, đồng ý nhé? Cho con xuống núi được không? Cả ngày học thuộc pháp quyết tu tập đạo pháp, con sắp buồn chết mất, cho con xuống núi đi?”

Cửu Thiên Huyền Nữ cau mày nhìn nàng, thở dài nói: “Con có biết lần này xuống núi con phải đi lịch kiếp, không phải đi chơi không?”

“Con biết!” ‘Ly Du Dao’ vừa chạy vừa nhảy nói, “Ba năm sau thiên kiếp của con sẽ giáng xuống, muốn vượt qua kiếp nạn này con cần xuống núi vào thế gian tìm được chuyển thế của Dực Thánh Chân Quân, giúp hắn trở về Thiên đình. Nói cách khác, thiên kiếp của con và hắn có liên quan, giúp hắn chẳng khác nào giúp chính con.”

“Không sai, giúp hắn chẳng khác nào giúp chính con.....”

“Vậy sao cô còn không mau mau cho con xuống núi, con càng sớm tìm được Dực Thánh Chân Quân, càng sớm giúp hắn vượt qua thiên kiếp, con có thể về sớm!”

“Ai, ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, chưa đến thời điểm ứng kiếp, cho dù con tìm được Dực Thánh Chân Quân con cũng không biết đâu. Con chính là ham chơi mà thôi, làm sao phải lấy cớ nhiều như vậy.”

“A..... Cô cô, người biết con ham chơi thì đừng nhốt con ở trong nhà, được không? Cho con xuống núi được không?”

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn Ly Du Dao một lúc, mới nhẹ nhàng nói: “Cho con xuống núi trước không phải không thể, nhưng con phải nhớ kỹ lời cô cô nói, dù ham chơi như thế cũng không được phạm vào kỷ luật thiên quy.”

“Biết ạ!”

“Còn có, trăm ngàn, trăm ngàn không thể động tình!” Cửu Thiên Huyền Nữ nhấn mạnh từng chữ từng chữ nói.

Mỗi một chữ vào trong tai chưởng quầy Ly, trong lòng đều là một lần một lần đau. Sao lúc trước nàng lại không nghe câu quan trọng nhất của cô cô chứ?!

“Cô cô, người có thể yên tâm, bộ tộc Huyền Diệu chúng ta trời sinh vô tình vô ái, gần với thiên đạo nhất. Không phải ‘Bản lai vô nhất vật, Hà xứ nhạ trần ai’ [1] sao!” Ly Du Dao vui vẻ sôi nổi, cười to nói, “Oa..... Rốt cục có thể xuống núi rồi! Cảm ơn cô cô! Ba năm mà thôi, cô cô người uống chén trà là con đã về rồi!”

“Nha đầu! Nhớ kỹ lời cô cô nói!”

“Vâng vâng! Nhớ kỹ nhớ kỹ! Cô cô, con đi nhé!~”

Ly Du Dao cứ như vậy lóc lên một cái đã hóa thành một làn sương rồi khỏi núi Bình Đỉnh, chỉ để lại Cửu Thiên Huyền Nữ bất đắc dĩ thở dài.

Một giọt nước mắt chảy xuống, là hối hận, tự chưởng quầy Ly cũng không biết phần hối hận này sâu đậm nặng nề đến mức nào, lúc trước có phải cô cô cũng sớm biết nàng sẽ biến thành như bây giờ? Bạch Nham luôn nói đến thiên mệnh, nàng luôn coi thường nhưng không phải do nàng không tin.

Khi mới đến trần gian Ly Du Dao gặp cái gì cũng thấy mới mẻ, nhưng mới mẻ thì cũng chỉ mấy ngày sẽ trở nên nhàm chán, thậm chí còn nhàm chán hơn nàng ở trong phủ tu luyện pháp thuật. Sinh mệnh con người cực kỳ yếu ớt, ngày ngày lại vì cuộc sống mà bận rộn không ngừng, cái gì cũng cần tiền bạc. Nàng vốn đầy hưng phấn đi vào nhân gian, muốn thử xem cuộc sống của người bình thường, muốn thử xem cái gọi là yêu hận tình thù, nhưng nhân gian càng lâu thì nàng lại càng nhàm chán. Người đầy đường chẳng khác gì nhau, ngay cả liếc nhìn một cái nàng cũng lười chứ đừng nói là cảm giác yêu hận. Hơn nữa pháp lực của nàng đã bị hạn chế, lại có các loại giới luật vướng tay, chơi cũng không được chơi đã. Hơn một tháng, rốt cục nàng cũng tìm một chuyện “thú vị”— nhân gian đánh giặc.

Chung quanh có người chạy nạn, ăn cướp, cướp đoạt lương thực, lộn xộn một đám. Ly Du Dao chưa bao giờ thấy con người đánh giặc đương nhiên tò mò, sống hay chết đều là chuyện lớn nhất trong đời người phạm, nàng không thể tự mình trải nhưng muốn xem cho biết một lần. Vì thế nàng đi ngược dòng người về hướng biên quan. Mấy vạn người phạm ở trên chiến trường chém giết đối phương, trường hợp như vậy Ly Du Dao thấy cũng không lớn lắm, nhưng mùi máu tươi làm cho nàng thực hưng phấn. Ly Du Dao không cảm thấy chiến tranh thú vị, cũng không cảm thấy tàn nhẫn, nàng không có cảm giác gì hết, nhưng con người hành quân bày trận có chút tương tự với trận pháp tiên thuật, nàng ngồi trên vách nhìn mấy ngày liền.

Du Dao nhìn những người đó quát to chém giết liên tục mấy ngày, nhìn bọn họ khi thì dừng cầm ca hát ban đêm lại thấp giọng nức nở, nàng vô cùng khó hiểu, vì sao bọn họ muốn đánh trận? Vì sao liều mạng cũng không lùi một bước? Khi trận chiến đánh được hơn mười ngày, nhân mã hai bên đều chết quá nửa, mùi máu tươi trên sa trường đã bắt đầu có thối nát mùi, Du Dao thấy rất nhiều vong hồn mãi mà không muốn rời đi, khiếm đám quỷ sai vội đến mức choáng váng đầu óc.

Hôm nay lại là một cuộc đại chiến vô số chết, Du Dao vốn định xem xong rồi rời đi ngay, nàng đã ở biên quan lâu rồi cũng chẳng có gì hay mà chơi. Khi định đi lại phát hiện đám quỷ sai đều vây quanh ở một chỗ không biết đang làm gì, nàng tò mò liền đi qua xem. Thì ra là một tên nửa chết nửa sống chỉ còn một hơi cuối cùng, quỷ sai đang do dự có mang hắn đi hay không.

Chiến tranh một khi phát sinh, số người chết vô cùng khổng lồ, cũng là lúc đám quỷ sai dễ dàng bị nhầm nhất, nếu mang nhầm người quỷ sai cũng sẽ bị phạt.

Du Dao tuy rằng thấy được quỷ sai nhưng không thể với nói chuyện bọn họ, càng không thể gây trở ngại bọn họ đưa người đi, nhưng đi xem cũng sẽ không tính là phạm vào thiên luật. Cái tên sắp chết còn chưa chết kia Du Dao thấy rất quen, có lẽ là tướng quân lãnh binh đánh giặc. Áo giáp màu đen tuy rằng dính không ít bụi đất nhưng vẫn còn nhìn ra hình dạng. Nàng dò xét hơi thở người nọ, bấm tay tính toán người này còn có ba năm dương thọ. Nàng đã thấy người này mang binh đánh mấy trận, hành quân bày trận hẳn đều rất thành thạo, có dũng có mưu, nếu hắn dương thọ chưa hết không bằng nàng làm làm việc thiện cứu hắn, cũng đỡ cho đám quỷ sai lúng túng. Huống hồ nàng còn có hai ba năm nhân rồi không có việc gì, cứu hắn nghiên cứu trận pháp cũng coi như tìm được chuyện để làm.

Hoặc là số trời đã định, nàng nhất định sẽ cứu hắn.

Sau khi Ly Du Dao cứu Viên Hạo mới phát hiện cái tên phôi nấng như than râu ria xồm xoàm này thật ra mới hai mươi sáu tuổi. Rửa mặt, cạo râu sạch sẽ, đối quần áo thì cũng là một vị công tử anh tuấn tiêu sái tao nhã.

Làm ân nhân cứu mạng của Viên Hạo, Ly Du Dao nhận được rất nhiều ưu đãi. Từ sau khi nhập thế lần đầu tiên nàng có người hầu hạ, có chỗ ở, có người chiếu cố một ngày ba bữa, cuộc sống của nàng bỗng nhiên trở nên càng nhân nhã vui vẻ hơn ở phủ Huyện Thanh. Thiên kiếp ba năm sau mới xảy ra, vì thế nàng có ba năm sống khoái hoạt muốn làm gì thì làm. Có Viên Hạo coi nàng như Bồ Tát mà thờ phụng, nàng đương nhiên vui vẻ, dạo chơi nhân gian.

Sau khi chiến tranh kết thúc, nàng nhận lời mời của Viên Hạo cùng hắn trở về kinh thành, dù sao nàng không có chỗ nào để đi, không có việc gì thì làm. Mà Viên Hạo chỉ biết nàng tên Ly Du Dao mà thôi, chuyện khác dù hắn hỏi, nàng cũng không trả lời. Dần dần giữa hai người nảy sinh ra một loại ăn ý, chuyện nàng không nói hẳn tuyệt đối không hỏi.

Ba năm qua rất nhanh, cuộc sống của nàng vô cùng thoải mái, lúc nhàm chán có thể tìm Viên Hạo chơi cùng, chơi cờ, uống trà, nghiên cứu bày trận, nàng đều rất thích. Nếu nói ba năm qua có chuyện gì làm cho nàng phiền não, thì chỉ có một chuyện.

Sau khi chiến tranh bình ổn một năm, Viên Hạo nhờ lập được chiến công mà được Hoàng đế coi trọng thăng hai cấp. Hoàng đế thậm chí cố ý chiêu Viên Hạo làm con rể. Việc này vốn chẳng liên quan đến Ly Du Dao, nhưng nàng lại chính là cô gái lai lịch không rõ ở trong phủ tướng quân, trong triều có lời đồn đãi nhảm nhí, nhưng nàng lại không thêm quan tâm cũng chẳng để ý.

Có một ngày, Viên Hạo hẹn Ly Du Dao cùng đi cưới ngựa, vốn là một ngày nắng bình thường, lại vì một câu của Viên Hạo mà khiến Du Dao vĩnh viễn không thể nào quên ngày hôm đó, biến thành một cái gai sinh trưởng ở trong lòng nàng.

“Du Dao.”

“Hử?”

“Nàng..... Ta muốn.....”

“Viên Hạo rốt cuộc huynh muốn nói cái gì? Cần phải đầu lười à? Sao lại lắp bắp như vậy.”

“Ta muốn lấy nàng làm vợ.”

“Hả?!”

Một khắc đó Ly Du Dao cười ha hả, cười đến không tim không phổi diên diên hùng hùng suýt chút nữa ngã từ trên lưng ngựa xuống, cười đến Viên Hạo không biết làm sao.

“Du Dao? Nàng đồng ý gả cho ta sao?” Viên Hạo nhìn cách Du Dao cười đến ngã trước ngựa sau, thử hỏi.

Ly Du Dao khoát tay nhin một lúc mới ngừng cười, hỏi: “Vì sao đột nhiên muốn lấy ta?”

“Bởi vì..... Bởi vì ta yêu nàng, muốn nàng làm thê tử của ta.”

Viên Hạo nói được vô cùng nghiêm túc, hẳn vốn là người làm chuyện gì cũng nghiêm túc. Ly Du Dao biết hẳn không phải đang nói đùa, nhưng nàng vẫn cười đến dựa vào trên lưng ngựa, mắt một lúc mới bình tĩnh được.

“Viên Hạo, ta không hiểu cái gì là yêu, ta sẽ không yêu huynh.”

Nàng nói chắc nịch như thế, làm cho sắc mặt Viên Hạo nháy mắt trắng xanh, còn kinh khủng hơn sắc mặt người chết. Nàng không khỏi nhớ tới lúc cứu Viên Hạo nàng đã biết người này chỉ có ba năm dương thọ mà thôi, nể tình hẳn chăm sóc mình như vậy cũng không nhất định phải khiến hẳn khó xử.

“Này, Viên Hạo, huynh thật sự yêu ta à?”

Viên Hạo vốn tưởng rằng mình đến cả cơ hội cũng không có, bỗng nhiên nghe nàng hỏi như vậy, lập tức đáp: “Thật! Thật! Viên Hạo ta thề với trời.....”

“Được rồi được rồi,” Du Dao cười hỏi hẳn, “Vậy huynh có thể dạy ta cái gì là yêu? Yêu như thế nào không?”

“Hả?” Viên Hạo lúc đầu cũng không hiểu được lời này của Ly Du Dao là có ý gì, nghĩ lại hẳn liền cho rằng Du Dao cho hẳn một cơ hội, vì thế hưng phấn đáp, “Được! Ta đồng ý, chúng ta đính hôn ước trước, đợi đến ngày nàng yêu ta, chúng ta sẽ thành thân!!”

Viên Hạo sau này nói cho Du Dao, ngày đó là ngày hẳn vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất, thỏa mãn nhất trong đời. Nhưng hẳn lại không biết, đối với nàng lúc ấy mà nói, nàng chẳng qua là ham chơi thôi, chẳng qua là muốn làm một cô gái người phàm thôi, chẳng qua là muốn tiếp tục tiêu dao sống thôi, làm sao sẽ biết nàng vì ngày đó mà hối hận mấy trăm năm, đau khổ mấy trăm năm.

[1] Hai câu cuối trong bài kệ của Lục Tổ Huệ Năng trình cho Ngũ Tổ Hoàng Nhẫn:

Bồ đề bốn vô thụ,

Mình kính diệp phi đài.

Bản lai vô nhất vật,

Hà xứ nhạ trần ai?

Dịch:

Bồ đề vốn không cây,

Gương sáng cũng chẳng đài.

Xưa nay không một vật,

Chỗ nào dính bụi nhơ?

53. Chương 53: Ứng Kiếp Thiên Mệnh

Editor: mèomỡ

Nhân gian ba năm chẳng qua là giấy lát mà thôi, những ngày vui vẻ của Ly Du Dao thoát cái đã trôi qua, nàng bắt đầu tính thiên kiếp của mình, nhưng không biết là khi nào chỗ nào, lại càng không biết Dực Thánh Chân Quân rốt cuộc đang ở đâu. Nàng chỉ đang tiêu phí thời gian trong lúc chờ, mà Viên Hạo hoàn toàn không biết.

Lúc ấy tộc Di tiêu phí ba năm chinh đồn sĩ khí chuẩn bị ngóc đầu trở lại, Viên Hạo lĩnh hoàng mệnh mang mười vạn binh sĩ đến biên cương đón đầu địch, lúc này Du Dao biết ngày chết của hần đã đến, lần này chắc chắn một đi không trở về. Có một khắc, nàng cảm thấy Viên Hạo làm một người phạm thực ngu xuẩn, không chỉ có không thể biết thiên mệnh càng không có khả năng thay đổi bất cứ chuyện gì. Có một khắc, nàng cảm thấy rất phiền muộn bất đắc dĩ, cho dù nàng sáng sớm biết kết cục của Viên Hạo lại không được nói, không được làm bất cứ điều gì. Nếu nàng sửa đổi số mạng của con người đó là vi phạm thiên luật, không chỉ không thể thuận lợi độ kiếp mà còn bị trách phạt.

Viên Hạo lĩnh mệnh mang binh chinh chiến chỉ có hai ngày để chuẩn bị hành lý và dặn dò xử lý mọi chuyện trong phủ tướng quân.

Trước khi đi Viên Hạo cố ý chào từ biệt Du Dao, lại nhìn thấy nàng ngồi ngẩn người trong đình viện.

“Du Dao? Làm sao vậy?”

Du Dao giương mắt nhìn Viên Hạo mặc áo giáp màu đen thì sửng sốt nửa khắc. Lúc trước, khi cứu hần hần cũng mặc giống như vậy, nhưng lúc này đây nàng không thể cứu hần, trong lòng bỗng nhiên lạnh lẽo như băng, nặng nề rầu rĩ, không biết là cảm giác gì.

“Làm sao vậy?” Viên Hạo ngồi bên cạnh nàng hỏi.

Áo giáp đen ma sát phát ra tiếng boong boong bay vào trong tai Du Dao làm cho tim nàng đột nhiên nhảy loạn vài cái, càng thêm kinh hãi.

“Huynh nhất định phải đi sao? Vì sao nhất định phải đánh giặc?”

Viên Hạo nhìn nàng nhíu mày, vẻ mặt âm trầm, trong lòng cũng vui mừng, nàng quyến luyến như vậy có phải bởi vì nàng đã bắt đầu thích hần hay không?!

“Ta là quân nhân, từ năm mười sáu tuổi mặc bộ giáp này, ta vì chiến mà sống, bảo vệ quốc thổ gia viên là sứ mệnh của mỗi một quân nhân, đây không chỉ là trách nhiệm mà còn là vinh quang, không ai sẽ lùi bước trốn tránh. Ta là thống soái mười vạn hùng binh lại càng không thể rũ bỏ trách nhiệm. Yên tâm đi, nhiều nhất nửa năm, ta nhất định khải hoàn trở về, khi ta trở về, chúng ta thành thân được không?”

Thành thân? Hần còn không về được, sao có thể thành thân cùng nàng?!

Du Dao muốn nói, muốn giữ hần lại, muốn ôm hần, nhưng khi ấy nàng chỉ ngáy ngốc sững sờ.

Khi Viên Hạo nhảy lên lưng ngựa chuẩn bị rời đi, Du Dao đưa hần một đoạn đường cuối cùng, trong lòng giống như bị nghẹn khiến nàng ngọt ngào muốn chết. Đau đớn ê ẩm chưa từng có làm cho nàng không khống chế được xông lên kéo cương ngựa Viên Hạo lại.

“Đừng đi, huynh sẽ chết đấy.”

Viên Hạo mỉm cười, cho rằng nàng là sầu lo quá mức, trấn an nói: “Du Dao đừng lo lắng, ta không sao đâu, con người cuối cùng rồi cũng phải chết, tin tưởng ta, nếu thật sự đến ngày đó ta nhất định phải chết ở bên cạnh nàng.”

Chường quây Ly đứng ở góc đường nhìn Viên Hạo giục ngựa mà đi, nhìn mình lúc ấy buồn bã, nước mắt cũng không chảy ra nổi. Nàng sai lầm quá nhiều, không thể cứu vãn, không thể thay đổi được gì, dù có nhìn đoạn trí nhớ này một vạn lần, nàng ngoại trừ đau khổ còn có thể làm được gì? Vì sao Bạch Nham có thể nói hết những chuyện trước kia cho nàng? Vì sao có thể thản nhiên mà đối diện với tình yêu đã từng khắc cốt ghi tâm? Hần còn hối hận sao? Hần còn hận sao? Hần còn oán sao?

Có lẽ Viên Hạo chỉ là một người phàm không biết gì, không thể nhìn thấy Thiên cơ, không thể thay đổi mệnh số, nhưng hắn lại nói đúng một chuyện. Nếu hắn phải chết cũng sẽ chết ở bên cạnh Du Dao, đây là trừng phạt lớn nhất nặng nhất sâu nhất dành cho nàng.

Du Dao cuối cùng vẫn không bỏ được Viên Hạo, ngày thứ ba sau khi hắn đi, nàng đã ngồi không yên, khắp quyết lặng lẽ đuổi theo đại quân của Viên Hạo, theo hắn đến biên quan.

Mới gần gần ba năm, nàng lần thứ hai bước trên đất vàng tường cao, nhưng đã không còn cảm giác bất cần nhẹ nhàng như trước. Lúc này đây nàng bỗng nhiên sợ hãi chiến tranh, bỗng nhiên sợ hãi máu tanh cùng giết chóc, bỗng nhiên có thể cảm giác được máu, nước mắt và tình cảm chảy dưới đất cát, bỗng nhiên có thể hiểu được những linh hồn rất lâu mà không chịu rời đi, bọn họ không muốn xa rời, không thể buông thù hận chấp niệm của bọn họ.

Mười vạn hùng binh của Viên Hạo đối mặt với quân địch chỉ có ba trăm, nhưng dù chênh lệch lớn như vậy bọn họ vẫn không trở về được. Chính ba trăm người này đã làm cho Du Dao tận mắt thấy cái gì gọi là luyện ngục nhân gian.

Tộc Di phái tới không phải ba trăm người, mà là ba trăm con rối binh, ba trăm con rối binh được một Vu sư điều khiển. Du Dao không biết Vu sư này đã có giao dịch gì với Quỷ mẫu Hỏa Linh mà Quỷ mẫu lại cho hắn mượn ba trăm con rối binh. Khi ấy nàng không có thời gian tìm hiểu kỹ lưỡng, khi ấy nàng chỉ biết là thiên kiếp của nàng đã đến, nàng mới giật mình hiểu ra Viên Hạo chính là người nàng muốn tìm – Dực Thánh Chân Quân chuyển thế.

Vì thế nàng hiện thân trong quân trưởng của Viên Hạo, cho Viên Hạo một “niềm vui” bất ngờ.

Viên Hạo ghen hờn nhìn trân trối Ly Du Dao đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, đã quên hỏi sao lại thế này, đã quên hỏi nàng đến bằng cách nào, thậm chí đã quên hỏi thân phận của nàng, chỉ nghe nàng gọi hắn là “Dực Thánh Chân Quân”.

“Cái gì?”

“Huynh có biết mình phải đối mặt với kẻ địch thế nào không?”

“Du Dao??”

“Ta nói rồi huynh sẽ chết, nhưng không ngờ số mệnh của ta và huynh lại liên quan đến nhau.” Du Dao tự nói chuyện, mỗi một câu đều như tự đâm vào tim mình một dao, mỗi một câu đều khiến máu chảy đầm đìa, “Muốn giết chết con rối binh trong trời đất chỉ có hai cách. Thứ nhất là Tru Tiên Trận, đáng tiếc bốn thanh cổ kiếm để bày Tru Tiên Trận chỉ còn hai thanh, Tru Tiên Trận đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian; Thứ hai là Huyết trận..... Trận này..... Lấy máu của số người nhiều hơn số con rối một trăm lần để tế..... Người bày trận chắc chắn phải chết.....”

“Du Dao? Nàng đang nói cái gì vậy?”

Ly Du Dao tránh ánh mắt của hắn không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Nàng không biết làm sao mình có thể nói ra được những lời này, nàng không muốn cho hắn biết chút nào, lại càng không muốn cho hắn đi chịu chết!

“Huynh không tin ta?”

“Ý của nàng là muốn thắng trận này, ta sẽ hy sinh ba vạn binh sĩ?” Viên Hạo bình tĩnh ngoài ý muốn làm cho Du Dao không khỏi khiếp sợ.

“Viên Hạo?!”

“Vừa rồi không phải nàng bảo ta là Dực Thánh Chân Quân sao? Tên đó nghĩa là gì?” Không biết vì sao Viên Hạo lại cười hỏi nàng.

Đêm hôm đó, Du Dao nói cả một đêm, không có một câu nói dối không có một câu giấu diếm, mỗi một câu một chữ đều giống như bị lóc thịt đau lòng khó nhịn. Nàng không biết vì sao Viên Hạo có thể bình tĩnh nghe nàng nói hết như vậy, vì sao có thể bình tĩnh chấp nhận tất cả như vậy. Cái gì gọi là số mệnh, cái gì gọi là thiên ý, cái gì gọi là nhất định, ngày đó Viên Hạo so với nàng lại hiểu rõ hơn hẳn.

“Du Dao, đây là thiên kiếp trong số mệnh của ta đúng không? Nàng sẽ cùng ta ứng kiếp có phải không?”

Ly Du Dao gật đầu như con rối.

Viên Hạo lại cười nói: “Cám ơn. Chỉ cần có nàng ở bên, chết có gì đáng sợ.”

Du Dao lần đầu tiên không kìm lòng được ôm lấy Viên Hạo, áp vào áo giáp lạnh như băng của hắn nghe tiếng tim hắn đập, “Ta không muốn huynh chết!”

“Thân là thống soái tam quân, nếu ta không làm gương cho binh sĩ sao có thể khiến tướng sĩ cam tâm tình nguyện hy sinh?” Viên Hạo ôm Du Dao im lặng hồi lâu, hỏi, “Du Dao, nàng đã từng yêu ta chưa? Có thể yêu ta hay không?”

Chuyện này đối với Ly Du Dao mà nói là một câu hỏi khó, nàng không hiểu tình yêu, không biết không nở và đau lòng của nàng bây giờ đối với Viên Hạo có phải vì yêu hắn hay không. Nàng không dám trả lời, cũng không biết nên trả lời như thế nào, nàng không muốn lừa hắn.

Ba vạn người dựa theo trận pháp Ly Du Dao vẽ, bày ra Huyết trận tuyệt sát. Cát vàng cuộn cuộn, trong đám người có một chấm màu đen, đó là Viên Hạo. Từ giữa không trung nhìn xuống hắn vẫn chỉ là con người nhỏ bé mà yếu ớt. Viên Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Ly Du Dao, lưu cho nàng nụ cười dịu dàng vô hạn cuối cùng, cho dù không có đáp án của nàng, hắn vẫn tin nàng yêu hắn, như vậy hắn đã thỏa mãn rồi, chết cũng không hối tiếc.

Khi ba vạn người như tre già măng mọc xung phong liều chết ra trận đều bị con rối binh giết chết, tiếng hò hét tiếng thét tiếng nước mắt. Đợi một người cuối cùng ngã vào trong vũng máu, Ly Du Dao mở ra bốn cánh chậm rãi niệm chú văn mở Huyết trận, máu của ba vạn người bắt đầu hòa vào nhau tạo thành một biển máu vây quanh con rối binh, cắn nuốt, chôn vùi. Biển máu ngưng tụ ba vạn hung linh ánh đỏ chiếu lên tận trời, mây đen che mặt trời, cát đất ngưng kết, trong trời đất lạnh yên giống như không còn bất cứ thứ gì còn sống. Vu sư kia lần đầu tiên nhìn thấy sát trận mạnh mẽ như Huyết trận, hoàn toàn không biết làm sao. Con rối binh hắn có thể sử dụng đã bị huyết trận hoàn toàn hủy diệt, chính hắn không chống đỡ được bị pháp thuật phản phệ hồn bay phách tán.

Trời đất yên tĩnh, Ly Du Dao nhìn biển máu dưới chân chỉ cảm thấy máu của mình cũng đã chảy sạch, trong thân thể trống trơn, hai bàn tay trắng, vô lực đến vậy.

Huyết trận chính là sát trận mạnh nhất chỉ sau Tru Tiên trận, không chỉ có uy lực vô cùng mạnh mà sử dụng trận này cũng chính là một loại tội nghiệt. Ly Du Dao bày ra trận này mặc dù giải cứu bách tính thiên hạ, đồng thời cũng tạo thành sát nghiệt, đó là thiên kiếp của nàng.

Cửu trọng vân nặng nề đè xuống, chín chín tám mươi mốt đạo thiên lôi đánh xuống người nàng, nhưng nàng lại không cảm thấy đau, nỗi đau da thịt không thể sánh bằng trống rỗng trong lòng nàng!

Trên đầu là lôi hỏa, biển máu dưới chân thấm vào đất, cơ thể ba vạn tướng sĩ hao hết tất cả tinh hồn trở nên khô kiệt, tan thành phần, hóa thành bụi, quyện vào đất.

Trong biển máu có một ánh hoàng kim chậm rãi tụ lại, nàng biết đó là nguyên thần của Viên Hạo. Ánh sáng chói mắt nở rộ trên mảnh đất nhuộm đỏ máu tanh, một bóng người mờ ảo hiện ra giống như người nào lẳng lặng đứng đó nhìn Du Dao trải qua thiên kiếp, nhưng nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn, không hề dịu dàng không hề nóng rực không hề có nửa phần yêu say đắm. Ánh lửa màu vàng bay lên cao chìm vào cửu trọng vân chợt lóe lên một dải màu kỳ lạ rồi biến mất. Viên Hạo của nàng từ nay về sau không còn tồn tại nữa.

Ly Du Dao không để ý đến lôi hỏa thiên kiếp đã làm nàng trọng thương, vô cùng gian nan tìm kiếm bộ áo giáp đen kia. Một đạo một đạo thiên lôi hạ xuống, nàng xoe cánh ra hứng chịu, gần như là bò để đi tìm bộ áo giáp kia, một bộ áo giáp trống rỗng. Lôi hỏa thiên kiếp có thể hủy diệt tất cả, nàng ôm áo giáp vào trong lòng dùng cánh của mình để che chở. Ly Du Dao lần đầu tiên rơi lệ, lần đầu tiên lên tiếng khóc, lần đầu tiên lĩnh hội bốn chữ ‘sống không thể quên’ này.

Thiên kiếp sứ mệnh có là gì?! Thiên quy giới luật có là gì?! Nàng chỉ cần ôm chặt lấy hắn, chỉ cần dùng một chút pháp thuật nho nhỏ, là nàng có thể giữ hắn lại! Vì sao lại để hắn chịu chết?! Vì sao lại để cho hắn ứng kiếp?! Vì sao lại yêu hắn?!

Hắn có thể vì trách nhiệm, vì vinh quang, vì muôn dân trăm họ mà chết, vậy nếu nàng nói cho hắn rằng nàng yêu hắn, hắn có thể vì nàng mà sống hay không?!

Chưởng quầy Ly nhìn chính mình năm đó ứng kiếp, nhìn chính mình năm đó khóc kêu, không hiểu sao lại rơi xuống một giọt nước mắt. Lúc này đây nàng vì sao mà khóc? Vì Viên Hạo? Vì chính nàng? Hay là vì ba năm ngắn ngủi của bọn họ?

P/s 1: Nhớ anh Bạch quá, anh mau lên sàn đi

P/s 2: Có lỗi chính tả thì làm ơn nhắc mèo nhé

54. Chương 54: Yêu Đã Thành Chuyện Cũ

...là khắc cốt ghi tâm trong sinh mệnh người khác nhưng chỉ là một giấc mộng ảo cảnh trong mấy ngàn năm trí nhớ của hắn.”

Editor: mềomỡ

Huyết trận dừng máu của ba vạn người, tám mươi mốt đạo lôi hỏa giáng thế, một trận chiến nơi biên quan chẳng qua ngắn ngủi trong một ngày. Tướng sĩ được Viên Hạo lưu lại thủ thành không ít người đứng ở trên tường thành nhìn cuộc chiến long trời lở đất, bọn họ sợ hãi còn sống là vì có ba vạn đồng bào chịu chết. Ly Du Dao lại một lần nữa nghe được hành khúc hào hùng bị trắng vang lên, ngay cả sức để khóc cùng không còn. Nàng nằm lên đất cát vàng, ôm áo giáp của Viên Hạo.

Nàng và Viên Hạo đều thuận lợi vượt qua thiên kiếp, giống như chính nàng nói, giúp Dực Thánh Chân Quân chẳng khác nào giúp chính mình. Viên Hạo dĩ nhiên về thiên đình tiếp tục làm Dực Thánh Chân Quân của hắn, mà nàng cũng có thể bước trên mây mà lên nhận Ngọc đế phong thưởng chính thức nhập thần tịch. Nếu là ba năm trước đây, nàng chắc chắn sẽ hoan hô nhảy nhót lập tức về núi Bình Đỉnh gặp cô cô, sau đó lên thiên đình. Nhưng giờ phút này, nàng lại cảm thấy mình giống như một linh hồn không có sinh mệnh, không cảm giác, phiêu đảng, không biết làm sao, hư không tịch mịch.

Đã không còn Viên Hạo, đã không còn những ngày vui vẻ được hắn che chở, nàng bỗng nhiên phát hiện mình giống như bị cả bộ thế giới vứt bỏ, chẳng còn gì cả, hạnh phúc nàng nghĩ là chuyện đương nhiên trong nháy mắt đã tan biến.

Ngày ấy, trận chiến đoạt đi mạng sống của ba vạn người, thậm chí là cả thân thể máu thịt của bọn họ. Trên bãi đất vàng chỉ để lại vết máu loang lổ đỏ sẫm, không có di thể, không có hài cốt, ba vạn tướng sĩ cứ như vậy biến mất trong cát vàng bụi đất. Sống hay chết hai chuyện lớn nhất trong đời người phàm, mà đối với ba vạn người này mà nói, bọn họ chết lừng lẫy mà cũng bị thương, người nhà bằng hữu của bọn họ không thể tìm xác bọn họ về, bọn họ không có lễ tang không có mộ, chỉ có một tấm bia đá ở biên quan ghi lại tên của ba vạn người.

Du Dao thu hồi bộ áo giáp đen, trở về thiên đình đi tìm Viên Hạo. Trong lòng nàng có một tia hy vọng xa vời hắn vẫn là Viên Hạo, hắn vẫn là người đàn ông yêu nàng, hy vọng xa vời khi hắn nhìn thấy nàng, nghe được nàng nói yêu hắn sẽ hưng phấn mà ôm nàng, sau đó nói cho nàng hắn muốn lấy nàng. Một phần hy vọng xa vời yếu ớt như hoa trong gương trắng trong nước, giây phút nhìn thấy Dực Thánh Chân Quân lòng nàng hoàn toàn tuyệt vọng.

“Phiên Hồng Nguyên Quân, ta cung kính bồi tiếp đã lâu.” Dực Thánh Chân Quân ở Nam Thiên Môn chờ Du Dao, vừa thấy đến nàng liền gọi nàng “Phiên Hồng Nguyên Quân”, một cái danh hiệu trúc trắc mà xa lạ.

Ly Du Dao sững sờ nhìn hắn, rõ ràng là cùng một người, nhưng trên người hắn và Viên Hạo lại là hai cảm giác hoàn toàn bất đồng. Trên người Viên Hạo không có một tầng sáng màu vàng cũng đã làm cho nàng cảm thấy bình yên dịu dàng; Viên Hạo không có trang nghiêm của thần tiên nhưng có kiêu ngạo của chính mình; Viên Hạo tuy rằng không phải thần mà chỉ là người phàm nhưng lại là người yêu nàng sâu sắc.

Dực Thánh Chân Quân nghiêm chỉnh chấp tay cúi đầu với Ly Du Dao :“Đa tạ Nguyên quân giúp ta độ kiếp phi thăng.”

Hắn không phải Viên Hạo.

Ly Du Dao cảm thấy như mình từ Cửu Trọng Thiên rơi vào liệt hỏa dưới địa ngục, nàng đến không phải để nghe hắn nói cảm ơn! Nàng đến không phải để chúc mừng hắn trở về Thiên đình! Nàng đến không phải để chứng thực hắn là Dực Thánh Chân Quân mà không phải Viên Hạo!

Người phạm tu đạo, lịch kiếp, thành tiên, trải qua thiên kiếp, chính là vứt bỏ thân thể phạm thai, siêu thoát phạm trần thế tục, tìm hiểu hóa cảnh của thiên đạo, giây phút đó cũng giống như trọng sinh, cũng như Phượng Hoàng niết bàn, chuyện cũ trở thành ảo ảnh cảnh trong mơ, không hề có ưu có hận có vô vọng tình. Dực Thánh Chân Quân cũng thế, hắn chuyển thể nhập phạm trần lịch thiên kiếp, trải qua cái chết sau đó sống lại, Viên Hạo cũng không còn tồn tại nữa.

Ngày đó nàng không nói được một lời sững sốt một lúc rồi xoay người bỏ chạy, từ nay về sau Dực Thánh Chân Quân không gặp lại nàng nữa, cho đến tám trăm năm sau.

“Vì sao nàng nhập ma? Có liên quan đến ta sao?” Dực Thánh Chân Quân bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh chưởng quầy Ly.

Chưởng quầy Ly nhìn hắn một cái, kinh ngạc chột lóe mà qua, cũng đứng, nếu không phải hắn dùng pháp thuật sao nàng có thể vô duyên vô cớ vào trong chính thần thức của mình.

Dực Thánh Chân Quân lấy chú trừ tà áp chế ma tính của chưởng quầy Ly, trong lòng nghi hoặc vì sao nàng lại từ thần biến thành ma, vì thế làm Thúc Hồn Thuật, không ngờ đáp án hắn muốn biết lại do hắn mà ra, vì quá khứ của họ mà thành.

Chuyện này đối với chưởng quầy Ly mà nói là một vết sẹo trong tim, thường xuyên ần ần đau nhức dường như vĩnh viễn không thể khép lại. Mà đối với Dực Thánh Chân Quân mà nói đó chỉ là một đoạn trí nhớ phù sinh thế tục, giống như hoa trong gương, trăng trong nước có thể nhìn nhưng sờ không tới, là khắc cốt ghi tâm trong sinh mệnh người khác nhưng chỉ là một giấc mộng ảo cảnh trong mấy ngàn năm trí nhớ của hắn. Mặc dù chưởng quầy Ly giờ phút này ở ngay trước mặt hắn, mặc dù hắn nhớ rõ tất cả, nhưng này phần tình cảm sâu nặng, chân thành kia không phải của hắn, hắn đối với nàng không có chút cảm giác nào. Hắn là thiên thần, có trách nhiệm có vinh quang có kiêu ngạo, chỉ không có tình yêu.

“Người muốn biết vì sao ta nhập ma?” Chưởng quầy Ly ngăn người nữa khác rót cục mở miệng hỏi,“Là đơn thuần tò mò? Hay là người đối với ta còn có cảm giác?”

Dực Thánh Chân Quân nghĩ nghĩ, đáp:“Đoạn tình cảm của Viên Hạo và nàng ta nhớ rất rõ ràng, nhưng đó chẳng qua chỉ là một đoạn trí, ta cảm tạ nàng giúp ta độ kiếp, không hơn. Cho dù nàng vì đoạn tình này mà nhập ma, ta cũng sẽ không cảm thấy áy náy. Cho dù là người phạm hay thần tiên, thiên tai tám nạn[1], số mệnh khó sửa, là phúc hay họa đều là nhân quả tuần hoàn, chỉ có thể tự mình trải nghiệm. Nếu nàng vì không bỏ được đoạn tình cảm kia mà sinh tâm ma, người bên ngoài không giúp được nàng.”

“Ha, giọng điệu của ngươi thật giống Bạch Nham” Nói đến Bạch Nham, chưởng quầy Ly bỗng nhiên cảm giác giống như đã mấy trăm năm không nhìn thấy hắn, rất nhớ hắn, không có hắn ở bên dong dài, lải nhải lảm nhảm, nàng luôn cảm thấy vắng vẻ giống như thiếu cái gì.

Lúc ấy Bạch Nham nắm tay nàng, mang nàng đi vào thần thức của chính mình nói rằng muốn thăng thần, đối mặt với nhân quả kiếp nạn của chính hắn, với chính yêu hận đau khổ, hắn làm được, buông xuống, không hề bị chuyện cũ tra tấn nữa. Nàng phải chăng cũng có thể? Buông Viên Hạo, buông mọi chuyện, buông hối hận tiếc nuối, lúc này không sai lắm nữa, quý trọng người trước mắt, giữ lấy hạnh phúc Bạch Nham cho nàng.

Chưởng quầy Ly mỉm cười, nhìn về phía Dực Thánh Chân Quân nói:“Người muốn biết vì sao ta nhập ma vậy tiếp tục xem đi.”

Từ trên trời xuống dưới đất, Ly Du Dao không biết mình ở nhân gian lưu lạc bao nhiêu ngày đêm, hoảng hốt không biết làm thế nào. Tam giới rộng lớn nàng lại không biết nên đi đâu về đâu, không có Viên Hạo

nàng giống như đã đánh mất bản thân. Nàng vốn nên lên thiên đình nhận phong thưởng, nhưng nàng lại chạy trốn, sau này cô cô có phái người xuống hạ giới tìm nàng, nàng lại tránh né.

Nàng ngồi ở trên tường thành nơi biên quan, nghĩ về ba năm nàng ở bên Viên Hạo, bao nhiêu việc nhỏ vụn vật lại hiện lên rõ ràng, mỗi một ánh mắt của hắn dường như đều khắc sâu vào trong lòng nàng. Nàng chỉ có một ý nghĩ trong đầu, tìm hắn về! Tìm ba năm đã mất của bọn họ về! Tìm hạnh phúc của bọn họ về!

Con người nếu đã chết, hồn sẽ về địa phủ, Viên Hạo không phải chết mà là phi thăng, hồn của hắn nàng biết đi đâu tìm?

Ly Du Dao đến Phong Đô ở tám năm, chuyện thường làm nhất là quần lấy Lục cô nương, chỉ xin được vào Tháp Linh Lung một lần.

Trong Tháp Linh Lung có lửa Vô Sinh, ghi lại tất cả mọi chuyện của mỗi sinh linh. Nhưng nàng không tìm được lửa Vô Sinh của Viên Hạo, chỉ có Dực Thánh Chân Quân. Trong lửa Vô Sinh của hắn nàng không tìm thấy tình yêu đã từng tồn tại của bọn họ, ba năm đó đối thần tiên mà nói chẳng qua là thời gian uống chén trà. Dực Thánh Chân Quân giống như lúc uống trà buồn ngủ nên đã nằm mơ, sau khi tỉnh lại, có nhớ giấc mơ đó hay không thì có cũng gì khác biệt đâu?

Rời khỏi Tháp Linh Lung, trong lòng Ly Du Dao có hàng trăm cảm xúc, người đàn ông yêu nàng chẳng lẽ chỉ là một cảnh trong mơ? Vậy người nàng không phải cũng chỉ là một cảnh trong mơ sao? Hạnh phúc và vui vẻ vốn chân thật như vậy, là nàng tự tay hủy diệt tất cả, giây phút nàng buông tay để Viên Hạo lên chiến trường chính là lúc nàng giết chết tình yêu của mình. Nàng không hiểu sao mình có thể độc ác, tàn nhẫn với bản thân như vậy!

Nếu ba năm kia là giấc mộng, nàng có thể tiếp tục nằm mơ hay không? Có thể vĩnh viễn không tỉnh lại hay không?

Du Dao vừa rời Phong Đô không bao lâu thì gặp gỡ người thiên đình phái tới tìm nàng. Nàng thấy đám thần tiên đó thật phiền, thậm chí có chút hận bọn họ, nàng không muốn lên thiên đình không muốn làm thần tiên, lại càng không muốn gặp Dực Thánh Chân Quân, không muốn nhất và cũng là không thể nhất chính là buông bỏ ái, tham, sân, si [2] làm một Ly Du Dao không tình không yêu.

Nàng trốn đám người cô cô phái, trốn vào núi Ngũ Hành, gặp gỡ Thiên Khê Vân Nhai còn có Ma tinh Hậu Khanh.

Vật đổi sao dời, tám trăm năm là bao nhiêu ngày đêm, xuân đi thu đến, sông có thể cạn núi có thể mòn, con người luân hồi đã mấy đời.

Chưởng quầy Ly nhìn lại những chuyện này một lượt, nàng không khỏi tự hỏi chính mình: Tâm trạng của nàng có phải cũng đã thay đổi rồi chăng? Tình yêu của nàng và Viên Hạo đã sớm thành chuyện cũ, lạc ở trong lòng nàng tám trăm năm. Nàng từng mắng Bạch Nham, nói hắn khờ nói hắn ngu nói hắn ngốc, chính nàng thì sao? Chẳng lẽ không khờ không ngu không ngốc sao? Dực Thánh Chân Quân không phải Viên Hạo, nàng cũng đã biết từ tám trăm năm trước, chấp niệm này sớm nên tiêu tan thôi.

Nàng nghiêng đầu nhìn nhìn Dực Thánh Chân Quân, trên mặt hắn không chút biểu cảm, không nhìn ra một tia tình cảm nào.

Bạch Nham quần quít lấy nàng ba trăm năm, ở bên nàng ba trăm năm, so với ba năm Viên Hạo cho nàng không phải nhiều hơn gấp trăm lần sao?

Bỗng nhiên nhớ tới có một năm, nàng trốn khỏi Bạch Nham, cảm thấy không có nơi nào để đi nên tùy tiện đi về một phía, đợi khi nàng lấy lại tinh thần thì đã đến biên quan. Nàng ngồi ở trên thành sững sờ giống như nhớ lại ngày nào đó, thấy nụ cười cuối cùng Viên Hạo để lại cho nàng, thấy máu của hắn ngấm vào mảnh đất cát vàng này.

Bạch Nham rất nhanh đã tìm được nàng, lặng lẽ ngồi bên cạnh nàng, không chỉ không cưỡng chế mang nàng về thậm chí còn không nói một câu nào, không khuyên giải an ủi cũng không hỏi, chỉ lặng lẽ ngồi cùng nàng.

Cho đến khi nàng mở miệng nằng hấn trước: “Ngươi không có việc gì để làm à, đi theo ta làm gì?! Muốn giả thần giả quỷ chứ gì, thế thì đi tìm đám người phàm không biết gì lại ngu xuẩn kia đi, đừng đến làm phiền ta!”

“Oa, ta chưa nói gì cũng chưa làm gì, sao lại phiền đến nàng được?” Bạch Nham cười hỏi.

“Thấy đạo sĩ thổi nhà ngươi là ta đã thấy phiền rồi!”

“Ha.” Bạch Nham khẽ cười một tiếng, cũng không phản bác.

“Còn không mau biến mất cho ta?!”

“Nàng phiền lòng không phải bởi vì mắt nàng thấy cái gì, mà là vì trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, không phải mắt không thấy là trong lòng có thể không phiền.” Bạch Nham nói, “Nghiệp chướng của nàng vì có lòng mà sinh, ta không biết ngồi ở đây nàng có thể bình tĩnh lại không, nhưng ta quả thật có rất nhiều thời gian, không ngại cùng nàng ngồi thêm mấy ngày đâu.”

Chưởng quầy Ly cảm thấy mình làm du hồn cô quỷ đã mấy trăm năm, cho đến giây phút đó mới phát hiện thì ra trong trời đất nàng không phải linh hồn cô đơn duy nhất, ít nhất ở giờ phút này còn có Bạch Nham cùng nàng.

Bỗng nhiên rất muốn lập tức trở lại tiểu viện rách nát kia, vùi vào lòng Bạch Nham khóc lớn một hồi, sau đó nói cho hắn, có hắn bảo vệ nàng rất hạnh phúc.

Ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu này làm cho chưởng quầy Ly không khỏi cười khẽ, khó trách lúc Bạch Nham mang nàng vào thần thức của hắn lại bình tĩnh lạnh nhạt như vậy, thì ra chấp niệm mấy trăm năm muốn sáng tỏ thông suốt cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

Chưởng quầy Ly ngẩng đầu nhìn Dục Thánh Chân Quân, lại cười nói: “Những gì ngươi muốn biết đều đã biết, có thể rời khỏi thần thức của ta được chưa? Muốn tìm đá Vô Sắc cũng đừng lãng phí thời gian.”

[1] Bát nạn: là tám trường hợp chướng nạn, cũng gọi là ‘Bát vô hại’ tức tám nơi không nhân rồi. Tám trường hợp này vẫn có thể xảy ra trên con đường đạt giác ngộ của một tu sĩ. Bát nạn bao gồm:

1. Địa ngục
2. Súc sinh
3. Ngạ quỷ
4. Trường thọ thiên, là cõi trời thuộc sắc giới với thọ mệnh cao. Thọ mệnh cao cũng là một chướng ngại vì nó làm mê hoặc hành giả, làm hành giả dễ quên những nỗi khổ của sinh lão bệnh tử trong Luân hồi mà không chịu thức ngộ.
5. Biên địa, là những vùng xa xôi nơi trung tâm, không thuận tiện cho việc gặp hoặc tu học chính pháp.
6. Căn khuyết, không có đủ giác quan hoặc các giác quan bị tật nguyên như mù, câm, điếc.
7. Tà kiến biện thông, những kiến giải sai lệch, bất thiện nhưng lại trôi chảy đầy uy mị ma lực.
8. Như Lai bất xuất sinh, nghĩa là sinh sống trong thời gian không có Phật hoặc giáo pháp của Phật hiển hiện.

Người may mắn không sinh vào tám nạn đó hãy lo tinh tấn tránh để vọng tâm vào nơi chướng nạn. Do đó ai được sinh làm người đầy đủ túc căn cũng là một cơ hội có đủ nhân duyên để tu tập.

[2] Ái: Yêu

Tham: Tham vọng, mong muốn.

Sân: Sân hận, hờn ghét.

Si: Si mê (mê mẩn), lầm lạc

55. Chương 55: Trả Lại Đá Vô Sắc

“Bạch Nham là Ứng Long, nàng là Hỏa linh, trước nay nàng luôn cảm thấy cơ thể Bạch Nham lạnh lẽo, nhưng bây giờ hần còn nóng hơn cả nàng.”

Editor: mèomỡ

Từ trong thần thức của chưởng quầy Ly đi ra đã gần hoàng hôn, nàng hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, giống như có thể phóng thích những tích tụ đọng lại dưới đáy lòng tám trăm năm qua. Quay đầu nhìn về phía cây đại thụ sừng sững cách đó không xa, khu rừng dường như mấy trăm năm không chút biến hóa, luôn có đám sương lượn lờ, luôn có âm khí dày đặc. Nhưng giờ phút này chưởng quầy Ly nhìn chúng lại thấy không giống xưa, không phải chúng trở nên tươi mát cũng không phải trở nên đẹp đẽ tuyệt vời, chỉ là không còn thần bí đáng sợ, giống như oán trách, hối hận, áy náy đã từng bị nàng giấu trong lòng được một mưa to cọ rửa sạch sẽ tất cả.

Dực Thánh Chân Quân thấy cánh nàng đã biến trở về màu sắc ban đầu, nàng đã khôi phục bình tĩnh, cảm thấy không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Ta đưa ngươi đi tìm đá Vô Sắc .”

Chưởng quầy Ly cùng Dực Thánh Chân Quân bước lên mây về Đan thành, chẳng qua nàng không trực tiếp dẫn hần đi tìm cô gái kia thu hồi đá Vô Sắc mà về tiệm quan tài trước. Nàng muốn điều tra rõ chuyện Đỗ Tuyền, Dực Thánh Chân Quân chính là đại nguyên soái thiên đình, có tấm bùa hộ mệnh này ở bên cho dù không khéo gặp phải Thiên Khê cũng không cần sợ.

“Tiệm quan tài? Đá Vô Sắc ở trong này?” Dực Thánh Chân Quân đứng ở cửa tiệm quan tài do dự không biết có nên vào không, nói thật hần sống mấy ngàn năm nhưng chưa từng vào tiệm quan tài.

Tiểu nhị Đại Phú của tiệm quan tài đang ở cửa hàng buồn ngủ, bỗng nhiên thấy người đến lập tức hưng phấn, tập trung nhìn mới thấy người đến lại là chưởng quầy nhà mình, Đại Phú từ trong cửa hàng chạy ra nghênh đón nàng, nói: “Chưởng quầy Ly! Cô đã về rồi! Tiểu Tuyền ca không biết đi đâu, hai ngày qua không tới cửa hàng.”

Chưởng quầy Ly gật gật đầu, nói với Dực Thánh Chân Quân: “Ta mở tiệm quan tài, đi vào trước đi.”

“Nàng mở?”

“Sao vậy? Lại tò mò? Vào nội đường đi, từ từ sẽ nói cho ngươi.”

Chưởng quầy Ly mời Dực Thánh Chân Quân ngồi vào nội đường trước, còn mình lại quay sang hỏi Đại Phú hai câu: “Lần cuối ngươi thấy Đỗ Tuyền là khi nào?”

“À..... Là buổi chiều hôm kia.”

“Hần có nói đi đâu? Làm gì không?”

“Không có, chiều hôm đó vốn đến phiên hần trông cửa hàng, nhưng buổi chiều không biết sao đột nhiên nhảy dựng lên, nói hần có việc về nhà rồi bỏ chạy luôn.”

“Tốt lắm, ta biết rồi. Gần đây ngươi cùng các tiểu nhị khác trông cửa hàng rất tốt, buôn bán cũng khá, tháng này ta sẽ tăng tiền công cho các ngươi.”

“Đa tạ chưởng quầy! Đa tạ chưởng quầy !!” Bởi vì chút tiền trình Đại Phú đã mừng rỡ giống như cả người sắp bay lên.

Theo như Đại Phú nói, dường như là trong nhà xảy ra chuyện Đỗ Tuyền vội vàng trở về nên mới bị Thiên Khê mang đi. Xem ra nàng phải về nhà một chuyến, không biết Chỉ Lan có sao không, với chút đạo hạnh của nàng ấy hy vọng Thiên Khê không để nàng ấy vào mắt, tha cho nàng ấy đường sống.

Đi vào nội đường, chưởng quầy Ly không có thời gian nói chuyện phiếm với Dực Thánh Chân Quân, kéo hần vừa về phủ vừa đi vừa nói chuyện.

“Người cũng biết cái gọi là luân hồi của người phạm đơn giản chỉ là sinh tử nối tiếp, một đoạn sinh mệnh chấm dứt tức là một đoạn sinh mệnh khác bắt đầu. Thần tiên yêu ma đều nói luân hồi nhiều đau khổ nhất, bao nhiêu người tu mấy trăm năm chỉ vì siêu thoát luân hồi.”

“Cái này liên quan đến chuyện nàng mở tiệm quan tài sao?”

Chưởng quầy Ly hơi gật gật đầu, nói: “Xem như vậy đi. Sau khi Viên Hạo chết không có di thể không có hài cốt chỉ để lại một bộ áo giáp, ta từng đưa bộ giáp về Viên gia, người hần lập cho hần ngôi mộ chôn quần áo và di vật. Không biết vì sao, thời gian quá qua lâu ta vẫn không buông xuôi được, ta biết hần đã chết nhưng vẫn cảm thấy của duyên phận của chúng ta không nên kết thúc như vậy, có thể mai táng áo giáp của hần lại không mai táng được tình cảm đối với hần. Sau này gặp được Bạch Nham, chúng ta ẩn vào nhân gian, hần giả làm lão đạo lừa đảo bịp bợm giả thần giả quỷ rất vui vẻ, ta lại không có việc gì làm. Có một lần đi ở trên đường gặp một gia đình đưa tang, ta bỗng nhiên bắt đầu nảy ra ý tưởng mở tiệm quan tài, đưa vong hồn đoạn đường cuối cùng, hoặc nên nói ta muốn siêu độ linh hồn của chính mình thì đúng hơn. Lại nói tiếp, ba trăm năm qua ta đã không tính được ta và Bạch Nham đã siêu độ bao nhiêu hung linh ác quỷ, không biết bây giờ có phải đến phiên chúng ta siêu độ chính mình hay không.”

Dực Thánh Chân Quân cười cười: “Hai người tích thiện tích đức cuối cùng sẽ nhận được phúc báo.”

“Ha,” Chưởng quầy Ly không khỏi châm biếm Dực Thánh Chân Quân, “Nói như người, Bạch Nham không cần bị bắt về thiên đình chịu hình chịu tội nữa đúng không?”

“Cái này..... ý chỉ của Ngọc đế không thể làm trái.”

“Hừ, thế hóa ra là người thuận miệng nói bừa à?”

“Ta.....”

“Được rồi, chúng ta đến rồi, đây là nhà của ta.”

Mấy tầng kết giới trong ngoài phủ trách dù là của Bạch Nham hay là của chưởng quầy Ly đều không có dấu hiệu bị phá, xem ra Đỗ Tuyền còn chưa về đã bị mang đi.

Chưởng quầy Ly đưa Dực Thánh Chân Quân vào phủ, vừa vào cửa Chỉ Lan đã lao ra: “Chưởng quầy tỷ đã về rồi, không thấy Đỗ Tuyền đâu cả!”

“Muội có thể nói rồi sao?” Chưởng quầy Ly hơi kinh ngạc nhìn Chỉ Lan.

Chỉ Lan ngẩn người, vô ý thức nâng tay sờ cổ mình, nhẹ nhàng thử phát ra vài tiếng: “Thật sự có thể..... muội có thể nói chuyện rồi!”

Chỉ Lan đang cảm thấy hưng phấn vui sướng, bỗng nhiên nhớ tới Đỗ Tuyền, lập tức vừa khóc vừa nghiêm mặt, nói: “Chưởng quầy, hai ngày trước không biết là ai tới, muốn cởi bỏ kết giới của tỷ và lão đạo giảng, nhưng không thành công. Muội có chút sợ hãi, vốn định đợi Đỗ Tuyền về rồi nói cho huynh ấy, nhưng huynh ấy từ sau sáng sớm ra cửa thì không thấy về nữa. Không phải huynh ấy đến Phong Đô tìm hai người chứ? Hay là..... Hay là huynh ấy đã xảy ra chuyện?!”

“Chỉ Lan, hần không sao, muội yên tâm đi, là Bạch Nham có việc nhờ hần đi làm, muội yên tâm ở trong nhà đừng ra ngoài, chờ chúng ta về.”

“Vâng.” Chỉ Lan không nghi ngờ gật đầu, trộm liếc Dực Thánh Chân Quân bên cạnh chưởng quầy Ly một cái, bị tiên khí trên người hần cuốn hút, tự nhiên mà muốn tới gần.

Chưởng quầy Ly nhìn Dực Thánh Chân Quân một cái, quay về phía Chỉ Lan nói: “Chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn, ta trở về là vì lo lắng cho muội, muội ngoan ngoãn trông nhà, biết không?”

“Được, muội biết rồi.”

“Chờ chúng ta trở về.”

“Vâng.”

Chưởng quầy Ly đưa Dực Thánh Chân Quân đến hai nơi, đều không dừng lại lâu. Đi ra khỏi phủ trạch Dực Thánh Chân Quân không khỏi nghi vấn nói: “Rốt cuộc nàng muốn đưa ta đi đâu?”

“Đi tìm đá Vô Sắc, tiện đường về nhà nhìn một cái không làm chậm trễ thời gian chứ?” Chưởng quầy Ly nói.

“Vậy bây giờ đi tìm đá Vô Sắc sao?”

“Đúng vậy.”

Chưởng quầy Ly dẫn Dực Thánh Chân Quân đi đến một tiểu trạch cũ nát, nói với hắn: “Đá Vô Sắc ở ngay đây.”

“Ồ trong này? Sao ta không hề cảm thấy khí của đá Vô Sắc?”

“Nếu người cảm thấy thì đã sớm tìm đến đây?” Chưởng quầy Ly nói, “Đá Vô Sắc ở trong thân thể cô bé kia, muốn lấy đá Vô Sắc ra đứa bé sẽ mất mạng, người muốn làm gì thì làm. Ta không rảnh cùng người, đi trước một bước, sau này còn gặp lại.”

Dứt lời chưởng quầy Ly liền hóa thành khói nhẹ rời đi, chỉ để lại một mình Dực Thánh Chân Quân đối mặt với vấn đề nan giải này. Hắn sợ chưởng quầy Ly có ý lừa hắn, vì thế lặng lẽ dò xét nguyên thần của bé gái kia xác định đá Vô Sắc quả thực ở trong thân thể cô bé, hắn nên làm gì bây giờ? Giết cô bé sao?

Thành Khương Dương, trong tiểu viện rách nát, Bạch Nham mãi không phá được kết giới của chưởng quầy Ly, sốt ruột đến mức sắc mặt trắng bệch lại bó tay. Một quang sáng loá mắt xuất hiện ở trước mặt Bạch Nham phá tan tầng kết giới kia.

“Bạch Nham!” Chưởng quầy Ly nhào vào trong lòng Bạch Nham, làm cho Bạch Nham kinh ngạc chân tay luống cuống.

“..... Du Dao?!”

“Ta đã về rồi.” Chưởng quầy Ly dụi vào lồng ngực Bạch Nham rầu rĩ nói một câu, nước mắt lại trào ra, mới rời khỏi hắn một lát thôi mà sao lại có thể nhớ hắn đến vậy!

Bạch Nham không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao chưởng quầy Ly không chỉ trở về mà còn đột nhiên lao vào lòng hắn như thế. Hắn vốn có rất nhiều rất nhiều phỏng đoán, sợ nàng thấy Viên Hạo sẽ quên hắn, sợ ma tính của nàng đột nhiên bộc phát bị Viên Hạo đả thương, sợ nàng từ nay về sau không trở lại, nhưng không ngờ nàng lại cho hắn một niềm vui bất ngờ thế này. Nghe thấy nàng yếu ớt lặng lẽ khóc, hắn có cảm giác như người sắp chết đuối bỗng nhiên được người ta cứu lên, cảm giác như trút được gánh nặng, cảm giác như được sống lại. Hắn ôm chặt lấy nàng, cầu nguyện đây là kết cục của bọn họ, vĩnh viễn của bọn họ.

Chưởng quầy Ly ôm Bạch Nham bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, Bạch Nham là Ứng Long, nàng là Hỏa linh, trước nay nàng luôn cảm thấy cơ thể Bạch Nham lạnh lẽo, nhưng bây giờ hắn còn nóng hơn cả nàng. Chưởng quầy Ly đẩy Bạch Nham ra vài phân, đưa tay sờ lên cổ của hắn, ngón tay lại chạm đến nhiệt độ nóng cháy. Bạch Nham không phải người hắn sẽ không cảm sốt!

“Bạch Nham, chàng làm sao vậy? Sao lại nóng thế này? Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Nham cười thê lương: “Là Thiên Ngoại Lưu Hỏa thiêu đốt trong nguyên thần của ta.”

“Cái gì! Sao có thể như vậy?”

“Ta mất một trăm năm mới áp chế được Thiên Ngoại Lưu Hỏa trong nguyên thần chứ không dập tắt hoàn toàn được nó, quả nhiên nguyên thần chưa hủy lửa sẽ không tắt.....” Bạch Nham dừng một chút không muốn nói thêm nữa, hắn vốn không định để chưởng quầy Ly biết, không muốn bất kỳ ai biết.

“Cho nên chỉ cần chàng dùng sức mạnh nguyên thần sẽ khiến Lưu Hỏa bùng lên? Biến trở về nguyên hình hóa thành Ứng Long, hoặc là thi triển pháp thuật mạnh đều có ảnh hưởng phải không?!”

“..... Phải.....”

“Phải?!” Chương quỳ Ly không kiềm chế được gào lên với hấn, “VẬY mà chàng còn dùng nguyên hình đấu pháp với Thiên Khê?! Chàng đưa thiên binh thiên tướng tới còn chưa đủ sao! Chàng đang đi tìm chết đấy à?!”

“Chỉ cần nàng không sao.....”

Chương quỳ Ly ngắt lời Bạch Nham, hung hăng nói: “Ta có sao! Rất có sao! Ta vì Viên Hạo mà thành ma, chàng có tin nếu chàng chết, ta điên lên biến thành Thiên Khê thứ hai, làm loạn tam giới nghiêng trời lệch đất không hả?!”

“.....”

Bạch Nham thất thần nhìn nước mắt của nàng từng giọt từng giọt không ngừng chảy xuống. Ở bên nàng ba trăm năm hấn chưa bao giờ thấy nàng rơi lệ, nhưng chỉ trong mấy ngày này nàng đã vì hấn mà khóc hai lần. Trong lòng hấn không rõ là cảm kích hay là hạnh phúc, ông trời đối xử với hấn thật đúng là không tệ, cho dù Bạch Nham hai bàn tay trắng ít nhất còn có nàng.

Chương quỳ Ly nhìn thấy hấn đột nhiên lại cười, tức giận, mắng: “Cười! Lúc này còn cười! Chàng sắp bị thiêu chín rồi!”

Trên người Bạch Nham đã loáng thoáng xuất hiện một ít hồng ban, vừa thấy đã biết không phải chuyện tốt.

“Chàng không thấy đau sao?” Chương quỳ Ly sốt ruột vén tay áo của hấn lên xem. Trên cánh tay hấn có vết giống như bị bỏng, Thiên Ngoại Lưu Hỏa là thiêu đốt từ trong nguyên thần của hấn, nếu trên da hấn đã bắt đầu hiện lên vết, vậy bên trong đã đến mức nào rồi?!

Bạch Nham giữ tay nàng lại, kéo nàng vào trong lòng: “Khi nàng ở cùng Viên Hạo đau không thể tưởng được; Nàng đã về thì không thấy đau nữa.”

“Chàng còn khua môi múa mép!” Chương quỳ Ly cũng không có tâm trạng nghe hấn nói lời ngon tiếng ngọt, kéo hấn bước lên mây, “Đi, chúng ta về núi Đại Tuyết, linh nguyên của Đỗ Tuyền có thể cứu chàng một lần, nhất định có thể cứu chàng lần thứ hai!”

“Đúng rồi, Viên Hạo đâu? Nàng dẫn hấn về Đan thành sao? Vậy nàng có về phủ xem qua chưa? Đỗ Tuyền sao lại bị Thiên Khê mang đi?” Bạch Nham liên tục hỏi chương quỳ Ly mấy vấn đề.

Chương quỳ Ly liếc mắt nhìn hấn: “Chàng lo cho chính mình trước đi! Còn quan tâm những người khác làm gì!”

“À, còn có đạo sĩ đám Huyền Tôn giáo kia là tới Phong Đô tìm người, ta đoán bảy tám phần là có liên quan đến kính Côn Luân, ta bảo Tông Tổ đưa đám đạo sĩ đó đến Phong Đô tìm.....”

Chương quỳ Ly cắt đứt lời hấn: “Còn nói?! Câm miệng! Trước ngăn chặn Lưu Hỏa trong cơ thể đi đã, bằng không còn chưa tới núi Đại Tuyết chàng đã bị đốt trụi rồi!”

p/s: Để Huỳnh hay Chàng đây =____=

p/s 2: Chỉ Lan do chị Ly giúp thành hình nên không khác gì ‘con gái’ chị Ly, thế nên để tỷ-muội cho nó thân mật =))

56. Chương 56: Nguyên Thần Dung Hợp

“Sao chàng lại có bản lĩnh khiến ta chật vật như vậy chứ!”

Editor: mềomỡ

Nơi sâu nhất trong núi Đại Tuyết cất giấu hồ băng ngàn thước, cũng chính là linh nguyên của Đỗ Tuyền. Năm trăm năm trước sau khi Bạch Nham chịu hình đã được muội muội mình là Bạch Doanh Chi mang đến

nơi này. Hắn dựa vào linh khí của hồ băng chữa thương và áp chế Lưu Hỏa trong cơ thể. Bạch Doanh Chi lấy kết giới bảo vệ hắn hơn một trăm năm, cho đến lúc hắn có thể ngăn chặn Thiên Ngoại Lưu Hỏa.

Chưởng quầy Ly mang Bạch Nham bay thẳng vào núi Đại Tuyết trực tiếp hạ xuống phía trên hồ băng. Nàng không nói hai lời liền đẩy Bạch Nham vào bên trong hồ băng, Bạch Nham không khỏi kêu lên: “Này! Có nhất thiết phải độc ác vậy không!”

“Chàng đối xử với bản thân còn tàn nhẫn hơn ta rất nhiều!”

Bạch Nham chìm vào trong hồ, dần dần ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy nữa. Chưởng quầy Ly chỉ có thể đứng ở bên hồ.

Chưởng quầy Ly là Huyền Diệu Hỏa linh thuần khiết, nàng đạo hạnh ngàn năm mặc dù không sợ lạnh nhưng cũng không thích. Ở bên hồ băng đợi hơn nửa ngày vẫn không thấy Bạch Nham nổi lên, nàng không khỏi sốt ruột. Lưu Hỏa trong cơ thể Bạch Nham liệu có bùng phát quá mức nghiêm trọng hay không? Năm đó hắn dùng trăm năm mới khắc chế được, chẳng lẽ lúc này cũng phải mất bằng này thời gian sao? Vậy Đỗ Tuyền làm sao bây giờ? Bọn họ không giao đá Vô Sắc cho Thiên Khê, trong một đoạn thời gian thì tạm thời hắn sẽ không thương tổn Đỗ Tuyền, nhưng để lâu khó tránh Thiên Khê sẽ gây chuyện. Nếu Dực Thánh Chân Quân có thể đem đá Vô Sắc về thiên đình, vậy Thiên Khê cũng không thể dễ dàng bỏ phong ấn Ngũ Hành trận. Mặt khác chưởng quầy Ly tự tin rằng trong thời gian ngắn Thiên Khê sẽ không tìm được Thanh Vũ, bọn họ có thể tranh thủ không ít thời gian nghĩ cách ứng phó, nhưng không thể luôn dùng cách kéo dài thời gian với Thiên Khê được. Điều khiến cho chưởng quầy Ly lo lắng không phải Đỗ Tuyền, mà là Vân Nhai, hắn rốt cuộc đang suy tính điều gì?

Không có Bạch Nham ở bên cạnh cùng thương lượng, trong lòng nàng thấy thật bối rối. Cắn chặt răng, nàng cũng nhảy vào hồ đi tìm hắn.

Nước trong hồ băng không lạnh như nàng tưởng, chỉ sợ là có liên quan đến Lưu Hỏa trong cơ thể Bạch Nham. Nàng không biết đây có được coi là chuyện tốt không, độ ẩm của Lưu Hỏa truyền vào nước hồ, có phải thân thể Bạch Nham sẽ lạnh xuống được hay không?

Dưới hồ băng ngàn thước tối đen như mực, chưởng quầy Ly chỉ có thể dựa vào cảm giác nhạy bén để tìm kiếm vị trí của Bạch Nham, nói chính xác là cảm giác độ ẩm của hắn, đi về phía nước ẩm để tìm.

Bỗng nhiên trong nước dậy lên một ít dao động, có lẽ là Bạch Nham. Chưởng quầy Ly chỉ cảm thấy độ ẩm của nước xung quanh đột nhiên giống hệt nhau khiến nàng mất phương hướng. Nàng bỗng nhiên cảm thấy cơ thể bị nhẹ nhàng cuốn lấy, đưa tay ra sờ mới biết là vảy rồng.

“Bạch Nham?”

“Ừm? Sao nàng lại xuống đây?” Tiếng nói của Bạch Nham ở ngay bên tai nàng.

“Chàng có sao không? Sao lại hóa thành hình rồng?”

“Như vậy có vẻ thoải mái hơn. Ta ở dưới này đã bao lâu rồi? Nàng sợ lạnh sao lại còn xuống?” Bạch Nham biến về hình người, vẫn ôm lấy chưởng quầy Ly nhẹ giọng nói chuyện bên tai ở nàng.

“Chàng có đỡ hơn chút nào không?” Cuối cùng chưởng quầy Ly cũng hiểu được vì sao mỗi lần nàng bị thương thì sắc mặt Bạch Nham đều không tốt, tuy nàng tỏ vẻ hung dữ nhưng sự lo lắng và sốt ruột tuyệt không ít hơn Bạch Nham.

“Chúng ta đi lên trước đã.”

Bạch Nham ôm chưởng quầy Ly trôi lên khỏi mặt nước, dựa vào vách tường băng ngồi xuống, thở dài thật dài.

“Làm sao vậy? Rốt cuộc chàng thế nào rồi? Rất nghiêm trọng sao? Hồ băng này không giúp được chàng sao?”

Chưởng quầy Ly hỏi liên tục rất nhiều, lo lắng đến nỗi sắc trắng bệch. Bạch Nham kéo nàng ngồi cạnh mình, mỉm cười nói: “Lưu Hỏa này ở trong nguyên thần đã nhiều năm như vậy, cho dù ngâm trong hồ băng tám

trăm một ngàn năm cũng không thể hoàn toàn dập tắt. Nhưng bây giờ đã khá hơn rồi, chỉ cần không phải liều mạng cùng Thiên Khê sẽ không sao.”

“Nhờ Thiên Khê tìm được chúng ta thì sao? Nếu chúng ta muốn cứu Đỗ Tuyền, chắc chắn phải đại chiến một trận với Thiên Khê, đến lúc đó.....”

Chưởng quầy Ly trái tim cũng co rút, bất giác nghĩ, nếu không bọn họ không đụng vào Thiên Khê? Nếu dùng Thanh Vũ đi đổi Đỗ Tuyền thì sao?

Bạch Nham đưa tay vuốt ve hai má chưởng quầy Ly, xoay mặt nàng đối diện với mình, vô cùng vô cùng nghiêm túc nói:“Ta biết nàng đang suy nghĩ cái gì, nàng đau lòng ta, lo lắng cho ta, ta đã cảm thấy rất thỏa mãn. Nhưng nếu bỏ rơi Đỗ Tuyền, bỏ rơi Thanh Vũ, không ngăn cản Thiên Khê, quyết định như vậy không chỉ ta sẽ không làm mà chính nàng cũng sẽ không. Yên tâm, ta nhất định sẽ không sao.”

Nàng muốn giúp hắn, nàng không thể trở mặt nhìn hắn chịu khổ, nàng nhất định phải giúp hắn hoàn toàn trừ tận gốc Lưu Hỏa.

“Bạch Nham, chúng ta đánh cược phen đi?”

“Cái gì?”

“Ta có cách có thể hóa giải Lưu Hỏa trong nguyên thần của chàng.”

“Làm sao có thể?”

“Không có Hỏa Vân Thần Đan quả thật không có khả năng, nhưng bây giờ có thể,” Bạch Nham nghi hoặc nhìn nàng, nghe nàng tiếp tục nói,“Chỉ cần nguyên thần hai chúng ta có thể dung hợp, mượn sức mạnh của Hỏa Vân Thần Đan, ta có thể rút Lưu Hỏa từ trong nguyên thần chàng hòa vào Hỏa Vân Thần Đan.”

“Làm vậy rất nguy hiểm,” Bạch Nham cự tuyệt thẳng thừng,“Hai nguyên thần dung hợp rất nguy hiểm, huống chi chúng ta một là Hỏa linh một là Thủy linh, căn bản không thể nào dung hợp, cho dù thật sự có thể dung hợp nhưng Lưu Hỏa sẽ thiêu hủy cả nguyên thần của nàng mất, tuyệt đối.....”

Chưởng quầy Ly mạnh mẽ tiến lên hôn môi Bạch Nham, che kín những lời hắn chưa nói xong.

“Ta sẽ không cho chàng nói không thể, lúc này đây chàng không được lựa chọn.”

Trường cung của chưởng quầy Ly hiện ra, nàng đưa tay lấy Hỏa Vân Thần Đan ra, ngậm ở trong miệng.

“Du Dao !”

“Chỉ cần chàng chịu tin ta, nhất định sẽ thành công.”

“Rất nguy hiểm ! Ta.....”

Trước khi Bạch Nham nói không, chưởng quầy Ly lại cho hắn một cái hôn, thản nhiên cười nói:“Đã nói rồi, chàng không được lựa chọn.”

Bốn cánh màu vàng mở bao lấy hai người đang ôm chặt lấy nhau, chưởng quầy Ly lẳng lặng nhắm mắt lại hôn lên môi Bạch Nham, đưa cả nguyên thần cùng Hỏa Vân Thần Đan vào trong miệng hắn.

Lúc này đây nàng đang lấy mạng của cả hai để đặt cược! Hoặc là cùng sống hoặc là cùng chết!

Giây phút chưởng quầy Ly chạm được vào nguyên thần của Bạch Nham, phong ấn vốn khóa nguyên thần nàng tự động cởi bỏ. Bởi vì người hạ phong ấn này chính là Bạch Nham, mà hắn không bài xích nàng tiến đến, ngược lại giống như giang tay nghênh đón nàng.

Quy luật nước lửa không thể dung hợp, lúc này đây nàng nhất định phải đánh vỡ.

Nguyên thần của chưởng quầy Ly tản ra hào quang màu đỏ bao phủ nguyên thần màu xanh lam của Bạch Nham, giống như hai người ôm chặt lấy nhau không thể xa rời. Nàng có thể cảm nhận được Lưu Hỏa trong nguyên thần của Bạch Nham, Hỏa Vân Thần Đan có linh lực cảm giác Thiên Ngoại Lưu Hỏa. Nếu có thể làm giống ngày đó, dẫn Thiên Ngoại Lưu Hỏa ra ngoài dung hợp cùng Tam Muội Chân Hỏa chưởng quầy Ly điều khiển, vậy có thể rút Lưu Hỏa từ trong nguyên thần của Bạch Nham ra. Nhưng điểm mấu chốt là nàng có thể hoàn toàn khống chế được Hỏa Vân Thần Đan hay không.

Hỏa Vân Thần Đan có linh tính, có thể cảm nhận được tâm ý của chưởng quầy Ly cùng Thiên Ngoại Lưu Hỏa mạnh mẽ trong nguyên thần của Bạch Nham, linh đan đỏ rực rạch, hào quang càng sáng chói.

Bạch Nham từng phân chia nguyên thần của chính mình nên hẳn biết rõ có nguy hiểm, dung hợp nguyên thần dường như là chuyện chưa từng có ai dám làm, ít nhất bọn họ cũng không biết đã từng có người thành công hay chưa. Bạch Nham có thể thăng thần, thành khẩn với chưởng quầy Ly, nhưng nếu hắn có một chút bất an hoặc hoài nghi đều sẽ làm cho nguyên thần kháng cự, cho nên phương pháp tốt nhất chính là làm cho mình tiến vào cảnh giới hư vô. Trước kia hắn nghĩ hẳn vĩnh viễn sẽ không đạt được cảnh giới như vậy, bởi vì ngoại trừ thượng cổ thần đế Nữ Oa và Phục Hy đã sớm hóa nhập thể giới nhập hồn thì chưa có người hay thần tiên nào làm được.

Khi nguyên thần của chưởng quầy Ly chạm đến nguyên thần của Bạch Nham, hắn tiến vào hư vô, thật giống như đột nhiên chìm vào giấc ngủ, không cần cố gắng cũng không khó khăn. Ngay cả chưởng quầy Ly cũng vô cùng ngạc nhiên, hắn làm được rồi.

Trong nguyên thần của Bạch Nham đã tĩnh mịch không có ý thức, Thiên Ngoại Lưu Hỏa dường như bị Hỏa Vân Thần Đan hấp dẫn dần dần ra khỏi nguyên thần của Bạch Nham, giống như một con độc trùng từ bỏ kí chủ chui vào trong Hỏa Vân Thần Đan.

Khi Chưởng quầy Ly mở mắt ra, trên người nàng và Bạch Nham đã tích một tầng băng thật dày. Nàng nhìn Bạch Nham có cảm giác như mộng như ảo, nguyên thần của nàng đã trở lại rồi sao? Nàng thành công sao? Hay là nàng vẫn đang ở trong nguyên thần của Bạch Nham, vì không thể thoát ra mà sinh ra ảo giác?

Nàng nhẹ nhàng phát phát tay, phôi lớp băng trên người, pháp lực của nàng vẫn còn, vậy là thành công rồi sao? Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, nàng nhả Hỏa Vân Thần Đan ra, hạt châu vốn đỏ đậm đã hóa thành màu vàng, là vì Thiên Ngoại Lưu Hỏa sao?

Nếu nàng thành công rút Lưu Hỏa từ trong nguyên thần của Bạch Nham ra, vì sao Bạch Nham còn không tỉnh?

Nàng đưa tay xoa hai má Bạch Nham, xúc cảm lạnh lẽo làm cho lòng nàng không yên, “Này, Bạch Nham, chàng tỉnh lại đi?” Chưởng quầy Ly nắm bả vai Bạch Nham lắc mạnh, “Mau tỉnh lại đi!”

Bạch Nham không chút phản ứng, chưởng quầy Ly trong lòng quỳnh lên nâng tay hung hăng tát cho hắn một cái: “Tỉnh lại!! Muốn chết chàng cũng phải để lại cho ta một câu chứ!!”

Chưởng quầy Ly không dám nghĩ có phải Bạch Nham sẽ không tỉnh lại nữa hay không, không dám nghĩ vì sao đến bây giờ hắn vẫn còn ngủ, hoặc là còn ngủ bao lâu nữa, “Coi như ta xin chàng, tỉnh lại đi!” Nàng tựa vào ngực Bạch Nham thấp giọng nghẹn ngào, nếu hắn không tỉnh lại, nàng sẽ sợ hãi đến chết mất! Ngoại trừ cùng hắn ngủ say, nàng không biết làm gì hơn!

Chưởng quầy Ly là người rất đơn giản, chỉ theo đuổi thứ nàng muốn, nếu không chiếm được nàng sẽ bất chấp tất cả. Giống như Viên Hạo, sau khi hắn chết nàng không về nhà, không nhập thần tịch, nàng trực xuất mình, trừng phạt mình. Chính như nàng đã nói, nếu Bạch Nham xảy ra chuyện gì, nàng sẽ biến thành Thiên Khê thứ hai. Những thứ như đạo nghĩa, từ bi, công đức đối với nàng mà nói chẳng là gì cả, nàng chỉ cần Bạch Nham!

“Đừng khóc, ta không sao.” Bạch Nham bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, còn đưa tay nắm lấy bàn tay chưởng quầy Ly đang siết chặt trên ngực hắn. Vừa rồi quả thật hắn không có chút tri giác nào, nhưng hắn lại nghe thấy tiếng nàng khóc, cảm giác được trái tim nàng vỡ nát bất lực, cảm nhận rõ ràng và khắc sâu hơn bất cứ lúc nào khác. Đây hoặc là kết quả của dung hợp nguyên thần khiến hắn có thể chia sẻ tất cả với nàng, hoặc là bởi vì hắn đã yêu nàng sâu tận vào xương.

Chưởng quầy Ly nghe thấy Bạch Nham nói đột nhiên ngửa đầu, thấy khoe miệng hắn mỉm cười, nàng liền tức giận: “Cười! Thấy ta khóc thì chàng vui vẻ lắm sao?! Sao chàng lại có bản lĩnh khiến ta chật vật như vậy chứ!!”

Bạch Nham không nói gì chỉ nhẹ nhàng hôn lên thái dương nàng, mặt mày nàng, hai má cùng nước mắt trên mặt nàng. Nếu trời xanh thương xót hai u hồn du đãng mấy trăm năm ở nhân gian như bọn họ, trái qua muôn vạn sống chết mới có thể ôm nhau yêu nhau, vậy xin đừng làm cho nàng vì hắn mà đau lòng rồi

lệ nữa.

57. Chương 57: Khi Tình Đã Sâu Nặng

“Hiện giờ là lúc bọn họ ở núi Đại Tuyết này chàng chàng thiếp thiếp, thủ thủ tâm tình sao?!”

Editor: mèomỡ

Chưởng quầy Ly phát hiện Bạch Nham càng ngày càng thích chiếm tiện nghi của nàng, thích ôm nàng, hôn nàng, đôi tay không an phận chạy loạn trên người nàng. Cho hắn một chút ngon ngọt hắn sẽ đòi lần thêm một bước, ngày càng nghiêm trọng. Dường như nay thiên hạ thái bình, không có Thiên Khê, không có Viên Hạo, hắn không phạm vào thiên luật phải chạy trốn khắp nơi, nàng cũng không nhập ma sống tiêu điều tự tại. Hiện giờ là lúc bọn họ ở núi Đại Tuyết này chàng chàng thiếp thiếp, thủ thủ tâm tình sao?!!

“A, nàng làm gì vậy?” Thừa dịp Bạch Nham đang say mê, chưởng quầy Ly cắn lên môi hắn, không dùng quá nhiều sức nhưng vẫn hơi đau.

“Chàng không sao chứ? Trên người có nóng không? Không có di chứng sao? Thiên Ngoại Lưu Hỏa đã tắt hoàn toàn chưa?” Chưởng quầy Ly ôm mặt Bạch Nham tỉ mỉ nhìn nhìn, lại ấn lên mạch môn của hắn, có vẻ như muốn kiểm tra toàn thân hắn.

Bạch Nham bị nàng sờ bên này một cái, néo bên kia một cái, cả người ngứa ngáy, không khỏi cười ra tiếng: “Ta không sao, vốn tưởng rằng chủ ý của nàng rất nguy hiểm, không ngờ lại thuận lợi như vậy, còn rất dễ dàng.”

“Dễ dàng!?” Chưởng quầy Ly tròn mắt nhìn hắn, căm giận nói, “Ta bất chấp cả tính mạng, dễ dàng chỗ nào hả?! Chàng chỉ ngủ một giấc, tỉnh dậy là tinh thần sảng khoái, chàng có biết ta sợ chàng không tỉnh lại đến mức nào không!? Rất sợ.....”

Chưởng quầy Ly nói xong có chút nghẹn ngào, cắn chặt môi dưới không nói thêm gì nữa. Nàng sẽ không để chuyện đó xảy ra, nàng sẽ không để cho hắn xảy ra chuyện!

Bạch Nham làm sao không biết trong lòng nàng sợ bất an. Hắn chấp nhận đánh cược không phải vì tin tưởng kỳ tích, đơn giản vì nàng là người duy nhất hắn có thể toàn tâm toàn ý giao phó tất cả.

“Nàng đừng lo cho ta, chính nàng thì sao? Không sao chứ? Thiên Ngoại Lưu Hỏa làm nàng bị thương không?” Bạch Nham cầm hai tay chưởng quầy Ly lo lắng bắt an, dịu dàng hỏi.

Chưởng quầy Ly thử vận khí, không phát hiện có gì không ổn, nói: “Hắn là không sao đâu.”

“Tầng phong ấn cuối cùng đã giải, nàng cũng không sao chứ? Ma tính trên người có khiến nàng khó chịu không?” Đây mới là vấn đề Bạch Nham lo lắng nhất.

Nghe Bạch Nham nhắc tới, chưởng quầy Ly lại tròn mắt nhìn hắn một cái: “Trách không được chàng vẫn nói ta không thể tự cởi bỏ được tầng phong ấn cuối cùng, thì ra chàng dùng chính nguyên thần của mình để hạ chú! Chàng cũng thật độc ác! Trừ phi chàng bị hủy thần hình hoặc là ta đụng vào nguyên thần của chàng, bằng không phong ấn này quả thật không còn cách nào khác có thể cởi bỏ! Lúc trước chàng đã suy tính gì mà lại dùng mảnh khốe này vậy!”

“Ha ha ha,” Bạch Nham cười ha hả, “Biết nàng tinh thông chú thuật pháp trận mới dùng phong ấn khó giải như vậy. Nay xem ra ta đã làm đúng rồi, phải khóa nàng thật chặt mới tốt.”

“Tốt cái gì mà tốt!” Nhìn Bạch Nham cột nhả nàng lại bực mình, nâng tay đâm cho hắn một phát.

“Tốt ở chỗ khóa chặt nàng khiến nàng không thể rời khỏi ta được.”

Chưởng quầy Ly liếc trắng mắt, thật sự là tiện nghi gì cũng đều bị hắn chiếm hết mà, chỉ nói lời ngon tiếng ngọt dỗ nàng thì có ích gì.

Bạch Nham bỗng nhiên thở dài: “Nguyên thần dung hợp chúng ta đã làm được, ông trời cho chúng ta kỳ tích như vậy chứng tỏ sẽ không có gì có thể chia cắt chúng ta. Ta bỗng nhiên cảm thấy ông trời cũng không vô tình, những thứ mấy trăm năm trước mất đi không phải đều được bồi thường rồi sao? Chỉ cần có nàng ta đã thấy thỏa mãn rồi.”

Chưởng quầy Ly nghe hắn nói vậy, trong lòng không biết là cảm giác gì, chỉ cảm thấy cổ căng thẳng không nói nên lời. Nàng chậm rãi dựa vào trong lòng Bạch Nham, có hắn nàng cũng thấy rất thỏa mãn.

Hai người yên lặng trong chốc lát, Bạch Nham lại tiếp tục hỏi nàng: “Ma tính trong cơ thể nàng vẫn còn sao?” Đã không còn tàng phong ẩn cuối cùng, hắn thực bất an, sợ nàng đột nhiên mất khống chế, ngay cả hắn cũng giết.

Chưởng quầy Ly hơi hơi gật đầu: “Dường như vẫn còn, nhưng ta bây giờ mệt chết mất, không có sức nổi điên nữa.”

Bạch Nham không khỏi khẽ cười một tiếng, thở phào một hơi, nàng đã có thể khống chế được ma tính của mình: “Chúng ta về nhà đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Hử? Về nhà?”

Bạch Nham bế chưởng quầy Ly, bước lên mây: “Đương nhiên phải về nhà, chẳng lẽ nàng thích ở lại chỗ trời băng đất tuyết này sao? Hay là nàng muốn tìm cơ nằm trong lòng ta?”

“Đi chết đi! Nói hai câu đứng đắn chàng sẽ chết à!”

Trở về nhà ở Đan thành, chưởng quầy Ly ngủ rất lâu, nàng thật sự là mệt muốn chết rồi, mấy ngày không ngủ không nghỉ đối với nàng cũng không tính là gì, nhưng đấu pháp cùng Phong Cơ, Thiên Khê, tự cởi bỏ phong ấn của Bạch Nham, giúp Bạch Nham loại bỏ Lưu Hỏa trong nguyên thần đều là những chuyện cực kì vất vả lại hao phí chân nguyên.

Thiên Ngoại Lưu Hỏa trong nguyên thần Bạch Nham đã tắt hoàn toàn, hắn bị trói buộc mấy trăm năm cuối cùng cũng được thoải mái, cả pháp lực cũng được khôi phục như lúc trước khi chịu hình, thật sự là đại nạn không chết tất có hạnh phúc về sau.

Bọn họ vừa về nhà, Chỉ Lan liền quán quít lấy Bạch Nham hỏi tình huống của Đỗ Tuyên. Bạch Nham bịa vài câu nói dối giấu giếm Chỉ Lan, nhưng giờ Tiểu Tuyên ở đâu cũng là một gánh nặng trong lòng hắn, luôn làm cho hắn không thể an tâm.

Chưởng quầy Ly ngủ hai ngày, Bạch Nham lại không thể ngủ yên, vì thế lặng lẽ vào phòng chưởng quầy Ly, ngồi đầu giường nàng.

Hắn ứng kiếp mà không chết, Ngọc đế bắt hắn là chuyện trong dự kiến, chỉ sợ làm liên lụy đến cha, đệ đệ và muội muội hắn. Thiên Khê mang Đỗ Tuyên đi, nhưng pháp lực của Đỗ Tuyên còn chưa đủ để cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận, cho nên Thiên Khê vẫn cần tìm một Thủy linh khác, một trận ác chiến là không thể tránh được, ai thắng ai thua cũng chưa biết. Hắn đưa thiên binh thiên tướng tới có thể bức lui Thiên Khê một lần, lần sau chỉ sợ không may mắn như vậy. Nếu Tòng Tổ và đám đạo sĩ Huyền Tôn giáo kia có thể tìm được Tề Đồng ở Phong Đô, vậy bọn họ còn có thể có thêm vài phần phần thắng. Nhưng Thiên Khê còn có Vân Nhai giúp đỡ, mà lực lượng của bọn họ vẫn rất yếu, không biết đám thần tiên trên Cửu Trọng Thiên kia suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ thật sự mặc kệ Thiên Khê sao?

“Ai.....” Bạch Nham không khỏi thở dài.

“Sao chàng lại ở trong phòng ta?” Không biết chưởng quầy Ly đã tỉnh từ lúc nào, giống như con mèo trừng mắt nhìn Bạch Nham, “Không biết khuê phòng con gái không thể vào sao? Còn có, sao chàng lại thở dài?”

Bạch Nham khẽ lắc đầu: “Thở dài cũng vô dụng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.”

Chưởng quầy Ly ngồi dậy đến: “Chàng đang suy nghĩ Tiểu Tuyên?”

“Ai, hắn là ân nhân cứu mạng của ta, tuy rằng biết ngày nào Thiên Khê còn chưa tìm được Thanh Vũ, Tiểu Tuyên sẽ an toàn, nhưng ta vẫn cảm thấy rất bất an.”

Nhìn Bạch Nham mặt co mày cau, trong lòng chưởng quầy Ly cũng không dễ chịu, nhưng nàng trước nay chưa từng an ủi ai, mỗi khi nhìn thấy Bạch Nham không vui nàng chỉ toàn chế nhạo hằn thêm vài câu, nhưng nay lại không nói được câu nào. Suy nghĩ một lát, nàng chỉ có thể khẽ hôn hai má hắn coi như trấn an.

Bạch Nham nhìn chưởng quầy Ly cổ họng không khỏi căng thẳng: “Nàng có biết nàng làm vậy là đang dụ dỗ ta hay không?”

“Ta? Ta làm cái gì?”

Bạch Nham không đáp chỉ sững sờ nhìn nàng, chưởng quầy Ly nghi hoặc nhíu nhíu mày, theo ánh mắt Bạch Nham cúi đầu nhìn, thì ra nàng vừa tỉnh ngủ quần áo không chỉnh. Nàng vốn là chỉ mặc lớp áo đơn, mơ mơ màng màng ngồi dậy khiến bả vai cùng xương quai xanh lộ ra rõ ràng.

Chưởng quầy Ly cuống quýt kéo cổ áo, chỉ vào Bạch Nham nói: “Này, chàng là đạo sĩ, phải tuân thủ thanh quy giới luật.”

“Ta chỉ giả làm đạo sĩ mà thôi, chưa từng xuất gia.” Bạch Nham cười vô lại, không nhận được đùa giỡn chưởng quầy Ly.

“Vậy..... Vậy chàng là thần tiên, cũng phải tuân thủ thiên luật!”

“À, ngay cả cực hình Thần Diệt ta cũng đã trải qua, sớm không phải thần tiên nữa rồi.”

“.....”

Chưởng quầy Ly nhìn đôi mắt Bạch Nham, nụ cười của hắn, giống như toàn bộ linh hồn đều bị hút vào. Nàng thật sự không quan tâm cái gì mà thiên luật giới luật, bởi vì nàng vốn là người không tuân thủ quy định. Chỉ là không hiểu sao nàng rất luống cuống, trong lòng đột nhiên đập mạnh, không biết nên làm thế nào. Nàng muốn dựa vào hắn gần thêm gần thêm nữa, nàng muốn hôn hắn, ôm hắn, nàng muốn..... Càng muốn mặt càng đỏ.

Bạch Nham nhìn nàng cúi đầu, hai tay nắm chặt chân không biết đang suy nghĩ cái gì. Hắn cầm tay chưởng quầy Ly, hỏi: “Lại suy nghĩ gì vậy? Phiền não vì chuyện Thiên Khê? Hay là lo lắng Viên Hạo sẽ tìm đến?”

Chưởng quầy Ly đột nhiên ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Bạch Nham, dứt khoát vươn tay ra ôm lấy cổ hắn, rướn người lên hôn hắn.

Bạch Nham bị hành động của chưởng quầy Ly khiến cho hoảng sợ lại mừng rỡ, nàng thật sự là ma quỷ sớm khiến hắn mê mẩn thần hồn điên đảo. Hắn đưa hay đỡ eo của nàng ôm vào trong lòng, chậm rãi ngã lên trên giường.

Nụ hôn của hắn in lại trên môi nàng, giữa trán nàng, bên tai nàng, rồi chuyển qua cổ nàng, đầu vai nàng. Hắn nhẹ nhàng cắn xương quai xanh của nàng khiến nàng ngứa ngáy, cách một lớp áo ngủ mỏng manh nàng có thể cảm nhận được độ ẩm cực nóng trên bàn tay cùng hưng phấn nóng vội của hắn. Giây phút tay hắn cởi quần áo của nàng chạm đến da thịt nàng, nàng lại càng khẩn trương run rẩy.

“Du Dao” Bạch Nham nhìn nàng, gọi tên nàng. Nàng chỉ cảm thấy mình bắt đầu trở nên mơ hồ, toàn bộ thế giới đều trở nên mơ hồ, chỉ có hắn, chỉ có cảm giác hắn mang lại cho nàng là rõ ràng thậm chí là rung động.

Bạch Nham thiên tính thuộc thủy, thân thể vẫn luôn lạnh lẽo, nhưng giờ phút này lại giống như Lưu Hỏa vẫn đang thiêu đốt trong nguyên thần hắn, nhiệt huyết sôi trào. Mà thân thể chưởng quầy Ly vốn nóng, nhưng hắn lại cảm thấy hơi lạnh mềm nhũn. Đợi nhiều năm như vậy, dường như hắn đang đợi giờ khắc cùng nàng hợp nhất cả linh hồn và thể xác này, muốn bỏ tham sân si đối hắn mà nói không khó, nhưng bỏ dục thì vạn vạn không thể. Trong tai chỉ có tiếng nàng thở dốc rên rỉ đứt quãng, thúc dục dục vọng cùng nhiệt tình đang không ngừng dâng lên trong hắn, hắn muốn nàng.

Đau đớn lúc ban đầu chậm rãi hóa thành sung sướng, chưởng quầy Ly chỉ cảm thấy mình như bị cuốn vào tầng sóng biển mãnh liệt, không có phương hướng, bất lực, chỉ có thể nhận lấy Bạch Nham cho.

Chỉ Lan nửa đêm tỉnh giấc nghe được có chút động tĩnh, vì thế rời giường đến xem. Theo tiếng động tìm đến phòng chuông quây Ly, nghi hoặc gõ gõ cửa: “Chuông quây Ly? Tỷ làm sao vậy?”

Tiếng gọi của Chỉ Lan khiến chuông quây Ly phát hoảng, hoảng hốt trừng mắt nhìn Bạch Nham.

Bạch Nham nhìn bộ dáng nàng lúc này vừa luống cuống vừa ngượng ngùng lại vừa bối rối, không khỏi buồn cười, lập tức kháp quyết khởi động kết giới hoàn toàn ngăn Chỉ Lan ở ngoài phòng. Trong nháy mắt Chỉ Lan không nghe thấy bất cứ tiếng động nào nữa.

“Kỳ lạ Chẳng lẽ là mình nghe lầm ?” Chỉ Lan khó hiểu, trở về phòng tiếp tục ngủ.

Bạch Nham khê hôn chuông quây Ly: “Tiểu nha đầu kia đi rồi.”

Chuông quây Ly hung tợn trừng mắt nhìn Bạch Nham, không biết nên nói cái gì cho phải, nhờ bị Chỉ Lan vô tình cắt ngang nàng thật sự là..... Thật sự là mất hết cả mặt mũi.

Bạch Nham hôn xuống trước ngực chuông quây Ly, dùng hành động làm cho nàng nhanh chóng quên đi đoạn nhạc đệm nhỏ Chỉ Lan.

p/s 1: Vẫn là đứ edit H vô năng, dù H nặng hay nhẹ

p/s 2: Sao chương này lại ngắn hơn các chương bình thường

58. Chương 58: Đổi Thành Khách Làm Khó Chủ

“Hắn sao có thể cam lòng quên nàng, hoặc để cho nàng quên hắn đây?!”

Editor: mềomỡ

Trời tờ mờ sáng, chuông quây Ly chỉ cảm thấy cả người giống như bị tháo rời, còn mệt hơn đấu pháp cùng Thiên Khê. Bạch Nham thực thỏa mãn ngủ say, nhưng nàng không thể ngủ được.

Nàng có thể cảm thấy được dưới thân mình đỏ sẫm một mảng, là máu của nàng, lặng lẽ thở dài. Nàng nhìn Bạch Nham, hắn ngủ thực sâu thực bình yên, chỉ sợ là lần ngủ ngon nhất trong mấy tháng qua. Chuông quây Ly không muốn quấy rầy hắn, nhẹ tay nhẹ chân chịu đựng đau đớn chậm rãi ngồi dậy, kháp pháp quyết, thu hết máu sắp khô trên đệm trải giường vào một cái bình ngọc nhỏ.

“Nàng đang làm gì vậy?” Chuông quây Ly vừa động Bạch Nham đã tỉnh, chẳng qua là thích nằm ở bên nàng vì thế giả bộ ngủ thôi.

Chuông quây Ly mỉm cười: “Mọi người đều biết nước mắt Phượng hoàng cứu người, khởi tử hồi sinh, nhưng lại không biết máu xử nữ của Huyền Diệu càng thêm thần kỳ trân quý.”

Bạch Nham nhìn nụ cười trên mặt chuông quây Ly có chút chua xót không nói nên lời, hỏi: “À? Vì sao lại trân quý?”

Chuông quây Ly lắc đầu, không trả lời. Nếu nàng nói cho Bạch Nham, máu trong bình ngọc nhỏ này, máu của nàng có thể luyện ra nước Vong Xuyên, hẳn nhất định sẽ không cho nàng giữ lại. Hắn sao có thể cam lòng quên nàng, hoặc để cho nàng quên hắn đây?!

Ngàn năm trước Huyền Nữ Nương Nương chỉ có thể luyện ra một lọ nước Vong Xuyên rồi sau đó không thể luyện chế lại nữa, bí mật chính là máu xử nữ của Huyền Diệu. Chuông quây Ly từng vì Viên Hạo trộm một lần, nhưng không thể ngờ được bình nước Vong Xuyên sớm bị trộm đi đổi thành rượu hoa quế; Đông Hải Long vương từng vì Bạch Nham xin nước Vong Xuyên một lần, nhưng vẫn là một bình rượu hoa quế.

Chuông quây Ly lại nằm xuống, tựa vào đầu vai Bạch Nham, chỉ cần Bạch Nham ở bên nàng, nàng sẽ vĩnh viễn không dùng đến nước Vong Xuyên, cho dù cuối cùng Ngọc đế vẫn muốn phán Bạch Nham tử hình, nàng cũng muốn chịu hình cùng hắn, tuyệt đối sẽ không bỏ lại hắn! Nhưng nàng không dám bỏ máu xử nữ của

nàng, không biết vì sao trong lòng nàng luôn có bất an, nếu có một ngày Bạch Nham thật sự mất đi, nàng nhất định sẽ không chịu nổi nỗi đau như vậy, nước Vong Xuyên có thể là đường sống duy nhất của nàng.

Chỉ cần nhớ lại ngày hôm đó trên núi Đại Tuyết, Bạch Nham có thể vĩnh viễn ngủ say, cả người chưởng quầy Ly giống như bị đóng băng không thể động đậy. Nàng không muốn tiếp tục lo lắng về phỏng đoán này nữa, nàng chỉ cầu mong bọn họ còn có thể tiếp tục sống như trước kia, hẳn có thể tiếp tục giả thần giả quỷ, nàng có thể tiếp tục nhân hạ, Đỗ Tuyền có thể cùng Chỉ Lan tùy hứng quậy phá, nhưng thời gian không thể quay ngược, chỉ có thể chiến đấu tới cùng với Thiên Khê.

Bọn họ đánh thắng được Thiên Khê sao? Phải trả giá lớn đến mức nào? Còn muốn hy sinh bao nhiêu người nữa? Ngọc đế sẽ bằng lòng buông tha Bạch Nham sao? Đá Vô Sắc đã được trả lại, có thể không truy cứu sao? Mà ma tính trên người nàng phải làm thế nào mới có thể trừ tận gốc đây?

Bạch Nham khẽ hôn lên trán của nàng, hỏi: “Lại suy nghĩ cái gì vậy?”

Chưởng quầy Ly hơi ngẩng đầu lên, nhìn sườn mặt Bạch Nham, đưa tay chậm rãi mơn trớn của xương hàm hẳn, hai má của hẳn, mũi của hẳn, nhắm mắt lại nàng cũng có thể tiếp tục miêu tả mắt của hẳn, lông mày của hẳn, cái trán của hẳn ở trong đầu mình. Thậm chí mỗi một ánh mắt cương chiêu của hẳn, nụ cười bao dung trấn an của hẳn, tất cả mọi thứ của hẳn nàng sẽ khắc thật sâu vào trong lòng, vĩnh viễn không quên.

Bạch Nham cảm thấy động tác của nàng, vẻ mặt của nàng đều mang theo bi thương, khiến hẳn nhìn mà đau lòng. Hẳn cầm lấy tay nàng áp lên mặt mình, “Làm sao vậy?”

“Ta muốn chàng luôn luôn ở trước mắt ta, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể thấy chàng.”

Chưởng quầy Ly dịu dàng như vậy làm cho Bạch Nham hỗn loạn, không biết là cảm động, kích động hay là vui mừng.

Hẳn xoa đặt nàng dưới thân hôn lên môi nàng, tất cả ngôn ngữ cũng không trực tiếp bằng hành động của hẳn.

Bạch Nham đối với nàng hết sức dịu dàng sợ làm đau nàng, mỗi một lần vào sâu ra cạn đều bận tâm đến cảm thụ của nàng, khiến chính mình thật không thoải mái, cho đến khi nàng hoàn toàn quen thuộc tiếp nhận hẳn, khi tiếng hét chói tai của nàng hóa thành tiếng ngâm nga rên rỉ, hẳn mới dám tùy ý làm bậy.

Trong sương mù, chưởng quầy Ly hưởng thụ cảm giác kỳ diệu Bạch Nham mang đến cho nàng, những điều phiền lòng đều ném lên chín tầng mây, nàng muốn giữ lại giờ khắc hạnh phúc này, giữ lại giờ khắc vui thích này, cho dù bọn họ không thể đi đến vĩnh viễn.

Ngày hôm sau, khi Bạch Nham tỉnh lại chưởng quầy Ly đã không còn bên người, trong lòng hẳn căng thẳng rất sợ mình chỉ nằm mơ mà thôi, nhưng hẳn vẫn đang ở trong phòng nàng, làm sao có thể chỉ là một giấc mơ được?

Ra khỏi phòng, xa xa nhìn thấy chưởng quầy Ly ngồi ở trên cầu nhỏ cúi đầu nhìn nước chảy đến gần người, nàng đang suy nghĩ cái gì? Nghĩ tập trung như vậy, nghĩ đến thần sắc tiêu tụy như vậy?

“Làm sao vậy? Sao không ngủ thêm một lát nữa?” Bạch Nham ngồi xuống bên người chưởng quầy Ly dịu dàng hỏi.

Chưởng quầy Ly không trả lời, chỉ thuận thế tựa vào đầu vai hẳn, tiếp tục ngắm người. Nàng không cần hẳn an ủi, không cần hẳn hứa hẹn, không cần hẳn vì nàng làm bất cứ chuyện gì, nàng chỉ cần hẳn ở bên nàng, giống như ba trăm năm qua là được.

Bạch Nham mỉm cười, để cho nàng dựa vào mình, lẳng lặng ở cạnh nàng là tốt rồi.

Chỉ Lan đi ngang qua nhìn thấy chưởng quầy Ly dựa vào Bạch Nham có chút giật mình. Hai ngày trước bọn họ đột nhiên về nhà, nàng đương nhiên là rất vui mừng, nhưng Bạch Nham thay đổi bộ dáng làm cho nàng đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, nếu không phải khí trên người hẳn không hề thay đổi, Chỉ Lan nhất định không nhận ra hẳn. Nhưng lạ nhất là thái độ của chưởng quầy Ly đối với Bạch Nham, giống như hoàn toàn đối xử với người khác, vô cùng dịu dàng vô cùng thân thiết. Trước đây chưởng quầy Ly không phải rất thích chế nhạo châm chọc lão đạo sao? Sao đột nhiên lại hoàn toàn thay đổi vậy?

Không có Đỗ Tuyền, Chỉ Lan chẳng có ai để nói chuyện cùng, nhìn Bạch Nham và chưởng quầy Ly như keo như sơn, nàng ôm đầy bụng nghi vấn cũng không biết đi hỏi ai. Nàng khẽ thở dài, trở về phòng mình. Đỗ Tuyền khi nào thì mới trở về? Nàng chán chết mất.

Yên lặng hồi lâu, chưởng quầy Ly rốt cục mở miệng, đem chuyện khi nàng gặp Viên Hạo cẩn thận nói cho Bạch Nham nghe.

“Nàng đã dẫn hắc tới đây?” Bạch Nham có chút kinh ngạc, chưởng quầy Ly có thể đưa Viên Hạo đến nhà bọn họ chứng tỏ nàng rất tín nhiệm hắc ta, không hiểu sao khiến cho lòng hắc có chút không thoải mái.

“Ừ,” Chưởng quầy Ly hơi gật gật đầu, “Chàng yên tâm đi, hắc muốn mang đá Vô Sắc về thiên đình phục mệnh, một ngày trên trời bằng một năm dưới hạ giới, trong nhiều ngày tới hắc sẽ không thể quấy rầy chúng ta. Hoặc là thái độ chàng không tốt như vậy thật ra là vì Mạc Trúc Tuyết?”

Bạch Nham khẽ cười một tiếng: “Đã sớm đoán được sẽ có một ngày như vậy, ta hắc là nên cảm ơn nàng đã giúp ta kết thúc phải không?”

“Hừ, nghĩ một đằng nói một nẻo.” Chưởng quầy Ly liếc mắt nhìn hắc.

Chưởng quầy Ly ghen tỵ như vậy làm cho Bạch Nham buồn cười, nàng thật sự là quá đáng yêu, làm cho hắc không nhịn được ôm nàng vào lòng.

“Nói chuyện đứng đắn, chàng nói Tông Tổ mang theo đám đạo sĩ kia vào Phong Đô tìm người? Là ai?”

“Tề Đồng – đệ tử của đạo trưởng Minh Dục, sư huynh của Đường Phong. Nàng có nhớ khi Đường Phong vừa đến Đan thành tìm ta có nhắc tới người này. Lúc trước ta còn rất ngạc nhiên người này có lai lịch thế nào mà lại quan trọng như vậy. Ngày ấy nghe giọng điệu của Minh Tịnh và Minh Trí, ta đoán người này mất tích có liên quan đến bảo vật chấn sơn kính Côn Luân của Huyền Tôn Giáo.”

“Kính Côn Luân?” Mười thần khí thượng cổ có hai vật lạc vào nhân gian, một là đá Vô Sắc, vật còn lại chính là kính Côn Luân. Đá Vô Sắc đã bị Viên Hạo mang về thiên đình, còn kính Côn Luân cũng không được tính là “lạc mất” vì nghìn năm qua đều do Huyền Tôn Giáo cung phụng trông giữ.

“Ngày ấy Minh Dục triệu tập đệ tử cùng Minh Tịnh và Minh Trí đến Phong Đô là vì Tề Đồng, nàng nói ngoại trừ kính Côn Luân thì còn có cái gì đáng giá đến độ Huyền Tôn Giáo phải dốc hết toàn lực như vậy đây?”

Chưởng quầy Ly nghĩ nghĩ: “Quả thật không có.”

“Nếu có thể tìm được kính Côn Luân, đối phó với Thiên Khê chúng ta sẽ có thêm phần thắng.”

“Như chàng nói, nếu kính Côn Luân đã sớm bị Tề Đồng trộm đi, vậy vì sao Vân Nhai phải ở lại Huyền Tôn giáo?”

Vấn đề này thật sự là làm khó Bạch Nham, Vân Nhai và Thiên Khê đều là những đối thủ không thể khinh thường, bọn họ có cách nào có thể đồng thời đối phó cả Thiên Khê và Vân Nhai đây?

Lấy đạo hạnh của Minh Dục lẽ ra nên phát hiện đệ tử Thành Đàm của mình đã bị chiếm thân thể, nhưng vì sao Vân Nhai có thể ở trong thân thể Thành Đàm, ở trong Huyền Tôn Giáo mười năm?

“Đừng nghĩ nữa, có nghĩ nát óc cũng vô dụng, không bằng chờ Thiên Khê tới tìm đi.”

Chưởng quầy Ly hiểu được ý Bạch Nham, bọn họ hiện tại rất bị động, nếu muốn thắng Thiên Khê thì cứ để hắc tìm đến bọn họ chứ không phải cứ chạy theo Thiên Khê.

“Chàng thấy thế nào?”

Bạch Nham trầm ngâm một tiếng nói: “Ừ, dùng Thanh Vũ đặt bẫy, học Nữ Oa nương nương phong ấn Hậu Khanh, chúng ta cũng phong ấn Thiên Khê.”

“Nói dễ hơn làm.” Chưởng quầy Ly nhú mày.

“Nàng tinh thông trận pháp chú thuật chắc chắn có cách phong ấn Thiên Khê.”

“Ta nghĩ đã.”

Chưởng quầy Ly lần này nghĩ là nhốt mình trong phòng suốt một ngày, Chỉ Lan đi đưa cơm trưa nàng cũng không để ý, cho đến giờ cơm tối nàng vẫn không ra khỏi phòng.

“Ta đưa chút gì cho chưởng quầy Ly nhé?” Chỉ Lan hỏi Bạch Nham.

Bạch Nham buông đũa lắc đầu: “Nàng sẽ không ăn đâu.” Sau khi Đỗ Tuyền bị Thiên Khê bắt đi, hần ăn cũng không ngon, hoàn toàn không có khẩu vị, may mà bọn họ có đói cũng không chết, không ăn cũng không sao.

“Chính muội nghĩ ngơi sớm một chút đi, ta đi xem chưởng quầy Ly.” Bạch Nham đứng dậy rời đi.

Chỉ Lan nhìn một bàn đồ ăn gần như không hề được động đến, nghi hoặc vạn phần, bọn họ đều làm sao vậy?

Bạch Nham gõ cửa phòng chưởng quầy Ly, nàng không lên tiếng trả lời.

“Ta vào nhé.” Bạch Nham tự đẩy cửa phòng ra, chưởng quầy Ly đang ngồi ở trên ghế thái sư lật xem sách, “Tìm được phương pháp không?”

Chưởng quầy Ly gật đầu lại lắc đầu: “Phương pháp thì có, chẳng qua là được thì không được, mà hiểu thì không biết.”

“Là sao?”

“Muốn phong ấn Thiên Khê đầu tiên ít nhất phải có người pháp lực tương đương, đám đạo sĩ Huyền Tôn giáo kia vẫn còn quá non, lấy pháp lực của ta hoặc chàng có thể thử một lần, nhưng phiêu lưu quá lớn. Muốn ngăn cản Thiên Khê cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trận, đồng thời phải giữ chân hần gần như là không thể, nếu còn phải ứng phó với Vân Nhai hoàn toàn bó tay; Tiếp theo là phải dùng trận pháp nào, pháp bảo nào để phong ấn hần. Vạn năm trước Nữ Oa nương nương liên hợp Câu Trần, Tử Vi, Hậu Thổ, Địa Tàng mới có thể hoàn thành phong ấn Ngũ Hành trận, chúng ta dựa vào cái gì? Ta nghĩ đi nghĩ lại, ngoại trừ Tru Tiên Trận, Huyết trận, chỉ có Thái Cực Càn Khôn trận mới có thể làm được. Trận pháp và pháp quyết ta đều biết, nhưng muốn thực sự phát huy uy lực của nó chúng ta trước tiên phải lấy được Thái Cực Đồ của Thái Thượng Lão Quân đã.”

“Thái Cực Đồ.....” Bạch Nham cúi đầu nhíu mày, quả nhiên rất khó làm nha. Thái Cực Đồ chính là bao hàm toàn diện, bảo vật phân thiên hợp địa, chứ nói bảo bối này là cầu không được, cho dù bọn họ muốn đi cầu xin Thái Thượng Lão Quân cũng sẽ không cho. Bạch Nham thân mang tội, chưởng quầy Ly nhập ma đã lâu, da mặt dày đi cầu xin cũng không được tiếp. Huống chi Thái Thượng Lão Quân từ mấy ngàn năm trước sau khi tiến vào cảnh giới hỗn độn thì hành tung bất định. Lúc Bạch Nham sinh ra, nghe nói Thái Thượng Lão Quân còn tìm cha hần Đông Hải Long vương uống trà, sau thì không biết trốn đi đâu ngủ, tóm lại là hơn một ngàn năm không thấy bóng người.

Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Nham yên lặng khẽ thở dài một cái, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, thuyền bọn họ sắp chìm rồi, còn cầu đang ở đâu?

59. Chương 59: Gặp Thái Thượng Lão Quân

“Dù sao chàng là lợn chết không sợ nước sôi, so với trộm đạo đá Vô Sắc thì đây đã là gì”

Editor: mềomở

Bạch Nham và chưởng quầy Ly thảo luận hết cả một buổi tối, kết luận là vẫn phải dùng Thái Cực Càn Khôn Trận. Tốt nhất là Tòng Tổ có thể giúp đỡ đám đạo sĩ Huyền Tôn Giáo kia tìm được Tề Đồng lấy lại Kính Côn Luân, chẳng qua Kính Côn Luân là bảo vật trấn sơn của Huyền Tôn Giáo tuyệt đối không thể giao cho Bạch Nham hoặc chưởng quầy Ly sử dụng, chỉ có thể dựa vào đám đạo sĩ Huyền Tôn Giáo kia lấy Kính Côn Luân bày ra trận pháp vây Thiên Khê, tranh thủ thời gian cho Bạch Nham và chưởng quầy Ly. Nếu như kế hoạch của chưởng quầy Ly thuận lợi, bọn họ lấy Thanh Vũ làm mồi dụ Thiên Khê vào Thái

Cực Càn Khôn Trộn, lấy pháp lực của Bạch Nham và chưởng quỳ Ly rất có cơ hội phong ấn thành công. Nhưng Thiên Khê muốn cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trộn, chuyện lớn như vậy tất có yêu ma khác ở bên cạnh trợ giúp, chỉ sợ đến lúc đó Tòng Tổ cùng đám đạo sĩ này sẽ bị yêu ma vây quanh, một mỗi đến nỗi không bắt được cái bóng của Thiên Khê, huống chi còn có Vân Nhai, phần thắng của bọn họ thật sự không lớn. Nói đến cùng, bọn họ chỉ phải đánh cược một lần.

Lúc trời hửng sáng, Bạch Nham thấy chưởng quỳ Ly mặt cau mày có cả một đêm, trong lòng vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, lấy quyển điển tịch khỏi nòng tay kéo nòng đứng dậy: “Đi thôi, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc.”

“Hả?” Mặt trời mọc có gì đẹp? Bọn họ sống mấy ngàn năm, cũng không biết đã nhìn mặt trời mọc bao nhiêu lần, huống hồ ở nhân gian xem mặt trời mọc sao bằng xem sao chổi màu sắc rực rỡ trên Cửu Trọng Thiên.

“Đi thôi đi thôi.” Bạch Nham cũng không đưa nòng đi đâu xa, chỉ nhảy lên nóc nhà nhà mình, sóng vai ngồi chờ bình minh.

Chưởng quỳ Ly miễn cưỡng cười, nòng và Bạch Nham đều giống nhau, hy vọng có thể sống những ngày an bình, nhưng nòng và Bạch Nham lại có chút bất đồng. Đối mặt với Thiên Khê và Vân Nhai nòng vẫn không thể hoàn toàn coi họ như kẻ địch, trong đáy lòng nòng đối với Thiên Khê là sợ hãi, đối với Vân Nhai là có tình nghĩa. Bạch Nham sẽ không hiểu được ma và thần tiên bất đồng lớn nhất không phải lòng dạ nham hiểm thủ đoạn độc ác, không phải vô tình khát máu, mà là ma không bị thiên luật giới luật quản lý, bọn họ không từ thủ đoạn. Chưởng quỳ Ly mặc dù chưa từng nói cho Bạch Nham, mấy trăm năm nòng nhập ma đã cùng Thiên Khê Vân Nhai làm gì, nhưng Bạch Nham đã xem qua lửa Vô Sinh của nòng nhất định rất rõ ràng, đoạn thời gian kia sát nghiệt nòng tạo ra còn nặng hơn Huyết trận rất nhiều. Nòng dùng rất nhiều cấm thuật ghi lại trong điển tịch của cô cô, nòng muốn làm gì thì làm chỉ tìm cảm giác thoải mái, mà Thiên Khê và Vân Nhai lại càng không phải nói. Nếu muốn ngăn cản Thiên Khê cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành trộn, bọn họ không thể mềm lòng, nếu như cần thì Đỗ Tuyên, Tòng Tổ, Thanh Vũ thậm chí là bọn họ đều phải hy sinh. Nay chưởng quỳ Ly đã không làm được, Bạch Nham nặng tình như vậy, hẳn cũng không làm được.

Bạch Nham lấy từ trong tay áo ra một cây tiêu làm bằng xương đặt ở bên môi, tùy ý thổi khi thì hùng dũng khi thì du dương khi thì hiu quạnh, như đang trấn an chưởng quỳ Ly lại như đang thay Bạch Nham tổ nổi lòng. Chưởng quỳ Ly trước kia đánh đàn nhưng đã sớm bỏ, nay tựa vào trên vai Bạch Nham nghe tiếng tiêu của hắn mới giết mình nghĩ sau này nhất định phải tìm cơ hội cùng hắn cầm tiêu hợp tấu, tiêu dao khoái hoạt một phen.

Không biết qua bao lâu, Bạch Nham buông cốt tiêu, nói với chưởng quỳ Ly: “Ta đến chỗ Thái Thượng Lão Quân xin Thái Cực đồ.”

“Chàng?”

“Ừ, nói như thế nào thì lúc ta sinh ra, Thái Thượng Lão Quân cũng từng đến Đông Hải chúc mừng, ông ấy cùng với cha ta còn có chút giao tình, sẽ có một chút cơ hội. Nòng từng trộm đan dược của ông ấy, nếu để nòng đi chắc chắn sẽ bị ông ấy bắt lại trách phạt một phen.”

Chưởng quỳ Ly vô cùng ngạc nhiên mở to mắt nhìn Bạch Nham: “Sao chàng biết ta từng trộm đan dược của Thái Thượng Lão Quân?!”

Bạch Nham cười khê: “Nòng cho rằng lần đó là ai cảnh báo, giúp nòng có cơ hội trốn thoát?”

“A!”

Nói đến chuyện đó quả thật là chuyện từ rất rất lâu rồi, lúc chưởng quỳ Ly còn chưa đầy bảy trăm tuổi tương đương với đứa bé mười hai mười ba tuổi loài người. Nòng không thường đến Cửu Trọng Thiên, năm ấy là sinh nhật Tây Vương Mẫu, thư mời được gửi đến núi Bình Đỉnh, cô cô nòng Cửu Thiên Huyền Nữ được mời dự thọ yến, chưởng quỳ Ly mặt dày mày dạn cầu xin cô cô mấy ngày mới có cơ hội đi cùng. Cửu Thiên Huyền Nữ vốn tưởng rằng nòng ở núi Bình Đỉnh quá mức nhàm chán cho nên muốn đi xem náo nhiệt, nhưng không ngờ tâm tư nòng đều nhằm về phía linh đan diệu dược Thiên Thượng Lão Quân vừa luyện ra.

Thọ yến của Vương Mẫu nương nương, Đông Hải Long vương, Long thái tử đương nhiên cũng phải đến chúc mừng, chẳng qua Bạch Nham đã quá quen với những yến hội kiểu này, tâm tư cũng không đặt ở yến hội. Mọi người đều đi về phía Dao Trì, chỉ có một nữ tiên nhân đi ngược lại, trùng hợp bị Bạch Nham thấy. Vốn cũng không liên quan đến hắn, hắn cũng không xen vào, nhưng không biết vì sao ánh mắt hắn lại bị nàng hấp dẫn, hướng nàng đi đúng là phủ đệ của Thái Thượng Lão Quân, mà hắn vừa rồi còn nhìn thấy Thái Thượng Lão Quân đã đi về phía Dao Trì. Lòng hiếu kỳ đột nhiên trào dâng, hắn đuổi theo nàng, lúc này mới phát hiện nữ tiên này thì ra là một tên trộm, vào phòng luyện đan Thái Thượng Lão Quân trộm mấy viên linh dược. Thú vị nhất là nàng len vào phòng luyện đan bị chim tước Thái Thượng Lão Quân lưu lại trông coi phát hiện, nàng trực tiếp ném một viên linh dược cho con chim tước kia hối lộ nó, chim tước kia thế nhưng lại ngoan ngoan nghe lời trở về trông cửa. Nếu không phải đồng tử của Thái Thượng Lão Quân bỗng nhiên trở về, nàng quả thật đã trót lọt.

Cuối cùng vẫn là Bạch Nham giúp nàng, xa xa thấy tiểu tiên đồng bước trên mây mà về, hắn dùng tiếng tiêu cảnh báo cho chuông quây Ly mới giúp nàng sớm chạy trốn.

Cho đến ngàn năm sau, nàng mới phát hiện thì ra lúc ấy là Bạch Nham giúp nàng.

“Nàng lấy trộm linh đan của Lão Quân kết quả có tác dụng gì không?” Bạch Nham qua nhiều năm vậy rồi mới hỏi cũng không ngại quá muộn.

Chuông quây Ly lắc đầu, cười nói: “Chẳng qua là ta bướng bỉnh thôi, cô cô không hay cho ta ra ngoài, nói lấy pháp lực của ta còn chưa phá được kết giới thì sẽ không cho ta xuống núi, cho nên ta nghĩ trộm chút linh đan diệu dược của Lão Quân gia tăng chút công lực tiết kiệm trăm năm tu luyện. Linh đan này cuối cùng đều bị ta ăn như đồ ăn vặt.”

“Thật là, gia tăng không ít công lực nhỉ?”

“Linh đan của Lão Quân đương nhiên là bảo bối nhất đẳng trên trời, quả thật rất có ích cho luyện công. Chẳng qua khi đó ta còn nhỏ không biết dùng thế nào, dùng khi nào thì thích hợp nhất, cho nên lãng phí không ít dược lực.”

Bạch Nham nghe xong cười rộ lên, nàng thật đúng là từ nhỏ không coi bảo bối làm bảo bối.

Chuông quây Ly dùng vai huých Bạch Nham, cười nói: “Nếu chàng muốn trộm Thái Cực đồ, không ngại thì trộm thêm chút đan dược, tăng thêm năm trăm năm công lực đối phó với Thiên Khê sẽ có thêm phần thắng. Dù sao chàng là lợn chết không sợ nước sôi, so với trộm đá Vô Sắc thì đây đã là gì.”

“Ha ha ha, nói là đi xin Lão Quân Thái Cực đồ, sao có thể trộm?” Bạch Nham cũng cười rộ lên, “Nàng nữ để ta chịu hình phạt sao!”

“Thái Thượng Lão Quân mấy ngàn năm khó có khi nào lộ diện một hai lần, chàng đến sợ rằng còn không gặp được Lão Quân, định xin thế nào? Quỳ gối trước cửa một ngàn năm? Thiên Khê sẽ không chờ chàng lâu như vậy đâu.”

Bạch Nham nhún nhún vai: “Đi rồi chẳng phải sẽ biết ông ấy có cho hay không sao.”

Ý chuông quây Ly sao Bạch Nham lại không biết, dù xin cũng tốt, trộm cũng tốt, cướp cũng tốt, hắn nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp lấy Thái Cực Đồ.

Chuông quây Ly lại nói: “Thừa dịp chàng đi Cửu Trọng Thiên mấy ngày này, ta sẽ đi tìm Thanh Vũ, xem làm thế nào để dụ Thiên Khê ra. Thanh Vũ không là vấn đề, sợ chỉ Bạch Bạch không chịu, nó bảo vệ ‘con’ chặt chẽ như vậy không chừng còn khó dụ hơn Lão Quân, chắc chắn sẽ mất không ít công sức cho xem.”

Bạch Nham gật đầu: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi chuẩn bị thôi.”

Chuông quây Ly cùng Bạch Nham ước hẹn năm ngày, dù thành hay bại đều phải về nhà gặp mặt bàn bạc.

Năm ngày đối với Bạch Nham mà nói là rất gấp rút, hắn vội vàng đến Cửu Trọng Thiên, trên đường hắn cẩn thận cân nhắc một phen, quang minh chính đại đi xin Thái Thượng Lão Quân, chẳng những hao công tốn sức mà hắn cũng không chắc có thể thuyết phục Lão Quân, không bằng đơn giản là trộm đi. Cũng như chuông quây Ly nói, hắn sớm là lợn chết không sợ nước sôi, Cực hình Thần Diệt hắn cũng từng trải qua, chỉ cần không phải do Du Dao khai đao hắn đúng là không có gì phải sợ.

Lão Quân Quan ẩn sâu trong mây trắng, vô cùng thanh tịnh, chủ yếu là bởi vì Thái Thượng Lão Quân hành tung mơ hồ không hay ở nhà, thần tiên đến phủ bái phỏng tám chín phần mười là bị sập cửa vào mặt, vì thế nơi đây trăm ngàn năm qua càng thêm thanh tịnh. Khi Lão Quân không ở nhà thì chỉ có hai được đồng cùng con chim tước kia giữ nhà, không phải Lão Quân không quan tâm linh đan diệu dược, mà là do không ai dám đột nhập vào Lão Quân Quan. Nhưng lúc này đây Bạch Nham nhất định phải đột nhập vào Lão Quân Quan này rồi.

Nhưng Bạch Nham vịn vịn không dự đoán được, hấn vừa vào Lão Quân Quan, hai được đồng của Thái Thượng Lão Quân liền mở cửa lớn hô một tiếng: “Sư phụ nhà chúng ta lệnh cho sư huynh đệ chúng ta tới đón Long thái tử Đông Hải, xin Long thái tử hiện thân.”

Bạch Nham trợn tròn mắt, sau khi hấn bị Ngọc đế phán cực hình Thần Diệt không còn ai dám gọi hấn là “Long thái tử Đông Hải” nữa, nay nghe thấy không chỉ lạ tai còn thực kinh hãi. Vấn đề mấu chốt là Thái Thượng Lão Quân biết hấn muốn tới? Phái hai tiên đồng tới đón tiếp hấn? Nếu Lão Quân đã biết ý đồ của hấn, không muốn cho hấn Thái Cực đồ và tiên đan thì đáng ra nên từ chối để hấn ngoài cửa, tình huống lúc này chứng minh Lão Quân chuẩn bị cho hấn vật hấn cần sao?

Bạch Nham không nghĩ nhiều, hiện thân chào hai tiên đồng, khách khí được dẫn vào Lão Quân Quan, quả nhiên Thái Thượng Lão Quân đã đang đợi hấn rồi.

“Long thái tử gần đây có khỏe không?” Thái Thượng Lão Quân vuốt chòm râu hoa râm dài quá ngực, mở miệng đã hỏi Bạch Nham một câu vô nghĩa.

Bạch Nham mỉm cười: “Lão Quân chẳng lẽ đã quên, ta đã không phải Long thái tử nữa rồi, chuyện hoang đường năm đó ta làm đã khiến Long tộc Đông Hải mất hết thể diện, cha ta tức giận vô cùng, cho dù lúc trước Ngọc đế không trị tội của ta, ông ấy cũng sẽ không nhận đứa con trai này nữa đâu.”

Lão Quân lắc lắc đầu, thì thầm: “Ai ai, đều là thiên mệnh đều là thiên mệnh, chuyện năm trăm năm trước Long thái tử cũng không cần để ý, nhân quả luân hồi tuy rằng không thể nắm lấy nhưng đã được định sẵn, nếu không có những năm tháng hoang đường trước kia sao có được Bạch Nham hôm nay?”

Bạch Nham nhú mày, lão già này rốt cuộc muốn nói gì?

Lại nghe Lão Quân nói: “Lần này ngươi đến vì chuyện gì, ta đã sớm biết được, đặc biệt ở nhà đợi ngươi tới đó.”

Bạch Nham có chút nghi hoặc, đặc biệt đợi hấn? Không bàn đến chuyện Thái Thượng Lão Quân rất keo kiệt đan dược, người khác ngàn câu vịn câu còn không được, càng đừng nói đến Thái Cực đồ, căn bản chính là bảo bối trong lòng ông ta, hôm nay lão nhân này chuẩn bị vì Bạch Nham hấn mà cắt thịt đổ máu sao??

Thái Thượng Lão Quân buông tay, nói: “Đây, Thái Cực đồ ngươi cần, còn có trong bình sứ này là bốn viên Ngưng Thần Đan, hấn là đủ cho các ngươi ăn.”

Bạch Nham vừa mừng vừa sợ, sao có thể dễ dàng như thế?!

Hấn đang muốn đưa tay nhận, Lão Quân lại thu tay, trừng mắt cực kì nghiêm túc dặn hấn: “Ngưng Thần đan là linh dược vô thượng, sử dụng phải cẩn thận, đừng có uống phí công sức năm trăm năm của ta đó!! Còn có Thái Cực đồ này, ai ai, thật sự là lấy tâm can của ta mà, nếu không trị được tên điên Thiên Khê kia, tốt nhất là ngươi hãy đến chỗ Ngọc đế mà lĩnh hình pháp đi, để cho ta bắt được người nhất định sẽ không cho ngươi sống yên ổn! Nghe chưa? Nghe chưa!”

“Vâng vâng,” Bạch Nham vừa nghi ngờ vừa vui mừng cầm lấy bình sứ nhỏ cùng Thái Cực đồ, đáp lời, “Lão Quân yên tâm, nếu không trị được tên điên Thiên Khê kia, ta nhất định sẽ không thể còn sống trở về, không cần ngại ra tay trừng trị ta.”

Lão Quân hừ hấn: “Hừ, muốn chết người cũng phải nghĩ cho nha đầu nhà Huyền Nữ kia, nàng đau lòng vì người hơn lão già này nhiều!”

Bạch Nham cười cười, xem ra Thái Thượng Lão Quân cái gì cũng đã biết, cố ý giúp hấn. Chư thần đầy trời đều biết Trắng Máu xuất hiện, không thể không nghĩ cách áp chế Thiên Khê, chẳng qua lúc này là muốn mượn tay hấn trừ ma thôi. Đúng là một đám lười!

Lão Quân nhìn Bạch Nham có chút dăm chiêu, cũng không để ý rốt cuộc hắn suy nghĩ cái gì, mở miệng sai hắn: “Cái ngươi muốn đều đã cho ngươi, còn ở chỗ ta làm cái gì? Mau về hạ giới đi! Đỡ cho Dực Thánh Chân Quân lại đến làm phiền lão già này. Mau cuốn xéo cho ta!”

Bạch Nham cười cười: “Đa tạ Lão Quân.”

“Đi đi.”

Chờ Bạch Nham rời đi, Lão Quân thở dài, xoay người trở lại, trong phòng còn có ba người chờ hắn kia kìa.

“Được rồi, tiểu tử ngốc nhà ông đi rồi, như ý chưa?” Lão Quân liếc mắt nhìn Đông Hải Long vương, trong lòng buồn bực, sao ai cũng muốn bảo bối của hắn, tìm mọi cách mang đi vậy. Trăm ngàn năm cứ gặp gỡ thiên tai nhân họa gì đều tới hỏi hắn xin bảo bối.

Đông Hải Long vương gật đầu, cũng không lên tiếng, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ bên cạnh đứng dậy vái chào Lão Quân: “Đa tạ Lão Quân.”

Lão Quân khoát tay áo: “Thôi được, linh đan diệu dược của ta đều là cố ý luyện chế cho tiểu nha đầu nhà bà, mỗi lần vất vả luyện thành cũng không thể thiếu phần của nó, về sau có cơ hội bắt nó nhớ kỹ chỗ tốt của lão già này! Đừng suốt ngày nói rằng ta keo kiệt!”

Cửu Thiên Huyền Nữ cười một tiếng, Lão Quân thật thù dai, chuyện chưởng quầy Ly trộm linh đan hắn nhớ mãi không quên, nhưng cũng rất thương nàng, biết nàng trộm đan dược của hắn tức giận đến giờ chân nhưng cũng không làm gì Du Dao, ngược lại là Du Dao còn ghét bỏ hắn luyện đan ít, một viên cũng không chịu cho.

Lão Quân thở dài, cuối cùng nhìn về phía một vị khác khách trong phòng – Văn Thù Bồ Tát, trong lòng thầm nghĩ: “Ai, thật không ngờ ngay cả Văn Thù Bồ Tát cũng đến, ta có thể không giao Thái Cực đồ ra sao? Xem ra trận đại chiến dưới hạ giới sẽ thực phần khích. Ngay cả Tây Thiên cũng quan tâm, mấy ngàn năm không có trận nào lớn như vậy, Thái Cực đồ của ta không chừng là vì trận đấu này mới lưu đến bây giờ. Thôi thôi, dù sao giấu ở trong lòng ta cũng vô dụng.” Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng mà vẫn rất đau lòng nha!

Văn Thù Bồ Tát cười yếu ớt hai tay tạo thành chữ thập cúi đầu với Lão Quân, không nói một câu. Hắn cùng với Đông Hải Long vương, Cửu Thiên Huyền Nữ và Thái Thượng Lão Quân đều đã giúp hết sức, sau này đành xem tạo hóa của Bạch Nham, chưởng quầy Ly và Tòng Tổ thôi.

60. Chương 60: Đến Núi Thiên Ngu

Editor: mèomỡ

([bjchjpxjnh.wordpress /](http://bjchjpxjnh.wordpress/))

Hai người hai nơi, Bạch Nham đang vắn lên Cửu Trọng Thiên, chưởng quầy Ly đến núi Thiên Ngu. Để tiết kiệm thời gian nàng không sử dụng thuật đạp vân mà hóa về nguyên hình giương cánh bay đi, làm như vậy nhanh hơn thuật đạp vân nhiều, chỉ một khắc nàng đã đến trên không núi Thiên Ngu. Nàng biến trở về hình người đứng ở trên đám mây, liên tiếp kháp mấy pháp quyết, tách mây mù quần quanh núi Thiên Ngu ra, trực tiếp từ trên trời nhảy xuống núi.

Thanh Vũ đang ở trong thư các của Tử Hư Nguyên Quân hết sức chuyên chú đọc sách, trong miệng lẩm bẩm, một bàn tay còn luyện tập kháp pháp quyết như thế nào, hoàn toàn không phát hiện chưởng quầy Ly đã đến. Bạch Bạch cảm giác được pháp lực mạnh mẽ dao động liên lộ ra rằng nanh sắc nhọn, chậm rãi dựa vào bên người Thanh Vũ.

Chưởng quầy Ly đã giải tất cả phong ấn Bạch Nham hạ trên người nàng, pháp lực không chỉ khôi phục hơn nữa còn có Hỏa Vân Thần Đan dung hợp với Thiên Ngoại Lưu Hỏa, nay pháp lực của nàng đã khác xa trước kia. Bạch Bạch tưởng có người xâm nhập, cảm giác được kẻ tới có pháp lực cường đại đang nghĩ cách đối phó.

“Thanh Vũ,” Bạch Bạch nói, “Lần trước cô nói học trận pháp kết giới có phải không?”

Thanh Vũ nhìn về phía Bạch Bạch gật đầu: “Ừ, đọc trong quyển “Thực Cảnh Hóa Thuật” kia, ta đã thử rồi, rất thú vị, lần trước ta còn dùng Quy Viên Trận bắt cá!”

Thanh Vũ nói rất hưng phấn, lần trước lúc nàng nói cho Bạch Bạch, Bạch Bạch chỉ ngậm cá nàng bắt được đi mà chẳng khen nàng câu nào khiến nàng cực kỳ không vui, hôm nay Bạch Bạch đột nhiên hỏi, nàng đương nhiên vui vẻ.

“Vậy bây giờ Quy Viên Trận quanh thư các đi, bên ngoài có người tới, trước mắt ngăn chặn lại đã.” Bạch Bạch thoạt nhìn có chút khấn trương, móng vuốt cùng răng đều lộ ra, chỉ lúc nào đối địch hẳn mới có bộ dáng này.

Thanh Vũ ngẩn người, đáp: “Được.”

Bạch Bạch không thể không thừa nhận Thanh Vũ trong đoạn thời gian này, nàng học pháp thuật rất nhanh, hơn nữa cũng ít cần hẳn chỉ điểm. Có đôi khi thấy nàng học đến phát chán, hẳn thậm chí sẽ chơi đùa với nàng một chút, ví dụ như đấu pháp, dạy nàng cách dùng thuật bắt cá. Chẳng qua Thanh Vũ đương nhiên sẽ không phải đối thủ của hắn, mà hắn mặc dù biểu hiện không nóng không lạnh trong lòng lại vui vẻ cũng có chút lo lắng vì nàng. Hắn chưa từng dạy Thanh Vũ pháp thuật nào, vẫn luôn giấu nàng trong thâm sơn rừng già nuôi nấng, hắn cũng không phụ Phong Hi khẩn cầu chiếu cố nàng nhiều năm như vậy. Phong Hi nói Thanh Vũ thay thế nàng sống, nhưng dù sao Thanh Vũ cũng không phải Phong Hi. Thanh Vũ càng nghiên cứu pháp thuật sẽ dần dần mở ra linh lực của Nữ Oa giấu trong thân thể nàng. Nếu nàng muốn làm chính mình, lấy thân phận con người sống, vậy nàng biết về mình càng ít càng tốt, để linh lực của Nữ Oa vĩnh viễn ngủ say thì hơn.

Sau khi Chương quỳ Ly đưa bọn họ đến núi Thiên Ngu, Bạch Bạch không ngăn cản Thanh Vũ xem điển tịch của Tử Hư Nguyên Quân, không ngăn cản nàng tu tập pháp thuật trong đó là vì nàng cần bắt đầu học cách bảo vệ chính mình. Trải qua chuyện ở núi tuyết Tây Lĩnh, Bạch Bạch rất rõ hoàn cảnh bây giờ thế nào. Thiên Khê tác loạn tam giới tất có tai họa, lấy mấy trăm năm pháp lực của hắn hiện giờ không đủ để địch nổi Thiên Khê, nếu đến thời điểm nguy cấp nhất phải dựa vào Thanh Vũ tự cứu chính mình.

Nhưng hắn không ngờ, còn không đến một tháng “Nguy hiểm” đã tìm tới cửa, đúng là cơ hội để hắn kiểm tra đạo hạnh của Thanh Vũ.

Thanh Vũ dùng bộ sách bày ra Quy Viên Trận, chính mình ngồi ở trong trận niệm pháp quyết. Một luồng sáng trắng bao lấy Thanh Vũ, theo pháp quyết Thanh Vũ niệm ra, luồng sáng lan ra cuối cùng bao lấy toàn bộ thư các hình thành một tầng chắn pháp thuật.

Pháp thuật kết giới về cơ bản là giống nhau, đều ngăn cách trong ngoài kết giới. Quy Viên Trận thuộc loại trên trung bình cũng không khó học, hơn nữa muốn khống chế Quy Viên Trận mấu chốt là ở pháp lực của người thi pháp cao hay thấp. Thanh Vũ có thể đưa toàn bộ thư các vào kết giới đã làm cho Bạch Bạch vô cùng vừa lòng.

Chương quỳ Ly thấy trong thư các khởi động kết giới, trong lòng nghi hoặc, kết giới này là Bạch Bạch giảng hay vẫn Thanh Vũ?

Trong núi Thiên Ngu tiên khí dồi dào đối có tác dụng tăng cường pháp thuật Thanh Vũ sử dụng, nhưng đồng thời lại có tác dụng áp chế và chống cự chương quỳ Ly. Vì vậy, chương quỳ Ly muốn phá Quy Viên Trận cũng hao phí chút khí lực, nàng bỗng nhiên nghĩ ra một ý.

“Thanh Vũ, Bạch Bạch.” Chương quỳ Ly đứng ở cửa thư các gọi.

Nghe được giọng chương quỳ Ly, Thanh Vũ lập tức nhảy dựng lên: “Là chương quỳ Ly?”

“Đợi chút,” Bạch Bạch nói, “Không được giải kết giới, ta đi ra ngoài nhìn xem trước.”

“Hả?” Thanh Vũ không rõ vì sao phải đề phòng cả chương quỳ Ly?

Thiên hạ yêu ma vô số, có thể hóa thành hình dạng và giọng nói người khác cũng không ít, Bạch Bạch cẩn thận vậy cũng không sai.

Hắn mở cửa thư các, chưởng quầy Ly đứng ở cửa.

“Sao người lại tới đây?” Hắn nhìn chưởng quầy Ly, khí trên người nàng không giống trước kia, tuy rằng thay đổi không nhiều lắm nhưng quả thật không giống.

“Tôi tìm hai người thương lượng vài việc.” Chưởng quầy Ly cười cười, “Xem ra pháp lực của Thanh Vũ tiến bộ rất lớn.”

“Khí trên người người thay đổi, ma tính mạnh, ta không tin người.”

Đối mặt với Bạch Bạch thẳng thắn chưởng quầy Ly dở khóc dở cười, khẽ cười một tiếng: “Ta đứng ở bên ngoài là được. Như vậy sẽ không làm hại được Thanh Vũ.”

“Nói đi.”

Bạch Bạch dè dặt cẩn thận cùng với bộ dáng bảo hộ Thanh Vũ vạn phần làm cho lòng chưởng quầy Ly càng thêm một phần an tâm, Thiên Khê muốn lấy máu Thanh Vũ quả là rất khó khăn.

“Ta và Bạch Nham quyết định liên thủ đối phó với Thiên Khê, muốn dùng Thanh Vũ làm mồi dụ.”

“Không được!” Bạch Bạch quả quyết, “Mặc kệ các người muốn làm cái gì, cũng không được liên lụy Thanh Vũ.”

Chưởng quầy Ly sớm đoán được Bạch Bạch sẽ không dễ dàng đáp ứng, vì thế nói: “Vậy người muốn để Thanh Vũ trốn ở núi Thiên Ngu cả đời sao? Muốn cho nàng lo lắng hãi hùng cả đời?”

“Cả đời cũng tốt, tam sinh tam thế cũng tốt, không rời khỏi núi Thiên Ngu cũng không có gì không tốt, muốn nàng theo các người mạo hiểm nhất quyết không được!”

“Bởi vì một câu của Phong Hi mà người dùng phương thức cực đoan như vậy bảo vệ Thanh Vũ sao?”

Tiếng nói của Chưởng quầy Ly có thể xuyên qua Quy Viên Trận, Thanh Vũ ở trong thư các có thể nghe thấy rất rõ ràng.

“Câm mồm!” Bạch Bạch không ngờ chưởng quầy Ly lại nói toạc thân thế của Thanh Vũ.

“Người đang lo lắng cái gì? Sợ hãi Thanh Vũ biết Phong Hi, biết người sao?” Chưởng quầy Ly cười đến giảo hoạt, “Thanh Vũ ở lại núi Thiên Ngu học đạo pháp, không đến vài năm chính nàng sẽ phát hiện trên người mình che giấu pháp lực mạnh mẽ, qua vài năm nữa đợi nàng học xong Thức Hồn Thuật, hoặc có thể bấm tay tính, đương nhiên cũng sẽ phát hiện bí mật của người. Không cần cả đời, lại càng không cần tam sinh tam thế, nàng cuối cùng rồi cũng sẽ muốn rời khỏi núi Thiên Ngu đi tìm đáp án nàng muốn.”

Bạch Bạch lộ ra răng nanh móng vuốt, hiện lên vẻ hung dữ, trong cổ họng gừ gừ gầm nhẹ là cảnh cáo cuối cùng của hắn.

“Ta không có hứng thú với bí mật của người và Thanh Vũ, ta đến chỉ vì tìm các người giúp đỡ,” Chưởng quầy Ly mỉm cười cười, tiếp tục nói, “Thiên Khê muốn cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành Trận nhất định sẽ đến tìm Thanh Vũ, lấy đạo hạnh của muốn hắn cởi bỏ kết giới của Tử Hư Nguyên Quân trên núi Thiên Ngu chỉ là vấn đề thời gian. Trước kia người có thể không để Thiên Khê vào mắt, hoặc mười Thiên Khê cũng không làm gì được người, nhưng nay đã khác xưa, hắn là dao thót, các người là cá thịt, đến lúc đó chỉ bị động chịu đánh, đừng nói đối kháng cùng hắn, cho dù người muốn bảo vệ Thanh Vũ cũng không đủ sức. Không bằng giúp ta và Bạch Nham, hóa bị động thành chủ động, chế địch tiên cơ.”

Trong lòng Bạch Bạch hiểu rõ những lời Chưởng quầy Ly là có lý, nhưng dù thế nào hắn cũng không muốn Thanh Vũ bị cuốn vào cuộc chiến. Nàng là trách nhiệm và vương bản duy nhất của hắn ở phạm trần, cũng là người duy nhất hắn cần dùng hết toàn lực bảo vệ, hắn sẽ không để bất cứ kẻ nào thương tổn nàng.

Bạch Bạch yên lặng, suy nghĩ nửa khắc, quyết định nghe kế hoạch của chưởng quầy Ly trước.

“Người nói rõ ràng.”

“Ta muốn dẫn Thiên Khê đến núi Thiên Ngu, trong núi chính khí cuộn cuộn có thể áp chế ma tính của Thiên Khê, tuy rằng ảnh hưởng sẽ không quá lớn, nhưng ít ra có thể giúp chúng ta tăng một phần thắng.”

Bạch Nham đã đến chỗ Thái Thượng Lão Quân xin Thái Cực Đồ , ta muốn dùng Thái Cực Càn Khôn Trận phong ấn Thiên Khê ở đây.”

Bạch Bạch nhú mày, hỏi:“Nha đầu ngươi rốt cuộc có lai lịch gì, vì sao biết dùng Thái Cực Càn Khôn Trận?”

Chưởng quầy Ly cười cười, thân phận của nàng đã không còn là bí mật, đợi xong chuyện Thiên Khê nếu nàng và Bạch Nham đều còn sống chắc chắn phải lên Cửu Trọng Thiên để Ngọc đế xử lý. Vì thế nàng xòe bốn cánh, thành thật trả lời Bạch Bạch:“Cửu Thiên Huyền Nữ là cô cô ta. Chẳng qua mấy trăm năm rồi ta đã làm không ít chuyện khiến cô cô mất mặt, về phần khúc chiết trong đó tạm gác lại về sau có cơ hội tán gẫu với ngươi sẽ nói sau.”

“Thái Cực Đồ.....” Bạch Bạch nghĩ nghĩ, đại khái đây là phương pháp duy nhất có thể đối phó Thiên Khê, nhưng “Thái Cực đồ là bảo bối của Lão Quân, hần sao có thể cho Bạch Nham mượn?”

“Ha ha, mượn cũng tốt, xin cũng tốt, trộm cũng tốt, ta nghĩ hần sẽ có cách mang Thái Cực Đồ về.”

“Ngươi thật tin tưởng hần.”

“Đó là đương nhiên.”

Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Bạch, dường như là đang thuyết phục hần, việc này thành bại mấu chốt ở Thanh Vũ, nàng phải thuyết phục Bạch Bạch.

“Như vậy ngươi muốn chúng ta làm cái gì?” Bạch Bạch cuối cùng vẫn bị nàng thuyết phục.

“Ta muốn Thanh Vũ mấy ngày tới học một pháp thuật,” Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Bạch, lại dường như là nói với Thanh Vũ,“Trên giá sách dựa vào sổ thượng phía Bắc ở tầng hai của thư các có một quyển sách là “Thuần Nguyên Pháp Thuật. Bên trong chỉ có một pháp thuật chính là Thuần Nguyên Hóa Cảnh, ta cần Thanh Vũ trong ba ngày học xong, hơn nữa phải mở rộng được Thuần Nguyên Hóa Cảnh ra toàn bộ núi Thiên Ngu, sau đó ít nhất chống đỡ được một ngày.”

Bạch Bạch ngẩn người, Thuần Nguyên Hóa Cảnh là pháp thuật vô cùng vô cùng cao thâm, chỉ khi hoàn toàn phóng thích nội lực tiềm tàng trong cơ thể ra, trong thời gian ngắn nhất tiến vào Thuần Nguyên Hóa Cảnh. Pháp thuật này mạnh ở chỗ không chỉ có thể gọi ra tiềm năng trong thân thể, mà còn có thể gọi ra Hóa Cảnh trong phạm vi sức mạnh khác. Nếu Hóa Cảnh của Thanh Vũ có thể bao gồm cả tòa núi Thiên Ngu vậy chính khí trong núi sẽ gia tăng gấp mấy lần. Nhưng pháp thuật này quá mức cao thâm phức tạp, lại vô cùng khó khống chế. Phạm vi Hóa Cảnh muốn bao hết cả quả núi, còn phải duy trì một ngày, pháp thuật bậc này một khi phản phệ Thanh Vũ chắc chắn mất mạng!

“Không được!” Bạch Bạch phản đối.

“Ta muốn thử một lần!” Thanh Vũ đi tới cửa thư các, đưa tay vuốt lông trên lưng Bạch Bạch,“Bạch Bạch, tin tưởng ta một lần đi, ta có thể làm được. Chưởng quầy Ly yêu cầu như vậy chứng minh nàng cũng cho rằng ta làm được.”

Thật ra Thanh Vũ cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe chưởng quầy Ly và Bạch Bạch đối thoại, nàng biết Thiên Khê nhất định là kẻ địch rất khó đối phó, hơn nữa chưởng quầy Ly và Bạch Nham đều đánh cược bằng mạng sống, bọn họ cần Bạch Bạch và nàng giúp đỡ. Bọn họ đã từng cứu nàng, đã cứu Bạch Bạch, đã cứu tiểu sư phụ Tòng Tổ, bây giờ chưởng quầy Ly thỉnh cầu nàng như vậy, nàng nhất định sẽ đáp ứng. Cho tới nay đều là Bạch Bạch bảo vệ nàng, lúc này đây nàng hy vọng nàng có thể bảo vệ Bạch Bạch, bảo vệ những người khác.

61. Chương 61: Hình Người Của Bạch Bạch

Editor: mèomỡ

(bchjpxjnh.wordpress /)

Thanh Vũ chẳng qua là một tiểu nha đầu, cho dù đã trải qua đại chiến ở núi tuyết Tây Lĩnh kia, thì nàng vẫn chưa có hiểu biết thực sự về Thiên Khê và Vân Nhai. Nàng sẽ không hiểu được đối mặt với kẻ địch như Thiên Khê và Vân Nhai tức là phải trải qua cuộc chiến sinh tử hủy thiên diệt địa, mà chương quỳ Ly và Bạch Nham không chỉ không nắm chắc phần thắng, thậm chí ngay cả nắm phần thắng cũng không thấy được. Bạch Bạch làm sao có thể chấp nhận đề nghị của chương quỳ Ly, để Thanh Vũ xuất chiến!

“Không được, ta nói không được chính là không được.” Bạch Bạch rất kiên quyết.

“Người không tin ta?” Ánh mắt Thanh Vũ nhìn Bạch Bạch vô cùng uất ức, vì sao Bạch Bạch không tin nàng làm được?

Bạch Bạch dùng cái đuôi lông xù nhẹ nhàng trượt qua cánh tay Thanh Vũ như an ủi: “Ta tin cô học được Thuần Nguyên Hóa Cảnh, cũng tin cô có thể duy trì một ngày, nhưng vậy thì sao? Trận chiến này thắng hay bại căn bản không phụ thuộc vào việc cô có thể thi triển Thuần Nguyên Hóa Cảnh hay không. Chương quỳ Ly muốn dùng cô làm mồi dụ, cô có biết trận chiến này là cử tử nhất sinh không? Ta lúc trước đồng ý đưa cô đến núi Thiên Ngu chính là muốn tránh những tình huống có hại cho cô. Nếu giờ phút này ta đồng ý với cô, với chương quỳ Ly, đó là muốn cô đi chịu chết!”

Thanh Vũ chưa bao giờ nghe Bạch Bạch nói nhiều như vậy, càng chưa bao giờ nghe Bạch Bạch nói những lời nghiêm trọng như vậy, nàng sửng sốt nửa khắc không biết đáp lại thế nào. Bạch Bạch vì tốt cho nàng, luôn bảo vệ nàng, nàng sao lại không biết. Chương quỳ Ly, Bạch Nham và Tiểu sư phụ Tông Tổ sắp sửa phải đối mặt với kẻ địch mạnh đến nhường nào, nàng không thể tưởng tượng được; trận chiến cuối cùng này sẽ kinh khủng đến mức nào, nàng cũng không đoán trước được. Nhưng như lời Bạch Bạch nói, nếu là một trận chiến cử tử nhất sinh, chương quỳ Ly lại thỉnh cầu nàng một chuyện khiến nàng có thể mất mạng, vậy chứng minh bọn họ thực cần năng lực của nàng. Nếu lúc này, nàng sợ hãi, lùi bước, nàng nhất định sẽ hối hận cả đời!

“Bạch Bạch,” Thanh Vũ vuốt ve lông trên người Bạch Bạch, dịu dàng hỏi, “Chương quỳ Ly nói trong cơ thể ta cất dấu sức mạnh rất lớn, có đúng không?”

Bạch Bạch hơi chần chờ gật đầu.

“Vậy chương quỳ Ly nói muốn lấy ta làm mồi dụ là có liên quan đến sức mạnh trong cơ thể ta sao?” Thanh Vũ muốn biết đáp án trước nay luôn khiến nàng hoang mang, chuyện chương quỳ Ly, Bạch Nham và Tiểu sư phụ Tông Tổ nói nàng nghe không hiểu.

Trong đôi mắt sáng như tuyết của Bạch Bạch có ẩn sâu một tia bất an, cuối cùng hần vẫn gật đầu.

“Chương quỳ Ly nói Thiên Khê muốn cởi bỏ phong ấn gì đó nhất định sẽ đến tìm ta, cho nên ta mới là mục tiêu của Thiên Khê? Cho nên ta mới có thể trở thành mồi dụ?”

Thanh Vũ không hề ngốc, mặc dù không biết sự thật, nhưng nghe được bọn chương quỳ Ly nói nhiều chuyện như vậy, nàng cũng có thể đoán được bảy tám phần.

Bạch Bạch đau lòng nàng, không khỏi có chút hận Phong Hi. Lúc trước nàng bỗng nhiên tìm hần, đem Thanh Vũ phó thác cho hần, chẳng lẽ vì lấy phân thân của mình dâng cho hai tên Thiên Khê Vân Nhai độc ác kia?

“Bạch Bạch, nếu mục tiêu của Thiên Khê là ta, vậy vì sao phải chương quỳ Ly và đạo trưởng Bạch Nham còn có Tiểu sư phụ Tông Tổ lại phải chấn tai họa cho ta? Vì sao bọn họ phải chiến đấu vì ta, thậm chí vì ta mà chết?” Thanh Vũ ôm cổ Bạch Bạch, nói, “Nhiều năm như vậy, vẫn đều là Bạch Bạch chăm sóc ta, bảo vệ ta, nuôi ta lớn. Người chính là người thân của ta, nhưng cho tới bây giờ ta không nghĩ người đối tốt với ta như vậy là chuyện đương nhiên, cho nên trước nay người nói cái gì ta đều ngoan ngoãn nghe lời, bởi vì ta không biết ngoại trừ làm như vậy ta còn có cách nào khác để báo đáp người. Tương tự như vậy, hiện giờ bọn chương quỳ Ly muốn giúp ta, bảo vệ ta, cũng không phải chuyện đương nhiên, có phải ta cũng nên cố gắng hết sức không? Nếu chúng ta cự tuyệt thỉnh cầu của chương quỳ Ly, có phải rất vong ân phụ nghĩa hay không?”

Bạch Bạch nghe xong nói Thanh Vũ thì yên lặng, hần biết nàng quyết, mà hần đã không thể nào ngăn cản.

“Bạch Bạch, thật ra ta không chỉ tin tưởng chính thực lực thiên phú của mình nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ chống quỳ Ly giao cho mà cũng tin tưởng bọn chống quỳ Ly có thể chiến thắng Thiên Khê. Hơn nữa ta càng tin tưởng người, có người ở bên ta, ta tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện!”

Bạch Bạch dùng cái đuôi ôm Thanh Vũ chặt hơn, thở dài, quay về phía chống quỳ Ly nói: “Làm theo kế hoạch của các người đi.”

Rốt cục đợi được Bạch Bạch thỏa hiệp, trong lòng chống quỳ Ly bỗng nhiên cảm thấy thoải mái hơn.

Chống quỳ Ly cười nhạt: “Sí Hoàng, người cũng đừng bị quan như vậy, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, Thiên Khê Vãn Nhai cho dù có bản lĩnh nghiêng trời lệch đất, lúc này đây nhất định cũng phải chịu đau khổ. Huống chi xưa nay ta không thể thắng chính, ông trời sẽ đứng về phía chúng ta.”

Bạch Bạch hừ một tiếng: “Ha, người và Bạch Nham bị ông trời trên cột còn chưa đủ thảm sao? Dựa vào ông trời, hai người các người đã sớm hồn bay phách tán rồi!”

Chống quỳ Ly mỉm cười: “Được, không dựa vào ông trời, ta lại nghĩ cách tìm viện binh.”

“Được rồi, người có rảnh ở đây tán gẫu với ta, không bằng nhanh chóng làm việc đi. Người chỉ cho Thanh Vũ ba ngày, người và Bạch Nham hẳn cũng có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị đúng không?”

“Đúng vậy,” Chống quỳ Ly cười nói, “Thanh Vũ mở kết giới ra đi, chúng ta để lại cách liên lạc.”

Thanh Vũ giải kết giới đặt ngoài thư các, cùng Bạch Bạch đi ra.

Chống quỳ Ly đưa tay về phía bọn họ: “Các người đưa ta mấy sợi tóc.”

Thanh Vũ theo lời bứt vài sợi tóc, lại lấy trên lưng Bạch Bạch mấy sợi lông, giao cho chống quỳ Ly.

Chống quỳ Ly đặt tóc của Thanh Vũ vào đạo phù, quay đầu nhìn Bạch Bạch, nói: “Người cho ta hai sợi không biết là cái gì sao ta thì pháp được, ta muốn lông của bản thể.”

Thanh Vũ khó hiểu nhìn Bạch Bạch, lại nhìn chống quỳ Ly, có ý gì?

Lông Bạch Bạch run lên, mang theo vài phần bất đắc dĩ nhảy lên cao rời khỏi đám mây mù biến trở về hình người. Quần áo màu xanh xám sạch sẽ mà đơn giản, có vẻ vô cùng lạnh nhạt không nhiễm bụi trần, so với Tông Tổ càng nhiều hơn mấy phần khí chất của người trong phật môn, tóc dài mềm mại chỉ dùng một sợi gấm màu trắng buộc lỏng thả đằng sau.

Thanh Vũ nhìn chàng trai bên cạnh giật mình không thôi, mất một lúc mà vẫn không nói nên lời, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng, cuối cùng thầm nghĩ một câu: Bạch Bạch thật đẹp!

Sí Hoàng bị Thanh Vũ nhìn chằm chằm có chút xấu hổ, hắn đưa tay vuốt tóc, tay kia móng tay bỗng nhiên biến dài như con dao nhỏ mà sắc, nhẹ nhàng vung lên liền cắt đứt tóc đưa cho chống quỳ Ly.

Chống quỳ Ly cầm lấy, cũng đặt vào một chiếc đạo phù. Nàng hai tay cầm tóc Thanh Vũ và Sí Hoàng, trong miệng niệm pháp quyết, lòng bàn tay dấy lên ngọn lửa màu trắng, đợi lửa tắt đạo phù lại hóa thành hai con hạc giấy đỏ thắm. Chống quỳ Ly cất kỹ hạc giấy, lấy ra bốn tờ hạc giấy khác giao cho Thanh Vũ và Sí Hoàng: “Màu vàng dùng để liên hệ với ta, màu đen là Bạch Nham.”

Sí Hoàng nhìn hai con hạc giấy trong tay cười cười: “Kí Linh Thuật này tuy nhỏ nhưng cũng rất hữu dụng.”

Chống quỳ Ly cười: “Ta phải đi đây.”

“Ai.” Thanh Vũ đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn chống quỳ Ly muốn hỏi, rồi lại do dự một lát không hỏi.

“Thanh Vũ, cô muốn hỏi cái gì?”

Thanh Vũ lắc lắc đầu. Chống quỳ Ly thấy nàng muốn nói lại thôi, cũng không biết nàng ta nghĩ như thế nào, thời gian của nàng hữu hạn không tiện ở lại đây lâu, liền xoay người muốn đi.

Thanh Vũ nhìn chống quỳ Ly xoay người đi, trong lòng quýnh lên vội gọi chống quỳ Ly lại: “Chống quỳ Ly.”

“Sao vậy?”

Thanh Vũ tiến đến bên người chưởng quầy Ly, nhẹ giọng hỏi: “Chưởng quầy Ly, Bạch Bạch..... Cô vì sao gọi hần là Sí Hoàng?” Thanh Vũ càng muốn biết hần rốt cuộc là người, là tiên hay là yêu?

Chưởng quầy Ly mỉm cười, không trả lời, Sí Hoàng bên cạnh lại mở miệng : “Ta vốn tên Sí Hoàng, chẳng qua cô có thể gọi ta Bạch Bạch như trước.”

Thanh Vũ xấu hổ quay đầu nhìn Sí Hoàng một cái, không biết vì sao nàng chỉ cảm thấy cảm giác nhìn chàng trai kia và nhìn Bạch Bạch hoàn toàn bất đồng. Hần giống người xa lạ nhưng lại có cảm giác làm cho nàng thấy quen thuộc của Bạch Bạch.

Chưởng quầy Ly nói: “Nếu cô muốn hỏi về chuyện của hần, thì nên hỏi chính hần thì hơn. Ta nghĩ hần sẽ nói cho cô. Cô hỏi ta, ta cũng không biết.”

Thanh Vũ hơi gật gật đầu, nhưng vẫn không có vẻ muốn để chưởng quầy Ly đi.

“Còn có việc gì sao?”

Thanh Vũ do dự xong, cuối cùng vẫn hỏi: “Chưởng quầy Ly, tiểu sư phụ Tòng Tổ thế nào rồi?”

Chưởng quầy Ly hơi kinh ngạc, nàng ta ấp a ấp úng nửa ngày lại muốn hỏi thăm về Tòng Tổ?

“Hần vẫn mạnh khỏe.”

“À.....” Thanh Vũ gật gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Chưởng quầy Ly cười cười: “Ta phải đi. Thanh Vũ, cô chỉ có ba ngày để học Thuần Nguyên Hóa Cảnh, phải thật chuyên tâm.”

“Ta biết.”

Chưởng quầy Ly đằng vân mà đi để lại hai người xấu hổ nhìn nhau trước tàng thư các, nghĩ rằng, Thanh Vũ ít nhất phải mất nửa ngày không thể chuyên tâm được.

Về nhà, chưởng quầy Ly vừa định dùng Kí Linh Thuật liên lạc với Bạch Nham, đã thấy hần về rồi. Lần đến thiên đình này lại nhanh chóng như vậy, làm cho chưởng quầy Ly cảm thấy không ngờ.

“Lấy được Thái Cực Đồ không?”

Bạch Nham gật đầu: “Lấy được, Lão Quân còn cho ta bốn viên Ngưng Thần Đan.”

Chưởng quầy Ly trợn mắt kinh ngạc vạn phần: “Thái Thượng Lão Quân không làm khó chàng? Không chỉ cho chàng Thái Cực Đồ, mà còn cho chàng Ngưng Thần đan?”

“Ừ.”

“Chàng xác định đó là Thái Thượng Lão Quân không? Chàng xác định ông ta đưa cho chàng là Thái Cực Đồ thật không?”

Bạch Nham lấy từ trong lòng ra Thái Cực Đồ cùng bình sứ nhỏ Thái Thượng Lão Quân cho hần đưa cho chưởng quầy Ly: “Chính nàng xem đi.”

Chưởng quầy Ly cầm Thái Cực Đồ niệm hai câu chú, Thái Cực Đồ trong tay lập tức phát ra ánh sáng màu vàng, Thái Cực Đồ có phản ứng với pháp quyết của nàng, thì chắc chắn là đồ thật rồi! Nàng buông Thái Cực Đồ mở bình sứ nhỏ ra đặt dưới mũi ngửi ngửi, mùi trong veo, còn có thể ngửi thấy mùi cam thảo thoang thoảng, mùi giống Ngưng Thần nàng từng ăn vụng, cũng là đồ thật!

Chưởng quầy Ly kích động vội túm lấy Bạch Nham sốt ruột hỏi: “Lão Quân đưa những bảo bối này cho chàng, có phải đã làm giao dịch gì với chàng hay không? Ông ấy làm khó chàng? Không phải bắt chàng đi hái cái gì đấy chứ? Ông ấy có làm gì chàng không?”

Bạch Nham cười rộ lên: “Đừng lo, ta không phải làm gì cả, không phải vãn bình an đứng trước mặt nàng đây sao. Ta cũng thấy kỳ lạ, nhưng Lão Quân thật sự rất hợp tác, ta chưa mở miệng ông ấy đã dâng hai tay, còn nói với ta, bảo ta chăm sóc nàng, đối xử với nàng cho tốt.”

“Làm sao có thể như vậy?”

Bạch Nham nhún nhún vai: “Có lẽ..... Lão Quân uống nhầm thuốc, sửa cái tính keo kiệt của ông ấy không biết chừng.”

“Mấy ngàn năm không đổi, gặp chàng bỗng nhiên thay đổi?” Chưởng quầy Ly vẫn không tin, nhìn gần Bạch Nham, lại hỏi, “Chàng thực sự không làm giao dịch gì với Lão Quân sao?!”

Bạch Nham bắt đầu nói: “Làm thế nào nàng mới bằng lòng tin tưởng ta thật sự không mất một sợi tóc nào, Lão Quân không làm khó ta, không yêu cầu gì, cũng không làm bất cứ giao dịch nào cả, thật đấy.”

Chưởng quầy Ly đưa tay sờ sờ mặt Bạch Nham, nhéo nhéo cánh tay hắn. Đường như thật sự không hề phát sinh chuyện gì, trên người không có dấu vết cấm chú pháp lực phong ấn.

Bạch Nham vén tay áo nâng cánh tay lên, cười nói: “Muốn cắn thử một miếng không, xem là thật hay giả?”

Chưởng quầy Ly nhìn Bạch Nham một cái, thật sự cắn một cái, Bạch Nham đau đến mức kêu to: “Nàng cắn thật à!”

Chưởng quầy Ly nhả ra, liếm liếm tơ máu bên khóe miệng, nàng nhớ rõ nàng từng cắn Bạch Nham, mùi vị vẫn giống nhau, cho nên Bạch Nham trước mắt này vẫn là Bạch Nham trước kia, không thể giả được. Nàng cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Bạch Nham nhìn dấu răng trên cánh tay mình, miệng vết thương đang dần dần khép lại, hắn dùng tay kia nhẹ nhàng đặt lên miệng vết thương, giữ lại một vết sẹo nhạt, khẽ cười nói: “Lưu lại chứng cứ sau này sẽ tính sổ với nàng.”

“Tính sổ gì?” Chưởng quầy Ly trừng mắt nhìn, kỳ lạ, cắn hắn một cái chưa đầy một lát miệng vết thương sẽ tự biến mất, không đau không ngứa, hắn còn muốn tính sổ cùng nàng?!

“Nàng cắn ta thật dứt khoát, lần trước cũng thế, lần này cũng thế, nhất định phải lưu lại chứng cứ, nàng chờ ta sau này tính sổ với nàng đi.” Bạch Nham cười đến quỷ dị, chưởng quầy Ly nhìn mà sợ hãi. Bộ dáng này của hắn rất không có ý tốt, chín phần là muốn chiếm tiện nghi của nàng.

Chưởng quầy Ly nhanh chóng thu hồi Thái Cực Đồ cùng Ngưng Thần đan nói: “Ta về phòng, chàng cũng nghỉ ngơi đi.” Dứt lời lập tức chạy mất.

62. Chương 62: Người Con Thứ Năm Của Rồng

Editor: mèomỡ

(bjhjpxjnh.wordpress)

Đêm đó, Bạch Nham vừa về nhà không lâu lại đi. Hắn đến Phong Đô tìm Tông Tổ và đám đạo sĩ Huyền Tôn Giáo, còn chưởng quầy Ly ở lại nhà nghiên cứu cách bày trận Thái Cực Càn Khôn.

Muốn dẫn Thiên Khê đến núi Thiên Ngu không khó, nhưng để vây được hắn lại cực kì khó khăn.

Chưởng quầy Ly tin Thanh Vũ có thể khống chế tốt Thuần Nguyên Hóa Cảnh, chính khí cuộn cuộn trên núi Thiên Ngu một khi tăng mạnh sẽ trở thành yếu tố áp chế Thiên Khê vô cùng tốt. Vấn đề là chưởng quầy Ly cũng sẽ bị ảnh hưởng do ma tính trên người, mặc dù không nghiêm trọng bằng Thiên Khê, nhưng cũng là chướng ngại lớn. Nàng còn là người duy nhất biết bày trận Thái Cực Càn Khôn, sức mạnh của nàng yếu bớt nghĩa là uy lực của Thái Cực Càn Khôn Trận cũng yếu bớt, muốn phong ấn Thiên Khê sẽ càng khó hơn. May mắn còn có Ngưng Thần Đan của Lão Quân có thể giúp nàng giúp một tay.

Nhưng Ngưng Thần Đan cũng không phải vạn năng. Chưởng quầy Ly thở dài. Nhớ năm đó nàng ăn vụng Ngưng Thần Đan của Lão Quân, pháp lực bỗng gia tăng mấy lần, nàng mừng rỡ đến quên hết tất cả. Nhưng hiệu lực của Ngưng Thần Đan căn cứ theo căn cơ pháp lực cá nhân mà đến, lấy pháp lực hiện nay của chưởng quầy Ly, được hiệu có thể kéo dài liên tục ba ngày, nhưng sau ba ngày được hiệu Ngưng Thần Đan hết tác dụng, người dùng sẽ bị hao hết chân lực do pháp lực tăng đột biến, lập tức hư thoát. Đến lúc đó

nàng sẽ không còn chút pháp lực nào, nếu không thể khống chế Thiên Khê vậy chắc chắn chỉ còn con đường chết. Nếu một người ăn nhiều hơn một viên Ngưng Thần Đan, pháp lực sẽ mạnh thêm, nhưng được hiệu đi qua sẽ không chỉ mất hết sức mạnh mà thôi, mà là dầu hết đèn tắt, tự hủy diệt mình.

Lão Quân cho bốn viên Ngưng Thần đan, đương nhiên là cho bốn người. Nghĩ lại, Bạch Nham và nàng nhất định phải ăn, vậy hai viên còn lại nên cho ai?

Đạo sĩ Huyền Tôn Giáo ngoại trừ Minh Tịnh và Minh Trí có chút đạo hạnh, những người khác cho dù pháp lực tăng gấp bội cũng không làm được gì. Nhưng pháp lực của Minh Tịnh, Minh Trí còn không cao bằng Sí Hoàng, cho bọn họ Ngưng Thần Đan thật là lãng phí. Còn nữa, chỉ dựa vào Minh Tịnh và Minh Trí thật khó làm nên trò trống, không có Thất Tinh Trận và Kính Côn Luân, bọn họ chẳng làm được gì.

Thanh Vũ thì phải dốc sức duy trì Thuần Nguyên Hóa Cảnh, Ngưng Thần Đan sẽ rất có ích cho nàng ta, cho nàng ta một viên cũng đúng. Huống hồ chương quỳ Ly cũng muốn biết Ngưng Thần Đan rốt cuộc có thể khiến Thanh Vũ bùng phát bao nhiêu sức mạnh, nếu có thể có một nửa pháp lực của Phong Hi, vậy Thiên Khê có thể xem như xong đời. Đương nhiên, chương quỳ Ly không ngại thơ đến mức đặt tất cả hy vọng lên một mình Thanh Vũ. Dù sao nàng ta cũng vừa mới bắt đầu tu tập pháp thuật, thật sự là nhân tố khó xác định.

Vậy một viên Ngưng Thần Đan cuối cùng nên cho ai? Sí Hoàng?

Nếu pháp lực của Sí Hoàng có thể nâng cao gấp ba, năm lần quả thật sẽ trở thành một trợ giúp lớn cho bọn họ. Nhưng vấn đề ở chỗ, một khi trận chiến bắt đầu, nhiệm vụ duy nhất của Sí Hoàng chắc chắn là bảo vệ Thanh Vũ. Nếu hắn không giao chiến chính diện với Thiên Khê Vân Nhai, vậy công hiệu của Ngưng Thần Đan cũng chỉ lãng phí mà thôi.

Chương quỳ Ly suy nghĩ mãi vẫn chưa quyết định được một viên Ngưng Thần Đan cuối cùng nên cho ai dùng, chỉ đành chờ Bạch Nham trở về bàn bạc.

Khi trăng lên đỉnh, Bạch Nham mới trở lại.

“Cốc cốc.” Tiếng đập cửa của Bạch Nham khiến chương quỳ Ly từ trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh giật mình, vội đi mở cửa.

Đợi chương quỳ Ly mở cửa, Bạch Nham nhìn nàng hốt hoảng liền biết nàng mệt mỏi, vì thế kéo nàng lên nóc nhà ngồi.

Chương quỳ Ly khó hiểu hỏi: “Nóc nhà nhà chúng ta mọc cỏ linh chi à? Sao gần đây chàng thích lên nóc nhà ngồi vậy?”

“Ngắm sao.”

“Hả?” Chương quỳ Ly bị Bạch Nham miễn cưỡng lôi kéo ngồi trên nóc nhà, nhìn bầu trời tối như mực, có sao đâu mà ngắm?

Ngồi một lát, Bạch Nham vẫn không nói câu nào dường như nhìn màn đêm đến mê muội thật rồi, chương quỳ Ly ho một tiếng, nói: “Chàng cứ nhìn địa bàn của Ngũ Đẩu Tinh Quân như vậy, bọn họ sẽ tức giận.”

Bạch Nham cười khê: “Xem cũng không cho xem à? Nhân gian có rất nhiều người thích nhìn sao hứa nguyện, chẳng lẽ cũng là có ý đồ với Ngũ Đẩu Tinh Quân sao?”

“Này, đây không phải trọng điểm.” Chương quỳ Ly liếc trắng mắt, người này bị làm sao vậy, đang êm đẹp lại ngắm sao làm gì.

Hai người yên lặng, chương quỳ Ly nghĩ tới nghĩ lui không biết nói cái gì cho phải, vẫn mở miệng trước, hỏi: “Chàng đến Phong Đô, bọn Tông Tổ tìm được thứ họ muốn chưa? Là Kính Côn Luân thật sao?”

Bạch Nham gật đầu: “Ừ, là Kính Côn Luân, hơn mười năm trước bị Tề Đồng trộm đi, sau này Minh Dục vẫn không ngừng truy tìm, nhưng Tề Đồng thực thông minh, không chỉ che tiên khí của Kính Côn Luân còn mang nó vào Phong Đô. May mắn Minh Dục cũng không ngốc, cuối cùng vẫn phát hiện Tề Đồng giấu nó ở Phong Đô.”

“Tề Đồng trộm Kính Côn Luân làm gì?” Chương quỳ Ly khó hiểu hỏi, “Lấy pháp lực của Tề Đồng đáng ra không thể khởi động được Kính Côn Luân mới phải?”

“Cái này ta không rõ, những chuyện sỉ nhục sư môn như vậy Minh Tịnh, Minh Trí sao có thể nói cho người ngoài như ta.” Bạch Nham nói, “Ít nhiều có Lục cô nương hỗ trợ, bọn họ mới tìm được Tề Đồng. Tề Đồng ở Phong Đô hơn mười năm, người không ra người, quỷ không ra quỷ, thật sự là..... Tự làm vậy.”

Trong đầu chương quỳ Ly chợt lóe lên một ý nghĩ, nói: “Ta nghĩ ta biết vì sao Tề Đồng muốn trộm Kính Côn Luân rồi.”

“Hả?”

“Là Vân Nhai, nếu có Kính Côn Luân trấn sơn, Vân Nhai dù mượn thân thể cũng không vào được Huyền Tôn Giáo. Chỉ có đánh cắp Kính Côn Luân, hắn mới có thể công khai làm đệ tử Huyền Tôn Giáo.”

“Nhưng vì sao Vân Nhai lại vào Huyền Tôn Giáo?” Câu hỏi này của Bạch Nham cũng là điều chương quỳ Ly suy nghĩ trong lòng.

Chương quỳ Ly hơi hơi lắc đầu, nàng không đoán được suy nghĩ trong lòng Vân Nhai, không hiểu được những hành động và việc làm của hắn. Nhưng trong lòng nàng có một loại dự cảm không nói rõ được, Thiên Khê và Vân Nhai dường như vì hai mục đích bất đồng, hành động không giống nhau, bọn họ thực ra không đồng lòng.

Bạch Nham nói: “Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nhiều, binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn. Ta để bọn Tông Tổ tạm thời ở lại trong thành Khương Dương, chờ lệnh làm việc.”

“Đạo sĩ Huyền Tôn Giáo thì sao? Cũng nghe mệnh lệnh của chàng?”

“Minh Tịnh đã quay về Huyền Tôn Giáo xin viện binh, Minh Trí và những người khác đều cùng Tông Tổ ở lại thành Khương Dương. Ta nghĩ Minh Dục sớm biết sẽ có một trận chiến này, nên đã chuẩn bị sẵn.”

Chương quỳ Ly lắc đầu: “Đám người tu đạo này, bản lĩnh không đến nơi đến chốn thì chỉ có đi chịu chết chứ có làm gì đâu.”

“Ha ha, lúc này sao nàng lại thiện tâm vậy?”

“Không tốt sao?” Chương quỳ Ly liếc Bạch Nham một cái.

“Ha ha, tốt, đương nhiên tốt!” Bạch Nham nói xong chuyện Phong Đô, cũng quay sang hỏi chuyện Thanh Vũ và Bạch Bạch, “Bên nàng thuận lợi không?”

“Ừ, tuy rằng tổn chút nước bọt, nhưng Sí Hoàng cuối cùng cũng đáp ứng rồi. Cũng may Thanh Vũ hiểu chuyện.”

“Sí Hoàng?”

Chương quỳ Ly bỗng nhớ ra là từ lần đầu tiên nàng xem thần thức của Bạch Bạch cho đến lúc đưa bọn họ đến núi Thiên Ngu, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa giải thích chuyện này cho Bạch Nham.

“Đúng rồi, ta chưa kịp nói cho chàng. Bạch Bạch tên là Sí Hoàng, ước chừng tám trăm năm trước bị Văn Thù Bồ Tát phế bỏ vạn năm pháp lực rồi bị phong ấn. Sau này Phong Hi cởi phong ấn, còn phó thác Thanh Vũ cho Sí Hoàng nuôi nấng, mà Thanh Vũ thật ra là phân thân của Phong Hi.”

Chương quỳ Ly kể lại đơn giản, Bạch Nham lại lộ ra biểu tình bưng bình đại ngộ.

“Làm sao vậy? Chàng nghĩ đến cái gì à?”

“Phong Hi chính là Đẳng Xà, khó trách pháp lực Thanh Vũ che giấu lại khó dò như thế.” Bạch Nham cười, “Nàng biết Sí Hoàng là ai không?”

Chương quỳ Ly lắc đầu: “Chàng biết sao?”

“Ừ, chuyện này thật đúng là thiên đạo vô thường, thế sự khó liệu.” Bạch Nham nói câu này thật cao thâm, chương quỳ Ly chỉ cảm thấy mơ hồ.

“Rốt cuộc là làm sao?”

“Sí Hoàng vốn là tọa kỵ của Văn Thù Bồ Tát — Toan Nghê [1].”

Toan Nghê, con trai thứ năm trong số chín người con của rồng thượng cổ.

“Vậy không phải là thân thích của chàng sao?!”

Bạch Nham gật gật đầu: “Tính ra, nên là cố của cố của ông nội ta.”

Giờ phút này chưởng quầy Ly thật sự không biết nên phản ứng thế nào, một kẻ bị nàng và Bạch Nham cho là yêu thú bình thường lại là thần thú thượng cổ, bối phận còn cao hơn bọn họ rất nhiều. Còn lần Bạch Bạch đả thương nàng, kiếm của Bạch Nham đã kề sát bên cổ hắn, suýt chút nữa là lấy mạng hắn rồi. Thật sự là..... Không biết nói gì cho phải.

Nhưng điều khiến chưởng quầy Ly khiếp sợ không chỉ là thân phận của Sí Hoàng, Bạch Nham tiếp tục nói: “Nếu nàng không biết thân phận của hắn, vậy chắc cũng không biết vì sao hắn bị phế bỏ vạn năm đạo hạnh đúng không. Nói ra thì có liên quan đến nàng đấy.”

“Ta?!” Chưởng quầy Ly lại càng không hiểu.

“Hai ngàn năm trước không biết vì sao Sí Hoàng rời khỏi Văn Thù Bồ Tát xuống hạ giới. Khi hắn xuất hiện Ma giới yên ổn kỳ lạ, bởi vì không ai dám to gan làm trái ý hắn. Có tin tức nói rằng trong một ngàn năm đó, Phong Đô bị hắn nắm trong tay, mà người tám trăm năm trước ký khế ước với Vu sư tộc Di cho mượn ba trăm con rối binh chính là Sí Hoàng.”

Chưởng quầy Ly bỗng nhiên cảm thấy mình bị người ta ngấm ngầm đả kích, cả người đều choáng váng. Lúc trước kiếp nạn của nàng và Viên Hạo lại do Sí Hoàng dựng lên?! Nàng vẫn nghĩ Phong Đô là bị Quỷ Mẫu Hỏa Vân nắm trong tay, không ngờ Phong Đô đổi chủ thì ra là có chút liên quan đến nàng.

“Làm sao chàng biết được?! Vì sao không nói sớm cho ta biết?!” Chưởng quầy Ly phát hiện thì ra Bạch Nham luôn biết nguyên nhân thiên kiếp của nàng.

“Nàng chưa hỏi bao giờ, không phải sao?” Bạch Nham dịu dàng trấn an nàng, “Ta nghĩ nàng cũng không muốn biết. Huống hồ, lúc đầu ta cũng không biết Bạch Bạch chính là Sí Hoàng.”

“Vậy, vậy sau này thì sao? Sí Hoàng vì vậy nên bị Văn Thù Bồ Tát phong ấn sao?”

“Ừ,” Bạch Nham gật đầu, “Chỉ sợ là Văn Thù Bồ Tát phát hiện sát tâm của hắn càng ngày càng nặng, thế gian không ai địch nổi hắn nên mới tự mình phong ấn hắn. Nhưng tình huống cụ thể rất ít người biết. Chuyện phát sinh lúc trước rất bất ngờ, Sí Hoàng nhập phật môn gần vạn năm, cũng không qua lại với nhà ta, nói là thân thích nhưng thật ra rất bất hòa. Sí Hoàng xuống hạ giới rồi bị phong ấn sau này ta cũng mới được biết. Sau khi Sí Hoàng bị phong ấn, Phong Đô đã xảy chuyện gì lại càng không rõ ràng, có rất nhiều ý kiến, đại khái đều nói là có một cuộc đại chiến, sau cuộc chiến Quỷ mẫu Hỏa Linh khổng lồ chế Phong Đô.”

Chưởng quầy Ly nghe xong, trong lòng không biết nên nghĩ gì, vừa buồn cười lại vừa muốn khóc. Quả thực giống như Bạch Nham nói, thế sự khó liệu. Lúc trước thiên kiếp là do Sí Hoàng dựng lên, cũng khiến một đoạn tình duyên giữa nàng và Viên Hạo không bền mà chết, nàng nên oán trách Sí Hoàng? Hay là nên trách chính nàng? Mọi chuyện đã qua tám trăm năm rồi, nàng ngay cả Viên Hạo còn có thể buông bỏ, hiện tại lại đi truy cứu nguyên nhân không phải tự tìm phiền não sao?

Văn Thù Bồ Tát giải quyết Sí Hoàng, Thiên Khê lại trở thành chúa tể Ma giới. Tám trăm năm trước nàng thay Văn Thù Bồ Tát làm tiên phong, nay lại muốn liên hợp với Sí Hoàng đối phó Thiên Khê, quả nhiên là một trò đùa.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Nhìn chưởng quầy Ly nhìn trời không nói gì, Bạch Nham khẽ hỏi.

Chưởng quầy Ly thở dài: “Ai, chàng nói xem thần phật đầy trời, vì sao loại chuyện đấu tranh anh dũng này lại do chúng ta đảm đương? Dù là thiên kiếp cũng tốt, thiên mệnh cũng thế, tám trăm năm trước ta buông tay cho tính mạng của Viên Hạo, tám trăm năm sau tính mạng của chàng dù thế nào ta cũng không nở.”

Bạch Nham mỉm cười: “Ta và Viên Hạo không giống nhau.”

Không giống sao?

Chương quây Ly nhìn người trước mắt. Hần và Viên Hạo giống nhau, đều có kiêu ngạo, vinh quang cùng trách nhiệm của chính mình. Mặc dù hẳn trải qua cực hình Thần Diệt, ánh sáng đã mờ đi, che giấu tất cả hào quang thiên thần nên có, nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật hẳn là Long thái tử. Hần thích xen vào việc của người khác, lập trường của hẳn luôn rất kiên định. Nếu chương quây Ly tin hẳn có điểm nào khác với Viên Hạo, thì có lẽ là hẳn yêu nàng hơn Viên Hạo, quý trọng nàng hơn Viên Hạo. Nhưng dù vậy, nếu giờ phút chương quây Ly muốn hẳn mặc kệ Thiên Khê, mặc kệ phong ấn Ngũ Hành trận, cùng nàng rời khỏi thời buổi loạn lạc này, chỉ sợ hẳn sẽ không đồng ý.

Bạch Nham, rốt cuộc chàng có điểm nào không giống Viên Hạo?

63. Chương 63: Thủ Thi Lúc Nửa Đêm

Editor: mèmomẽ

(bchjpxjnh.wordpress)

Đêm nay không trăng không sao, màn đêm nặng nề, ảm đạm không ánh sáng. Ban đêm như vậy là kinh khủng nhất, làm cho người ta có cảm giác đè nén, ngột ngạt, âm trầm. Bạch Nham và chương quây Ly đều biết, sau Trăng Máu tất có tai họa lớn, nay ngay cả sao trăng cũng không thấy nữa, chứng tỏ nguy cơ chắc chắn sắp xảy ra. Có thể là ở đâu đó yêu nghiệt trời dậy gây họa cho dân chúng, có thể ở đâu đó núi lở đất rung, thiên tai đột nhiên ập xuống, có thể ở đâu đó lũ bất ngờ tràn đến, bệnh dịch bùng phát, tóm lại thiên hạ không hề thái bình. Thiên Khê vì thu thập ngũ linh đã khiến Ma giới xáo trộn lộn xộn, đúng là càng loạn càng có yêu ma tác loạn, mà Bạch Nham và chương quây Ly chỉ đành bất lực, trừ phi nỗ lực tận gốc mầm tai Thiên Khê này.

Dưới tình huống như vậy, chương quây Ly và Bạch Nham đều không có tâm trạng nói chuyện yêu đương, huống chi chính bọn họ cũng không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao, thậm chí không dám nghĩ.

Bạch Nham vòng tay qua vai chương quây Ly, để nàng tựa đầu lên vai mình. Ngày thường chương quây Ly sẽ không bao giờ trầm lặng như vậy, cái gì cũng giấu trong lòng không phải là cá tính của nàng.

“Bạch Nham.” Sau một lúc yên lặng, chương quây Ly vẫn mở miệng.

“Ừ?”

“Nếu, nếu chúng ta độ không qua kiếp này.....” Nhìn Viên Hạo chết là đau xót lớn nhất trong lòng nàng, chịu đựng một lần rồi thì không thể chịu được lần thứ hai, nàng không dám nghĩ đến, nhưng lại bất giác suy nghĩ, “Nếu một người trong chúng ta không độ qua..... dưới giường ta có một cái hốc bí mật, chỉ có một tầng phong ấn, bên trong..... Là nước Vong Xuyên.....”

Còn hai ngày nữa, chỉ cần có máu Huyền Diệu muốn luyện ra nước Vong Xuyên không phải chuyện khó. Nàng nên lưu lại cho bọn họ một đường lui, đau xót đã từng tra tấn bọn họ quá lâu rồi, cho dù là Bạch Nham hay là nàng đều không thể chịu đựng cảnh mất đi chân tình một lần nữa. Đã chịu khổ mấy trăm năm, nếu lại thêm lần này, ngoại trừ lãng quên thì chỉ còn con đường chết.

Từ lúc chương quây Ly bắt đầu nhắc đến nước Vong Xuyên, Bạch Nham vẫn luôn im lặng. Hần biết lời ngon tiếng ngọt không ngăn được sợ hãi như đê sắp vỡ trong lòng nàng, nàng sợ mất hẳn cũng giống như hẳn sợ mất nàng.

“Nếu nàng thật sự muốn đặt giả thiết, vậy hãy giả thiết giờ phút này Thiên Khê bị thiên lôi đánh chết đi, như vậy chúng ta sẽ không sao hết.” Bạch Nham cố gắng cười.

Chương quây Ly giương mắt nhìn hẳn, không hề bị hẳn chọc cười, yếu ớt hỏi một câu: “Không thể mặc kệ sao? Không thể không nhúng tay vào sao?”

Ban đêm u tối Bạch Nham không nhìn rõ vẻ mặt chưởng quầy Ly, chỉ nghe giọng nàng giống như làm nũng mang theo ba phần u oán ba phần phiền muộn. Hắn bỗng nhiên cười khê một tiếng: “Được, chỉ cần nàng muốn, ta nghe theo nàng, trời sập cũng không quan tâm. Nhưng Bạch Nham ích kỷ lạnh lùng như vậy, nàng còn có thể yêu hắn sao?”

Chưởng quầy Ly nghe Bạch Nham trả lời chỉ hừ cười một tiếng, nàng biết hắn sẽ vì một câu của nàng mà làm bất cứ chuyện gì, cho dù nó có trái với tâm nguyện của hắn. Nhưng Bạch Nham cũng biết rõ rằng nàng sẽ không đưa ra yêu cầu vô lý, khiến hắn làm trái với ý nguyện. Mặc dù Bạch Nham trả lời có ba phần là dỗ nàng nhưng chưởng quầy Ly chỉ cười một tiếng cho qua, vấn đề ngu ngốc như vậy cần gì phải hỏi?

Bạch Nham xoa xoa đầu nàng, nói: “Luôn nói ta xen vào việc của người khác, nhưng chẳng phải lần nào nàng cũng cùng nhúng tay vào sao? Thiên Khê nói nàng xưa nay nhẩn tâm vô tình, ta nói hắn vốn chẳng hề hiểu nàng. Thành ma thì sao, sát sinh thì sao, nàng chính là quỷ hẹp hòi, đồ của nàng, người của nàng không ai được phép đụng vào, để được nàng để ý rất không dễ dàng, nhưng người được nàng để ý sẽ rất hạnh phúc.”

Nói xong Bạch Nham hôn lên thái dương nàng một cái, tiếp tục nói, “Nàng đã sớm muốn đánh với Thiên Khê một trận, báo thù hắn ba trăm năm trước đã thương nàng, không phải sao? Lúc đầu, ta che giấu thân và hơn một nửa pháp lực của nàng, nàng không có phần thắng, nay phong ấn đã được giải lại thêm Hỏa Vân Thần Đan, còn có Ngưng Thần đan Lão Quân tặng, sao nàng lại muốn chạy trốn? Chưa kể đến, ta còn không yếu ớt đến mức khiến nàng bất an như vậy.”

Không còn Lưu Hỏa trong nguyên thần, pháp lực của Bạch Nham cao hơn chưởng quầy Ly, quả thật có khả năng liều mạng cùng Thiên Khê.

“Thiên Khê, Vân Nhai muốn cưới bỏ phong ấn Ngũ Hành Trận nhất định chuẩn bị đầy đủ, chắc chắn còn có yêu ma khác tương trợ, muốn thắng bọn họ ít nhiều cũng phải trả giá đắt, nhưng cái giá này là bao nhiêu chưa tới giờ phút cuối cùng thì chưa nói chắc được”

Bạch Nham cười: “Nàng đang thay hắn diệt chí khí uy phong của mình sao, chẳng lẽ chúng ta chắc chắn thất bại sao?”

“Ta chỉ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn,” Chưởng quầy Ly khê thở dài, “Được hiệu của Ngưng Thần Đan hết, chúng ta đều kiệt sức. Đến lúc đó nếu Dực Thánh Chân Quân tới bắt chàng, chúng ta sẽ không còn chút sức phản kháng nào. Ta sợ qua được một kiếp Thiên Khê Vân Nhai kia, lại chưa chắc đã qua được cửa của Ngọc Hoàng đại đế.....”

Bạch Nham ôm chưởng quầy Ly: “Mặc cho số phận đi. Tiêu diệt Thiên Khê Vân Nhai đó là có công trừ ma, đến lúc đó Ngọc đế cũng không thể không biết xấu hổ lại phán ta tội chết lần nữa, cùng lắm là chịu một chút đau khổ da thịt thôi, như vậy chúng ta không phải có thể khổ tận cam lai* sao? Huống chi trốn tránh nhiều như vậy năm, ta cũng chịu đủ rồi.”

[*] – Khổ tận cam lai: thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới.

“Ừ.” Chưởng quầy Ly rầu rĩ đáp một tiếng, đưa tay ôm lấy Bạch Nham rúc vào trong lòng hắn.

Bạch Nham nâng mặt chưởng quầy Ly lên, bình tĩnh nhìn vào mắt nàng. Trong sương mù đêm đen hắn không nhìn rõ khuôn mặt nàng, nhưng mặt mày nàng, thần thái của nàng, vẻ tươi cười hay giận dữ của nàng đều đã in trong đầu hắn, dù vạn năm sau hắn có mù cũng có thể nhớ rõ ràng. Hắn cúi đầu hôn lên môi nàng, mười hai vạn phần đứng đắn nói: “Du Dao, ta muốn lấy nàng, quang minh chính đại. Dưới sự chúc phúc của tất cả thần Phật, dưới sự chứng kiến của cha ta và cô cô nàng, lấy nàng. Nàng thích Đông Hải cũng tốt, thích về núi Bình Đỉnh cũng tốt, hoặc là thích ngao du ở nhân gian cũng tốt, ta muốn ở bên nàng sống những ngày tháng hạnh phúc của đôi ta, hoặc là tìm một nơi non xanh nước biếc, sống bình yên nhàn hạ qua ngày. Ban đêm ngắm trăng sao, sáng sớm nhìn mặt trời mọc, nhàn rỗi không có việc gì làm thì đi khắp nơi, nàng đi theo ta lừa người làm thú vui, để Đỗ Tuyên trông tiếm quan tài cho nàng tiếp tục kiếm bạc, có Chỉ Lan chăm lo một ngày ba bữa của chúng ta, thỉnh thoảng về gặp phụ vương ta, cô cô nàng làm tròn đạo hiếu. Không cần lo lắng bỗng một ngày trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện đám mây ngũ sắc, một Thần Quân nào đó xuống nói linh mệnh của Ngọc đế tới bắt ta.”

Nghe Bạch Nham nói nhiều như vậy, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt chưởng quầy Ly cuối cùng vẫn không kìm chế được trào ra, nghẹn ngào nói không ra lời.

“Ta không dám hứa hẹn với nàng quá nhiều chỉ sợ mình không làm được. Nhưng ta thật lòng nghĩ như vậy. Lẽ trời đổi thay, lòng ta như cũ. Chỉ lên trời thề vốn chẳng đáng tin, nhưng nếu nàng tin, ta nguyện ý thề.”

“Thề cái gì?” Chưởng quầy Ly âm thầm gạt lệ, không biết nên đáp lại như thế nào đành nói theo lời hắn.

“Nếu mọi chuyện thực sự xảy ra, ta cũng tuyệt đối không quên nàng, quên tình yêu của chúng ta, quên những lời hôm nay ta đã nói. Ta sẽ vĩnh viễn không dừng đến Nước Vong Xuyên. Nếu muốn vậy nàng hãy để lại cho ta bình rượu hoa quế là được, lúc này đây ta tuyệt đối sẽ không ném lung tung.”

Chưởng quầy Ly xì một tiếng cười ra, lệ còn vương tại khóe mắt, cười vô cùng không tự nhiên: “Quả nhiên không nói được hai câu đứng đắn là chàng lại bắt đầu vô lại.”

“Được, nói đứng đắn.” Trong lòng Bạch Nham biết, nếu mọi chuyện xảy ra, có thể đây là lần cuối được ôm nàng như thế này, hắn muốn nói tất cả suy nghĩ trong lòng cho nàng, nếu thực sự xảy ra chuyện vậy hắn cũng không còn gì phải tiếc nuối.

“Biết ta và Viên Hạo bất đồng lớn nhất là cái gì không?”

Chưởng quầy Ly khẽ lắc đầu: “Sao bỗng nhiên lại nói đến chuyện này?”

“Muốn nói cho nàng, miễn cho nàng suy nghĩ lung tung.”

“Sao chàng biết ta sẽ suy nghĩ lung tung?”

“A, thì ra là ta suy nghĩ lung tung, vậy coi như ta chưa nói gì đi.”

“Đừng.....” Chưởng quầy Ly bỗng nhiên phát hiện hắn quả thực không có nổi một khắc đứng đắn, chẳng lẽ thật sự do trước đây nàng chế nhạo hắn quá nhiều, hắn muốn trả thù nàng bằng hết? Nàng giả vờ giận dữ nói: “Rốt cuộc chàng muốn nói cái gì!”

“Cái ngày nàng nhốt ta trong kết giới ném về tiểu viện, ta chờ đến sốt ruột lại không thể làm gì, trong lúc rối rắm ta đã nghĩ Viên Hạo đã trở lại, liệu nàng có đi theo hắn rồi không để ý đến ta nữa không. Hết cách ta đành lấy chính mình ra so sánh với Viên Hạo, suy nghĩ hơn nửa ngày thuyết phục mình rằng nàng nhất định sẽ trở về.”

Chưởng quầy Ly ngẩng đầu lên hỏi: “Hả? Sao lại tự tin như thế?”

Bạch Nham lắc đầu: “Lúc ấy ta rất sợ, chỉ sợ nàng một đi không trở lại. Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, ta thấy ta và Viên Hạo không cần so sánh. Ta có một điểm nhất định không bằng hắn, nhưng cũng bởi vì điểm này, nàng nhất định sẽ không bỏ ta mà đi cùng hắn.”

“Điểm nào?” Chưởng quầy Ly tò mò.

“Hắn nhìn thấu hơn ta. Sống hay chết, yêu và hận, tình và nghiệt, hắn đều đã nhìn thấu, cho nên hắn có thể đắc đạo thành thần trở về thiên đình. Mà ta, hoàn toàn không nhìn thấu, cho nên phạm vào thiên luật, chịu hình phạt. Mặc dù chạy trốn xuống hạ giới vẫn không nhìn thấu tình yêu nên mới có thể si ngốc yêu nàng, xem ra đời này kiếp này ta khó có thể siêu thoát rồi.” Bạch Nham cúi đầu nói nhỏ bên tai chưởng quầy Ly, “Ta cam lòng sa đọa vì nàng, thế nên nàng tuyệt đối không thể phụ ta.”

Chưởng quầy Ly trong lòng trầm xuống, ngực trướng khó chịu, giống như có cái gì tràn đầy sắp tràn ra, nước mắt lại rơi xuống, nhào vào trong lòng Bạch Nham khóc thành tiếng.

“Không cần nước Vong Xuyên, không cần,” Chưởng quầy Ly không biết mình nên nói cái gì, chỉ không ngăn được nước mắt cuộn cuộn, cũng quan tâm mình đang nói cái gì, “Những lời tối nay chàng nói ta sẽ nhớ kỹ, nếu sau này chàng có nửa câu dối trá, ta nhất định bắt chàng chết muôn lần không thể siêu sinh!!”

“Nàng nữ sao?”

“Không nữ!” Chưởng quầy Ly khóc đến lộn xộn, nước mắt ướt đầm khuôn mặt, nàng trừng mắt nhìn Bạch Nham, “Khó có được lúc chàng nói nhiều như vậy, nếu uống nước Vong Xuyên quên chàng, chỉ sợ sẽ không còn ai nói những lời đó với ta nữa, quyết không thể quên!”

Bạch Nham nhìn bộ dáng nàng vừa vui mừng vừa khóc đến hồ đồ, trong lòng chua xót chát chát lại ngọt ngào, hắn cũng có chút muốn khóc: “Nàng cho rằng trời tối ta không nhìn rõ nàng nên mới khóc đến mức này sao? Ngàn năm khó gặp nàng khóc lắm lem đến thế này, ta nghĩ ta sẽ không thể nào quên được bộ dáng này của nàng.”

Nước mắt chường quầy Ly làm ẩm ướt vạt áo Bạch Nham, dường như đây là lần đầu từ lúc quen nhau đến giờ Bạch Nham thấy nàng khóc thành như vậy, tuyến lệ giống như không ngừng được. Bạch Nham ôm chặt nàng vào lòng, nàng vẫn khóc, trong lòng lại thấy vui mừng, buồn vui của nàng đều là vì hắn, sao hắn có thể không vui cho được? Đối với hắn mà nói, một giọt lệ của nàng còn quý giá hơn quỳnh dao cam lộ, huống chi là nước mắt cảm động của nàng.

Qua rất lâu chường quầy Ly mới ngừng khóc, hoảng sợ phát hiện mình khóc rất có hình tượng, xấu hổ rúc vào trong lòng Bạch Nham không động đây.

“Khóc đủ rồi à?”

Chường quầy Ly hừ một tiếng, không trả lời.

“Khóc đủ thì trở về phòng đi!” Bạch Nham bế nàng lên, trực tiếp xuyên qua nóc nhà trở về phòng.

“A!” Chường quầy Ly túm chặt áo Bạch Nham, khẽ hoảng hốt, “Này! Ở trong nhà mình, chàng không đi cửa lớn được à!”

“Đi cửa lớn rất phiền toái!” Bạch Nham nhẹ nhàng đặt nàng lên trên giường, cả người cũng đè lên

64. Chương 64: Tranh Thủ Một Lát Vui Thích

Editor: mèomỡ

(bjhjpxjnh.wordpress /)

Cả đêm vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cả đêm mây mưa thất thường, sau hừng đông hai người đều miễn cưỡng nằm ở trên giường không chịu động đây. Chường quầy Ly dựa vào ngực Bạch Nham cầm một lọn tóc của hắn nghịch, Bạch Nham cười khê để nàng tùy ý nghịch ngợm.

Chường quầy Ly lấy tay chọc chọc lên lồng ngực rắn chắc của Bạch Nham, nói nhỏ: “Chúng ta cứ nằm như vậy không làm gì à?”

Bạch Nham cười xấu xa nói: “À, vậy nàng muốn làm gì?” Vừa nói một tay đã sờ đến bên eo nàng.

“Đừng nhúc nhích!” Chường quầy Ly đánh một cái lên đầu vai hắn, hung hăng nói, “Ta là hỏi chàng, còn hơn một ngày nữa chúng ta nên làm cái gì? Ta nghĩ hay là trở về núi Bình Đỉnh một chuyến xin cô cô giúp đỡ, mời cứu binh đến?”

“Như thế rất tốt, không bằng mời cô cô nàng rời núi, như vậy chúng ta sẽ không cần lo gì nữa.” Bạch Nham cười cười, ra vẻ thoải mái.

Chường quầy Ly liếc trắng mắt: “Nếu thật sự dễ dàng như thế thì ba trăm năm trước ta tội gì phải chạt vạt trốn vào núi tuyết, trực tiếp trở về núi Bình Đỉnh xin cô cô diệt trừ Thiên Khê không phải xong chuyện sao. Ta nhập ma nhiều năm như vậy, khiến cô cô mất mặt là việc nhỏ, còn phạm phải không biết bao nhiêu thiên quy thiên luật. Nếu cô cô thật sự rời núi thì chuyện đầu tiên phải làm đó là xử lý ta. Tam giới phân chia rõ ràng, không can thiệp vào chuyện của nhau, dù Thiên Khê làm loạn ở Ma giới thế nào thì chư thần trên trời cũng không thể nhúng tay, lại càng không liên quan gì đến núi Bình Đỉnh. Ta cùng lắm là mượn cô cô người đến trợ trận, nhưng không thể toàn dựa vào bọn họ tiêu diệt Thiên Khê.”

Lòng bàn tay Bạch Nham nhẹ nhàng mơn trớn lưng chường quầy Ly: “Nếu đã biết vậy thì đừng nghĩ đến những chuyện không thực tế kia nữa. Đừng nói Thiên Khê còn chưa cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành Trận, thiên

giới không xen vào. Khi hấn giải phong ấn, Ngọc đế phái ai tới trị hấn còn chưa biết được, sao ta có thể đem công lao trừ ma tặc không cho người khác được?”

Chưởng quầy Ly kéo một lọn tóc của Bạch Nham, nói: “Chàng muốn lấy công chuộc tội vậy nên đi đàm điều kiện với Ngọc đế trước đi.”

“Nàng không sợ ta đến thiên đình sẽ lập tức bị giam lại không về được sao?”

“..... Thôi đừng đi.” Chưởng quầy Ly nhích lại gần Bạch Nham.

“Nàng có trách ta không buông tha Thiên Khê nên liên lụy đến Tiểu Tuyền không?”

Chưởng quầy Ly tỳ cầm lên ngực Bạch Nham, tay thì cầm lọn tóc hấn xoắn xoắn: “Có gì mà trách, cho dù không phải Tiểu Tuyền Thiên Khê vì cởi bỏ phong ấn chắc chắn cũng sẽ tìm được chàng. So với Tiểu Tuyền hấn càng muốn bắt chàng để giải phong ấn hơn. Cho dù có giao đá Vô Sắc và Thanh Vũ ra chúng ta cũng chưa chắc được yên. Tổ vũ há có trứng lành, ba trăm năm trước khi ta biết về phong ấn Ngũ Hành đã trốn Thiên Khê một lần, lần này chẳng lẽ còn có thể trốn hấn lần thứ hai sao? Thiên Khê mang theo đại kiếp nạn thiên hạ mà đến, sẽ có người phải ứng kiếp này. Chàng luôn miệng nói số trời, lần này chỉ sợ thật sự là kiếp số của đôi ta, nhất định phải cùng nhau ứng kiếp.”

Bạch Nham im lặng một chút, bỗng nhiên nâng hai má chưởng quầy Ly lên nghiêm túc hỏi: “Nếu có một cơ hội, tám trăm năm trước nàng có ngăn cản Viên Hạo ứng kiếp không? Làm theo ý muốn của riêng nàng, giữ hấn ở bên mình?”

“Ta đã nghĩ chuyện này rất nhiều lần, nghĩ rằng lúc trước nếu có thể ngăn hấn vậy ta có thể vui vẻ làm phu nhân tướng quân của hấn, qua một đời hạnh phúc yêu nhau ở bên nhau.”

Sắc mặt Bạch Nham dần dần trầm xuống, yên lặng nhìn chưởng quầy Ly không nói lời nào.

“Người ai cũng có lòng tham, đã có được rồi sẽ muốn càng nhiều. Nếu có thể cùng hấn yêu nhau một đời, ta nghĩ ta sẽ muốn kiếp sau của hấn, tam sinh tam thế, đời đời kiếp kiếp, ta chắc chắn sẽ lòng tham không đáy.”

Bạch Nham chưa bao giờ trực diện hỏi chưởng quầy Ly về chuyện Viên Hạo, hấn nghĩ rằng đã qua mấy trăm năm, nay nếu nàng tình nguyện ở bên hấn thì dĩ nhiên là nàng đã có thể vứt bỏ chuyện cũ để yêu hấn. Nhưng hôm nay không nhin được hỏi xong, nghe xong đáp án của chưởng quầy Ly, trong lòng hấn đúng là oán hận ghen tị khó có thể không chế.

Chưởng quầy Ly sao lại không biết Bạch Nham không thích nghe những lời này, nhưng những gì nàng nói là thật, nhìn sắc mặt Bạch Nham xanh mét, nhũu mảy, khoe miệng bắt đầu giật giật, trong lòng nàng có một tia mừng thầm.

“Nếu thời gian có thể đảo ngược, nếu ta có thể lựa chọn lại một lần, nếu không có chàng, có lẽ ta sẽ dốc hết sức giữ Viên Hạo lại.” Chưởng quầy Ly khẽ nói.

Tay Bạch Nham nâng cầm chưởng quầy Ly hơi hơi run rẩy, chậm rãi buông lỏng ra, vẫn không nói gì, trong lòng khó chịu không nói nên lời.

Chưởng quầy Ly cầm tay Bạch Nham, vui cười nói: “Nếu chàng muốn hỏi, lúc này đây ta muốn giữ chàng lại hay muốn cùng chàng gánh vác mọi chuyện, vậy chàng đúng là vòng một vòng luẩn quẩn lớn, còn tự ghen tỵ với mình.”

Bạch Nham hơi kinh ngạc há miệng định nói, không đợi Bạch Nham nói, chưởng quầy Ly tiếp tục nói: “Ta biết năm đó ta không làm sai, chỉ là không dám gánh vác kết quả đối nghịch, ngay từ đầu đã biết rõ nhất định sẽ mất hấn cuối cùng vẫn không nỡ. Viên Hạo và ta nhất định vô duyên. Mà chàng không giống, chúng ta có thể ôm nhau như lúc này vậy ta chấp nhận tin tưởng thiên mệnh nhất định sẽ cho chúng ta ở bên nhau, cho dù không thể, ta cũng không có gì phải hối hận.”

Chưởng quầy Ly bỗng nhiên cười rộ lên: “Trận chiến với Thiên Khê không chỉ là quyết định của chàng mà còn là của chính ta, là ẩn ý giữa hai ta. Không vì chúng sinh thiên hạ, không vì Tiểu Tuyền Thanh Vũ, chỉ vì sát cánh bên chàng, sống chết có nhau. Ha, có giống lời kịch trong tiểu thuyết không? Khuôn sáo lại

khiến người ta buồn nôn. Vì sao chàng nói những câu buồn nôn này không thấy xấu hổ, mà ta lại thấy cả người không thoải mái nhỉ?”

Bạch Nham nhẹ giọng cười, lắc lắc đầu: “Những lời này quả thật giống bắt chước trong sách, nếu nàng dùng mười phần thật lòng có lẽ sẽ thấy thích hơn.”

Chưởng quầy Ly tiến đến trước mặt hần hung hăng trừng mắt nhìn hần, những lời như vậy nàng sẽ không bao giờ nói lại, hần có thích nghe hay không! Chưởng quầy Ly đặt tay lên ngực Bạch Nham, há miệng ngậm lấy môi hần, đầu lưỡi chậm rãi liếm liếm, mang tâm lý trả thù nàng nhẹ nhàng cắn một cái, mười phần là dụ dỗ.

Bạch Nham nuốt nước miếng một cái, một tay đỡ eo nàng ôm chặt, một tay mơn trớn từ bả vai nàng xuống. Sau một lúc hôn môi không rời, sau một lúc vỗ về trên chộc khiến hai người không khỏi thở dốc. Chưởng quầy Ly không biết là cố ý hay vô tình mở ra hai chân ngồi trên eo Bạch Nham, vô cùng tự nhiên dụ dỗ hần, hòa theo hần. Bạch Nham hôn lên vành tai nàng, cắn cắn cổ trắng nõn của nàng, khẽ nói: “Nói ta không đứng đắn, đối với yêu tinh như nàng còn có thể đứng đắn thì chắc chắn không phải đàn ông!”

Thực sắc tính dã*, không phải không có đạo lý

.

[*]Thực sắc tính dã: Ăn uống, sắc dục là bản tính

Bạch Nham không khỏi nghĩ: Nếu tám trăm năm trước Viên Hạo thấy được bộ dáng mê người này của Ly Du Dao, chỉ sợ cũng sẽ chìm đắm trong đó, sao có thể lựa chọn quyết định thanh cao như vậy!

Cảm giác được dục vọng thật lớn của Bạch Nham không thể nhịn được nữa, chưởng quầy Ly khẽ rên rỉ lộ ra vài tiếng cười duyên: “A ~ nhân gian có câu thơ là “Tình này nếu như đã mãi lâu dài, Há cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều?”[1], ha, quả nhiên là không nhìn thấu nha. Chúng ta dù có ngàn năm vạn năm vậy mà vẫn muốn tranh thủ một lát vui thích ngắn ngủi.”

Bạch Nham nghe xong cũng bắt đầu cười theo: “Chẳng trách Trụ vương vì Đất Kỉ mà phế triều, ngày đêm tận tình, thật sự là không thể kháng cự.” Vừa nói hai tay cũng không nhân rồi, giữ lấy eo nhỏ của chưởng quầy Ly, phần eo dùng sức đưa dục vọng đã sớm cứng rắn đâm sâu vào.

“A!” Chưởng quầy Ly không khỏi kêu ra tiếng, “Bạch Nham, ừm, chàng nhẹ một chút!”

Thanh âm chưởng quầy Ly khe khẽ mềm mại tinh tế càng khiến Bạch Nham chăm chỉ cày cấy.

Cảm giác gần bó hòa hợp này rất kỳ lạ, kỳ lạ tuyệt vời, là cảm giác thỏa mãn hoàn toàn tương phản với cảm giác bình tĩnh an nhàn lúc bọn họ dung hợp nguyên thần. Nếu dung hợp nguyên thần khiến bọn họ đều hóa thành nước hòa vào nhau, vậy giờ phút này bọn họ là đám lửa bùng cháy thiêu đốt cùng nhau.

Khi Chỉ Lan đến gọi bọn họ ăn sáng, bọn họ không lên tiếng trả lời. Đến gọi bọn họ ăn cơm trưa, vẫn không có người trả lời. Chỉ Lan suy nghĩ một lúc cuối cùng nghĩ rằng hai người bọn họ đã ra khỏi nhà, không biết lại đi đâu rồi.

Hai người cứ như vậy ngọt ngào ở bên nhau tận hưởng lạc thú trước mắt, đến khi bên ngoài nhà có người gõ cửa.

Bạch Nham hơi hơi chau mày, chưởng quầy Ly cũng cảm giác được người tới pháp lực có chút cao thâm, nói: “Ta muốn đi tắm rửa, chàng ra xem khách tới là ai.”

“Được, ta đi.”

Thật ra không cần mở cửa nhìn Bạch Nham cũng đã biết người tới là ai. Hần vừa ra khỏi phòng vừa cởi bỏ vài tầng kết giới mạnh trong ngoài nhà, đi đến cửa vừa lúc mời khách vào.

“Sao lại tự mình đến đây?” Bạch Nham mở cửa mời nàng vào, “Xem ra thật sự xảy ra chuyện lớn.”

Bạch Doanh Chi vô cùng để ý chuyện Bạch Nham trộm đá Vô Sắc, vì tình cảm huynh muội lúc trước không đành lòng thấy chết mà không cứu, nhưng rồi năm trăm năm sau đó nàng vẫn không thể tha thứ chuyện ca ca mình tôn trọng sùng bái nhất bị hủy bởi tình yêu, quả quyết lựa chọn không gặp hần. Nàng có thể giúp

hắn một lần cứu mạng hắn, nhưng không cứu được trái tim hắn, không chữa được vết thương của hắn, nếu hết lòng quan tâm giúp đỡ vậy không gặp thì hơn.

Lúc trước Bạch Nham đột nhiên đến Bột Hải tìm nàng, nàng cũng hoảng sợ. Năm trăm năm chẳng quan tâm nhau, hắn xuất hiện chắc chắn là có nguyên nhân. Bạch Doanh Chi không chút nghi ngờ, vì thế sai người về Đông Hải tìm hiểu.

Lần này Bạch Doanh Chi không để ý đến chức trách, trái mệnh Ngọc để một mình rời khỏi Bột Hải, hiển nhiên cũng không phải đến ôn chuyện.

Bạch Nham mời nàng vào, nói: “Vào trong nhà rồi nói.”

Bạch Doanh Chi gật đầu, đi theo Bạch Nham vào, đóng cửa lại Bạch Nham lại khởi động kết giới.

Theo Bạch Nham đi vào nội viện, Bạch Doanh Chi nhìn hắn nghi hoặc hỏi: “Khí trên người huynh....”

Dù sao cũng là ca ca ruột, Bạch Doanh Chi thật sự rất quen thuộc với khí trên người Bạch Nham, nhưng từ lúc vừa rời nhìn thấy hắn đến bây giờ, nàng đã nhận ra điểm khác kỳ lạ trên người hắn. Khí của Thủy linh thuần khiết đã trộn với một chút mùi thơm ngào ngạt, đây không phải vì ở chung lâu với người khác, mùi này không phải dính trên người Bạch Nham, mà là xen lẫn trong hơi thở của hắn, thật sự là chuyện lạ.

Bạch Nham nâng cánh tay lên ngửi ngửi, khẽ cười một tiếng: “Có lẽ là mùi của chị dâu muối.”

Bạch Doanh Chi giống như nghe thấy chuyện lạ không thể xảy ra, sững sờ hóa đá, ghen hòng nhìn trần trời, ấp úng một lúc rốt cục cũng chỉ nói được hai chữ: “Chị dâu?”

Bạch Nham cười không đáp, vẻ hạnh phúc trên mặt không che giấu chút nào.

Bạch Doanh Chi hoàn toàn ngây người, hắn từng vì một cô gái người phạm gần như bị hủy thần hình, nay còn có ai có thể thay thế được cô gái kia, khiến cho hắn toàn tâm toàn ý lại yêu thêm lần nữa?! Lúc này đây chẳng lẽ lại thêm một lần tổn thương, một lần đau, một lần chết nữa sao?!

“Làm sao vậy?” Bạch Nham thấy Bạch Doanh Chi ngừng bước, quay lại nhìn nàng.

Bạch Doanh Chi đi lên, hỏi: “Nàng ta là ai?” Một người phạm là không thể đưa khí của mình hòa vào khí của Bạch Nham được, huống hồ còn là mùi hương ngọt ngào như vậy, nàng ta nhất định không phải người phạm.

“Gặp rồi chẳng phải sẽ biết sao.”

Bạch Nham đưa Bạch Doanh Chi vào sảnh chính, Chỉ Lan biết có khách đến vội vàng chạy tới xem. Bạch Doanh Chi nhìn Chỉ Lan, trong lòng thầm nghĩ cô gái này chẳng qua mới thành hình, khí trên người rất yếu nhưng có vài phần giống trên người Bạch Nham, chẳng lẽ là nàng ta?

Chỉ Lan là nương theo pháp lực của chuông quỳ Ly hóa thành hình người, đương nhiên khí sẽ có vài phần giống chuông quỳ Ly. Nàng bị Bạch Doanh Chi dùng ánh mắt đánh giá rất khó chịu, vì thế lấy cớ bưng trà đổ nước cho bọn họ rời đi.

“Dùng dùng ánh mắt bắt trộm này nhìn người ta, dọa Chỉ Lan chạy rồi kìa.” Bạch Nham thấy Bạch Doanh Chi hiểu lầm, cười nói, “Không phải muội ấy.”

Trong một căn phòng khác trong nội viện, chuông quỳ Ly ngâm mình trong nước tắm rửa, phát hiện Bạch Nham không chỉ đi gặp khách còn mở kết giới mời người vào, nghĩ rằng người này có chút lai lịch, nàng có nên đi gặp hay không?

Nghĩ nghĩ chuông quỳ Ly vẫn quyết định đi nhìn một cái, nhanh chóng thay đổi quần áo sạch sẽ nhanh nhẹn đi đến sảnh chính. Vừa nhìn thấy Bạch Doanh Chi nàng lập tức đã nhận ra.

“Long tam công chúa Đông Hải?”

Bạch Doanh Chi nhìn chuông quỳ Ly đi vào sảnh, khí trên người nàng đúng là khí trên người Bạch Nham, lần này tuyệt đối không sai!

“Cô biết ta?”

Chương quỳ Ly ngồi xuống nói: “Từng nhìn thấy trong thần thức của Bạch Nham.” Khi đó, Bạch Doanh Chi vẫn còn là một tiểu cô nương.

“Bạch Nham?” Bạch Doanh Chi lấy giọng điệu kỳ lạ không được tự nhiên nhắc lại tên Bạch Nham rồi nhìn về phía hắn. Ngay cả thần thức cũng để nàng ta xem, người chị dâu này nàng không nhận không được rồi.

Chương quỳ Ly cũng chậm rãi nhìn về phía Bạch Nham, cong khóe miệng hỏi: “Xem ra Bạch Nham quả thực không phải tên thật của chàng?” Chương quỳ Ly cũng có chút nghi ngờ với cái tên Bạch Nham này, nhưng cũng không hỏi. Hắn mở miệng là nói dối, nàng tội gì so đo một cái tên với hắn.

Bạch Nham cười cười: “Long thái tử Đông Hải tên là Bạch Lạc Phi, chẳng qua năm trăm năm trước đã chết rồi. Bạch Nham chính là Bạch Nham.”

Chương quỳ Ly hơi kinh ngạc, Bạch Lạc Phi? Tiện đà bật cười. Nàng nhớ rõ hắn từng dùng cái tên Lạc Phi này, nhưng lại ghép họ của nàng. Hắn muốn vào cửa nhà nàng? Rất tốt rất tốt.

Bạch Nham dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng chương quỳ Ly, chỉ cười nhẹ, ngược lại quay sang hỏi Bạch Doanh Chi: “Doanh Chi muội ngàn dặm xa xôi đến đây rốt cuộc là vì chuyện lớn gì?”

65. Chương 65: Nhị Hoàng Tử Long Tộc

Editor: mèomỡ

(bchjpxjnh.wordpress /)

Bạch Doanh Chi tạm thời gác lại những phỏng đoán về người chị dâu tương lai này, quay lại với mục đích chính nàng đến đây.

“Ngày ấy huynh tới Bột Hải tìm muội,” Bạch Doanh Chi nói, “Muội liền phái người trở về Đông Hải một chuyến hỏi thăm Phụ vương và nhị hoàng huynh vài chuyện, ai ngờ người được phái đi lại trở về bẩm báo, Phụ vương lên thiên đình chưa về, nhị hoàng huynh không ở Đông Hải.”

Chương quỳ Ly lấy ánh mắt hỏi Bạch Nham: Chàng đến Bột Hải lúc nào, sao ta không biết?

Trong lòng Bạch Nham có dự cảm không tốt, không giải thích với chương quỳ Ly, mà quay ngay sang hỏi Bạch Doanh Chi: “Cha và Tiêu Thừa đều không ở Đông Hải? Khó trách thời tiết Đông Hải biến đổi thất thường, thì ra là không có người quản lý. Nhưng cha đến thiên đình theo lý Tiêu Thừa phải ở lại Đông Hải mới phải?”

“Nhị ca sẽ không tự tiện rời cương vị.”

Nhị hoàng tử long tộc Đông Hải Bạch Tiêu Thừa từng rất phản nghịch, giống như chương quỳ Ly đã từng thấy trong thần thức của Bạch Nham. Khi còn trẻ, Bạch Tiêu Thừa ngỗ nghịch khó dạy, thường khiến lão Long vương đau đầu, không cách trừng phạt nào dùng được với Bạch Tiêu Thừa, người duy nhất có thể quản được Bạch Tiêu Thừa chính là đại ca Bạch Nham này. Năm trăm năm trước Bạch Nham gặp phải đại nạn, bị Ngọc đế hạ lệnh truy nã, phái Bạch Tiêu Thừa và Bạch Doanh Chi làm tiên phong mới bắt được Bạch Nham về Cửu Trọng Thiên. Cũng may Bạch Tiêu Thừa và Bạch Doanh Chi vô cùng kính yêu đại ca của mình, mới có thể giúp đỡ hắn tạo phân thân né tránh cực hình Thần Diệt. Sau đó Bạch Tiêu Thừa đột nhiên đổi tính, bỏ hết những hành vi ngỗ nghịch liều lĩnh khi xưa, dường như bị Bạch Nham ảnh hưởng, trở nên ôn trọng thành thực. Đối với mệnh lệnh của lão Long vương thì nói gì nghe nấy, đối với Bạch Doanh Chi thì yêu thương vô cùng, đối với sự vụ ở Đông Hải thì cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí năm trăm năm không hề bước ra khỏi Đông Hải một bước.

Bạch Nham nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Muội có phái người đi tìm Tiêu Thừa không? Có kết quả không?”

Bạch Doanh Chi đáp: “Muội không yên lòng, vì thế tự mình về Đông Hải một chuyến, tạm thời thay phụ vương và nhị ca xử lý một ít chuyện ở Đông Hải, đồng thời phái người đi tìm nhị ca, cũng ở lại Đông Hải

chờ phụ vương về. Đợi mấy ngày, người phái đi tìm nhị ca càng phái càng nhiều, nhưng không hề có chút tin tức nào. Muội cũng đã hỏi Thừa tướng, toàn bộ Đông Hải không ai biết nhị ca đi đâu, chỉ đành chờ phụ vương về.”

Bạch Nham nhíu chặt đôi mày, nói:“Huynh nghĩ huynh đại khái có thể đoán được Tiêu Thừa vì sao mất tích. Lúc trước khi huynh nhận mệnh kiếp tu thành Ứng Long cũng đã không nói cho ai biết, tìm nơi kín đáo bế quan tận mười năm, tính thời gian thì Tiêu Thừa cũng sắp đến lúc.”

Có thể tu thành Ứng Long hay không hoàn toàn dựa vào bản thân Bạch Tiêu Thừa, mười năm dốc lòng tu luyện thành bại chỉ trong lần này. Bạch Nham vốn nên vui mừng thay đệ đệ, nhưng lúc này hấn siết chặt nắm tay, vẻ mặt giống như muốn giết người.

Chương quỳ Ly không cần hỏi nhiều cũng nghĩ ra, Ứng Long là Thủy linh thuần khiết, Thiên Khê muốn dùng Bạch Nham làm tế phẩm nhưng cũng không muốn vì bắt Bạch Nham mà tiêu hao quá nhiều pháp lực; mà Tiểu Tuyên thì công lực chưa đủ, khó thành tế phẩm, không bằng lùi một bước để tiến hai bước [1], dùng Bạch Tiêu Thừa làm tế phẩm Thủy linh! Mặc dù Bạch Tiêu Thừa còn chưa phải Ứng Long nhưng cũng không kém nhiều lắm. Thiên Khê nếu có thể luyện Quỷ mẫu Hỏa Linh thành Hỏa linh, vậy Bạch Tiêu Thừa đương nhiên cũng có thể. Khó trách lúc ở Phong Đô Thiên Khê chỉ lấy Đỗ Tuyên ép hỏi chương quỳ Ly nơi giấu Thanh Vũ, chứ không có ý trực tiếp bắt Bạch Nham.

Chương quỳ Ly suy nghĩ cẩn thận lại thì đột nhiên giật mình, bọn họ sớm biết rằng Thiên Khê là loại người như thế nào, nhưng cũng không ngờ Thiên Khê còn một chiêu như thế này.

Bạch Doanh Chi nói:“Hôm qua phụ vương trở lại Đông Hải, muội hỏi cha nói cho muội biết nơi nhị ca có thể bế quan. Phụ vương đoán nhị ca sẽ chọn nơi lúc trước huynh tu luyện bế quan, huynh cũng biết nhị ca thực sùng bái huynh mà. Trong lòng muội bất an, vì thế đi một chuyến.....”

Bạch Nham thở dài, tiếp lời:“Muội tới đây tìm huynh, chứng tỏ muội không tìm được Tiêu Thừa. Muội không tìm được Tiêu Thừa nhưng không đến nơi khác tìm, chứng tỏ ở đó muội tìm được manh mối Tiêu Thừa mất tích?”

Bạch Doanh Chi gật đầu nói:“Nơi đó có dấu vết đánh nhau, còn có vẩy rồng và vết máu của nhị ca.”

Bạch Nham siết chặt nắm đấm, trên người dâng dâng sát khí, chương quỳ Ly chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, nàng chưa bao giờ thấy Bạch Nham tức giận như vậy, phần nộ như vậy.

“Muội trở về nói cho phụ vương, ông ấy liền bảo muội đến tìm huynh, cha nói huynh biết là ai bắt nhị ca đi.” Quả nhiên lão Long vương sớm biết rằng Bạch Nham chưa chết, mấy năm nay đều giả vờ như không biết gì thôi.

Bạch Nham thật lâu mới bình tĩnh lại, thở ra một hơi, nói:“Thiên Khê.”

Thiên Khê to gan lớn mật dám xuống tay với long tộc Đông Hải, lúc này đây Bạch Doanh Chi đến chắc chắn sẽ gia tăng một phần sức mạnh, một phần thắng cho họ, đồng thời cũng tăng một phần bản khoản. Tiểu Tuyên, Bạch Tiêu Thừa, một người là ân nhân của Bạch Nham, một người là huynh đệ ruột thịt, nếu Thiên Khê bắt họ dùng để áp chế hấn, Bạch Nham ngoại trừ giương mắt nhìn còn có thể làm được gì? Lúc này mà quyết đấu cùng Thiên Khê chỉ sợ tràn ngập nguy cơ.

Không đợi Bạch Nham, chương quỳ Ly và Bạch Doanh Chi nghiên cứu làm thế nào để đối phó Thiên Khê, cứu Tiểu Tuyên và Bạch Tiêu Thừa, thì bỗng một luồng yêu khí vô cùng mạnh mẽ ập tới.

Chương quỳ Ly đứng lên đi ra cửa nhìn chân trời, nói một tiếng:“Ta đi nhìn xem.” Dứt lời liền hóa thành sương mù biến mất.

Bạch Nham cau mày không nói, Bạch Doanh Chi nói:“Yêu khí mạnh mẽ đó là ai ? Huynh để chị dâu đi một mình vậy sao?”

Vốn trong lòng Bạch Nham tràn đầy bất an, nghe Bạch Doanh Chi gọi chương quỳ Ly một tiếng chị dâu, tâm trạng u ám bỗng nhiên lộ ra một tia ánh sáng, hấn lắc đầu:“Chỉ có thể để cho nàng ấy đi thôi.”

Luồng yêu khí kia mặc dù Bạch Nham không quen thuộc, nhưng hấn ngửi thấy được một chút hơi thở giống như đã từng quen biết. Trên đời này ma có yêu khí mạnh mẽ như vậy cũng không nhiều, mà có thể làm cho

chương quỳ Ly phản ứng như vậy lại càng ít, ngoại trừ Thiên Khê thì chỉ có Vân Nhai mà thôi.

Chương quỳ Ly đi theo khí của Vân Nhai đến Hồng Hồ sơn trang, vẫn là trong nhà thủy tạ kia, Vân Nhai đang chờ nàng.

“Sao huynh lại tới đây?” Chương quỳ Ly nhìn Vân Nhai đã khôi phục hình dạng thật, thật sự có chút cảm giác không nói nên lời. Bọn họ không già không chết, đừng nói ba trăm năm dù là ba ngàn năm ba vạn năm cũng vẫn là bộ dáng đấy. Hắn từng lấy thân phận và bộ dạng của Thành Đàm xuất hiện trước mặt nàng, còn bây giờ là bộ dạng thật của Vân Nhai, giống như người bạn cũ từ xa vạn dặm đến thăm hỏi, một cảm giác quen thuộc nảy lên trong lòng. Nhưng bọn họ đã không còn là sư huynh muội mà cũng không thể trở thành bạn bè.

Thiên Khê thích màu trắng mà Vân Nhai lại thích màu đen, giờ phút này áo bào nhung tơ màu đen mặc trên người hắn vô cùng tao nhã, nhưng cũng khiến cho làn da Vân Nhai có vẻ vô cùng tái nhợt. Da hắn vốn trắng, so với con gái còn trắng hơn vài phần, chương quỳ Ly trước đây rất thích lấy chuyện này để giễu cợt hắn.

Vân Nhai cười nhẹ, khoát tay áo ý bảo chương quỳ Ly ngồi xuống: “Lần trước ta bảo muội đừng đụng đến Thiên Khê, muội không nghe, bây giờ gặp nạn rồi chứ?”

“Ai gặp nạn còn không biết đâu, cho dù có huynh giúp đỡ Thiên Khê hẳn cũng không nhất định có thể cởi bỏ phong ấn Ngũ Hành Trận.” Chương quỳ Ly ngồi xuống, hỏi, “Thiên Khê bảo huynh đến?”

Vân Nhai lắc đầu: “Ta nói với hắn, nếu muốn muội nói ra tung tích của hậu nhân Nữ Oa cũng không phải quá khó, huống chi trong tay hắn còn có tính mạng của Đỗ Tuyên. Ta tự mình tới tìm muội là vì không muốn muội đối nghịch với hắn. Chúng ta tốt xấu gì cũng đã làm đồng môn năm trăm năm, tội gì phải ầm ĩ đến độ một mất một còn như vậy?”

“Hắn không cởi phong ấn Ngũ Hành Trận, không giúp Hậu Khanh trọng sinh, ta đương nhiên sẽ không muốn đối địch với các huynh. Hắn làm chúa tể Ma giới của hắn, ta kiếm bạc từ người chết của ta, huynh thích ở Vân Đài bao lâu cũng chẳng ai thêm quan tâm.”

“Du Dao, muội nên nhớ Hậu Khanh chính là sư phụ của chúng ta.” Vân Nhai khoan thai rót trà cho mình và chương quỳ Ly, giống như thật sự đến tìm chương quỳ Ly để tán gẫu chuyện gia đình.

“Sư phụ.....” Chương quỳ Ly uống ngụm trà, cười hỏi, “Thả Hậu Khanh ra làm gì? Tam giới đã sớm xác định không can thiệp vào chuyện của nhau, hai người các huynh hoành hành ở Ma giới có gì không tốt, vì sao cố sống cố chết muốn cởi bỏ phong ấn?”

Vân Nhai thở dài: “Du Dao, muội cũng biết trên đời này không có người sư phụ nào có thể truyền hết bản lĩnh cho đồ đệ.”

Chương quỳ Ly mơ hồ, Thiên Khê và Vân Nhai còn muốn học cái gì từ Hậu Khanh? Còn có pháp thuật gì không thể không học?

“Du Dao có từng nghĩ chúng ta tu hành ngàn năm rốt cuộc là vì cái gì không?”

Chương quỳ Ly nghĩ nghĩ, lúc ban đầu nàng tu hành là vì thành tiên thành thần, sau này nhập ma muốn làm gì thì làm. Nay chỉ cần được ở bên Bạch Nham ngọt ngào qua ngày, nàng không tu hành nữa cũng không sao.

Vân Nhai nhìn chương quỳ Ly trầm tư, cười cười: “Chỉ làm uyên ương không làm tiên, muội bây giờ chỉ sợ là đã hoàn toàn đánh mất ngàn năm đạo hạnh rồi?”

Chương quỳ Ly bị Vân Nhai nói trúng tâm sự, mặt không khỏi đỏ lên, không trả lời.

“Muội nhập ma bởi vì trong lòng muội có oán có hận có tham có si có dục niệm, mà Thiên Khê khác muội, hắn thành ma là vì hắn không thành được thần tiên, đừng nói tu ngàn năm, cho dù tu vạn năm hắn cuối cùng cũng vẫn thành ma.” Vân Nhai thở dài, “Lẽ trời bất công, lấy tính tình của hắn sao có thể chấp nhận số mệnh, chỉ có sư phụ mới có cách giúp hắn.”

Chưởng quầy Ly không hiểu ý của Vân Nhai, hỏi: “Sư phụ có cách giúp hần? Giúp thế nào? Ma chính là ma, nếu hần trời sinh đã là ma, vậy bỏ đi ma tính chẳng phải là muốn mạng của hần sao? Đợi chút, nguyên hình của Thiên Khê là cái gì? Vì sao không tu được thành thần tiên?”

Chưởng quầy Ly lúc này mới nhận ra, cho tới bây giờ nàng cũng không biết nguyên hình của Thiên Khê và Vân Nhai là cái gì. Nguyên hình đều là bí mật riêng, bởi vì nguyên hình sẽ làm lộ nhược điểm của bọn họ. Nàng cùng Thiên Khê và Vân Nhai ở chung năm trăm năm, chưa bao giờ thấy bộ dáng nào khác của bọn họ ngoại trừ hình người, nàng cũng không để ý. Cho dù là yêu hay là quỷ, chỉ cần tu hành đúng phương pháp, một lòng hướng thiện thì từ quỷ đạo nhập tiên đạo cũng không phải không có khả năng, vì sao chỉ có mình Thiên Khê là không được?

Vân Nhai lắc đầu nói: “Đừng nói ta không biết nguyên hình Thiên Khê là cái gì, cho dù biết ta cũng sẽ không nói cho muội. Nếu muội muốn đối phó hần thì tự mình nghĩ biện pháp đi. Nhưng ta đã sớm nói cho muội, bằng muội và Bạch Nham thì không phải đối thủ của hần.”

“Huống hồ còn có huynh ở bên giúp đỡ, có phải không?” Chưởng quầy Ly cắt đứt lời Vân Nhai, hỏi, “Hôm nay huynh dẫn ta tới đây rốt cuộc là vì cái gì? Nếu chỉ muốn cảnh cáo ta thêm lần nữa thì thôi đi.”

Vân Nhai lặng lẽ cười: “Nha đầu muội..... Thôi, tùy muội đi, ta biết thế nào muội cũng sẽ không nghe ta khuyên. Ta đến là vì Thanh Vũ, nói cho ta biết nàng ta ở đâu, Đỗ Tuyền đương nhiên có thể trở lại.”

“Ta không tin, Thiên Khê xưa nay thủ đoạn độc ác lòng dạ nham hiểm, nói cho huynh chỗ Thanh Vũ ẩn thân, Tiểu Tuyền sẽ lập tức mất mạng, ta không tin Thiên Khê sẽ thả hần.”

“Muội cũng biết muội chộc Thiên Khê tức giận, Đỗ Tuyền cũng sẽ gặp nạn chứ?” Vân Nhai thở dài, “Đỗ Tuyền chẳng qua là một tiểu linh, Thiên Khê có bóp chết hần cũng sẽ không hết giận, nếu muội rơi vào tay hần, ta nghĩ có lẽ hần sẽ vặt hết lông chim trên người muội, chém bốn cánh của muội rồi đưa cho Bạch Nham làm lễ vật.”

Chưởng quầy Ly nghe Vân Nhai nói vậy, cả người nổi da gà, chuyện tàn nhẫn hơn Thiên Khê còn làm được, rút lông chim của nàng, chặt đứt cánh của nàng đối với hần mà nói cũng chưa là gì. Những thủ đoạn tra tấn làm cho người ta sống không bằng chết này nàng đã thấy không ít cũng học không ít, nên nàng không muốn có một ngày lại dùng trên chính người nàng.

Vân Nhai nhìn chưởng quầy Ly có chút sợ hãi, không tiếp tục hù dọa nàng nữa, ngược lại nói: “Muội không tin Thiên Khê cũng nên tin ta chứ? Ta cam đoan Đỗ Tuyền sẽ trở về không thiếu một sợi tóc nào, nhưng muội phải nói thật cho ta biết, Thanh Vũ ở đâu.”

- 66. Chương 66: Một Núi Hai Hồ
- 67. Chương 67: Thiện Ý Của Vân Nhai
- 68. Chương 68: Đại Chiến Trên Núi Thiên Ngu
- 69. Chương 69: Kính Côn Luân Thức Tỉnh
- 70. Chương 70: Nhạt Như Mây Trôi, Nhẹ Như Gió Thổi
- 71. Chương 71: Không Thể Nào Quên
- 72. Chương 72: Tỉnh Cầu Cuối Cùng
- 73. Chương 73: Đến Tây Thiên Tu Phật
- 74. Chương 74: Nguyên Thần Chuyển Thế
- 75. Chương 75: Tình Yêu Là Gì
- 76. Chương 76: Gánh Nặng Đường Xa
- 77. Chương 77: Trời Đất Vô Tận
- 78. Chương 78: Ngoại Truyện (thượng)

Editor: mèomỡ

[bjchjpxjnh.wordpress /](http://bjchjpxjnh.wordpress/)

Đan thành có một tiệm quan tài đã mở mấy trăm năm, đa số thời gian cổng sân vắng vẻ. Nhưng tay nghề sư phụ làm quan tài rất tốt, tiểu nhị trong tiệm làm việc nhanh nhẹn. Tiệm quan này đã lâu đời, có cảm giác như tường thành Đan thành, là dấu hiệu không thể thiếu của Đan thành.

Đan thành là một thành không lớn không nhỏ, bình thường cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, nếu muốn hỏi có chuyện gì có thể làm cho dân chúng Đan thành đàm luận quá ba tháng, vậy chỉ có một lễ cưới của Ly phu mấy năm trước. Chuồng quây Ly, đó là chủ nhân tiệm quan tài kia, nghe nói Ly thị của cải giàu có, lại ít khi quan hệ với những nhà giàu trong thành, rất thần bí. Nghe nói bữa tiệc cưới kia cũng không mời nhân sĩ nổi danh nào trong Đan thành, ngay cả Huyện lão gia cũng không nhận được thiệp cưới. Nhưng ngày hôn lễ ấy lại vô cùng long trọng, cửa Ly phủ gần như bị đập hỏng, không ai biết đám khách này từ đâu mà đến, rồi đi như thế nào, luôn là một điều bí ẩn, một câu chuyện khiến dân chúng nói say sưa.

Từ đó về sau, đầu Đan thành mở một tiệm Hỉ, chủ nhân vẫn là họ Ly. Chuồng quây là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, tiểu nhị trong cửa hàng gọi nàng là “chuồng quây Lan”.

Đỗ Tuyền trông nom tiệm quan tài, Chỉ Lan vui vẻ học theo Ly Du Dao mở cửa hàng hỉ. Bọn họ thật đúng là không có chút kiêng kỵ của người phàm, hỉ sự tang lễ đặt cùng nhau. Hai người này đều bận rộn công việc riêng, phủ to như vậy vô cùng im ắng quanh quệ.

Bạch Nham nhẹ nhàng phe phẩy quạt đẩy cửa đi vào phòng.

“Du Dao, dậy đi, giờ đã qua giữa trưa rồi.” Bạch Nham đi đến bên giường đẩy Ly Du Dao vẫn đang trùm chăn.

Từ khi làm chưởng quỹ nhân hạ, Ly Du Dao càng ngày càng lười nhác, gần đây lại thích ngủ, thường ngủ quên cả giờ giấc.

Du Dao xoay người không để ý tới hân.

“Bộp” Bạch Nham thu quạt, cúi người nói bên tai chưởng quầy Ly: “Mau dậy đi, ta vừa đi mua bò câu nướng Trần Ký ở thành Nam cho nàng, ăn một chút nhé?”

Du Dao giật giật bả vai, rầm rì nói: “Bò câu? Tuy không thuộc tộc của ta, nhưng cũng là gia cầm biết bay, chẳng thật quá độc ác, sao lại bảo ta ăn nó.”

“Ha ha,” Bạch Nham cười nói, “Là nàng từng nói nàng thích ăn, nhanh vậy đã ngấy rồi sao? Giờ lại biến thành ta không tốt?”

“Ừ.....” Du Dao lật người, “Bạch Nham chàng ăn đi, ta buồn ngủ quá.”

“Buồn ngủ? Nàng đã ngủ hơn mười hai canh giờ rồi, vẫn còn buồn ngủ?” Bạch Nham có chút nghi ngờ, mỗi ngày ăn ngon ngủ ngon, không đầu pháp không tinh tu, vì sao nàng lại buồn ngủ?

Du Dao vẫn nhắm mắt lại, thì thào nói: “Bạch Nham, nằm với ta một lát đi.”

Bạch Nham thở dài, cởi áo khoác và giày chui vào ổ chăn đưa tay kéo Du Dao ôm vào trong lòng.

Vừa mới ôm lấy nàng, nàng lại đẩy hân ra: “Bạch Nham, người chàng lạnh quá.”

“Lạnh? Bây giờ là tiết tam phục, nàng còn chê ta lạnh?” Bạch Nham càng cảm thấy không ổn, lạnh nóng đối với bọn họ không có ảnh hưởng quá lớn, dù là ở hồ băng trên núi Đại Tuyết, lấy đạo hạnh của Du Dao cũng sẽ không cảm thấy lạnh, sao lúc này lại chê người hân lạnh?

Chính Ly Du Dao cũng cảm thấy kỳ lạ, gần đây không chỉ thích ngủ, còn rất tham ăn, hơn nữa thích ngọt, gần như hôm nào cũng bắt Bạch Nham ra ngoài mua bánh kẹo ngọt, điểm tâm linh tinh cho nàng, ăn vào dường như không biết no là gì, ăn xong rồi gần như lập tức sẽ mệt rã rời. Càng làm cho Bạch Nham không vui là nàng không thích ôm hân cùng hân thân thiết, có đêm không biết sao lại phát cáu đuổi hân ra khỏi phòng.

“Du Dao, không phải nàng bị bệnh đấy chứ?” Bạch Nham hỏi như vậy nhưng chính hân cũng cảm thấy lạ, nàng không phải thân thể phàm thai, sao có thể nhiễm bệnh?

“Trừ phi là trúng yêu pháp tà thuật, bằng không làm sao ta nhiễm bệnh được? Mà dù ta trúng yêu pháp tà thuật thật, vậy nhất định cũng là chàng hạ chú.” Du Dao bất chấp cảm giác lạnh lẽo không thoải mái người hân trên, rúc vào ngực Bạch Nham ôm lấy hân, “Suốt ngày chỉ ở cùng chàng, thể mà chàng còn muốn hại ta?”

Du Dao bỗng nhiên có thêm tính trẻ con lạ lùng này, từ trước đã thích soi mói hân, nay lại càng trầm trọng thêm, dường như làm cái gì cũng không thể làm cho nàng vừa lòng. Dù đã chiều nàng lên trời, nàng cũng không cảm kích, quả thực làm cho Bạch Nham dở khóc dở cười. Hân vét sợi tóc hỗn độn bên thái dương nàng, nhẹ nhàng hôn một cái, hít một tiếng: “Thương nàng còn không kịp, ta sao lại hại nàng?”

“Ừ.....” Du Dao rầu rĩ lên tiếng, đảo mắt đã lại ngủ mất.

Bạch Nham ôm Du Dao nằm một lát. Nàng ngủ rất say, nhưng Bạch Nham lại không ngủ được. Ban ngày ban mặt không làm gì chỉ ôm nhau ngủ..... Thật sự là rất nhàm chán.

Nằm lâu Bạch Nham bất giác cũng có chút mệt mỏi, liền nhắm mắt lại thiếp đi. Khi tỉnh lại đã gần đến hoàng hôn, Du Dao trong lòng không xoay người lấy một cái, vẫn ngủ yên như vậy. Bạch Nham đưa tay vuốt mái tóc dài của nàng, trong lòng cảm thấy thực an bình, những ngày như vậy mặc dù vô công rồi nghề nhưng rất an nhàn, làm cho hân thực thích, thật yên lặng cũng thật hạnh phúc.

Ráng chiều dần dần nhạt đi, trời đã tối rồi, nàng lại vẫn ngủ. Bạch Nham lặng lẽ thở dài, cúi đầu nhìn nàng một cái, nàng khi ngủ luôn làm cho hân cảm thấy rất đẹp, rất thỏa mãn. Mỗi một ngày trước khi ngủ phải nhìn nàng một cái hân mới ngủ được, tỉnh lại cũng nhất định phải nhìn thấy mới có thể yên tâm. Có lẽ cho tới tận bây giờ hân vẫn cảm thấy hạnh phúc này thật hư ảo, như một giấc mộng đẹp, sẽ có ngày đột

nhân tĩnh mịch, tất cả tốt đẹp đều biến mất. Chỉ có ôm nàng trong lòng, cảm giác thực sự ôm nàng vào lòng mới có thể làm hân yên tâm.

Si ngốc nhìn Du Dao, Bạch Nham bỗng nhiên giật mình phát hiện nàng càng lúc càng không ổn. Sợi tóc trên tay hân dần dần biến thành màu vàng, không phải bởi vì ánh chiều tà mà là tóc nàng thật sự đang biến trở về màu vàng vốn có.

Bạch Nham khiếp sợ đánh thức nàng: “Du Dao, Du Dao!”

“Hử?” Du Dao tỉnh lại nhú nhú mày, mở mắt ra mơ hồ nhìn hân, “Sao vậy?”

“Nàng..... mắt của nàng..... Là màu vàng.”

“Ừ?” Du Dao chưa tỉnh ngủ, rất là khó hiểu với sự giật mình của Bạch Nham. Mắt của nàng vốn là màu vàng mà, cũng không phải lần đầu tiên hân biết.

Bạch Nham ngồi dậy, cũng nâng nàng dậy, vô cùng đứng đắn nghiêm túc giải thích lại một lần: “Mắt của nàng, tóc nàng đều biến trở về màu vàng rồi!”

Du Dao ngẩn người, cúi đầu nhìn tóc phân tán trên đầu vai và trước ngực, quả nhiên là màu vàng! Lần này đến phiên nàng giật mình. Lấy đạo hạnh của nàng muốn duy trì bộ dạng con người không phải là chuyện khó, nếu nàng không cố ý hóa ra nguyên hình, căn bản sẽ không hiện ra bộ dáng vốn có. Tại sao bây giờ lại thế này? Pháp lực của nàng không có chỗ nào thiếu hụt, sao tóc và mắt lại biến trở về thành màu vàng? Nàng chưa bao giờ gặp tình huống như vậy.

“Du Dao?”

“Bạch Nham, ta nghĩ ta phải về núi Bình Đỉnh một chuyến, chuyện này rất kỳ lạ.”

“Ta đi cùng nàng.”

“Không cần, ta tự đi là được.” Ly Du Dao chuẩn bị lướt qua Bạch Nham xoay người xuống giường, lại bị Bạch Nham ngăn lại.

“Ta đi cùng nàng.” Bạch Nham nhắc lại một lần nữa, giọng điệu cực kì kiên quyết, giống như mệnh lệnh.

Du Dao nhìn vẻ mặt hân, nghĩ rằng từ khi hân luân hồi một kiếp trở về gần như biến thành cái bóng của nàng, nếu có thể một tác cũng không rời sẽ tuyệt đối không bỏ nàng một mình. Thật sự không có cách nào để hân lại, đành phải gật đầu đáp ứng. Thật ra trong lòng nàng có hơi sợ hãi, nàng cũng có thể xác định mình bị làm sao, nhưng nhìn Bạch Nham còn sốt ruột hơn nàng, làm trong lòng nàng càng thêm xúc động bất an.

Nói đi là đi, bọn họ không kịp chờ Chỉ Lan cùng Đỗ Tuyên trở về liền rời khỏi Đan thành, chỉ để lại tờ giấy nói cho Đỗ Tuyên bọn họ đi đâu.

Trở lại núi Bình Đỉnh bọn họ mới được người trong phủ báo cho biết Huyền Nữ đã bế quan. Có lẽ là vì Ly Du Dao ngộ ra cảnh giới hỗn độn sớm hơn cô cô, Huyền Nữ mới phát hiện đã nghìn năm qua quả thật không tu hành từ tế, vừa gả cháu gái xong đã vội vàng bế quan.

Bạch Nham nắm tay Ly Du Dao hỏi: “Bây giờ làm thế nào?”

“Không có cô cô, nhưng chắc chắn vẫn còn người biết ta bị làm sao vậy.” Ly Du Dao gần như không cần nghĩ đã quyết định nên đi tìm ai.

Trong bộ tộc Huyền Diệu trên núi Bình Đỉnh Cửu Thiên Huyền Nữ pháp lực mạnh nhất, nhưng nhiều tuổi nhất lại là một người khác.

Ly Du Dao nói với Bạch Nham: “Dì Thúy luôn ở trong u cốc, xưa nay không thích bị người ngoài quấy rầy, cũng không rời khỏi núi Bình Đỉnh, chàng ở lại phủ Huyền Thanh chờ ta đi.”

Bạch Nham cầm tay Ly Du Dao không chịu buông: “Không thể cho ta cùng đi sao?”

“Yên tâm đi, đây là núi Bình Đỉnh, chàng còn sợ ta bị hổ núi ăn mất sao?” Ly Du Dao cười nói, “Chàng ngoan ngoãn chờ ta trở lại, sẽ không lâu đâu.”

Ly Du Dao nói xong sẽ không lâu, nhưng vừa đi là đi liền một ngày một đêm. Bạch Nham vốn đã lo lắng, càng lâu hẳn lại càng đứng ngồi không yên, đi qua đi lại trong sân, gần như đập trụi thảm cỏ trong viện.

Mà Ly Du Dao ngồi ở trong viện của dì Thúy đang cầm chén trà nóng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không biết suy nghĩ cái gì.

Dì Thúy lại cười nói: “Nha đầu, trong lòng con rõ ràng đã đoán được nguyên do, vì sao không trực tiếp nói cho hẳn, còn trốn đến chỗ dì?”

“Dì Thúy,” Du Dao vẫn cúi đầu, nói, “Không biết vì sao trong lòng con có hơi sợ, lại có chút phiền. Thứ nhất là sợ mình đoán sai. Thứ hai, nếu con thực sự đoán đúng, con cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Ha ha, nha đầu ngốc, có gì cần làm đâu, cứ an tâm thanh thản chăm sóc không phải được rồi sao?”

“Chăm sóc như thế nào?” Ly Du Dao nhìn dì Thúy, hỏi một vấn đề nàng không hiểu nhất.

Dì Thúy rốt cục không nhịn được cười ha ha: “Còn có thể chăm thế nào? Bình thường thế nào thì cứ như thế. Con đó, lo lắng quá mức rồi.”

“Vậy sao?” Du Dao thì thảo tự nói. Nàng từ nhỏ vốn không có cha mẹ, là cô cô nuôi lớn, không ai dạy nàng làm mẹ như thế nào. Bỗng nhiên phát hiện mình có thai, nàng đầu chỉ lo lắng, phải nói là khiếp sợ.

Lúc đầu nàng chỉ nghĩ do quá nhàm chán nàng mới càng ngày càng tham ăn tham ngủ, sau có chút nghi ngờ nhưng cũng không chắc chắn. Cho đến hôm nay tóc và mắt đều biến trở về màu vàng, nàng mới nhận ra mình mang thai. Bằng không nàng thật sự không thể nghĩ ra được lý do nào khác khiến tình huống này xuất hiện. Vội vàng trở về núi Bình Đỉnh vì muốn xác định, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng đối mặt với tình huống này.

Tộc Huyền Diệu ít người, kém xa Long tộc. Nàng sống gần hai ngàn năm trước giờ chưa từng gặp Huyền Diệu nào mang thai sinh con, không kích động mới là lạ. Mà càng làm cho nàng không biết phải làm sao đó là nàng không biết mình sẽ sinh ra Huyền Diệu hay là rồng.

Dì Thúy ngồi cạnh nàng, vỗ nhẹ đầu vai, làm nàng thả lỏng một ít, chậm rãi nói: “Sinh con để cái là bản năng, nha đầu ngốc, đừng quá lo lắng, đây là chuyện mừng, sao lại nhăn nhó như vậy?”

“Dì Thúy, con thật sự không cần chú ý cái gì sao? Con gái loài người khi sinh không phải rất đau sao? Còn phải mang thai mười tháng. Con cũng không biết mình mang thai đã bao lâu, còn cần mang thai thêm bao lâu nữa. Con quả thật không xứng làm mẹ đúng không?”

“Chúng ta không phải con người, bọn họ sinh lão bệnh tử, chúng ta không có, con suy nghĩ nhiều quá.” Dì Thúy cười nói, “Nhớ đến khi mẹ con mang thai con cũng không biết. Khi sắp sinh mới phát hiện không ổn. Sinh con xong cũng chỉ tò mò lúc đầu, mới mẽ trôi qua lại bắt đầu chơi đùa, lúc yên tĩnh thì đọc sách, để cho cha con chăm. Khi con nở, mẹ con còn đang ru rú trong đồng sách nghiên cứu trận pháp.”

Du Dao nghe mà sửng sốt, mẹ nàng không quan tâm nàng vậy sao?

Dì Thúy đại khái đoán ra trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, tiếp tục nói: “Đối với người phạm kéo dài sinh mệnh là chuyện rất khó khăn, sẽ có rất nhiều ngoài ý muốn, thậm chí mẹ con đều gặp nguy hiểm. Nhưng chúng ta không giống vậy, tuy rằng không dễ mang thai, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện thai chết trong bụng. Cho nên con không cần suy nghĩ linh tinh.”

Nghe xong lời dì Thúy nói, Du Dao cảm thấy trong lòng mình an tâm hơn rất nhiều, đưa tay đặt lên bụng. Nàng không hề sờ thấy thân thể mình có chút thay đổi nào, nàng thật sự sắp làm mẹ sao?

“Con không sờ được đâu.” Dì Thúy mỉm cười nói, “Màu tóc và mắt mới bắt đầu biến hóa chứng tỏ con mang thai cũng chưa lâu, chắc chắn không quá nửa năm. Theo lý, con cần mang thai ba năm, yên tâm là đáng người sẽ không biến dạng, sau đó đứa bé còn phải ở trong trứng ba năm mới có thể nở ra. Nhưng dì nghe nói, Long tộc là mang thai năm năm, năm năm mới phá trứng. Cho nên đứa bé này dì không nói chính xác được.”

“Dì Thúy, dì có thể kể thêm cho con về cha mẹ con không? Chuyện mẹ con sinh con, cha con nuôi con.” Đây là lần đầu tiên Ly Du Dao thực sự muốn biết về chuyện cha mẹ nuôi nàng. Khi nàng khoảng bốn trăm tuổi,

lấy Hồ tộc cầm đầu, mấy thú tộc liên hợp lại phản đối Thiên đình, cha mẹ của nàng và cô cô đều đứng về phe Ngọc để tham gia cuộc chiến. Nàng còn nhỏ nên bị để lại núi Bình Đỉnh cho dì Thúy chăm sóc hơn hai trăm năm. Sau cuộc chiến chỉ có cô cô trở lại núi Bình Đỉnh, mà cha mẹ của nàng lại không trở về. Nàng đau lòng rất lâu, sau này đau xót cũng dần dần phai nhạt. Bỗng phát hiện mình sắp làm mẹ, nàng mới nhận ra mình thật sự không biết nên làm như thế nào.

Dì Thúy nói với nàng rất nhiều chuyện quá khứ, chuyện về cha mẹ nàng. Nàng nghe rất chăm chú, một ngày một đêm cũng cảm thấy không đủ, thậm chí muốn cho dì Thúy bắt đầu nói từ lúc cha mẹ nàng sinh ra.

Dì Thúy thật sự không chịu nổi nàng, cuối cùng mở miệng đuổi nàng đi: “Dì nói này, sao nha đầu con lại đáng ghét vậy. Dì xưa nay thích yên tĩnh, con lại không cho dì được yên tĩnh, một ngày một đêm còn chưa đủ sao? Chớ có trách dì không chiều đãi con, nếu con không trở về, sợ rằng Long thái tử sẽ sốt ruột đến phát điên đấy?”

Du Dao lúc này mới nhớ ra Bạch Nham còn bị nàng để lại trong phủ Huyền Thanh.

“Đi đi, đi đi, mau đi đi. Dì thực không còn gì hay để nói cho con đâu.” Dì Thúy phụng phịu muốn đuổi nàng đi.

Ly Du Dao đứng lên đi vài bước lại quay về, muốn hỏi thêm vài câu. Còn chưa mở miệng đã bị dì Thúy trách móc trước: “Đứa bé thì cứ để thuận theo tự nhiên đi. Nếu gặp chuyện gì thật, nhớ rõ con không chỉ có một mình, đứa bé này có cha.”

Một câu cuối cùng này của dì Thúy có lẽ là câu nói ám lòng nhất Du Dao nghe suốt một ngày một đêm qua. Đúng vậy, không phải còn có Bạch Nham ở bên cạnh mẹ con nàng sao?

Trên đường về phủ Huyền Thanh, Du Dao luôn tưởng tượng xem sau khi Bạch Nham biết sẽ có phản ứng thế nào, sẽ vui mừng thế nào. Nghĩ vậy nàng bỗng nhiên cảm thấy thật vui vẻ, dường như chưa bao giờ có một khắc nào thỏa mãn và hạnh phúc giống như bây giờ.

Bạch Nham ở phủ Huyền Thanh chờ đứng ngồi không yên, cuối cùng khi Ly Du Dao trở lại, chưa kịp nói gì đã ôm vào trong lòng, ôm sát vào lòng mới cảm thấy an tâm.

“Bạch Nham, ta có việc muốn nói cho chàng?”

Bạch Nham xoa xoa đầu nàng, thăm oán nói: “Chuyện nàng cần nói cho ta rất nhiều. Một ngày một đêm qua nàng làm gì? Vì sao bây giờ mới về? Tóc và mắt nàng rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Du Dao cười cười, đưa tay ôm lấy cổ hắn, áp vào bên tai hắn nói: “Đừng lo lắng, dì Thúy nói chờ con chúng ta ra đời, ta có thể khôi phục lại tóc đen mắt đen.”

Bạch Nham ngắt người, hỏi: “Nàng nói cái gì?”

Ly Du Dao liếc hắn một cái, sao bỗng nhiên hóa thành kẻ ngu ngốc vậy, câu đơn giản như vậy cũng không hiểu? Vì thế nàng nói trắng ra cho hắn, nàng mang thai.

Khả Bạch Nham vẫn ngắt ngờ hỏi lại “Nàng nói cái gì?” đến ba lần. Du Dao tức giận nghĩ hắn lại đang đùa, phũ tay quay về phòng. Nhưng sắp đến cửa viện cũng không nghe thấy Bạch Nham gọi nàng, quay lại vẫn thấy hắn sững sờ đứng đó.

Ly Du Dao chỉ đành quay này: “Uy! Choáng váng thật rồi sao?!”

Bạch Nham đột nhiên trợn tròn mắt nhìn nàng, ngay sau đó bế nàng lên. Bạch Nham sững sốt lúc này mới hoàn hồn, không biết nên nói cái gì, chỉ vui vẻ cười, ôm chặt lấy người con gái hắn yêu nhất cười to.

Đợi hắn cười giống như đồ điên xong, bỗng nhiên lại bắt đầu lo lắng: “Tóc và mắt nàng đều là màu vàng, không thể trở về Đan thành được, cô cô nàng cũng không ở núi Bình Đỉnh không thể chăm sóc nàng. Đi, theo ta về Đông Hải đi. Không được, mẫu hậu ta mặc dù sinh ba anh em chúng ta nhưng cũng không chăm sóc, Tiêu Thừa và Doanh Chi trước đây đều do ta chăm. Ủ, để Doanh Chi từ Bột Hải trở về, có muội ấy ở với nàng sẽ tốt hơn. Cũng không đúng, Doanh Chi không có kinh nghiệm, sợ chăm sóc không tốt. Nếu không ta đi mời thái tử phi Tây hải đến ở cùng nàng mấy ngày nhé?”

Nhìn Bạch Nham tự quyết định, Du Dao cũng không nhịn được cười ha hả. Hắn còn sốt ruột hơn nàng nhiều.

79. Chương 79: Ngoại Truyện (hạ)

Editor: meomở

(bchjpxjnh.wordpress)

Chuyện Ly Du Dao mang thai không chỉ khiến Bạch Nham vui mừng đến phát điên, càng làm cho toàn bộ Đông Hải tràn ngập không khí vui mừng. Từ ngày Bạch Nham mang theo con dâu về Đông Hải, Long vương vẫn cười không khép miệng được. Long vương vui vẻ, không chỉ tất cả mọi người trong Long cung vui vẻ theo, mà cả dân chúng người phàm gần Đông Hải cũng được hưởng ân trạch, liên tục hơn mười năm mưa thuận gió hoà.

Bạch Nham nói được thì làm được, thật sự đã đưa Bạch Doanh Chi từ Bột Hải trở về. Nhưng Bột Hải cũng cần quản lý, Bạch Doanh Chi trở lại đương nhiên phải có người đi thay nàng. “Khổ sai” này liền rơi xuống đầu Bạch Tiêu Thừa. Long vương vốn đã không để ý tới công việc ở Đông Hải, Bạch Tiêu Thừa trải qua ba trăm năm mười năm mới tu thành Ứng Long, vừa trở lại Đông Hải đã phải thay Long vương gánh vác trách nhiệm, ai bảo Bạch Nham chỉ thích cùng Ly Du Dao làm người phàm cơ chứ. Mà nay, Bạch Nham kéo Bạch Doanh Chi trở lại Đông Hải cùng Ly Du Dao “An thai”, lại muốn ép Bạch Tiêu Thừa đi tiếp quản Bột Hải, công việc ở Đông Hải vì vậy lại do Bạch Nham gánh vác. Hắn thật ra không có ý kiến, chỉ cần không rời khỏi Du Dao, hắn thế nào cũng được. Nhưng Bạch Tiêu Thừa lại không thích, hắn cũng muốn ở lại chính mắt nhìn Ly Du Dao sinh cho hắn một đứa cháu, dựa vào cái gì mà đuổi hắn đi?!

Bạch Nham khuyên can mãi, lại thêm dụ dỗ đe dọa một thời gian, Bạch Tiêu Thừa mới tâm không cam lòng không nguyện đồng ý đến Bột Hải. Cuối cùng, trước khi đi còn nhắc nhở một câu: “Chờ chị dâu sinh trứng rồng, đệ nhất định phải trở về nhìn một cái!”

Ly Du Dao nghe xong lời này, trong lòng liền mất hứng. Vì sao là trứng rồng mà không phải trứng Huyền Diệu? Kết quả là, mỗi ngày Ly Du Dao đều vuốt cái bụng nhỏ của mình âm thầm nhắc tới: “Bé con, nhớ đừng làm mất mặt mẹ, nhất định phải theo mẹ nhé, trăm ngàn lần đừng là rồng!”

Ly Du Dao ở Đông Hải thật nhàm chán, bình thường tuy có Bạch Doanh Chi cùng nói chuyện phiếm, nhưng vẫn vô công rồi nghề. Hơn nữa càng ngày càng tham ngủ, có khi sẽ ngủ liền hai ba ngày. Lúc đầu Bạch Nham rất lo lắng, sau cũng quen dần với thói thích ngủ của nàng. Cũng vì vậy, Bạch Doanh Chi hoàn toàn không cần cả ngày lẫn đêm ở cùng nàng, ở Đông Hải càng thoải mái tự tại hơn so với Bột Hải.

Có một ngày, Du Dao đột nhiên tỉnh lại trong lúc ngủ mơ, rõ ràng cảm nhận được có ma khí ở gần Đông Hải, hơn nữa nàng còn rất quen thuộc với khí này, là Vân Nhai. Có lẽ vì nàng mang thai, cảm giác càng nhạy bén hơn trước, đặc biệt là tính cảnh giác đối với nguy hiểm càng mẫn cảm hơn bao giờ hết. Nàng bỗng nhiên bừng tỉnh, là vì đã nhận ra sát khí của Vân Nhai.

Tính tình Vân Nhai rất ôn hòa, đại đa số thời gian đều bình thản, rất ít khi tức giận muốn giết người, nhưng Ly Du Dao rõ ràng đã cảm nhận được sát ý của hắn. Nhưng đây là Đông Hải, Vân Nhai sẽ nổi lên sát tâm với ai? Du Dao không yên tâm, liền ra Đông Hải nhìn xem.

Du Dao đi theo khí của Vân Nhai, không tìm được Vân Nhai mà lại thấy Bạch Doanh Chi.

“Tam công chúa?” Ly Du Dao đến gần Bạch Doanh Chi mới phát hiện nàng bị thương. Bàn tay phải của nàng có vết thương như vết bỏng mới, Du Dao liếc mắt một cái liền nhận ra được là Vân Nhai đã thương nàng, “Tam công chúa, xảy ra chuyện gì? Vì sao Vân Nhai đã thương muội?”

Bạch Doanh Chi cúi đầu nhìn vết thương trên lòng bàn tay mình từ từ tự khép lại, dường như không biết Ly Du Dao ở ngay bên cạnh nàng, cũng giống như không nghe thấy câu hỏi của nàng, một lúc lâu cũng không trả lời.

Du Dao nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt, vẻ mặt bị thương, trong lòng bồn chồn. Giữa nàng và Vân Nhai rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Vân Nhai nổi lên sát ý với nàng? Lại vì sao chỉ làm tay nàng bị thương mà không nguy hiểm đến tính mạng?

“Chị dâu, đừng nói cho người khác được không? Đừng nói cho ai cả, dù là đại ca cũng đừng nói, được không?” Lần đầu tiên Bạch Doanh Chi đưa ra yêu cầu với Ly Du Dao.

“Được,” Du Dao nhìn nàng, trong lòng có một suy đoán nhưng cũng không dám chắc chắn, hỏi, “Vậy muội có thể nói cho tỷ biết? Muội và Vân Nhai rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chị dâu có biết nguyên hình của Vân Nhai là gì không?” Bạch Doanh Chi không trực tiếp đồng ý với Ly Du Dao, nhưng nàng dường như cũng có ý nói cho Ly Du Dao nghe. Nhưng ngay cả chính nàng cũng không biết nên nói như thế nào, chính nàng cũng không quá rõ ràng giữa nàng và Vân Nhai rốt cuộc là gì.

Ly Du Dao lắc đầu: “Tôi có đoán, nhưng chưa bao giờ xác định. Tỷ cũng chưa bao giờ hỏi.”

Bạch Doanh Chi gật đầu cũng không biết là có ý gì, ngược lại nói: “Chúng ta trở về đi, nếu để cho đại ca biết tỷ đi ra ngoài sẽ lại sốt ruột.”

“Được, chúng ta trở về thôi.” Ly Du Dao nhìn Bạch Doanh Chi giả vờ kiên cường trong lòng càng thêm chắc chắn giữa nàng và Vân Nhai có vấn đề.

Sau việc này, Bạch Doanh Chi gần như ngày nào cũng ở bên chăm sóc Ly Du Dao, nhưng buồn bực không vui trên mặt nàng ai cũng nhìn thấy được. Có lẽ chỉ có Bạch Nham một lòng một dạ đều đặt ở trên người Du Dao mới không biết không thấy, làm cho Du Dao thậm chí có chút buồn bực. Chính hắn không phát hiện muội muội mình không ổn, nàng lại đồng ý với Doanh Chi là sẽ không nói, chẳng lẽ cứ để cho nàng ấy như vậy?

Nhưng Ly Du Dao cũng không nghĩ ra, nàng và Vân Nhai làm đồng môn năm trăm năm cũng không biết nguyên hình của hắn là gì, vì sao Bạch Doanh Chi không chỉ hỏi đến mà hình như còn biết? Theo lý thuyết, Vân Nhai là sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào. Nếu muốn biết chỉ có hai cách, thứ nhất đến Phong Đô vào Tháp Linh Lung nhìn lửa Vô Sinh của hắn, nhưng bây giờ Vân Nhai đứng đầu ma giới, Lục cô nương tuyệt đối sẽ không để ai vào Tháp Linh Lung nhìn lửa Vô Sinh của hắn, dù là Long tam công chúa cũng không được; Thứ hai là người biết quá khứ của Vân Nhai. Cái này lại càng không thể, có lẽ ngoại trừ Thiên Khê không ai biết Vân Nhai nhập núi Ngũ Hành như thế nào. Nay Thiên Khê đã hồn bay phách tán, còn có ai có thể biết quá khứ của Vân Nhai?

Du Dao đoán rằng có lẽ Doanh Chi động lòng với Vân Nhai, nhưng Vân Nhai lại đã thương nàng, có thể là hắn muốn cắt đứt ý muốn trong đầu Doanh Chi. Nhưng chuyện giữa bọn họ, Bạch Doanh Chi không nói thì nàng cũng không biết được, lại càng không thể ngang ngược can thiệp. Chuyện tình yêu người bên ngoài không thể hiểu được cũng không thể giải thích rõ được, mặc dù kẻ trong cuộc thì cũng u mê. Nếu chính bọn họ đã quyết tâm thì ai khuyên cũng vô dụng, thật giống như nàng và Bạch Nham, bao nhiêu chuyện ngu ngốc, điên cuồng đều đã làm, lỗi gì tội gì cũng đều đã phạm phải, nhưng vẫn có chết cũng không hối hận. Cũng may là cố chấp nên mới có thể chờ đến khi mây tan trăng sáng. Nàng chỉ hy vọng Doanh Chi và Vân Nhai nếu thật sự hữu tình, dù là ngàn nan vạn hiểm cũng có thể có được kết quả tốt.

Những ngày Ly Du Dao lo lắng cho Bạch Doanh Chi đang mù quáng cũng không kéo dài bao lâu, từ lần duy nhất nhận thấy Vân Nhai tới Đông Hải, Bạch Doanh Chi và Vân Nhai cũng không gặp lại nữa, hơn nữa ngày dự sinh càng ngày càng gần, Ly Du Dao cũng càng ngủ nhiều, lần lâu nhất ngủ đến tận mười ngày.

Ở Đông Hải gần ba năm, dưới sự chờ mong của mọi người, con của Ly Du Dao và Bạch Nham chào đời.

Ly Du Dao nhìn quả trứng chỉ to bằng bàn tay Bạch Nham, lông mày nhăn tít lại. Khi vừa sinh quả trứng này, vỏ trứng lộ ra thịt hồng nhạt, hơn nữa sờ vẫn mềm, ước chừng nửa canh giờ sau vỏ trứng liền trở nên cứng rắn, màu cũng biến thành màu trắng. Ly Du Dao và Bạch Nham nhìn đều cảm thấy thần kỳ. Cả một phòng người, Long vương, Long vương phi, Bạch Doanh Chi, Bạch Nham và Ly Du Dao trừng mắt nhìn quả trứng suốt nửa ngày, nó cũng không hề có chút động tĩnh nào, dường như nàng đã sinh ra tảng đá. Nàng nhất thời tò mò, dùng ngón tay chọc chọc nó khiến Bạch Nham gần như là cướp lại ôm “Con” hắn vào trong lòng, miễn cho còn chưa phá trứng đã bị mẹ ruột của nó đùa chết.

Ly Du Dao cười nhạt trước hành vi bảo vệ thái quá của Bạch Nham, con của nàng sao không cho nàng đụng vào?! Thật sự là buồn cười.

Sau này Ly Du Dao mới dần hiểu được vì sao dì Thúy nói mẹ nàng chỉ khi mới sinh nàng ra vừa mới bắt

đầu tò mò, sau này lại không quan tâm nàng. Bởi vì một quả trứng dù có nhìn ngang nhìn dọc, nhìn chăm chăm một khắc không dời, nó cũng sẽ không nở ra hoa. Không đến nửa tháng, Ly Du Dao đã không còn thích nhìn nó nữa.

Nhưng Bạch Nham lại hoàn toàn không giống vậy, hẳn thật sự là vui mừng đến điên rồi, nhất định phải tự mình chăm sóc con, chờ nó phá trứng. Dù có công việc của Đông Hải cần xử lý, cũng nhất định phải để con ở trong tầm mắt. Điều này làm cho Ly Du Dao rất không vui, đây là có con không cần nàng nữa sao? Lúc trước thì đi theo nàng không rời một tấc, nay đi đâu cũng phải ôm con của hắn theo. Hơn nữa, ai dám xác định quả trứng này là long tử? Nhỡ là long nữ thì sao? Không đúng! Vì sao lại là rồng? Nên là Huyền Diệu mới đúng!

Ly Du Dao nghĩ vậy cũng bắt đầu giống Bạch Nham thích ở cạnh con mình. Nàng mới ba năm đã sinh trứng vậy có phải chứng tỏ nó là Huyền Diệu mà không phải rồng hay không? Chỉ cần vỏ trứng còn chưa phá thì không ai xác định được. Nhỡ đứa bé ngày ngày ở bên Bạch Nham, lại giống hắn nhiều hơn thì sao, người mẹ như nàng chẳng phải chịu thiệt sao? Đặc biệt là Bạch Tiêu Thừa thường trở về Đông Hải, nói liên miên cần nhân với “cháu” của hắn rất nhiều điều “Vô nghĩa”, ví dụ như bởi vì Bạch Nham và Ly Du Dao đều từng tiến vào cảnh giới hỗn độn, cho nên đứa bé này hẳn sẽ là long tử có thể tu thành Ứng Long sớm nhất trong long tộc vạn vạn. Ly Du Dao mỗi lần nghe được trong lòng đều không thoải mái, dựa vào cái gì mà con nàng lại là rồng?!

Vì thế, Ly Du Dao ngằm mâu thuẫn với Bạch Nham, mỗi đêm đều muốn ôm trứng trong lòng mình ngủ, không chịu cho Bạch Nham chạm vào.

Bạch Nham sao lại không biết trong lòng nàng nghĩ cái gì, chỉ đành phải trấn an nói: “Cho dù là rồng hay là Huyền Diệu không phải đều là con của chúng ta sao? Không cần so đo đâu? Dù nó là gì đi nữa, ta cũng vẫn sẽ yêu thương nó.”

Ban đầu lời này của Bạch Nham khiến Du Dao tạm thời dễ chịu, nhưng chờ đến ngày trứng nở thật, nàng lại thét chói tai suýt chút nữa quăng ngã con mình, may mắn có Bạch Nham lạnh tay lẹ mắt bảo vệ.

“Đây..... Đây..... Đây..... Đây không phải con của ta!!!” Tiếng gào của Du Dao gần như toàn bộ Đông Hải đều nghe thấy được.

Bạch Nham nâng trong tay thẳng nhóc vừa mới phá trứng, trong lòng cười đến nở hoa nhưng ngoài vẫn còn phải bận tâm đến Du Dao cho nên cố gắng làm ra vẻ khó xử, nói: “Sao lại không phải con nàng? Nàng ngày ngày đêm đêm ôm con trong ngực, con cũng chưa từng rời khỏi tầm mắt của nàng, sao giờ nàng lại không nhận con?”

“Đây, đây..... nó sao có thể là con ta?!” Ly Du Dao tức giận nói, “Sừng rồng, vuốt rồng, vẩy rồng, đuôi rồng!! Từ đầu tới đuôi rõ ràng là một con rồng!! Nửa cộng lông chim cũng không có! Có chỗ nào giống ta?!”

Bạch Nham nhìn thẳng nhóc mới nửa mở mắt trong tay, nhin cười, nói: “Nó màu vàng.”

Du Dao giận không thể át: “Lúc chàng sinh ra là màu gì?”

“Màu đen.”

“Bạch Tiêu Thừa?”

“Màu xanh.”

“Bạch Doanh Chi?”

“Màu bạc.”

“Long vương?”

“..... Màu vàng.”

“Nó thà rằng giống ông nội nó cũng không chịu giống người mẹ ruột này nửa phần!! Nó sao có thể là con ta?!” Ly Du Dao đuổi Bạch Nham và con rồng vàng nhỏ ra khỏi cửa, một mình ở trong phòng tức giận. Vì sao nàng ngày ngày ngóng trông con nàng giống nàng một ít, lại vẫn sinh ra một con rồng nhỏ? Nàng tức giận, nàng làm mẹ, ngay cả con là long tử hay là long nữ cũng không phân biệt được!

Ly Du Dao tức giận cuốn gói trở về núi Bình Định, không để ý tới Bạch Nham, đứa bé cũng không cần.

Trở lại núi Bình Định, Huyền Nữ còn đang bế quan, Du Dao liền đến sơn cốc nhỏ của dì Thúy, ở trước mặt dì Thúy phát giận, làm mình làm mẩy, quấy nhiễu đến mức dì Thúy không biết làm thế nào, cuối cùng chỉ có thể dùng một phỏng đoán lung tung lấy lệ với Ly Du Dao.

“Đứa bé kia là rồng mà không phải Huyền Diệu chỉ sợ là vì con sinh nó ở Đông Hải, chờ nó phá trứng ở Đông Hải.” Dì Thúy nói, “Cần hoàn cảnh cho phép, mới làm cho nó thành hình rồng.”

“Dì Thúy, ý của người là, nếu sinh nó, nuôi nó ở núi Bình Định, nó sẽ là Huyền Diệu?”

Dì Thúy hơi hơi gật đầu. Thật ra bà làm sao mà biết được, dù là nguyên nhân gì, con của nàng cũng đã là rồng, chẳng lẽ thật sự không nhận nó sao? Mau chóng khuyên Ly Du Dao trở về mới chuyện cần làm.

“Du Dao, trở về đi, dù sao cũng là con con, chẳng lẽ con không có chút luyến tiếc nào sao?”

Ly Du Dao im lặng, lại ngồi ở trong viện của dì Thúy nửa ngày mới chịu đi. Nhưng cơn giận của nàng còn chưa tan hết, không muốn về Đông Hải, cũng không muốn gặp Bạch Nham, chỉ một mình trở về phủ Huyền Thanh.

Ly Du Dao có thể ném cha con Bạch Nham một mình chạy về núi Bình Định, nhưng Bạch Nham lại luyến tiếc nàng, cũng không quan tâm đến sự phản đối của Long vương, mang theo rồng con còn chưa mở hết mắt đến núi Bình Định.

Bạch Nham ở phủ Huyền Thanh đợi hai ngày, mới chờ được Ly Du Dao trở về.

Khi Du Dao trở về, Bạch Nham đang ngủ trưa cùng rồng con. Thằng nhóc này còn thích ngủ hơn mẹ nó, cũng không biết là bởi vì còn quá nhỏ hay do Bạch Nham liều lĩnh mang nó ra khỏi Đông Hải làm nó không thoải mái.

Bạch Nham lấy ngón tay vuốt lên vẩy dọc theo sống lưng con, liên thanh thở dài: “Thằng nhóc con, nếu có nửa phần giống mẹ con, mẹ con cũng sẽ không bỏ rơi cha con ta chạy về nhà mẹ đẻ. Phụ thân mặc dù thương con, nhưng con không thể để phụ thân mất vợ chứ? Ngoan ngoãn, chờ mẹ con về nhất định phải ngoan nhé, mẹ con vui vẻ, cha con ta mới có ngày tháng tốt đẹp.”

Du Dao ở cửa nghe thấy Bạch Nham nói vậy, nghĩ rằng tám chín phần mười là hấn cố ý nói cho nàng nghe. Thật ra nàng cũng không biết mình giận hấn hay giận chính mình. Nàng chẳng qua là nhất thời khó thở mới chạy về, muốn nàng thật sự cả đời không để ý tới hấn, nàng không hạ quyết tâm được.

Thở dài đẩy cửa mà vào, Bạch Nham vô cùng nhanh chóng vọt đến trước mặt nàng, một tay ôm lấy nàng, đề phòng nàng vung tay áo lại chạy mất tăm.

“Du Dao,” Bạch Nham chui đầu vào gáy nàng, “Còn tức giận sao?”

“..... Tức giận có tác dụng sao?”

“Nếu nàng thực không thích, bằng không ta thi pháp biến nó thành Huyền Diệu nhé.”

“Chàng dám động vào con ta thử xem?!” Du Dao bị đề nghị kì lạ của Bạch Nham dọa cho nhảy dựng. Đứa bé nhỏ như vậy, sao chịu được pháp thuật của hấn! Ngay sau đó nàng nghe thấy Bạch Nham khẽ cười mới phát hiện hấn cố ý lừa nàng.

Lại thở dài, Du Dao nhú mày nhìn rồng con da lông ngắn bọc trong chăn nằm trên giường, hỏi: “Nó là con trai hay là con gái?”

Bạch Nham thật sự không nín được, cười nói: “Là con trai, là con trai, con trai chúng ta.”

Ly Du Dao đi đến bên giường ngồi xuống, đưa tay nhẹ nhàng vén lên một chút chăn lông, rồng con bỗng nhiên tỉnh, mở mắt nhìn nàng. Đôi mắt màu rất sáng, mở to mắt nhìn, phát ra hai tiếng “Anh anh”, Ly Du Dao có chút lo lắng hỏi Bạch Nham: “Là ta không cẩn thận đánh thức con, cho nên con không vui sao?”

Bạch Nham cười nói: “Sao nàng không nghĩ rằng con đang gọi mẫu thân?” Không để Du Dao ngồi xuống, một tay ôm eo nàng, một tay ôm con, hấn có thể cảm giác được rồng con lớn hơn một chút, cũng nặng hơn một chút, nhưng nó vẫn rất nhỏ, một tay Bạch Nham cũng đủ ôm.

Ôm đứa bé đến trước mặt Du Dao, nàng bỗng nhiên nhớ tới có một lần Bạch Nham hóa thành nguyên hình chọc nàng vui vẻ, cũng là một con rồng nhỏ như vậy. Lúc ấy nàng cảm thấy rất đáng yêu, sao con nàng sinh, nàng lại không vui chứ?

Du Dao vươn tay chỉ định sờ nó một chút, nhưng nhìn con bé xú trong lòng đột nhiên thoải mái, nó thật sự không giống nàng chút xíu nào.

Thằng nhóc kia chớp mắt mấy cái, tự chui ra khỏi chần lông một chút, dùng sừng rồng cọ cọ lên ngón tay Du Dao, lại làm Du Dao kinh ngạc. Bạch Nham nhìn vậy cảm thấy vui mừng, nhóc con không tệ, quả nhiên biết cách lấy lòng Du Dao giống hần.

Tay Du Dao còn sưng lại giữa không trung, đầu rồng con nhích ra ngoài một tẹo, trượt ra khỏi lòng bàn tay Bạch Nham, Du Dao vội đưa tay đón lấy, nâng niu trong lòng bàn tay. Móng vuốt nhỏ gài gài trong lòng bàn tay nàng ngứa ngứa, cảm giác rất kỳ lạ.

“Ngoan ngoan.” Du Dao khẽ dỗ dành, lúc này mới có chút bộ dáng người làm mẹ.

Bạch Nham thỏa mãn ôm Du Dao, nhìn con của bọn họ, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

“Bạch Nham, hình như con lớn hơn một chút phải không?” Du Dao ôm rồng con hỏi.

“Ừ, dài thêm được hai đốt ngón tay.”

“Lớn nhanh vậy sao?” Du Dao mới rời khỏi bọn họ hai ngày mà thôi, con nàng đã lớn nhanh như vậy.

Bạch Nham cười nói: “Là nên lớn nhanh một chút, nàng xem, con bây giờ còn rất nhỏ.”

Sau lại nghe Bạch Nham kể khi hần, Bạch Tiêu Thừa và Bạch Doanh Chi mới ra đời ước chừng phải lớn gấp đôi thằng nhóc này. Bởi vì bọn họ đều ở trong bụng mẫu thân năm năm, ở trong năm năm, hiển nhiên rồng con là chưa đủ năm. Du Dao mỗi lần nghe Bạch Nham nói long tộc bọn họ như thế này như thế kia, nàng liền ghen tỵ. Con nàng đều là “Long tộc bọn họ”, nàng bỗng thành người ngoài?

Bạch Nham thật sự vô tội, lại không thể tranh cãi với nàng, chỉ đành dỗ nàng.

Du Dao nói với hần phán đoán của dì Thúy, là vì hoàn cảnh mới khiến cho con bọn họ thành rồng.

Bạch Nham nghe xong cười quỷ dị, nói: “Vậy chúng ta ở tại núi Bình Đỉnh, đứa sau chẳng phải sẽ là Huyền Diệu sao? Như vậy nàng vui chưa?”

80. Chương 80: Ngoại Truyện: Tiểu Kịch Trường 100 Câu Hỏi – Phần 1

Editor: mèomỡ

(bjhjpxjnh.wordpress)

Mỗ Dạ: Hôm nay khách mời của tiểu kịch trường 100 câu hỏi là hai vị nhân vật chính của tây phổ : Bạch Nham và chương quỳ Ly.

(vỗ tay)

001,

Mỗ Dạ: xin hỏi hai vị tên đầy đủ là?

Chương quỳ Ly: Ly Du Dao

Bạch Nham: Bạch Nham

Mỗ Dạ: là tên thật sao?

Chương quỳ Ly: đương nhiên.

Bạch Nham: Ừm. . . Người trong giang hồ, ai mà chẳng có một hai biệt hiệu

~

Mỗ Dạ & Chương quỳ Ly: ==!

002,

Mỗ Dạ: xin hỏi hai vị nghề nghiệp cụ thể là?

Chương quỳ Ly: chủ tiệm quan tài.

Bạch Nham: đạo sĩ.

Mỗ Dạ: nghe nói đạo sĩ là người xuất gia, không thể cưới vợ.

Bạch Nham: . . . Ta đang chờ sắp xếp việc làm ở nhà.

Mỗ Dạ & Chương quỳ Ly: ***

003,

Mỗ Dạ: Xin hỏi nguyên hình của hai vị là? (vấn đề này là thay mặt toàn thể độc giả hỏi !)

Chương quỳ Ly & Bạch Nham: huynh/ nàng nói trước.

Mỗ Dạ: ==! Rốt cuộc là ai nói trước?

Chương quỳ Ly & Bạch Nham: vấn đề này hẳn là nên hỏi tác giả đại nhân đồng chí Mỗ Dạ.

Mỗ Dạ: . . . Khụ khụ, câu kế tiếp.

004,

Mỗ Dạ: xin hỏi hai người quen nhau đã bao lâu?

Chương quỳ Ly: khoảng hơn 300 năm.

Bạch Nham: 867 năm.

Mỗ Dạ & Chương quỳ Ly: Sao lại chênh lệch nhiều như vậy? !

Bạch Nham: khụ khụ, ngại quá, ta nhớ không lắm, nhưng nếu giải thích thì sẽ tiết lộ tình tiết trước . . .

Quần chúng không rõ chân tướng: Spoil đi! ! Cầu spoil! !

Mỗ Dạ: khụ khụ, câu kế tiếp.

005,

Mỗ Dạ: lần đầu tiên nhìn thấy đối phương là ở đâu?

Chương quỳ Ly: Núi Đại Tuyết.

Bạch Nham: Cửu Trọng Thiên. . . A, ta lại tiết lộ trước rồi. . .

Mỗ Dạ: ==! Người cố ý !

Quần chúng: Cầu spoil! Cầu spoil! Cầu spoil! !

Mỗ Dạ: À, câu kế tiếp. . .

(quần chúng dưới sân khấu bạo động, chợt thấy cà chua, trứng gà, cục gạch bay đầy trời.)

Mỗ Dạ: bởi vì đèn trên sân khấu gặp vấn đề kỹ thuật cần giải quyết ngay lập tức, tiểu kịch trường 100 câu hỏi hôm nay đến đây là kết thúc!

————— tiểu kịch trường 100 câu hỏi —————

Mỗ Dạ: hôm nay khách mời của tiểu kịch trường 100 câu hỏi là hai vị nhân vật chính của tây phổ : Bạch Nham và chương quỳ Ly.

006,

Mỗ Dạ: xin hỏi tuổi của hai người?

Chưởng quầy Ly: ừm, để ta nghĩ đã. . . Đại khái hơn 2000 một chút.

Bạch Nham: 3765 tuổi.

Mỗ Dạ (vỗ trán): ta có chút choáng váng.

007,

Mỗ Dạ: xin hỏi hai vị cảm thấy cá tính của bản thân như thế nào?

Chưởng quầy Ly: yêu ghét rõ ràng, thẳng thắn quả quyết.

Bạch Nham: không tệ.

Mỗ Dạ: xin cụ thể một chút.

Bạch Nham: chỗ nào cũng không tệ.

Mỗ Dạ: . . . Được rồi.

008,

Mỗ Dạ: xin hỏi hai vị cảm thấy cá tính đối phương như thế nào?

Chưởng quầy Ly & Bạch Nham: huynh/nàng nói trước.

Mỗ Dạ: Rất cuộc là ai nói trước?

Chưởng quầy Ly & Bạch Nham: ta nói trước.

Mỗ Dạ: . . .

Bạch Nham: ta nói trước.

Chưởng quầy Ly: cắt, vậy huynh nói trước đi.

Bạch Nham (nhìn chưởng quầy Ly từ trên xuống dưới một lượt): bình thường biếng nhác, thường xuyên nổi giận, tùy hứng, xu lợi lại ghen tị, làm việc quái đản bất kể hậu quả.

Chưởng quầy Ly (hung hăng lườm Bạch Nham): tính cách của lão đạo đáng chết ấy à, dè tiện vô sỉ ác liệt âm hiểm giảo hoạt gian trá, mười câu thì chín câu là giả, thích lợi dụng người khác, chuyên làm những việc hại người ích ta.

(Mỗ Dạ lau mồ hôi, vừa rồi hình như có người nói mình chỗ nào cũng tốt)

009,

Mỗ Dạ: xin hỏi hai vị ghét nhau ở điểm nào nhất?

Bạch Nham: không có.

Chưởng quầy Ly: lừa ta.

Mỗ Dạ: (mặc niệm trong lòng, đột nhiên trở nên thật thành thật. . .)

010,

Mỗ Dạ: mời hai vị nói ưu điểm của đối phương.

Chưởng quầy Ly: hần không có ưu điểm! (trờng)

Bạch Nham (mỉm cười): người đừng thấy nàng hung dữ như vậy, kỳ thực nàng rất dịu dàng, lúc thẹn thùng rất đáng yêu. . .

Mỗ Dạ: khụ khụ, xin ăn ngay nói thật.

Chưởng quầy Ly: (lườm) ta không dụ dằng sao?

Mỗ Dạ: . . . À, Bạch Nham xin cứ tiếp tục. . .

Bạch Nham: thông minh nhạy bén, kiên cường quyết đoán, ngoài cứng trong mềm. Khi chưa nhập ma, nàng rất lương thiện, chính nghĩa. Dù nhập ma, cũng vẫn trọng tình trọng nghĩa, dám làm dám chịu.

Mỗ Dạ: (nhỏ giọng) vừa rồi không biết ai độc ác vùi dập người ta, bây giờ lại khoe mẽ như vậy.

Bạch Nham: (mỉm cười) ta tưởng tác giả đại nhân muốn cho ta mượn đề tài để nói chuyện của mình, nhân cơ hội thổ lộ luôn, thì ra không phải à? !

Mỗ Dạ: khụ khụ, câu tiếp theo.

011,

Mỗ Dạ: xin hỏi ấn tượng đầu tiên của hai vị về nhau như thế nào?

Chưởng quầy Ly: Khốn kiếp. Làm hỏng chuyện tốt của ta.

Bạch Nham: có thể tiết lộ trước nội dung không?

Quần chúng: Muốn spoil! Muốn spoil! !

Mỗ Dạ: làm sao có thể. . .

(quần chúng đã chuẩn bị tốt cà chua, trứng gà cùng cục gạch)

Mỗ Dạ: khụ khụ, xin trả lời thành thật.

Bạch Nham: (cười) không giống người thường.

Quần chúng: Hả? ! Sao nữa? !

Bạch Nham: (nhún vai) Câu hỏi chỉ hỏi ấn tượng đầu tiên, không hỏi cảnh tượng lúc đó.

Mỗ Dạ: Người cố ý !

(quần chúng điên cuồng, cà chua, trứng gà, cục gạch tiếp đón)

Mỗ Dạ: bởi vì đèn trên sân khấu gặp vấn đề kỹ thuật cần giải quyết ngay lập tức, tiểu kịch trường 100 câu hỏi hôm nay đến đây là kết thúc!

81. Chương 81: Ngoại Truyện: Tiểu Kịch Trường 100 Câu Hỏi - Phần 2

Editor: mèomỡ

(bjchjpxjnh.wordpress)

Mỗ Dạ: Hôm nay khách mời của tiểu kịch trường 100 câu hỏi vẫn là hai vị nhân vật chính của Tiệm Quan Tài Phố Tây : Bạch Nham và chưởng quầy Ly.

Quần chúng: vỗ tay.

012,

Mỗ Dạ: Mời dùng một chữ để hình dung đối phương.

Chưởng quầy Ly: Tiện*.

Bạch Nham: Đẹp.

Mỗ Dạ: Dùng hai chữ thì sao?

Chưởng quầy Ly: Rất tiện.

Bạch Nham: Rất đẹp.

Mỗ Dạ: =.=! Ba chữ?

Chưởng quầy Ly: Cực kỳ tiện.

Bạch Nham: Cực kỳ đẹp.

Mỗ Dạ: . . . Hai người đều là cực phẩm nhân gian. . .

Bạch Nham & chưởng quầy Ly:

[*] Tiện có các nghĩa: hèn hạ; ti tiện; bỉ ổi; đê tiện... tùy mọi người chọn =))

013,

Mỗ Dạ: Xin hỏi hai vị vừa lòng với từ đối phương dùng không?

Chưởng quầy Ly: (liếc liếc mắt nhìn Bạch Nham một cái): Bình thường

Bạch Nham: (mỉm cười) Không có gì không tốt cả.

(Mỗ Dạ vỗ trán)

Mỗ Dạ: (nhỏ giọng hỏi Bạch Nham) Từ người dùng để hình dung chưởng quầy Ly là vô cùng khen ngợi, nhưng từ chưởng quầy Ly dùng cho người lại cực kỳ chê bai, như vậy mà người vẫn cảm thấy không có gì không tốt à?

Bạch Nham: (mỉm cười) Ta không vừa lòng chính là hình tượng người xây dựng.

Mỗ Dạ: -_-|||

014,

Mỗ Dạ: Xin hai vị không thích thói quen nào của đối phương nhất?

Chưởng quầy Ly: (liếc liếc mắt nhìn Bạch Nham một cái) luôn nhìn chăm chăm một cô gái nào đó không rời.

Bạch Nham: thói quen xấu của nàng ta đều đã quen rồi, cho nên không có gì không thích.

Chưởng quầy Ly: (lườm) ta có thói quen xấu nào cần huynh quen à?

Bạch Nham: (cười) đương nhiên không có.

Mỗ Dạ: (mồ hôi chảy ròng ròng)

015,

Mỗ Dạ: Xin hỏi hai vị sử dụng vũ khí gì.

Bạch Nham: Kiếm Cự Khuyết.

Chưởng quầy Ly: Tên Hỏa Vũ.

Mỗ Dạ: Còn có pháp bảo nào khác không?

Bạch Nham & chưởng quầy Ly: Có.

Mỗ Dạ: Có thể lấy ra xem không?

Bạch Nham & chưởng quầy Ly: Có thể spoil không?

Mỗ Dạ: ==! Các người đừng có hơi tý là spoil đi!

Quần chúng: chờ mong ~ing.

Bạch Nham & chưởng quầy Ly: chúng ta không nói nữa, trong chính văn sẽ nói.

Quần chúng: # giận

Mỗ Dạ: (chuẩn bị sẵn nắp nồi)

016,

Mỗ Dạ: Xin hỏi sở thích của hai vị là gì?

Chưởng quầy Ly: Ngủ.

Bạch Nham: Không có gì đặc biệt .

Chưởng quầy Ly: (nghịch ngón tay) Hấn thích giả già, cạy già lên mặt.

Bạch Nham: (cười) Đây đâu phải sở thích.

Mỗ Dạ: Vậy có thể hỏi một chút nguyên nhân vì sao không?

Bạch Nham: Vấn đề này làm phiền tác giả đại nhân đồng chí Toái Dạ trả lời, mặt khác quần chúng có thể thuận tiện hỏi luôn vì sao Bạch Bạch lại dùng nguyên hình, Chỉ Lan không nói được, sao Thanh Vũ có thể hiểu được thú ngữ ..v..v..

Mỗ Dạ: %>_% Người cố ý ! ! b

Quần chúng: Vì sao! Vì sao! Vì sao! Vì sao!

Mỗ Dạ: bởi vì đèn trên sân khấu gặp vấn đề kỹ thuật cần giải quyết ngay lập tức, tiểu kịch trường 100 câu hỏi hôm nay đến đây là kết thúc!

(Trước khi trứng gà, cà chua và cục gạch ào ào đập vào mặt, Toái Dạ thành công bỏ chạy.)

————— tiểu kịch trường 100 câu hỏi —————

Vì quần chúng mãnh liệt yêu cầu spoil, cho nên hôm nay khách mời của tiểu kịch trường 100 câu hỏi là một trong những nhân vật chính của Tiệm Quan Tài Phố Tây : Đỗ Tuyền.

Quần chúng: vỗ tay.

Toái Dạ: Bạn Đỗ Tuyền, hi vọng bạn có thể cho quần chúng chút kích thích.

Đỗ Tuyền: Ta sẽ cố gắng hết sức.

Quần chúng: Nhiệt liệt vỗ tay.

017,

Mỗ Dạ: Xin hỏi bạn quen đạo trưởng Bạch Nham và chưởng quầy Ly đã bao lâu?

Đỗ Tuyền: Quen chưởng quầy Ly đã 312 năm, quen lão đạo sắp 500 năm rồi.

Mỗ Dạ: Lâu như vậy à, vậy nhất định bạn biết không ít chuyện của bọn họ phải không?

Đỗ Tuyền: Hắc hắc, ta đến đây là để nói những chuyện này.

Mỗ Dạ: Tốt lắm, nhanh chóng vào vấn đề kế tiếp.

018,

Mỗ Dạ: Xin hỏi bạn quen Bạch Nham thế nào.

Đỗ Tuyền: Ừm, khi đó lão đạo bị thương rất nghiêm trọng, trốn đến Núi Đại Tuyết dựa vào linh nguyên của ta để dưỡng thương. Khi đó ta còn chưa thành hình, chỉ là một đám linh khí. Lão đạo ở đó rất lâu, cho nên chúng ta liên quen nhau.

Quần chúng: Dưỡng thương? Dưỡng thương gì? Vì sao bị thương? (o) ? ? ?

Mỗ Dạ: khụ khụ, câu kế tiếp.

019,

